

FATMA ŞAMATA

VEYL

ŞEYTANIN YANCISI

FATMA ŞAMATA

Fenna mahlası ile tanınan yazar Fatma Şamata, 1998 yılında İstanbul'da doğdu. Sakarya Üniversitesinde lisans eğitimini tamamladıktan sonra kendini yazmaya adanmış. 17 Numara'yı, lisedeyken gördüğü bir rüyadan esinlenerek üniversitenin ilk yıllarında artık zihninden çıkıp gitmesi adına yazmaya başladı. 17 Numara'dan sonra yazmaya ilgisi olduğunu keşfeden Fatma Şamata, yazmayı, kötü hislerini yatıştırmanın güzel bir yolu olarak da görmekte.

fatmasamata

fatmasamataa

YAYIN NO: 2703
MİLENYUM: 174

VEYL 2 ŞEYTANIN YANCISI
Fatma Şamata

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Editor: Nurdan Başalan
San Okuma: Mürrihan Onur
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
İllustrasyonlar: Sena Tugay
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1- Basım: Aralık 2025
ISBN: 978-625-5882-77-6
Sertifika No: 43949

Fatma Şamata © 2025

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretخانه Sokak No: 15 Cagaloglu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemis-yayinlari.com - www.artemis-yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

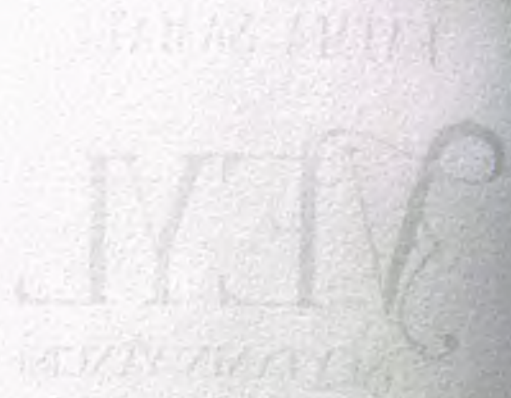
Çiğiravuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

FATMA SAMATA

VEYL

ŞEYTANIN YANCISI

Bu kitap, bazı okuyucular için hassas olabilecek konular
içermektedir. Kitapta karanlık ve tetikleyici unsurlar
bulunmaktadır. Lütfen, bunun bilincinde olarak okuyun.

Kötülerin Şehri'nde mahkûmlar sadece hayatta kalmak için değil, günahlarıyla güçlenmek, başkalarını ezmek ve en korkunç arzularını gerçekleştirmek için yaşıyorlardır. Onlar artık yalnızca mahkûm değil, şeytanın seçilmiş çocuklarıdır ve şeytanın yancıları tarafından yönetilmektedirler.

GİRİŞ

İnsan cehennemlik olduğunu fark edince kötülük yapmaktan kaçınmayı bırakmış. İyiye karşı bir kılıç kuşanır ve önüne geleni parçalara ayırmayı kendine görev edinirmiş. Parçalara ayırdığı her can, onu insanlıktan daha da uzaklaştırır ve dipsiz bir uçurumdan aşağı düşer-miş. Ve insan, dipsiz uçurumda savrulurken bile elindeki kılıçla parçalamaya devam edecek kadar canavarlaşabilen bir varlıkmış.

Kötülerin Şehri, dipsiz uçurumlarda savrulurken önüne gelen her cana saldıran ve kılıcını kanla süsleyen canavarlarla doluydu.

Bu canavarlardan biri olduğumu sanmıştım. İnkâr ettiğim çok zaman olsa bile kesik kesik hatırladığım anılar beni bir noktada kabullenmeye itmişti. Şimdi ise biliyordum, hatırlıyordum.

Ben bir canavar değildim ama canavarların arasındaydım.

Ait olmadığım bu yerle ilgili söylenecek çok söz var ama sözlerim ait olmadığım bu yerle ilgili olmayacak şimdi.

Kimsesiz hissettiğim anlar şimdi bir bir zihnimde belirliyordu. Evet, hislerimde hiçbir zaman yanılmamıştım. Ben kimsesizdim. Zaten babasız büyümüştüm ama şimdi bir de annesizdim.

Annem ölmüştü benim.

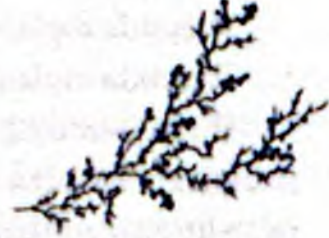
Kötülerin Şehri değildi canımı yakan. Annemin ölmüş olduğu ama benim bunu unuttuğum gerçeği. Kötülerin Şehri'ne düştüğüm için unutmuştum bu gerçeği. İşkenceler yüzünden... Esin yüzünden...

Hatırlamak hiç bu kadar can yakıcı olmamıştı. Bu yüzden yakacaktım. Canım yandığı kadar yakacaktım bana bütün bunları yapanların canını.

Kötülerin Şehri'ne düşen birçok Gri, sudan çıkmış bir balık gibi kendini yabancı, şaşkın, çaresiz ve ortama uyum sağlayamaz bir hâlde hisseder. Bunun sebebi deneysel tıbbi ve askeri işkencelere maruz kalmalarıdır. İnsan haklarına aykırı ve yasa dışı uygulamalardır.

BÖLÜM 1

Buz kesen tenimin üzerinde kayıp giden ter damlacıklarından, ıslak yüzüme yapışan en ufak saç teline kadar her şeyi hissediyordum. Yüzüm gözyaşlarımla sırılsıklamdı, gözlerim şişmişti. Anılar bana saldırmak için yer arıyordu. Dört bir yandan sıkıştırılmışımdı, ne olduğunu anlayamıyordum. Neredeydim, kimdim, bana ne olmuştu?

Kötülerin Şehri.

Bir ada hapishanesi.

En net olan şey buydu. İnsanlığını unutmuş canavarlarla dolu bir adadaydım. Birkaç aydır. Onların arasında hayatta kalmaya çalışıyordum ve bunu yaparken insanlığımı kaybetmemek için direniyordum. Onlar acımasızdı, ne zaman ne yapacakları belli olmayan şuarsuz manyaklardı.

Yekta Akay.

Evet, Yekta'ydım ben. Devrim değildim, Gri değildim. Ben bu adaya mahkûm bir suçlu değildim. Masumdum ben, bir cinayet işlemeyecek kadar iyi bir kalbim vardı. Ama arkadaşım öyle değildi. Esin'in iyi bir kalbi yoktu. O buradakiler gibiydi, insanlığını kaybetti ve arkadaşımızı öldürdü. Suçu da utanmadan üzerime attı. Bundan keyif aldığını anbean hatırlıyorum şimdi.

Bana ne olmuştu? Bana... Dans ediyorduk onunla. Siyah Bey'le... Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in kollarının arasındaydım. Beni yancısı ilan etmişti ve bunu yaparken bütün şehri de canından çok sevdiği kız kardeşi Amber'i de karşısına almıştı. Şehir benim için dans ederken ve ben de şehre hükmeden şeytanın yancısının kollarındayken olmuştu ne olduysa.

Aylar sonra mutlu hissetmişim, onun kollarındayken ve onunla konuşurken etrafımızdaki her şey flu bir hâl almıştı ve yalnızca onunla ben kalmıştık koca meydanda. Sonra anılarımı bana saldırdı ve kan kusmaya başladım.

Kan.

Başımda toplandı bütün öncüler, yancılar ve arkadaşlarım.

Başımda toplandılar.

Buz kesen tenimde kayan ter damlacıkları, kuru dudaklarımı ısıtarak aralarından kayıp giden sıcak kan, damağımı esir alan metalik tat, sıkıttığım göz kapaklarımın arasından usul usul süzülen sıcak göz yaşları, tenimin üzerinde belli aralıklarla gezinen havlu gibi bir şeyin hissi... Hisler geldi önce ve sonra sesler boğuk boğuk kulaklarıma doldu.

"Gri!"

Kim sesleniyordu bana? Anlayamıyordum. Her şey birbirine girmiş durumdaydı. Sesler birbirine karışıp bir kakofoni yaratıyordu zihnimin içinde. Üşüyordum ama içim yangın yeriydi sanki. Kalbim patlayacak gibi acı içindeydim. Göğüs kafesimde bir savaş vardı. Her yanıma mermiler saplanıyor sanırdın. Öyle bir acının içinde bir o yana bir bu yana savruluyordum.

"Devrim!"

Kim? Kimdi bu sesler? Neredeydim ben, ne oluyordu bana? Ne yapmışlardı bana? Ben buraya ait değildim. Bana dokunmamalıydılar, bana zarar vermemeliydiler. Kötüler yalnızca kendi gibi kötülerin canını yakmalıydı bu adada. Ben şu an yaşadığım her neyse onu hak etmemiştim.

"Gri Hanım!"

Kunter. O buradaydı. Yanımdaydı işte, kurtarırdı beni. Bırakmaz, ölmeme izin vermezdi. Vermezdi, değil mi? Bunu bana o yapmamıştır, değil mi? Yapmamıştır, hayır.

Göz kapaklarımı titreyerek zor da olsa aralanıyordu. Görüşüm bulanıktı, hiçbir şeyi seçemiyordum ama sanırım artık meydanda değildim, evdeydik. Kunter'in evinde olmalıydık. O başka bir yere götürmelerine izin vermezdi. Güvenmezdi çünkü kimseye.

Ben de güvenmemeliydim kimseye çünkü bunu bana güvendiğim biri yapmış olabilirdi.

Biri, buz kesen ıslak yüzümü ellerinin arasına aldı. Sonra bulanık görüşümü o biri tarafından doldu. Gri saçlarını ve buz mavisi gözlerini hiçbir şeyi tam anlamıyla seçemezken bile seçebilmişim işte. Kunter buradaydı, yanımdaydı ve mavileri endişeyle parlıyordu.

"Gri Hanım," dedi yeniden, sesi endişe doluydu. "Sana ne yaptılar?"

Bana anılarımı verdiler, Siyah Bey.

Acımadan aldıkları anılarımı yine acımadan geri verdiler. Annemi yeniden kaybettim ben. Caner yeniden öldü, Esin bana yeniden ihanet etti ve ben yeniden kendimi o gemide buldum. Yeniden atladım gemiden aşağı, yeniden intihar ettim.

Ona bir cevap vermek istedim. Dudaklarımı araladım, bir cümle kurmaya çalıştım ama bu tamamen beyhude bir çabaydı. Elimin altında kalan çarşafı sıkıttım. Bunu fark etmiş olacak ki elini, çarşafı sıkıkan elimin üzerine kapattı ve tuttu. Buz kesen tenimde onun sıcak tenini hissettim.

"Korkma," dedi, sıcak dudakları bu kez alnıma dokundu. "Ölmene asla izin vermem, Gri Hanım. Asla. Güven bana. *Yalnızca bana güven.*"

Gözlerim kapandı. Sesler hızla birbirine girdi ve hafif aralık dudaklarımın arasından akan kan biri tarafından hızlıca silindi. Kendi kanımda boğulacak gibi oldum. O sırada biri omzumdan yakaladı ve bedenimi soluma doğru çevirdi. Kan kusmaya başladım.

Gözlerim kısa bir an aralandı. Yatağın kenarındaki zemin kustuğum kanla kızıla boyanmıştı. Beni omzumdan yakalayıp kanımda boğulmamı engelleyen, mor elbisesinin içerisinde cehennemden fırlamış bir meleğe benzeyen Devin'den başkası değildi.

"Devrim," dedi kulağıma doğru, sanki benimle bir sırrını paylaşacakmış gibi. "Tek bir şey soracağım ve eğer cevabın evetse başını sallamanı istiyorum." Başımı dik tutamadığımda eli çenemi kavradı. "Partide Kunter'in bardağından bir yudum bile olsa aldın mı?"

Dünya parçalara ayrıldı.

Ona bir cevap vermedim ama bu hâlde bile nasıl baktıysam anladı beni. Anladı ve bırakıp gitti. Parçalara ayrılan dünyam da onun ihanetiyle birlikte karanlığa boğuldu.

Bir melek tarafından büyütüldüğünüzde kötülük hakkında pek fikriniz olmuyordu. Niyetiniz ne insanların canını yakmak ne de çıkarlarınız uğruna insanların huzurunu kaçırmak oluyordu. Şeytanla haşır neşir olanları anlamak zor geliyordu size.

Annem melek gibi bir kadındı. Babamın yokluğunu bana aratmak için yıllarca çabalamış, gülümsemesini çehresinden bir an olsun silmemişti. Hem anne hem baba olmuştu bana ve sonra biri gelmiş, annemi benden almıştı.

Hayat o noktada birmişti benim için. Annem yoksa ne vardı ki? Bilmiyordum ben, bilmek de istemiyordum aslında. Annem ölmüştü ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Annemden sonra kendimi eve kapattım, badem ağacımın tepesinde günlerimi, haftalarımı ve hatta aylarımı geçirdim. Sonra geçinebilmek için evdeki bir odayı kısa süreli kiralamam gerekti. O zaman Esin ve Caner'le tanıştım. Esin evdeki odamı kiralamıştı ve Caner onun en yakın arkadaşıydı.

Esin'e güvenmişim ve o en yakın arkadaşı Caner'i sırtından bıçaklayıp beni de Kötülerin Şehri'ne düşürmüştü. Keyifle, en ufak vicedan belirtisi göstermeden hem de...

Annemin ölümünden sonra aylarını yas tutarak geçiren ben, Caner'in Esin tarafından öldürüldüğünü görünce travmam tetiklenmiş gibi lal kesilmişim. Ne bu ihaneti kaldırabilmişim ne de Caner'in ölümünü.

Sonrasında o şok hâlindeyken benden konuşmamı istemişlerdi ama ben neler olduğunu henüz tam anlayamamış bir hâldeydim. Deli gibi sarhoştum, korkmuştum, inanamıyordum olanlara.

İşkence ettiler bana. İtiraf etmem için günlerce canını yaktılar. Konuşabilirdim ama konuşacak vakti tanımadılar. Anlayamadım, acı içinde kıvranıp gözyaşı dökerken ağzımı açıp onlara gerçeği itiraf edemedim. Konuşamıyordum sanki, dudaklarım mühürlenmişti. İşkenceler beni iyice suskun etti ve sonra hiç konuşamaz oldum. Ağır işkencelerin bir kısmını hâlâ hatırlamıyordum. Hafızam ne noktada tetiklendi, bilmiyorum. Gemiye ilk bindirildiğimde annem gelmediği için benden nefret ettiğini sandım çünkü ilk unuttuğum şey annemin ölümüydü. O yüzden atladım gemiden aşağı, o yüzden ölmek istedim. Annem benden nefret ediyorsa ben gerçekten kötü biri idim ve

ölmeyi hak ediyordum. Meğer annem gelemezmiş, annem ölmüş ve ben unutmuşum bunu.

Sarhoştum, çok içmişim. Doğum günümdü, annem öldüğünden beri bu, gece dışarı çıkıp ilk eğlenişimdi. Geride bırakmışım acıyı, denemişim en azından ama bunun Esin'in bir planı olduğundan habersizdim. O gece beni dışarı çıkmaya ikna eden ondan başkası değildi. Beni hiç içmediğim kadar içiren, hiçbir şey anlamayacağım kadar aklımı bulandıran oydu çünkü gecenin sonunda yaşanacaklar için hazırlık yapmalıydı.

Neden? Caner'i neden öldürmüştü, neden yapmıştı bunu bize? Bundan zevk almıştı. Neden? Anlamıyorum. Ona hiçbir zararım dokunmamıştı ki benim. Caner anlatmayı denemişti bana, *kaç*, demişti. *Vaktim olmadı ki Caner.*

O hâlde Caner de işin içinde miydi başta?

Kafam allak bullak şimdi.

Neyse ki artık kim olduğumu da ne yaşadığımı da biliyorum. Kötülerin Şehri'ne ait değilim, bir suçlu değilim ve bu da bir Gri bile olmadığım anlamına geliyor. Ben şehirden çıkabilirdim.

Göz kapaklarım titreyerek aralandı. Çoğu zaman olduğu gibi Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in odasında, onun yatağında açtım gözlerimi. Ve yine ilk gördüğüm şey ondan başkası değildi. O buradaydı, yanı başımda. Büyük bir ilgiyle yalnızca beni izliyordu.

Zayıf bir nefes dudaklarımın arasından güçlkle kayıp gittiğinde elini dikkatle omzuma sardı. Buz mavisi gözleri donuk kahverengilerimde bir sorunun cevabını arar gibiydi.

"Gri Hanım," dedi anlayamadığım bir şekilde korku dolu bir sesle. Onun sesinin bu tonunu duymak sık rastladığım bir şey değildi. "Uyandın." Göz bebekleri yüzümde hızla hareket ediyordu. "Bir an hiç uyanmayacaksın sandım. Öldürecektin beni."

İlgiyle bakma bana, demek istedim ona. Bu kadar önemseme beni çünkü ne buraya ne de sana ait değilim ben.

Ona yalnızca baktığımı fark edince bir şey söylemek ister gibi hızlıca dudaklarını araladı ama sonra vazgeçti, geriye çekildi ve sertçe yurkundu.

"Ben..." Yataktan kalkmak için hazırlandı. "Doktoru çağırayım." Sesi öncekine nazaran zayıf çıkmıştı. "Hemen geri döneceğim."

Bileğinden yakalayıp durdurdum onu. Şaşkın bakışları yeniden bir hızla üzerime döndü. Bakışlarında korkunun emaresi dolanıyordu.

"Ben buraya ait değilim," dedim çatlak, tiz ve kısıp bir şekilde çıkan sesime rağmen güçlü bir iradeyle. "Hiç olmadım."

Bir nefes titrek bir şekilde dudaklarının arasından kayıp giderken bakışlarını benden kaçırdı. Hareket etmedi, elini çekmedi ama kaçtı benden, cümlelerimden, gerçeklerden.

"Masumum."

Ellerini yumruk hâline getirdi, sıkı. Gözlerini gözlerime çevirmekte inat ediyordu şimdi. Oysa bu zamana kadar ona bakmadığımda bile bana bakmakta ısrarcıydı o.

"Asıl suçluyu hatırlıyorum. Her şeyi... Her şeyi hatırlıyorum artık."

Elini çekti ve hızlıca yataktan kalkıp kapıya doğru ilerlemek için harekete geçti. "Doktoru getireceğim. İyi olduğundan emin olalım önce." Ona bir cevap vermemi beklemeden, beni dinlemeden çıktı odadan. Kaçtı benden.

Çok geçmeden doktor kapıdan içeri girdi ama Kunter onunla birlikte geri dönmedi. Doktor beni kontrol etti, alkol zehirlenmesi olabileceğini söyledi. Sessiz kaldım çünkü bunun bir alkol zehirlenmesi olmadığını biliyordum. Ever, zehirlenmişim ama alkolden değil alkole.

Doktor bir süre dikkatli beslenmemle ilgili bir şeyler söyledi, hayatı tehlikem yokmuş. Öleceğimi sanmışlar ama bir mucize olmuş.

Mucize değildi, panzehirdi ve Kunter de bunu anlamayacak kadar apral bir adam değildi. Anlayacaktı ya da anlamıştı ve bunun hesabını soracaktı. Kötülerin Şehri'nde cehennem gördüğümü sanıyordum ama henüz cehennem ilk katında olduğumu unutmuşum.

Doktor gittikten birkaç dakika sonra Kunter kapıda belirdi. "Öleceğini sandım." Birkaç adım yaklaştı ama temkinliydi. "Bir gün boyunca acıdan kıvrıldın ve sonra dün gece birden sessizleştin. Bu seni son görüşüm sandım. Bana gülümsedin ve öldün sandım."

"Ölseydim de hatırlamasaydım keşke."

"Öyle söyleme."

"Annem ölmüş," diye mırıldandım öfkeyle. Yatakta doğrulmaya çalıştım ama henüz gücümü o kadar toplayamamıştım. Kunter

imdadına yetişti, elinin tekini sırtıma tekini de omzuma yerleştirip doğrulmama yardımcı oldu. "Ölmüş," diye tekrar ettim onun bu mavilerine baka baka, nefretle. "Ölmüş ama unutmamışım." Dudaklarımın arasından histerik bir kıkırtı kaçtı. "Günlerce işkence etmişler çünkü bana. Neden?" Bir damla gözyaşı sol gözümde hızla akıp yanağıma ulaştı. Şimdi gözlerini bir an olsun benden ayırmıyordu. "Çünkü arkadaşımı arkadaşınızı öldürdü. Doğum günümde, planlayarak yaptı bunu. Suçu da üstüme attı. Çünkü biliyordu ki ben ölüme karşı savunmasızdım, zayıftım. Zayıfım ben, acıyla baş edemeyen bir aptalım. Bütün bunları işkenceyle unutabilecek kadar da korkuyorum bu acılardan. Kaçıyorum onlardan." Gözyaşlarımı artık tutamıyordum. "Artık kaçacak yerim yok, Siyah Bey. Sığınacak yerim yok."

"Ben varım."

"Sen de olacaksın."

"Her yanında olacağım."

"Sen buradan çıkamazsın ki, unuttun mu?"

Bir anda olucakların farkına vardı ve dehşet içerisinde, "Gideceksin," dedi sonunda, itiraf etti kendine de bana da. "Şehirden çıkacaksın."

"Buraya ait değilim, hiç olmadım."

"Ama sen..." Hızlıca başladığı cümleyi tamamlamadı. Durdu, susturdu kendini. "Gideceksin, seni bir daha göremeyeceğim."

"Kendine bir gün başka bir Gri bulacaksın."

"Kendime başka bir Gri istemiyorum," diye parladı bir anda.

"Kendime hiç başka bir Gri istemedim, yalnızca..."

Cümlelerimi bir bir boğazıma dizdi. Öfkeyle kısılan bakışları yumuşadı ve ellerimi tuttu. "Gitme." Yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Gitme, Gri." Acı çekiyor gibi görünüyordu. "Beni burada yalnız bırakma."

Bu şehirde, bu ölüm çukurunda onunla kalmamı mı istiyordu? O burada neredeyse ölümsüzdü ama ya ben? Ben buradakilerle baş edebilecek kadar körü bir kalbe sahip bile değildim. Onlar gibi olamazdım, onlar gibi şeytanla aynı masaya oturup yeri geldiğinde ona pabucunu ters giydiremezdim. Çünkü ben bu değildim ve asla olmayacaktım.

"Gitmek zorundayım."

Ellerimi ellerinden çekmek zorunda kaldım. Daha fazla hayal kurmamalıydı. Ben buraya ait değilken o buraya ait olmaktan fazlasıydı. Bu şehir onun parmağının ucunda dönen bir sirkti. O buradan çıkamazken ben hiç buraya ait olmayıyordum. Bir terslik olmuştu, hiç kesismeyecek yollarımız kesilmiş ve bizi yan yana getirmişti ama şimdi bir yol ayrımındaydık ve bu bir seçim değildi.

"Asıl suçlu dışarıda cirit atarken ben bu ölüm çukurunda kalma-yacağım."

"Belki bazı şeyler asıl suçluyu bu ölüm çukuruna tıkmaktan çok daha önemlidir."

Buz mavileriyle savaşıyordu benimle. Yalnızca cümleleri değil inatla çehreme diktği gözleri de beni ikna etmek için çabalıyordu. O, sanki burada onunla kalmam için her şeyi yapabilecek gibiydi. Yapabileceğini de biliyordum. Beni nasıl yancısı olmam için ikna ettiyse bunu da yapardı o.

İzin veremezdim ona.

Bir kere daha olmazdı.

İlkinden pişman değildim ama bundan pişman olurdum kesin. Esin cezasını çekmeliydi. Caner'i öldürmüştü o, hayatımı daha da mahvetmişti. Öylece dışarıda dolaşmasına, hayatını yaşamasına asla izin veremezdim. Ondandır alacağım bir intikam vardı.

"Ne mesela?"

"Sen ve ben mesela," dedi sertçe, bir an sonra zıvanadan çıkacak gibiydi. "Biz mesela, Gri Hanım." Sesli bir nefesi öfkeyle soluyup biraz geri çekildi. Bir anda bütün gemileri yaktı. "Kötülerin Şehri'nden çıkış yoktur, Gri." Sonunda gözlerini kaçırdı gözlerimden. "Buradan yalnızca cesedin çıkar." Ayağa kalktı, bana sırtını döndü. "O yüzden şehre de bana da mahkûmsun belli ki."

Neydi bu şimdi? Nasıl bir anda böyle konuşabilirdi? Nasıl bir anda ilk günkü Kunter'e dönüşebilirdi? Bu muydu yani, her şey bu ana mı bağlıydı?

Yorgani üstümden attım, bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım ve yatağın başlığından destek alarak zoraki de olsa ayağa kalkmayı başardım. Nefes almak güçtü ama bu güçlükte bile onunla kavgaya edebilirdim. Onunla her an her yerde.

"Sana kanmak için fazla tecrübeliyim, Siyah."

Bakışları omzunun üzerinden yeniden bana döndü. Ayakta olduğumu görünce kolları çatıldı, bakışlarından bir endişe parıltısı kopup gitti. Birkaç adımıda yanıma gelmesi ve kolumdan tutması bir oldu.

"Henüz yataktan kalkacak durumda değilsin. Ne yataktan kalkacak ne de benimle kavgaya edecek durumdasın. Yat, dinlen. Sonra istersen günlerce, aylarca kavgaya edersin benimle."

İkimizin de öfkeli bakışları kesişti. Onunla o gecemiz, dansımız ve konuşmamız aklıma geldi ister istemez. Mavilerine bakarken o onların büyüüne tekrar tekrar kapılmamak mümkün değildi.

Onunla tekrar karşı karşıya gelmek istemiyordum. Onunla ilgili istediğim şeyler çok başkaydı ama anlamalıydı, anlamalıydık. Aynı yere ait değildik, olmayacaktık. İmkânsız zorlamak bize yalnızca acı verecekti. Daha fazla acı çekmek istemiyordum. Bu kadarı yeterliydi. Hele ki şu an, annem yeni ölmüş gibi hissederken her şey çok daha zordu benim için.

"Günlerimiz ya da aylarımız yok, anlasana artık," diye çıkıştım ona. "Bu bir seçim değil. Buna ne sen ne de ben karar verebiliriz."

"Bu bir seçin," dedi sertçe. "Bu senin seçimin. Kalbini mi dinleyeceksin yoksa aklını mı? Bu kadar basit."

"Kalbimi dinlemem için bana bir sebep ver."

"Sana binlerce sebep verdim." Beni yatağa geri oturttu. "Yat, dinlen. Aksini yapmaya kalkarsan seni buraya kilitlemek zorunda kalırım ve inan bana bunu yapmayı asla istemiyorum."

Arkasını dönüp gitmeye hazırlandığında, "Kendini benim yerime koy. Öleceğini bildiğin bir ölüm çukurundan çıkma ihtimalin olsaydı yine de orada kalır mıydın?" diye sordum. Bu onu durdurmaya yetti. "Bugün sana *aklandın* deseler arkana bile bakmadan gemiye biner, İstanbul'a dönersin."

Ellerini usulca ceplerine yerleştirdi, sırtını gerdi ve sesli bir nefesi odanın içine doğru bıraktıktan sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Belki de sorun, benim çok uzun bir süre bu şehirden çıkamayacak olmamdır, Gri Hanım."

"Sen bu şehirden uzun bir süre çıkamayacak kadar kötü olduğun için en ufak günahım olmamasına rağmen ben bu şehirde mi kalmalıyım? Ne için?"

Bedenini bana doğru çevirdi ve yeniden karşımdaki yerini aldı. Bana arkasını dönüp gitmesini istemiyordum. Benimle konuşmasını,

beni anlamasını istiyordum. Yerimde olsaydı kimse farklı bir şey yapmazdı. Kimse yarın sağ çıkıp çıkmayacağı belli olmayan kötülerle dolu bu şehirde kalmayı istemezdi.

"Senin yerinde olsaydım, Gri Hanım, seni geride bırakacağım bu şehirde ölmeyi tercih ederdim."

Dişlerini sıkıdığında çehresi keskin bir hâl aldı. Cebinden çıkardığı elleri şimdi iki yanında yumruk olmuş, kaskatı duruyordu.

"Neden?" diye sordum hiddetle. "Neden herhangi bir Gri değil de ben? İlk günden beri neden beni istediğini söyleyebilir misin?"

Birkaç adımda yanımda bitti. Çeneme dokunup yukarı doğru itti ve bakışlarımız kısa mesafede keşişti. "Seni gördüm ve iklimler değişti, Gri Hanım. Dünyam değişti. Renkler geri geldi. Griymiş. Seni bir Gri olduğun için gözüme kestirmedim. Seni bir Gri olduğun için halkımın öldürmesine ancak seyirci kalırdım. Şimdi gözlerime bak ve orada ne gördüğünü söyle."

Gördüğüm seyle irkildim. Orada, buz mavilerinde onun da sö-
zünü bana bir evren vardı. Ben vardım orada, yalnızca ben.

Geriye doğru adımlayarak ondan uzaklaştım. Bunu yapmaya hakkı yoktu. "Gitmek zorundayım." Sesim şimdi bir fısıltıdan fazla değildi. "Bu bir seçim değil." Bakışlarımı kaçırdım. "Beni durdurma, lütfen."

"Onca sözüme karşılık tek söyleyeceğin bu mu? *Beni durdurma.*" Histerik bir kahkaha attı. "Seni durduracağım, Gri Hanım." Arkasına dönmek için hazırlandı. "Sen beni anlayana dek ben seni durduracağım."

Bir hışımla odadan çıktı ve beni yalnız bıraktı. Sesli bir nefesi ardından yavaşça bıraktım. Belki de asıl zor olan şehirden çıkmak değildi. Asıl zor olan şehirden çıkarken ardında bırakmak zorunda olduklarındı. Asıl zor olan Kunter'di. En başından beri en zor olandı. Ve gariptir ki bu kadar zor olmasından nefret etmiyordum. Aksine, *belki* derken buluyordum kendimi. Belki de o ve ben... Kalmak için bu kadarı yeterliydi. Bu bir seçim olmasa da.

Odadan çıkacağını biliyordu. Bu yüzden sahiden kapıyı kilitlemişti. Zorluk çıkarmadım, onun bana geri dönmesini bekledim çünkü biliyordum, dönecekti. Onunla ilgili artık çok şey biliyordum, çok şeyin farkındaydım ama onun benimle ilgili farkında olmadığı şeyler

vardı. Onun aksine ölüme karşı ne kadar hassas olabileceğimin farkında değildi. Sevdiğim birini kaybetmenin benim için ölmekle eş değer olduğundan bihaberdi.

Annem ölmüştü benim. Arkadaşım arkadaşımızı gözlerimin önünde öldürüp suçu üzerine atmış ve beni bu cehennem çukuruna düşürmüştü. Bir suçlu değildim, mahkûm değildim. Buraya ait değildim. Belki yalnızca ona ait olabilirdim ama o demek, *Kötülerin Şehri* demekti ve bu durumda ona ait olmam da imkânsızdı.

Zar zor sırtımı yatağın başlığına yasladım. Gözlerim kapanmak üzereyken komodinin üzerindeki kar küresi dikkatimi çekti. Uzanıp aldım onu, salladım ve izledim sessizce. Özel yapım bir kar küresine benziyordu. Bir şehrin önünde duran Küçük Prens vardı, yanında da eşsiz gülü. Küçük Prens'e ait böyle bir kar küresi yoktu bildiğim kadarıyla.

Küçük Prens'i gerçekten çok seviyor olmalıydı.

Ben de severdim. Annem de sevdiğimi bilirdi ve bir gün bana bir kar küresi alacağına dair söz vermişti. Alamadan ölmüştü.

Kunter de Küçük Prens gibi koca evrende yapayalnız mı hissediyordu? Ben onun eşsiz sandığı gülü olabilir miydim? Sahiden bütün bunlar gerçek miydi?

O beni kandırır mıydı?

Onca Gri arasından ben? Gerçekten gözlerinde gördüğüm koca evrende yalnızca ben mi vardım? Ben ve o, Küçük Prens ve eşsiz gülü...

Kötülerin kötüsü, katillerin öncüsü... Onunla ilgili söylenecek ne çok körü şey vardı. İyilerse... İyi olanlar bende saklıydı. Kalbimde. *Kalbini dinle*, diye haykırıyordu bana. *Kalp yanılır, Siyah Bey. Aklını kullanan hep kazanır.*

Kar küresi ellerimin arasındayken uyuyup kalmıştım. Her şey çok tazeydi, henüz düşünecek zaman bile tanınmamıştı bana. Öfkeliydim, kızgındım, atak yapmaya çok müsaittim ama bir o kadar da yaralıydim. Bedenen, kalben, zihnen... Sırtımda değildi bıçaklar, her yerimdeydi. Civi yatağına uzanmış değil, batırılmış hissediyordum. Çivilerin sivri uçları bedenimin bir yanından girmiş, diğer yanından çıkmıştı ve hareket edemiyordum. Kan ve acı içindeydim.

Cehennemin ikinci katındaydım artık.

Pars aklımı başınıdan almıştı. Dişi Kurt burada bir yerlerde olmalıydı. Ondan sakınmalıydım kendimi. Aslan neredeydi? Hâlâ tanışmamıştık.

Üçüncü katı görmeden buradan çıkmalıydım.

Ama o...

Yalnızca o...

Bütün mesele o olsaydı keşke. O zaman belki o da benim gözlerimin içine baklığında orada kendini görebilirdi.

Yeşil Bölge'de bitkisel ilaç ve zehirlerin üretimi yapılmaktadır. Şifalı bitkiler, panzehirler ve güçlü uyuşturucular çoğunlukla Yeşil Bölge'den temin edilmektedir.

BÖLÜM 2

Mide bulantısıyla derin uykumdan uyanıp hızlıca doğruldum. Yataktan alçacele kalkmaya çalışırken elimi soluma doğru bastırmıştım ki yatağa değil, birine denk geldim. Aynı anda Kunter'in inleme sesi karanlık otlada yankılandı.

Kafamı çevirip ona baktım. Karnını tutarken uyku sersemi bir şekilde bana bakıyordu. "Gri Hanım," diye mırıldandı uykulu sesiyle. "Canına kastın mı var?"

"Sen... Burada..."

Ona daha fazla bir şey söyleyemeden artan kusma isteğimle elimi ağzıma bastırıp yataktan fırladım ve banyoya koştum. Kapıyı sertçe açıp ittiğimde kulpu duvara çarptı. Klozetin kapağını kaldırıp dizlerimin üzerine çöktüm ve kusmaya başladım.

Midem yanıyor, boğazım parçalara ayrılıyordu sanki. Her şey batıyor, çekiştiriliyordu içimde bir yerlerde. Kusmak istemiyordum, canım çok yanıyor ama durduramıyordum. Midemde her şey fazlaydı sanki. Oysa doğru düzgün bir şey yiyememiştım bile henüz. Zaten bu yüzden su kusuyordum çoğunlukla. Yine de her şey fazlaydı, bir şeyler çıkıp gitmek istiyordu içimden.

Acı diye düşündüm.

Acı, gitmek istiyordu. Gerçekler, gitmek istiyordu.

Önüme düşen saçlarımı itmek ve hatta çekip yolmak istedim. Burada imdadıma Kunter yetişti. Hemen arkamdan gelmiş, saçlarımı tutup enseme toplamıştı. Ben kusarken beni izlemesini istemiyordum ama yanımda olmasına her şeyden daha çok ihtiyacım vardı.

"Gri Hanım," dedi telaşla. "İyi ol, lütfen." Yanıma eğildi ve bir eliyle saçlarımı tutarken diğer eliyle sırtımı sıvazlamaya başladı. "Yoksa öldürürüm onları!"

Onları...

Biliyor muydu?

Daha fazla kusacak bir şeyim kalmadığında uzanıp sifona basmak istedim ama benden önce davrandı. Gün geçtikçe zayıfladığım için iyice incelen belimden kavradı ve kalkmama yardım etti. Lavaboya doğru birkaç adım atabildim onun yardımıyla. Benim yerime suyu açtığı anda ağzımı yıkayacak gücü bulabildim ama sonrası için gücüm kalmamıştı.

Geriye doğru adımladım ister istemez ve sırtım onun göğsüne çarptı. Başım dönüyordu. Durduramıyordum dünyayı.

"Başım," diye mırıldanabildim yalnızca. Sonra dizlerimin üzerine çöktüm. Benimle birlikte yere eğildi ve beni tutup kendine çekti. Şimdi ikimiz de yerdedik, tanıyan onayla yaslanmış durumdaydım ve o bir eliyle gözlerimin üzerini kapatırken diğer eliyle bedenimi sıkıca sarmış tutuyordu.

Dünya dönüyordu. Benim dünyam. Ama o da benimle birlikte dönüyordu. Çünkü bunu istiyordu. O kendi dünyasında yapayalnız olabiliyordu ama benim dünyamda asla yalnız değildi.

"Gri Hanım," diye mırıldandı yeniden. Daha da sığındım ona. Dizimin üzerinde öylece duran elimi kaldırıp göğsüne uzandım ve tişörtünü tuttum, sıktım. Dizlerimi kendime doğru çektim, ona doğru yasladım ve onu sığınağıma hâline getirdim.

"Yapma böyle," diye fısıldadım güçlükle. "Yeniden nefret ettirme kendinden. Lütfen..."

Uzun bir sessizliğin ardından, "Nefret et ama kal," diye yanıtladı beni. "Yeter ki kal. Ne olursa olsun kal."

"Ölmek istemiyorum."

Fısıltım aramızda bir yerde havada asılı kaldı. Sessizleştik ikimiz de. Onun sıcak göğsünde yeniden uyuyup kaldım. Uyumak için daha iyi bir yer olmadığını o zaman anladım. Çok kâbus görürdüm ve çok düşününce doğru düzgün uyku uyuyamazdım. Ama şimdi onun yanındayken zihnim susmuş ve koca evrende ikimizden başkası kalmamıştı.

İkimizden başkasının olmadığı bir yerde, Küçük Prens ve çiçek gibi ikimiz yaşayalım isterdim ama Kötülerin Şehri'nde yaşayamam istemezdim.

Burada olmazdı.

Burada olmazdık.

9

Sabahın ilk ışıklarında gözlerimi araladığımda gördüğüm şey yanı başımdaki tekli koltukta başı önüne düşmüş bir şekilde uyuyan Kunter'di. Ne ara beni yatağa yatırmıştı bilmiyordum ya da ne kadar zamandır aralıksız uyuduğumu. Fakat geceye göre toparlanmış hissediyordum. Duş alıp günlerin pisliğini, yorgunluğunu üstümden atmakdan daha çok istediğim bir şey yoktu şu anda.

Yorgun üstümden atıp bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım ve kalktım. Ona yaklaşıp elimi usulca çenesinin altına dayadım ve kafasını geriye doğru yatırdım. Sonra durup onu izlemeye başladım.

Burada uyumamalıydı. Böyle yapıp işleri ikimiz için de yokuşa sürüyordu.

Sesli bir nefesi yavaşça burnumdan bırakırken gözlerimi nefesle senkronize bir şekilde kapatıp açtım. Elim saclarına doğru uzatıp parmak uçlarım saçlarından en fazla bir santim uzağındayken durdum.

Dokunmak istiyordum ama dokunmamalıydım.

Elimi geri çekip tırnaklarımı avuç içime bastırdım.

İşleri daha da yokuşa sürüklemeyi ikimiz de bırakmalıydık belli ki.

Kunter'i orada bırakıp banyoya gittim. Dün gece yığılıp kaldığımız yerde takılıp kalmaktan kendimi almak güç oldu. Dikildiğim yerde gözlerimi kapatıp sıktım.

Ne oluyordu bana böyle? Kunter'deki *ben etkisinden* bahsederken ne ara işler Kunter'in *bendeki etkisine* doğru kaymıştı?

Kendimi toparlayıp hızlıca duşa girmek, aldığım en iyi karardı. Bir duşla Kötülerin Şehri'nde yaşadığım ne var ne yoksa arkamda bırakamazdım ama bu duştan sonra bunu yapacaktım. *Yapmalıydım*.

Bornoza sarınıp buharlanan aynanın karşısına geçtim. Tek elimi lavabonun kenarına bastırıp diğer elimle aynadaki buğuyu kendimi görebileceğim kadar sildim.

Aynada gördüğüm kadınla göz göze gelir gelmez gözlerimi kaçırdım. Kunter'in bilinçli bir şekilde siyah diş fırçasının yanına koyduğu gri diş fırçasını alıp dişlerimi fırçalamaya koyuldum.

Aynadakiyle göz göze gelmek istemiyordum. Buğuyu sildiğime bile pişman olmuşum şimdi. O, tamamen tükenmiş görünüyordu.

Yancı ilan edildikten sonra her şeyin rayına oturacağına ne kadar inanmışım öyle. Bırakın her şeyin rayına oturmasını ortada ilerleyecek ray bile kalmamıştı.

Şehre düştüğüm günden bile beter bir hâldeydim. Üstelik bu ben bunun nedeni Kunter değildi. Beni Siyah Bölge'ye çekmeye çalışıyordu beni seç diyen Kunter değildi. Ne yazık, bütün felaketlerden uzakta bir süre onu sorumlu tutmuştum ve şimdi asıl felaketimi yaşıyordum.

Aynadaki günden güne kemik kadar kalan yüzüme bakıyordum. Bakar bakmaz dişlerimi fırçalamayı bıraktım. Hızlıca ağzımı yıkıyordum. Günlerdir ölüm döşeğinde kıvrılmaktan çöken göz altlarıma, beyazı çalan dudaklarıma, solgun tenime bakıyordum.

Yalnızca zehir değildi beni bu hâle getiren.

Annemdi.

Caner'di.

Esin'di.

Bir mahkûm olmamama bile sevinememiştım.

Kalbimin kararmadığına, bir katil olamayacak kadar masum olduğuma sevinebilirdim elbette ama hatırladığım gerçeklerin yanında bu gerçek yeterince tatmin edememişti beni.

Üstelik... Bütün bunları hatırlama nedenim zehirlenmemken. Ya da fazla içmem. Bilmiyordum. Sadece zamanlamanın çok manidar olduğunu biliyordum.

Kunter'in kollarındaydım, yancısıydım, sonunda mutluydum ve kötülüğün hüküm sürdüğü şehirde bir şeylerin değişebileceğine inanıyordum... Sonra zehir... ölüm döşeği ve hafızamdaki eksik parçaların bir bir geri gelmesiyle birlikte her şey daha da birbirine giriyordu. Daha doğrusu düzelen her şey bu anla birlikte yıkılıyordu.

Devin'in Kunter'in bardağından herhangi bir şey içip içmediğini sorduğu an zihnimde canlanıyordu yeniden. Gözlerinin içine bakiyordum ve Esin'den sonra hiç beklemediğim bir yerden daha dans ediyordum.

Devin bunu nasıl yapardı? Tek başına yapmadığı da aşıkardı. Benimle iş birliği içerisindeydi. Riyaz, Rüzgâr ve Kaan'dan bahsetmiyordum bile. Dördü ve başkası... Asil ya da Amber olmalıydı. Kunter'in ölmesini isteyen birileri... Mirza ya da Giray olduğunu zannetmiyordum ama Kötülerin Şehri'nde kimseye güvenmemek gerektiğini çoktan öğrendiğimi sanıyordum.

Sesli bir iç çekerek diş fırçasını Kunter'in siyah diş fırçasının yanındaki yerine bıraktım ve kendimi yan yana duran gri ve siyah diş fırçalarını izlerken buldum.

Kunter'in kadehini o içmek için dudaklarına götürmeden saniyeler önce elinden kapıttım o kısa an kafamın içinde dönüp duruyordu şimdi. Eğer elinden almasaydım o kadehi, içmeseydim ve o içseydi ne olacaktı?

Devin asla ona panzehir vermezdi.

Onun ölümünü izleyeceklerdi.

Biz yine dans ediyor olacaktık ve bu kez zehirden dengesini kaybeden ben değil, Kunter olacaktı. Yığılacaktı kollarımın arasına, kan kusacaktı gözlerimin önünde ve sonra acılar içinde kıvrılırken kimse ona panzehir verecek kadar önemsemeyecekti bunu.

Aksine keyifle seyredeceklerdi.

Kunter kollarımda ölürken ne yapardım ben? O ölseydi ne hâlde olurdu şimdi? İstedikleri gibi Siyah Bölge Öncüsü Gri olurdu.

En başından beri Amber'in istediği gibi.

Amber.

Bunu o mu yapmıştı yoksa... Ama Devin onunla asla iş birliği yapmazdı. O hâlde Asil'di. Peki Kunter onlar derken tam olarak benim düşündüklerimi mi düşünüyordu? Kendini öldürmeye çalıştıklarını anlamış mıydı yoksa beni öldürmeye çalıştıklarını mı sanıyordu?

Hangisi onun için daha kötüydü, emin değildim. Tek bildiğim, eğer bunu yapanın kim olduğunu öğrenirse onu gözünün yaşına bakmadan öldüreceğiydi.

Devin'i öldürmesine seyirci kalamazdım. Bunu neden yaptığının farkındaydım maalesef ki. Kunter'i öldürmek istediğini onunla tanıştığım ilk günden beri söylüyordu. Kötülerin Şehri'ne gelme sebepleri kötülerini avlamak ve Kunter herkesin gözünde en kötüydü. Kunter'i öldürmek onun en büyük başarısı olurdu.

Zehirlenen ben olduğum için şanslıydık. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama öyleydi. En azından ben kurtarılmaya layık göründüm ama onu kurtarmazlardı ve böyle bir durumla karşı karşıya kalmak istediğim son şeydi.

Bugün gemi gelecekti. Grilerin ifade verme özgürlükleri vardı. Bugün buradan gitmemle birlikte belki de bu konu da kapanır

...yollarından alıp kapıya yöneldim. Banyodan
küp sağa, Kunter'in benim için hazırladığı odaya doğru yöneldim.
ki daha fazla ilerleyemedim.

O odaya hâlâ giremiyordum. Sanki bütün eşyaların üzerine
Sarah'ın kanı vardı. Hatta sanki bütün her şeyin üzerinde Gri'ye
yazıyordu.

Kunter'in kıyafetlerinden son bir kez giyebilirdim. Her ne kadar
çok bol olsa da en azından sıksa bedenimi saklıyordu.

Yemek yemeliydim, midem ağrıyor ve boğazım sanki kazınmış
gibi acıyordu ama hiç iştahım yoktu. Sanki yesem yine kusacağım
ben daha fazla kusmak istemiyordum. Fakat hayatta kalmak için
sam en azından birkaç lokma bir şey de olsa yemeliydim.

Odaya geçmeden önce aşağıya inip mutfığa geçtim. Dolabın
rısırtıp kendime ayaküstü yiyecek bir şeyler bulacaktım ki tezgâh
üzerindeki çorbayı fark ettim. Hızlıca çorbayı biraz ısıtıp yandırı
kadarını içebildim ama daha fazlasını zorladıysam da içemedim.
nun yerine bol bol su içtim. Bunlar beni bir süre tutardı.

Yukarı çıkacağım sırada kapı çaldı. Kimin geldiği hakkında
ufak fikrim yoktu ama kim geldiyse bu kişi şehirde sözü geçen
biri olmalıydı. Bu kapıyı öylesine birinin çaldığını hiç görmemiştim.

Kapıyı açtığımda Devin otuz iki diş sırtıp topuklularının
de bir manken edasıyla yürüdü, yanımdan geçti ve içeri girdi.

"Benim tatlı Gri'm," diye neşeyle şakıdı desem abartmış
dım. "Sonunda seni görme şerefine layık olabildim. Eğer bu kapı
kez de açılmasaydı eve molotof atıp yakacaktım."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Daha önce geldin mi?"

"Kapıda bile yattım." Sesli bir nefesi bıkkınca bırakırken
ilerledi. "O huysuz, deccal öncü yok mu..." Salonda gözüne
gi ilk şey bir şişe alkol oldu. Onu kapığı gibi topuklularının
yeniden bana doğru döndü ve yüzünde sinsi bir sırıtış belirdi.
kendine geldiğine göre kutlamamızı yapabiliriz." Mutfığa doğru
lemek için yanımdan geçip giderken yarıda kalan cümlesine
etti. "Ne diyordum? Hah, deccal öncün. Kapı pencere ne varsa
di, kimsenin girmesine izin vermedi. Evin içinde olmasaydın
o içindeyken yakacaktım evi. Böylece olması gereken olacaktı."

Son cümleyi daha sessiz söylediğinde peşinden mutfığa gittim.
İki kadeh kapmış, kadehleri doldurmuştu bile. Kadehlerden birini
uzattığında elimin tersiyle ittim.

"Yeni zehirlendim," diye hatırlattım ona. "Hatırlıyorsun, öyle de
gil mi?"

Kadehi kendine doğru çektikten sonra gözlerini benden kaçırdı ve
kendi kadehindeki alkolü birkaç yudumda midesine indirdi.

"Alkol zehirlenmesi," derken yeniden gözlerime baktı. "Doğru ya,
alkolden zehirlendin."

Gözlerimin içine baka baka yalan söylüyordu. O anı hatırlama
dığımı mı sanıyordu gerçekten? Hayal kırıklığıma kadar her zerresini
hatırlıyordum.

"İyi tarafından bakalım," diyerek elindeki kadehleri arkasında
kalan tezgâha bıraktı ve kollarımdan tuttu. "Masumsun, Devrim.
Sen..."

"Yekta," diye düzelttim onu. "Benim adım Yekta. Gerçi muhtemelen
bunu da biliyorsundur."

Dudaklarında zayıf bir tebessüm belirdi. "Sen söylemeyince ben
de öğrenmedim. Koray'dan bunu isteyebilirdim tabii ama tercihine
saygı duymak istedim."

"Koray'dan her şeyi öğrenebilir misin?"

"Koray itin tekidir," diye homurdanarak geri çekildi ve belini
tezgâha yasladı. Benim için doldurduğu kadehi aldı, birkaç yudum
içti. "Burada olmak istememe saygı duysa da burada olmamı istemi-
yor. Bu yüzden hayatım tehlikede olmadığı sürece bana asla yardım
etmez."

"Burada olmanı istememekte haklı. Burada olmamalısın, Devin.
Evine, Koray'a geri dönmelisin. Burada şeytanın yancılığına yapacağı-
na seni bekleyen biri olduğunu hatırla ve geri dön. Bu şehirdeki onca
insanın aksine senin seçim şansın varken yap bunu. Bugün gelen ge-
miyle çıkıp gideceğim bu şehirden. Sen de daha fazla tanrıçılık oy-
nama bu şehirde çünkü ben gidince Kunter ne sana ne de diğerlerine
acıyacaktır."

Ona çok öfkeliydim ama giderayak ortalığı ateşe vermeyecek-
tim. Bunu neden yaptığını anladığım için şanslıydı yalnızca ama
eğer zehirlenen Kunter olsaydı ve o panzehri vermeseydi, planları işe

yarasaydı ve ben bunu öğrenseydim Devin'i şehrin kıyısında boğardım. Ve tabii iş birlikçisini de.

Onun bana cevap vermesini beklemeden mutfaktan çıkıp merdivene ilerledim. Üstümü değiştirip gemiyi beklemek için kıyıya gitmeliydim ama öncesinde Kunter'le son bir kez konuşacaktım.

Üst kata çıktığımda Kunter'i uyanmış ve odadan çıkmak üzereyken yakaladım. Beni görünce durdu, bakışları hızlıca üzerimde gezinirken kaşları çatıldı.

"Sen iyi misin?" İfadesi şüpheyile doluydu. Sormak istediği bundan daha fazlasıydı ama şimdilik bununla yetinmeye çalışıyordu.

"İyiyim," diye fısıldamakla yetindim ben de. Onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Kavga edecektik ve onunla daha fazla kavga etmek istemiyordum. Belki de dün konuştuklarımızı tekrar etmenin bir manası yoktu. Ne de olsa o asla, ben ne dersem diyeyim ikna olmayacaktı.

"Yemek," diye başladığı cümleyi, "Yedim," diyerek yanıtladım hemen.

Kaşları şaşkınlıkla havalandı, bir an ne diyeceğini bilemez bir hâlde dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. O kısa anda ikimiz de sessizdik. Ve ben onunla konuşmaktan korktuğumu fark ettiğimde onun da benimle konuşmaktan korktuğunu fark ettim.

Birbirimizin cümlelerinden korkuyorduk.

İlk gözlerini kaçıran ben oldum. "Bana kıyafetlerinden verebilir misin?" Çatlak ve tiz yükselen sesimi temizlemek için hafifçe öksürdüm. "Son bir kez."

"Veremem," dedi sertçe. "Sanırım gidemeyeceksin."

Ters bakışlarım onun ters bakışlarıyla kesişti. "Bunun beni duramayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Seni durduran bu olmayacak zaten."

Gözlerim kısıldı. "Sen mi olacaksın?"

"Hı hı," derken yalandan sırtıttı. Gülümsemesi gözlerine çıkmayınca korkutucu görünüyordu. "Her zaman, her yerde, ne yaparsan ve ne söylersen, Gri Hanım. Asla şehirden çıkıp gitmene seyirci kalmayacağım."

"Sadece kıyafet istedim," diye hayıflandım. "Bu konuları seninle tekrar tekrar konuşmayacağım."

Yanından geçip odaya girmek istediğimde kolumdan yakalayarak beni durdurdu. Kafamı kaldırıp ona baktığımda kafasını eğip kesişen gözlerimize keyiflendi.

"Daha kaç farklı şekilde sana *gitme* demem gerekiyor, Gri Hanım? Ne söylersen, ne yaparsam beni ardında bırakmaktan vazgeçeceksin?"

"Ben seni ardında bırakmayacağım, yalnızca olması gerektiği gibi gideceğim. *Olması gerektiği gibi.*"

"Olması gerektiği gibi," diye gıcık bir sesle taklit etti beni. "Olmaması gerektiği gibi!" Sakin kalmakta güçlük çekiyordu. Mavilerini daha önce birçok kez öfkeden parlarken görmüştüm ama bu kez gözlerinde yalnızca öfkenin emaresi yoktu. Korku vardı orada, çaresizlik vardı ve Kunter bununla ne yapacağını bilemiyordu. "Bu şehirde olması gerekene ben karar veririm, Gri."

Kolumu çektiğimde elini hemen çekip bana zorluk çıkarmadı. Ama hâlâ burun burunaydık ve sakinliğimizden eser kalmamak üzereydi.

"Bu şehirden olanlara istediğin kadar hükmet, Siyah ama bana hükmedemezsin. Korkulu rüyan," Onu sertçe göğsünden ittiğimde sırtını kapının pervazına çarptı. "Hükmedebileceğin bir Gri bile değilim ben." Koridora doğru geriledim. "Bu kavgayı etmeyelim. Son anlarımızı mahvetme. Düşman başladık, dost ayrılalım."

Dudaklarının arasından histerik bir kıkırtı fırlar etti. "Dost mu?" Gülmeye devam etti. "Hiçbir zaman dost olmadık."

"Her neyse!"

"Her neyse diyerek kaçamazsın bundan."

"Beni yeniden kendine düşman etme."

"Kalmanın tek yolu buysa!" Sesi koridorda yankılandı. "Dostum olup arkana bile bakmadan gideceksen düşmanım ol, kal yanımda."

Onunla aramızdaki gerilim evi yakıp yıkacak cinstendi. İkimizin de bir sonraki hamlesi öyle belirsizdi ki saçlarına saldırmayacağıma dair söz veremiyordum. Bu şekilde konuşmaya devam edecek olursa olacak olan buydu.

"Zaten geldiğin gibi gidebilirsin," diyerek Kunter'le aramızdaki gerilime aniden dâhil olan Asil'e doğru Kunter'le aynı anda döndük. Koridorun ucundan bize doğru yaklaşırken elinde gri bir forma tutuyordu. "Gri formanı giymelisin. Ve işte," Bir adım uzağımda durup formayı bana uzattı. "Burada."

Bir an sonra Kunter, Asil'in boğazına yapıştı ve onu duvara çarptı. "Seni öldürürüm." Kunter hiç de şaka yapmıyordu. Asil'in boğazına sahiden öldürüsiye sıkıyordu. "Onunla benim arama girmeye sakın cüret etme!"

Asil nefes alamazken bile, Kunter'in öfkeden kızarmış suratına bakıp bir sırtlan gibi sınıyordu. Tam bu sırada merdivenden çıkma Devlin, Kunter'in Asil'i boğazladığını fark ettiğinde hızlıca yaklaşıp müdahale etmeye kalktı.

Devinlerle iş birliği yapan Asil'di.

Devin yalnızca körülüğü kanıtlanmamışlarla iş birliği yapardı. Asil bir Gri'ydı ve Devin, Asil'i asla öldürmezdi. İkisi de Kunter'den kurtulmak istiyordu.

Ever, Amber ya da bir başkası değildi.

Onlara yaklaştığımda benden beklenen hamle onları ayırmaya çalışmamdı ama ben bunu yapmadım. Bunun yerine Asil'in elindeki formayı alıp Kunter'in odasına yöneldim.

Kunter zaten Asil'i öldürecek kadar ileri gitmezdi. Öldürecek olsaydı şimdiye kadar öldürmek için eline çok fırsat geçmişti.

Odaya girip hızlıca üstümü giyindim. Nemli saçlarımı toplayacak bir toka aradıysam da bulamadım. Botlarımı giyip hızlıca odadan çıkmak için harekete geçtiğimde Kunter yolumu kesti. Oysa hâlâ Asil'i boğazladığını düşünmüştüm.

Kolumdan tutup beni çıktığım odaya geri soktu ve kapıyı sertçe kapatıp üstüne bir de kilitledi. Tam karşımdaydım ama bana bakmıyordu. Ellinin teki kilidin üzerindeydi, sırtını kapıya sıkıca bastırması ve diğer eli kapalı göz kapaklarının üzerindeydi. Devin ve Asil kapıyı yumruklayıp açması için bir şeyler söylüyorlardı ama ne benim ne de onun bununla ilgilendiği vardı.

Kunter'i ikna edecek biri varsa o da benden başkası değildi ve ne yazık ki bu durumda onu ben bile ikna edemezdim. Bu bariz bir şekilde ortadaydı. İkna olmayacaktı çünkü bunu istemiyordu. Bencillik ediyordu.

"İki kez," dedim o henüz asla gidemeyeceğime dair cümlelerini kurmaya başlamadan önce. "Annem iki kez öldü, Caner iki kez öldü, Esin bana iki kez ihanet etti. Yalnızca bunları da değil, işkenceleri de hatırlıyorum." Elim ensemden boğazıma doğru kayd. "İtiraf etmem için ne kadar ileri gittiklerini anlatmaya dilim varmaz. Oysa itiraf

edecek bir şeyim yoktu benim. Ben kimsenin kılına bile zarar verebilecek biri değildim. Burada yaşadıklarımı yaşamayı hak etmedim ve bundan sonra yaşayacaklarımı da hak etmiyorum. Burada ölürsem..." Cümlemin devamını getirmeden önce sonunda elini yüzünden çekip gözlerime baktığında gökyüzünün gecesini de gündüzünü de taşıyan gözlerinde sessiz bir yakarış gördüm ama yine de cümlemin devamını getirdim: "...ölürsem affetmem seni. Bana bunları yaşatan kadına cezasını vermeden senin yüzünden burada ölürsem son nefesime kadar nefret ederim senden."

Elini kapıdan çekti, sırtını kapıdan ayırdı ve iki adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. "Ölmene asla izin vermem."

"Sarah'ın da ölmesine izin vermezdin ama öldü. Bu kopya cehennemlin şeytanı olup ölümü yönetiyor olabilirsin ama ölüme engel olamazsın. Günler önce neredeyse ölüyordum."

Sakin kalmaya çalışıyordum. Onun fevri, kontrolsüz davranışlarının karşısında ne kadar kalınabilirse o kadar sakın. Onunla sahiden kavga etmek ya da onu kırmak, gitmeden önce düzelttiğimiz her şeyi dağıtmak istemiyordum. Ama o bunu göremeyecek kadar kördü şu anda. Tek istediği, tek düşündüğü gitmek ve kalmakla ilgiliydi. Ondan gittiğini sanıyordu ama hayır, ben bu ölüm çukurundan gidiyordum yalnızca. Esin'e hak ettiği cezayı vermeye gidiyordum. Annemin mezarına çiçek bırakmaya... Tamam, bu şehrin dışında şaşıla bir hayatım olmayabilirdi ama en azından bir hayatım vardı. Burada ise bir an sonra öleceğimi düşünmek favori aktivitem sayılmazdı.

"Mantık çerçevesinde baktığı mı sanıyorsun?" diye sordu ilk kez telaşsız, öfkesiz, sakın bir şekilde. "Bakabildiğimi mi sanıyorsun ya da?" Dudaklarını ıslatırken başını omzuna doğru yatırdı. "Bencillik ediyorum, biliyorum ama engel olamıyorum buna." Ellerini hiddetle iki yana doğru açtı. "İstemiyorum da esasen. Bırak bencillik yapayım ama sen burada, benimle kal."

"Herhangi bir Gri olarak geldim buraya ve herhangi bir Gri olarak gideceğim. Birkaç ay sonra hatırlamayacaksın bile beni. Başka bir Gri istemediğini söylüyorsun ama isteyeceksin ve bulacaksın da. Bu senin rüyandı benimse kâbusum. Rüya da kâbus da bitti. Uyan artık, ben uyanıklı çok oldu."

Yanından geçip kapıya ilerledim. Kapının kilidini açıp çıkmak için hazırlandım. Bu kez yolumu kesmedi, kolumu tutmadı,

durdurmadı beni ama cümleleriyle dumura uğrattı yeniden. Durma dan yaptığı gibi.

"Uyanmak istemiyorum. Başka Gri istemiyorum, seni istiyorum. Seni sen olduğun için istiyorum. Anla beni, dinle beni, ardında bırak ma beni."

Omzumun üzerinden ona baktım. Bana dönmemiş, yerinden bir milim olsun kıpırdamamıştı bile. Başını öne eğmiş, ellerini yumruğa yapıp durmuştu öylece. Dayanamayacak gibi hissettim. Dansınız, öncesi ve sonrası, yalnız kaldığımız iyi ve körü bütün anlarla saldırdı bana. O ve ben, Siyah ve Gri, Kötülerin Şehri dursa da biz dans etti, akan kanın kırmızıya boyadığı Siyah Bölge'de. Nefretle, hırsla ve sonra bütün Kötülerin Şehri karşımızda olsa bile.

Öncü ve yancı.

Siyah Bey ve Gri Hanım.

Ne dost ne de düşman.

Yalnızca bunlardan ibarettik, değil mi? En azından buna inanır sam çekip gitmek daha kolay olurdu.

Biri kapıyı benden önce davranıp açtığında düşüncelerim yıkıma uğradı. Kısa bir an nerede olduğumu, ne yapmak üzere olduğumu bile unutmuştum.

Devin bileğimden yakalayıp beni koridora çekti. "Gemi kıyıda" Belimden merdivene doğru iteledi. "Bu gemiyi kaçırarak olursan iki hafta daha buradan çıkamazsın."

"Koşarsak," diyerek öne geçti Asil. "Yetişiriz."

Bu bana bu şehirdeki ilk günlerimi hatırlattı. Siyah Bölge'den çıkmam için Asil'in bana yardım ettiği o günü. O gün de bugün de tek derdi Kunter'di. Onların düşmanlıkları bazen yararımdaydı.

Merdivenin başında beliren Amber, "Nereye, Gri?" diyerek yaklaştı bize. "Şehirden mi çıkacaksın? Öylece?" Buzdan mavileri kıskarak beni hedef aldı. "Onu, beni karşına almadan önce düşünecektin."

Öfkeli bir hırıltıyla, "Sen mi engel olacaksın?" diye öne atıldı Devin. "Hele bir dene, cesedini halkın bulmadan ben şehirden çıkmas olurum."

Amber göz ucuyla dahi Devin'e bakmadı. Hedefinde benden başkası yoktu. Meydandaki gösteri onun canını fazlasıyla sıkımsı. Kunter'in onun devasa kırmızı bayrağını yakmış olması ve diğer bu

"Bu şehirden sağ çıkan bir Gri hiç olmadı, olmayacak."

Bu kez araya giren Asil'di, onun çok sevgili yancısı. "Gitmesi senin de işine gelir, Amber. Bırak gitsin, her şey eski düzenine geri dönsün. Kazan-kazan."

Amber yüzünü buruştururken alaycı bir tavır takındı. "Zirve tek kişiliktir. Biri kazanacaksa o benimdir. Bu şehirde ise zirve yalnızca bana aittir." Gri saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru savurdu. "Bu gemiyi yakaladın yakaladın, Gri." Şeytani gülümsemesi yüzünde parladı. "Şehirde ayaklanma çıktığı yalanını uydurmak için bölgeme geri dönüyorum." Arkasını dönüp basamakları inerken konuşmaya devam etti: "Kıyıya yaklaşan gemiyi sabote edip askerleri öldürecek birileri varmış. Meğer şehirden çıkmak için her şeyi göze almışlar. Bir süre şehre ne mahkûm bırakmak için ne de almak için gelmemeleri en doğrusuymuş. Ben haber verene dek." Merdivenin diğer ucunda durup omzunun üzerinden bana baktı. "Ne de olsa ben bu kıyıyla karşı kıyı arasındaki sözcüyüm ve ne sen ne de bir başkası, hayatı iki dudağımın arasındayken karşımda durma cesaretini göstermeli." Göz kırptı ve gözden kayboldu.

Asil'e göz ucuyla baktım. "Bunu gerçekten yapabilir mi?"

Asil alt dudağını sertçe ısırıktan sonra bıkkın bir nefesi seslice bıraktı. "Bunu ve çok daha fazlasını da. Şehrin anahtarını elinde tutuyormuş gibi düşün. Anahtar kimdeyse tanrı odur."

"Ama Kunter..." diye başladığım cümle bir fısıltıyla kayboldu. Kunter ona engel olmazdı, aksine yardım bile edebilirdi şu durumda.

"Önce kıyıya gidelim," diyen Asil elimi tuttuğunda dumura uğradım. Yeşilleri şimdi ilgiyle parlıyordu. "Seni gemiye yetiştirelim. Sonra ne yaparlarsa yapsınlar engel olamazlar."

Devin'le bakışlarımız milisaniyelik bir an kesişti. Asil ona cevap verme fırsatı tanımadan beni merdivene çekti. Basamakları inerken dönüp arkama bakma arzumu bastırmakta güçlük çektim.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in sessizliği her zaman kıyamet alametiydi.

Şimdiyse benim kıyametim.

Merdiveni indiğimizde Devin öne geçip kapıyı açmak için uzandı. "Gri'nin Gri'de gözü var ama Gri'nin gözü Siyah olanda."

Onun ne saçmaladığını sormaya kimsenin vakti olmadı. Asil'in beni dışarı çekmek üzere olan eli bir hissimla çekildi. Ben henüz ne

olduğunu anlayamadan sırtı duvara çarpan Asil'in suratına Kunter okkalı yumruğu indi. Asil'in burnundan akan kan bir çizgi hâlinde dudagının üzerinden taşıdı.

Asil'in gözlerinde karanlık bir ateş parladı. "Siktir lan!" Kunter itmek için hazırlandı. "Kaybedişe her yaklaştığında birkaç yumru indireceksen çalışma odandaki kum torbası ne diye var?"

Kunter'in sıkıığı dışlerinin arasından aldığı nefesler giderek azaldı ve sonunda, "Sen varsın ya," diye hırıltılı bir sesle karşılık verdi.

Asil, Kunter'i itmeden Kunter geri çekilip bana doğru döndü. Günde burun buruna geldik. Öfkeden gözü dönmüştü sahiden. O bana karşı ilk kez böyle görüyordum. Asil şimdi bu cehennemim suratına benziyordu. Şimdiye dek şeytanla alakası bile yokmuş meğer. Gözleri kan çanağına dönmüş, alınının ortasındaki damar biraz kızamıkçık gibi şişmişti.

Buzdan hareketlerinin tek gördüğü bendim ama bu kez yalnızca ben değilim olduğum o koca evrenden bahsetmiyordum. *Hedef bendim.* Siyah Bölge Öncüsü Kunter an itibarıyla gözünü karartmış, yalnızca benle ilgisiyle beni bu şehirden çıkarmamaya yemin etmişti.

Buzdan hareketleri kapıya doğru kaydı ve nefes bile almadan birkaç şimle evden çıktı. Hemen ardından kendimi evden dışarı attığımı Kunter ona koysam da yetişemeyeceğim bir hızda yürüyüp günde kayboldu.

"Kardeş oldukları nasıl da belli," diyen Devin yanıma yaklaştıysa da dönüp ona bakmadım. Aklım da gözlerim de hâlâ az önce gözümün önünden kaybolan Kunter'deydi. "Cehennemim gördükten sanıyorlar ama bugün buradan çıkmama engel olacak olurlarsa cehenneme gidecekler."

Ne yapacaktı?

Ne kadar ileri gidebilirdi?

"Koşun." Asil bileğimden yakalayıp beni kendisiyle birlikte ilerletmeye doğru çekti. "Amber ve Kunter farklı amaçlarla aynı şeyi istiyorlarsa şey işin sonunda yanıp kül olur."

Amber ve Kunter'in ardından Siyah Bölge sokaklarına karıştı. Devin topuklu ayakkabılarına rağmen benden hızlı koşuyordu çünkü henüz birkaç saatten fazla ayakta kalmak bile benim için güçtü. As

bileğimden tutmuyor olsaydı çoktan birkaç sokak gerilerinde kalmış olabilirdim.

Başta ara sokakları tercih etmek bile sonrasında caddeye çıkmak zorundaydık. İlin zor kısmı da tam olarak burada başlıyordu çünkü caddeye adım atar atmaz Siyah Bölge halkı tarafından sıkıştırılmaya başlamıştık. Bir anda birkaç kişi onlarca kişiye ve onlarca kişi de yüzlerce kişiye ulaşmıştı. Bir mitingdeymişiz gibi ilerlemek için insanları iteklememiz gerekiyordu fakat kimsenin çekilmeye niyeti yoktu. Duba gibi dikilip engel olmak için buradaydılar.

"Bu herif nasıl bu kadar hızlı olabilir?" diye öfkeli bir hırıltıyla söylendi Devin. "Bunca insanı aynı anda nasıl örgütleyebilir?"

İnsanları itip geçmeye çalışsak da bir süre sonra bu iyice imkânsız bir hâle geldi ve caddenin ortasında, kıyıya koşarak birkaç dakika mesafede tıkanık kaldık. Gece şu an kıyıda olmalıydı ve askerlerin beklemeye huyu yoktu. Kıyıda bekleyen yoksa cezası bitmiş biri bile olsa beklemez, giderlerdi.

O kadar çok sıkıştırıldım, itildim ki nefes almakta güçlük çekmeye başladım. Gözümün önünde beliren siyah noktalar birkaç dakika sonrasının apaçık habercisiydi. Yatıp dinlenmemi gereken yerde koşturuyordum. Eğer baygınlık geçirecek olursam tek şansımı da olduğu gibi kaybedecektim.

Sıkıştırılıp itilmeye, gemiye yetişememe fikrine daha fazla tahammül edemedim ve Devin'in belindeki silaha uzanıp aldım onu. Devin'in ne yaptığımı anlamaya çalışan bakışları şaşkınlıkla irileşmişti. Silahın emniyetini kapattım ve havaya doğru iki el ateş ettim.

"Ya geri çekilirsiniz ya da yancının elinde can verirsiniz!"

Yancılığı kullanmayı beklemeyen Siyah Bölge halkı bir an için öylece kalakaldı. Ne yapacaklarını bilemez bir hâlde. Elimden ölebillerlerdi, ölerken yancıya el bile süremezlerdi. Bunu mu istiyorlardı? O hâlde onlara istediklerini verirdim. Masumiyetimden başka kaybedecek neyim vardı? Burada kalırsam onu da kaybedecektim ne de olsa. Öyleyse dışarı çıkmak uğruna yapardım bunu da.

Devin silaha doğru uzanırken hevesle, "Ben, ben, ben!" diye küçük bir kız çocuğu gibi çıldırdı. "Ne olur ben öldüreyim. Lütfen!"

Onun öldürmeye olan merakı yeni bir şey değildi. O benim can silahım gibiydi. Ölmesini istediğim bir kişi onun ellerinde canı içerisinde can verirdi. Bir katil değildim, olmayacaktım ama katil gibi katilleri yok etmeye ant içmiş bir arkadaşım vardı. Her ne kadar beni zehirlemiş olsa da, Niyeti bu olmasa da, kafasının içindeki düşünceler en kötüyü öldürmek üzerine iddialaşa da işin sonunda onun ellerinden zehirlenmiştim. Bunun için pişman olduğumu o henüz bana bunu itiraf etmeden, bu konu hakkında onunla konuşmadan bile biliyordum.

Yancının elinde can vermektan korkan Siyah Bölge halkı yavaş yavaş geri çekilmeye başladı. Şehirde adaletin A'sı yoktu fakat öncü ve yancı kavramları her şeydi. Öncü ve yancı, halktan üstündü. Bu da Kötülerin Şehri'nin adaletten ve eşitlikten yoksun cehennemine bir kopyası olduğunun bir kanıtıydı.

"Çekiliyorlar," diye mırıldandı Asil. "Dinliyorlar seni."

"Yancılığın gücünü hafife almamak gerekiyormuş," diye karşılık verdi Devin. "Bir de öncü olduğuna düşünsene... Hepsini birlikte yok ederdik."

"Bu yüzden değil mi?" diye dudaklarının arasından kopan bir hırıltıyla karşılık verdiğimde Devin şaşkın bir şekilde bir adım geriye çıktı. Gözlerimin içinde, oradaki karanlıkta cümlemin anlamını anıyordu. Sahiden ona bunu sormuş muydum? Onun düşündüğünü mü düşünüyordum? Biliyor muydum? Kunter'i öldürmek istediğini, yanlışlıkla beni zehirleyip neredeyse öldürecek olduğunu? Bütün bunlara farkında mıydım?

Korkunun emaresi ilk kez Devin Koral'ın gözlerinin içinde dans ediyordu. "Ne demek istedin?" Sertçe yurkunduktan sonra gözlerini kırpıştırarak toparladı kendini. "Sadece senin iyiliğini istediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Çünkü bir Gri'yim." Burnumdan solur vaziyette onun yanında geçip kıyıya gitmek için hazırlandım. "Bütün mesele bu. Senin için de onun için de. Herkes için."

Yekra Akay kimdi? Biri bile bununla ilgileniyor muydu? Hayır. En azından ben de bu yüzden çıkmalıydım Kötülerin Şehri'nden.

Öne doğru attığım bir adımla önündeki Siyah Bölge halkı iki yana çekilip yolunu açılar. Her biri bana saldırıp öldürmenin hayaliyle yaşamasına rağmen sırf yancıları olduğum için tek sözümle geri adım atıyorlardı. Kunter'le beklediğimiz, istediğimiz buydu. Başarmıştık ama başarır başarırız yan yana olmamız gereken yerde yine karşı karşıya gelmiştik.

Henüz birkaç adım ilerlemiştim ki arkamdan, "Çekilecek olursanız öncünün elinde can veriminz!" diye hiddetle haykıran Kunter'in sesi duyuldu. Duyulmaktan da öte, Siyah Bölge, Kunter'in sesiyle inledi.

Kıyıya giden yol, yancı emriyle açıldığı gibi öncü emriyle kapandı.

Öncü ile yancı karşı karşıya gelirse bölge halkı bölünür ve bu iç karışıklığa neden olup düşmanlıklar yaratır. Düşmanlıklar kısa sürede bölgenin çöküşüne neden olabilir. Bu nedenle öncü, yancıları iyi seçmelidir çünkü iyi bir yancı bölgeyi yükseltebilirken kötü bir yancı yıkımına neden olabilir.

BÖLÜM 3

Öfkeyle soluk verip omzumun üzerinden geriye, ona baktım. Tanı karşımdaydı, aramızda on metreden fazla mesafe vardı ve bu aralıkta tek bir insan dahi yoktu. Asil ve Devin sağımda ve solumda lardı. Onların da hiddetle gerilen bedenleri doğrudan Kunter'e doğru dönmüştü.

Halktan korkuyla geri çekilenlerin yanı sıra bazılarında Kunter'e karşı karşıya kalmam sebebiyle aslanı pusuya düşürmüş sırtlan sırtışı vardı. Sinsi ve vahşi, bir parça et koparmak için hazırda bekleyen leşçiller.

İlk günkü hafızası kayıp, savunmasız yavru aslan değildim ben. Hatırlıyordum, tanıyordum, her şeyin farkındaydım. Büyüdüm ben, yavru değildim artık. Benden birer parça koparıp beni bütünüyle yok etmelerine izin vermezdim.

Bedenimi tamamen Kunter'e doğru çevirdim ve onun tam karşısında durdum. Sivrilene bakışlarımız çarpıştı. O da geri adım atmıyacaktı ben de. Ne yazık ki, oysa bütün şehri karşımıza alacaktık, birbirimizi değil.

Dişlerimin arasından, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sorduğumda sıkıdığı çenesini kaldırdı, kaşları havalandı. "Senin için bir savaş verdim. Öylece çekip gitmene izin vermeyeceğim."

"Konuştuk bunları."

"Sen konuştun, ben dinledim ama ben konuştuğumda tek yaptığın arkana bile bakmadan çekip gitmekti."

Aramızda yavaş yavaş yükselen gerilim etrafımızda toplanan Siyah Bölge halkına seyir zevki veriyordu. Oysa ortada zevk alınacak hiçbir şey yoktu. Bu hâlimiz beni yalnızca üzüyordu.

"Dinledin mi beni?" Ona doğru bir adım attığımda sanki bunu bekliyormuş gibi o da bana doğru bir adım attı. "Söylediklerim bir kulağından girip diğerinden çıkmış belli ki."

"Anlık arzularının kurbanı olma, Gri Hanım." Birbirimize doğru yürüyorduk. "Öfken dindiğinde, acın bastırıldığında geriye dönüp bakmak isteyeceksin ama orada beni göremeyeceksin çünkü o zaman aramızda denizler olacak."

Asil, kolumdan tutup, "Karşılık verme, istediği de bu zaten," diyerek beni durdurmaya kalktığında onu itip kurtuldum. "Karışma."

Devin, "Gri," diye seslendi. "Vakit yok!"

Kunter'le aramızda bir adım mesafe kala durduğumda o da durdu. Ellerini rahat bir tavırla ceplerine yerleştirirken dolgun dudakları yavaşça yukarıya doğru kıvrıldı. Rahat tavırları ve bu tembel gülümsemesiyle hiç de tehditkâr görünmüyordu ama onu tanıyordum, onu tanıyorlardı. Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in en büyük gösterileri bu gülümsemeler ve lakayt tavırla başlardı.

"Aramızda en başından beri koca bir deniz vardı," diye fısıldadım ona. Herkesin duymasına gerek yoktu. O duysa, o anlasa yeterdi beni. Bir gösteri peşinde değildim. "Başından beri aynı kıyıda değildik."

"Binlerce cümlemin birini bile mi duymadın? Biri bile mi kalbine dokunmadı?" Çeneme uzandı ve uzun parmakları çenemi nazikçe kavrayıp hafifçe kaldırdı. "Kalbin yok mu senin, Gri Hanım?" Sesi tittedi. "Öylece gri yanımı alıp nasıl gidersin? Hepsini karanlıkta bırakmıştı beni ama sen gelip ışıkları açmıştın. Işıkları da kapatıp nasıl gidebilirsin? Arkana bile bakmadan nasıl yaparsın bana bunu? Hiç mi görmedin beni?"

Asil arkadan, "Oyalıyor seni," diye araya girdiğinde Kunter elini benden çekti ancak ona bir kez daha saldırmadan elini tutup durdum.

"Dur artık, tamam."

"Durmam için nefret etmem gerek senden." Kafasını kaldırıp çevirdi, kaçırdı gözlerini. "Bu da mümkün değil artık."

"Nefret etmek mi istiyorsun benden, ancak böyle mi anlaşıyoruz? Birkaç cümlemlerle nefret ettiririm kendimden. İstemiyorum ama yaparım bunu çünkü sen istesen de istemesen de ben gideceğim. Kalbin yok mu senin, diyorsun ya hani? Artık yok. Gri yanımdan geriye hiçbir şey kalmadı. Annem yeniden öldü, diyorum ama dinlemiyorsun beni."

Belli ki ne ben seni ne de sen beni. İkimiz de duyamıyoruz birbirimizi. Çünkü ikimiz de şu an farklı şeyler istiyoruz."

"Şu an," dedi sertçe. "Yarın aynı şeyi isteyebiliriz ama sen ben zaman tanımıyorsun. Ne olur beklesen? Yarın istemez misin benim istediklerimi?"

"Kardeşini duydun. Bu benim tek şansım."

Bana yaklaştı, kulağıma doğru eğilip bir fısıltıyla, "İstemez misin beni?" diye sordu bu kez. "Hiç istemez misin?"

Dişlerimi istemsiz sıkarken bakışlarımı yere indirdim. Buna cevap veremezdim. Eğer ona var olduğuna inanmadığı kalbimden geçeni söylersen şimdi bir ihtimal varsa da o zaman asla ama asla gitmene izin vermezdi.

"Grilerin ölümünü keyifle izleyen Siyah Bölge Öncüsü Kunter'den bir Gri'ye manidar sözler." Asil alaycı bir şekilde güldü. "Devrim'in senin bu yalanlarına inanacağını mı sanıyorsun? Onu da öldürme keyfinden olacaksın diye nasıl da ödün koptu!" Kunter'in bakışları omzumun üzerinden arkaya, Asil'e doğru döndü. "Unutma, şehirde yalnızca iki Gri var. Sen ve ben. Elinden kaçırdığı bir Gri yancı yerine bir başka Gri yancı. Bunu görmek bu kadar zor olmamalı."

Kunter elimdeki silahı namlusundan yakaladı. Silahı bırakmadığımda elime uzandı ve silahı benim elimdeyken kaldırıp Asil'e doğrulttu. Kafamı çevirip baktığımda silah hemen solumda, bir adım mesafemde duran Asil'in alnının çatını hedef almıştı.

Kunter, "Gidersen öldürürüm onu," dedi dişlerinin arasından. "Belki bu durdurur seni. Bitsin bu Gri meselesi."

"Bitsin istiyorsan Gri meselesi..." Silahın namlusunu tutup kendime doğru çevirdim. "...tek yapman gereken beni öldürmek. Gri meselesi, benim. Gri, benim!" Sesim birkaç oktav yükseldi ve ona tokar gibi çarptı. "Yanında da karşıda da olan benim. Bana doğrultamadığın namluyu başkalarına çevirme."

Kunter başından darbe almış gibi kaskatı kesildi. Tetikteki parmağını çekti. Bana silah doğrultma fikrinden nefret etmiş gibi tiksiniyor bir hâlde elini silahtan uzaklaştırdı ve geriye doğru adımladı.

Siyah Bölge halkı Kunter'le aramızda oluşan gerilimden faydalanmak istedi. Ufak ufak başlayan *Gri'ye ölüm!* fısıltıları gerilim arttıkça yükseldi. Onlar için Kunter'in yalnızca *vur ya da öldür* demesi yeterliydi. Saniyeler içerisinde ablukaya alır ve vahşice katlederlerdi beni.

Onlardan bu lüksü almayı o kadar çok istiyordum ki, bu arzu içinde fokur fokur kaynıyordu.

Onlar gibi olmadan onları yok edemezsin.

Kötülerin Şehri, bu düzen üzerine kurulu bir cehennem.

Onlar gibi olmamak için gideceğim bu şehirden.

Geriye doğru adımladım ve elimdeki silahı Devin'e uzattım. Devin silahı hemen aldı, her an her şeyi yapmaya hazırды.

"Önümüze çıkanı öldür," dediğimde Devin'in dudaklarının arasından haz dolu bir kıkırtı fırar ederken halk gerildi ama onları asıl korkutan, "*Gri'ye ölüm!*" diyeni öldür. Siyah Bölge yancısından tam yetki," emrim oldu. Gri'ye ölüm nidaları bir çırpıda kesildi. Korkuyla irileşen bütün gözler bir hisimla Kunter'i buldu. Aralarında gerçekten bunu yapabilir mi, öncü bir Gri'nin hakkımızda ölüm emri vermesine izin mi verecek, öylece duruyor, yancı, öncünün aklını karıştırdı, değiştirdi onu, diye fısıldaşıyorlar ve Kunter'den karşı bir tepki bekliyorlardı.

Ancak *Gri'ye ölüm!* diye karşılık verirse durdurabilirdi beni. Katil halkının gözlerinin önünde beni öldürmesine seyirci kalırsa işte o zaman herkesin kötülerin kötüsü diye bahsettiği o adam olabilirdi. Oyunlar oynayıp zevkten dört köşe olma ve herkesi ne pahasına olursa olsun yok etme cesaretini gösteren Siyah Bölge Öncüsü Kunter mi olacaktı yoksa Sarah'ın ölümüyle birlikte *sen ve ben, ikimiz, bütün Kötülerin Şehri karşımızda olsa bile* deme cesaretini gösteren adam mı?

Buz mavilerinden karanlık bir ışıltı yıldız gibi kaydı. Dik duruşundan taviz vermese bile yalnızca bakışından pes ettiğini anladım. Kaşları gevşeyerek indi, dudakları düz bir çizgi hâlini alırken sertçe yutkundu. Öncülerinin şov yapmasına alışkın olan Siyah Bölge halkı şaşkınlıklarını gizleyemediler fakat yine de öncülerine ses çıkaramadılar. Ondan ölümüne korkmaya devam ettiler.

Asil elini sırtıma bastırıp, "Bu kadar gösteri yeter, onu dinlemekle daha fazla zaman kaybedemezsin. Anlamak ya da anlaşılacak zorunda değilsin," diyerek yürümeye yönlendirdiğinde kalbim küt küt çarpmaya başladı. Önce geriye doğru adımladım, ardından gözlerimi onun mavilerinden bir an olsun ayırmadan arkama doğru döndüm ama omzumun üzerinden ona bakmaya devam ettim. *Beni ardında bırakma*, değişti zihnimde yankılanmaya başladı. Onu ardımda bırakma düşüncesi tarafından kamçılanmaya başladım.

Son bir bakış ve koca bir sessizlik... Benim aksime bir anda sına bile bakmadan gitti. Malikânesine doğru, halkının o ılerle açtığı yolda ve bir an bile duraksamadan, tek kelime etmeden, madan gitti.

Bu beni özgür bıraktığı andı.

Önümdeki tek engel artık yoktu.

Gidebilirdim, gitmeliydim çünkü gitmek ve kalmakla ilgili te yapmam gitmek üzerine onlarca madde yazabilirken kalmak üzere yalnızca bir maddem olurdu.

Yalnızca o.

Kötülerin Şehri'ne giriş çıkışlar askerlerin kontrolündedir. Önce ve yancılar askerlerle ı birliğinde bulunur çünkü adanın dışarıyla tek bağlantısı askerlerdir. Bir asker tarafından mimlenmek yanlış bir hamle olur.

BÖLÜM 4

Kunter'in gidişiyile birlikte kıyıya giden yoldaki halk bir katınca Kâürüsünün dağılması gibi dağıldı ve birer engel olmayı bıraktı. Bir yanımda Devin diğer yanımda Asil'le birlikte kıyıya koşarken onu düşünmemek için verdiğim çabayı bu şehirde hayatta kalmak için vermediğimi fark ettim ve hâlime acırken buldum kendimi.

Kendime hatırlattım. Annemin öldüğünü, arkadaşımın arkadaşımızı öldürüp suçu üzerime attığını, suçsuz yere işkence görüp anılarımı kaybettiğimi ve annemin öldüğünü unuttuğumu, bu ölüm çukuruna düştüğüm günden beri hayatım için savaştığımı, kötünün kötüyle beslendiği bu cehennemde iyiye dair avuç kadar bir şey kaldığını, mahkûm olmadığım için buraya hiçbir zaman air olmadığını, Esin'i cezalandırmamın Caner'e borcum olduğunu, ölmek istemediğimi...

Ölmek istemiyorum.

Onu bir kez daha karşıma alıp bir kez daha ama bu kez kalbimden, her şeyimle *ölmek istemiyorum!* diye bağırmayı ne çok isterdim şimdi.

Kıyı göründü, taş zeminde botlarım kaydı ve aynı anda kıyidan saniyeler önce ayrılan gemi bütün dünyamı başıma yıktı.

Devin, "Gidiyor," diye bağırды koşmaya devam ederken. "Yüzerek yetişebilirsiniz."

Atlamaya hazırdım fakat kıyıya çıktığımızda Asil, kolumdan yakaladı ve beni denize atlamaktan alıkoydu. "Vururlar seni."

Ateş saçan bakışlarım ona döndü. "Ben masumum, beni almak zorundalar."

"Geç kaldın!" diye bağırды suratıma. "Senden istediğini aldı, güzelce oyaladı seni. Kandın şeytana!"

Kolumu tutan elini itip ardından ellerimi göğsüne bastırırken ona hiddetle vurdum. Geriye doğru yalpalarken neye uğradığını şırdı.

Devin gemiye doğru, "Durun!" diye bağırdı son bir çaba. "Burada bir Gri var!" Sesi kıyıda yankılandı. "O bir masum, ifade verecek"

Onunla birlikte, "Dur!" diye haykırdığımda geminin ucunda da ran askerle bakışlarımı kesişti. Bu asker bir kadındı ve dudaklarında sinsi sırıtışı bu mesafeden çok rahat görebiliyordum. Gittikçe uzaklaşan çehresinde bu şehirdekilerin yüzlerinde sıklıkla gördüğüm o şeytanın yancılarının ifadesi dolanıyordu.

Beni buraya bırakan da, iyi şanslar Gri, dedikten sonra yere tekleyen de bu kadındı. Gri diye damgalamadan önce beni çınçıplak soyup arama yapan da işkence eden de bu kadındı. Grilere tahammül edemeyenleri yalnızca Kötülerin Şehri'ndekiler sanırdım ama değildi. Grileri kimse, askerler dâhil hiç kimse onları sevmiyordu. Arak kalanı, ne olduğu belli olmayanı kimse sevmezdi. Onlar sevmemekte kalmamış, dışlamış, haksız muamele etmiş ve yok oluşumuzu tam da şimdi ve o ilk günkü gibi keyifle sırtarak izlemişlerdi.

Birdenbire öfkeye kapıldım. Hayatım ortadayken geri dönme nezaketi göstermemeleri bir yana bundan ilk günden son ana kadar öylesine zevk almaları beni bütününü sarstı. Bütün Griler gibi görmezden gelinmiş, canı yakılmış, ölüme terk edilmişim. Kalbim kükür atıyordu, yüzümün öfkeyle yandığını hissedebiliyordum. Hiç düşünmeksizin Devin'in hâlâ bir an sonra birini öldürecekmiş gibi elinde sallanan silahını kapıştığım gibi namluyu gemiye, o kadına çevirdim ve patlayan silahtan fırlayan mermiyi ona doğru yolladım.

Asil ve Devin aynı anda silahı benden alıp bunu yapmamı engellemeye çalışsalar da öfkemin hızına ikisi de yetişememişti. Silah patladığında kıyıdaaki gösteriyi keyifle izleyen askerler iki yana saçılmış ve mermi, kadını es geçip arkasında kalan cama çarpmış, bir kırılma ses yankılanarak kıyıya ulaşmıştı. İyi atış yapamadığıma şaşırarak dedim, bu bir silahın tetiğine ilk basışımdı. Fakat şaşırtıcı bir şey vardı çünkü kadın yerinden bir milim bile kıpırdamasa da eli kulağına gitti ve sonra parmaklarına baktı. Ardından elini kaldırıp boğazında bir yalı bir kesik açar gibi yaptıktan sonra kanlanan elini bana gösterdi.

O silahı ateşledin ve ölümünü resmileştirdin.

Evet, boğazına yaptığı o hareket öldün demektir. Kanımı düktün ve öldün.

Diğer askerler aynı anda toparlanıp silahlarının namlularını üzerine çevirdiler. Saniyeler içerisinde beni hedef alan onu aşkın silah vardı şimdi. Üstelik onlar hedefi ıskalamazlardı da.

Cesaretim kırılmadı, geri adımlı atmadım ya da kaçmadım. Zaten burada kalırsam ölecektim. Ölüm üzerineydi buradaki kumarım. Yarın ölmek içindi bütün zararlarım. Şimdi olduğu gibi Kötülerin Şehri'nde her an açık hedeftim. Kunter beni dün korusa da bugün olduğu gibi arkasını dönüp gidebilirdi bir gün. Ben arkama bile bakmadan çekip gidersem o ölecek değildi ama o arkasına bile bakmadan gittiğinde ben ölebilirdim ve o bunu asla anlamayacaktı.

Kötülerin Şehri'nde yarattıkları Gri meselesi bir yancı olsam dahi beni diğerleri kadar korumayacaktı. Bugün olanlar bunun kanıtıydı. Kunter'in gözlerinin içine bakıp ölüm emri vermesini beklemişlerdi. Bir an gaflete düşse, öfkesine kapılsa ve Gri'ye ölüm dese ölecektim ben. Yalnızca bunu anlamasını istemiştım. Annemi ya da bir mahkûm bile olmadığını, suçsuz olduğumu değil de bunu anlamasını istemiştım ama o beni kalbimin olmamasıyla suçlamıştı.

Kalbim vardı ama bir hedef tahtası olalı çok olmuştu. Delik değikti, deliklerden kan bile akıyordu artık. Kuru dallar sarmıştı etrafını, deliklerden geçip sıkıştırmışlardı. Çiçek yoktu, yaprak da. Dikenler vardı yalnızca.

Cesaretim hor mu görülecekti? Görülebilirdi. Kaybedecek neyim vardı ki? Annem ölmüştü ve tek ailem artık yoktu. İki yıldır yoktu! Ne bu kıyıya ne de karşı kıyıya aittim ben. Korkunun ecele faydası yoktu demek ki, öldüreceklerse öldürsünler artık. En azından günün geri kalanını yarın öleceğimi düşünerek geçirmek zorunda kalmazdım.

Devin, önüme geçti ve bana siper oldu. Kollarını iki yana açmış, önümü tamamen kapatmıştı. Ona engel olmak için elimi omzuna attığımda Asil elimi yakaladı, beni geriye itti ve Devin'le birlikte önüme siper oldu.

Beklemediğim bu fedakârlık karşısında şaşkına döndüm. Kunter'i öldürmek için kadehine zehir katanlar beni yaşatmak için önüme siper oluyordular.

Neden?

...göre yanlışlıkla beni...
...kendi doğrularına epey bağlı biriydi. Bu...
...karşılığını önüne siper olarak vermek istemiş olabilirdi.
vicdan meselesiydi.

Peki ya Asil Vural Akaslan? Onun meselesi neydi de önüne...
oluyordu?

Kısa süreli şokumun ardından ikisinin de omuzlarından tuttu...
tim. Asil kolumdan yakalamış, beni arkada tutmak için bütün gücünü...
kullanmıştı. Devlin yerinden bir milim bile kıpırdamıyordu. İkisi...
de denize itmeyi düşündüm. Bir an sonra yaşanacak buydu ama...
beklediğimden farklı ilerledi. Kadın asker elini kaldırıp emrinde...
dur işareti verdi, bana ateş etmelerini engelledi. Silahlar aynı anda...
yere indi. Gemi hızla uzaklaşırken tek yapabildiğim Devlin ve Asil'in...
omuzlarının üzerinden geminin gidişini izlemektir.

Kafamın içerisinde dönen *son gemiydi* fısıltıları birer çılgınca...
nüşmeye başlarken bir süreliğine nefes almayı unutmuş hâldeyim.
Düşüncelerim birbiriyle çarpışırken arada hissettim. Ama bu öylece...
bir arada kalmak değildi. Körülerin Şehri'yle İstanbul kıyıları arasında...
daki denizdim ben. Ve bütün kızgınlığımı Siyah Bölge Öncüsü Kun...
ter'eydi. Onu bu arada kalmış denizimde boğmak istiyordum.

Dizlerimin üzerine düştüm. Kendimi öylece bırakmışım, ne ileri...
ne geri gitmek istiyordum. Ayakta durmak da başka herhangi bir şey...
yapmak da istemiyordum.

Gemiyle giden özgürlüğümü izlemekten başka hiçbir şey...

Dizlerimin üzerine düştüğümü gören Asil derin bir nefesi öfke...
bırakıp, "Tek yapman gereken onu dinlememektir," diye söylenmeye...
başladı. "Sana *gitme* diye yalvardı resmen. Kunter'den bahsediyor...
ruz. Kunter yalvarmaz, yalvartır. Bunun şovunun bir parçası olduğu...
belliydi ama sen onun gözlerinin içine bakıp hayallerindeki adamı...
görmeye çalışarak vakit kaybettin." Bana doğru eğildi ve kulağıma...
doğru, "El sallay, Yekta. Bak, özgürlüğün gidiyor," dedi. Bana isimle...
hitap etmesine ilk kez aldırmadım. "Üstelik askere ateş ettin! Bu ne...
demek, biliyor musun? Bu kıyıya bir daha bir gemi yanaşsa bile o as...
kerin insafına kaldın demektir."

Asil'le aynı fikirde olduğuna emin olduğum Devlin dibime kadar...
giren Asil'in ceketini ensesinden yakaladığı gibi üstümden çekip itti.
"Olmuşla ölmüşe çare yok, kızın dibinde vızlayıp durma. Gri. Öncü...
Kunter'in oyunlarına bir tek o mu kanıyor? Elini sallasa tahrik olup...
saldıran da sensin."

Asil ceketini hırsıyla düzeltirken, "Siyah öldürme hevesini bir ke...
nara bırakıp Yekta'nın aklını bulandırmak yerine kıyıya çekseydin bir...
şansı olabilirdi. Belki Kunter'e kanmadın ama öldürme hevesine yenik...
düşün sen de. Yazık, bir tanesini bile öldüremedin. En azından sen...
karlı çıksaydın bu işten. Bu aralar öldürme teşebbüslerinin hepsi boşa...
çıkıyor belli ki."

Devlin'in bakışlarının üzerime döndüğünü hissettim ama kafanı...
kaldırıp ona bakmadım, giden gemiyi sessizce izlemeye devam ettim.
Sesim ne kadar yüksek çıkarsa o kadar çok bastırılmış hissettim.

"Yalnızca benim mi?" diye sordu Devlin, sesindeki kibirli tınıyı...
saklamaya gerek görmeden. "Silahı tutmuyor olabilirsin yancı ama...
birilerini öldürmek uğruna silaha dönüşmüşlerle pekâlâ iş birliği ya...
pabilirsin ve bu da bir Siyah olmaktan farksızdır."

"Siyah olana da bak," diye tepki gösterdi Asil. "Kimi öldüreceği...
ni seçtiğinde cennetin kapıları sana aralanıyor sanma. Cehennemde...
Kunter'le omuz omuza yanacaksın."

İkisi tam önümden karşı karşıyaydı şimdi. Bir an sonra biri diğerini...
denize fırlatabilirdi. Öyle şiddetli bir kavgaya tutuşmuşlardı ve tek ne...
deni benim o gemiye binememiş olmamdı. Bu şehirde benden sonra...
o gemiye binip bu şehirden gitmemi en çok Devlin ve Asil istiyordu.

Belki kurtarmak belki kurtulmak için.

"Hepimiz yanacağız, yancı ve inan bana, biraz az ya da çok yan...
makla ilgili sorunum yok."

Gemi denizin üzerinde bir noktaya dönüştü. Artık çok uzaktı,
sınırların ötesinde.

"Siyah Bölge'de sorun çıktığını duydum," diyerek arkadan telaşa...
yanaştı Sinan. Dönüp ona bakmadım ama sesinden, nefes alıp veri...
şinden telaşı belli oluyordu. "Ne oldu? Daha iyileşmeden burada ne...
işin var, Devrim?" Sinan'ın elini omzumda hissettim ama herhangi bir...
tepki vermedim. "Giray apar topar Öncü Amber'le konuşmaya gitti.
Amber mi bir şey yaptı?"

"İkisi ilk kez aynı tarafta," diyerek aramıza katılan bir diğeri Mirza oldu. Burada olduğuna şaşırılmamak mümkün değildi. Yönetmekle kafayı bozmuş iki kardeş. İkisi de aynı şeyi istiyor, Gri şehirde tutmak."

Bunu bu kadar hızlı nasıl öğrendiğini sorgulamaya kalkmamı istemedi. Öncüydü, Giray gibi o da bunu ilk öğrenenlerden olmalıydı. Bunu destekleyip desteklemediğini de hiç bilmiyordum. O çok taraflıydı. Ne zaman hangi tarafı destekleyeceği belli olmuyordu. Bir gün Amber'le kafa kafaya verip Kunter'i indirmenin planını yaparken diğer gün meydana Amber'i hedef gösterebiliyordu. Onunla ilgili olan tek şey fazlasıyla sert mizaçlı olduğuydu.

"Farklı amaçlarla," diye destekledi Sinan. "Öyle olmalı. Öncü Kunter'in Devrim'i yanında istediği çok açık. Öncü Amber ise kışkırtıcı istiyor olmalı."

"Amber'in şu an en büyük düşmanı Kunter değil, Devrim. Asil'in itirafı karşısında ben dâhil bütün gözler ona döndü. Bunu biliş edince sesli bir nefesi pes etmiş gibi bırakıp, "Hepiniz biliyorsunuz. Amber herkesin gözdesi olmaya takıntılıdır," dedikten sonra bakışları üzerime döndü. "En çok da bu yüzden çıkmalıydın şehirden. Sen yardım etmeye çalışıyordum. Amber'in hedef aldığı kimsenin cehennem bile şehirden çıkamadı. Kini öyle büyüktür ki söz konusu Giray'nı da Kunter olduğunda insanlara cehennemi yaşatabilir. Sen ikisini de kendi safına çekerek onun tek hedefi hâline geldin."

Sinan benden önce davranıp, "Devrim, Giray'ı doldurmadı ve da herhangi bir şey yapmadı. Bu, Giray'ın kendi tercihiydi. Gri'nü açtı yalnızca," diye savunmaya geçtiğinde Mirza aramızdaki öncü olarak söz hakkını aldı. "Giray masumların yanındadır, bu çok açık. Gri'ye yanaşması şaşırılacak bir şey değildi. Burada şaşırılan taraf Kunter oldu. Onun Gri'yi canı pahasına koruması işleri kızıştırdı. Giray'ın bunu desteklemesi Amber'in gözünden elbette kaçmadı. Nefret ederek seven Amber'e göre Giray ve Kunter'in bir Gri kade için aynı tarafta görünmeleri apaçık savaş ilanıydı. Kunter ve Giray'ın hayatını mahvetmek Amber'in hobbisi hâline geleli çok oldu."

"Onu asıl kışkırtan Gri'nin karşılık vermesi oldu," diye lafa girer Devrim. "Bir kadını en iyi bir kadın kışkırtabilir. Erkekleri elinde tutmuş bir kadın Amber. Dişine göre bir düşman arıyordu, buldu ve saldırıyor."

"Mavi piyon olmaz," diye çıkışan Mirza'ya doğru histerik bir kahkaha patlattı Devrim. "Kukla diyelim o hâlde, iplerin arkandan sarkıyor, Mavi."

Mirza'nın dudaklarının arasından öfkeli bir hırıltı yükseldi. "En azından benim nereye ait olduğum belli. Siyah demeye bin şahit ister. Ait olduğun halkı katlediyorsun. Senin iplerin kimin elinde? Yoksa Amber'in mi? Bu tam ona layık bir emir."

"Ringe çıkmak ister misin?" diyerek Mirza'yı ringe davet etti Devrim. "Bıçaklarımı geleceğim ama. Seni halkının önünde doğramak seyir zevki verecektir. Söz, son nefesini verirken seni iplerime dolayıp meydana asacağım. Sağı solu belli olmayan sana layık, onursuz bir ölüm."

Hiddetiyle kıyıyı yerinden oynatacak kadar güçlü görünen Mirza'yı tutup geri itti Sinan. "Asıp kesmekten başka bir şey konuşamaz mısınız siz? Burada mesele Gri, kavga etmeyi bırakın ve destek olun. Destek olmayacaksınız da bir siktirin gidin."

Bir nefes bırakırken, "Yekta," diye mırıldandım ve bütün gözler üzerime dönerken devam ettim. "Bana artık Gri ya da Devrim demeyi bırakın. Ne Gri'yim ne de Devrim. Yekta'yım ben."

Sinan hemen, "Ortalıkta ismini söyleme," diye uyarıya geçti. "Dışarıdaki hayatın, sevdiklerinin hayatı tehlikeye girer."

Gülümsedim. Şimdiye kadar ağlamamıştım ama yanan gözlerimden akan tek damla yaş, diğer yaşları da beraberinde getirdi. Gülümseyordum ama gözyaşlarım beni yalancı çıkarıyordu. İstanbul'a baktım, ait olduğumu düşündüğüm yere. Ve orada kimsem olmadığını bir kez daha hatırladım.

Babam yoktu, annem öldüğünde iki yıl süren yas sürecimde bütün sevdiklerimi kendimden uzaklaştırmış ve tamamen kimsesiz kalmıştım. Hayatıma aldığım iki kişiden biri ölmüş, diğeri onu öldürmüş ve suçu üzerime atarak beni Kötülerin Şehri'ne düşürmüştü.

Garipti, burada daha çok sevenim vardı çünkü karşı kıyıda kimsem yoktu. İntikam vardı, yas vardı, hüznün ve acı vardı. Özgürlük de vardı elbette, gelecekte bir gün hayal kurabilme şansı vardı. Ölümün dizginlendiği, adaletin kokusunu alabildiğim koca bir ülke vardı. Ve ben bir daha oraya dönemeyecektim.

"Kaybedecek kimsem ve hiçbir şeyim yok benim."

Derin bir sessizlik kıyıyı doldurdu. Nefes bile almadı kimse. Kikalar dır birbirlerini neredeyse taşılayacak hâle gelmişlerdi ama susuyorlardı. Çünkü biliyorlardı, duymuşlardı. Hatırladığımsı, annemin öldüğünü.

Belki de yanılmıştım. Ben buraya aittim. Karşı kıyıda annemi kaybedişim, yasım, acım vardı. Sanki hepsi taptazeydi. Yeniden tutmamak için nefretime, kinime tutunmayı denemiştim. Esin'le yarışsam annemin acısını bastırabilirim sanmıştım ama belli ki mümkün değildi.

Anlaşılmak da istemiyordum artık.

Savaşmak da.

Oyunlara piyon olmak da.

İstedikleri şey olacaktım. Ölümü bekleyen bir Gri.

Geriye doğru bıraktım kendimi. Hani o ilk günlerdeki gibi. Açlık, susuzluktan bitap düşmüş bir hâlde meydanda bir bölge seçmiş, zorunda olduğumu öğrenmiş, düşünmek için bu kıyıya gelmişim. O gün tatlı bir güneş vardı, sonbaharın ilk zamanlarıydı. Şimdiyse her şey soğuktu, deniz şiddetli bir dalgayla sallanıyordu. Her şey karanlık, hava aydınlık olmasına rağmen.

Bugün yenmek mi istiyorlar beni? Yensinler o hâlde.

Ama yarınlar için söz vermiyorum kimseye.

Deneyel tıbbi ve askeri işkenceler bazı Grilerin hafızalarında derin ve kalıcı izler bırakır. Bazı bireyler bu travmatik anılara karşı unutma, bastırma, inkâr, yansıma gibi savunma mekanizmaları geliştirebilir. Kötülerin Şehri halkı tarafından öldürülmeyen Griler, hatırladıklarında genellikle kıyidan aslayarak intihar ederler.

BÖLÜM 5

Annemin anlattığına göre babam yakışıklı bir adamdı. Annem ona Üniversitenin ilk yılında âşık olmuştu. Babam son sınıf mimarlık öğrencisiydi. Annem ise mimarlık birinci sınıf öğrencisi. Yolları kam-püste bir eylemde kesişmişti. Öğrenciler bir fakültenin bahçesindeki ağaçların kesilip oropark olmasını engellemek için birleşmişlerdi ve bir haftayı aşkıdır bunu sürdürüyorlardı.

Babam son senesinde herhangi bir olaya karışmamak için olanları uzaktan izliyorken elinde pankartla arkadaşlarına seslenen annem dikkatini çekmiş. Annemle tanışma amacıyla aralarına katılmış, annemin gözüne girmek için desteklemiş, hatta sesini öyle çok çıkartmış ki eylem büyümüş ve sonunda direnir kazanmışlar.

Annem her zaman o günü gülerek anlatır, babamı da desteği için överdi. Oysa biliyordu, babamın tek amacı anneme yaklaşmaktı. Babam ilk buluşmalarından birinde bunları gülerek ona anlatmıştı.

Annemin dediğine göre babamın bunu hangi amaçla yaptığının bir önemi yoktu. Yalnızca yanında olması bile ona yetmişti. Sonraki haftalarda görüşmeye başlamışlar ve kısa sürede sevgili olmuşlar.

Annem ilk ve son kez âşık olmuştu. Babamınsa bu ne ilk ne de son aşkıydı.

Babamın okulu bitince iş peşine düşüşü, annemin de derslerinin çok yoğun oluşu sebebiyle görüşemez olmuşlar ve ilişkilerine bir nevi ara vermişler ama hâlâ birbirlerini seviyorlarmış.

Annem üçüncü sınıftayken babam işini gücünü eline almış ve annemin peşine yeniden düşmüş. Annem artık bölümün zorluklarına alışmış olduğundan birbirlerine ayıracak vakti bulabiliyorlarmış.

Doludügin bir aşk yaşamışlar ama bu yalnızca altı ay sürmüştü çünkü altı ayın sonunda annem bana hamile kalmış. Olay ayrılmak zorunda kalmış ve yurttan ayrılıp dedemden kalma evde yerleşmiş. Babamla bir geleceği olduğunu sanıyormuş. Ta ki beni aldırmasını isteyene kadar.

Nedeniyse zaten evli olmasaymış. O iki yılda babam evime kendine bir aile kurmuş. Anneme bir kardeşim olup olmadığına dair duğunda net bir şekilde benim başka çocuğum yok, derdi. Bana zaman zaman babamın başka bir çocuğu olup olmadığını söyleyenler vardı.

Annemi, babama rağmen beni doğurmuş ve bana bir başına bakmaya başlamıştı. Her türlü işte çalıştı, hiç de yakınmadı. Babam çok küçükken beni görmeye gelirdi. Birkaçını hayal meyal hatırlıyorum ama diğerlerini annemin anlattığından biliyorum yalnızca.

Annem, babama bana babalık yapmayacaksa bir daha gelmesini söylediğinde badeni ağacının tepesindeydim. Babamın bana bile sarılmadan, arkasına bile bakmadan gittiği anı hâlâ hatırlıyorum. Yüzünü hayal meyal hatırlıyorum ama o gidişini asla unutmam. Şimdi görsem sırtını, kafasının arkasını, tanırım onu.

Annem benim yüzümden okulunu bitirip mimar olmasını onun yerine mimar olup telafi etmek istemişim. Bu yüzden üniversitesinde mimarlık bölümünü kazandım. Annem çok zorlu hayalini gerçekleştireceğim için çok gözyaşı döktü. Ama benze pağına ağlıyordu.

Benise aslında mimar olmak istemiyordum. Yalnızca annemle yapıyordum bunu. Ama bunu ona hiç itiraf etmedim. Annem ölümünde ilk bıraktığım şey okulum oldu.

Benim için gençliğinden, hayallerinden vazgeçen annem için yordum hayatı. Bu yüzden o ölünce yaşamayı bıraktım. Herkes başka olurdu. Her insanın ölümü karşılama şekli binbir farklı olabilirdi. Benimkisi ağır, uzun bir yastı. Yaşamla ölüm arasında çizgide öylece duruyordum. Ne yaşamak ne de ölmek istiyordum.

İtiraf etmem için gördüğüm şiddetten sonra unuttuğum tek şey annemin ölümü. Canımı en çok ne yaktıysa silmiştim onu. Bekle şiddetten iki buklüm olmuşken tutduğum tek şey annem olduğunda. Öldüğünü unurmuş olmak beni buraya düştüğümde tutan yegâne şeylerden biriydi. Ölmüş olduğunu hatırlasaydım mücadele etmezdim çünkü.

Şimdi mücadele edecek neyim vardı?

Kırda iki gün geçirdim. İstanbul'u izledim. Annemin kazayla öldürüldüğü, Emin'in Caver'i ardından bıçaklayarak öldürdüğü, babamın benim dâhil olmadığım ailesiyle bilmediğim bir yerde yaşadığı koca şehri.

Saatler akı, gece ve gündüz gözetiminin önünde kayıp gitti. Kötülerin Şehri halkı beni yalnız bırakmadı. Bazıları denize atlayıp intihar etme ihtimaline karşı bu bir şevmiş gibi izlediler. Ölümümü merakla beklediklerini kulakıma fısıldayanlar oldu. Onları benden uzaklaştırsansa Devin, Rüzgâr, Rıyaz ve Kaan'dı. Beni kaldırıp götürmek için çok direndiler, saatlerce konuşup ikna etmeye çalıştılar ama benim tek gördüğüm İstanbul ve tek düşündüğüm ne için mücadele edeceğimdi.

Asıl beni kızdıracak sözler ederek beni kaldırmayı denedi ama başaramadı. Bilerik yaptığını bildiğimden dinlemedim bile onu. Öfkeme yenik düşmedim boş yere. Oysa ben öfkeme ıklıkla yenik düşen biriydim. En büyük başarısızlıklarım öfkemin sonucuydu ama öfkeme hakuzluk edemezdim, en büyük başarılarımın ardında da o vardı.

Sinan yanıma her geldiğinde bana bir şey yedirmeye çalışıyor, bir yudum su içmem için resmen yalvarıyordu. Oysa yalnızca kuskak iştiriyordum. Ayrıca bana neden bu kadar iyi davrandığını da çözemezmişim. Henüz tanışalı çok olmamıştı.

Mirza'nın tepkisi hepsinden farklıydı. Ringe çık, diyordu ama kiminle ringe çıkmam gerektiğini söylemiyordu. Ringde kendine karşı bile kazanabilirsin, dediğinde anlamışım ne demek istediğini. Beni bu hâle düşüren yanıma ringe çıkartıp alt etmemi öneriyordu. Kendinle kavgaya et, kendini yalnızca sen yenebilirsin.

Garip bir adamdı doğrusu, ondan beklemiyordum bunu. Espri yaptığında bile gülmüyordu. Belki de kendini komik bulmuyordu ya da gülmeyecek bir şey söylemediğini sanıyordu ama yanımda bir başkası olduğunda o kişiyi farkında olmadan güldürüyordu. Ona en çok gülen Rıyaz ve Kaan'dı. Rüzgâr, çekici olduğunu düşünüyordu. Devin ise yalnızca nefret ediyordu, herkesten nefret ettiği gibi.

Bütün bunların yanı sıra gelip yalnızca yanımda oturan Giray'dı. Omuzlarımın üzerine ceketini bırakıp yanıma oturmuş, sessizliğime eşlik etmişti. Beni en çok onun anladığını hissettim. Oysa tek bir kelime bile etmemişti. Susarak anlamıştı beni. Ve giderken avucumun

içine bir şey sıkıştırmıştı. İlk tepkimi o zaman verdim. Avucumu içindeki metal şey neydi?

Bulanık görüşümü düzeltmek için gözlerimi kapatıp sırtıma kaskatı kesilen boynumu güçlükle eğdim. Avucumu açıp bakınca da orada metal, gri bir bayrak gördüm. Arkasında *Devrim* yazıyordu.

Kötülerin Şehri'nde bulucular ve hainler sıcak mührle damgalanırlar. Sıcak mührle damgalanma, mahkûmların halk içinde yerlerine ve kimliklerine dair kalıcı, geri dönüşü olmayan bir işaret bırakma eylemidir. Damga ikiye bölünmüş, birbirinden hafifçe uzaklaşmış iki yarım daireden oluşur; aralarındaki çatlak, ihaneti ve bölünmeyi umgeler.

BÖLÜM 6

Giray sessizce gidip verdiği mesajla beni bir başıma bıraktığında çok geçmeden yanıma Güneş geldi. Önce öylece yanımda durdu ama sonra başını koluma sürüp onu sevmem için ısrarda bulundu.

Zayıftım, kolumu kaldırarak kadar bile gücüm kalmamıştı. Derin bir nefes almak zulümdü, göğüs kafesimin üzerine bir taş oturmuş gibiydi. Öyle ki kulağıma fısıldanan ölmemle ilgili cümleler bile beni şimdiye kadar yerimden kıpırdartmamıştı. Oysa ben böyle zorbalıklara pek de sessiz kalabilen biri değildim. Dünyayla arama bir perde çekmiştim fakat şimdi Güneş yanı başımda onu sevmemi isterken o perdeyi kaldırmak zorundaydım. Çünkü Güneş benden bile daha masumdu ve ben masumiyete hasret kalmıştım.

İki gündür her fırsatta ölmemi dileyen onca mahkûmdan sonra beni sahiden seven kaç tane insan olduğunu düşünmemek için kendimi çok zor tuttum. Çıkarları dışında kaç kişi seviyordu ve sahiden beni yalnızca ben olduğum için yanında istiyor ya da yardım ediyordu? Annem hayatta olsaydı buna gönül rahatlığıyla bir diyebilirdim ama diyemiyordum. Hele ki burada, Kötülerin Şehri'ndeyken bunu düşünmek bile aptallık gibi geliyordu.

Elimi güçlükle kaldırıp Güneş'in başını okşamaya başladım. Akşam olmuş, güneş batmıştı. Giray gittiğine göre birazdan biri onun yerine gelirdi. O zamana kadar Güneş bana eşlik etmek için buradaydı.

"Büyümüşsün," diye mırıldandım, sesim bir fısıltıdan yüksek çıkmamıştı. "Şişmanlamışsın. Neredeydin bunca zaman?"

Sanki bana cevap verebilirmiş gibi ondan bir tepki beklerken buldum kendimi. Mırılıyordu ama maalesef hâlâ kedi dili öğrenememiştim

"Beni bu kadar çok sevdi. Ben de ona
her zaman aynı şekilde karşılık verdim. Ben de
onun için her şeyi yaptım. Ben de onun için
her şeyi yaptım. Ben de onun için her şeyi
yaptım. Ben de onun için her şeyi yaptım."

"Beni bu kadar çok sevdi. Ben de ona
her zaman aynı şekilde karşılık verdim. Ben de
onun için her şeyi yaptım. Ben de onun için
her şeyi yaptım. Ben de onun için her şeyi
yaptım. Ben de onun için her şeyi yaptım."

"Beni bu kadar çok sevdi. Ben de ona
her zaman aynı şekilde karşılık verdim. Ben de
onun için her şeyi yaptım. Ben de onun için
her şeyi yaptım. Ben de onun için her şeyi
yaptım. Ben de onun için her şeyi yaptım."

"Beni bu kadar çok sevdi. Ben de ona
her zaman aynı şekilde karşılık verdim. Ben de
onun için her şeyi yaptım. Ben de onun için
her şeyi yaptım. Ben de onun için her şeyi
yaptım. Ben de onun için her şeyi yaptım."

Biri açarmıydın yakaladı. Ama anda tuttu. Ben de
birazcık ve cümlen pırlayınca ben de bir
korkmuş bir yarı. Korkmuş bir yarı. Korkmuş
bir yarı. Korkmuş bir yarı. Korkmuş bir yarı.
Korkmuş bir yarı. Korkmuş bir yarı. Korkmuş
bir yarı. Korkmuş bir yarı. Korkmuş bir yarı.

Elimi ayağıla enseme doğru sürüyordum. Bu da
dum. Her kim bana ne yaparsa dursun, ben
yoktu. Fakat bana bunu yapan kişiye ben de
denize itildim.

Kayınımın taş zemini ve deniz arasında
o nispeten çok kısa an... Sözü ayağıla
sıplandı. Yanık yerim rüzgârda kesildi. Sanki ben
aydı. Kalbim boğazıma çıkmış gibi bir
kız çığır ve ses
aldım.

Ve asıl cehennem o andı.

Su, derin delip geçti. Enseme yanmış etim tuzla buluşunca acı,
beynime bir çığlık gibi sıplandı. Vücudum istemaksız kaskıdı, boğazımı
dugunlensdi ve nefesimi o kısa anda tutamadım. Çırpındım ama kol-
larımı ve bacaklarımı benden kopmuş gibiydi. Bütün kaslarım taş gibi
serdi. Suyun içindeydim fakat yanıyordum.

Tuzlu su boğazımdan içeri akarken kulağ atacak gücü kendim-
de bulamadım. Havaya ihtiyacı vardı. Karanlık, soğuktu ve aşağı
çekiliyordum. Yüze çıkmaya çalıştım ama acı o kadar keskinli ki
bir saniyelğine her şeyi unutup kendini bırakmak istedim. Gözlerimi
kapatıyordum, kulaklarım uğulduyordu.

Kimdi, neden bunu yapıyordun? Cevap basitti, ölmeyi isteyen her-
hangi biri. Onlar çok kalabalıktı.

İçimde bir kırıntı kadar kalan yaşama isteği ve son gücümle ba-
caklarımı ileri itip bir kez daha kulağ atmaya denedim ama bu tama-
men beyhüle bir çabaydı. Çataladıkça sanki daha da dibeye çekiliyor ve
daha da hızlı boğuluyordum.

Tarih tekrarlardı. Biri canlıca yukarıya doğru uzanan elimden
yakaladı ve beni çekti. Bir nokta kadar olan ay ışığı yukarı çekildikçe
büyüdü ve karanlık sona erdi. Denizin yüzeyine çıkar çıkmaz derin
bir nefesi bütün ciğerimle içime çektim. Ellerim o kadar beni yukarı
çeken kişinin omuzlarına sarılmıştı. Hatta omuzlarını o kadar çok
sıkıştı ki muhtemelen teninde parmaklarımın izi çıkacaktı.

Eli belime sarıldı ve ikimizin yerine de kulağ atarak bizi yüzeyde
tuttu. Fakat o anda düşünemediğim ne beni kimin kurtardığı ne de
yüze çıkabilmiş olmamı. Can havliyle elimi enseme sardım ama
bu o ana kadar canımı en çok yakan şey oldu. Dudaklarımın arasın-
dan kopan çığlık adeta yeri göğü inletti.

Tenim kavruluyor, pürür pürür dökülüyordu sanki. Orada ölmek
istedim. Her kim tutuyorsa beni ellerinden kurtulmak, oracıkta bo-
gutup bütün bu olanlara son vermek, olan ve olacaklardan daha az
yakacaktı canımı.

Güçlkle nefes alıp verirken gözlerimi açmaya çalışıyordum ama
ağır, çok ağır... Göğsüm bir kaya gibiydi, her nefes aldığımda ciğerle-
rim yanıyordu. Sanki içim suyla dolmuş ve boğulmaya devam ediyor-
muşum gibiydi. Ensem hâlâ kavruluyor, derim yok olmuş da altında
kalan ham et açıkta kalmış gibi bir sızı içindeydi.

Göz kapaklarımı hafifçe kaldırmayı başardığımda onu mavimsi gözlerini. Hemencecik tanıdım ve içim hınca hınç öfkeyle retle dolup taşıtı.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter.

Denize düşen sahiden yilana sarılmışmış.

"Sen," dedim ve aniden bünyeme yüklenen öfkeyle onu ittim fakat bu yaptığım aptallıktı çünkü kendi başıma yüzeylecek gücüm yoktu. Onu iter itmez denize battığımda beni yakalayıp hızlıca yüzeye çekti.

"Gri Hanım," diye bir inilti kaçtı dudaklarının arasından. Sadece buydu, bana söyleyebileceği başka hiçbir şeyi yoktu artık. Hanım demek bile yük olmalıydı ona.

Onu bir kez daha ittim ama belimi o kadar sıkı tutuyordum ki hiçbir işe yaramadı. İkimizi birden kıyıya doğru çekiyordu. Ona renmeme bir anlığına sessiz kalıp bunu sineye çekti ve beni kıyıya çıkardı. Bir balık gibi kıyıda kıvrandım. Hemen ardından kıyıya çıkıp beni biraz daha çekti. Elini tokarlayarak kurtuldum.

Bogağım yırtılırcasına öksürüyor, nefes almaya çalışıyordu. Her kat her nefesim bıçak gibi saplanıyordu göğsüme. Her öksürük fişkırlıyordu ağızdan. Kusmaktan beter bir şeydi bu, ölmekten menin çirkin tarafıydı.

Gücün kırıntısının kalmadığı vücudum öylece yığılmak içi kolluyordu fakat onun karşısında düşmeyecektim. Ona muhtaç görünmeyecektim. Bir kez daha olmazdı.

Titreyen ıslak ellerim ensemden toplanan saçlarıma doğru kaçtı. Saçlarımı çekip ensemden yanık acısını biraz olsun dindirmek istedim ama bu ellerle mümkün değildi. Sanki acı sadece ensemden değil, kanımda dolaşıp kemiklerime kadar sızan bir ateşti.

Yanıma geldi ve benim acıyla titremekten çekemediğim saçları ensemden çekmeye kalkıştı. Öfkeli bir çığlıkla ittim onu kendime. Düşürdüğü yerden şaşkın şaşkın baktı bana. Sanki bunun da suçlu değilmiş gibi.

Halkı canımı yakacak, o yaralarımı saracaktı! Demek hep böyle olacaktı. Yancı da olsam onun karşısında durduğum an bana bula yapacaklardı.

Ayağa kalkmak için direndim. Titreyen ellerimi taş zemine bastırıp kendimi yukarı itmeye çalıştığımda dirseklerim zangır

titreyerek sallandı. Buz kesmiş ıslak bedenime bir de sert rüzgâr çarpıyordu. Dişlerime kadar titriyordum. Birbirine çarpan dişlerimi sıkıp bunu durdurmaya denedim.

Kendimi yukarı itmeyi başardığımda hemen önümde benim gibi yere yığılmış birini gördüm. Genç bir erkekti, bilekliği siyahtı ve o da ayağa kalkmaya çalışıyordu. Beni o mu itmişti?

Ben henüz ne olduğunu anlayamadan Kunter önümdeki Siyah'ı yakasından yakaladı, onu silkeledi ve tek bir hamleyle boynunu çevirip kırdı, onu öldürdü. Cesedine göz ucuyla dahi bakmadan onu denize attı. Karanlık ve hırçın deniz, katil mahkûmu saniyeler içerisinde yuttu ve gözden kaybettirdi.

Mahkûmdan geriye kalan yalnızca enseme bastığı sıcak damganın metal iziydi. Damga ikiye bölünmüş, birbirinden hafifçe uzaklaşmış iki yarım daireden oluşuyordu. Aralarında çatlak görünümü vardı. Bu ne demekti, bana bunu neden yapmışlardı, bilmiyordum.

Kunter, "Yancıya dokunan bunu canıyla öder," diyerek kısaca kendini açıkladı. Bakışlarımdan mühre kilitlendiğini fark etmiş olacak ki, "Bölücüler ve hainler sıcak mühürle damgalanırlar," diye özür diler gibi fısıldadı.

Hemen yanımda dizlerinin üzerindeydi, bana yardım etmek için yalvarır bir vaziyette. Endişe, korku ve öfkeden titriyordu onun da elleri. Oysa benim kimliğimi damgalamışlardı az önce. O birini öldürmüştü ama binlercesi vardı o birinin arkasında. Ve ne yazık ki onları yöneten oydu. Bunu bile bile, halkının bana bunları yapabileceğini bile bile engel olmuştu gidişime.

Ona baktım, gözlerine... Acıyla kavrulurken onu asla affetmeyeceğime dair kendime yemin ettim.

Yeşil Bölge'de adanın yasaklı malları askerlerle el altında yapılarak sağlanır. Tıbbi malzemeler Yeşil Bölge'nin en büyük ticaret gücüdür. Diğer bölgeler ilaç için Yeşil Bölge'ye bağımlıdır.

BÖLÜM 7

Üç haftadır en çok kullandığım cümle, "Bir kadeh daha" muştı. Şimdi olduğu gibi, bir kere daha. Tamı tamına üç, bu cümleyi kurmuştum Bora'nın dediğine göre. Saymıştı, keşke olsaydım ben de sayabilirdim elbette ama bu cümleyi kurdugum sefer adımı bile unutmuş vaziyette oluyordum.

Bora, Yeşil Bölge'deki favori barmenimdi. Kadehimi doldurmuş, cimrilik yapmıyordu ve komikti. Yancı olduğum için benden peş alınıyordu. Birkaç kere Giray'a benimi yüzümden batacağına da yanda bulunmuştu gerçi ama kadehimi doldurmaya devam etmiştim.

Benden üç yaş büyüktü, esmer ve uzun boyluydu. Kısa saçları sinekkaydı tıraşıyla bara gelen çoğu kızın ilgisini çekiyordu. Aslında unutacak kadar sarhoş olduğumda ona müşterilerden birilerini tanıtmaya çalışıyormuşum. Hatırlamıyordum ama o anlatınca her şey geliyordu. En azından unutmakla ilgili hedefimde doğru yoldaydım.

Çok içince kendimi unutuyordum. Hatırlamıyordum kim ne yaptığımı, nerede ve ne yaptığımı. Annemi, Esin'i, Caner'i, Sarah'i ve şehre ait ne varsa unutuyor, geceyi saçmalayıp eğlenerek geçiriyordum. Tam olarak üç haftadır, aralıksız. Bu beni ayakta tutan tek şeydi. Gecenin sonunda ayakta durabildiğim pek söylenemezdi.

Ellerim enseme uyanıyordum her gecenin sabahında. Her sabah o anın kabusundan uyanıyor, o anı yeniden yaşayıp yeniden başlıyordum. Bir çığlık boğazımdan kopup duvarlara çarpıyordu. Sonrasında kıyı kenarında değil de yatakta ya da koltukta olduğunu fark ediyordum ama kalbimi buna ikna edemiyordum. Küt küt, boğazıma çıkmış gibi atıyordu gün boyu. Bunu durdurmak için içi içi deniçiyordum ve kalbim sakinleşiyordu, onun sesini duymuyordum.

"Son kadehindi o," diye azarlardı beni Bora. "Anlaşmıştık, son demiydin. Hadi, evine dön. Sokaktan toplayacaklar yine seni."

Bora'ya kıkırdadım. Dirseklerimi bara yaslayıp yüzüme düşen saçları kulaklarımin arkasına sıkıstırmak istedim ama elime birkaç tel saç geldi. Hemen ardından ellerimi saçlarımda gezdirdiğimde bir tonlar saç avucumda toplanmıştı.

Üç haftadır saçlarımi dökülüyordu. Bunun sebebi stres ya da bir çeşit depresyon olabilir. Öyle olmaz mıydı? Sen yeterince tepki göstermediğinde vücut sana tepki göstermeye başlardı. Yemek yedikten sonra kusmam, midemde alkolden başka bir şey tutamamam ve uyuyamamam ama fazla içince bir yerde sızdığım da kalkamamam bundandı.

Bir döngünün içinde sıkışıp kalmıştım. Düşünmemek için unutmak istiyor, unutmak için içiyor, içince dozu kaçırıp bir yerde sızıyordum ve uyandığımda gece unuttuğum her şey acımadan saldırdığında kendimi yeniden burada buluyordum. İçinden çıkarmadığım ve belki de çıkmak istemediğim bir döngüydü bu. Çıkarsam ne olacağını bilmiyordum çünkü.

Gemi bir daha gelmeyecekti. Üç haftadır gelmemiştı ve gelse bile o asker gemiye binmeme engel olacaktı.

"Onlar Yeşil Bölge'ye giremiyor." Kadehimi ısrarla ona doğru uzattım. "Favori barmenim olma nedenin bu!" Elindeki bezle kadehleri siliyor ve beni dikkatle izliyordu. Bezin ucundan yakalayıp onu kendime doğru çektiğimde karnını tezgâha çarptı. "Hadi, son bir kadeh daha!"

Bora, burnundan solurken bir anlığına omzumun üzerinden arkama baktı ve hemen ardından kaldırıp yüzüne tuttuğum kadehimi elimden kaptı. "Son bir kadeh daha, yancı."

"Yancı deme bana," diye söylenerek bezi bıraktım. Kolumun tekini tezgâha uzatıp kafamı da üzerine koydum ve ileriye, barın geri kalanına baktım. Bara içip eğlenmek için gelen Yeşil Bölge halkının gözleri arkamda kalan kapının üzerindeydi. Korkmuş gibi görünüyorlardı.

"Yancı değil misin?" diye sorarken kadehi önüme doğru itti. "Yancılık görevlerinden bihaber gibisin gerçi. Şivah Bölge'den değilsin. Yakır..."

Uzandığım kadehi biraz daha önüme çektim ve işaret parmağımı kenarlarında gezdirmeye başladım. Sık sık sesli nefes alıp verirdim. Gözlerimi ancak yarıya kadar açık tutabiliyordum. Midesi bir an sonra alev alacakmış gibi yanması ayrı bir derdi ama o an azından ağlamıyordum.

"Burayı seviyorum," diye mırıldandım. "Burada herkes bana günler diyor." Kendi kendime güldüm. "Yeşil tatlı günler."

"Yani seni burada bulmaları daha zor olduğu için değil."

"Devin'in buraya giremiyor olma ayrıntısı çok önemli." Kadehi parmaklarımın arasına aldım ve dudaklarıma götürdüm. "Beni hep meydana yakalıyor. Sürekli sinirli, beni dövmek istiyor. Sanırım dilimi dolanıyordu, emin değildim. Cümlelerimin anlamsız olduğundan pek emin değildim. "Sanırsın onun gibi haftada en az bir adam öldürüyorum. Alt tarafı içiyorum yahu!"

Aslında tek neden Devin değildi. Siyah Bölge halkıydı. Damgalanmışlardı beni ve bunu Kunter'den başka kimse bilmiyordu. Sıkıyım niemiştin hiçbirine, göstermemiştim. Acımı öfkeme, hüznüme, hüma, yasıma yorunalarına izin vermiştim. Bilmeleri bir şey değildi. Zaten ayrıştırmış, dışlanmışım ama bu damgayla beni aşağılanmış da hissediyordum. Ve ölene dek damgadaki o çarkla dönmeye çalıştım. Çatlağın ortası derin denizdi ve ölene dek orada boğuluyordum. Aşağılanmış, itilmiş, yakılmış bir şekilde.

Kadehteki içkiyi birkaç büyük yudumda mideme indirdim. Bora kadehi elimden kaptıysa da yetişemedi, çoğunu içmiştim bile.

"Bir ay önce alkolden zehirlenmedin mi sen?" diye sordu beni öfkeyle. "Hadi, toparlan artık. Herkes endişeleniyor senin için."

Histerik kıkırtım şiddetli bir kahkahaya dönüştü. Bora birkim beni içerken ziyaret etmesini sevgiye yoruyordu. Fazlasıyla, beni bile safı. Bu şekilde kimse beni tehlike olarak görmüyordu. O kadar ki, sürekli sorgulayıp yargı dağıtan Gri olmamam hoşlarına gidiyor kesin.

"Bir sonraki kareye geçmemi istiyorlar yalnızca," diye karşılaştım. "Her piyon gibi, onların istedikleri kareye." Elimi yumrukla havaya kaldırdım. "Kal derlerse kalacak, git derlerse gideceksin. Düş bütürn Griler gibi öldürülmediğim için ne de şanslıyım ama!"

Gerçek bir samimiyetle, "Elinde bir güç var," diye fısıldadı. "Neden fısıldadığını söylemedi?"

"Bu, onlar gibi olmak demek. Onlar gibi olmak istemiyorum."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp başını beni anlıyormuş gibi salladı. "Tekâlâ, hadi şimdi eve git. Söz, yarın istediğin kadar içebileceksin."

"Yalan söylüyorsun. Her gün olduğu gibi."

"Evet, yalan söylüyorum." Arkama doğru kaçamak bir bakış attı. "Lütfen git. Eğer biraz daha kalacak olursan ve sana bir kadeh daha verecek olursam beni öklüreceksin."

"Onu yalnızca ben görüyorum sanıyordum." Omzumun üzerinden arkama baktım. Kunter kapının önünde, omzunu kapıya yaslanmış bir vaziyette duruyor ve beni izliyordu. "Kendi kendime içinden geçebileceğime dair bahse bile girmiştim."

Bora şaşkın bir şekilde, "Ne?" dediğinde işaret parmağımı Kunter'e doğrulttum. "Hayaletlerin içinden geçebiliriz."

"Hayalet olması için bir ölü olması gerek ama adam bayagı yaşıyor şu anda."

Parmağımı kendime çevirip alnımın ortasına bastırdım. "Burada ölü."

Bar tezgâhının üzerindeki dirseğim kaydığında tabureden düştüm. Hızır gibi yetişip yakaladı beni, Bay Hayalet. Yalnızca ellerinden kurtuldum, ona tek kelime etmedim. Konuşabilseydim beni kurtarmayı bırak, diyecektim ama hayır, onunla asla konuşmayacaktım.

Yüzüne bile bakmadan bar kenarında kayıp tezgâhın arkasında kalan hoparlöre uzandım ve kısık seste çalan müziğin sesini yükselttim. Şebnem Ferah'tan *Fırtına* çalıyordu. Dudaklarımın arasından bir kıkırtı kaçtı. Ellerimi tezgâha bastırıp tabureye çıktım ve hemen ardından da tezgâha ayak bastım. Bora inmem için yakarmaya başladıysa da çok geçti, şarkı ve ben, evet, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne geçmişin ne geleceğin. Ne de izlerin...

"Korkmuyorum, ben buyum, böyleyim, ah." Tezgâhtan kapıttığım bir şişe şarap artık benim mikrofonumdu ve bardağı Kunter'e korkuyla bakan Yeşil Bölge halkı da seyircim. "Yarınlar kadar yakın içimde fırtına." Tezgâhta birkaç adım ilerledim. Neredeyse düşecek gibi olduyum da hemencecik toparladım. "Bu dalgasız deniz durgun, aldatır, inanma."

Seyircilerimden bazılarının bütün ilgisi şimdi üzerimdeydi. "Sa sim kırmızı değil!"

yalnızca çok sarhoş olduğumda söylüyordum. Bu bana inanılmaz keyif verirken nasıl oluyorsa özgür hissettiriyordu.

"Yaslanıp gururumun kambur sırtına. Kendime rağmen darsa basar giderim."

Mikrofonumu görevine çağırdım ve şişenin tıpasını çekip dedim, onu omzumun üzerinden arkaya salladım. Şişeyi ağzıma gümde seyircilerimden alkışlar, çığlıklar yükseldi.

Her şeyi unuracaktım.

Her şeyi.

Kendimi.

Onu.

Herkesi.

Yaşadıklarımın her zerresini.

Acımın her tutamını.

Şişeyi ağzımdan çekip yeni nakarata, "Nereye gider yollar" başlamıştım ki Bora şişeyi elimden kaptı. Henüz ona itiraz etme vakti bulamadan bacaklarımdan yakalandım ve biri beni omzuna

Bir an için bunu umursamadım. Şarkı söylemeye ve unuttuğum devam ettiğim sürece nerede olduğumun bir önemi yoktu. Ben sonra ise gözlerimi hafif çevirmemle gri saçlar görüş açıma girdi. Kunter'in omzunda olduğumu anladım.

Gri. Ve her şeyi yeniden hatırlıyorum şimdi. Ensemdeki yarasızlıyor, yeniden ve yeniden kızgın ateşte kavruluyorum. Müziği k duyarsam da eşlik edemiyorum. Özgür değilim işte, asla da olamayacağım. Her şey burada, benimle. Hiçbirini unutamayacağım ve kalamayacağım onlardan.

Kunter ben onun omzundayken bardan çıktı ve Yeşil Bölge kacaklarında ilerlemeye başladı. Onunla konuşmayacaktım. Bu yüzden ondan beni derhâl yere bırakmasını da isteyemezdim ama beni bırakmalıydı. Ne şekilde olursa olsun. Bana dokunmamalı, beni uzak durmalıydı. O bir hayaletti, kafamın içinde çoktan öldürdüm onu ben.

Tek çare belliydi. Dirseğimi geriye ittim ve elimi saçlarına tıktım. Saçlarına asılıp geriye doğru çektiğimde dudaklarının arasından bir inilti kaçtı ama beni bırakmadı. Ben onun saçlarına asıldıkça bacaklarımdan daha da sıkıldım.

Dışarıdan küçük birer çocuk gibi görünüyormuş olmalıydık. Onun saçlarını çekiyordum ve o da gücüyle beni omzunda tutuyordu. Birbirimizle konuşmuyorduk da.

Saçlarını biraz daha çekştirip ayaklarımı sallamaya başladım. Bacığına, dizine ya da bacak arasına, nereye denk gelirse orasını tekmeleyecektim. Bunu fark etmiş olacak ki burnundan soluyarak beni yere indirdi. Saçlarını ayaklarımı yere basana dek bırakmamıştım ve bu yüzden bir anlığına önümde diz çökmüştü.

İlk anda dengemi bulmam imkânsız göründü. Geriye doğru tökezleyip ellerimi havaya kaldırarak dengemi bulmaya çalıştım. Omzundan indim inmesine ama dünyam sallanırken düz bir şekilde yürümek pek de kolay değildi. Yüzüne bile bakmadan yanından geçip bir sağa bir sola, bir şekilde ilerlemeye çalıştım ama nereye gittiğim belli değildi. Yalnızca gidiyordum.

O da peşimdeydi, her zamanki gibi. Beni Yeşil Bölge'de rahatsız ettiğinde ancak o zaman çıkıyordum buradan. Sonra da Devin beni meydanda yaka paça yakalıyordu. Düş almaya zorluyor, yemek yediriyor ve kusmamam için başımda bekliyordu. Devinlerle yaşıyordum, onunla aynı yatağı paylaşıyordum.

Bir sokak ayrımında durdum. Sağa mı sola mı? Bilemedim şimdi. Biraz düşünürsem hatırlayabileceğime emindim. Sağa döndüğümde Kunter'e çarptım. Demek sola gitmem gerekiyordu.

Tek kelime etmeden sola dönmek istediğimden yeniden önüme geçti ve ona bir kez daha çarptım ama bu kez daha sert çarpmıştım. İyice dönen başımı tutarak geriye doğru adımladığımda her şey birbirine girdi. Bir şeye, aslında kendi ayağıma takılıp kalçamın üzerine yığılmak için savruldu. Kolumdan yakaladı ama ben sarhoş olsam bile ondan nefret etmeye devam ediyordum. Tırnaklarımı eline geçirdiğimden bunu beklemediği için parmaklarını açtı ve ben önce kalçamın üzerine düştüm, ardından sırtüstü yere yığıldım.

Gölgesi üzerime düştü. "Daha ne kadar böyle devam edeceksin?"

Sert sesinde alaydan eser yoktu. Ne kadar ciddi olduğumu anladığından ciddiyetle yaklaşıyordu bana. İlk iki hafta suratına ateş püskürtmemden korktuğundan olsa gerek karşıma çıkmamıştı ama son bir haftadır kuyruk gibi peşimdeydi. Devin'in dediğine göre ilk iki hafta da çok uzağımda değildi ama en azından ben onu görmemiş-tim. Şimdiyse inada bindirmişti onu.

ama hayır. Kötülerin Şehel yansa yine de konuşuyacaklar. unutmam gereken azılar vardı ve nefretimi pataklarımın olarak da onu seçmişim.

"Bugün ne kadar içtiğinden haberin var mı senin?"

Daha da eğilmiş olmalıydı çünkü nefesi suratına çarpmıştı. Nefesim içki kokarken onunki nane kokuyordu. Ne beğenirdim de haberim yoktu. Bora bir şeyler söylüyordu ama işi bildiğimi söyleyemezdi.

"Alkol zehirlenmesi bitti, ara alkol kütmesinde demek."

Çeneme dokundugunda bir çırpıda ittim onu. Güneş suratına da bakmıyordum. Birazdan yerden kalkacağım ama zemini bulamayacağım kadar çok dönüyordu çünkü elimi zeminine bastıramamıştım.

"Alkolden zehirlenseydin tabii."

Gözlerimi ağrıtımda burun buruna geldik. Ya da ağrıdım önce açık olmadığı için onu çok yakınımda sanıyordum. Mafiyaya bakmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Elimi kaldırıp onu itmek istedim ama önce elimden yaka dından belimi kavrayıp beni ayaga kaldırdı. Bu ani hareketi yemyüzü iki katı sallanmaya başladı. Kusnuak istiyordum.

"Şu hâline bak," diye azarlamaya başladı beni. "Gelmiş de öldürsün diye bekliyorsun. Sessiz bir nefret duyuyorsun. Sen de betmektir. Grl."

Kaybederek bir şeyim yok, demek isterdim ama hayır, seniminimi tutacaktım. Nefret, elimde kalan tek şey. Beni bir tane halkından, bu koca şehrin neredeyse tamamından nefret etmekte tutuyor.

Ellerini itip yanından geçtim ve arkasında kalan tokazı, savsak adımlarımla ilerledim. Üç hafta nefret duyup bir anda olacak açacak değildim. Beklediği buysa rüyasında görürdü. Karşı saygı duymayıp yoluma çıkan bir adamla işim olmazdı.

Yanıma yetişti. "Bütün nefretinin sahibiyim, neden?"

Bir de soruyor, uranmaz.

"Gitmeni istemedim yalnızca. Sana başka hiçbir şey yapmadım. Karşımda durdun ve damgalanmama neden oldun."

"Yalâ yancımın. Sen beni düşmanın olarak gösen de ben seni ada karşında görmeyeceğim. Şimdiye kadar sana söyledigim ne varsa hiçbirini arkamdayım. Bu ne kadar sürece sürsün."

Yepi Belge'den çıktım ve kendimi meydanlahtaki düğün altına bıraktım. Güneş buradaki mama kabından yemek yiyordu. Geldiğini gördüce yemeği bırakıp hâline baktı. Karnından yakalayıp kucagına koydu onu. Tam karnını sevecektim ki bana tısladı. Bapta anlayamadım ne olduğunu ama sonra karnını fark ettim.

Karnı pişti.

Hanileydi!

"Sen ne yaptın!" Dudaklarının arasından paskınlık dolu bir milti kaçtı. "Hanilesin. Daha dün bebeğin, ne ara bebek doğuracak kadar büyüdün sen?" Sağına soluna dönüp etrafa baktım. "Nereden buldun kocayı?"

Güneş parisini kaldırıp göğüsüne bastırduğunda yumuş yumuş oldum. Onu kendime çekip sarıldım. Alaya düştüğümde miniklik, el kâladı. Şimdiye gözümde hâlâ miniklik olmasına rağmen anne olacaktı. Acaba kaç tane doğuracaktı? Onlara burada nasıl bakacaktı? Ya başına bir şey gelirse? Ya bebekler annesiz kalırsa?

Bir denbire aklamaya başladım. "Onları bırakma, Güneş."

Kısa sürede kendimden geçtim. Öyle içli ağlıyordum ki sanki hiçbir zaman ağlamayı kesemeyecektim. Oysaki haftalardır tek damla gözyaşı dokmemiştim.

"Gri Hanım."

Künter yanıma eğildi ve ıslanan yüzümü çenemden tutarak kendine doğru çevirdi. Gözyaşlarımı silmeye kalktığımda tek elimi Güneş'ten çekip onu durdurmak istedim ama bu kez o beni durdurdu. Bir eliyle ona uzanan elimi tutarken diğer eliyle gözyaşlarımı siliyordu.

"Anlıyorum seni," diye mırıldandı. "Yemin ederim artık anlıyorum." Uzanıp alnımdan öprüğünde elimi kurtarmaya çalıştım ama sıkıca tutmuştu ve bu kez bırakmaya ya da karşı koymama izin vereceği yoktu. "Özür dilerim, karşında durmamalıydım. Seni damgalamalarına engel olamadığım, buna neden olduğum için affet beni."

Zar zor açık tuttuğum gözlerim sonunda onun gözlerini buldu. Birer yıldızı andıran gözleri endişeyle parlıyordu. Pişman gibiydi ama

biliyordum, bir daha olsa bir daha yapardı. Ve sorsaydım ona, ki farklı bir cevap vermezdi bana.

"Seninle yaşamayı özledim, Gri Hanım."

Gözlerinin içine baksam dahi dudaklarım mühürlüydü.

"Seninle kavga etmeyi özledim."

Göğsüm, derin ve düzensiz nefeslerle yükselip alçalırken, zımda düğümlenen hıçkırıklar birer birer çözülüp titrek bir fısıltı dudaklarımın arasından kaçıyordu. Gözyaşlarım kirpiklerime yapışmıştı ama daha fazla dökülmesini istemiyordum. Ominin içine bakarak ağlamaya devam edemezdik. Yas ve nefret bitene kadar terince güçsüz göstermişti zaten, bunu ben seçmiş olsam bile ben de nefret duyuyor ve hatta gün geçtikçe bunu seçtiğim için kendim de öfkeleniyordum.

"Ben aslında..." dedikten sonra devam etmeden önce uzayın mağının ucuyla göz pınarlarıma dolan gözyaşlarımı sildi. "Ben aslında..." dedim.

...m, o da hırçın deniz. Durmadan çarpıyordu ve her çarpışında zarar veriyordu. Sonra da sakinleşiyordu, bir an iyi oluyorduk ama bir sonraki fırtınanın ne zaman çıkacağını bilemiyorduk. Şiddet yeterince yükseldiğinde kaya parçaları denize bir şey olacağı yoktu.

Bu yüzden deniz olmak istemiştik ama bir kaya parçası olduğumuzda zorunda kalmıştık.

Boğazıma oturan yumruyu yutkunarak bastırmayı denedim. her seferinde daha da büyüdü, nefesimi iyice daralttı. Titreyen için sıkıttığım dudaklarımı birbirine bastırırsam da çenem inatlı oluyordu.

Gözlerim odaklanmakta zorlanıyordu, bulanık görüyordum şeyi ama yine, her zaman olduğu gibi en net olan şey oydu. Bırakmak için uğraşıyordum ama bedenimin hafifçe sallanmasını istemiyordum. Gözlerimi iyice kıstım, öfkem sarhoşluğumdan kendini göstermeye çalışıyordu.

Hiçbir hissi tam olarak sahiplenemeyince bir kahkaha atıyordum. İçinde ne neşe vardı ne de samimiyet. Boş bir gülüştü, alay mıydı? Kızgın mıydım? Üzgün müydüm? Sarhoş muydum? Yas mıydım? Belki hepsi birden. Ama bildiğim tek şey vardı: İçimde bir şey akıtmak istiyordum ama hangi kelimeyle, hangi çığlıkla yap-

bilmiyordum. Yalnızca bu sefalet sona ersin istiyordum ama yarın sarhoş acıyı kalbimde hissettiğimde bu döngüye kendi isteğimle yeniden gireceğimi de biliyordum.

Kunter'den biraz olsun empati beklercesine ona kilitlenmişim. Bu bakış âdeta bir yalvarış gibiydi; ne öfke ne de sarhoşluğun ötesinde, içimde kaynayan acının bir nebze de olsa anlaşılıp kabul görmesini istiyordum. Yalnızca onun tarafından.

"Hatalıyım," dedi sonunda, sessiz yakarışımı duymuş gibi. "Harcırlayınca canının bu kadar yanacağını bilmiyordum. Öfkeyle ayağa kalktığını ve öfken benim yüzümden karşılıksız kaldığında kendi kendini yiyip bitireceğini bilmiyordum. Seni kaybetmekten korktum."

Tuttuğu elimin içine bir şey bıraktığında bulanık gören gözlerimi avucuma çevirdim. Bu bana Giray'ın verdiği küçük gri bayraktı. O gece görememiştik ama şimdi görebiliyordum, hayrak gümüşü ve parlıyordu. O gün kıyıda düşürmüş olmalıydım.

"Ne olmak, kim olmak istersen istersen ol. Her hâlin kabulüm ama asla Gri Hanım'ım olmaktan da vazgeçme. Sen vazgeçsen de ben vazgeçmeyeceğim senden."

Parmaklarımı itip avucumu kapattığı sırada Siyah Bölge'den hışımla çıkan Devin, "Buldum seni," diye bağırarak yanıma geldi. Neye uğradığımı şaşırdım diyemezdim. Kunter henden daha çok şaşırmıştı Devin'in gelişine. "Bir daha o bölge senin bu bölge benim gelecek olursan vallahi kıracağımı bacaklarını." Kolumdan tutup beni yukarı çektiğinde Güneş hırlayarak kucağımdan atladı. "Ulaşamayacağım deliklere saklanmayı bırak!"

Devin'in arkasından gelen Rüzgâr, Kunter'e el sallayıp kaş göz yaptıktan sonra, "Üç hafta önce anne oldu bu kadın," dedi eğlenceli bir tavırla. "Öldürmeyi bile bıraktı."

Devin iki kolumdan yakalayıp beni ayakta tutmaya çalıştı ama çok zordu çünkü dizlerim titriyordu. Rüzgâr bunu fark etmiş olacak ki hemen bir kolumdan tuttu ve elini de belime sardı. Bu rutin bir şeydi, üç haftadır sıklıkla yaşıyordum.

"Alt tarafı biraz içtim," diye sızlandım. "Bölgeleri keşfe çıkmıştım."

"Tabii," diye mübalağa etti Rüzgâr. "Yanında çakmak yaksam havaya uçarız."

Rüzgâr sanki yanı başımızda kaşları çatık bir şekilde duruyordu. Kunter'i yeni fark etmiş gibi ona doğru dönerek, "Ah, siz de ne kadaraydınız, öncüm? Keşke Yekta'yı arayacağımıza sizi arasaydık. Zamanki gibi daha kolay bulurduk onu. Takip cihazı gibisi zünüzün önünden ayırmıyorsunuz. Ben zaten hep sizden yanayım."

Kunter ona kaçamak bir gülüşle karşılık verdiğinde Devine karnına geçirdiğim Rüzgâr ikiye bükülerek inledi. Bu sırada Devimiz sarsıldığında, Devin küfrederek sıkıca tutmaya devam etti. "Yancı neredeyse öncü onu görebileceği mesafededir." Siyah Bölge doğru harekete geçti. "Yemin ediyorum kendimi seni dövmeme çok zor tutuyorum."

Siyah Bölge sokaklarında ilerlerken bir sağa bir sola kayıp gidiyorlardık. Ben bu hâlimize gülerken Rüzgâr bunu bir çeşit dans yapıyor gibi mişti ama Devin pek öfkeliydi ve yol boyunca ölüm tehditleri yaparak bize bir çeşit ölüm şarkısı söylledi. Rüzgâr sıklıkla omuzlarından arkaya bakıyor, Kunter'in bizi takip edip etmediği hakkında anlık haber veriyordu. Bu ise Devin'i iyice çileden çıkarıyordu. Kunter'den iğne ucu kadar bile hoşlanmıyordu ama Rüzgâr için bir şeyi söyleyemeyecektim.

"Tamam, malikânesine doğru döndü," diye bilgi verdi Rüzgâr. "Artık dedikodusunu yapabiliriz." Devine kaçamak bir bakış atarak kulağına doğru yaklaştı ve benimle kafa kafaya verdi. "Hâlâ edemiyorsan kalbinin varlığından ben de şüphe edeceğim."

Devin bunu duyarak, "O daha nereye adım attığını bilmiyorum" diye araya girdi. "Kütük gibi sarhoş, görmüyor musun? Ne de olsa sabaha unutacak. Aklını karıştırıp durma, Rüzgâr."

Başımın üzerinden Devine baktı. "Unuttuğu falan yok, unuttuğu gibi yapıyor." Bana geri döndü, kafalarımızı birleştirdi. "Gördüğün en yakışıklı kuyruk. Kötülerin kötüsü diye anılması dışında bir sorun yok. Buraya tıklandın kaldın zaten. Bence hiç vakit kaybetme öncüyle ziyafet çek."

Devin beni kendine doğru çekip Rüzgâr'ın ensesine bir şapı attı. "Kızın aklına neler sokuyorsun öyle? Gurursuz mu bu kız? mi? Üç günlük zevkler için karakterinden = An- = arar mı insan?"

Omaumu duvara yaslayarak ayakta durdum. Rüzgâr ellerini beline yerleştirerek üstten üstten Devine baktı. "Üç günlük zevk mi? Adam peşinde kul köle oldu, görmüyor musun? Sen o adamın diğer mahkûmlara nasıl davrandığını unuttun mu? İçinde bir gram iyilik varsa onu da yalnızca Yekta'ya saklıyor."

"Ve o bir gram iyilik bittiğinde herkese nasıl davranıyorsa öyle davranacak ona da."

Bu cümle bana tokar gibi çarptı. Rüzgâr'ı da bir çırpıda susturdu. Gökyüzüne baktım, yıldızlara. Yabancı suretleri tanıyabilmeyi istedim. Karşımda da olsa yanımda da.

Rüzgâr savunma olarak, "Ama adam bir içim su," diye karşılık verdiğinde Devin onu kovalamaya başladı.

Onlar tartışmaya devam ederken binadan içeri girdim. Duvara tutunarak, pek de sağlam olmayan adımlarla ilerleyip merdiveni buldum, tırabzanı yakaladım ve kendimi yukarı çeke çeke basamakları çıktım. Kapının önüne oturup sırtımı yasladım. Devin yukarı çıktığında kapıyı açardı ve beni de sürükleyerek içeri götürürdü. Bir adım daha atacak durumda değildim. Ayak ucuma kusmamak için kendimi çok zor tutuyordum.

En azından farkındalığım azalmıştı ve canım acımıyordu. Başım dönebilirdi, midem kaynayıp kusma noktasına da gelebilirdi ama kalbin acısına dayanmak çok güçtü.

Kapı açıldı. İşte bunu beklemiyordum. Sırt üstü içeri doğru yığıldığımda kapıyı açan Kaan tepemde gülmeye başladı. Saçları ıslaktı, üstü de çıplak.

Evin içinde tişörsüz gezmeye bayılıyordu. Bıçaklarını kullanmadığı zamanlarda ise genelde gülümsüyordu. Neredeyse her gün Riyaz'la birilerini avlamaya çıkıyorlardı. Ellerindeki kan lekelerini çıkarmak için banyoda çok zaman harcıyorlardı. Bazı geceler Devine dırıldırını dinlememek için eve sarhoş birhâlde gelip salondaki koltuğa yatıyordum. Sabaha karşı eve geliyorlardı ve sessiz olduklarını sanarak bugünkü görevlerini nasıl da yerine getirdikleri hakkında gülerken konuşuyorlardı. Kötüleri avlamak onlar için bir görevdi. İnsani bir görev olmadığı kesindi.

Onları allak bullak olmuş bir kafayla dinlerken aklıma Kunter'in kıyıda bir çırpıda, gözünü bile kırpmadan öldürdüğü genç adam geliyordu. *Yancıya dokunan bunu canıyla öder. Beni öldürmeye çalıştığı için kurallara göre idam edilmeliydi, bunu bilerek canıma kastetmiş.* Fakat yine de bütün bunlar alışılması zor şeylerdi. Onlar içinse çocuklu oyunağıydı, hayatlarının basit bir parçası. Kunter için de Kaanlar için de. Siyah Bölge'nin tamamı için olduğu gibi.

"Ah, kapıma bir melek düşmüş." Kollarımdan yakaladı ve beni biraz daha içeriye doğru çekerken ayağa kaldırdı. "Ama bu melek zurna sarhoş. Yoksa alkolü fazla kaçırdığı için cennetten mi kovulmuş?" Koltuğa oturmama yardım ettikten sonra yanıma oturdu. "Cennetime hoş geldin, meleğim. Burası biraz sıcak, haberin olsun."

Masum olduğumu öğrendiğinden beri bana *meleğim* diyordu. Onun için ben yeni açmış bir çiçek kadar temiz ve güzeldim. Bana daha çok şey anlatır olmuştu. Dediğine göre artık en çok bana güveniyordu çünkü melekler yalan söylemezdi. Oysa ensemde hainlik ve bölücülüğün damgasıyla dolaşıyordum.

Şeytanın ininde bir melek, kanatlarını ne kadar koruyabilirdi ki Kanatlarını kaybettiğinde her şeyini kaybetmiş olurdu.

Her şeyimi kaybedeli çok olmuştu.

Sola doğru yığılıp başımı yastığa bastırdım. Bacaklarımı toplayıp karnıma doğru çektim. Bir noktada uyuyup kalırdım.

"Sen uyuklarken güncel dedikoduları anlatayım," diye söze girdiğinde ister istemez dinledim onu. "Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in sessizliğinin nedenini çözdük. Meğer senin yerine Yeşil Bölge Öncüsü Giray'ın boğazına çökmüş. Yeşil Bölge'nin refah düzeyini düşürmek için birtakım işler peşindeymiş. Sinan anlattı. Giray, Amber'i geminin gelmesini engellememesi konusunda çok ciddi bir şekilde uyarmış. Eğer gemi gelmezse Yeşil Bölge artık Kırmızı Bölge'ye tıbbi malzeme, ilaç, panzehir gibi ihtiyaçların tedarikini kesecekmiş. Tabii bu Amber'i çıldırtmaktan başka bir işe yaramamış."

Çok yanlış bir hamleydi. Sessiz kalması daha çok işe yarardı. Yine de ona kızamazdım, aksine minnettardım. En azından bana yardım etmek için bir şeyler yapıyordu. Üstelik bunu yapmak zorunda bile

değildi. Yalnızca bu hâlim onu üzdüğü için bir şeyler yapmak istemiş ti. Beni bölgesinde her gördüğünde durumuma içerliyordu.

"Mirza hâlâ yancısını seçemedi. Yancı ringleri her gün kuruluyor, günün yarısını alıyor ama yine de bir galip yok çünkü her kazananın karşısına yeni bir rakip çıkıyor. Bu sonsuz bir döngü, Mirza bu işi ringde halletmek yerine kendi seçmeli. Şehre bir Gri düşerse havada kapacağına yemin edebilirim."

Gözlerim titreşerek kapandı. Uyuyup kalmak üzereydim.

"Asil"le Öncü Kunter'in kıyıda tartıştıklarına dair bir bilgi aldım ama ne için tartıştıklarını bilemiyoruz maalesef. Fakat yine de bana tahmin etmesi zor gelmedi."

Ona tekme attığımda koltuktan düştü. Haberler bu kadardı.

Siyah Bölge'de ölüm tiyatroları sahnelenir. Ölüm tiyatrolarında hain ve bölücü damgalılar sahnede farklı hikâyeler yaratılarak işkencelerle öldürülür. Biletler ilk dakikadan tükenir.

BÖLÜM 8

“Yancının bizimle yaşaması tek avantajımız.”
“Ve en büyük dezavantajımız.”

“Ona dokunamazlar.”

“Ona dokunamadıkları için bize dokunacaklar.”

“Gri savunucuları var.”

“Gri karşıtları tarafından birer Gri gibi sokaklarda kovalanıp masızca öldürülüyorlar. Hain ve bölücüler bir çeşit sıcak damgalı işaretleniyormuş. Bu ara çok fazla damgalı görmeye başladım fakat yazık ki ertesi gün de cesetleri çıkıyor karşımıza.”

“Bu nasıl oldu?”

“Demek Siyah, sandığımız kadar karanlık değilmiş, içlerinde zıtlığı arayanlar varmış ve Gri onlara ışık olmuş.”

“Bunca Siyah'a karşı birkaç Gri savunucusu. Siyah her zaman b. gar.”

“Ama yeterince beyaz katarsan siyah, griye dönüşür.”

Masanın etrafında toplanmıştık. Tepemizde tek bir ışık yanıyordu, diğer ışıklar kapatılmıştı. Solumdaki Devin, sağımdaki Kaan, karşımdaki Riyaz ve yanımdaki Rüzgâr hararetili bir şekilde Siyah Bölge'nin gündeminden konuşuyorlardı. Aslında gündem ben değil, düştüğümden beri olduğu gibi Gri'ydi.

Sarhoş değildim, bugün yeniden Kunter'le karşılaşmamak için dışarı çıkmamaya karar vermiştim. Bu da beni onları dinlemek konusunda bırakmıştı. Onlar şehirle ilgili her şeyden haberdarken ben değildim. Şehre ait olmadığımı inandığım için iyi kötü ne varsa gözlem çıkarmıştım.

Durumlar sandığımdan kötüydü. Kunter'le öncü ve yarı rak bölgede karşı karşıya gelmemiz ve apaçık düşmanca

sergilememiz halkı bölmüştü. İçlerinde biraz olsun ışık k. kaklarda beni savunmaya başlamışlar ve benim gibi damgalanmışlardı. İçleri ve zihinleri tamamen kararmış olanlarsa kendilerini onları yok etmeye adanmıştı. Bir Gri savunucusunu koruyan bir Siyah'ın dükkânı bile kendisiyle birlikte yakılıp yok ediliyordu. Henüz hiç şahit olmadığım, izlemediğim ve asla izlemek istemeyeceğim ölüm tiyatrolarında uyduruk hikâyelerle katlediliyorlardı. Gri savunucularının seslerini bastırmak en büyük hedefleri hâline gelmişti ve oldukça acımasızlardı.

Devin bana eğer sokaklara normal bir kafayla çıkacak olursam her şeyi görebileceğimi söylemişti. Her halk bölünmeye mahkûmdu fakat Siyah kolay kolay bölünmezdi. Zaten çok büyük bir çoğunluğun dudaklarından yalnızca Kunter'in adı dökülüyor, yalnızca ona saygı duyuyorlardı. Gri diyenler azınlıktaydı ve şimdiye kadar hepsi katledilmişti. Geride kalanlar varsa da sessizliklerini koruyarak hayatta kalmaya çalışıyorlardı.

“Gri, Siyah Bölge yancısı. Tek yapması gereken Siyahların atasıyla konuşmak.”

“Aklını karıştırmak.”

“Onu gri tarafa çekmek.”

“Öncü, halkının birbirini katletmesiyle ilgilenemeyebilir ama Gri ile yakından ilgileniyor.”

Devin elini masaya çarptı. Riyaz, Rüzgâr ve Kaan'dan yükselen sesleri kesti. Siyah sürmeleriyle bakışları oldukça tehlikeli görünüyor. “İsterseniz bir de Yekta'yı Öncü Kunter'e sunalım? Menfaatlerimiz için koynuna sokalım?”

“Onu kastetmedik,” diye kendini savunmaya geçti Kaan. “Onlar gibi olmak istemiyorsa onlardan biri gibi davranıp yılanın başını ezsın diyoruz.”

“Yekta'nın yılanın başını ezmek gibi bir derdi yok. Tek isteği yasını tutmak ve şehirden çıkıp kurtulmak, adaleti sağlamak.”

“Adaleti sağlamak,” diye parmağını kaldırarak ayağa kalktı Riyaz. Koca cüssesi yüzünden yüzünü görebilmek için hepimizin kafasını kaldırması gerekti. “Adalet arayışımızdan gelmedik mi buraya? Türkiye cıvı cıvı, Kötülerin Şehri sistemi insanları korkuturup kötülükten

gece püskürttü. Dışarıda her şey harika, sınırlara kalen geyikler, bu kördü olanlara işte burada ve diğer adalarda." Kökülerin Şehri'ni içine uğurlayabilirmiş gibi iki yana açtı. Birer canavarlar, böyle vahşileriyle ben dışarıda kanyalardaymışım gibi geçen gün birbirlerini daha da bediyorlar. Bir yekün oluyordu, temin borulduğunu düşünene. Bütün bu şeytanlar İstanbul'u, rima daha birkaç saat içinde ülke diler."

Her pest daha az ciddiye alan Rüzgâr, "Abartmakta oluyorsun" diye mırıldandı. "Bu aralar fazla kitap ve eski gazeteleri okuyorsun. Yeşil Bölge'de bir kitapçı varmış. Burada bir kitapçı, pek kitap da ama Gri sana Yeşil Bölge'den kafanı rahatlatacak kitaplar gösterirdi."

"Şu buklugun laboratuvarında gece gündüz zehir üretirken kaçırıyorsun," diye homurdandı Kaan. "Şu an keyfin yerinde değil, ama ansızın canı çerçeveyi indirip seni de keyfinden ettiklerini söyleyeceksin asıl karanlığı."

"Bana dokunmayan yılan bin yaşasın taktığı işe yaramaz demesin," diye söylenerek arkasına yaslandı Rüzgâr. "Oysa bu ata taktığı mak istiyordum."

"Aşk mı?" diye sordu Kaan. "Kökülerin Şehri bu hâldeyken?"

Kaan, severek izlediğim eski bir diziden alıntıyı evirip çevirip bu şullarımıza uydurduğunda dudaklarında zavallı bir gülümseme belirdi. Bunu gören Devin, "Konu aşk olunca demek ilgini çekebiliyoruz" diyerek yanıttı bana. "Fakat bilmelisin, tatlı Gri'm, aşk can yakıcı ve yalanlar üzerine kurulmaya bayılır."

Tam o anda pencereden içeriye bir şey fırlatıldı ve canı kurtarıcı. Üzerime gelen molotof'tan son anda Devin beni odanın bir köşesine fırlatarak kurtardı. Molotof kısa sürede haludan başlayarak bir yangın çıkardı.

Hepimiz bir yana saçılmıştık. Riyaz yangını söndürmeye çalışan Rüzgâr ceketindeki ateşi söndürmeyi deniyordu. Kaan, Rüzgâr'ın ceketini çıkartıp atarken Devin bir kova suyla Riyaz'a yardım etti. Bir düzeldi sandığımız anda bir molotof kokreylili daha camdan fırlayarak içeri girdi ve koltuklar alev aldı. Hızlı müdahale edilmezse bu akşam evi yakardı. Devin'in odasına koştum ve batraniyeyi çekip aldım.

FATMA ŞAMATA

Sabaha gitti dönüp batraniyeyi ateşin üstüne attım ve yangını okuyordum da beraktım.

Hızlı müdahale sonucunda diğerlerinin de yardımıyla yangın söndü fakat evde daha fazla durmamız mümkün değildi. Bunu bizi dışarı çıkarmak, savunmasız bırakmak için yaptıkları çok açıktı ve biraz daha burada kalmak evin içinde yanabilirdik.

Bir kez daha yanmayacaktım.

Diğerleri odalarını, banyolarını alırken ben ekipmanlar apartmanına çıktım ve hızlıca merdivenleri indim. Onlar geride kalmıştı ama bir önemi yoktu, ben yarıydım ve yarıya dokunan bunu canıyla ödördü.

Birleştire öfkelendim, bütün bu olanlar benim vurdumduymazlığımı ve sakınlığımı üstümle çekip aldı. Sokaga çıkacak, bunu kim yaparsa hesabını soracaktım. Sonra da Devinler onu öldürürken yalnızca bekleyecektim ve karşı koymaya çalışanlar olursa buna yarıcı emri diyecektim.

Elimde güç mü vermişlerdi, o gücü onlara karşı kullanacaktım.

Beni bir daha mı yakacaklardı? Yakacaktım o hâlde onları.

Apartmanından sokaga çıktığımda binanın önünde molotofla yanan iki Siyah vardı. Can çekiliyorlardı ama bir an sonra aca bile hissetmeyeceklerdi çünkü sinirleri yanıyordu. Bir an sonra ikisi de hareketli kaldığında dehşetle açılan bakışlarım sokanın diğer tarafındaki kıpırdanmayı fark etti. Siyahlar içerisindeki bir kadın orada öylece duruyor ve beni izliyordu.

Onu hatırlıyordum. Yüzünü görmesem de adını bilmesem de. O, Kunter'in hissiyetlerinden biriydi. Sarah'i yukarıdaki beyaz eve getirmişlerdi ve Kunter bu çehirde en çok onlara güveniyordu.

Siyahlar içerisindeki kadın onu fark ettiğimi görünce bakışlarını bir an bile üzerinden ayırmadan başını hafifçe eğerek sanki beni selamladı ve hemen ardından gözden kayboldu.

Kunter her zaman beni izliyordu. Bazen kendi gözleriyle olmasa bile her daim nerede ve ne yapığım, bana ne yapılmak üzere olduğundan haberdardı. O sandığımdan güçlüydü. Çünkü sadakat en büyük güçtü. Ve ona sadakatsizlik yapanlar ölüme mahkûmdu. Yancısına dokunmak sadakatsizlikti. Karşı karşıya olsak da.

İsimsizleri peşime taktığına göre iş gerçekten büyük ölçüde bitmişti. Yalnızca bir Gri'yken onları peşime takmamıştı. Çünkü zaman kontrol tamamen ondaydı ama şimdi kontrolü sallantıdaydı. Sebebiye bendim. Yine.

Devin bir hışımla apartmandan çıktığında saldırmaya hazır ama gördüğü manzara karşısında şaşkınlıkla yanımda durdu. Diğerlerinin de ondan bir farkı yoktu. Onlar yananları izlerken ben gördüğüm kaybolan İsimsiz'in bıraktığı boşluğa bakıyordum.

Sanki teyit etmek ister gibi, "Sen yapmadın," dedi Devin. Derin bir nefesi sesli bir şekilde bırakırken, "Hayır," demekle yetindim.

Mavi Balge'de canlı bahisler oynanır. Ringe çıkanlar yananlarıyla ve bahsin yuhşeliğine göre çepeli bupak, baliz gibi silahlarla saldırır. Bu canlı bahislere diğer bölgelerden de ilgi vardır. İzleyenler de bahse para yatırıp kazanabilir veya kaybedebilirler.

BÖLÜM 9

"Daha fazla o evde kalamayacağımızı biliyorum ama bu evde kalabilir miyiz ki?"

"Kalabiliriz," diye yanıtladım Kaani.

Rüzgâr'ın, "Ama bu ev..." diye başladığı cümleyi çarçabuk kesdim.

"Öncünün evi," diyerek kapıyı itip açtım. "Ve tabii ki yancının."

Kaan gülererek, "Öncü ve yancının evine girmeye cesareti edemezler," dedikten sonra açtığım kapıdan içeri girdi. Ona öncünün evinde yardımcısını katlettiklerini hatırlatmak istedim ama yapmadım. Hem bu ev uzaktı, halktan birinin buraya gelip bizi hedef alması daha zordu. Kunter'le bu yüzden buraya gelmiştik. Şimdiye yas tutarken ya da bir Gri olduğum için halkı peşime taktığımda bana yardım eden arkadaşlarımı evsiz bırakmayacaktım. Onlara ne olursa olsun yardım etmeliydim. Fikirlerimiz çoğu zaman çatışsa bile şimdi hayattaysam en büyük nedeni onlardı. Beni o gün, Siyahlar beni ölümüne kovalarken bırakıp gitseydiler o zayıf hâlimle hayatta kalamazdım. Kunter her ne kadar bunun bir göz korkutma olduğunu iddia etse de şimdi-lerde gördüğümüz gibi öncüye rağmen Gri'yi öldürmek isteyen yüzlerce, binlercesi vardı.

Devin huzursuz görünse de evden içeri girdi ve Riyaz'la Rüzgâr onu takip etti. Onlar hangi odada kalacaklarını kararlaştırmaya çalışırken ben eve girmedim, arkamı dönüp geride kalan badem ağacına ve Sarah'in mezarına ilerledim.

Sabah yağmur yağmıştı, bu nedenle toprak ıslaktı. Mezarın üzerinde ise taze kırmızı çiçekleri vardı. Bir aydır buraya gelmiyordum. Bu da demek oluyordu ki...

"Şehir seni bana getirdi."

Kunier'in omu hemen arkamdan yükselmisti. Ne zamandır radeydi, emin değildim ama bu anı kolladığı çok açıktı. Oysa ağıdaki evde olacağını düşünmüştüm. Belki de o benimle onu göndermişti.

Ona dönmedim, yüzünü görmek istemiyordum. Beni o yoldan lighinden çıkarır tünde kurduğu tatlı cümleleriyle kandırmama aile edemezdim.

"Konuş benimle, hadi." Omzuma dokundu. "Benimle konuşmadım. Herkesle, bir kediyle bile konuşuyorsun ama benimle konuşmuyorsun."

Şimdi yanımda duruyordu, benimle birlikte Sarah'in mezar önünde. Daha önce şu an olduğumuz gibi bir durumda kaldıktan benden onu dinlememi istemişti. Gerekiirse buraya gelmemi ve seninle konuşursa olsun onunla konuşmamı. Bunu planlayarak gelmemi buraya fakat içten içe bir yanım bunu hiç unutmamıştı.

"Sen benim tek şansımı, şehirden çıkmak için umudumu, umutumu, öfkemi, inancımı, hakkımı çaldın." Buzdan hareler ona bakışlarım ona karşı onun gözlerinden daha soğuktu şimdi. Onu çevirip ona baktım, dik duruşundan bir an olsun ödün vermeden benden bana bakıyordu. "Sen ve kardeşin benden hayatımı çaldın."

Cümlelerim soğuk birer bıçaktı. Sesim yüksek değildi ama cümlelerin içindeki nefret tohumları ona dalga dalga çarpıyordu. Fakat onu yüksek bir sestense daha fazla sarsıyordu.

"Savaşmadan kazanır mı insan?" diye sordu bir fısıltıyla. "Ben bencilliğimin kurbanıyız ikimiz de. Yine de şimdi yanımda seni bir daha hiç göremeyecek olma düşüncesinden daha büyük bir şeyi settiyor bana. Evet, pişmanım bencilliğimden ve seni özgürleştirdiğimden fakat sana kendimi tanıtmaya ve anlatmaya fırsatı tanımadığımdan gitseydin işte o zaman Körülerin Şehri benim cehennemim olurdu."

"Sen kendi cehenneminde yanma diye beni bu cehenneme atmadın, halkının yakmasına izin verdin."

Duyduğu bu cümle karşısında hemen cevap veremedi, başını eğip bekledi. Çünkü haklı olduğumu biliyordu, başından beri haklıydı bunun.

"Buranın benim cehennemim olmasından hoşlandığını mı düşünüyorsun?" Buzdan hareleri yeniden üzerine döndüğünde öfke gördüm. Basturmaya çalışıyordu ama biraz üstüne gitsen

püskürtmeye başlayacağından emindim. "Körülerin körüsü diye anılmaktan, öyle davranmak zorunda olmaktan hoşlanıyor muyum sen?" Vücudunu bana doğru çevirdi. "Anlamıştın beni ama şimdi sırf beni bu cehennemle bir başıma bırakmanı istemedimi diye anlamazdan geliyorsun yeniden. Yine şeytan ilan ettin beni. Niye? Yalnızca bir başıma savaşmaktan yorulup sana sığındığım için." Ben tek kelime etmeden yalnızca ona bakışımın bile öfkesi kabarıp çıkışından çıkmaya yetti. "O hâlde sen de nefret ettir kendinden. Sen de düşman et beni kendine. Kır, yık, parçala bir şey yap ama içip içip bir yerde sızma ya da susma! Susma artık, Gri Hanım."

Çok ileri gittiğini, aslında bunu yapmamı istemediğini belli etti hemen. Yani susmanı değil de onu kendimden nefret ettirmemi istemiyordu. Bu yüzden hiç beklemediğim bir hamle yaptı. Elimi tuttu ve aramıza doğru çekti. Bir yumruk hâlindeki elinin üzerine yumruk hâline getirdiği elini dokundurdu.

"Taş, kâğıt, makas," dedi bir umutla, hevesle. "Kazanırsan gitmene yardım edeceğim ama ben kazanırsam benimsin."

Ona böyle bir şey olmayacağını söylemedim ama elimi çektim. Elimi yeniden yakaladı, inatla elinin üzerinde tuttu. Vazgeçmeyi bilmiyordu.

"Hadi ama Gri Hanım, şehirden çıkmak istediğini sanıyordum. Her ne kadar taş kâğıt makasta iddialı olsam da hâlâ bir şansın var. Kullanmayacak mısın bu şans? Cezan..." Kollarını iki yana açtı. "Benim."

Gülmek için dudaklarını sıkıca birbirine bastırmam gerekti. Kocaman sırıyordu, suratında şaşıl bir ifade vardı. Onu böyle gören kimse şeytanların yaşadığı Siyah Bölge'nin öncüsü olduğuna inanmazdı.

Dudaklarımdaki kıpırdanmayı görünce gözleri irileşti ve hevesle parmağını bana doğrulttu. "Neredeyse gülecektin!" Yüzünü bana doğru eğdiğinde burun buruna geldik. "Kalbin varmış meğer." Alt dudağını dışarken gözlerini kısıp kulak kesildi. "Evet, atıyor. Duyuyorum onu. Taş kesilmemiş bana karşı."

Geriye doğru adımlayarak ondan uzaklaşmak istediğimde yeniden elimden yakaladı, ellerimizi ortaya çekti. Bir elini taban gibi alta koyup yumruk hâline getirdiği diğer elini de onun üzerine yerleştirdi hazırlandı.

"Taş kâğıt makas her sorunu çözer."

"Çocuksan eğer."

Ona yanıt vermemeye şaşırınıp gibi bakışlarını ilgiyle kıldığı, ninle çocuklaşmaya da varım diyorum, anlamıyor musun? Her ne varım."

Hayatında onun kadar inatçı başka birini tanımamıştım. İnce şey için her şeyi yapabilirdi ve bu sonsuza kadar sürebilirdi. Karşımda başka biri olsa belki de çoktan pes etmişim ama şansına kılmıştım. de en az onun kadar inatçıydım. İnadımız bizi sürekli birbirimize sürüyordu.

İlin kızı tarafı onunla taş kâğıt makas oynamak istemendi. r. yında böyle dikilmesi, çocuk gibi inatlaşması ve diğer bütün her p. Sanki ona karşı gardımı indiriyordum. Onunla konuşmak, ona vap vermek gardımı en çok kıran şeydi. Bunu yapmamalıydım o bana buzdan hareketleriyle böyle bakarken ona karşı koymak g. zorlaşıyordu.

Bu yüzden de içiyordum. Bu bakışları, bu sözleri unutmu de. Ona direnmek çok zordu, her anlamda. Karşımda durduğ a unutamadığım gibi *gizme* deyişini de unutamıyordum. Damgalı gım anı unutamadığım gibi yancı ilan edildikten sonraki dan da unutamıyordum.

"Kazanırsam," diyerek ellerimi onun gibi hazırladım. "Adam tutacaksın sözünü. O gemi gelecek ve sen arkamdan el sallayacak."

Gözleri huysuz bir tavırla kısıldı. "Tabii, şehri yakarım ama e canını bir daha yakmam."

"Başla."

"Tamam." Bütün vücudunu buna hazırlıyormuş gibi gerindi, kaç derin nefes alıp sakince bıraktı ve bakışlarını ellerimize kıldı. "Üç olan kazanır."

Kunter'in içinde uslanmaz, yaramaz bir çocuk vardı ve en o dik yerlerde ortaya çıkıyordu. Şimdi o küçük, yaramaz çocukta ben gözümde. Bu ise onunla kavg a etmeyi zorlaştırıyordu.

"Taş kâğıt makas," dediğinde ellerimiz üç kez ellerimizin ü de yukarı aşağı birer yumruk hâlinde sallandı ve şekil aldı. Önce b di elime baktım, taş yapmıştım. Sonra gözlerimi yavaşça onun el çevirdiğimde dudaklarıma sinsi bir gülümseme hızla yayıldı. Mâ yapmıştı.

"Kırdım seni." Somurtarak gözlerini devirdiği sırada taşıma ma kasına vurdum. "Ne yaparsan yap kıracağım gibi." Parmak ucumu göğsüne bastırdım. "Bana veda etmeye mutlaka gel."

Dilini yanığının içine bastırırken bakışları göğsüne dokunan parmağıma kaydı. Bunu görür görmez dudaklarının kenarları hızla yukarıya doğru kıvrıldı ve şehresi eğleniyormuş gibi bir hâl aldı. Dilinin ucunu üst dudagının kenarında gezdirirken göğsüne dokunan elimi tuttu.

"Kazanınca dokunmaya hak kazanıyorsak ne kadar ileri gidebileceğimi öğrenmem gerek."

Çapkın gülümsemesi bütün sevincimi yerle yeksan etti. Elimi kurtarıp yeniden oyuna döndüm. "Taş kâğıt makas."

Ellerimiz aynı anda harekete geçti. Bu kez önce onun elinin aldığı şekle baktım. O yine makas yapmıştı ama ben bu kez kâğıt yapmıştım.

"Kestim seni." Makas gibi hareket ettirdiği parmaklarını dümdüz kâğıt gibi duran elime uzattı ve elimi parmaklarının arasına aldı. "Düşmanımı olmak için verdiğin bütün çabanın önünü keseceğim gibi."

"Taş kâğıt makas."

Bu kez makas yapan bendim ama o taş yapmıştı.

"Kırdım seni," diye mırıldandı taşıma makasının üstüne dokundururken. "Senin beni kırdığın gibi."

Kaçlarımda çatıldı. "Ben seni kıracak bir şey yapmadım."

Kendini savunmak yerine, "Taş kâğıt makas," dedi ve ellerimiz ortada şekil aldı. Artık elime daha şiddetli vuruyordum, hırslanmıştım ama o benim aksime sakın görünüyordu ve bu beni strese sokuyordu. Kazanacağından emin görünmesi çoktan kaybetmişim gibi hissettirmişti.

Eğer bu eli de kazanırsa oyunu kazanmış olacaktı.

Ortada buluşan ellerimizden önce taş olan elime baktım. Oysa kâğıt yapmayı planlamıştım ama son anda taşta kalmıştım. Göz kapaklarımı kaldırarak gözlerimi onun eline kaydırıldığında kalbim küt küt çarpmaya başladı.

Kâğıt yapmıştı.

Taş yaptığı elimi kâğıt yaptığı eliyle sardı. "Sardım seni, açtığım bütün yaralarını bir gün saracağım gibi."

Hayal kırıklığıyla derin bir iç çekip omuzlarını indirdi. Ellerini hâlâ elleriminin üzerindeydi. Normalde kırmam gerekirdi, belki, öfkelenip ona bağırıp çağırmam her zaman aklıma gelirdi ama şimdi öfke değil, hayal kırıklığı hissediyordum. Ben bütün çabam, tüm denemelerim hep böyle hayal kırıklığıyla sonuçlanıyordu.

Suskunluğum onu konuşmaya itmiş olsa gerek. "Tay kızı benim en iyi okluğum oyundur," dedi. "Kazanman mucize değil, hamlenden sıyrılmanı tahmin etmiştim zaten."

"Seni kışkırtıyordun ya," Ellerimi çekip ondan biraz uzaklaştım. Kafamı kaldırmadım ama bakışlarımı çevirdim. Yalnızca tek cümlele suratındaki keyif silindi. "Seni kışkırtıyordum, sende huy olmuş. Fakat üzgünüm, ben kışkırtıyordum ve senden faydalanmak için etrafımda olmama izin vermiyordum. Sevgi mi arıyorsun? O hâlde seni seven birine kalbin yok mu?"

Gitmek için harekete geçtiğimde önüme çıktı. Öfkemi gizlediği görünmeden sertçe ittim onu ve inatla çekilmeyince vurdum. Birkaç kez vurmana izin verdikten sonra ellerimi bileklerinden kaldırdı.

"Bu ne şiddet severlik?" diye sordu sanki az önce söylediğim duymamış gibi. "Yokluğunda Mirza'nın bölgesinde fazla vaktin yok, huyun aldın da geldin yanıma."

Yenilmiş olmaktan mı yoksa beni duymazdan gelmesinden mi bilmem, içinde bir öfke fırtınası koptu. "Kunter, çekil git git önündem!"

"Ama burası benim evim, Gri Hanım."

"O hâlde ben giderim!"

"Gitme," dedi çapkın bir gülümsemeyle. "Ne de olsa benim evim, ne varsa yancımındır. Her şeyimle seninim."

Ellerimi kurtarmak için çırpınırken, "Sen ne uslanmaz, adam bir adamsın be? Çekil git karşımdan yoksa çok fena olacak."

"Ama ben kazandım," diye inat etti küçük bir çocuk gibi. "Onu bozanlık yapma."

"Ne bekliyorsun ki? Seninle evlilik mi oynayayım? Önce yancı, bir arada ve çok mutlu! Şehir yaniyor ama onlar dans ediyor. Örnek almalılar bizi çünkü can çekilişirken dans edebiliyor."

"Bütün bunları söyleyip yokken bir anladım! Annem ne güzel! Bir pınar pınar evimde eksik." Ellerini kırmamaya başladım. "Senin hayallerin yalnızca bu adıyla sınırlıyken benim kocca bir dünyam vardı. Şimdi karpına geçip pırlabandık yaparak beni bir adaya mecbur bırakıyorlar umutlarımın."

Onu ondan bırakıp hâlâ ağacına tırlandım. Birkaç hamlende ağacın tepesine çıktım. Bir ayagımı karpı dala basırken bir anlığına ağacın aşağı sarktım. Manzaramı Köşelerin Şehriydi ve bu görüşüm en kötü manzaraydı. Burada yalnızca bir adayken burada olmak harika bir şeydi. Görmek, temiz havayı içine çekmek ve güneşin ışınları yüzün en tatlı aktivitesinden biriydi. Şimdiyse içindeki ateş yalnızca bir cehennemdi ve ben buradan iliklerime kalar nefret ediyordum. Burada mecbur kılıkça bu nefret içimde büyüyüp beni yiyip bitiriyordu.

Artık kendimden de nefret ediyordum ve en çok bu yaralıyordum beni. Böyle davranmak istemiyordum, böyle hissetmek istemiyordum, böyle olmak istemiyordum. Kunter bana kalbime dokunan cümleler kurarken kapılarımı açmamak, sımsak, gitmek, bağlamak, itmek... Böyle nefret dolu olmayı istemiyordum. Ama diğer türlü acıma saygı yoktu.

Kunter ağaca çıktı ve diğer çatala oturdu. Onu itmek için hazırladığımda ellerini havaya kaldırdı. "Dur bir dakika, itmeden önce bekle. Bir anlığına, sadece bir dakikalığın ne Siyah ne Gri olalım." Onu itmeyeceğimi anlayınca ellerini indirdi. Artık alay etmiyordu, bu kez ondan her zaman beklediğim gibi anlayışlı görünüyordu. "Annem için sana anlayış göstermediğim için özür dilerim. Onu yeniden kaybetmiş gibi hissettiğini anlayamadım. Gideceksin diye ödüm koptu ve acıyı tamamıyla göz ardı ettim. Diğer her şey için affetmesen bile bunun için affet beni."

"Neredeyse üç yıl olacak, çoktan aştım ben bunu."

"Yasın zamanı yoktur, Gri Hanım. Ben de hâlâ annemin yasını tutuyorum ve son anıma dek tutmaya devam edeceğim. Anneler için tutulan yaslar son bulmaz. İlk sevgiyi annenden görürsün ve o öldüğünde o sevgi de onunla birlikte yok olup gitti sanıp ölene dek acı çekersin."

Annesi ölmüş müydü? Bunu bilmüyordum. Beni annem konusunda anlamayınca hiç anne acısı çekmemiş sanmışım ama aslında o

beni anlayabilirdi. Ben yasımı açık açık yaşarken o hiç belli olmazdı.

"Nasıl alıştır?"

"Kardeşime tutundum," diye yanıtladı güçlkle. "Amber anneme benziyor. Önceden huyları da benzerdi ama Amber annemden sonra çok değişti. O hep annemin çocukları arasında ayrılmadığına inanırdı. Ona göre annem beni daha çok sevdi."

Elini ceketinin iç cebine atıp bir fotoğraf çıkardı ve ona kısırcıca bakıp bana uzattı. Uzattığı fotoğrafı alıp baktım. Evet, annemden benziyorlardı. Tıpatıp Amber'e benzeyen bir kadının kucagina on iki küçük sarışın çocuk vardı. Onlar Amber'le Kunter'di ve çok iyi görünüyordular. Sanki yıllar sonra cehenneme düşmeyeceklerdi. Tatlı, masum. Şimdiyse cehennemin kral ve kraliçesi gibiydiler.

"Amber birinin onu sevmesinden de sevmemesinden de korkuyor. Neden?"

Fotoğrafı ona geri uzattığımda, "Belki de bu yüzden," diye yanıtladı beni. "Aynı anda var olduk ve bir şekilde annemin onu beni daha az sevdiğine inandı. Sonra da en sevilen olmak istedi, ben de sevlmemi istemedi."

"Sevgiye olan korkusundan seni bir şeytana dönüştürdü. Belki kimse seni sevmeyecekti."

"Hayır," diye mırıldandı bakışlarını elindeki fotoğrafa indiren benden kaçırırken. "Şeytanın yancısı olmak benim tercihimdi. Ama her zaman böyle değildi. Yalnızca parayı seviyordu, o kadar."

"Şimdi bir de kardeşinin aslında bir melek olduğunu. Seni ölümünde bir parmağı olmadığını söyle de günün şakasını yapmaya."

"Demek hâlâ Sarah'ı kimin öldürdüğüyü ilgileniyorsun."

"O benim arkadaşım, tabii ki ilgileniyorum."

"Bir aydır bu şehirdeki hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibi görünüyorsun."

"Şehirle ilgilenmiyorum. Hatta her gün yok olmasını diliyorum ama bu yine de Sarah'ın benim arkadaşım olduğu ve katledildiği gerçeğini değiştirmiyor."

"Arka sokaklarda olanları görmezden gelmeye devam edebilirsin, yani."

"Yalnızca arka sokaklar mı?" diye sordum imayla. "Yakınlarımdan kından geriye hiçbir şey kalmayacak. Sadece en vahşiler."

"Kötülerin Şehri'nin farklı bir amaçla mı kurulduğunu sanıyordun?"

"Birbirinizle cezalandırılmamız için kuruldu. Ülkenin refahı için."

"Hayır." Parmaklarının arasında çevirdiği fotoğrafı iç cebine geri koydu. "Birbirimizi yok edelim diye. Yoksa adaları yaşa göre değil, suçlara göre ayırırlardı. Burada yalnızca katiller yaşasaydı belki biz yok olurduk ama diğerleri yaşar, cezalarını çekip adadan çıkarılardı fakat bunu istemiyorlar. Kötülerin Şehri'ne cehennemin kopyası derler çünkü cehennemden kimse çıkamaz."

Niyeyse ürperdim. "Çıkanlar var."

"Çıkanların çoğu kısa sürede yeniden Kötülerin Şehri'ne düşer çünkü masumiyet kaybolunca kolay kolay bulunmaz."

"İnsanın yarantısına aykırı burada olanlar."

"Milyonların refahı için yüz binler feda edilebilir."

"Yalnızca kötülüğün olduğu bir yerde umut yoktur," diye yükseldim birdenbire. Haftalardır hiçbir şey ilgimi çekmiyordu ama bunlara uğır kalmak mümkün değildi. "Umur yoksa yaşamının da bir anlamı yoktur."

"Evet," dedi benim gibi yükselerek fakat garip bir hevesle. "Umur olmadan, yalnızca yaşamak için yaşayanlar şeytanın fısıltılarını dinler. Anlık hazlar uğruna can yakar. Bir anlığına insanlığını hatırlar sonra. Bir mum ışığı gibidir insanlık. Sonra puf..." Parmağını şaklattı. "Haz sona erer ve insanlık bir mum ışığı gibi den karanlıkta kalır. Zifiri, dipsiz karanlık ilgi çekici değildir sanma, oldukça cezbedicidir. Hiçliğin ortasında en çok karanlık vardımı eder sana. Sonra da bir bakmışsın, o karanlığa tapıyorsun. Ne yazık, karanlığa hükmeden de şeytandan başkası değil."

"Ve bunun farkında olmayan binlercece aramızda."

"Aramızda," dedi bir fısıltıyla, sanki bu bir sırması gibi. "Ve gün gelecek, onlar tarafından yok edileceğiz."

Bu, tüyler ürperten bir hikâye gibiydi. Sanki gecenin bir köründe bütün bunları beni korkutmak için anlatıyordu ama maalesef hepsi gerçektir. Benim gördüklerimden çok daha fazlası yaşanıyor bu şehirde. Benim yaşadıklarım birer ön gösterimdir. Hepsini Kunter'in kontrolünde gerçekleşmişti ama peki ya onun kontrol edemediği diğer her şey nasıldı? Damgalanmanın ötesinde neler dönüyordu bu şehirde?

Ölüm tiyatroları, canlı bahisler, kan karşılığında temin edilen lar...

Her bölge cehennemin bir parçasıydı. Güvenli görünür Bölge'de bile uyuşturucu kaçakçıları vardı. Onların çoğu cinas meyilli idi. Giray her ne kadar kontrol altında tutuyormuş gibi görse de arka planda çok daha fazlası olmalıydı.

Kırmızı Bölge hep daha fazlasını isteyenlerle doluydu. Onlar yalancılardı, daha fazlası için her şeyi yapabilirlerdi. Yalnızca bu da değil, dolandırıcılar da yaşıyordu orada. Bu da aslında kimse güvende olmadığı anlamına geliyordu. Amber'in ufaklık bir kız. Kırmızı Bölge'yi ayağa kaldırırdı. Birazcık daha güç için birbiri öldürebilirlerdi bile. Para için neler yapmazdı insan?

Mavi Bölge'de ringin üzerinde can veriyordu halk. Daha fazla ve eğlence için birbirlerini yumruklarıyla öldürüyorlardı. Geçmiş haftalarda oraya gitmiş ve yancı için kurulan ringlerden birine gelmişim. Gözlerimin önünde bir kadın diğer kadını sırf yancı bilmek için yumruklarıyla öldürmüş, kollarını ve boynunu kırarak Şov yapmak istemişti fakat hemen ardından bir başkası o kadına şısına çıkmıştı ve bu kez de o kadın vahşice öldürülmüştü.

Yancı olmanın gücü hafife alınmamalıydı. İnsanlar yancı için Mavi Bölge'nin adalet adına kurulan ringinde birbirlerini yumruklarıyla öldürüyorlardı.

Mirza'ya buna göz yummanın bir Siyah olmaktan ne farkı olduğunu sorduğumda bana bunun onların tercihi olduğunu söyledi. Yani yancı olmak uğruna ölmek bir tercihtir ve hatta gurur duyuluydu.

Kötülerin Şehri'nin her bölgesi potansiyel katillerle doluydu. Yalnızca Siyah Bölge değil, Kırmızı, Mavi, Yeşil... Her bölgede bir amaçla vahşetin başka türlerine rastlamak mümkündü. Burada Siyah Bölge'ye attıkları için bunu şimdiye kadar fark etmemişim.

Sarı Bölge'de kimse yaşamıyor olabilirdi ama burası kötülerin dünyasıydı, birbirlerini katledip taciz, tecavüzden mi uranacaklardı. Eğer yancılık yapsaydım, konuşsaydım halkla, öğrenecektim bunların.

Ağzımı bozmak istemiyordum ama, "Bu boktan sistem sadece gücünüz olmasına rağmen kılınizi bile kıpırdartmıyor. Sonra ben hakkımı kullanarak şehirden çıkmak istediğime."

engel oluyorsunuz," diye birdenbire öfkelen dim. "Defol git, daha fazla konuşmak istemiyorum seninle."

"Hayda," dedi sanki şaşırılacak bir tepki vermişim gibi. "Ne söyledim ben şimdi? Şehri altüst edip devrim yaratmadığım için kusura bakma, Gri Hanım. Devrim umudun olduğu yer."

"Hiç umudun yok mu?"

"Yok."

"O hâlde neden beni bırakmıyorsun?"

"Kötülerin Şehri'ne karşı umudum yok. Sen bana ait bir umutsun."

"Seni aşağı fırlattığımda da böyle mi düşünürsün?"

"İşte o zaman gözüm senden başka bir şey görmez, Gri Hanım."

Bir tekmeyle dengesini bozdum ve onu aşağı düşürdüm. Sırtı toprak zemine çarptığında bütün nefesi kesildi. Bir an onu yalnızca ağaçtan iterek öldürdüğümü sandım ama hayır, acıdan kaskatı kesilmişti birkaç saniyelğine.

"Gri Hanım," dedi nefes almaya çalışırken. Yüzü acıyla buruşmuştu ve inliyordu ama hâlâ bana Gri Hanım demekten vazgeçmiyordu. "Merhametini çekici sanıyordum ama acımasızlığın karşısında dilim tutulmak üzere."

"Tutulsun o dilin de şöyle konuşama artık."

"Ev arkadaşın hakkında böyle sözler söylemek hiç yakışıyor mu?"

"Üstüne atlarsam görürsün ev arkadaşlığını."

Dirseklerini toprak zemine bastırarak doğruldu. Boynunun durumunu kontrol ederek toparlandı ve yeniden yüzüne o çapkın gülümsemeyi yerleştirdi.

"Üstüme atlamam hoşuma gider."

"Kunter!"

Dirseklerini yerden çekip kollarını iki yana açtı ve ellerini bana uzattı. "Devrim? Gri Hanım? Yekta? Hangisi seni üzerime atlatıcaksın o işte..."

Ağaçtan indim ama üstüne doğru değil, yanına doğru atlayarak. Burnundan sinirli bir nefes bıraktı. Elini başının sağına bastırarak vücudunu bana döndürdü ve sanki koltukta yatıyormuş gibi uzandı. "Seni yakalardım, Gri Hanım."

"Artık konuşma."

Yanından geçip eve doğru ilerledim. Onunla mümkün değil. Yılanı deliğinden çıkaracak bütün diller onun dili kadar etmedi. Dünyadaki bütün yılanları deliğinden çıkaracak bir kapaşmeye sahipti. Sanki yalnızca konuşarak dünyayı deltilirdi.

Ona nasıl karşı koyabiliyordum ki?

Peşime takıldığında, yemin ederim kapıdan içeri girip doğru dönüp sırtımın ortasına bir yumruk indirirsem ki çok zor tuttum. Beni vazgeçiren, bunu yapmam da hiçbir şey olacak olmasını bilmeimdi. Yumruk yedikten sonra kanarızsa her tarken burası benim evim. Gri Hanım, diyerek yanımdan geçip Kunter. Evden çıkarken burası benim bulgemi, dedi. Bulgemi sen benim bulgemin yancısısun, dedi.

Hayır, henüz Kötülerin Şehri'ne mahkûm değildim. Sana ge Öncüsü Kunter'e mahkûmdum. Kötülerin Şehri'ne de sen mahkûmusun belli ki derken onu daha fazla ciddiye almıyordum.

Eve girer girmez Kaan'ı kovalayan Dev'in'in fidesiyle ozaerime doğru geldiğini gördüm. Başını eğerek yanımdan geçti. Kumda yarık hemen arkandan kuyruk gibi gelen Kunter'in anı şarptı.

Gülerek ona doğru döndüm. Neye uğradığını yapmıştı. İnanılmaz komik bir ifadeyle karşısına doğru bakıp. Gülmü görünce, "Yalnızca seni izlemiştim ama bedelin çok ağır homurdandı. Yastığı alıp kolunun altına sıkıptı. "Bana bakırdım." Birkaç adım atıp ram yanımda durdu ve kulağıma doğru eğildi. "Daha kaç farklı şekilde bunu söyleyem bana bir komik karşılık verisin?"

"Seni kıydan atmaya tercih ederim."

"Fanteziye varım." Sırtı. "İşte şimdi kafamın içinde bir zıssın. Beni ayartmak için parkı söylediginde dayanmadan git yanına. Sonra uzanıyor sun bana ve..."

"Sonra tek hamlede kafanı yutup öldürüyorum seni."

Bunu kafasında kurmuş ve nefret etmiş gibi yüzünü buruş hemencecik. "Bir öpücükle insana dönüştürecektim seni"

"İnsan olmanın bir numarası mı var sanki?"

"O zaman ben deniz adamına dönüşürüm ve işte, burası bizim, Gri Hanım."

"Loktomas."

"Neemiş imkânına idan!"

"Bis."

Bir cevap veremeye hasırda fakat yanıtına duyulmuş dudaklarını u kızı birbirine buhararak vursa kahlı.

Bir anlık sessizliği. "O nlaya ben yerleşeceğim!" diye bağırarak Dev'in sesi duydum. Kaan merdivenin bir ucunda. Dev'in diğer ucunda.

"İlk kapı alı." Kaan elindeki anahtarla salladı. "Ben kapıyı."

Dev'in. Kaan'ın önüne doğru koştuğu sırada arada kaynamamak adına salma doğru ilerledim. Oradaydı Riyaz, dede bir viki pipisini kalya dikmişti. Rüzgâr ise Riyaz eğer o pipiyi tek nefesle bitirebilirse ona elindeki parayı vereceğini söylüyordu.

Kahve oturduğumda Kunter umutla yanına oturup, "O parayı almayı getirmek için iki hafta uğraşmışım," diye homurdandı.

Bu fıkırlan Rüzgâr. Riyaz'a terahizat yapmayı bırakıp yanımda güldü ve benim omuma oturdu. Şahıma doğru bir öpücük bırakıp Kunter'e, "Öncüm," dedi keyifle. "Siz de mi buradaydınız?" Elini omuma attı. "Tercih yanı nereden bu orada, yapmamak gerek."

Kunter dişlerini sıkı. "Seni uyarmıyorum."

Anlatıcılığı için kollarımı açtım. Rüzgâr ise Kunter'e güldü. "Evet, hatırlıyorum." Rüzgâr saçınla oynamaya başladı. "İndiyeleceğim, öncüm, uys tercih ederim."

Kunter bunu duyar duymaz kıpırtıyı keşfetti. Bunu gören Rüzgâr kulağının dibinde kıkırdamaya başladı. Kunter onun güldüğünü görünce diye de yüzünü saçlarına gömmüştü. Kıpırtıyı kesilen Kunter bunu görünce gülmeyi hoca man açmış bir şekilde Rüzgâr'a bakıyordu. Kafasının içinde Rüzgâr'ın defalarca öldürdüğüne emindim. Elini arkamdan uzattı, omzuma dokladı ve beni aniden kendine doğru çekti. Rüzgâr'ın gülmeyi kıpırtıyı kesilen suratı ortaya çıktı. Kendini daha fazla tutamadı ve bir kahkaha pırdattı.

Kunter'i çekledim. "Bir daha bunu yapacak olursan," diyerek öfkeyle ona diyememiş ki burun buruna geldik. Kolları şarktı, beyaz teni hâlâ kırmızıydı ve burnundan siliyordu. Bakışları Rüzgâr'la aramda gidip geliyordu.

"Buna nasıl seyrete kalabilirim? Yüncümü ne olursa olsun o bir erkek."

"Kim olarak tepki gösteriyorsun?"

"Şu an öncün olarak."

"Şu an?"

"Yarın başka bir şey olabilir."

"Hiçbir şey olmayacak."

"Bir saat öncüne kadar konuşmamakta da tarafsızlık gördüm dilini. Çözümler başka şeylerin de var."

"Sen önce bilgemin sorunlarını çöz."

"Bilgemin sorunları önem listenizde ikinci sırada. Yalnızca bir numarada."

"Yani bütün bunlar yancın olduğum için, öyle mi?"

Burnunu kıristırdı. "Öyle diyemem."

"Zaten bir şeyi doğrudan söyleyebilseydin anlamakta bu zorlanmazdık."

Oturupunu düzeltirken, "Yani beni öldürmeni gerektirir diye sandı gerçek bir merakla. "Ölmeden önce yapacaklarımı tamamlamama izin ver." Aramızda bir karıştan as mesele değil. "Tüh, listenizde tek bir madde varmış ve o da senin tarafından alınma riskini almadan gerçekleştirilmiyormuş."

Elimi göğsüne basarak onu kendimden uzaklaştırdı. "Nemisin, tek gücün dilin."

"Ve iradem."

Rüzgâr arkamdan atladı. "Ve kusurunu yaratılışına. Tanrı yaratırken özel olarak üglenmiş olmalı. Satışları sevmeyen bir nimetisin."

Dirseğimi Rüzgâr'ın karnına geçirdiğinde inleyerek geri çekildi. Kunter yine kıpırmazı kesilmişti. Bir erkekten böyle itilme onu çok geriyordu belli ki. En azından utanabilirliğini öğrenmişti.

Bu sırada yarım şişe viskiyi omzatesine indirten Riyas onunla lalela yanıma geldi ve Rüzgâr'ın elindeki paraları kapı. Buradan yenden toplayacaktık.

"Kazandım," dedi bakışlarını sabitlemeye çalışırken. "Bu parat ile çıkacağım." Kunter'e baktı. "Öncüm, Siyah Belge nerede? dedi ne tarafta?"

Rüzgâr onun suratına doğru el hareketi yaptı. "Bak, bu mavi"

Rüzgâr'la Riyas dalaşmaya başladıklarında Devlin kapıyı girdi ve bütün dikkatleri üzerine çekti. Küçük bir çocuğun kula-

aklarını sırtı her eteneğine doğru bir şekilde. "Yekta, şu Kaan'ın bir şey mi, büyük o da benim," dedi. "Onların bopunu bilirdi, ama sen de bir tarafına doğru gidi."

Kaan gülerken geri girdi. "Burada kalut ilgilisiz zaten, bir günlük güne kal herhangisi bir uduca, ne olacak?"

Kunter, "Yük," diyerek doğrulttu. "Kahraman, ne demek kalut değil?"

Devlin sanki Kunter'in burada olduğunu omak ilahik edilebilirliği gibi itiraf ve aramızdaki küçük buluşa baktı. Sonra da oda benimsenir bir şekilde aramızda bir buluşa başladı.

"Gelurseydin kalurdu ama Yekta senin burada kalmas."

Kunter aramızda gelen Devlin'i bir an için öklürekmiş gibi görürdü ama sonra aniden yunusadı ve bürüdü Devlin'e tebesatını etti. Nipetini anlamak zor olmalı. Beni itina edemediği için Devlin'in üzerine vınayacaktı. Akıl tahdinde dünya yancın yine de Devlin'e gülmüyordu Kunter. Bap dıymantları listenizde ilk üçüydü Devlin.

"Ama buram benim evim."

"Ama burada yaşamıyordun bugüne kadar," diye karşılık verdi Devlin. "Anladık, yancın geri buluyorsun ama o seni itirmeye ve itirmeyecek."

"Yancının öncün olmasını istedin, değil mi?"

Kunter'in sorusu karşısında sakındaki herkes kal keşildi. Her şeyi doğru anladığısam Kunter, Devlinlerin onu sehişleyerek öldürmeye kalkışmalarının imanası yapıyordu. Onu öldürse yerine yancın geçerli ve yancın ilan edildim aralarda Kunter'in itirafı sehir katılmıştı. Buna benim anlayıp Kunter'in anlamamış olma ihtimali yoktu. Kunter bunun aksine kördüğün dilini çözümlü biriydi.

Hiçbir şeyi tam olarak dile getirmemişliği gibi bunu da bilip bilmediğini dile getirmiyordu ama biliyordum, biliyordu. Yalnızca dıymantı bu bilinmezlikle bap başa bırakıp korkutmayı seviyordu. Onun ne zaman hamle yapacağını kimse bilemiyordu. Bu da ona güç veren en iyi hamlelerinden biriydi. Ben bile ona doğrudan bunu bilip bilmediğini soramazdım çünkü bildiğini bilmemiş onu harekete geçirebilirdi ve onun tek bir hamleyle aramızdan biri ölebilirdi.

Bu kadar tehlikeli olmasa beni etkilemiyem, aksine öfkeliendiriyordum. Onun tehlike duymak değil, ona güven duymak istirdim. Onu durduran birçok şey olabilir ama beni durduran buydu.

"Cevabım beni darağacına çıkarmayacaksa..." diye yanıtladı. Kunter kadar tehlikeli ve korkusuzdu fakat onun kadar güçlü değildi. "...ölümünüzün ardından parti düzenlerim, öncüm."

Kunter ondan şu anda beklenmedik bir şekilde, "Belki de bu tude öldürmeyi denersin," dediğinde kalbim küt küt çarpmaya başladı.

Onları bir arada tutmak çok tehlikeliydi. Kunter'in mülki olduğumuz sürece Kunter her şekilde kendini yanımızda olmaya görecekti. Yalnızca ben burada olmazsam burada olmaya gerekmezdi ve Devinler bu geceyi burada güvenle geçirebilirlerdi.

Rüzgâr ve Devin'in bacaklarına ellerimi bastırıp destek ayağa kalktım. "Ben gidiyorum," diyerek konuyu dağıttım. "Mavi Bölge buradan daha keyifli." Duraksayıp kaşlarını "Ringde biri ölmediği sürece."

Salondan çıkıp kapıya ilerledim. Bahçeye çıktığımda motorun sesi kulaklarıma doldu. Başımı sola çevirdiğimde kadeş şeklinde motor süren Asil'i gördüm. Siyah saçları rüzgârla birlikte doğru savruluyordu. Kasksız özgür ve mutlu hissettiği kişiyi ölümü bir tekerleğin kaymasına bakardı.

Şaşırılmayacak bir şekilde arkamdan gelen Kunter, yaklaşıp gördüğünde gerildi. Yanımdan geçip ona doğru ilerlediğinde motoru onun önünde durdurmak zorunda kaldı. Kunter ona bir şey söyledi ama duyamadım. Asil cevap verdi fakat onu da duyamadım. Yanlarına gidecek olursam konuşmayı keseceklerine de eminim. Yüzden gitmek yerine hadem ağacına ilerledim ve üstüne çıkıp oradan izlemeye koyuldum.

Son üç haftadır Asil beni sıklıkla ziyaret ediyordu. Amber'in kında uyarılar yapmasının dışında bana şehirle ilgili güzel şeyler bahsediyordu. Mesela en iyi kırmızı şarabın Kırmızı Bölge'de değil en iyi ceketlerin Mavi Bölge'de satıldığı ve Yeşil Bölge'nin yemecinin harika olduğu gibi. Her bölgede gidebileceğim güzel yerler. Kötülerin Şehri'nin bir haritasında işaretleyip vermişti.

Kötülerin Şehri'nin resmi bir haritası yoktu fakat Asil şehrinde bütün bölgelere erişimi olan bir Gri olarak her yer ve bir harita yapmıştı. İnşaat mühendisliği okumuştun ve harita mühendisliğine de merakı vardı. Bu yüzden harita çıkarmak onun alanına giriyordu. Bana verdiği harita hâlâ ceketimin iç cebinde duruyordu. Üç hafta boyunca ondan yararlandığım anlar olmuştu.

Kimseye tam olarak güvenmediğim gibi Asil'e de güvenmesem bile hangi amaçla olursa olsun şehirden çıkmama yardım etmeye çalıştığı için ona minnettardım. Kunter'e inat yaptığının farkındaydım ama bir yandan da Amber'den gelecek tehlikelerin önüne geçmek istemişti. Başaramamıştı ama en azından denemişti. İlk zamanlar Kunter'i dinleyerek ona kandıgımı düşündüğü için çok kızmış ama sonrasında kızmayı bırakmış, bana ayak uydurmaya başlamıştı. Herkes içip unutmaya çalışmama kızarken o benimle içmişti. Unutmak istemenin ne demek olduğunu bildiğini, ilk zamanlar şehri gezerken asla ayık olmadığını söylemişti.

Kazara birini öldürdüğü için kendini asla affetmemişti. Annemin ölümünü hatırladığımdan beri ise ona bu konuda şefkatle yaklaşmıyordum. Ne olursa olsun, ne kadar pişman olursa olsun ve kazara da olsa birini öldürmüştü. Birinin bir sevdiğini aynı annemi birinin benden aldığı gibi almıştı o.

Bir Siyah olmalıydı.

Kazara ya da değil, birini öldürmüştü.

Fakat ona Gri diyorlardı, bu bana hiç de adil gelmemişti. Ne şekilde olursa olsun katildi.

Devin ağaca tırmanıp yanıma çıktığı sırada bir şeyler söyledi ama onu duyamadım. Bütün düşüncelerim o kısa anda sustu, sesler kesildi ve kalbim küt küt çarpmaya başladı.

Annemin katili Kötülerin Şehri'ndeydi.

Kaza sonucu meydana gelen ölümler, Kötülerin Şehri sisteminde Gri Suçlar, başlığı altında değerlendirilir. Eğer ölüm yalnızca bir tarafın iradesiyle ilgili değil, her iki tarafın kusuruyla gerçekleşmişse suç ne kara ne de beyaz olarak kabul edilir. Bu durumda fail, tam bir suçlu sayılmaz fakat masumiyet hakkını da yitirerek Gri olarak Kötülerin Şehri'ne mahkûm edilir.

BÖLÜM 10

Dünya küçüktü, Kötülerin Şehri daha da küçük. Kazara cinayetlerin küçük bir kısmında mahkûm Gri şehre düşerdi fakat büyük bir kısmı Siyah olarak düşerdi çünkü burada suç büyük oranda öldürendeyse bu onu bir Gri yapmazdı.

Annemin katilinin bir Gri olarak mı Siyah olarak mı şehre düşeceğini bilmiyordum çünkü yas sürecim çok ağırdı ve tek ilgilenmem annemin ölmüş olduğu gerçeği idi.

Eğer bir Gri olarak düşüyse ölmüş olmalıydı ama Siyah olarak düşüyse hâlâ hayatta olabilirdi. Onunla aynı şehirdeydim, aynı sokaklardan geçmiştik. Belki de beni bu şehrin sokaklarında öldüren kovalayanlardan biriydi o da. Kazayla cinayet işlemiş olsa bile Kötülerin Şehri insanın kalbindeki en ufak iyiliği bile yok eden bir yerdi annemin katili karanlıkta kalıp azıllı bir katile dönüşmüş olabilirdi.

Devin kolumdan tutup beni hafifçe sarstı. "Sana diyorum." Kollarını kaldırmış, gözlerini olabildiğince açmıştı ve merakla bana bakıyordu. "Duydun mu beni? Asil'in Siyah Bölge'de bir evi vardı. Az önce söyledi. Orada yaşayabileceğimizi söylüyor."

Asil bunu ne ara söylemişti, Devin'le ne ara konuşmuşlardı bilmiyordum. Şimdi bakınca Kunter evin önünde değildi ve Asil bizi dışarıya götürüyordu.

"Öyle mi?" diye mırıldandım. "Daha önce söylememişti."

Ben Siyah Bölge'de evsiz kalıp ne yapacağımı bilmezken Kunter bunu söylememişti. Siyah Bölge'de yalnız bırakmıştı beni. Şimdi Kunter'in beni yancısı yapmak istediğini öğrendiğinde diğerleriyle birlikte Kunter'e zorluk çıkarıyormuş gibi görünmüş, planlı olarak

yancısı olmamı sağlamışlardı. Ardından yancısı olarak Kunter'i öldürmemi istemişlerdi. Sonrasında bütün bu yaptıklarından pişman olsa da yapmıştı.

Şimdi onun ne tarafta olduğunu söylemek zordu. İyi ya da kötü olduğunu da. Onun olduğu taraf silik bir çizginin üzeriydi yalnızca. Kolayca tarafını değiştirebilir gibi görünüyordu.

"Ona sen mi haber verdin?"

Devin beni başıyla onayladı. "Bana verdiğin telefonda aradım onu, durumumuzdan bahsettim."

"Aranız bayağı iyi."

"Yalnızca Gri olanları severim."

"Ama o bir katil."

"Kazara," diye yanıtladı Devin. "Bu da onu tek müttefikimiz yapılıyor."

"Ama biri öldü."

"Seni de anlıyorum, anneni hatırladıktan sonra kazara cinayete normal bir gözle bakman mümkün değil. Endişelenme, dost değiliz. Yalnızca bazı konularda müttefik olabiliriz. O bir yancı, üstelik Kırmızı Bölge'nin yancısı. Amber şimdiye kadar sessiz kalmış olabilir ama o şeytanın ne zaman sesini çıkaracağını bilemeyiz. Bildiğimiz tek şey hedefinin sen olacağın. Bu yüzden yancısının tarafımızda olması güzel bir taktik."

"Öyle diyorsan," diye mırıldanmakla yetindim. Amber'den çok daha önemli bir meselem vardı. O şeytanla uğraşacağıma beni çabalama itecek tek şeyin peşinden giderdim.

Asil yanıma geldiğinde, "Kunter nereye gitti?" diye sordum. Bu, onun yüzündeki gülümsemeyi hemencecik silmişti. "Bilmem, keyfine birilerini öldürmeye gitmiştir belki de."

"Öyle bir şey yapmadığını biliyorsun."

Asil'in kaşları çatıldı. "Yapmadığını nereden biliyorsun?"

"Onu o kadar tanıdım," diye yanıtladığımda bu onu güldürdü. "Sen Kunter'i hiç tanımadın, Yekta. Gri'nin peşinden koşan Siyah rolüne büründü. Rolünü çok iyi oynadı ve sen de ona inandın. Ona kanmayı bıraktığını sanıyordum."

"Bozuk plak gibi şunu tekrarlamayı bırak." Ağaçtan inip yanından geçip gitmeden önce, "Kunter'in de senin de Amber'in de... Hepinizin büründüğü rolün farkındayım," dedim. "İlk günden bugüne

kadar. Aptal mı sanıyorsun beni? Kunter'in yaptıklarını hatırlıyor
da senin yaptıklarını unuttum mu? Masumiyeti simgeleyen ben
gibi görünüyor olabilirsin ama için Siyah, Kırmızı, Mavi, Yeşil se-
"Sen de benim gibi Gri yanını kaybetme diye söylüyorum bu
bunları."

"Oysa yalnızca Kunter'den intikam alıyormuşsun gibi görü-
Mesele her neyse artık," dedikten sonra hızla uzaklaştım onlarda-
yah Bölge'nin içine doğru yürüdüm. Yürümekten başka çarem y-
çünkü ne öncüler gibi arabam ne de yancı Asil gibi motorum ve
Bir bisikletim bile yoktu.

Siyah Bölge'nin işlek sokaklarına ulaştığımda elim ister isten-
enseme uzandı. Saçlarımdan damgayı göremeyeceklerini biliyoc-
ama görmeye ihtiyaçları yoktu, çoğu bunu zaten biliyordu.

Üç haftadır hep sarhoştum, tek başıma Siyah Bölge sokakla-
dolaşmamıştım. Yalnızca en hızlı şekilde meydana çıkmış, Ya-
da Mavi Bölge'de takılmıştım. Şimdiyse beni damgalayanların e-
deydim. Kunter bunu yapanı öldürmüş olsa bile bu korku onlara
mezdi.

Kunter'in malikânesine doğru ilerlerken boynundan damga-
rine denk geldim. Bu genç bir kadındı. Bana bakan gözleri ka-
ğıydı. Benimle konuşmak ister gibi oldu ama sonra bu fıkirden ka-
vazgeçip uzaklaştı. Onun peşinden giden Siyahları gördüm.

Yapmamalıydım belki ama takıldım peşlerine. Lambaları
zırdarak ara ara yandığı ara sokaklardan birine peşlerinden e-
ğimde kadını sokağın sonunda yakaladıklarını gördüm. Elini ka-
bağlayıp ağzını ve gözlerini kumaşla kapatmışlardı.

Elim yeniden damgamın üzerine gitti. Bunu ona o yüzden
yor olmalıydılar. Devinlerin dediği doğruysa eğer ve kadının u-
ceki bakışlarını yanlış anlamadıysam bunu Gri yandaşı oldu-
yapıyorlardı ona.

Vicdanımın sesini bastırmam hiçbir zaman mümkün olma-
tı. Kadını kurtarmak için bağırarak ileri atılacağım sırada bir e-
arkadan ağzımın üzerine kapattı ve beni geriye, sokağın dışına ka-
tardı.

Bunun bir tuzak olduğunu, asıl yakalamak istediklerinin be-
duğumu ve şu ölüm tiyatrolarından birinde öldürüleceğimi san-
ama hayır, beni tutan bir Siyah değildi.

"Sakin ol, Gri," diye kulağıma doğru fısıldadı Mirza. "Seni a-

Siyah Bölge'de ne işi vardı? Beni mi izliyordu yoksa bu yalnızca
bir denk geliş miydi, bilmiyorum ama benden çok yanlış bir şey isti-
yordu.

Beni yan sokakta bir binanın duvarına yasladığımda elini ittim.
Bakışlarını binanın kenarından çıktığımız sokağa dikmişti. Siyahlar
içerisindeydi ama her zamanki gibi mavi bir broş takmayı ihmal et-
memişti.

"Senin ne işin var burada?" diye sordum merakla. "Niye durdur-
dun beni?"

"Damgalı birini kurtarmaya çalışmadın mı az önce?" diye sorar-
ken yüzüme baktı. Her zaman öfkeli görünüyordu. "Beş adamın elin-
den hem de?"

"Adam mı?" diye sordum nefretle. "Adam gibi mi görünüyorlar?
Bir kadına beş erkek saldırdı az önce. Onu öldürecekler. Tabii ki kur-
tarmaya çalışacağım."

"Bir damgalıya yardım edemezsin, Gri. Hem de Siyah Bölge'de
bunu asla yapamazsın. Seni de mi damgalasınlar istiyorsun? O ölüm
tiyatrolarından birinde can mı vereceksin?"

Ona zaten damgalı olduğumu söylemeyecektim elbette.

"Yancıyım ben." Artık ne işe yarıyorsa! "Hem daha önce de birile-
rine yardım ettim. Onları durdurabilirim."

"Onu öncünle bölgenin caddelerinde karşı karşıya gelmeden önce
düşünecektin. Halkı ikiye böldünüz ve onlar da taraf seçmeye başla-
dılar. Seni de damgalamadıklarına şükret."

"Bu normal olurdu yani?"

"Hâlâ Kötülerin Şehri'nde normal aramaman gerektiğini anla-
madın." Kolumdan yakaladı. "Hadi, gidelim buradan."

Kolumu kurtardım. "Senin ne işin var burada? Yoksa yine
Amber'in kumpaslarından birine mi dâhil oldun? O yüzden mi pe-
şime düştün?"

"Saçmalama," diye homurdandı. "Amber"le isim biteli çok oldu.
Kimin tarafında olduğumu anlamadın mı hâlâ?"

Çatık kaşlarımdan altındaki gözlerim şüphyle dolup taşı. Burada
olduğuna göre Siyah demeliydim ama o asla Kunter'in tarafında ol-
mazdı. Ben miydim tarafı? Hayır, ben bir taraf değildim. Halkı tara-
findan bile öldürülmek istenen dışlanmış yancı ve Gri'ydim yalnızca.

"O kızı bırakamam." Geriledim. "Yapamam bunu." Yavaş yavaş sallamaya başladım. "Onun yerinde ben de olabilirdim."

Dudaklarının arasından öfkeli bir hırıltı koptu. "Onu bırakamazsın! Kunter kurtarabilir yalnızca ama bu da Kunter'i halkın fi hâline getirir. Sen halkın hedefiyken bir de onun mu hedef olmasını istiyorsun? Siyah Bölge yıkılınca katiller şehri yikar. Gri."

"Ona sadıklar."

Beni baştan aşağı, imalı bir bakışla süzdü. "Sadıklar bir canı pahasına korumasına bakar." Elini tutmam için uyardı. "Tut retini söndüremesin, Gri. Bunu artık kimse yapamaz. Damganı Siyah için yapma bunu."

Garip ki anlıyordum onu. Kunter de söylemişti, kötüler için onlardan daha kötü olmalı ve kötülüklerine sesiz kalmamı diye. Aksi takdirde seni o kötülüğün içinde boğarlardı.

"Bir damgalıya ne yaptıklarını görmeliyim," dedim çantası bantıyla. "Sadece izleyeceğim."

"Neden?"

Bir nefes güçlükle bırakırken ona daha fazla sözünü açıklamak zorunda kalmak istemedim ve saçlarıma uzandım. Sırımsız külen kahverengi, uzun saçlarımı elime dolayarak boynumdan çöken ve ırtını ona döndüm. Damganı artık görebilirdi.

"Bana ne yapmak istediklerini görmek istiyorum."

Elini enseme uzattı ve damgaya dokundu. "Bunu sana ne zaman yaptılar?"

"Kıydayken."

"Ama yalnız değildin."

"Bir an yalnız kaldım." Saçlarımı serbest bırakıp ona doğru döndüm. Bunu görmeyi beklemediği için şaşkın ve sinirli görünmesi Sinirli görünmesi şaşırtıcı değildi. Sinir, suratına yapışmıştı. Kaşları o kadar çok çatıyordu ki kaşlarının arasındaki çizgi oraya yerleşmişti. "An kullanıyormuş birileri. Kunter onu öldürdü ama tek bir kişinin bşının altından çıkmadığı kesin."

"Kunter biliyor yani?"

Başımı onayladım. "Bu konuyla ilgili bir şey yapıp yapmadığımı bilmiyorum."

"Çünkü üç haftadır onu görmezden geliyordun."

"Evet."

Sesli bir nefes tutarken başını salladı. "Bunu sonra konuşuruz." Elini enseme uzattı. "Hadi, nerde olabileceğini görelim."

"Benimle mi gelecekinsi?"

"Onları görülmeyeceği ama görünmek de en azından yanında bir öncü olmuş olur."

Onunla birlikte karanlık sokaga ilerledim. "Belki onları bir öncü olarak duvarların. Bunun Kunter'e bir zararı dokunmaz."

"Tabii," dedi dudaklarına yalancı bir gülümseme yayarken. "Sonra vahşi Siyah, Mavi'ye saldırır ve Mavi Bölge kan gölüne döner." Çekimden iç cebime uzandı ve mavi bir sapka çıkarıp kafama taktı. "Çok dikkat çekiyorsun."

Sapkayı döndürürken onu yan göste izledim. O sandığım gibi biri değildi. En azından beni birisi olan canlıktan sonra bana karşı, Kunter'e karşı okluğu katar düşman değildi. Onda Gri nefresi yoktu. Ya da ben yine Gri'lik yapıyordum. Yeşil Bölge'de nasıl yeşil, iyi anlamamla kullanılıyorsa Gri de saflık, aptallık, bükücü, hain gibi anlamamla kullanılabiliyordu.

"Nerere gittiklerini biliyor musun?" Onları çoktan gözden kaybetmiştik.

"Biliyorum," Daha aydınlık bir sokaga çıktık. "Biraz kez izlemişim."

"Keyifli mi hari?"

Çabı ucuyla bakıp sesini temizlemek için öksürdü ama daha çok vakit kazanmaya çalışıyor gibiydi. "Sadece Siyah'ın ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmek istedim. Herhangi bir durumda halkıma ne şekilde zarar verebilirler? Bir öncü olarak bunu öğrenmek zorundaydım."

"Çok mu kötü?"

Kısa bir an sessiz kaldı, sanki izlediği o anlardan birine gitmiş gibi iç geçirdikten sonra yüzünü buruşturdu. "İzledikten sonra üç gün boyunca aklıma geldikçe kustum." Sokağın ortasında duraksadığımda gride kaldığımı kısa sürede fark edip birkaç adımda geri geldi ve bileğimden tutup yola doğru çekti beni. "Bana yamyamlıkla ilgili bir sahne denk gelmişti. Sonra Kunter onları meydanda idam etti, bildiğim kadarıyla tekrar olmadı."

Önce tereddüt ettim, kafam karıştı ama kendimi toplayıp serçe yutkundum. Beni bileğimden çekip peşine takmasaydı sokağın

ortasında bir ömür durabilirmiş gibi hissettim. Birazdan bana yapabileceğilerin bir ön gösterimini izleyecektim ama emindim ki bana yapmayı planladıklarından çok daha az olacaktı. En büyük işi sahneyi benim işkenceme, ölümüne ayırıyorlardı.

İki binanın tek sırayla geçebileceğimiz dar bir aralığında yip geniş bir alana çıktık. Burası Siyah Bölge'nin işlek sokaklarından epey uzaktaydı. Hiç ışık yoktu, zifiri karanlıktı. Ay ışığıyla yolunuzu bulmamız gerekiyordu. Bu da bana ölüm tiyatrolarının bile letlerine herkesin ulaşamadığını düşündürmüştü. Onlardan öldürülme emin olmaları gerekiyordu.

Yolu bilen Mirza kolaylıkla tiyatro salonunun girişini buldu. Zaten önüne geldiğimizde tiyatro salonunun ışıkları adeta sırke gelmiş gibi aniden parladı ve gözümüzü aldı. Işığın ardından kapı otomatik açıldı ve kırmızı halı gözlerimizin önüne serildi.

Halı kanlar içerisindeydi. Kırmızıya boyanmış duvarlar bile üzerine sıçrayan kan lekelerini gizleyemiyordu. Yanından geçtiğimiz anı kanlı el izleriyle doluydu. Sürüklenen birinin kanlı el izi aynanın başından sonuna dek sürüyordu.

Mirza elini çeneme uzatarak kafamı ondan tarafa çevirdi. Ama benim tarafımda, yani sağdaydı ve koridor boyunca uzanıyordu. Ondan gözlerimi alamamıştım.

"Korku evindeymişsin gibi düşün."

"Hiç korku evine girmedim," diye fısıldadım. Kalbim şimdiden boğazımda küt küt atıyordu. Bütün kanımın sahneyi izlerken çekilceğini sanıyordum ama şimdiden çekilmişti bile. Şimdiden geldiğim pişman hissediyordum kendimi.

"Anladığım kadarıyla dışarıdayken de pek yaşamıyormuşsun."

"Yalnızdım," diye mırıldanmakla yetindim ve bu konunun üstünde daha fazla durmadım.

Burası eski bir tiyatro salonuydu, geçmişte sanatın icra noktasından biri olduğu çok açıktı. Duvarlarda hâlâ eski tiyatroların posterleri asılıydı ama çoğu kanla ıslanmış, kırmızıya boyanmıştı.

Bir merdiven çıktık ve çift kanatlı bir kapının önünde durduk. "Burası balkon kısmı, genellikle sahne önünde toplanırlar." Kapı hafifçe aralandı ve önce kendisi içeri baktı. Ardından elini bana uzattı. Elini tuttuğumda önce kendi içeri girdi, ardından beni kendisiyle birlikte içeri çekti. Tam da söylediği gibi balkon kısmında oturan seyirci

kısmı azınlıktaydı, en fazla on kişi. Fakat korkuluklara biraz yaklaşıncsa sahne önü gözlerimin önüne serilmişti ve oradaki tek bir koltuk bile boş değildi. Yüzden fazla insan vardı burada. Yüzden fazla katil. Ve hepsi bir vahşeti izlemek için toplanmış, belki de ön sıra biletlere için kapışmışlardı.

Işıklar kapalıydı, biri bize doğrudan bakmadığı sürece fark edilmemiz imkânsızdı. Yine de Mirza insanların olduğu sağ taraftaki koltuğa oturup beni de soluna aldı. Onun burada olmasından rahatsızlık duysalar da ses edemezlerdi ama benim için aynı şeyi söyleyemezdik.

Siyah Bölge'nin batısında, çürümüş tiyatro salonunun balkonuna yastandım ve aşağıdaki sahnenin başlamasını bekledim. Eski kadife perdeler küf kokuyordu. Tavanda asılı avize her an sahne önüne düşecekmiş gibi yerinden kopmuş, eğik duruyordu. Sahnenin ortasında, elleri arkadan zincirlenmiş bir kadın diz çökmüştü. Göğsü inip kalkıyor, benim ensemdeki damganın aynısı olan boynundaki damgadan kan sızıyordu. Sanki kısa bir süre önce onu elleriyle kazıyıp atmak istemiş gibiydi.

"Hainlerin sonu bellidir," diyen tok bir ses salonda yankılandı fakat konuşan kişi görünmedi. Bu cümle, Siyah Bölge'nin ilahi yasası gibiydi. Hiçbir hainin bu sahneden sağ çıkamayacağını henüz sahnenin başında iliklerimize kadar hissettiriyorlardı.

Seyircilerin ellerinde gri ve siyah taşlar vardı. Bunun ne demek olduğunu bilmediğim için kafamı çevirip Mirza'ya baktım. "Taşlar ne anlama geliyor?"

"Siyah ölüm, gri af demek."

Seyircilerin affetme seçenekleri var demek miydi bu? Siyah, affeder miydi? Sanmıyorum, onlar asla affetmezlerdi. Burası Siyah Bölgeydi, merhamet yalnızca zayıfların hatırladığı bir masaldı.

Sahnede, uzun boylu bir adam ağır adımlarla mahkûmun etrafında dönmeye başladı. Yüzünde siyah renkte, göz çukurlarını boş bir karanlığa dönüştüren tiyatral bir maske vardı. Herhangi bir insan yüzü formundan uzaktı, ne bir burun vardı ne de dudaklar. Yalnızca dar göz delikleri vardı. Göz delikleri de tül den başka bir maskeyle örtülmüş gibi görünüyordu. Deliklerden içeri baksam da gözlerini göremiyordum. Bu maske onu bir insandan çok duygusuz bir infaz makinesine benzetiyordu.

Ayak bileklerine kadar uzanan ağır ve kalın kurnazın yavaşça bir peletin giymişti. Karanlığın içinden bir parça gibi duruyordu. Hareket etmediğinde heykel gibi görünüyordu.

Mirza hafifçe yaklaşarak, "Siyah Bölge'nin Başcelları, her ne de başka bir oyun sergileyerek damgalananların ölümlerini dönüştürüyor," diye açıkladı bana. "Belli ki bu gece Julius Caesar nelecek."

"Ey Siyah Bölge!" diye bağırdı cellat, sesi yankılanarak tiyatroya her köşesine çarptı. "Bu kadın, sizin kanınızı sattı. Size ihanet etti. Onun kaderine kim karar verecek?"

Seyirciler çığlık attı. Elleri havaya kalktı, taşlar avuçlarda uçuştu. Bense dudaklarımı sıkıttım, kaşlarımı çattım ve anlamaya çalıştım. Beni biteni.

Aşağıda, bir adam sessizce taşları toplamak için dolaştı. Taşları bez torbaya attı, sonra törenle sahnenin ortasına döktü. Siyah taşlar yerde dağ oluşturmuştu ama gri taşlardan eser yoktu.

"Ölüm!" diye bağırdı seyirciler. "Ölüm, ölüm, ölüm!"

Mahkûm başını kaldırdı. Ter içinde kalmış, korkudan gözleri bekleri büyümüştü. Ağzı açıldı ama kuruyan dudaklarının arasından hiçbir kelime çıkmadı. Sonunu çoktan kabullenmişti. Zorluk çekmiyordu, yalnızca bitmesini istiyordu.

Başcellat, elinde uzun bir hançerle ona yaklaştı. Diz çöküp yere ne baktı, başparmağıyla çenesini yukarı kaldırdı.

"Sen de mi, dostum?" diye fısıldadı.

Mahkûmun gözleri büyüdü, kalabalık nefesini tuttu. İnfaz başlamıştı.

Tiyatro salonundaki dört kişi sahneye çıktı. Yüzleri örtülmüştü, ellerinde törensel hançerler vardı. Cellat bir adım geri çekildi ve diğerleri onlara bıraktı. İlki, hançeri yavaşça mahkûmun göğsüne sapladı. Çelik kemiğe çarparken tiksindirici bir ses çıktı. Kadının dudaklarının arasından bir inilti koptu ama hemen, müthiş bir dayanıklılıkla dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve susturdu kendini. Bu acıyı çığıyla salonu inletmeliydi ama yapmadı, direnebildiği kadar direnen onlara karşı.

Onun bu direnci karşısında ayaklanacak gibi oldum. Kalkıp yancılığımı kullanarak buna bir son verecektim. Sonrasında ne olacaktı?

Olacaktı. İsterlerse şehri yakıp yıksınlardı ama bu an yaşanmasıydı. Göz göre göre nasıl seyirci kalırdım buna, nasıl yapardım bunu?

Yerimden kalkmaya yeltenmiştin ki Mirza kolumdan sıkıca tutarak zorla yerimde tuttu beni. Uzanıp elini ağzımın üzerine kapattı ve henüz hafif aralanmış dudaklarımı mühürledi.

"Sakin," dedi endişeli bir öfkeyle. "Cesetler devrim yaratmaz."

Devrim? Ne saçmalıyordu bunlar? Devrim de devrim. Değişimin kendi kalplerinde başlaması gerektiğini bilmiyor muydu bunlar? Benim gri kalbim onların katran karası kalplerinde nasıl bir başına devrim yaratabilirdi?

İkinci hançer mahkûmun kaburgalarının arasına girdiğinde salon çığlıkla dolup taşı. Kadının acı dolu yardım çığlığı sanki bir serenatı, oyundu ve seyircilere yalnızca zevk vermişti. Seyirciler ellerini koluklarının kol kısımlarına yumruklar hâlinde vurup vahşete destek vermeye başladılar.

Kadının neden ilk seferinde çığlık atmamak için direndiğini şimdi anlamıştım. Onlara bu zevki yaşatmak istememişti ama hangi can bu acıya sessiz kalabilirdi ki?

Üçüncü hançer ciğerlerine saplandı ve kadının ağzından kan fışkırdı. Fışkıran kanı gören seyirciler çığlıklar eşliğinde tezahüratlar yapmaya başladılar. Daha fazla kan için kudurmuş gibiydiler. Kadının bıçaklanırken zincirlerinden kurtulmak için çırpınması onlara gülünç geliyordu.

Sonuncu hançeri saplayacak kişi yüzünü saklayan örtüyü kaldırıp çıkardı ve hançerini kadının kalbine sapladı. Kadın, kalbinden bıçaklandığında değil de o adamı gördüğünde ölmüş gibiydi.

Kanlı dudaklarından tek bir kelime döküldü: "Sen de mi?"

Sonra bedeni yana devrildi, tiyatrodaki bir an sessizlik oldu ve çan sesi salonun duvarlarına çarparak yükseldi. Seyirciler ellerinde kalan gri taşları sahnedeki kadının cesedine fırlattı. Gri taşlar kanla karışarak sahnenin zemini üzerinde dağıldı.

"Adalet yerini buldu!" diye haykırdı Başcellat ve aniden bakışlarını olduğum yere, tam üzerime çevirdi, parmağını bana doğrulttu. Bütün seyirciler aynı anda kafalarını çevirip bana baktılar.

İsimsizler; adları olmayan, kimlikleri bilinmeyen, yüzleri görünmeyen, Kötülerin Şehri sisteminde yalnızca bir gölge gibi görünen ama aslında en sessiz korkuyu temsil eden güçtür. Onlar Kunter'in otoritesinin kılıcıdır. Konuşmazlar, tartışmazlar, sadece uygularlar ve bu Kötülerin Şehri için başı başına bir tehdittir. İsimsizler, Kötülerin Şehri'nin kendisi gibi adaların değil, otoritenin uygulayıcısıdır.

BÖLÜM 11

En başından beri burada olduğumu biliyorlardı. Bana yapacakların minik bir ön gösterimini izlememi istemişler ve gelişime mani kalmışlardı. Onların saldırısı yalnızca bıçakla, silahla değildi. Ben ve hain olmamla ya da burada kimsenin beni sevmemesi ve ölmem gerektiğiyle ilgili de değildi. Onların saldırısı aynı zamanda psikolojikti. Bana her yerden, düşebileceğim her noktadan ilk günden beni izliyorlardı.

Bu saldırılardan sağ çıkamazdım.

Ne Kunter ne de bir başkası... Bana kimse yardım edemezdi. Bugün onlar kazanacaklardı çünkü ben saldırmaktan kaçıp vicdanla sohbet ederken onlar her türlü saldırının birer ustasıydılar.

Tiyatro salonunda sahneyi aydınlatan cılız ışıklar aniden tıma döndüğünde istemsiz gözlerimi kısıtım ve elimi yüzüme getirdim. Hiçbir şey göremediğim o kısa anda ayak kabıların tabu mine gürültüsüyle çarptığını ve bir kargaşa yaşandığını anladım. Bu kadardı. Sonra alnımın ortasına bir şey çarptı ve Mirza ömür siper oldu. Sırtını dönmüştü onlara ve sırtına çarpan taşlar balkon zeminine, koltukların üzerine dökülüyordu.

O kadını taşladıkları gibi taşlamak, incitmek istiyorlardı. Üstelik yaşarken, hâlâ nefes alıp direniyorken. Bunun yalnızca başlangıç olduğunu fırlattıkları her taşta bağıryorlardı sanki.

Önüme siper olan Mirza'yı taşladıklarını fark ederek, "Öncü za!" diye bağırды biri ve salondaki bütün sesler kesildi. İnsanlar atmayı kestiler ona, aslında bana.

FATMA ŞAMATA

Mirza'yla bakışlarımız ilk defa öfkeyle kesişti ama bu öfke birbirimize karşı değil, onlara karşıydı. Bu kez o da engel olmayacaktı bana çünkü ne gururu buna izin verirdi ne de öncülüğüne leke sürülmesine o izin verirdi.

Mirza bir adını geri çıktı ve arkasına dönüp balkonun taş tırabzanlarına elini bastırdı. "Ne cüretle?" Sesinin tınısı öfke doluydu. Kunter'in bu gibi durumlarda sesi ölümü hatırlatırken, Mirza'ninki ringe davet eder gibiydi. "Öncü ve yancıya hangi hakla taş atarsınız?"

İleri atılıp onun yanındaki yerimi aldım. Siyah Bölge halkından, bir öncünün hedefi hâline gelmek istemeyen korkaklar çoktan kaçmaya başlamışlardı bile. Bakışlarım ilk önce sahnede kendi kanının içinde yatan kadına döndü. Gözleri açıktı ve bakışları doğrudan beni hedef alıyordu. Ölmemiştii, dudaklarından kopan iniltiler sahneye dökülüyordu. Can çekiyordu.

Yanı başındaki cellada bakıtm. Mirza'ya ya da Siyah Bölge halkından olanlara değil, o da doğrudan bana bakıyordu. Başını hafif sağa eğmişti, ellerini önünde birleştirmişti ve maskesinin ardına saklanarak izliyordu beni.

Kim bilir aklımdan neler geçiyordu benim için.

Bu ne ilk ne de son sahneydi ama bunun bir sonu olması için bugün onlara bir yancı olduğumu hatırlatmalıydım. Bir aydır içip içip bölge bölge dolaşıyor ve unutmak üzerine çalışmalar yapıyor olabilirdim ama gerçeklerden daha uzun bir süre kaçamazdım. Gerçekler işte buradaydı, tam karşımda ve bana bakıyorlardı.

Mirza elini benden tarafa kaldırıp, "Burada bekle," dedi ve bir hissimla salonun balkonundan ayrıldı. Sanırım aşağıya, onların yanlarına iniyordu. Oysa bunu yapmaması gerektiğini söylemişti bana. Onlara karışmamalıydı çünkü halkını korumak onun önceliği idi.

"Nefret ediyorum!" diye haykırdım balkondan. "Hepinizden iliklerime kadar nefret ediyorum. Her birinizden!"

Sesim salonda sanki yeni bir sahne başlamış gibi öfkeyle yükseliyordu. Gri ve Siyah, iyi ve kötü, bütünüyle her biri tarafından sarıp sarmalanmıştım. Neydim ben? İyi mi yoksa kötülükle mücadele ederken gri yanını kaybetmeye yüz tutmuş bir Siyah mı? Ne iyi, ne kötü; arada kalmış ve kimliğini yitirmeye yüz tutmuş olurdum. Bu, onların asla kabul etmeyeceği bir duruştu, bu yüzden kimliğimi damgalamışlardı zaten.

Başımı omuzuma doğru, aynı Baycellat gibi yatırdım ve gözlerime dokundum. Perdeler olsa da gözlerime dokunduğunu biliyordum. "Dilediğiniz kadar ölümümün hayalini kurabilirsiniz. Aksine, gün gelecek hayatınızı bağışlayacağım önümde diz çökeceksiniz. Bir Siyah gibi değil. Gri gibi davrayış için yalvaracaksınız bana!"

Saygı kolay kazanılabilen bir şey değildi. Bunun için hayran sayılırdım çünkü onun edindiği saygı kimsede yoktu. Benle kafama bir daha taş atıldığında buna yaşırmadım, aksine taş atan o kişiyi hafızama kazıdım.

Onlar gibi olursam seveceklerdi beni.

O hâlde onlar gibi olarak cezalandıracağım en kötü olanı.

Mirza henüz salondan içeri girmişti ki bir İsimsiz, siyahlar arasında arkamdan fırladı ve salonun ortasında sallanan avizeye atıldı. Zaten zar zor yerinde duran koca avize onun ağırlığıyla kopmuştu. Sanların arasına düştü. İsimsiz, avizeyle birlikte koltuklara atıldı. Öyle çevik ve atikti ki onu izlemek inanılmaz bir şeyti. Veriyordu.

Kaşla göz arasında eline aldığı bıçakların ikisini nefes bile almada sahnedeki damgalı kadını katleden adamlardan ikisinin alnını çatına, diğerinin göğsünün ortasına fırlatarak sırtına bu hareketiyle Siyah Bölge halkının sahne severlerine dehşet berrak saldı.

Yeni hamlesinde gecikmedi, adamlardan diğer ikisini ben çıkardığı susturuculu silahla saniyeler içerisinde katletti. Halkın lara yığıldı ama nedense çıkamadılar dışarı. Neden çıkamadıklarını anlayamadığım için arkamdaki kapıya baktım. Orada bir İsimli duruyordu ve balkondaki Siyahlar onun önüne dizilmiş, dışarı için an kolluyorlardı.

İsimsizleri herkesin tanıdığını ancak o zaman anladım. Onlar Siyah Bölge halkının korkulu rüyalarıydılar ve buradaydılar, ben kurtulmak için hep bir adım arkamdaydılar. Kunter'in emriyle.

Kapıdaki İsimsiz'e doğru adımlayıp Siyahları aştığımda bir an olsun beklemeden önümden çekildi, geçmeme izin vermedi. Fıfçe başımı eğerek yanından geçtim ve aşağıya inmek için ilerledim.

Öfkeliydim ve bu gece öfkemi üzerlerine püskürtecektim.

Yarın ne olacaktı? Bir önemi yoktu. Bu gece ateşin tadına beni yakacaklar da bakacaktı.

Salon kapısının önüne geldiğimde orada yine bir İsimsiz'le karşılaştım. O da bana yolu açtı ama salondan çıkmak isteyenlere izin vermedi. Zaten onlar da İsimsiz'e yaklaşamıyorlardı, ondan ölesiye korkuyorlardı. Ölümle oyunlar oynuyor olabilirlerdi ama her birinin en büyük korkusu ölmektir. Şeytanın yancılığı yapıyorlardı ama şeytanın gerçek inine düşmekten ölesiye korkuyorlardı.

Kalabalığın arasından sıyrılarak geçtiğimde Mirza'yı görlümü. Kime yaklaşırsa o kişiler ondan köşe bucak kaçıyorlardı. Hiçbiri Mirza'nın elinde can vermek istemiyordu çünkü bu ölümüne karşı ko-yamazlardı.

"Bu gece!" diye haykırdı Mirza. Sesi küf ve kan kokan salonun duvarlarına çarptı. "Eline taş alan herkes bunun cezasını çekecek. Öyle ya da böyle!"

Hâlâ elinde taş tutan bazıları Mirza'nın bu sözleri üzerine ellerindeki taşları aniden yere bırakınca bir gürültü oldu. Mirza birinin boynuna saldı ve onu yakaladı. Adam Mirza'nın elinde can çekilmeye başladı. Mirza'nın boyu uzun olduğundan ve adam ondan epey kısa kaldığından Mirza adamı boynundan yakaladığında adamın ayakları yerden kesildi. Onun gücünü hiçbir zaman hafife almamıştım ama şimdi gördüğüm, tahminimden bile fazlasıydı. Mavi Bölge ringinde neden hiç yenilmediği çok açıktı. Hatta Kunter'in onu nadir de olsa nasıl yendiğini merak eder olmuştum şimdi.

"Öncünüz burada olsaydı bu salon kanınızla göle dönerdi!" Mirza'nın kan donduran öfkesi tiyatro salonunu salladı. "Onun kadar acımasız olmadığım için bu gece şanslı sayılırsınız." Adam ellerinde can çekiliyordu ve kimse ona yardım etmiyordu. Kunter'in buzdan hareketleri onda buz gibi bir etki yaratırken Mirza'nın simsiyah gözleri öfkelenince kan donduruyordu. "Yancınız öyle uygun görürse. Size cezanızı ben değil, yancınız verecek."

Mirza konuşurken adam onun ellerinde can verdi. Bunun üzerine Mirza adamın cansız bedenini öylece yere bıraktığında tahta zemin gürültüyle inledi. Mirza'nın bakışları diğer herkes gibi üzerime döndüğünde sinirden kaskatı kesilen bedenimi zoraki hareket ettirerek sahneye ilerledim ve orada kendi kanında yatan damgalı kadının hâlâ yaşayıp yaşamadığını bir umut kontrol ettim. Yaşamıyordu, gözleri

açık bir şekilde ölmüştü. Ölmeden önce son baktığı kişi benim ki de son umut ettiği kişiydim. Bir Gri savunucusuydu, umut olmalıydı.

Boğazıma oturan yumruyu yok etmek için serçe parmakla da ilk seferde başarılı olamadım. Artık üzülmekten de tas kalbim duracak gibi oluyordum. Onlara olan nefretim her gün dağlanarak büyüyor ve gri yanımlı karanlıkta bırakıyordu.

Sahnede ayağa kalktığımda ayakkabılarımın kanta nı fark ettim. Bu beni iyice irite etti, nefretten titremeye başladım. Mirza'nın çaprazında durup böyle bana bakan İsimsiz ile benimiz kesikti. Başını çok hafif, yalnızca benim görebileceğim şekilde diğinde benden bir emir beklediğini anladım.

Ondan bu gece burada olan herkesi öldürmesini isteydim. Bütün İsimsizler bir saat içerisinde buradaki herkesi katletti. Hak ettiklerinin bu olduğunu biliyordum ama ne ben o kadar niydim ne de bunu yaparak Kunter'e olan sadakatlerini Mirza'nın söyledikleri hâlâ aklımdaydı.

Başımı Başcellat'ın durduğu yere doğru çevirdim. Onu bekledim. Sahneleri kuran oydu, oyunları sergileyen de. Yılanın kesersem en azından buradaki vahşeti durdurabilme ihtimalim vardı.

Fakat Başcellat orada değildi, gitmişti. Burnumdan öfkeliydim. Bütün bu vahşeti sergileyip bir korkak gibi kaçmıştı. Yılanı görmediğim için saklanması çok kolaydı.

Gözlerimi hızlıca salona doğru çevirdim ve bana taş atanı bulmaya çalıştım. Kapının önüne yığılanlar arasındaydı, gidecekti Başcellat gibi ama o kadar kolay değildi. Başcellatın cezaı, ilk taşı atan çekecekti. Böylece bir dahaki sefere ilk diğerlerini cesaretlendirmek kimsenin harcı olmayacaktı.

Adamın gözlerinin içine birkaç saniye kadar baktım. Yıldırdım, ilk taş atanı öldürtüp cesaretlerini kırabilirdim. Onlar gılgıldım. Amber gibi elimi kana bulamadan can alabilirdim.

İstedikleri de bu değil miydi zaten? Onlar gibi olmam. Benden beni kıskırtıp duruyorlardı. Bu onlara hediye olurdu. Onları kutlaması yapma fırsatını vermeyecek, gri yanımlı onları koruyacaktım.

"Sizler gibi olmak en büyük zayıflığıdır olur," diye bağırıyordum. Sesim sahnede yankılandı. "Gri yanımdan nefret mi ediyorsunuz?"

son nefesime kadar koruyacağımı." Her birinin bakışları bir yılını anırtıyordu. İğrençlerdi, onlarca şeytanla göz gözeydim sanki. "Işığımı kırarak beni karanlıkta bırakmaya çalışabilirsiniz ama unutmayın, siz karanlıkta kalıp yolunuzu bulamazken ben ışığımın aydınlattığı yollarda dikkatli olacağım. Bu da sizin en büyük cezanız olacak."

Sahneden indim ve kapıya doğru ilerlemeye başladım. Gösteri bu kadardı, hiçbirinin ölüm emrini vermeyecektim. Yapabilirdim ama yapmamayı tercih edecektim. Onları gri yanımla boğacaktım.

Söylediklerim onları kızdırmıştı. Sahneden kapıya doğru ilerlerken dudaklarından kopan öfkeli hırıltıları da duyabiliyordum, ateş saçan bakışlarının ensemde yanan ateşini de hissedebiliyordum. Onları doğru yerden vurmuştum.

Neden bu şehirden çıkmaktan bile korkuyorlardı? Çünkü geride bıraktıkları aileleri, sevdikleri, toplumu onları bu karanlıkla kabul etmezdi. Kabul görmemekten korkup şeytanın inine sığınıyorlardı. Onların aksine benim bir şansımın olması beni onların baş düşmanı haline getirmişti.

Arkamdan biri, "Korkak," diye fısıldadığında sesi salonda istemediği kadar yankılandı. Bu beni durdurdu, daha fazla ilerleyip salonu terk edemedim. Öfkelendim, onlara bir anlığına yenik düşeceğimi düşündüm. Sese doğru kafamı çevirdiğim anda İsimsiz, bunu söyleyen Siyah'ı alnının çatından vurarak öldürdü. Bütün sesler kesildi, nefes almayı dahi bıraktılar. İsimsiz, kolunu hiç indirmeden silahın namlusunu benim olduğum tarafa doğru çevirdi. Bir an için beni öldüreceğini sandım. Mermi yanımdan fırlayıp gitti ve bana ilk taş atan adamı boynundan vurdu.

Ben yancı olarak emir vermesem de öncünün emri onların zihinlerinde kazılıydı. Kunter burada olmasa da silahları buradaydı ve onun emrine karşı gelenleri ölümle cezalandırmaya devam ediyordu.

Son infazın ardından İsimsizler kapıların önünden çekildiler. Siyah Bölge halkından bir kişi bile benimle göz teması kurmadan çarçabuk tiyatro salonunu boşalttılar. İsimsizler ve Mirza sessizce bu yeni sahneyi izlerken ben İsimsizleri izledim.

Onlar kimdi? Kunter bu sadakati neye borçluydu? Üstelik beni de koruyorlardı. Sorgusuz, sualsiz. Kimse onları sorgulamıyordu, nereden çıkacakları ya da ne zaman müdahale edecekleri koca bir bilinmezlikti. Onlarla ilgili bilinen en doğru bilgi, Kunter'e sadakatleri idi.

Evet, Kötülerin Şehri'nin Kunter'den korkması için bir büyük ahep daha. Kunter'in gücünü sorgulamak demek, İsimsizlerin hali hâline gelmeniz demek olabilirdi ve bir İsimsiz birini izliyorsanız o zaten ölmüştür. Sadece vakti gelmemiştir.

Mirza herkesin çıktığına emin olduktan sonra birkaç adıma hana doğru yaklaştı ama İsimsizlere doğru, "Bunu Kunter bilmemesi li," dedi. İsimsizlerin bakışları aynı anda Mirza'ya doğru, kendi bir şekilde döndü. Sanki Mirza buna engel olmaya kalkacak olursa onu da öldürebilirmiş gibi.

Bazen o maskelerin ardında gerçekten bir insan olup olmadığımı merak ediyordum. Hiç insani değillerdi. Gerçi Kötülerin Şehri'nde yaşayan herhangi birinden insanlık beklemek gülünçtü.

İsimsizler konuşmasa bile Mirza, "Eğer bu gece burada olanları öğrenirse bu salondaki herkese ölüm emri verecektir. Bu da onun Yah Bölge'de otoritesini sarsacaktır. Zaten şu an Siyah Bölge halkı, savunucularına kafayı takmış durumda. Kunter'i tarafı gösteren bir hamle yapmaya mecbur bırakmayın," diye açıkladı kendisi.

Ne yazık, haklıydı. Fakat İsimsizler asla Mirza'yı dinlemezlerdi. Onlar yalnızca Kunter'i dinlerlerdi ve belki de çok azıcık beni. Çok azıcık. O da yancıları olduğundan ve Kunter bunu istediğinden.

İsimsizlerin bakışları aynı anda kayarak üzerime döndüğünde düşüncelerim netleşti. Evet, onlar da Mirza'nın haklı olduğunu biliyorlardı ama emri hayatta ondan almazlardı.

Peki ya ben bu emri verirsem ve Kunter bunu öğrenirse? O zaman sarsılan otoritesi egosuna zarar verirdi ve o zaman Kunter ne kadar ileri giderdi, bilmiyordum. Onun bütün yüzlerini görmediğimi biliyordum. O tanıdığım en gizemli adamdı. Her ne kadar buzdan hareketleri bazen sıcak deniz gibi görünüp bana onun dünyasının en önemli şeyiymişim gibi hissettirse de.

İsimsizlerin Kunter'e sahiden sadakatsizlik yapacaklarına da inanmıyordum. Gerekliğinde vur emri vermem için gözlerimin içine bakıyor ve beni koruyor olabilirlerdi fakat doğru cümleleri kuralı olursam onları ikna edebilirdim.

Kahretsin ki tam da şimdi Siyah Bölge yancısı gibi hissediyordum. Bu görevden içip içip kaçıyordum fakat bir anda içine düşmüştüm.

"Mirza haklı," diye mırıldandım düşünceli bir sesle. "Kunter'i bunu böyle öğrenmemeli. En azından şimdilik." Kadın olduğum

vücut yapısından emin olduğum İsimsiz'e baktım doğrudan. "Bu gece onun yanına gidiyordum zaten. Doğru zamanda ona ben söyleyeceğim."

Bakışlarımı bir anlığına Mirza'ya çevirdim. O da doğruyu yaptığımı anlatmak istercesine başını hafif eğerek bana bakmıştı. Bu, çok kısa bir andı aslında ama kafamızı tekrar İsimsizlere doğru çevirdiğimizde yerlerinden yeller esiyordu.

Gitmişlerdi.

Kunter'e bu geceyi anlatmaya mı yoksa yalnızca görevlerinin başına mı gitmişlerdi?

Bunu öğrenmeliydim.

BÖLÜM 12

Mirza beni dışarıya çıkardı. Burnundan soluyordu ama yancı sessizliğini koruyordu. Benim kafamı kanyordu ama ben sessizliğimi koruyordum çünkü biz iki aptal buraya bunu bilecek değildik ve birbirimizin aptallığına yanıyorduk.

Önce salondan çıktık, ardından kanlı koridoru ayık ve taze binasından dışarı artık kendimizi. Mirza bir an olsun durmadı. Aradan geçip çok hızlı bir şekilde ölüm elyazmalarından uzaklaştık.

Alnımın ortası delinmiş gibi hissediyordum ama muhtemelen yalnızca bir yarıktı. Belki bir yarık bile değildi, küçük bir çukur. Bütün dengemi bozmuştu.

Mirza beni bir ara sokakta duvara yasladığında düşüncelemlerim ancak o zaman sıyrılabilirdim. Çatık kollarıyla suratıma baktı ve duvardan çekti. Bir küfür mırıldandı. Kısık bir sesle olmasının hiçbir önemi yoktu çünkü onun bütün küfürleri çok içtendi.

"Sana ne dedim ben?"

"Hiçbir şey yapmadım."

"Denedin!"

Denedimdim, doğru ama ne yapayım, tutamamıştım kendim. Hem bu denediğim için olmamıştı ki, zaten farkındalardı her şey. Şeytana pabucunu ters giydirmeye kalkıp biz ters giymiştik pabuçları.

"En azından öldürmediler."

"Oraya tek gitseydin olacıkları düşün bir de."

"Ama gitmedim," diye savunmaya geçtim. Hem alnımın çamaşır taşı yemiştim hem de azarlanıyordum ayaküstü. "Yancı olunca kurnaz olurum sandım ama baksana, daha beter oldu her şey. Nasıl düzeltilir bütün bunlar?"

Mirza'nın eli sırtına doğru gitti. "Kunter'e hiçbir şey söyleme. Her şeyi ben söyleyeceğim." Boynunu bir sağa bir sola yatırdıktan sonra ceketinin içine dahi

bir taşı çıkardı. Taşı küfretti. "Bunu öğrenecek olursa neler olabileceğini bilmek istemezsin."

"Geçen haftalarda bir beni damgalayıp denize ittiğinde bunu yapan kişiyi sadece öldürdün. İnan bana, şehit yanmaz." Ceketimin koluyla alımdaki kanı sildim. Başıma çok fena bir ağrı saplanmıştı ve bu beni dakikalar geçtikçe öfkeliendiriyordu. "O da farkında, bölgeyi ıkiye böldük ve bunu düzeltilmesinin tek yolu yancılığı sonlandırmaktır."

"Yancılığı Kunter'in sonlandırabildiğini mi sanıyorsun?" Ellerini beline yerleştirdi. "Bunu yalnızca sen yapabilirsin."

"Nasıl?"

"Halk neden Kunter'in değil de senin üstüne geliyor sanıyorsun? Bir yancı yalnızca kendi isteğiyle yancılığına son verebilir. Öncü bu yüzden yancısını doğru seçmeli."

"Yani belki de istiyor ama yapamıyor mu diyorsun?"

Gözetini devirip kolumdan yakaladı ve beni duvardan çekti. "Aptalsın diyorum." Sokaga çıktık. "Kunter az önce yaşananları öğrenirse o salondaki herkes bu gece ölür."

"Bu iyi haber."

"Fakat..." diye ekledi hemen. "...böyle bir şeyi yapacak olursa bu gece orada olmayan ve Grl yandaşı olmayan Siyah Bölge halkının çoğu, öncülerine saygılarını yitirir ve onu da bir Grl yandaşı ilan eder."

"Ve bu..."

"Birlikte ölürsünüz, Grl."

Dudaklarım mühürlendi. Bu olasılığı hiç düşünmemiştim. Ama bir dakika, damgalandığım geceden sonra o hiçbir şey yapmamıştı. Yapsaydı eğer duyardım bunu.

"Ama beni damgaladıklarını biliyor."

"Geçen haftalarda Siyah Bölge'den kaç ceset çıktı, biliyor musun?"

"Sen biliyor musun?"

"Biliyorum tabii ki," dedi onu hafife almama kızmış gibi bir sesle. "Aynı gece iki düzineden fazla Siyah ölmüştü. Bunu şehit konsey toplantısında Kunter'e sordüğümüzda öyle gerekti, dedi yalnızca. Demek öyle gerekmiş gerçekten, şimdi düşününce senin damgalanmanla ilgili olmalı."

"Bunu bana söylerdi."

"Sen meydan dayayı yedikten sonra halkına kestigi erada alıstetti mi?"

Hayır, bunu Devinlerden öğrenmiştim.

"Peki niye o zaman bu adam hâlâ bu şehirde kalmam için ediyor? Madem böyle olacak ve işin sonunda kaybeden biz oluruz o zaman neden yapıyor bütün bunları? Niye halkını karıştırmaya çalışıyor? Gitmeme izin verseydi tahtı sallantıda olmayacaktı."

Ara sokaklardan ilerliyorduk ve gittikçe Kunter'in malikânesine yaklaşıyorduk. Onun yanına bu hâlde gidemezdik. Eğer anlatılacak olursa bunu ondan saklamanın bir yolunu bulmalıydık. Kunter'di, her şeyi öğrenirdi.

"İnkâr etme artık."

"Neyi?"

"Gördüğün şeyi."

İkimizin de adımları hırs doluydu. Öfkelenmiştik, ihtimalle sıkıcıydı ve yancıyla öncü olarak itibarımız taşlanmıştı. Bunu kimse öğrenmemeliydi. Ben bunu atlatılabildim ama Mirza... Siyah Bölge halkı tarafından bir Gri için taşlandığını öğrenecekti. ortalık sahiden kan gölüne dönerdi.

"Başım çatlıyor, sahiden neyden bahsettiğini anlamıyorum. İyileyeceksen söyle, uzatma."

Kunter'in malikânesinin önüne gelmiştik. Şimdi burada malıydık aslında ama kapının önüne gelince durmuştu aniden.

"Bu gece burada kal, Gri. Başka hiçbir yer, yancı olsa da için güvenilir değil. İsimsizlerin ona bu geceyi anlatmasına izin verme. Gerekirse tatlı dille yılanı deliğinden çıkar ama asla Kunter'e kendi halkına savaş açmasına izin verme."

Geçtirdim onu. "Ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Başından beri yalnızca bir Gri olduğun için seninle ilgilenmiyorum. Onun diğer bütün Grilerin ölümünü nasıl izlediğimizi gördükten sonra da asla inanmam. Belli ki sana anlatacakları var."

Yanımdan geçip gitmeye kalktığı anda dururdum onu. "Kim için yapıyorsun? Kimin iyiliğini istiyorsun sahiden?"

"Kimsenin iyiliğini istediğim yok," diye terslendi. "Kim benim iyiliğimi istemiş ki ben birilerinin iyiliğini isteyeyim? Ucu, dokunmasın yeter." Kafamdaki mavi şapkasını alıp kendi başına "Hadi eyvallah."

Mavi Bölge Öncüsü Mirza, Siyah Bölge sokaklarında gözden kayboldu ve beni soru işaretleriyle bir başıma bıraktı. Avuç içimi alnıma bastırıp bakışlarımı kapıya doğru çevirdim. Orada mıydı, bilmiyordum ama bu gece zaten buraya geliyordum fakat şimdi alnım kanamıştı, şişmişti. Buraya gelme amacımın başta ölümü tiyatroları değildi elbette.

Kötülerin Şehri'ne düşen herkese ait bilgilere sahip olan Kunter'den annemin katilinin nerede olduğunu öğrenmek için buradaydım.

Kararsız bir şekilde kapının önünde dikilirken izlendiğimi hissettirdim ve bakışlarımı sokağın sonuna doğru döndü. Orada bir İsimsiz vardı ve bakışları doğrudan üzerimdeydi. Kıpırdamıyordu, sanki nefes dahi almıyordu. Siyahlar içerisindeydi, hava karanlıkken bir gölgeden farksızdı.

Onu nasıl ikna edecektim?

Bu, İsimsiz bir erkekti. En azından uzun boyundan, kemik yapısından, duruşundan bir erkek olduğunu çıkarmıştım ama bilemezdim, belki de bir kadındı. Onu tanımak imkânsızdı.

Bana doğru bir adım attığında elimi havaya kaldırdım. Bu onu durdurdu. "Lütfen." Kısık tondaki sesim karanlık sokakta ikimizin arasında yükseldi. "Ona söyleme."

Başını bu isteğimi sorgularcasına yana doğru yatırdığında kuruyan dudaklarımı ıslatıp, "Halkını ona daha fazla düşman etmek istemiyorum," diye açıkladım kendimi. "Onların derdi benimle."

Aynı şekilde durup bana bakmaya devam ettiğinde daha çok açıklama istediğini düşündüm, ne tiyatro salonunda söylediklerim ne de bu ona yeterli gelmişti. Ne olursa olsun bu gece olanları Kunter'e söyleyecekti.

"Biliyorum, belki de şehir yanmalı, herkes ölmeli. Cehennem hak ettiği sonu yaşamalı fakat bu benim yüzümden olmamalı. Hepinizden nefret ediyorum, doğru ama nefret, ölümü adil kılsaydı vicdan olur muydu?"

Bir an durdu, hiç tepki vermedi ama sonra bana doğru birkaç adım attı. Yine de söyleyecekti! Bunlar onun için yeterli değildi. Kunter ondan her şeyi öğrenmek istemişti ve o da aldığı emri yerine getirmek için buradaydı. Kötülerin Şehri yansa da, o da içinde ölecek olsa da...

Kapının önüne geçtiğimde tam karşımda durdu. Onlardan birine ilk kez bu kadar yakındım. Benden nefret ediyorlar mıydı? Bir his

beslediklerini sanmıyordum. Siyah Bölge halkı gibi miydiler? Yine de sadakatleri bana değil Kunter'e karşıydı ve onu baskı durdurabilirdim, bilmiyorum.

Mirza'yla iş birliği yaptığımı düşünüyor olabilir miydi?

Belki de Mirza'nın beni kandırdığını düşünüyordu.

Belki de Mirza beni kandırması!

Hayır, bir dakika, neden yapsın ki bunu?

Neden yapmasın ki? O ringe yalandan çıkmadı mı, yalandan vüşmedi mi benim için? O hâlde yalandan kaygılanmış gibi de nebilirdi.

Hayır ama, öyle hissettirmemişti bana. Yalnızca Mavi Bölge iyiliğini istiyor gibi değildi. Bu gece bir başka davranmıştı. Maraton bir kenara bırakıp gelmiş gibiydi.

Ama daha önce Amber'le iş birliği yapmıştı. Üstelik Kunter ölümü için. Kunter'den kurtulmak istiyordu. Ama bu, aylar önce kalmıştı, artık istemediği çok açıktı. Fakat beni kandırıyor da olabiliyordu. Sırf Kunter'i durdurmam için... Yancı olarak.

Nefesimi seslice dışarı bırakıp gözlerimi kapattım ve sıkımda şehrin insanlarından nefret ediyordum! Ne oldukları asla belli değildi. Sağ gösterip sol vurmakta ustaydılar ama ben ne sağ ne solu bilmezdim.

Gözlerimi açıp, "Bana güvenmediğini biliyorum," dedim ve hızlıca kaçtım. Elini kapıya vurmak için kaldırmıştı bile ve onu durdurmak için dokunursam karnımı deşer miydi, bilmiyordum. "Belki de öldürmek istiyorsun ama Kunter bunu senden istemediği için yapmıyorsun."

Kafasını hafifçe iki yana salladığında buna çok şaşırdım. Bas sesli olmasa da bir cevap mı vermişti az önce?

"Nefret etmiyor musun benden?"

Kafasını yeniden iki yana salladığında şaşkınlıktan bir an konuşmadım. Bu şehirde neredeyse herkes benden nefret ederken bu garip adam...

"Yalnızca öncüye değil, yancıya da mı aynı şekilde sadıksın?"

Başını bir kez, çok hafif bir şekilde eğerek bunu onayladığını kafamdaki bazı taşlar yerine oturdu.

"O hâlde..." diye mırıldandım aramızdaki kısa mesafeye doğru. Elini arkaya doğru uzatıp kapının kulpunu çevirdim. "...bizi buradan bırak, olur mu?" Kapıyı itip açtım. Sesim artık bir fısıltıdan ibaretti. Geriye adımladım ve içeri girdim. "Bu onunla benim aramda."

Bir süre yalnızca sessizlikle karşılık verdi bana. Nefes bile almıyordu sanki, öyle durgundu göğsü. Siyah kumaşların ardında kim vardı? Bunu merak etmemek mümkün değildi.

Bir bıçak çıkarıp bana saplar mı acaba, diye düşüncelere dalmak üzereyken kaldırdığı elini aniden yumruk yapıp göğsüne, kalbinin üzerine doğru vurdu. Ardından geriledi ve karşıdaki duvarın gölgesinde durdu. Kıpırdamadı, ne gitti ne de geldi.

Tamam, belli ki beni ya da bizi korumaya devam edecekti.

Ufak bir gülümsemeyle kapıyı sessizce kapattığımda evin girişindeki karanlıkta bir başıma kaldım. Elim hâlâ kapının üzerindeydi ve kıpırdamıyordum. Şimdi tam olarak ne için buradaydım, söylemek zordu. Annemin katilini öğrenmek istiyordum yalnızca. Asla Kunter'le bu gece olanlar hakkında konuşamazdım. Öylece geri de çıkamazdım, kapının önündeydi ve çıkacak olursam o İsimsiz, Kunter'le konuşurdu.

Bir nefes bırakıp kapıdan elimi çektim ve karanlığın içinde merdivene doğru döndüm. Evde olmayabilir miydi? Hayır, evde olmasa İsimsiz doğrudan buraya gelmezdi. Evdeydi, yalnızca karanlığına çekilmişti.

Asil'le ne konuşmuştu da hana tek kelime etmeden buraya gelmişti? Asil ona ne söylemiş olabilirdi? Sorsam söylemezdi, bu nedenle zahmet bile etmeyecektim. Hatta onunla konuşmayacaktım da. Çalışma odasına girmem yeterliydi. Dosyaları karıştıracak ya da çalışacak kadar zamana ihtiyacım vardı. Sonra arka pencereden bir yerden çıkar giderdim.

Mutfağın önünden geçerken bir an durup kafamdaki şişlik için buz alsam mı diye düşündüm ama bu da zaman kaybı olurdu. Alnımda kan lekesi olmalıydı. Kurbanlık koyun gibi görünüyor olabilirdim. Bu yüzden bu gece kesinlikle Kunter'le karşı karşıya gelmemeliydik.

Merdivenleri parmak ucumda çıkıp doğrudan merdivenin karşıındaki çalışma odasına ilerledim. Koridorun sonundaki pencereden içeri sızan ay ışığı sayesinde önümü görebiliyordum ama o kadar, koridorda da ışık yanmıyordu. Kapısı da kilitli değildi. Bu adam sahiden ölümden korkmuyordu ya da kimsenin buna cesaret edemeyeceğine inanıyordu. Belli ki ben yokken kimse evine dalıp bıçak ya da silah çekmiyordu!

Çalışma odasının kapısı kilitli değildi. Kendimi bir an için hissettim. Hem bu gece ölmemiştim hem İsimsiz beni dinlememiştir de kapı kilitli değildi. Başına taş yağacak, diye abartmak istemiyordum. Başına zaten taş da yağmıştı.

Odaya girip kapıyı yavaşça kapattım ve hiç ses olmadan onun olmak için bir dakika kadar karanlıkta bekledim. Sonra yaktım. Çok kısa bir an ışığı yakınca Kunter'i burnumun dibinde lacığının ve beni yaka paça odasından dışarı atacağını düşündüm. Bu yaşanmadı. Hâlâ çok şanslıydım. Kötülerin Şehrine sığınmış olduğumu, annemin ölümünü bile unutacak kadar işkence gördüğümü, katillerin oyuncakları olduğumu, yancı olmak istemeyen bir Cezaevi için meydan dayacı yediğimi, damgalandığımı, taşlandığımı ve bunlar gibi birçok şeyi saymazsak yani...

Masanın başına geçip ellerimi üstüne bastırdım. "Şanslı falan gilsin," diye mırıldandım kendi kendime. "Sadece fazla alıştın."

Ever, buna alışmak diyebilirdik. Bu gece olanlara rağmen ben bir köründe casus gibi Kunter'in evine girdiğimi düşününce ben alışmıştım bu cehenneme.

Bütün çekmeceleri karıştırdım. Masanın üstündeki her şeyi de üstüne getirdim fakat hayır, burada mahkûmların dosyaları vardı ama burada olmalıydılar. Daha önce buradaydılar ve Kunter benin kapısına adam dikmişti. Şimdi neredeydi dosyalar?

Siyahların dosyalarına ihtiyacım vardı. Eğer yıllara göre aramak bulmam kolay olurdu ama alfabetikse işim çok zordu. Katilleri bilmiyordum. Alfabetikse de adı 'A' ile başlasa iyi olurdu.

Hiçbir yerde dosya bulamayınca ellerim belimde, odanın ortasında kalakaldım. Aruk başka bir yerde mi tutuyordu dosyaları? Ben öğrenmek için onunla konuşmalıydım ama o da olmazdı. Alınacak ki işlik olmasa küçük bir ihtimal de olsa konuşabilirdim ama mümkün değildi.

Bu gecelik pes ederek kapıya doğru ilerledim. Önce ışığı söndürdüm, sonra kapının kulpuna uzandım. Arka pencerelerden bir şey çıkacaktım. Ne Kunter'e ne de İsimsiz'e yakalanabilirdim.

Kapıyı hafifçe araladım ve sessizce dışarı çıktım. Kapıyı açmak için yeniden kapıya doğru döndüm. Kapattım.

Koridora bir yerden ışık yansıyor. Yavaşça koridorun diğer tarafında doğru döndüğümde Kunter'le burun buruna geldim. Bunu beklemediğim için dudaklarımın arasından bir çığlık kaçtı. Elini ağzımın üstüne kapatarak çığlığını bastırduğunda aramızdaki kısa mesafe kısacık mesafe olmuştu bir anda.

Buz mavileri önce dudaklarımın üstüne kapattığı elinde durdu. Ardından gözlerime kaydı ve oradan alnıma çıktı. Kaşlarını çattığı anda ifadesi büsbütün değişti.

"Sana bunu kim yaptı klişesine girmeden önce söylemeliyim, Gri, bunu sana yapanın ölümü senin suçun olmayacak. Sadakatsizliğinin bedelini ödemiş olacak yalnızca."

Elimi bileğine yerleştirip aşağı doğru bastırdım ve elini ağzımın üstünden çekmesini sağladım. "Rüzgâr'la şakalaşırken oldu." Bu yalan üzerine gözlerimi kaçırmamak için direndim. "Riyaz'a atacağı taş benim kafama geldi."

Burnundan öfkeyle soludu. "Zaten ölümü çoktan hak etmişti."

Rüzgâr'a fena kurulmuştu ve ne olursa olsun bu geçecek gibi değildi. Kaan demek daha mantıklı olabilirdi ama yalan uydurmakta profesyonel olduğumu söyleyemezdim.

Konuyu değiştirmek için, "Ne yapıyorsun bu karanlıkta tek başına?" diye sorduğumda şüpheyle dolup taşan gözleri alnımla gözlerim arasında gidip gelirken, "Tek başıma olduğumu da nereden çıkardın?" diye sordu.

Bunu beklemediğim için şaşkınlıktan, "Na... nasıl?" diye kekeleydim. "Kim var?" Aklıma şu daha önce Kunter'le karşılaştığımız kızlar geldi. Artık burada yaşamadığım için gelebilirlerdi elbette. "Misafirlerin mi var?" Bakışlarım omzunun üzerinden arkasına, odasının kapısına doğru kaydı. "Kim?" Yanından geçip odaya doğru ilerledim. Odadan yansıyan ışık mum ışığına benziyordu. "Mum yakıp romantik bir ortam yarattığına göre önemli biri olmalı. O yüzden mi akşam yanımdan son bir şey bile söylemeden çekip gittin?"

Düşünmeden konuşuyor, hareket ediyordum. Kapının önüne gelip odadan içeri baktığımda odanın birçok köşesinde yanan mumları gördüm. Mum ışığıyla aydınlanan odada komodinin üzerinde bir şişe şarap ve iki kadeh vardı ama odada kimse yoktu. Yatağın üzerinde dosyalar vardı.

Bunlar... Aradığım dosyalardı.

Kunter kulağının dibinde, "Senin için," diye fısıldadı. Bir küt küt çarpmaya başladı ve ne tepki vereceğini şaşırdı. İsimler, isimler, ölüm tiyatroları... Her şey uçup gitti ve geriye yalnızca o kaldı. "Her gece olduğu gibi bu gece de seni bekliyordum, Kunter."

Kalbim yerinden çıkıp gidecekti şimdi. Neden böyle durduk yere nasıl heyecanlandırabilirdi beni? Yelkenlerim... Suya mı indiriyordum yoksa? Hayır, indiremezdim. Ona kapıyı açarak aptallık etmeyecektim.

"Gelmeyeceğini söylememe rağmen mi?" diye sordum merakla. Merakımı bastıramıyordum yine. Kafamı çevirip bakmak istiyordum fakat bakınamamı yararımaydı.

"Artık hatırladığına göre bir gün mutlaka gelecektin."

Çatık kaşlarıyla ona döndüm. "Ne?"

Heimen dibimdeydi, ne gülümsüyordu ne de ciddi bir ifade vardı. Daha çok kurnaz görünüyordu. "Buraya annenin katilinde hinde olup olmadığını öğrenmeye gelmedin mi?"

"Sen!" dedim aniden yükselen bir öfkeyle ve vücudumu ona doğru döndürdüm. "Sen biliyor muydun?" Üstüne yürüdü bir adım geri çıktı ama daha fazla gerilemedi. "Biliyordun ve sakladın mı?"

Ellerini masumane bir tavırla iki yanında havaya kaldırarak elim oldu bana. "Öldürme beni, Gri Hanım. Sen söyledikten sonra araştırdım."

"Buldun yani?"

Başını hafifçe salladı. "Evet."

"Söyle."

Kaşlarıyla odasını işaret etti. "Orada, dosyada."

Omuzlarımı indirdim. Demek bu kadar kolaydı. Annemle birlikte aynı şehirde yaşıyordum ya da yaşamıştım. Onu sahiden bulduğuma inanmamış olmalıyım ki şimdi bulunca onunla ne yapacağımı bilmediğimi fark ettim. Öldürecek miydim onu? Ya da öldürmüyordum? Kötülerin Şehri'ne düşmesi adil bir ceza değilmiş gibi ben mi cezalandıracaktım onu?

Bu şüphe içimi kemirirken Kunter'den uzaklaşıp odamı girdim, yatağa yaklaştım. İşte, Siyah Bölge dosyası. Dosyayı aç-

annemin adını arayacaktım dosyada. Bir kez daha ölmüş olduğu gerçeğiyle yüzleşecektim.

Siyah Bölge dosyasına uzanmıştım ki Kunter, "O dosya değil," dediğinde elim havada asılı kaldı. Ne demek o dosya değil? Katildi, annemi öldürmüştü. Kazara... Ve kazara cinayetlerin bir kısmı...

Kunter'in taş gibi soğuk yüzüne baktığımda gerçeğin kanımı dondurdugunu hissettim. "Siyah değilse..."

"Gri'nin dosyasında."

Birinin kurtuluş ihtimali, diğerlerine mahkûmiyeti hatırlatır.
Dışarıda onları bekleyen aileleri, sevdikleri ve toplum,
karanlığa bulaşmış olanı asla geri kabul etmez. Bu yüzden
Körülerin Şehri'nde kalanlar dış dünyanın reddinden kaçıp
seytanın yuvasına sığınır. Ve özgürlük ihtimaline sahip tek
bir kişi dahi onların baş düşmanı olur.

BÖLÜM 13

Suratıma okkalı bir tokat yemiş kadar oldum. Dişlerimi çenem-
Stacak kadar sıktım. Onu duymazlıktan gelmeyi ve Siyahların
yasında sabaha kadar annemin adını aramayı ne çok istirdim.
Demek benim gibi bir Gri olarak düşmüştü şehre. Bu da
tek suçlu yapmamış oluyordu. Annemde de suç vardı.

Görüşüm bulanık ve karanlık bir tünele dönüştü. Kulak-
bir çınlama yankılanmıştı şimdi. Ne düşünmem gerektiğinden-
değildim. Buna sevinmiş miydim yoksa üzülmüş müydüm?

Ölmüş olmalı. Körülerin Şehri'nde Asil ve benden başkası Gr-
bilindiği kadarıyla. Yine de görmeliydim o dosyayı. Görünce
şünmem, ne hissetmem gerektiğine karar verirdim.

Siyahların dosyasını alıp bir kenara attım ve Grilerin dos-
aramaya koyuldum. Görmeliydim, emin olmalıydim.

Kunter bileğimden yakalayarak beni durdurdu. "Grilerin
burada değil." Kafamı çevirip ona baktığımda kaşlarını imişti ka-
dı. "Kasada."

Komodinin içindeki kasadan bahsediyor olmalıydı. O ka-
bir anahtarı olduğunu burada yaşadığım zamanlardan bu-
Ortalığı sık sık karıştırıyordum ama kasanın anahtarını hiç
miştım.

Elimi ona doğru uzattım. "Anahtarı ver o hâlde."

"Hımm..." derken gözleri kurnaz bir ifadeyle kısıldı. "Ver-
ama bir şartla."

Anahtarı vermesi için uzattığım elimi sertçe karnına indirdi-
de, iki büküm olup inledi. "Kunter."

"Bir şartla, şiddet sever Gri'm," diye tekrarladı karnını sıkarken.
"Bu gece benimle yemek yersen sana kasanın anahtarını veririm."

Sesli bir nefesi öfkeyle bıraktımı. "Ya da seni çek sudan gelinceye
kadar döver, anahtarı zorla alırım."

Bu tepkim ona esaslı bir kahkaha attırdı. Hatta o kadar çok güldü
ki bu kez gülmekten karnını tutması gerekti. Oysa ben çok ciddi-
dim. Elime aldığım bir sopayla onu sabahlara kadar dövecek kadar da
sinirliydim ona. Böylece bir taşla iki kuş vururdum.

"Şiddet severliğin bir bana mı diye merak ediyorum doğrusu." Bir
ur verir gibi eğilip kulağıma doğru fısıldadı: "Bence bunun bana do-
kunma arzusuyla ilgisi var."

Hiddetle, "Sana karşı bir arzum varsa da bir ay önce bitti, hatırla-
tırırım," diye tepki verdiğimde ikimiz de aynı anda afalladık. Ne ben
bunu söylemeyi planlamıştım ne de o bunu benden duymayı bekli-
yordu.

Bu gece olanlar, annemle ilgili öğrendiklerim derken düşünme
yetimi kaybetmişim sanki. Ağzıma gelen ne varsa olduğu gibi söylü-
yordum ona.

Onun şaşkınlığından faydalanarak bileğimi kurtardım ve birkaç
adım gerileyerek ondan uzaklaştım. O ise dikkatle beni izlerken kafa-
sında kim bilir neler kuruyordu yine. Bu gece buraya onunla aramızda
olanları konuşmaya gelmemiştim. Çok daha ciddi meseleler vardı ama
o birinden bihaberdi.

Ellerimi arkamda bağlayarak bakışlarımı ondan başka tarafa çe-
virdim. Tek tek mumlara bakıyor, renklerine odaklanarak düşüncele-
rimi dağıtmaya çalışıyordum. "Seni dövmeye başlamadan önce anah-
tarı versen iyi edersin, Siyah."

Sessiz kaldığında yeniden ona baktım. Bana, gözlerimin içine ba-
karak zihnimi görmek istiyor gibi bakıyordu. Belki de kalbimi... Ona
göstermediğim ne varsa görmeye çalışıyordu ama hayır, görececek bir
şey yoktu.

Yoktu.

Hafifçe öksürüp sesini temizleyerek, "En iyisi hak et," diye mı-
nıldandı. Sesi öncekine nazaran daha zayıf çıkmıştı. Bu da beni onun
zihninden geçenler üzerine düşüncelere boğmuştu. Ne düşünüyordu
da sesi böyle zayıf çıkmıştı? O aklından ne geçiyordu?

Kunter benim bir şey söylememi beklemeden arkasına dönüp piya doğru ilerlediğinde bir an için arkasından bakakaldım. Bu fazlasıyla zor geçmemiş gibi bir de bu mu olacaktı? Düşünecek şey varken şimdi tek düşünebildiğim oydu.

Sesli bir nefes bırakıp peşine takıldım ve onu merdivende yakadım. Elleri cebinde, hiç acele etmeden aşağıya iniyordu. Yanına onunla aynı anda aşağıya inmeye koyuldum. Adımlarımız birdi, aynı anda hareket ediyorduk.

"Bu ciddi bir mesele," dediğimde aynı anda hareket eden bedenimize göz ucuyla baktı ama bir şey söylemedi. "Hak etmem gerekiyor, o dosyayı bana vereceksin. Bunu bir oyun hâline getirmeye sakıncüret etme."

Basamakları indiğimizde sola döndü ve mutfığa ilerledi. Umuma maz tavrına karşılık dudaklarımın arasından bir hırıltı koptu ve birkaç saniyelik bekleyişten sonra yeniden peşine takıldım. Onun benim peşime takılmasına alışık olduğumdan itiraf etmeliyim ki bu biraz garip hissettirmişti.

Mutfığa girdiğimde önceden hazırlanmış yemeklerin bulunduğu tencereleri buzdolabından çıkarıyordu. Tencereleri ocağın üzerine bırakıp ocağı yaktıktan sonra ortadaki ada tezgâhın üzerinde salata yapmaya başladı. Mutfağın loş ışığında bu manzara korkunç diyemeyecektim. Aksine, mutfaktaki bu hâli izlenmeye değerdi.

Kollarımı göğsümde bağlayıp omzumu kapının pervazına yasladıktan sonra ağırlığımı da sağ ayağımın üzerine verdim ve onun bu üstündeki hâlini izlemeye koyuldum. Havuçları soyarken insanları derisini soyduğunu hayal ediyor olmalıydı. Marulları doğrarken de insanları doğradığını...

Kötülerin Şehri'nin zihnimi getirdiği hâle bakın! Tek düşündüğüm onların vahşetleriydi.

Kunter buzdolabına ilerleyip bir buz torbası çıkardı ve yaklaştı hemen önümde durdu. Koca cüssesi mutfağın geri kalanını görmeyi engelliyordu şimdi. Tek görebildiğim oydu. O ve bembeyaz teninde yıldız gibi parlayan buzdan hareketleri.

Buz torbasını alnıma bastırduğunda dalgınlıktan olsa gerek başı lıksız yakalandım ve dudaklarımın arasından ufak bir çığlık kaçtı. Canımın acıdığını sanıp buz torbasını hemen geri çekti.

"O kadar acıyor mu?"

Elindeki buz torbasını alıp alnıma kendim bastırdım. "Hayır."

"Niye çığlık attın?"

"Dalmışım."

"Neye?"

Sana, diyecek hâlim yoktu. Bu onu zevkten dört köşe yapardı.

"Seni nasıl öldüreceğimi düşünüyordum." Somurttum. "Anahtarını kolay yoldan almanın alternatif yollarını arıyordum yani."

Dudaklarında bir gülümseme dolandı. Bana inanmamıştı. "Yalnızca ben yapmıyorum," diyerek birkaç adım geriledi ve anlam veremediğim bir bakışla arkasına döndü, tezgâha ilerledi.

Ne demek istemişti? Bu adam beni sürekli fazla düşünmeye itiyordu. Onunla beyninizin tamamını kullanmadan konuşabilmek mümkün değildi.

Arkasından mutfığa girdim ve ada tezgâhın etrafındaki sandalyelerden ona en uzak köşede olana oturdum. "Ne demek istedin?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi ve işine devam etti. Onu izlerken ne dediğine anlam vermeye çalıştım. Bu sırada buz torbasını da alnıma bastırıyordum. Başım çatlıyordu ve kaşlarımı çatmadan durmak bir zulümdü. O Başcellat'ı ve diğer eli damga tutan Siyahları boğazlama arzumu bastırmam gerekti. Başım zonkladıkça bu gece olanları Kunter'e söyleyip hepsini darağacına çıkarma fikri hoşuma gidiyordu ama sonra Gri yanımla yüzleşiyordum ve bu arzum bir saman alevi gibi hemencecik söniyordu.

Sağ dirseğimi tezgâha yaslamış, sağ elimdeki buz torbasını alnıma bastırıp tezgâha doğru eğilmiştim. Kunter'in loş ışıktaki aydınlanan yüzüne bakarken bazen sarı kirpiklerini tek tek yolasım geliyordu. Göl-geleri göz altlarına düşen kirpikleri oldukça uzundu, belki benim kirpiklerimden bile uzun. Gözleri şimdi buz mavisi gibi görünmüyordu, loş ışıktaki daha sıcak bir maviyi andırıyordu. Alnına düşen saçları...

Sesli bir iç çekişle tezgâhtaki yarısı dolu olan şarap şişesine uzanıp önüme çektim. Biraz alkole ihtiyacım vardı yoksa bu akli toplamam mümkün değildi.

Gözlerim kadehleri aradı fakat sonra kalkmaya üşendim ve yarım şişe şarabın beni ancak kendime getireceğine karar vererek şişeden içmeye karar verdim. Şişeden yalnızca bir yudum almıştım ki Kunter birkaç adımda yanıma gelerek şişeyi elimden kapı.

"Seni öldürme planları yapmakta haklıymışım. Böylece yancın-
rak yerine geçer, halkına asil cehennem azabını yaşatabilirim."

Ağzımdan öfkeyle çıkan cümlelere bir an durup gülmeye başladım.
Ne ben ne de o şu durumda bunları söylememi bekliyorduk tabii ki.
Aklımdan geçenleri bilseydi bu söylediklerimi az bile bulurdu.

"Film de izleyelim," dedi sanki fikir sunar gibi. Henüz yemek teklifi-
lifini bile kabul etmemiştim ama teklifler teklifler! Hatta teklif bile
değil, düpedüz şart koşmaktı.

"Boğazına yapıştığım da dosya karşılığında bir şeyler dapo-
maya devam edebilecek misin bakalım?" Buz torbasını sertçe masaya
bırakıp sandalyeden kalktığımda şişeyi arkasına sakladı. "Yalnızca ke-
yifli bir gece geçirmenin peşindeyim."

Ona doğru adımladım. "Bu gecenin benim için hiç de keyifli
olmadığını bilsen..." Sesli bir nefesi bıkkınca bıraktım. "Senden bir
dosya almak için ben neden sürekli sana boyun eğmek zorundayım?
Öncesinde bir dosya için beni seninle kalmaya zorlamıştın ve şimdi
de bu."

"Bu dosyalarda mahkûmların kişisel bilgileri var ve bunlar gizli
bilgi, kimse erişmemeli. Sana ayrıcalıklı davranıp teklif sunuyorum.
Bir anda fark etmiş gibi kaşları çatıldı ve hızlıca ekledi: "Benimle ya-
şadığın için pişmansın yani?"

Pişmanım, diyemezdim. Aksine, memnundum ve onu tanıma fe-
satı yakaladığım için bu konuda iyi hissediyordum. Onu tanıdığım
için sonrasında benim karşımda durmasından nefret etmişim ya za-
ten. Eğer tanımasaydım, hep o ilk tanıdığım Kunter olsaydı gözümde
belki o zaman bu kadar kızmazdım ona.

"Bu beni bir şeylere zorladığın gerçeğini değiştirmiyor."

Önünde durdum ve elimi arkasına doğru uzatarak şişeyi almaya
çalıştım. Sahiden içmem gerekiyordu. Üç haftadır aralıksız içiyordum
ve şimdi her şeyi hatırlıyor olmak ve her şeyin üzerine bu kadar mar-
tıklı düşünebiliyor olmak beni çok yıpratıyordu. Biraz içersem kafam
biraz dağılırdı ve daha iyi hissedebilirdim.

"İnadından reddediyorsun çünkü." Hiç beklemediğim bir anda
üzerime doğru eğildiğinde bu yakınlığa hazırlıksız yakalanmış ol-
dum. Oysa tam o anda şişenin başını yakaladığım için sevinmek ü-
seydim. "Benden nefret ettiğini düşünmek kalbinin kolayına geliyor
Oysa nefret ettiğin ben değilim, tanıştığımız bu yer."

"Yanıyorsun," dedim inadına ona daha da yaklaşarak. Yakın
durmadan korktuğumu, çekindiğimi mi sanıyordu ki beni köşeye sı-
kıstırmak ister gibi hep kısa mesafeleri kullanıyordu? "Kötülerin Şehri
demek, sen demek ve bu şehre de sana da olan nefretim baki kalacak,
Öncü Kunter."

"Hayır," dedi inatla ve biraz daha yaklaştı bana. Birkaç santimden
daha fazla yoktu yüzlerimiz arasında. "Ben yalnızca bu şehirden ibaret
değilim. Burayı benim cehennemim olarak görmekten vazgeçtiğinde
bunu anlayacaksın."

"İblisler sana tapmadığında söz, anlayacağım."

Elindeki şişeyi çekip aldım ve ondan birkaç adımda uzaklaştım,
yerime geri döndüm. O bana dik dik bakarken ben de ona dik dik
bakıp buz torbasını yeniden alnıma bastırdım ve içmeye başladım.

Aniden yükselen bir öfkeyle, "O iblisler bana tapmazsa meydan-
da çarşıya gererler ikimizi!" dedi ve hırıltılı bir nefes bırakıp işinin
başına döndü. Havuçları adam doğruyormuş gibi öfkeyle doğramaya
koyuldu.

Bazen hâlâ nasıl aynı evde birbirimizi öldürmediğimizi merak
ediyordum. Hem bu kadar anlaşılamayıp hem de bazen nasıl çok iyi
anlaştığımızı çözemediştim.

Bütün bunlar bir yana, haklı sayılırdı. Bu gece bundan emin ol-
muştum. Mirza da dile getirmişti bunu. Kunter'e şeytana tapmaları
gibi tapmaya devam etmezlerse bu ölümümüz olurdu. Kurallar değildi
Siyah Bölge halkını durduran, bu zehirli sadakatti.

"Seni zayıf düşürüyorum, öyle değil mi?" diye sordum gerçek bir
merakla. "Bir Gri'yi yancın olmaya zorlamadan önce düşünseydin
keşke bunu da. Halkının asla kabul etmeyeceğini bile bile zorladın
beni buna."

"Pişman değilim," demekle yetindi yalnızca. Belki de sahiden onu
boğazlamam gerekiyordu. Ancak öyle içim rahat edecekti.

"Halkın bir gün ikimizi de meydanda çarşıya gerekcek olsa bile
mi?"

"Bunu yapmalarına asla izin vermem."

"İzin istemeyeceklerdir."

"Öyle bir şey olacağını anladığımda sen şehirden çoktan çıkmış
olursun."

"Yani hâlâ şehirden çıkabilirim," diyerek dikildim ama yatağının altında yatan gerçek anlamı idrak ettim. "Ben gidince kın sana ne yapar?"

Bana kısa bir bakış attı. "Belki İstanbul kıyılarından bakarsan cesedimi görebilirsin, Gri Hanım."

O yemeği önüme hazırlarken ben bu söylediklerini düşünüyordum. Kalmaktan alamadım kendimi. Böyle bir şey olabilir miydi? Ben gitsem de onu cezalandırırlar mıydı? Bunu Mirza'yla konuşmuş olurdum, bana direkt gerçeği söyleyebilirdi. Ne de olsa Siyah Bey'in yıkımını istemiyordu kendi bölgesi yıkılmasın diye.

Benim kurtulduğum ama onun öldüğü bir olasılık... Ben nefret ederken buldum kendimi. Benim kurtuluşum, onun ölmesi olsun istemezdim. Ondan o kadar nefret etmiyordum. Kızgın kırıngındım ama ölümünü düşleyecek kadar değil. Tamam, bazen ölüyordum ama gerçek bir düş değildi. Anlık öfkelerimin kurbanı yalnızca.

Tabakları yan yana olacak şekilde önüme koyduğunda gözüm kısıldı. Yeni bir şişe şarap açması gerekti çünkü ben, o bu hazırlarken elimdeki şarap şişesinin dibini görmüştüm. Kadehleri dururken özellikle benimkine az koyduğunu fark ettim ama ses etmedim. Salatayı da koyup bir mum yaktığında cümleler dilimin dizilmişti bile. Çaprazda, normal bir uzaklıkta duran sandalye benim dibime çekti ve yanıma oturdu.

Biten şişeyi masaya bırakıp elimdeki buz torbasını kafamda tuttim ve ayağımı sandalyesine bastırdım. "Geri git."

Daha da yanaştı. "Bu mesafe iyi."

Sandalyesini itmek için ayağımı bacaklarının arasındaki boşluktan sandalyeye bastırmam gerekti. Sandalyesini ittiğimde geriye doğru yalpaladı ama şeytanın ta kendisiydi ve kolumdan tutarak ben kendisiyle birlikte çekti.

Hemen sandalyeyi itmeyi bıraktım. "Kaşınıyorsun."

Çapkın bir gülümsemeyle, "Belki kaşırsın," dedi düzelterken lahi elimde kalacaktı bu adam.

Kadehini eline alıp aramıza doğru uzattı. "Bize."

Kadehimi uzanıp aldım ama onun kadehine dokundum. "Biz, diye bir şey yok."

Benim yerime kadehini kadehime dokundurdu ve inatla, "Bize," diye tekrar etti.

Aç olduğum için şanslıydı. Tavuklu mantar soteyi, piring pilavını görmek bir yana kokusunu alınca başımın yalnızca taş yemiş olmaktan ağrımadığını fark ettim. Deli gibi açtım, midem kıyılmıştı. Onun inadı inatlı, bu yemeği yemeden o anahtarı asla vermezdi. Karnımı doyuracaktım, bu şekilde düşünerek yemeye başladım.

Ben ona ölüm tehditleri yağdırarak yemeğimi yerken o keyifli bir şekilde beni dinleyerek yemeğini yiyordu. Sanki cümlelerim onu öldürüp yancı olarak yerine geçmek üzerine değilmiş gibi gülümsüyordu üstelik. Beni bu konuda asla ciddiye almıyordu. Bunu yapmayacağımı o kadar iyi biliyordu ki bu yalnızca ona keyif veriyordu.

Ben bu sırada şarabın dozunu elbette ki kaçırmıştım. O henüz iki kadeh içmişken ben şişenin geri kalanını tek başıma bitirmiştım. İçtikçe keyfimin yerine geldiğini fark ettiğinden olsa gerek ses etmedi.

"Ne tür filmler izlemeyi seversin?" diye sorduğunda omuz silktim. "Annemle Buz Devri'ni izlemeye bayılırdık." Annemi hatırlayarak gülümsedim. "Annem Sid'e bayılırdı."

Düşünceli bir sesle, "CD olacaktı," diye mırıldandığında sesli bir iç çektim. "Gerek yok, seninle film izlemeyeceğim. Yalnızca yemek." Elimi ona doğru uzattım. "Anahtarı ver bakalım."

"Bu filmi hatırlamak bile seni gülümsetti. Bırak da izleyelim."

"Annemi hatırlamak beni gülümsetti. Çocuk filmi izleme fikri değil. Çocukluk edemeyecek kadar büyüdüm."

"Yoksa çocukluğunu da mı öldürdün bir ay önce?"

"Çocukluğum öleli yıllar oluyor. Yalnızca unuttuğum, hatırladım."

"İnsanın annesi ölünce çocukluğu da ölür derler." Kadehine uzandı ama içmedi. "Ama ben yaşatmaya çalışıyorum."

"Tek yaşatmaya çalıştığın şey, çocukluğun."

"Kendini unuttun."

Ona bu gece olanlardan bahsetmemek için dilimi çok zor tuttum. "Tabii, canını bile verirsin beni yaşatmak için."

Onu alaya almamdan rahatsız olmuş gibi iç çekerek, "Bana inanman için ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Şaşırt beni," dedikten sonra kadehimde kalan birkaç yudum şarabı mideme indirdim. Yemek bittiğinde ikinci şişe şarabın yarısı hâlâ

doluydu ve benim kafam yeterince bulanıktı. Gerçekler ve şimdi bir hayal gibiydi, bir tür kuruntuydu. Sanki her aklı içimde bir sorunumdan uzaklaşır gibi oluyordum.

Elimi bu düşünceler üzerine alnıma çarpmaya hazırlandım. Tam bir alkolik gibiydim. Elimi alnıma vurduğumda orada bir şişlik olduğunu unutup acıyla inledim.

"Ah!" Çatık kaşlar, kısık gözlerle alnımdan çektiğim elime baktım. "Bu şchirden nefret ediyorum."

Kunter uzanıp elimi tuttu. "Birinin bir şeyden bu kadar nefret ettiğini hiç görmemiştim." Ayağa kalkıp beni de ayağa çekti. "Hadi film izleyelim."

Beni mutfaktan dışarı çekti. Elimi öyle sıkı tutuyordu ki onun peşinden giderken gözlerimi ellerimizden alamadım. Ne oluyordu böyle? Durmadan ona doğru çekiliyordum ve kendime meydan okuyacak gücüm yoktu. Belki de ona... Ona meydan okuyacak gücüm kalmamıştı. Yelkenler... Etrafıma bakındım. Neredesiniz yelkenlerim? Sizi mi indiriz böylece?

Kendi kendime, "Bizim televizyonumuz yok ki," diye mırıldadığımda, "Bizim televizyonumuz yok ama daha iyisi var," diye yanıtladı beni.

Aptaldım. O yemeği onunla yemek istemiştim. Aptaldım. O filmi onunla izlemek istiyordum. Aptaldım, aptaldım, aptaldım.

Bir elimle tırabzanlara tutunarak destek alıyordum, bir elimle ise ona teslim etmişim. Adımlarım onun adımlarını takip ediyordum ve bu adımların birinde bile gerileme arzusu yoktu. Hep ileri, önce adımlarının arkasından gitmek istiyorlardı.

"Bir mucize gerçekleşiyor," diyerek bir üst kata çekti beni. "İzletmeden seni istediğim yere götürmeme izin veriyorsun." Kıkırdadı. "Elimi ısırırsın sanmıştım."

Ellerime baktım. Evet, elini ısırma güzel fikirmiş. Nasıl atmıştım bunu, nasıl yeltenmemişim?

Yelkenlerim sadece suya inmemiş, fırtınalı denizde çoktan karaya vurmuştu. Bense denizin ortasındayım ve yılanı sarılıyorum. Yılan da ne güzeldi. İlk kez böyle bir yılan görüyordum. Tatlı dilli ve inanılmaz çekiciydi.

Çatı katına çıktık. Buraya daha önce hiç çıkmadığımı ancak o zaman fark ettim. Daha çok Kunter'in çalışma odasıyla ya da yatak odasıyla ilgilendiğimden atlamıştım burayı.

Kapıdan içeri girdiğimizde sağ tarafta kalan duvarın tamamını kaplayan projeksiyon perdesini gördüm. Sol taraftaki duvarın kenarında, yerde ise oldukça rahat görünen yastıklar vardı. Hatta o kadar çok yastık vardı ki insan aralarına atlayıp kaybolmak istiyordu.

Yukarıdaki açıklığı fark ettiğimde bakışlarım yukarı döndü. Tavana tam olarak yastıkların bulunduğu yere uzanıldığında gökyüzü görünecek kadar büyük bir pencere vardı.

Başımı oraya doğru uzatıp gökyüzüne baktım. Gecenin karanlığında yıldızlar birer ışık gibi parlıyorlardı.

"Burayı nasıl daha önce görmem?"

"Evimizle pek ilgilendiğini söyleyemem," diyerek beni yastıkların üzerine doğru çekti. Yastıkların arasına uzanıp gözlerimi gökyüzüne diktim. Burada sonsuza kadar kalabilirdim. Sonsuzluk az bile kalırdı.

Ellerini hafif büküğüm dizlerimin üzerine yerleştirerek önümde eğildi. "Hâlâ film izlemek istemiyor musun?"

İlgiyle parlayan buzdan harelerine bakarken dudaklarımda yeşeren tebessüme mani olamadım. Aklımı kaybetmiş olmalıydım, mutfakta bir yerde kalmıştı sanırım. İlk kez bu kadar normal hissediyordum ama. Birlikte, normal insanlar gibi film izleme fikri normallikten çok uzak olduğumuz için beni kolayca büyülemişti.

"İstiyorum," diye mırıldandım garip bir şekilde çekingen bir tavırla. Belki de ona *evet* deme düşüncesi yüzündendi. Ona inat etmeyi, reddetmeyi öyle kafaya koymuştum ki şimdi buna karşı bir şekilde davranışlarımdan kendi kendimi utandırmıştım.

Dudaklarına yaydığı tatlı bir gülümsemeyle geri çekilip filmi ayarlamaya koyuldu. O bütün bu hazırlığı yaparken kendimi iyice kaptırmamak adına gözlerimi onun üzerinden çekip tavana diktim ve gecenin karanlığında birer yol gösterici gibi parlayan yıldızlara dokunmak ister gibi elimi yukarıya kaldırdım, parmaklarımı olabildiğince ileriye uzattım.

"Elleri ellerimden kayıp giden yıldız oldu, gülünce ışık saçan o gözler yaşla doldu," diye kendi kendime şarkı mırıldandığımda Kunter, "Ağlama duymaz artık, bir varmış bir yok olmuş," diyerek eşlik etti bana.

Bakışlarımı yıldızlardan alıp ona çevirdim. Kalbim kır kır pıyordu şimdi ve nedenini anlayamıyordum. Onda beni bu kadar heyecanlandıran ne vardı?

"Giderken bıraktığı bütün renkler siyah oldu," diye bir sonrakine karatı mırıldandığımda işini bitirmiş olsa gerek ayağa kalkarak doğru döndü ve birkaç adımda yeniden yanıma geldi. "Dünya artık, belki de huzur buldu."

Yanıma oturduğunda omuzlarımız birbirine değdi. Önce baktım rine dokunan omuzlarımıza baktım ve ardından gözlerimi yukarı doğru kaldırıp ona. "Bu şarkıdaki Siyah sen olabilir misin?"

"Belki de sensin."

"Ben Gri'yim." Sertçe yutkunup onun gibi önüme döndüm. "Linda bir Gri bile değilim artık."

Projeksiyona yansıyan Buz Devri'nin girişine öylece baktım. Kunter'in filmi başlatmasını beklerken bakışlarını üzerimde hissettim ama yine de dönüp bakmadım ona.

"Ruhun Gri," diye mırıldandı. "Bana bakan bakışların Gri, bin bin Gri, sözlerin Gri."

"Senin neyin Gri?" diye sorarak baktım ona. Madem Gri olmasaydı ya da olmamakla bu kadar ilgileniyordu, Gri bir şeyleri olmalıydı.

Cevabı karşısında dumura uğradım, ne cevap vereceğimi bilemedim. Hayır, demeliydim belki de ama bunun doğru olduğunu bilince hayır, diyemezdim. Ne de olsa ben onun için buydum, iyi yanları hatırlatan o gri yanı. Gri yanlarına o kadar hasretti ki bu yüzden ben den vazgeçemiyordum.

"Gri yanların için," diye mırıldandım yalnızca, başka da bir şey söylemedim ona. Onunla yeniden bu Gri kavgasına tutuşmayacaktım.

"Bizi basitleştirme, Gri Hanım."

Ona bir cevap verme fırsatı tanımadan, "Mısır olacaktı," diyecekti. Kısa bir an için yanımdan ayrıldı Kunter. Onun yokluğunda bu geceyi, bu gece olabilecekleri düşündüm yalnızca. Bu gece ben... Ben bir raya başka bir şey için gelmişim. Onunla film izlemek, onu anlamak değildi benim derdim. Ama o, böyleydi işte. Yeteneklerinden birini aklımı başımdan almaktı.

Kunter birkaç dakika sonra elinde ağzına kadar dolu bir kupa mısır ve şarapla geri döndü. Yeniden yanıma oturdu, aramamı

omuzlarımızın arasında boşluk kalmayacak kadar da mesafe bırakmamaya dikkat etti. O bana sırnaşırken ben onun şarabı kadehlerimize dokduruşunu izledim.

Sessizce...

Sanki onu yeterince izlersem çözebilecektim. Şifrelerini kıracağım, her şeyi açığa çıkarıp onu... Onu affedebilecektim.

Kunter kadehimi elime tutuşturup filmi başlattığında başta aklım bir karış havadaydı, ne yaptığımızı dahi unutmuştum. Sonra aklım başına gelsin istercesine şarabımı yudumlamaya başladım ve filme odaklanmayı denedim. Zamanla da başardım çünkü Sid'e gülmeden edemezdim ben. Bu yüzden her şeyi unuttum ve annemle izlerken eğlendiğim kadar Kunter'le izlerken de eğlendim.

Ben gülerken Kunter de eksik kalmıyordu ama onun benim gibi sesli güldüğünü söyleyemezdim. Çok güldüğümde dönüp ona bakıyordum gülüyor mu diye. Hep göz göze geliyorduk. Bu da bana, onun da çok güldüğünü ve ben de gülüyor muyum diye baktığını düşündürmüştü.

Şarabın dibini görüp mısırı da yarıladığımızda ilk filmi bitirebilmiştik. Kunter ısrarlarım sonucu ikinci filmi de açtı ve bize bir şişe şarap daha getirdi.

Zil zurna sarhoş olmuştum ama iyi haber, onun da benden farkı yoktu. Yani, öyle olduğunu sanıyordum çünkü benim kadar olmasa da epey içmişti bu gece.

Bir noktada filmi izlerken düşüncelere dalmıştım. Bu sırada Kunter'in güldüğünü işiterek ona doğru döndüm. Film izliyordu, bana bakmıyordu. Ona baktığımı fark etmediğini, filme fazla daldığını düşünerek ona bakmaya devam ettim. Bunu genelde o yapardı, o izlerdi beni ve ben kızardım ona. Şimdiyse onu izlemekten kendimi alacak bir sebep bulamıyordum. Bunu yalnızca istiyordum.

Gözlerini filminden ayırmadan dilinin ucunu üst dudağına usulca değdirip geri çekti. Bu, bütün dikkatimi dudaklarına çekmişti. Hemen ardından çeyreği dolu kadehini dudaklarına uzattı, oldukça yavaş bir şekilde birkaç yudum şarap aldı. Boşta olan elini kafasına doğru uzattı, parmak uçları gri saçlarında dolandı durdu. Gözlerini dikkatle kıstığında bu kez de kirpiklerine kaydığını odağım. Uzun ve gür kirpikleri...

İster istemez, tamamen plansız bir şekilde sesli bir iç çöküşüm oldu kendimi. Sarhoşken bu sık sık yaptığım bir şeydi ama şu an ben yapmamın nedeni kesinlikle sarhoşluğum değildi.

Onu şahsi filmim hâline getirmiştım. Sahnesinin her detayını gözümü dahi kırpmadan izliyor, onu kendi içimde yumuşatıyordum.

Kadehindeki son yudumu da midesine indirdikten sonra, "Çok dilerim," dedi aniden, hiç beklemediğim bir şekilde. Kaşlarım gözlerle havalandı.

Kısık, çatlak bir sesle, "Ne için?" diye sordum. Kafam allak bulaktı zaten, anlamada güçlük çekiyordum şu an için.

"Seni kırdığım için..." Sonunda bakışları üzerime döndü. "diğer her şey için."

Doğru ya, onun şahsi filmim olmasından çok daha önemli meselelerimiz vardı. Burada olmam bile onun şart koşmuş olmasıyla ilgiliydi.

Gözlerimi devirerek üzerinden çektim ve arkama iyice yaslanıp başımı da yastıklara gömdüm. Ona bakmayı bırakmak bu kadar kolaydı işte, bir cümlesiyle her şeyi hatırlatmasına bakıyordum.

"Bu gece son, Gri Hanım. Bu sana son özürümdü ve bu bizim son güzel anımızdı. Hatalıydım, kabul ediyorum. Sen hep haklıydın ve haklı olarak, bir masum olarak Kötülerin Şehri'nden çıkıp kurtulmayı hak ediyorsun." Bakışlarım kayarak üzerine döndüğünde derin bir nefesi güçlkle içine çekip ekledi: "Gemi gelecek, Gri Hanım. Cehennemimden kurtulup özgürlüğüne kavuşacaksın."

"Beni..." Hızlıca doğrulduğumda başım döndü ama aldırıış etmedim. "Beni bırakıyor musun?"

Dudaklarını hızlıca ıslattı. "Seni tutmam bir hataydı. Karşımda durmam..." Başını iki yana sallarken huzursuz görünüyordu. "Halk sana daha da düşman ettim. Artık burada kalman eskisinden daha tehlikeli. Bu tehlikeyi göz göre göre alıp bencillik etmeye devam etmeyeceğim."

"Ama Amber..."

"Amber'i ben hallederim. Ne de olsa iplerimi yeniden eline alması onun en büyük zaferi olacak."

"İpler..."

Kaşlarım hızla çatıldı. Amber'in nefretine yeniden boyun eğecektim. Yeniden onun sevgisine muhtaç o adama dönüşecek, onun celladı

olacaktı. Ben gidince her şey eskisi gibi olacaktı. Sanki hiç var olmamışım gibi.

Sanki hiç var olmamışım gibi.

Hiç tanışmamış, birbirimizin gözlerine hiç bakmamış ve aynı denizde boğulmamışız gibi.

"Ondan çok daha güçlüsün. Niçin boyun eğeceksin? Sevgi aramayı bırak artık. Ne Amber'in ne de bir başkasının sevgisine muhtaç bir adamsın."

"Konu sevgi değil."

"Evet, gerçekten sevilip bu sevgiyi boşa çıkarmaktan da o kadar çok korkuyorsun ki şaşıyorum doğrusu. Şeytanın yancılığı yapan bir adam nasıl olur da sevgi konusunda bu kadar korkak olabilir?"

Kunter'in kaşları çatıldı. Bunları söylememi beklemiyordu, ben de beklemiyordum. Nasıl olduysa bana şehirden çıkacağımı söylemiş olmasına rağmen sinirlenmiştim ona.

"Yekta," diye fısıldadı güçlkle. Adımı böyle bir anda söylediğinde ilk kez bana inanılmaz gerçek hissettirdi. "Benden ne istiyorsun?" Gözümde inanılmaz çaresiz göründü. "Cehennemimden kurtulmak istemiyor musun? Senin için başka daha ne yapabilirim?"

"Bunca zaman sen benden ne istedin?" diye sordum aniden yükselen bir öfkeyle. Şu durumda mantıklı düşünemiyordum. Zil zurna sarhoştum ama daha da önemlisi ona olan nefretimi hiç beklemediğim bir anda almıştı benden. Ona karşı kendimi asıl şimdi savunmasız hissediyordum. "Cehennemimden kurtulmakmış." Elim enseme gitti. "Ben çoktan yandım o cehennemde. Ben yanmadan önce sen benden ne istedin!"

Dudaklarını bir cevap vermek için hızlıca araladıysa da hiçbir şey söylemeden yavaşça geri birbirine bastırdı. İyice doğruldu oturduğu yerden ve benim aksime sakinliğini korudu. Benimle tartışmayacaktı artık.

"Haklısın," dedi uzun bir sessizliğin ardından. "Ama senin için başka ne yapabilirim, bilmiyorum. Seni özgür bırakmaktan başka elimden ne gelir ki? Benden başka hiçbir şey istemedin ki? Anlayamıyorum, mutlu olursun sanmıştım."

Ben de mutlu olurum sanmıştım. Niçin böyle hissediyordum? Sarhoşluktan? Hayır, sanmıyorum. Ona bakıyorum şimdi, merakla

parlayan gözlerine ve sonra bir daha bu gözleri göremediğimi düşünüyorum. Nasıl da zifiri karanlık. Nasıl kalırım o karanlıkta?

"Mutlu olacağım tabii ki," diye patladım birdenbire. "Lütfen özgürlüğümü verdiğin için sana teşekkür mü etmeliydim? Ben seni den zincirlerimi bıraktın, ne büyük lütfü!"

Bakışları sertleşmek yerine iyice yumuşadı ve sonra dişlerini sıkıp gırtlığını kasılan çenesinden anladım. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp ve bütün cümlelerini bir bir yuttu. Yalnızca baktı bana. Sanki bu kez böyle uzun bakıyormuş gibi. *Bu gece son*, demişti. Sondu tabii. Daha başlamamış bir şeylerin de sonuydu aynı zamanda.

Kunter bir an sonra aniden ayağa kalkıp odayı terk ettiğinde ruğum nefesimi ancak o zaman güçlükle bırakabildim. İnanamıyordum buna. Bu kadar kötü hissedebildiğime. Nasıl olurdu da olmazdım? Nasıl olurdu da onun peşinden gitmek için can atardım?

Elimi alınma çarptım. "Aptal." Birkaç kez daha üst üste, daha sert çarptım. "Aptalsın sen, aptal. Ne istediğinin farkında mısın sen?"

Kendimi tokatlamayı bırakıp yarısı dolu şarap şişesini kapıya gibi içmeye başladım. Aklımı kaybetsem şu anda yeriye. Hatta aklı mı kaybetmiş gibiydim. Kalbimi de! Küt küt çarpıyordu arsız!

Film devam ediyordu. Projeksiyona bakıyordum, film gözümün önünde akıp gidiyordu ama benim tek görebildiğim onun bana bakıp uzun uzun bakışıydı. Son. Bu gece son. Nasıl olur son? Ben yarı kalmış hissederken bu nasıl son?

Film bittiğinde projeksiyon perdesi karardı ve oda karanlığa girmişti. Şişeden bir yudum daha almak istediğimde o yudum gelmedi. Şişeyi salladım, ses yoktu. Şişeyi ters çevirdim ve bir damla bile akmadı.

Sesli bir nefesi bıkkınca bırakıp başımı arkaya attım ve camı vandan yıldızlara baktım. Yıldızlar gitmişti, gökyüzü zifiri karanlık.

Sanki o gitmiş ve her şey tek tek onunla birlikte terk etmişti beni. Özgürlüğümü verip yıldızları çalmıştı benden.

Önce yerden destek alarak doğruldum ve ardından duvara tutunarak ayağa kalktım. Sarsak adımlarla odanın dışına doğru zikzak çizerek ilerledim. Odadan çıktığımda ona giden yolun aydınlık olduğunu gördüm. Sanki her şey ondan yanaydı.

Tırabzanlara tutuna tutuna aşağıya indim. Onu karşıma alıp. Alıp onu karşıma... Karşıma onu... Hayır. Söyleyemem, yapamam.

ona. Yapmamalıyım. Aklım başımda benim. Delirmedim henüz. Bu delilik.

Kapısının önüne geldiğimde daha fazla ilerlemeden önce bir seviyeliğe durdum. Onun karşısına geçmek yerine gitmeliydim. Aklı başında olan her insan bunu yapardı. Cehenneme kim sığınır ki? Şeytanla kim anlaşır? Gri olan kimse yapmazdı bunu.

Ama şeytan, yılan kılığında değil. O gri saçlı, buz gibi mavi gözleri var ve tatlı dilli... Yılana kanmamak mümkün ama ona kanmamak mümkün değil.

Sağ elimi kapının pervazına bastırıp sol elimi ensemdeki damganın üstüne uzattım. O, beni yakmazdı ama ona tapanlar beni cayır cayır yakardı. Lime lime ederlerdi beni, gülüp eğlenirlerdi can çekişime. O da farkında, o da biliyor. Bu yüzden *bu gece son* demedi mi zaten? O hâlde sonsa bu gece, özgür bırakacağım kendimi ona. Ne de olsa son, yarınlar yok.

Elimi ensemden çekerek kapısına uzattım ve hafif aralık kapıyı iterek açtım. Kapıdan içeri girdiğimde onu yatağının ucunda buldum. Ellerini başının iki yanına bastırmıştı ve dirsekleri dizlerindeydi.

"Kaçma sırası sende demek," diyerek ona doğru birkaç adım attığımda ellerini başından çekerek bakışlarını üzerime çevirdi. Gelmiş olduğuma şaşırmıştı elbette. Ben bile şaşıırıyordum burada olduğuma.

"Yanında olmamdan nefret ediyor gibi görünüyordun."

Her an düşecekmiş gibi yürüdüğümü fark etmiş olsa gerek hızlıca yataktan kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatacak kadar yürüdü. Bana dokunmadı ama düşecek olsam tek hamlede yakalardı beni.

"Yanımda olmandan nefret ediyorum," diye yanıtladım onu. Bunu söyleyeceğimi bilmiş gibi başını hafifçe sallarken sessiz kaldı. Asla beklemediği ise hemen ardından, "Yanımda olmamandan nefret ettiğim kadar," dememdi.

Dudaklarının arasından hızlıca bir, "Ne?" kaçtı. Sanırım ilk kez onu hazırlıksız yakalamıştım. O hep bir şeyleri tahmin eden çokbilmişti ne de olsa. Nefretimi öyle sahici oynamıştım ki bu nefretin aslında ona olan ilgimi hayal kırıklığına uğratmasından kaynaklı olduğunu anlayamamıştı. Ben de anlayamamıştım.

Bu gece son.

"Madem bu gece son, tamamlamamış bütün cümlelerini."

"Yekta," dedi kafası allak bullak olduğu her hâlden belli bir kilde. Kalbine uzansam küt küt çarpacağını hissedecektim, biliyordum uzanmama bile gerek yoktu.

"*Cesaretin varsa sen söyle, dememiş miydin? Söyle, ben de söyleyeceğim.*"

Bana inanamıyormuş gibi bakıyordu. Ever, ben de olsam ben öyle bakardım bana. İnanamazdım söylediklerime, beklediklerime.

"Söylemek yerine gösterirsem öldürür müsün beni?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Katil değilim ki ben, öldürürsen seni. Beni kendinle karıştıрма."

"Seni kendimle karıştıracak olsaydım güzel bir karışım olurdu Gri Hanım."

"Deneyelim mi?"

Bir anlığına ayakta duramayıp sendelediğimde elini hızlıca bime sardı. *Hep yakalarım seni*, demişti daha önce ve ever, ihtiyacı olduğunda hep yakalıyordu beni. Onun beni tutacağından emin bir şekilde alıyordum bütün riskleri. Ona güvenmediğimi sanıyordu ama hayır, ona güvenmekten fazlasını yaşıyordum içimde.

Ona ilgiyle bakarken onun beni şaşkınlıkla izlemeye devam etmesine gülmekten alamadım kendimi. Gülüşüm onu iyice kuşkuya düşürmüştü olsa gerek, "Alay mı ediyorsun benimle?" diye sordu epey öde bir şekilde. "Kandırıyor musun yoksa? Gitmeden önce son bir dâvâ mı vurmak istedin bana?"

"Alay eden, kandıran, durmadan darbe vuran sensin, seni!" Kafam çatıldı. "Üzüm üzüme baka baka kararır, Siyah Bey. Karardıkça bu da senin suçun. *Karanlığı fazla ilgi çekiciydi, kandım, derim ben de insanlara.*"

Alkolün etkisiyle onunla hiç olmadığı kadar tatlı dille konuşuyordum. Buna alışık olmadığı için tabii ki suratıma bir mucizeye şahit oluyormuş gibi bakıyordu. Arada sırada da etrafına sanki bir yerdeki kamera varmış da onu bulup beni enseleyecekmiş gibi şüpheyle geziyordu. Oysa şimdi göğsüne bastırdığım parmağımın ucu onun küt küt atan kalbine dokunurken benim kalbim de onunki kadar hızlı çarpıyordu. Çünkü o, beni bu dünyada heyecanlandıran tek kişiydi.

Bu gece son.

Yüzüme dünyanın en zor bulmacasını çözmeye çalışır gibi öyle büyük bir ilgi ve dikkatle bakıyordu ki başımı sağa, sola doğru yavaş-

latırıp hemen ardından yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. Vücudum yanıyordu, her nokta cayır cayırdı. Ama bu yangın canımı yakmıyordu, aksine beni büyük bir arzuyla, bitmek bilmeyen bir aşlıkla sınıyordu. Onunla.

Dudaklarına doğru, "Bu gece son." diye fısıldadım. "*Hadi, bu gece hayatımızın son gecesiymiş gibi yaşayalım Siyah Bey.*"

"*Bu gece zaten hayatımın son gecesi,*" dedi. *Benim sonu ben* taki eli hızlıca çenemi kavradı ve başımı hafifçe yukarıya kaldırıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ve işte o an, ikimiz de bastırduğumuz her şeyi bırakmıştık. Bunun için yanıp tutuştuğumu bu âna kadar bilmiyordum. Kunter'in dudakları dudaklarımın üzerine sertçe kapandı. Bu bir öpücük değil, bir meydan okumaydı. Sanki aramızdaki nefret dilden dile, tenimizin altında aktı ve birbirine karıştı. Parmaklarım hızlıca Kunter'in tişörtünü kavradı. Aramızdaki bütün savaşları unutmak ister gibi ya da savaşı ona karşı değil, onun için vermek ister gibi.

Dudaklarım kıpırdanıp hafifçe açıldığında bu Kunter'in sabrını iyice kırdı ve birdenbire öpücük derinleşti. Başta kısıydı, kesik kesikti, sonra açılığa dönüştü. Dişleri hafifçe alt dudağımı yakaladı, çekti ve asıl bu bana bir meydan okuma gibi geldi. Belimdeki elini bir anda iyice bastırduğunda vücutlarımız arasındaki santimler yok oldu. Şimdi birbirimize hiç olmadığı kadar yakın, bir bütün gibiydik. Her hücremle ona ait hissettiğim çok kısa bir an. İşte o an bütün duvarlarımı parçalara ayırıp beni ona tam anlamıyla mahkûm etti.

Bu öpücük sadece arzu değildi, suçtu ve ceza gibi tatlıydı. İkimiz de farkındaydık, bu öpüşme sadece ilk değil, aynı zamanda dönüşü olmayan bir adımdı. Bu birbirimizi hem mahvedip hem tamamladığımız son gecenin başlangıcıydı.

Kunter bir anlığına hafifçe geri çekilip dudaklarıma doğru, "*Şimdi nasıl bırakacağım seni?*" diye çaresizce fısıldadığında bu kez ben dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak susturdum onu.

Bu gece son.

BÖLÜM 14

Kötülerin Şehri'nde hayatta kalmak için her adımımı hesapladım ve Kunter hesaplarımı daima bozan o kişiydi. Güvenmeli, onu affetmemeliydim ama ona her baktığımda gözlerimde öfkenin ardında gizlenen başka bir şey vardı. Tanıdık bir yalnızlık. Farklı karanlığın içinde büyümüş başka bir hayaletti.

Kunter yıllarca öfkeyle, kinle yaşamış biriydi. Benim ona dırışım, susuşum ve bakışım dahi Kunter'in yıllardır bastırıldığı insanı nını uyandırmaya yetmişti. Benim bir dokunuşum onun kendini ka betmesine neden olurken ben onun gözlerinde boğulup duruyordum.

Birbirimize itiraf etmeliydik ki biz birbirimizin ancak sonu olab lirdik. Bu nedenle bu, son gecemizde yaşanmalıydı. Kötülerin Şehi bir savaş alanıydı ve biz bir Gri ve Siyah olarak bu savaş alanında el de tutuşamazdık. Her şey üstümüze çökerdi ve bu, göz göre göre ölüme yürümekten farksız olurdu.

Yine de ilk defa savaşmayı bıraktım. Ona karşı. Kendime kar şı. Hayata karşı. Bunun son gecemiz olması mıydı bana bu cesare tveren? Hayır, ben yalnızca ona teslim olmak için kendime güçlü be bahane arıyordum ve bulmuştum.

Son bir gece ve sonra özgürüm. Gri ve Siyah, o ve ben... Olab lecek en kötü başlangıç bu. Dudaklarıma dokunan dudaklarına her hücremle aç hissederken buna nasıl sarhoştum diyecektim? Nasıl özgü kalıp bu ânın geleceğimde bir daha hiç yaşanmayacağını bilerek ö gürlüğü'n tadını çıkaracaktım? Nefessiz kalana dek onu öpme ihtiyacı hissederken... Biz bununla nasıl başa çıkacaktık?

Nefes nefese bir şekilde dudaklarımızı birbirinden ayırdık. Kunter alnımı alnına yaslarken mavi gözleri dikkatle beni izliyordu. A önce yaşadıklarımızı bilmesem onun acı çektiğini söylerdim. Bana öyle narin dokunuyordu ki... Sanki ben değildim karşıdaki, banyının en kırılgan gerçeğiydim. Saçlarımı yüzümden çekiş, yanagı

değten parmakları, belimdeki eli... Her şey bir veda ama aynı zaman da bir teşekkür gibiydi.

Dudaklarım hâlâ onun tadındaydı. O öpücüğün sıcaklığıyla de şil, ahındaki fırtınayla titriyordum. Kunter'in nefesi yüzümde gezini yordu ama dokunuşu değişmeye başlamıştı. Sanki az önce beni tutan eller değil de başka bir adamın elleri şimdi beni yavaşça bırakıyordu. Narin, tedirgin, korkak...

Onun gibi birinden böyle bir çekilme beklemezdim. Sertti o, güç lüydü, tehlikeliydi ama şimdi... sadece insan gibiydi.

Korkuyordu ama benden değil, beni kırmaktan.

"Ben..." dedi boğuk bir sesle. "Sana böyle veda etmemeliydim."

O an kalbimde bir şey sarsıldı. "Vedayı düşünme şimdi."

"Nasıl düşünmem," derken ellerini sırtıma doğru uzattı ve beni kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. Sahiden veda ediyordu bana. Çok tan kabullenmişti bu vedayı. "Benden nefret ettiğini düşünürken bu çok daha kolaydı, Gri Hanım."

Ona sarılırken gözlerimi kapattım ve bu ânın her hissini her hü creme kaydetmeye çalıştım. Bunu unutmak istemiyordum. Onun bana hissettirdiklerini ölene dek hatırlamak istiyordum.

"Yine de..." Saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. "...benden nefret etmediğin için teşekkür ederim."

"Senden değil, bu şehrin sana yaptırdıklarından nefret ediyorum. Bu cehennemin şeytanı olmak zorunda olmaktan ve bu şehirle ilgili geriye kalan her şeyden."

"Ben hariç?" diye sorarcasına mırıldandığında minik bir kıkırtı yla, "Sen hariç," diye yanıtladım onu.

Güldüğümü duyduğunda hafifçe geri çekilerek gülen suratıma baktı. Bakışları gülen yüzümde uzun uzun dolanırken o da gülüm sedi. Gülümsemem onun için her seferinde bir mucizeydi ve yine her seferinde bunu bana hissettiriyordu.

"Seni zindanlarımdan birine hapsedip kendime saklama fikri hâlâ kulağa hoş geliyor."

Gülüşüm dudaklarımda soldu. Bunun nedeni bunu yapabilecek kapasitede tehlikeli biri olmasıydı. Ve sahiden zindanı olduğundan şüphe ediyordum.

"Bunun yerine cezayı çekip şehirden çıkmaya ne dersin?"

"Tabii," dedi dudaklarını büzerken. "O da olabilir."

"Olabilir, değil mi?" Gözlerim merakla büyüdü. "Buradan bilirsın, değil mi? Bir kişiyi öldürdüm, demiştin. Cezan mıdır, değildir."

"Evet," dedikten sonra sertçe yutkundu ve gözlerini bir anlığına gözlerimden kaçırdı. Rahatsız olmuş gibi göründü. "Altı yıl değil mi?" Gülümseyerek yeniden bana baktı. "Altı yıl sonra kapına gelmişimde bana kendi ellerinde sufle yapacaksın ve albümlerini dinleyeceğiz. Yalnızca bekle beni, Gri Hanım."

Gözlerimi kısarak, "Hıı," diye mırıldandığımda gözlerini kısıp "Hıı," dedi beni taklit edercesine.

Aniden geri çekildiğimde neye uğradığımı şaşırды. Sanırım ben için şiddet severliğimi konuşturacağımı sanmıştı ama ellerimi oradan uzatıp, "Taş kâğıt makas," dediğimde amacımın çok farklı olduğunu anlayıp derin bir nefesi seslice bıraktı. "Eğer kazanırsan tamam, ben de seninle olurum ama ben kazanırsam bana bir borcun olmuş olur."

Ellerini öne doğru uzattı ve taş kâğıt makas için hazırlandı. "Borcun?"

Omuz silktim. "Borç işte. Bir isteğimi yerine getireceksin. Ne olursa olsun."

"Pekâlâ." Aramızdaki ufak boşluğu olabildiğince azaltmak için yanaştı. "Umarım yan çizmezsin, Gri Hanım. Sabah olduğunda sen de sarhoştum diyecek olursan yemin ederim zindana kapatırım seni."

"Bazen çok şakacı oluyorsun."

Yalandan gülümsedi. "Şaka yapmıyorum."

Ona şaşkın şaşkın bakarken o bana bıyık altından gülüyordu. Ciddi miydi şimdi bu? Sabah pek tabii sarhoştum bahanesini kullanabilirdim. Bu tam benlik bir hareketti. Ne de olsa bu son geceydi ve ben her ne kadar çok içsem de diğer günler bunun kat kat fazlasını içtiğimden sandığı kadar sarhoş değildim. Her şeyin farkındaydım. Bilinçli hareket ediyordum. Biraz rahattım, kabul ediyordum. Alkol olmasa kendimi epey kasardım ve bu gecenin sonu kavgayla dahi bitirebilirdi ama şimdi onunla hiç kavgaya edesim yoktu. Aksine, kalan zamanımı onu daha çok tanımaya ayırmak istiyordum.

"Tekte biter," diyerek elimi yumruk yapıp diğer elimi üstümün üzerine yerleştirdim. "Taş kâğıt makas."

Ellerimizi yumruk hâlinde üç kere aşağı yukarı yaparken birbirimize değil, birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Ben makas

yapmıştım. Bakışlarımız aynı anda ellerimizin üzerine döndü. O taş makası yapmıştı.

"Yine de benden canımı bile isteyebilirsin, Gri Hanım," diyerek makas yaptığı elimden yakaladı ve beni kendine çekip dudaklarını sertçe dudaklarımın üzerine bastırdı. Kolunu belime sıkıca sarıp ayaklarını yerden kesti. Birkaç saniye sonra sırtım yatağın soğuk yüzeyiyle buluştu.

Bir anlığına dudaklarını dudaklarımın üzerinden ayırıp, "İzin ver," dedi muhtaç bir sesle. "Bunun için yanıp tutuşuyorum."

Başta aklım çok başka yerlere gitti. O kısa anda aklımı kaybedeceğimi sandım ama onun yanıp tutuştuğu şey çok başkaydı. Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp önce yanağımdan, sonra alnımdan, saçlarımdan ve boynumdan... Beni öpmeye başladı. Uzun zamandır yanıp tutuştuğu şey beni doyasya öpebilmektir. Bu her şeyden daha gerçek hissettirdi bana.

Başımı geriye doğru attığımda dudakları boynumun üzerinde geziniyordu. "Bu gece son," diye fısıldadım. "Nasıl... Nasıl son olacak?"

Aklımı kurcalayan bu gerçek tenimi karıncalandırdı. Kunter'in dudaklarının sıcak baskısı tenimin üzerinden uzaklaştı ve bir an sonra tavana diktiğim bakışlarımın önüne geçti.

"Gitme diyemem." Dudaklarını dudaklarıma bastırıp minik bir öpücük bıraktı. "Artık burada kalamazsın, Gri Hanım."

Tehlikenin farkındaydı, farkındaydık. Gitme diyemezdi, kal diyemezdi. Artık o yalnızca özgürsün diyebilirdi ve bu, git demekti.

Gitmeliydim, gitmek istiyordum. Ölmek istemiyordum ve bu cehennemdeki şeytanların vahşetine daha fazla tanık olmak istemiyordum ama giderken onu da yanımda götürmek istiyordum. Ama bu imkânsızdı.

Başımı yastıktan kaldırıp dudaklarına doğru uzandım ve hafifçe öptüm onu. Başka ne yapabilirdim ki? Son gecemizde, bunca imkânsızlığın içinde elimden de kalbimden de başka ne gelirdi ki?

Bu kadar da özgür bırakmamalıydım kendimi. Tutmalıydım biraz olsun, kızmalıydım ona ama yapamıyordum işte. Belki tutsaydım kendimi, yarın giderken canım o kadar da yanmazdı ama şimdi gidişimi düşününce bile kahroluyordum içten içe.

"Birkaç gün daha," dedim dudaklarına doğru. "Hemen gitmek istemiyorum. Bize birkaç gün daha."

"Birkaç gün daha," dedi *tamam* dercesine ve öpmeye devam etti. Belimdeki eli aşağı doğru kaydığında benim de ellerim onun boyundan saçlarına doğru uzandı. Parmaklarım dağılan saçlarının arasında bir an sonra ellerimde kalacakmış gibi dolandığı sırada Kunter kendini tutamamış gibi dudaklarıma doğru kıkırdadı.

Sersem bir şekilde kaşlarımı çatıp, "Ne gülüyorsun?" diye sordum gerçek bir merakla. Bu onu daha da güldürdüğünde avuç içlerim saçlarını çekiştirmek için kaşındı. Sahiden dediği gibi tam bir şiddet se-verdim doğrusu.

"Sana bir gün saçlarımı başka amaçlar uğruna ellerinin arasına alacağını söylemiştim."

Sesli bir nefes bırakırken o günü hatırladım. Evet, böyle bir an yaşanmıştı. O zamanlar buna hiç ihtimal vermiyordum ama şimdi arzularım çok başka yöndeydi. O zamanlar ona yalnızca öfkeliydim ama şimdi onu istiyordum.

"Çocuk gibisin, Siyah." Onu göğsünden ittiğimde inatla üzerime doğru eğildi. "Belli ki bu çocukta gözün var, Gri Hanım."

Öptü beni, sıkıca sarıp sarmaladı ve en ileri gidecekmiş gibi sınırlarımda dolandı durdu ama ileri gitmedi, sınırlarımda kaldı. Dokundu ama dokunuşunda bile bir sınır vardı. Bazı noktalarım sanki onun için yasaklıymış gibi uzak durdu. Beni zirveye çıkardı, arzularım tarafından boğulmama neden oldu ama bir türlü en ileriye gitmedi.

"Neden?" dedim en sonunda, nefes nefese bir şekilde sabırsızca. "Neden duruyorsun? Neden?"

"Çünkü..." dedi nefes nefese, güçlkle konuşuyormuş gibi. "... sarhoşsun, Gri Hanım."

"Yeterince ayıgım."

"Yeterince ayık olsaydın sevgi, ilgi, arzu dışında nefret ve öfke de olurdu bakışlarında." Parmak ucuyla göz kenarlarıma nazikçe dokundu. "Oysa şimdi yalnızca... seviyorsun beni. Sanki ölene dek sevecekmişsin gibi."

"Belki de öyledir."

Başını hafifçe iki yana salladı. "Nefretini, öfkeni pek yakından tanıyorum. Sen onları çok seviyorsun, öyle kolay vazgeçmezsin onlardan. Nefretle seversin, öfkeyle arzularsın beni ama onlarsız yapamazsın. Gururun izin vermez."

"Ne zamandan beri beni bu kadar iyi tanıyorsun? Sanki... bir şey yaptım." Beni benden daha iyi tanıyormuşsun gibi.

"Dedim ya, seni tanımaya ayırdım tüm vaktimi." Uslu bir çocuk gibi yanıma uzandı ve beni kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. "Öyle çok tanıdım ki seni, nefretini de öfkeni de sevmeye başladım. Kendimi sürekli sana hak verirken buldum. Sen kendine hak vermezken bile, Gri Hanım."

"Delirecek gibiyim," diye mırıldandım çatlak, kısık bir sesle. "Delireceksin artık beni."

Yüzümü onun göğsüne gömdüm ve gözlerimi sıkıca kapattım. Zaten sersemlemiştim ama onun sözleri beni iyice sersem ediyordu. Böyle cümleler kurmaya, bana öyle güzel bakmaya, karşımda inanılmaz çekici şekillerde dikilmeye devam edecek olursa asıl cehennem, gemiye binip İstanbul'a dönmek olacaktı benim için.

Gece ilerlerken bir noktada uyuyup kalmıştım. Fakat çok derin uyuduğumu söyleyemezdim. Nedense arada aniden gözlerimi açıp başımı kaldırma ve ona bakma ihtiyacı hissetmiştim. Gece boyu ne zaman ona baksam parıl parıl parlayan mavi gözlerini görmüştüm. Onu hiç uyurken yakalayamamıştım. Ve her uyandığımda dudaklarıma minik bir öpücük bırakmış, ellerini saçımda ve sırtımda gezdirip bir bebek gibi yeniden uykuya dalmamı sağlamıştı. Ona uyumayıp ne düşündüğünü sorsam da beni hiç yanıtlamamıştı.

Sabahın ilk ışıklarında Kunter'in yanımdan ayrıldığını hissettim ama öyle yorgun ve geceden kalmaydım ki gözlerimi hafifçe aralayıp bulanık bakışlarım ardından gidişini izlemekten başka elimden bir şey gelmedi. Bir de gitmeden önce yanağıma bıraktığı öpücüğün hissi vardı.

Başıma saplanan inanılmaz ağrıyla güçlkle yatakta doğruldum. Gözlerim şişmiş, dudaklarım kuruyup çatlamış ve boğazım yangın yerine dönmüştü. Sarhoş olmadığımı söylerken palavra sıkıyordum. Bir süre sonra alkol öyle çarpmıştı ki Kunter'in göğsüne yattığım gibi uyumam bundandı.

Su ihtiyacıyla başımı komodine doğru çevirdiğimde orada bir bardak su ve hemen yanında siyah bir gül gördüm. Kendi kendime gülmeden duramadım. Bu adam ne yapıyordu bana böyle? Yelkenlerim... Ah yelkenlerim...

Suya uzanıp aldım ve kana kana içerken bir yandan da Kastamonu'da bıraktığı siyah gülü kalbimin üzerine doğru bastırdım. Şeytan, Yılan kılığında olmana ne de ihtiyacım var şimdi. Böylece benim girmesi bir nebze de olsa kolaylaşır.

Banyoya gidip hızlıca bir duş aldım ve dişlerimi uzun uzun fırçalayıp ağızımdaki korkunç tattan kurtuldum. Odaya geri döndüğümde Kunter oradaydı.

Yatağın ucuna oturmuş, elindeki siyah gülü parmaklarının arasından çevirirken kapıya doğru dalmıştı. Geldiğimi görünce duruşunu dikleştirdi ve gözlerini kırptırıp dalgınlığını yok etti. Saçlarını nemini havluyla alırken ona doğru ilerledim. İlgiyle ama en çok da merakla beni izliyordu.

Merakla...

Aklımdan şeytani bir fikir geçti.

Bakışlarımı ilgisiz tutmak için büyük bir çaba göstermem gerek. Dudaklarım dümdüz bir çizgi hâlindeydi ve neredeyse burnumda soluyordum. Genelde ona böyle baktığımı düşünüyordum ama...

"Gri Hanım," diye mırıldandı şüphyle. "Erken uyanmışsın."

Kaşlarımı kaldırmakla yetindim ve onun yanına oturdum. Saçlarının nemini almaya devam ederken ağızımı bıçak açmıyordu.

Bedenini bana doğru çevirdi. "Beni öldürmeden önce bir dakika düşünüyor musun yoksa sadece geceden kalma mısın?"

Gülmemek için yanağımın içini ısırmam gerekti. Havluyu kucağıma doğru indirip başımı ona çevirdim. Mavi gözleri yüzümün be noktasında mekik dokuyordu. Beni anlamaya ayırmıştı ya bütün vaktini, bakalım yeterince iyi anlayabilmiş miydi beni?

"Nereye gittin?" Sesim buz gibi soğuktu.

"Amber'le konuşmaya," dedi bir nefesi güçlkle bırakarak. "Gemi gelecek."

"Onu nasıl ikna ettin?"

"Halkını yok etmekle tehdit ettim."

Kaşlarını şaşkınlıkla havalandı. "Ne?"

"Kırmızı Bölge gücünü halkın zenginliğinden alır, Gri Hanım. Onu en iyi halkından vurabilirdim."

"Ama böyle bir şey yapmazdın, değil mi?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bunu asla bilemeyeceğiz."

Kimden bir ses yapardı, diyordu. Onun beni tanıdığı kadar ben onu tanııyordum. O, fazla gizemliydi.

Önüne döndüm ve sessizliğimi korudum. Gidişimin ardından şehirde ne yangınlar ne depremler ne heyelanlar olacaktı kim bilir? Ben hariç bu şehirde kalacaktı herkes. Kunter, Giray, Sinan, Mirza, Devin, Riyaz, Rüzgâr, Kaan, Asil...

Ben gidecektim ve cehennem onları yakacaktı.

"Dün geceyle ilgili hatırladığın tek şey bu mu?" diye sordu gerçek bir merakla. "Başka hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Ona baktım ve bakışlarımı üzerinde aşağı yukarı kaydırıp omuzlarını silktim. "Başka ne hatırlamam gerekiyordu?" Dudak büktüm. "Yemek ve film karşılığında Grilerin dosyasını verecektin bana, onu unuttum sanma."

"Tabii, evet." Yalandan güldü. "Başka?"

"Başka?" Düşünüyormuş gibi poz kestim. "Buz devri izledik sanırım ama oralar kesik kesik, sonrası hiç yok." Yatağına doğru bir bakış attım. "Sonra burada yalnız başıma uyandım işte." Kaşlarını çatıp ona döndüm. "Yanımda uyumak gibi bir cürette bulunmamışsın iyi, yoksa ölümlerden ölüm beğenirdin, Siyah."

Ağız yarım açık suratıma bakakaldı. Gülmemek için kendimi çimdiklemem gerekti. Her şeyin başa sarmasından o kadar çok korkuyordu ki son nefes aldığından beri üzerinden yaklaşık bir dakika geçmişti. Gözlerini kırpmıyor, tek kelime etmiyordu.

Yüzümü ona doğru eğip parmağımı gözünün önünde şaklattım. "Siyah Bey?" Parmağımı birkaç kez daha şaklatmam gerekti. "Unutmamı istemediğin ne?"

"Ben," dedi bir nefesle. "Beni unutma, Gri Hanım." Ellerini omuzlarıma sarıp beni çok hafif, kendime gelmemi ister gibi sarstı. "Hatırla beni, dün geceyi, ikimizi."

"İkimizi?"

Nefesini bırakırken bütün dünya başından aşağı yıkılmış gibi göründü. Onu belki de ilk kez bu denli yıkılmış görüyordum. Kaybetmiş hatta büyük savaşlar verdiği bir şeyi hiç kazanamamış ya da kazandığını sanmış da kaybetmiş gibiydi.

Onu bu şekilde görmeye daha fazla dayanamadım. Ellerimi yüzüne doğru uzattım, yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Kunter'in dolabını açtığımda beklemediğim bir manzara ile karşılaştım. Burada kadın kıyafetleri de vardı.

Bu ne demekti?

Kaşlarım hızla çatıldı. Bunlar benim için miydi yoksa ben burada başka bir kadın mı vardı? Yoktur. Yoktur, değil mi? Hayır, aklım mamıştır. Yapmaz öyle şey. Yapar mı? Ne de olsa aramızda hiçbir şey yoktu ki. Yapabilirdi. Ben burada olduğum için ziyaretine gelmezdi. Onca kadın vardı ne de olsa. Olabilirdi. Ben yokken onu sık sık ziyaret etmiş olabiliplerdi. Onun da hayır demek için yeterli ve geçerli bir sebebi mi vardı ki? Dün geceye kadar biz diye bir şey bile yoktu.

Kendi kendime histerik bir şekilde güldüm. Düşündükçe çıldırmış gibi hissetmiştim. Bakışlarım hızla yatağa kaydı. Yoksa ben dan önceki geceler o, burada, başka kadınlarla...

Hayır...

Aklında ben varken yapmış mıydı bunu?

Eğer yaptıysa benimle ilgili düşünceleri de hisleri de gelip geçicilerdi. Benim burada gelip geçici olmam gibi. İki gün sonra burada olmayacağım gibi. İki gün sonra... Ben gidince o beni gelip diyerek unutacak mıydı?

Sesli bir nefesi güçlükle bıraktım. Ne oluyordu bana? Niye böyle şeyler düşünüyordum onunla ilgili? Düpedüz kıskançlıktı bu. Ne zaman dan beri kıskanıyordum onu?

Kıyafetlere dönüp birini askıdan çektişirdim ve nasıl bir şey olduğunu baktım. Gri. Tamam, bu benimdi. Bu lanet şehirdeki ve ben ki Siyah Bölge'deki kimse griyi giymeyi tercih etmezdi. Onlar için bu eziklik gibi bir şeydi.

Hepsinin kafasını bir yılanın kafasını ezer gibi ezetim vardı.

Hızlıca giyinip saçlarımı taradıktan sonra odadan çıkıp merdivene yöneldim. Kunter'e nezaket konusunda hiç güvenmiyordum. Giray'ı herhangi bir yerden aşağı sallama ihtimali çok yüksek bir adamdı. Giray'la bu konuyu benim konuşmam en sağlıklıydı. Hani Kunter yerine bütün konuşmaları ben yapsam Kötülerin Şehri cehennem değil de cennetin bir kopyası olabilirdi.

Ve evet, hâlâ abartmakta üstüme yoktu.

Yine de kabul etmeliydi. Kışkırtıcı bir dili vardı ve bundan büyük zevk duyuyordu. Merhametsiz görünüyordu fakat bu bir yanılsama.

O göründüğünden daha farklıydı ve ben de onun gibi onu tanımaya çalışmak istiyordum. Ne yazık, o kadar vaktim yoktu.

Merdiveni inerken son basamaklarda salonun kapalı kapısının önünde bir başına dikilen Sinan'ı gördüm. Bu garipti çünkü Sinan her ne kadar bir yancı olsa bile hem bu gizli bir bilgiydi hem de o bir Gri değildi. Burada olması Kötülerin Şehri'nin aşılmasız tek kuralına aykırıydı ama bu pek de umurundaymış gibi görünmüyordu. Giray'la birlikte gelmiş olmalıydılar ama yine de yasaktı. Yoksa Sinan bir Gri olabilir miydi? Belki yancılığı gibi bu da gizli bir bilgiydi. Bilekliğine bakabilirsem anlayabilirdim. Eğer renk değiştirmiş ve siyah olmuşsa evet, o bir Griydi fakat Siyah Bölge'de olmasına rağmen yeşil ise o zaman bir Yeşil'di.

"Sinan." Son basamağı da inip elimi tırabzanlardan çektim. "Senin burada ne işin var?"

Sinan boşluğa diktiği bakışlarını sesimi duyar duymaz üzerime doğru çevirdi. İlk işi beni baştan aşağı bir arayış içinde süzmek olmuştur. Onu en son Yeşil Bölge'de, sarhoş olduğum gecelerden birinde görmüştüm ama o günü pek de hatırlamıyordum. Sadece elimdeki kadehi almak için direndiğini hatırlayabiliyordum.

"Senin için endişelendim," dedikten sonra sesli bir nefesi hızlıca bıraktı. "Gidecekmışsin."

"Haber ne çabuk yayılmış." Bakışlarım bileğine kaydı ama maalessif gömleğinin kollarını sıyırmamıştı, bilekliği görünmüyordu. "Senin burada olman şehrin birkaç kuralından birine aykırı değil mi?" Bakışlarım şüpheyle kısıldı. "Öncülere dokunma, yancılardan uzak dur, Grilerin yandaşı olma ve ait olmadığın bölgeye sakın girme."

Zayıf bir gülümsemeyle, "Bu çiğnediğim ilk kural değil," diye yanıtladı beni. "Grilerin yandaşı olmaya bayılıyorum."

Tabii ya, hem Asil hem de ben, ikimizle de arkadaştı. Özellikle Asil'le epeydir arkadaştı. Acaba o... O Asil'in bahsettiği şu tanıdık Yeşil olabilir miydi?

Yok, olmamalıydı çünkü onu tanıımıyordum. Daha önce hiç görmediğime emindim. Bu yüzden bana yardım etmesi için ortada hiçbir neden yoktu.

"Bir Gri değilsin, değil mi?"

Şüpheyle sorduğum bu soru karşısında gülerek gömleğinin kolunu yukarı çekti ve bileğini açığa çıkardı. Evet, o bir Yeşil'di. Bilekliği

yeşil yeşil parlıyordu. Kendi bilekliğime baktığımda gri-siyah olduğunu gördüm. Bir Gri olsaydı şimdi bilekliği aynı benimki gibi olurdu.

"Üzgünüm, bir Gri değilim ama benim için endişelenme. Benim Giray'la birlikte geldim. Kunter'in beni idam etmekten daha büyük dertleri var. Kimsenin gözüne batmadan geri döneceğim."

"Öyle mi?" Kunter bana hiç dertlerinden söz etmezdi ki. Onun tek vashının bazen benim başıma dert olmak olduğunu sanırdım. "Ne gibi?"

Bu Sinan'ı nedenini anlayamadığım bir şekilde güldürdü. "Şehirden çıkarmanın bedeli çok büyük, Gri ve Kunter bunun bedelini ödemeye hazır." Başını memnuniyet dolu bir ifadeyle salladı. "Yalnızca kötü bir adam olduğunu sandığım çok olmuştu ama şimdi fikrim değişti. Belki de onu değiştiren sendin, bilemiyorum ama iyi oldu."

Sinan'a doğru usulca yaklaştım. "Ne bedeli?"

Sinan her ne kadar bundan bahsederken ciddi görünmese ve alaya alsaydı bile bu benim için onun sandığından çok daha önemliydi. Kunter'i ciddiye almıyor gibi görüldüğüm çok olmuştu, biliyorum. Birçok insana göre Kunter'i yalnızca hayatta kalmak için kullanırmışım gibi bile görünüyor olabilirdi fakat onunla benim hikâyem bunlardan çok daha fazlasıydı ve bunu kimsenin bilmesine de gerek duymuyordum.

"Vicdanını sesini yükseltmeden sustur, Gri. Bu şehirden kurtulmak senin en büyük hakkın. Kunter buna engel olarak bundan sonra yaşanacakları göze aldı. Onun canı yandığında kendini suçlu hissetme."

"Sinan," dedim öfkeli bir fısıltıyla ve ona iyice yaklaştım. "Ne biliyorsan harfi harfine söyle bana. Amber'le mi ilgili?"

"O da var tabii ama en büyük sorun her zamanki gibi halk. Sen Kötülerin Şehri halkının kinini pek hafife alıyorsun. Onların kinine başladığında ateşi asla, ne olursa olsun sönmaz. Yeni sebeplere ihtiyac duymaz onlar."

"Kunter'e zarar veremezler." Bu zamana dek her harfine güveneri inandığım tek cümleydi bu. Kunter'e zarar veremezler, zarar vermez istemezler, ona saygı duyuyorlar ve son nefeslerine kadar bu böyle devam edecek. Kunter kaybetmez çünkü halkının sadakati onunla birlikte ve bu diğer bütün öncülerin onunla ilgili kışkırandığı yegâne şey.

"Siyah Bölge halkını en çok ne tetikler. biliyor musun?"

"Ne?"

"İyi herhangi bir şey."

"İyi herhangi bir şeyden kurtulduklarında?"

"O iyi herhangi bir şeyi onlardan kurtaran neyse onu hedef hâline getirirler. Her kim olursa olsun."

Salonun kapısı aniden Kunter tarafından açılınca gergin ifadem silip Kunter'in şeytani dikkatinden kaçmak için bir kahkaha parlatırdım. Sinan şaşırıp bile elimi koluna dostane bir şekilde uzatıp gizliden çimdikleyince bana ayak uydurması gerektiğini bir şekilde anlayıp gülmeye başladı. Konuyu hızlıca bambaşka bir tarafa çektim.

"Şehirden kurtulup kardeşinle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Sinan bir an için nasıl tepki vereceğini şaşırıp da hemen toparlandı. "Birbirinize bayılacağınızdan şüphem yok. Sadece sigaradan uzak durun, bana yeter."

"Tam bir abi nasihati," dedim kıkırdarken. "Kardeşini yoldan çıkarmak eğlenceli olacak."

Sahre sohbetimiz, Kunter başını aramıza sokana kadardı. Önce bana şaşkın ama tatlı bir gülümsemeyle bakmış, sonra delici bakışlarını Sinan'a çevirmişti.

"Senin burada ne işin var, Yeşil?"

"Arkadaşımı ziyarete geldim."

Kunter bir an için sessiz kaldı ve başını usulca bana doğru çevirdi.

"Ne ara arkadaş oldunuz?"

Omuzlarımı silktim. "Senden nefret ettiğim herhangi bir günde."

Kunter yalandan güldü ama bu gülümseme nefesimi kesecek kadar tehlikeliydi. "Bazen hâlâ seni köpek balıklarına yem edesim geliyor, Gri Hanım."

"Benim de bazen hâlâ saçlarını yolup ağzına tıkasım geliyor, Siyah Bey, onu ne yapacağız?"

Bakışları sinsî bir düşünceyle parladı. "Bunun için kapıda köle olacağımı sana daha kaç farklı şekilde anlatmam gerekiyor?"

Uzanıp karnını çimdiklediğimde dudaklarından fırlayan bir iniltiyle geri çekildi ve Sinan'la da aramızdan çekilmiş oldu.

"Şiddet sever Gri," diye homurdanırken elini belinde, çimdiklediğim yere bastırıyordu. "Kunter sever ol diye o kadar uğraşmışken hem de."

"Zevzek," diye söylendiğinde bir nefesi seslice bırakıp, "Hımm," diye karşılık verdi.

Giray salonun kapısından kafasını uzattı. Dudaklarına yansıyan sinsi ama tatlı gülümsemesiyle, "Enemies to lovers," dediğinde Sinan büyük bir şokla ona doğru döndü. "Ne lovers ne?"

Giray ona büyük bir zevkle yanıt vermeye hazırlandığında Kunter bir anda arkasına dönüp elini Giray'ın ağzının üstüne bastırdı ve onu salona geri itip kapıyı da Sinan'la ikimizin üzerine kapattı.

Sinan çatık kaşlar, sorgulayıcı bakışlarla bana döndü. "Amber, kendisinden mi bahsediyordu?"

Boğazım panikle düğümlendi. Derin bir soluk alıp zoraki gülümsemedim. "Başka kimden bahsedecek?"

Kaşının tekini kaldırıp beni dikkatle süzdü. Bir suratımıza kapattılan kapıya bir de bana. Ona bunu söyleyemezdim. Hatta kimseye söyleyemezdim. Siyah Bölge halkının kulağına bu gitmemeliydi. Şimdi an için Kunter ve ben, ikimizle ilgili her şey bir bombanın pimiyle bağlıydı.

Kararsız bir mırıltıyla, "Doğru söylüyorsun," dedi. "Bir an için sen ve Kunter..." Lafını tamamlayamadan gülmeye başladı. "Bu çok komik." Bu onu nedense fazla eğlendirmişti. "Grileri öldüren bir Siyah ve bir Gri." O kadar çok, abartılı denecek kadar güldü ki elini karnına bastırması gerekti. "Bir an için senin kinini hafife aldım."

"O kadar da kindar değilim," dedim konuyu değiştirmek istemesine. "Biraz öfke sorunum var ama sadece sözlü zarar veriyorum, fiziksel değil."

"Kendini benim gözümde görseydin bir de."

"Ne varmış bende?"

"Şchirden çıkacağını öğrenmeden hemen önce ne söyledim, biliyor musun?"

"Ne?"

"İşte öfkesi ve kiniyle bir şehri yok edebilecek kadınlardan biri." Sonra yüzünü buruşturdu. "Maalesef bir diğeri de elimde olsa bir taşık suda boğacağım kızıl şeytan."

"Ben yıkıcı güç değilim, Sinan. Beni işi gücü yıkmak olan Amber'le aynı kefeye koyma."

Salonun kapısı yeniden, aniden açılınca Sinan'la kritik konuşmaların hızla son buldu. Kunter elini uzatıp bileğimden yakaladı ve beni geri doğru çekerken diğer eliyle de Giray'ı omzundan kapı dışarı etti.

"Kahvaltı hazır, Gri Hanım." Beni içeri çekince kapıyı Giray ve Sinan'ın suratına kapatmak için hazırlandı. "Siz yeşillikler de kaybolun gözümüzün önünden, yancım! son kahvaltılarımızdan birini huzur içinde etmek istiyorum. Varlığınız yalnızca huzursuz ediyor. Mümkünse yok olun."

Sinan sert bir yüz ifadesi takınıp Kunter'e öfkeyle baktıysa da bu, Giray'ı yalnızca eğlendirmişti. Sinan'ın tepkisi değil, Giray'ın tepkisi Kunter'in damarına basıyordu şaşırtıcı bir şekilde.

Giray pişkin pişkin sırtarak elini karnına bastırdı. "Aslında çok acım." Dudaklarını aşağı doğru büküp bana gözlerini kırıştırdı. "Orada koca bir bölgeyi doyuracak kadar kahvaltı var."

Kunter kapıyı itmeden önce, "Yeşil günler canım, yeşil günler," dedi ve kapıyı Giray'ın suratına kapattı. Sonra bana dönüp hınzır bir gülümsemeyle, "Kuş sürümüz bile var, Gri Hanım," diyerek elini sırtına bastırdı ve beni masaya doğru itmeye çalıştı.

Ayaklarımı yere bastırarak ona engel oldum. "Ölmezsin ya?"

"Ölürüm," dedi küçük bir çocuk gibi inatla. "Ölürüm, Gri Hanım. Yemin ederim önce onları öldürür, sonra senin kollarında ölürüm."

"Sadece bir kahvaltı."

"Sadece bir kahvaltı değil." Ellerimi tuttu. "Bizim kahvaltımız, bizim anımız, son anlarımız..."

O böyle söyleyince başımı anlayışla salladım. Doğruyu söylüyordu, bu an bize ait olmalıydı. Hem zaten Giray pislik yapma derindeydi, çok belliydi. Onlarla sonra, gitmeden önce konuşurdum. Şimdi, bu sabah Kunter'le bize ayırmalıyım.

Kunter'in yüzü bir an için sevinçle parlarsa bile salonun kapısı birdenbire Giray tarafından, sanki az önce kapı suratına çarpılmamış gibi yüzüzce açıldığında Kunter'in suratı sinirden hızla kızardı. Belki de sahiden önce onları öldürür sonra da kollarımda öldürdü. Onda sadece bir kahvaltı için bu potansiyeli görebiliyordum.

"Şimdi düşündüm de..." diyerek birkaç adım uzağımızda durdu Giray. Eliyle çenesini sıvazlarken oldukça eğleniyor gibi görünüyordu.

Sinan ise geride duruyor, olanları anlamadığı her hâlimden baki-
şekilde bizi izliyordu. "...elimde ne büyük bir koz var."

Sinan. "Ne kozuymuş o?" diye sorsa da Giray onu cevaplan-
 yerine Kunter'in her an patlayacakmış gibi görünen kırmızı yüzünü
dik dik baktı.

Kunter sesli bir nefesi gergin bir şekilde bırakırken ellerini baki-
yerleştirdi. "Sadece iki gün. Peki ya, sonra benim elimden seni kurtaracak?"

Giray ellerini kaldırıp omuzlarını silkti. "Sen şehri yakarken ne-
Dudak büktü. "Bilmem, senin gibi bir azılı katilden saklanacak pa-
yerlerim var. Muhtemelen oralarda bir yerlerde olurum. Sen atıp pa-
kürtmeyi bırakınca da her şeyi toplamak için çıkarım işte."

Sinan eleştirel bir bakışla Giray'ı süzdü. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Giray elini havada savurdu. "Kantır'la aramızda." Dudakla-
koca bir gülümsemeyle yayarken başını hafifçe omzuna doğru yarı-
"Değil mi, Siyah Bey?"

Kunter gözlerini uzunca bir süre Giray'a dikti. Aklını okuyamaz-
dım ama yalnızca bakışlarından Giray'ı bacaklarından tavana asma-
istediğini ya da meydanda falakaya yatırma hayalleri kurduğunu an-
layabildim.

Kunter beklenenden uzun bir süre sessiz kaldığında, "Kunter"
diye sorarcasına mırıldanarak koluna dokundum. "Sinirden orta-
rinden çatlamayacaksın, değil mi?"

Bir an için nefes bile almıyor gibi görünse de hızlıca toparlan-
tatlı bir gülümsemeyle bana döndü. "İki gün içinde hayır." Elini ta-
lasıyla gergin bir tavırla yemek masasına doğru uzattı. "Hadi, birlikte
kahvaltı edelim. Sonra da Giray'ı gömeriz."

Giray buna gülerek masaya ilerlediğinde, Sinan çok geçmeden ç-
çekerek onu takip etti. Kunter omuzlarını düşürürken bir nefes baki-
tı ve oldukça mutsuz göründü. Kolundaki elimi aşağı yukarı nazikçe
hareket ettirerek ona biraz daha yanaştım. Fısıltıyla, "Daha vaktimiz
var," dedim ve ona fazlasıyla nadir olsa da gülümsedim. "Giray yerine
Amber de olabilirdi."

Teselli anlayışım Kunter'i güldürdü. O gerçekten, komik bulduğu
için bu söylediğime gülerken ben onun gülerken kıvrılan dudakların
dudaklarının arasından görünen inci gibi dizilmiş dişlerini, gerilen pe-
nesini, elmacık kemiklerini, buz mavisi gözlerinin nasıl da parladığını

ve bu sırada üç kere kırptığı gözlerinin sanki özenle kıvrılmış gibi
duran kırpıklarını o birkaç saniyeye sığdırarak dikkat ve özenle, hay-
ranlıkla izledim.

Onu izlerken kalbimin nasıl çarptığını hissedince elimi kalbimin
üzerine bastırıp derin bir nefesi güçlkle içime çektim. Neydi bu? Bo-
ğazım dikenli teller tarafından sıkıştırılmış gibi hissedince elimi bo-
ğazıma uzattım. Onu, bu anı ve bir benzerlerini iki gün sonra bir daha
hiç göremeyecek olma düşüncesi tarafından birdenbire boğazlandım.
Bu kadar yabancı bir hisle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Sanki
beni zirveye taşımak ve oradan acımadan atmak için var olmuş bir
histi. Güzel ve yırtıcıydı. Sonsuz ve yıkıcı. Parçalayıcı.

Kunter'in gülün yüzü, hâlimi görünce endişeyle soldu. "Gri Ha-
nım?" Kaşları çatılırken sıcak elleri buz kesen yüzüme uzandı. "Seni
bu kadar korkutan ne? Böyle üzen, kıran, canını yakan ne?"

Sadece gözlerime bakarak beni nasıl bu kadar iyi anlayabilirdi?

"Hiç," dedim gülümsemeye çalışırken. "Amber'in burada olduğu-
nu düşününce buz kestim birden."

Kunter bir nefes bırakırken güldü. "Amber'le, benden daha iyi baş
ediyorsun, boş versene." Ellerini nazikçe yüzümden çekerken elini ha-
fifçe sırtıma bastırdı. "Hadi, Giray'ı gömmek için enerjiye ihtiyacımız
var. Güzel bir kahvaltı edelim."

Kunter masadaki her zamanki yerine, başköşeye oturduğunda Si-
nan ve Giray'a fark ettirmeden elini sağ bacağına iki kere vurup bana
kaş göz yaptı. Bense sol elimin başparmağını bir bıçak gibi boynumda
sağdan sola hızla çekip ona ölümü hatırlattım. Bu onu maalesef sadece
eğlendirdi çünkü ölümü yöneten birinin ölümünden korkmasını bekle-
yemezsiniz.

Kunter'in çaprazında, Sinan'ın yanında ve Giray'ın karşısında
kalan sandalyeye oturduğumda bizi sabırla bekleyen Giray el çırp-
tı. "Açlıktan öldük burada. Ne konuşuyordunuz fısır fısır?"

Kunter çatalını ve bıçağını eline alıp, "Mezarına hangi çiçekleri
ekeceğimizi," diye yanıtladı.

Sinan ve Giray'ın önünde ne tabak ne de çatal olduğunu görünce
sandalyemi iterek, "Ben size tabak falan getireyim," deyip ayağa kalk-
tım.

Kunter bileğimden yakalayarak beni durdurdu. "Sen otur." diye kalkarken Giray'la Sinan'a ters ters baktı. "Ben getiririm bu damat misafirleri ne gerekiyorsa."

Kunter salondan çıkıp mutfığa giderken ben kalktığım gibi otururdum. Sinan dirseğiyle beni hafifçe dürttü. "Bu hep böyle mi?"

"Nasıl?"

"Huysuz."

Yüzümü buruşturup başımı iki yana salladım. "Aslında buymuş olan benim." Gözlerimi kısıp, "O insan ayırıyor. İyi davrandığı insan sayısı bir falan," diye açıklamada bulundum.

Giray sinsi bir tavırla, "Onun birine iyi davranması için âşık olması gerek, değil mi Yekta?" diye sorduğunda sertçe yutkunmam gerekti. Belki de Kunter'den önce ben Giray'ı bir kaşık suda boğardım. Mezarına çiçek de bırakırdık.

Sinan güldü. "Bu şehirde âşık olmayacak iki insan varsa bir Kunter'dir. Diğeri de Amber."

Giray'ın yüzü hemen düştü. "Amber âşık değil mi?"

Sinan omuz silkti. "Bir zamanlar belki. Ama şimdi tek derdi seni yok etmek. Seni ve bölgeni." Sıkıntılı bir iç çekişle bana döndü. "Gımeden şuna akıl ver, Yekta. Beni dinlemiyor, belki seni dinler. Amber işgalciler gibi bölgemizi sömürüyor ama bunun gözü kör. Böyle bir kadına hâlâ nasıl âşık olabiliyor, aklım almıyor."

Giray sinirlenmek yerine, "Yekta beni anlar bence," diye mırıldandığında masanın altından bacağına tekme attım. Beklemediği bu tepki karşısında dudaklarının arasından bir inilti firar etti.

Sinan, "Bunun için Kunter'e âşık olması gerek ama senin kadar aptal olmadığı için şanslıyız." Ardına yaslanırken güldü. "Hem bence Asil'le yaklaşıyorlar."

Ben henüz şaşırma fırsatı bulamadan salondan içeri giren Kunter, "Kim Asil'le yaklaşıyor?" diye buz gibi bir sesle sorduğunda sertçe yutkundum. Elindeki tabak ve çatalları masaya sertçe bırakırken pek de misafirperver değildi. Soğuk bakışları doğrudan Sinan'ı hedef alırken de öyle.

Her şeyden bihaber olan Sinan, "Yekta," diye dümdüz yanıtladığında derin ve ölümcül bir sessizlik salonun her yanına sindi. Giray bile susmuştu ve muhtemelen Kunter'in Sinan'ı öldüreceğinden endişelenmeye başlamıştı.

Bir dakikadan uzun süren sessizlik, Kunter'in Sinan'la Giray'ı yaka paça evden atmasıyla son buldu. Sinan'ın küfürleri, cesaret dolu hakaretleri boğuk boğuk bize ulaşsa da bu, Kunter'i daha fazla sinirlendirmedi. Az önce yeterince sinirlenmiş ve hatta sanırım patlama noktasına ulaşmıştı.

Kunter masanın başına geri otururken dudaklarına bir gülümseme yaymıştı bile. Bense yerimden bir milim bile kıpırdamamış, o misafirlerimizi yaka paça dışarı atarken yalnızca beklemiştim. Onu bu kararından döndüremeyeceğimi çok iyi biliyordum. Uğraşmaya değmezdi yani.

Kunter masada duran elimi uzanıp tuttu. "Sadece sen ve ben, Gri Hanım, ikimiz, sonsuza dek," dedikten sonra elimin üzerine bir çöpçük bıraktı. Sanki gerçekten sadece o ve ben, ikimiz, sonsuza dek birlikte olabilecekmışiz gibi.

"Yakında bana takıntılı olduğumu düşünmeye başlayacağım."

Bu onu güldürdü. "Seni takıntılı bir şekilde seviyorum."

"Ne?" Şaşkınlıktan konuşmayı unuttum.

"Evet," derken portakal suyuyla dolu bardağını kaldırıp bana doğru uzattı. "Sen gidince bütün bu şehri yakacağım ve seni benden kaçırdıkları için onları acı ve ölümle cezalandıracağım. Cehennemde yarıştır şekilde."

Dehşet içinde, "Kunter, dalga mı geçiyorsun?" diye sorduğumda bir an için yüzüme öylece baktı ve hemen ardından tatlı bir gülümsemeyle uzanıp alnımdan öptü. "Tabii ki dalga geçiyorum, Gri Hanım. Hemencecik öldürüp acılarını hafifletmeyeceğim. Aylar ve yıllar sürecektir. Ben sana gelene dek."

Lafını bitirdikten sonra gözleriyle benim önümde duran portakal suyunu işaret etti. Sesli bir nefesi güçlkle bırakarak bardağa uzandım ve onun bardağıyla tokuşturdum.

"Yapmazsın gibi geliyor ama bunu senden başka kimse de yapamaz. Alay ediyor gibisin ama bir o kadar da ciddisin. Seni çözümlemek için dahi mi olmak gerek yoksa seni tanımaya vakit ayırmak mı, bilemiyorum. Bazen aklımı başımdan alıyorsun."

Dişlerini göstererek sırıttı. "Aklını başından almama sevindim."

sanmışım ama beni yüzüstü bırakmıştı. Türlü bahanelerle, yalanlarla başka uyutmuştu.

Tuttuğum nefesimi bıraktım. Tamam, artık kurulmaya gerek yoktu. Nasıl olsa yarından sonra Asil'i bir daha görmeyecektim. Hiçbirini... Onların hiçbirini bir daha görmeyecektim. İstanbul'a dönecek, bir daha bu adaya ayak basmayacaktım. Orada, evimde yalnız başıma ve güvende olacaktım. Yalnız başıma... Orası oldukça güvenli ve yalnız bir limandı. Orada sevgi ya da aşk yoktu, arkadaşlık ya da herhangi başka iyi bir şey de. Yalnızca güvenli bir alan ve gelecek vardı. Nasıl bir gelecek bekliyordu beni? Muhtemelen güvenli ve yalnız...

Kapıyı iki kez tıklatıp açılmasını bekledim. Devin, Kaan, Rüzgâr ya da Riyaz'dan herhangi biriyle karşılaşmayı ve onlara şehirden çıkacağı haberini büyük bir sevinçle vermeyi planlıyordum ama öyle olmadı. Kapıyı Asil açtı.

Asil nasılsa beni gördüğüne şaşırmamıştı ama ben onu gördüğümde, "Seni burada görmeyi beklemiyordum," diyerek yanından geçip içeri girdim. "Devinler nerede?"

"Uyuyorlar." Salona geçtiğimizde Rüzgâr'ı orada, koltuklardan birinde uyurken buldum. "Amber beni bu sabah yetmiş sekiz defa aramış ama telefonum sessizdeydi, görmemişim. Bununla bir ilgin var mı? Henüz Kırmızı Bölge'ye dönme fırsatım olmadı."

"Olabilir." Topuklarımın üzerinde dönerek ona baktım ve gülmüsedim. "İyi haber, şehirden çıkıyorum. Amber şeytanı hâliyle pek memnun olmadı. Seni de muhtemelen buna bir şekilde engel olman için bu kadar aramıştır ama sen zaten şehirden çıkmamı istiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki," dedi gerçek bir gülümsemeyle. "Bir an için Kunter'in seni kandırdığını sandım. Bütün geceyi bunu düşünerek geçirdim." Elini siyah saçlarının arasından geçirirken kahkaha attı. "Bu çok güzel bir haber." Beklediğimden fazla sevindi, hatta kendini tutamadı ve kollarını bir anda bana uzatıp sıkıca sarıldı. Yetmedi, kaldırıp bir tur kendi etrafında döndürdü ve usulca yere geri bıraktı beni. "Hak ettiğin gibi gidiyorsun. En başından beri hiç burada olmamalıydın."

O böyle gülümserken gülümsememek mümkün değildi ama, "Bu kadar mutlu olmanı beklemiyordum," demekten alamadım kendimi. "Ben gittikten sonra olacaklardan endişelenmiyor musun?"

Elini umursamaz bir tavırla havada savurdu. "Kötülerin şebekesi hep bir şeyler olur, bırak bir kere de senin kurtuluşun şerefine olsun oluyorsa. Kazandık, Devrim, onu yendik!"

"Kazandık?" Gözlerimi kıstım. "Kimi yendik?"

"Kunter'i tabii ki," dedi tükürürcesine. "Kaybetti." Eliyle bana gösterdi. "Seni, en çok istediği şeyi."

Sahte gülümsemem dudaklarımda soldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Gri bir yancı onun en büyük hayaliydi. O buna takıntılıydı. Onunla dost değil de düşman olduğumuz günden sonra hayattaki büyük hedefi kendi safına güvenle çekeceği bir Gri elde etmekti. Ne redayse başarıyordu." Parmağını gözümün önünde iki yana salladı. "Ama sen ona kanmadın. Aksine, onu kandırdın ve şimdi şehirden kurtuluyorsun."

Seni sen olduğun için istiyorum, demişti bana. Herhangi bir Gri olduğun için değil, sen olduğun için.

"Bir Gri ona ihanet ettiği için mi?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. "Sen onu sırtından bıçakladın diye inada mı bindirdi durumu? Her şey bu kadar basit mi?"

"Onu sırtından bıçakladım çünkü ilk o beni bıçakladı." Parmağını kalbine bastırdı. "Hem de öylece sırtımdan değil, kalbimden."

"Kalbinden? Yani bütün bu olanlar bir kadın iki erkek dramasından mı ibaret?"

Bilmiyordum ve delicesine, her hücremle gerçekleri merak ediyordum. Onlar niçin düşman olmuşlardı, bu Gri meselesi tam olarak neydi ve neden Griler katledilmişti? Belki de öğrenmemek en iyisiydi. Aklımda şüpheyile ya da bir ihtimal Kunter'den nefret ederek gitmek ve öyle yaşamak istemiyordum.

"Devin'i âşık olduğun adamla aynı yatakta yakalasaydın ne yapardın, Yekta?"

Kalbim en son göğüs kafesimde bu kadar ağırlaştığında annemi kaybettiğimi hatırlamıştım. Sanki kalbimin içi kara kara taşlarla doldurulmuştu ve göğüs kafesimin zayıf kemiklerine ağır gelmeye başlamıştı. Bir an için zaman durdu, dünya dönmeyi bıraktı. Yalnızca benim için. Dünya bir düğüme dönüştü ve ipler beni sıkıştırdıkça sıkıştırdı, çekiştirdikçe çekiştirdi.

Bu doğru olabilir miydi?

Kunter bunu yapmış olabilir miydi? Dostunun sevdiği kadınla birlikte olacak kadar aşağılık bir adam mıydı? Sonra da sanki suçlu değilmiş gibi dostunu, Asil'i suçlayabilir miydi ve bütün bu olanların tamamını diğer masum Grilere kesebilir miydi? O, böyle bir adam mıydı? Onu tanımaya yeterince vakit ayıramamıştım. Ondan nefret etmemeyi, onu itmeye çok vakit ayırmıştım ama severek tanımak için çok vakit olmamıştı. Yine de o bunu yapmazmış gibi geliyordu. Kunter asla ama asla dostuna ihanet edebilecek bir adam değildi. Aksine, ihanete uğramış ve bu cehennemın şeytanı olmaya karar vermişti.

Ya da... Bir Gri meselesi. Buradaki Gri ben değilim. Asil... Hayır, Gri olan o kadın. Bir Gri'nin ölümüyle başladı Gri nefreti. Ever, öyle söylemişlerdi bana.

Yoksa Kunter'in Gri takıntısının nedeni o kadın mıydı? O daha önce bir başka Gri'ye mi âşık olmuştu?

Bu düşünce başımı döndürdü. Asil beni kolumdan tutana kadar yere devrilmek üzere olduğumun farkında bile değildim. Kafamın içinde dönenler daha olabileceklerin yarısı bile değilken beni boğup hırpalamaya yetmişti bile.

"O bir Gri miydi?" diye sordum, kafamdaki soru işaretlerinden birinden kurtulmak için. Asil çatık kaşları ve donuk ifadesiyle ağzını açmadan başını sallayarak beni onayladı.

O bir Gri'ydii.

Onun ilk Gri'si ben değildim. Saçlarını griye boyamasına neden olan da elinin hep griye gitmesine neden olan da asıl gri yanı olan da ben değildim. Asil doğruyu söylüyorsa ben yalnızca bir Gri'ydim bu hikâyede.

"Onu benden çaldı ve sonra yavru bir aslan gibi sırtlan halkının arasına attı. Onu parçalamalarına izin verdi." Asil'in nefretle şekillenmiş yüzüne bakmak zorlandım. Gözleri dolmuştu ve acı çekiyor gibi görünüyordu. Acı ve nefret, şimdi Asil bundan ibaretti. "Bana sadakatini kanıtlamak için öldürdü onu. İnkâr etti ama ben onları gördüm. Yine de kurtarmak istedim sevdiğim kadını ama kanlar içinde kollarımda can verdi. Son sözü neydi, biliyor musun?"

Başımı çok hafif iki yana salladığımda anlatmaya başladı. "Beni kandırdı, dedi son nefesinde. Ve biliyordum, Kunter kandırırdı. O bu konuda bir ustaydı. Hâlâ da bir usta. Bazen ona baktığımda dostumu görüyorum ve diyorum ki, *asla bana ihanet etmezdi*. Yanıldım sanırım,

hata ettim diyorum. Ama sonra onları aynı yatakta gördüğümü gözüme önünde saniyesi saniyesine dönüyor. Gözlerimle görmüyordum. Olsam ben de kanardım Siyah Bölge Öncüsü Kunter'e çünkü asıl yancısı o, Yekta. Güzel yüzüne kanma sakın, şeytan istediği yılanı bile dönüşebiliyor, unutma."

Beynimden vurulmuşa döndüm. Bütün ihtimaller kafamı de dönüp birbiriyle çarpışıyordu. Olabilir miydi?

Asil'in yeşillerinde oyalandım, gözlerinin ardındaki gerçeği aradım ama hayır, tek gerçeği cümleleriydi. O buna körü körüne inanıyordu.

Ama ben yapamazdım. Körü körüne onun hikâyesine inanamazdım. Kunter'e sırtımı dönemezdim. Bir şey vardı. İçime, kalbime sığmazdı bir şey... Hikâyenin diğer bakış açısındaki Kunter'in gerçeği eksikti.

Hikâyenin tamamını ondan dinlemeden asla Asil'in söyledikleriyle hareket etmeyecektim ama yine de bu ihtimalin var oluşu beni beklediğimden fazla sarsmıştı. Düşüncesi bile öyle kötüydü ki gerçeği olsa ne kadar aptal ve kırgın hissedeceğimi hesaplayamıyordum bile.

"Şeytanın tek yancısı Kunter mi?" diye sorarken kolumu Asil'den kurtardım. "Bunca zaman bununla ilgili tek kelime etmeyen sen ne oluyorsun? Burada melekler yok, Asil. Öncün, şeytana pabucunu ters giydiriyor."

"Şeytan olmakla şeytana pabucunu ters giydirmek arasında büyük bir fark var, Yekta." İkimizin de kaşları çatılırken ortamdaki hava bir anda buz kesti. "Amber'in çılgın arzuları olabilir ama o en azından bir tür soykırım yapmadı."

"Bu şehirde öfkesine yenik düşen, gücü kadar can alıyor, Asil. Belki de Kunter'i gücünün yettiği kadar yaktığı için suçlamak yerine neden cehennem ateşini üstünüze saldırdığını bir de ondan dinlemek gerek."

Asil neye uğradığını şaşırıyor çünkü şu anda benden hiç beklemediğim bir şekilde Kunter'in Grileri katledişini savunuyordum. Niçin bunu yaptığımı tartışılırdı. Birden çok sebebi vardı bunun. Bunlardan biri Asil'in Kunter konusunda tek kelimesine inanmıyor oluşumdu. Bir diğeri de içimden ve hatta kalbimden gelen bir sesin her şeyin bambaşka olduğunu söylemesiydi. Sanki Kunter ne kadar öfkelenirse öfkelenirse masumdu, Grileri öfkesine yenik düşüp katledecek kadar ileri gidebilecek derecede kalbi kara biri değildi.

Ya da ben, dedikleri gibi yılan kılığına da girebilen ve kolayca şeytanla konuşup gözüme bu şehrin en tatlı insanı gibi görünmeyi başaran Kunter'e inanıyordum. Sanki şimdi dokunmamam gereken bir elmayı ben tutarım ona güvenir, bir ısırık alırdım. Sorgusuz sualsiz, buzdan kenderinin büyüüne kapılıp giderken şuursuzca...

"Senin gibi olanları katletmelerini keyifle izledi!" Asil aniden kollarından yakaladı ve beni sarstı. Bir ormanı andıran yeşilleri şimdi alev alev ve Kunter'le birlikte beni de yakıp yok etmek istiyordu. "Dokunmamı, sevdiğimi, benim gibi olan herkesi!" Parmaklarını o kadar sıkı ki kemiklerimin bir an için kırılacağını sandım. "Sevdiğim kadını, Nehir'in son sözü beni kandırdı, oldu. Beni kurtar da diye bildirdi ama o son nefesinde sadece gözümü açmamı istedi." Ses tonu öyle çok yükseldi ki her hücrem irkilerek uykusundan uyandı. Suratı kollarımı kesilmiş, alnının ortasından kaşlarına doğru inen bir damla gibi her an patlayacakmış gibi bir hâl almıştı. Şimdi onun gözleri beni görmüyor, o günü görüyordu. "Kunter seni yalnızca bir tek ona sar ol diye istedi, Yekta. Sadece onun ol, istedi. Beni ve benden önce Amber'i de sadece onun olalım, onunla olalım diye istedi. Yalnızca benim mi en sevdiğimi aldı sanıyorsun? Amber'in de en sevdiğini aldı o. Sor ona! İlk kurbanının kim olduğunu sor ona!"

Duyduklarım beni yerime mıhlamıştı ve bir an için dudaklarımı mühürlemişti. Kaşlarım çatık, ne diyeceğimi ve ne yapacağımı bilemez bir hâlde onun alev alev yanan gözlerine, kalbinin yansımalarına baktım. O, bütün bunlara kalpten inanıyordu. Bu acı, bu öfke sahte olamazdı fakat Kunter'in öfkesi de acısı da sahte değildi.

"Kunter'i de dinleyeceğim."

Kunter'i dinlememin düşüncesi bile nasıl bir öfke uyandırıyorsa kendini o kadar kasmış ve sıkılaşmış ki, kollarımdaki elleri bir yana, nefes almak ister gibi hafifçe yukarı kaldırdığı çenesinden biraz aşağı bakınca boynundaki bütün damarların belirginleştiğini ve sanki bir an sonra, biraz daha sinirlenirse çatlayacağını düşündüm.

Kunter'e inanmış olmamın en küçük ihtimali bile onu bu hâlde getiriyorsa Kunter'le beni, bizi bilse o şimdi ne hâlde olurdu? Düşüncesi bile korkutucuydu.

"Seni de kandırdı!" Öfkeyle, sıkıca tuttuğu kollarımdan bir kez daha sarstı beni. Kunter'e olan bütün öfkesini şimdi benden çıkartacak sandım. Sakinleşeceğini sanmıştım ama yanılmıştım, Asil ilk kez

çığırından çıkmıştı ve belki de canımı yaktığının farkında bile değildi.

"Kolumu bırak," dedim güçlkle. "Hemen bırak beni."

"Ona inandın!"

"Asil, kolumu bırak dedim sana!"

Ellerinden kurtulmaya çalıştım ama Kötülerin Şehri'nde günden güne zayıflayıp iyice güçsüzleşen bedenim bir kürdan gibi onun elinde kırılmaya oldukça müsaitti. Fiziksel olarak onun kadar güçlü değildim.

"O sana benden daha çok zarar verecek, Gri! En başından beri. En başından beri tek arzusu bu!"

"Peki senin?" Onun öfkeyle büyüyen gözlerine karşılık, bakışlarımı kısarak onunla burun buruna geldim. "Senin arzun ne, Asil? Kunter'i devirip yerine geçmekten başka? İstersen öfkeyle kollarını kır. Peki sonra? Kışkırdığın o güç var ya? O gücün yancı olarak varisiyim ben. Kötülerin Şehri'nde kalışım senin cehennemim olsun istemiyorsan Kunter'den de benden de uzak dur yoksa cehennem ateşi yalnızca Kırmızılıarı yakar."

"Onun tarafındasın. Tam anlamıyla."

"Onun tarafındayım. Tam anlamıyla."

"Ve benim karşımda."

"Senin tam karşımda."

"Kırmızı her zaman kazanır, Gri."

Dudaklarımda şeytani bir gülümseme belirdi ve bu onu dumura uğrattı. "Siyah kazanmayı değil, her an kazanacakmış gibi eğlenmeyi seçti çünkü. Sizi korkuyla eğledi. Ve şimdi korku sizi lime lime parçalara ayırırken Siyah tamamlanıyor. Beni kışkırtma yoksa Siyah, Kırmızı'yı denize döker."

Asil, dudaklarından kopan öfkeli bir hırıltıyla, "Şeytanın yancısı," dediğinde dişlerimin arasından, "Ta kendisi," diye yanıtladım onu.

Asil öfkeyle biraz daha canımı yakma fırsatı bulamadan, ne zaman geldiğini fark etmediğimiz Kaan onu boğazından yakaladı ve bir hissimla arkadaki duvara çarptı.

"Griliğin yanıltıcı. Gri'mize bir daha dokunacak olursan bu eller bir dahakine bir Siyah'ın canını alır gibi alır canını keyifle."

Sağımda kalan ve ne zaman uyandığını bilmediğim Rüzgâr koltuktan kalkarken, "Belki zehirle kan kusturur," dediğinde solumdan

aklayan Riyaz, "Belki elle kemiklerini tek tek kırdırır," dedi ve öfkeli bir hırıltıyla Devin hemen önüne geçti. "Belki değil, kesinlikle." Birkaç parmaklarının arasında çevirirken odadaki gergin hava nefeslenmişti. "Gri'ye dokunan parmaklarından başlar, tek tek doğurur seni. Sonra Gri isterse seni denize döker, isterse halkının önüne ibret olsun diye asar ve isterse cehennem ateşinde yakıp kül eder."

Asil, Kaan'ı itip onun ellerinden kurtulurken, "Yancıyım ben," dedi öfkeyle. "Laflarınıza dikkat edin yoksa aynı pislikte birlikte boğuluruz."

"Yancı?" Devin histerik bir kahkaha patlattı. "Evet, senin pis kanında yıkanma fikri ne hoş, bir bilsen."

Asil, Devin'le uğraşılmayacağını farkında olarak ona yalnızca göz devirmekle yetinip kapıya doğru hareketlendi. Bu sırada bakışları yalnızca benim üzerimdeydi. Hemen yanımdan, Riyaz'la ikimizin arasından, omzunu omzuma sürterek geçerken gözlerimiz nefretle keşmişti.

"Pişman olacaksın."

"Pişman olursam pişman ederim, sen benim için endişelenme."

Asil başka bir şey söylemeden ve arkasına bile bakmadan evden çıkıp gittiğinde bütünü gözler çok geçmeden üzerime döndü. Bense sesli bir nefesi güçlkle bırakarak ceketi omzumdan kaydırdım ve koluma baktım. Asil'in parmak izleri tenimdeydi ve bu izler kırmızı kalmayacak, moraracaktı.

Rüzgâr kolumdan nazikçe tutarak Asil'in yarattığı tahribatı inceledi. "Öncü Kunter bunu görecektir olursa söylediklerinin biri bile lafta kalmayacak, Gri."

Devin yaklaşıp Asil'in tenimde bıraktığı parmak izlerine baktı. "Kalmasın."

Henüz şehirden çıkmadan ardımda bir yangın bırakmıştım bile.

Ceketimi düzeltirken dudaklarıma yalancı bir gülümseme yaydım. "Her neyse, buraya bunun için gelmemiştim. Kunter'le konuştum ve anlaştık. İki gün sonra gemi kıyıya yaklaşacak." Ellerimi havaya kaldırdım. "Kötülerin Şehri'nden kurtuluyorum!"

Rüzgâr bu duyduklarından sonra büyük bir şokla, "Size öncünün Gri'ye aşık olduğunu söylemiştim," dediğinde diğerleri bunu alaya alarak gülmeye başladı ama ben onların kahkahalarına yalancı bir gülümsemeyle eşlik ettim ve Rüzgâr'ın karnına dirseğimi sertçe

geçindim. Kimse'nin Rüzgâr'ı genelde ciddiye almıyau bazı kuu yarıyordu. Bunu onlara söyleyip ortalığı giderayak veteleye verme gerek yoktu.

Kaan, "Şeytan ve melek, güzel hikâye," diye dalga geçmeye devam ettiğinde Riyaz ona, "Zıt kutuplar birbirini çekerin kaşınca ortaya bu? Bütün şehir o adamın ağzının içine bakarken bizim kaşık çu turulması seviyeyi arşa çıkarır," diye eşlik etti ve birkaç dakikadan bu uzun, en az yarım saat bu konu üzerine benimle alay etmeye başladılar. Öyle ki şehirden çıkacak olmamı gerçeğini bir an için umman gibi bile göründüler.

Riyaz, Kaan ve Rüzgâr'a ters ters bakıp susmaları için sözleri onları pamarlarken Devin'in sessiz izleyişi gözümde kaçmadı. Dakikalarında minik bir tebessümle beni izliyordu. Bazı zamanlar tehlikenin bir nefes kadar yakınımda olduğunu ve altın hareketleri kınmeden üzerime diktığını unutuyordum.

Kötülerin Şehri'nde kişi kendi zayıf noktasını saklamak zorundadır. Zira açığa çıkan zayıflık, düşmanın en hızlı ulaşabilir.

BÖLÜM 16

Akşamüstü Kunter'in malikânesine doğru ilerlerken Siyah Bölge halkının irite edici bakışlarını görmezden gelmek konusunda epey ustalaştığımı fark ettim. Onları cehennemde buz tutmuş zebâkiler olarak hayal etmek, sandığımdan daha kolaymış. Böylece rahatsız edici bakışları katlanılabilir bir hâl alabiliyordu. Onlar tarafından evlenmemle sorunum yoktu, aksine bu beni son zamanlarda epey mutlu ediyordu. Onlar tarafından sevilip sayıldığım gün Yekta Akay değil, Devrim olduğum gün olurdu ve ben Devrim olmaktan ilk andan beri nefret ediyordum.

Sarıldığının aksine bir Gri olarak Kötülerin Şehri'ne devrim yarmaya gelmemiştim. Cehennem cennere çevirmekle uğraşmak akıl işi değildi. Çoktan yanmış bir yerde ağaç yeşertmek bir kişiyle olacak iş değildi.

Kunter'in malikânesinin olduğu, genelde ıssız olan ve kimsenin yaklaşmaya cesaret edemediği sokağa girdiğimde hiç ama hiç beklemediğim bir manzara beni karşıladı.

Mavi gömleği ve siyah pantolonuyla her ne kadar beyefendi gibi görülsa de dağınık siyah saçları ve yaralı parmak boğumları onun bütün imajını çiziyordu. Sağ gözü morarmıştı ve nedenini sormaya hiç de gerek yoktu çünkü bunun Mavi Bölge ringlerinden herhangi birinde olduğu pek açıktı. Beni görene kadar alt dudagının kenarını mırı vaziyetteydi ve epey düşünceliydi ama beni görünce dudagını hızlıca serbest bıraktı. Zaten yara olan dudacı o serbest bırakınca kanamaya başladı.

Sesli bir iç çekerek ona yaklaştım ve cebimden çıkardığım peçeteyi ona uzattım. Peçeteye burun kıvrarak dudagından akan kanı elinin tersiyle sildi ve parmak boğumları kanlandı.

"Gri," dedi hoşnutsuz bir sesle. "Saatlerdir seni bekliyorum. Siyah Bölge'de bu kadar rahat dolaşabildiğini bilmiyordum."

"Tehrik etmek için bu kadar zahmete katlanman gerekirdi. Kurtuluşunu kıyıda da kutlayabilirdin." Otuz iki dış sirtını "Ben et, son zamanlarda henden hoşlanmaya başladın. *Kırk kandırmaya* rine yuncım yapsaydım, bile demişsindir içten içe."

Dilin ucunu kanayan dudagina hafif bastırıp çekti. "Kıyordum da keyfin epey yerinde," dedi hafif keyifli bir sesle. "Kunter'le aradaki buzları eritmene mi borçluyuz?"

"Senden saklamayacağım." Onun gibi Kunter'in malikane duvarına sirtını yasladım, cebinden çıkardığı sigaradan bir dalı uzatırken bir dalı da kendine aldı. Sigaralarını yakarken dışını görünüyordu. "İsimsizler ona dün olanları anlatmasınlar diye aradaki buzları eritemem gerekti. Kunter'i kontrol edebilmenin tek yolu bu."

Mirza bana yan yan bakarken güldü. "Ben Amber ya da Asil'e değilim, aranızda olanlar ya da olacaklar beni sana nefret kutturmadı."

Yine de çeşimi sağlam kazığa bağlayacaktım. "Kiminle aramızda olanlar?"

"Aptal Gri." Sigarasından birkaç nefes art arda çekti. "Neler denileceğinin farkında değil misin hâlâ?"

"Neler olacakmış?"

"Amber'i ne kadar kızdırdığının farkında bile değilsin. Çok engel olacak."

"Denesin," diye mırıldandım. "Kunter benim yanımda."

"Darbeyi Kunter'den vuracağını mı sanıyorsun?" Sigarasını ken başını iki yana salladı. "Bütün zarları senin üzerine oynatma. Sinirlerine sahip çık yoksa İstanbul'u rüyada görürsün."

"Beni kandırmasına izin vermem."

"Öfkene sahip çıkabildiğini mi sanıyorsun sen?" Bu nazal el onu güldürdü. "Kontrolün yok, Gri ve bu da seni epey savunmuyor." Sirtını duvardan ayırarak öne doğru birkaç adım attı ve bana doğru döndü, tam karşıma geçti. "En zayıf noktan ne?"

"Yok."

Gözlerini devirdi. "Düşün, Gri. Senin canını en çok ne yakar?"

"Artık bir şeyin canımı yakabileceğini sanmıyorum, Mirza."

Başını sallarken sigarasını içmeye devam etti. Bu sırada gözleri kısımış, dik dik bana bakıyordu. Sanki kafamın içinde bir şey vardı onu görmeye çalışıyordu.

Sigarasından son bir nefes çekip onu yere attı ve izmariti botunun ucuyla ezip söndürdü. "Ben görebiliyorsam o da görebiliyordur."

"Ney?"

Bir an için durdu ama sonra aniden boynuma doğru uzanıp oradaki kolyeyi kopardı. Kolyeyi tutup kaldırdığında siyah taş gözümün önünde sallandı.

"Kunter'in acısıyla ne kadar ilgileniyorsun?"

Öfkeyle soluk alıp kolyeyi bir hızla elinden kaptım. "Ne yapıyorsun sen?" Kolyenin klipsi kopmuştu, yenisini bulup takmaktan başka bir çarem yoktu. "Sadece bir kolye. Bunu neden yapıyorsun?"

"Sadece bir kolye değil. Kunter'in sana, sen ondan ölümüne nefret ederken verdiği kolye. Ondan nefret ederken bile taktın sen o kolyeyi. Ölümünü dilerken de karşısında dururken de. Neden?"

Bir an için ne cevap vereceğimi bilemedim. "Sadece güzel bir kolye olduğu için."

"Kendini kandırabilirsin ama beni kandıramazsın, Gri. İkimiz de bunu neden yaptığını biliyoruz." Ellerini havaya kaldırıp bir adım geri çekti. "Seni yargılamıyorum. Aksine, doğru yoldasın ama şunu bilmelisin ki bu şehirden Amber'e düşman olarak çıkmak öyle kolay bir şey değil. Senin canını yakacak bir hamlesi mutlaka vardır. Seni buraya ona dikkat etmen için uyarmaya geldim. En sevdiğin ne varsa sakla peşterandan yoksa alır hepsini senden ve şehirden çıkacak güç bırakmaz sende. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in sessizliği kıyamet alametidir, Gri ve Amber bir süredir çok sessiz."

"Biri kıyameti kopartacaksa o Kunter'dir." Çenemi kaldırıp ona dik dik baktım. "Amber'in gösterişi yanıltıcı, Mirza. Silahı tutan Kunter olduğu sürece Amber hedef olacak."

"Amber hedef olmaz, hedef aldırır." Burnundan solurken ellerini bakınlıkla beline yerleştirdi. "Bir bakmışsın en sevdiğinin tam karşındasın, bir bakmışsın düşmanınla omuz omuza vermişsin. Amber bunu onlara yaptı, sana mı yapamayacak?"

"Kimlere?"

"Kunter'le Asil'e tabii ki."

"Bir dakika." Elimdeki yarım sigarayı yere atarken omuzlarımı dikleştirdim. "Onları düşman eden Amber mi? Nasıl?"

"Nasılını bilmem ama onların düşmanlıklarından tek faydalanın Amber olduğunu biliyorum. Kunter'i karısına alması için ona yardımına. Adadaki bütün Griler öldürüldü, bir Gri onda kaldı. Kunter şeytan yapan bu ada değil, Gri, Amber'in ta kendisi."

"Griler..." diye şüpheyle mırıldandım. "Onlar neden öldürüldü? Kunter nasıl bu kadar ileri gidebildi?"

"Griler bir bölgeleri ve halkları olmadığı için ilk andan itibaren zaten dışlanıyorlardı ve hiç güven vermiyorlardı. Sonra Kunter, Asil'e güvendi ve halkının da bir Gri olarak Asil'e güvenmesini sağladı. Grilerle düşman değil de dost olan ilk bölgeydi Siyah. Ve sonra Asil Kunter'e ihanet etti. Onu satıp Kırmızı Bölge'ye geçti ve Siyah bölgenin tüm sırlarını Amber'e sattı. Griler bir bölgeye ait olmadıkları için sadakatsizlerdi de. Siyah, sadakatsizlerden nefret eder. Asil'i yansı olarak için öldüremezlerdi ama diğer Griler... Onların canlarına dokunamazlar. Haftalarca leş koktu Kötülerin Şehri. Grilerin kanıyla yıkandı sokaklar. Ve sonra bu bir ritüel, anma hâline geldi. Her yeni Gri geldiğinde o günü kutlarmışçasına öldürdüler Gri'yi."

"Asil'i öldüremedikleri için bütün Grileri öldürdüler."

Mirza başıyla onayladı. "Ve şimdi de sana dokunamıyorlar. Kötülerin Şehri halkı kışkırtılmaya pek müsait." Kolyeyi tuttuğum elime kaldırıp aramıza çekti. "Onlara elmaya dokunamayacaklarını ve diğer her şeyi yapabileceklerini söylediler. Her şeyi, Gri. Yakup'un kolları da, işkence edip öldürmeleri de, çalmaları, kırmaları, kaçırma sahneleri, ringleri, kumarları ve türlü oyunları... Her şeyi yapabiliyorlardı, tek bir şey hariç."

"Yancı olan Gri'ye dokunma."

"Evet." Elimi bıraksa da kolyeyi indiremedim. "Ama onlar yancı olanı istiyorlar ve hep istediler. Peki, kimdi bu yasak elmayı bu kadar cazip kılan?"

"Kunter gibi görünüyor ama..."

"Ama değil," diyerek lafımı kesti. "Ve sen artık bunu biliyorsun. Göz ucuyla Kunter'in malikânesine baktı. "Ben bir hata yaptım. Doğru yolu değil, kazançlı çıkacağım yolu seçtim. Bir Gri'nin sadece hayatta kalmaya çalışırken gözümü açacağını düşünmezdim."

"Bir Gri," diye homurdandım. "Bunu artık bir hakaretmiş gibi söylemeyi kes."

"Kötülerin Şehri'nde bir çeşit hakaret," diye mırıldanırken gözlerini kaçırdı. "Her neyse, dikkat et, Gri. Şehirden çık ve başına bela almasın. Tekrar söylüyorum, Amber'in seni kışkırtmasına asla izin vermesin."

"Tamam," derken kapıya doğru birkaç adım attım. "Sen endişelenme ve bir daha taraf değiştirme."

Kilitli olmayan kapıyı itip açarken Mirza bana yettiği. "Benim bir tarafım yok, Gri. Yalnızca halkımı korumaya çalışıyorum ve hayatta kalmaya deniyorum."

Yalandan gülümsedim. "Hayatta kalmakla ilgili hiçbir sorunun yok senin, benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Çünkü harika bir öncüyüm."

"Bir yancın bile yok."

"Bana layık bir yancı yok," diye patladığında gözlerimi kısarken yine bir gülümseme dudaklarımda peyda oldu. "Bir yancı mı yoksa sevgili mi anyorsun? Etrafında dört dönen kadınları izlerken ağzının sulandığını beş metre öteden gördüm."

Bir an için ağzı yarım açık kaldıysa da hemen ardından, "Kunter'le seni kışkırdığım doğru, sadece sen ve o, siz, bütün Kötülerin Şehri karınızda olsa bile bla bla," diye alay etmeye başladı.

Mirza'nın soğuk biri olduğunu zannederdim ama bu başlı başına bir yanılgıydı. O, gerçek yüzünü sonradan gösteren şu soğuklardandı.

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Sizi meydanda gördüm." Dudaklarına yaydığı gülümseme beni orta yerimden çatlatacak kadar germişti şimdi. "Yancı ilan edilmeden önceydi, kavga ediyordunuz. Bir an için birbirinizi öldüreceğinizi sandım ama siz birbirinizi kabullendiniz."

"Sen o andan beri bilmene rağmen..."

"Bilmeme rağmen sustum, evet, çok zor oldu. O yüzden dikkat etmeni istiyorum senden. Amber benim gördüklerimi görmemiş olabilir ama o kadının her yerde gözü kulağı var. Kunter'in mutlu olma ihtimaline bile şehri yakar o."

"Neden? Ne istiyor Kunter'den? Kardeşi değil de düşmanı sanki."

"Habil'le Kabil de kardeşti."

Sesli bir iç geçirirken onu göğsünden hafifçe ittim. "Nasıl bu kadar iç karartıcı olabilirsin? Biraz daha konuşacak olursan burası cehennemden daha beter bir yer olacak."

"Öyle zaten." Peşinden içeri girdi. "Cehennemde ölümler ve bu tür günah işleyemeler fakat bizim cehennemimizde işlenmez. Benim günah var."

Hâlâ peşinden geldiğini görünce koridorda durdum. "Sen ne hâlâ buradasın?"

"Buraya sadece Amber'e dikkat et, demek için geldiğimi düşün. Benim en büyük önceliğim çok başka."

"Çıkacak kaostan korunmak için Kunter'le iş birliği yapman gerek ve bunu benim sağlamamı istiyorsun."

Bir an için nutku tutuldu. "Nokta atışı. Garip." Başını kaldırdı, bana eğerken bana şüpheyle bakmayı sürdürdü. "Madem leb denizleblebiyi anlıyorsun, o hâlde bunca aptallığı niye yaptın?"

"Ne aptallık etmişim?"

"Elinde ne kadar büyük bir güç olduğunun farkında değilsin gibi bir aptallık."

Yanımdan geçip salona girdiğinde bir an için durup arkasına baktım. Elimdeki tek güç, Kunter'di ama onu da türlü çıkarlarım için kullanacak değildim. Hem artık ihtiyacım da yoktu, gidecektim ben. Ne diye hâlâ bu şehirde kalacakmışım gibi konuşuyorlardı insanın benimle?

"Kunter'le insanca, ringe çıkmayı teklif etmeden ve alırken alarak konuşacak olursan, zaten sana yardımcı olacaktır."

Salonda, "O herif bana ne kadar sinirli, haberin var mı sen?" diye sorarken bana doğru döndü, ben de ardından içeri girdim. "Onu öldürmeyi planladığımızı söyledin," dedi tükürür gibi bir sesle. "Ben suçluymuşum gibi. Beni bir kaşık suda boğacak yer arıyorlar da senin şehirden çıkmanı bekliyordur."

"Seni öldürecek olursa şehirde canı sıkılır, sonra kiminle çıkıp çocuk gibi dövüşür? Endişelenme yani, seni sona bırakacaklar."

Bir an için kısılacakmış gibi göründü. "Sen ne kadar güldürü ediyorsun öyle."

Kollarımı göğsümde kavuştururken güldüm. "Bu cehennem düşüşüğünden beri bana yaptığınız tam da böyle bir teselliydi." Gırtlığımı adımladım. "Ben Kunter'i çağırayım da tatlı tatlı konuşun. Belki bu gitmeden önce bölgeni bombalar da bana tatlı bir veda partisi düzenler."

Sesli bir iç çekerken, "Şeytanın yancısı," diye nitiklendiğinde kollarımı hafiften çatıldıysa da gülümsemem ulinmedi. "Garip, bu gün bunu ikinci duyusum ve artık kulaga iltifat gibi gelmeye başlıyor."

Mirza'yı salonda bırakarak merdivene yöneldim. Keyfimi bugün hiçbir şey bozamazdı. Asil'den de Mirza'dan da sağ çıkmıştım ve ne öğrenim öğreneyim bu beni deviremezmiş gibi hissediyordum.

Merdiveni çıkıp koridorda yatak odasına ilerledim. Gece uyumadığı için uyuyor olabilirdi.

Yatak odasının aralık kapısını açıp eşikten içeri girdiğimde odanın bıraktığından biraz bile farklı görünmediğini fark ettim. Kunter benenden sonra odaya hiç uğramamış bile olabilirdi.

Odadan çıkıp merdivene geri yöneldim. Kunter'in işlerinin birmediğini düşünerek aşağı inecektim ki çalışma odasının önünden geçerken Amber'in sesini duydum. Tam olarak ne dediğini anlayamamıştım fakat evet, oydu ve konuştuğu kişi de Kunter'den başkası değildi.

Kapıya yanaşıp kulağımı yasladım. Bunu yapmamalıydım belki, dinlememeliydim onları ama yapacaktım. Bir süredir sessizliğini koruyan Amber, Siyah Bölge'ye geldiyse ve Kunter'le konuşuyorsa bunu tutukleyen benim kurtuluşumdu.

"Onu durdurmanın başka yolunu bulamayacağımı mı sanıyorsun?" Amber'in buz gibi sesinde herhangi bir his yoktu. "Oyuna bir kere dâhil olan herhangi biri, öylece kolaylıkla buradan çekip gidemez, biliyorsun. Son nefesini bu adada verecek. Bütün o aptal Griler gibi."

Elim hızla kapının kulpuna gittiyse de Kunter'in boğuk duyduğum sesini işitince bekledim, kapıyı açıp içeri girmedim. "Yekta sıradan bir Gri değil, ona diğerleri gibi davranamazsın, davranamazsınız. Seni uyardım, Amber. Yekta şehirden çıkana dek onun karşısına bile çıkmayacaksın. Sonra istersen bütün şehir kölen olsun, umurumda değil."

Elim istemsiz kalbime gitti. Bu adam her geçen gün kalbime nasıl bu kadar etki edebiliyordu? Bende bu kadar iz bırakabilen birine dönüşebileceğini hiç düşünmezdim.

Amber duygusuz bir sesle, "Bütün şehir zaten kölem," diye yanıtladı Kunter'i. "Fakat ben senin en ufak bir sevgi beslediğin kim varsa onun canını yaktığımda nefes alabiliyorum yalnızca. Sen

üzüldüğünde, kırıldığında, canın yandığında ve dahası... Eğer sen bir Gri ise sana bütün gemileri yakıtın, ben de o Gri'nin kalbini yakıtın. Karımı ki senin kalbin yansın cayır cayır."

"Giray'ı severim ama Yekta'ya dokunacak olursan gözünün önüne de kalbini sökerim onun. O zaman acı neymiş, hatırların yendin."

Amber öfkeli bir hırıltıyla, "Sakın beni Giray'la tehdit etme" diye yükseldiğinde Kunter'in o insanları gıcık eden kıkırtısını işitir. "Giray'dan sonra da Asıl'ın kalbini sökerim. Ardından sıra hıllı gelir. Neyin var neyin yok alırım senden eğer her şeyimi alırsan ben de."

"Her şeyin?" Amber'in sesi bir çılgılığı andırıyordu. "Dünya kadehine halkına yem ettiğin aptal bir Gri ne ara her şeyin oldu? Bendim her şeyin. Ailenim, hayatından geri kalanım. Ben yoksam sen de yoksun, unutma, anne karından beri birlikteyiz ve bizi yalnızca ölüm ayıracak. Ölümünse mutlaka benim elimden olacak."

"Önceden boyun eğdiğim şu sözlerinin biri bile kalbime dokunmuyor şimdi," dedikten sonra güldü Kunter. "Gözümü açtığı an minnettarım Gri'ye."

Amber, "Ölümü senin suçun olacak," dedikten sonra aniden kapıyı açtığında karşı karşıya geldik. Beni karşısında görmeyi beklemediği için bir an afalladıysa da bakışları çarçabuk keskinleşti. Kunter ona hemen arkasındaydı ve keskin bakışları hızlıca Amber'in üzerinden bana kaymıştı.

Amber bir an için tek kelime etmeden gidecek gibi olduysa da ona, "Neden?" diye sorduğumda gitmekten vazgeçti. Merakla kızılcığını kaldırıp daha fazlasını söylememi bekledi. "Bunca acıyı neden istiyorsun? Ben sana ne yaptım?"

Amber'in buzdan hareleri parladı. Nefretle şekil alan suratında insanlığın en ufak emaresi yoktu şimdi. Bir zamanlar rol kesiyor, güzelliği ve duruşuyla beni kendine hayran bırakıyordu ama şimdi sallamıyordu kendini.

"Karşımda durdun."

"Çünkü kardeşinin karşısındaydın."

"Ondan kaçıyordun," dedi tükürür gibi bir sesle. "Ağına düşmüş olman benim problemim değil. Endişelenme, ben yakmasam o yaklacaktı seni. Cehennemden yanmadan kaçabileceğini mi sandın, Gri?"

Girmeye kalktı fakat kolundan yakalayarak ona engel oldum. Kunter işlerin çirkinleşeceğini sanıp hızlıca aramıza girmeye çalıştı. Gözünde diğer elimi kaldırıp durdurdum onu. Bir adımı daha yaklaştırdı.

"Çakışma engel olmasan iyi edersin. Kırmızı, yoksa kalışım yanımla birlikte senin de cehennemim olur. Bu benden kolayca kurtulman için bir fırsat."

Amber kolunu kurtarıp duruşunu düzeltti ve dudaklarına yaydığı hafif sırıltıyla tam karşıma geçti. "Seni neyle tehdit edebileceğimi düşündüm. Normalde böyle durumlarda şehrin dışında kimin varmasıyla tehdit ederdim. Bu seni kolay lokma hâline getirirdi fakat ne yazık ki kimsesizmişsin. Baban zaten yokmuş, annen de ölmüş. Son iki yıldır hayatta olduğuna dair bir iz bile yoktu." Gülümsemesi şeytani bir hâl aldı. "Sen zaten bir ölüymüştün, Gri. Niçin yaşamak için bu kadar çaba sarf ediyorsun? Kim için? Kimsen yok ki. Bu şehirdeki en kötünün bile sevdiği, sevildiği birileri var dışarıda ama senin yerini alacak bile kimsen yok." Burnunu kııştırdı. "Benden önce Yetim Gri cezalandırmış seni. Kimsesizlikle." Bir kere Yetim Gri diye ekledi hiç acımadan.

Her şeydim ben. Burada kötü her şeyin karşılığıydım istemeden ama şimdi bir de yalnızca kendim olarak Yetim Gri olmuştum. Yetim Gri. Bütün hakaretleri şimdiye kadar bir şekilde görmezden gelmiştim ama şimdi bunu nasıl aşacağımı bile bilmiyordum. Öfkeyle mi? Ağlayarak mı? Suçlayarak mı? Bilmiyorum.

Yetim Gri.

En acımasız geçişim.

Kalbim birden kaskatı kesildi. Zihnim her şeyi bir kenara itiyordu, tek bir şey dışında: kimsesizliğim. Buradan yaralanabileceğimi, binnin beni bu şekilde yaralayabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu bir zayıflık mıydı? Olmamalıydı ama zayıf hissettim kendimi.

Ve bu zayıflık sadece bir göz açıp kapayıya kadar öfkeye dönüştü. "İntihar etmeliydim, öyle değil mi? Bu, beni sevenleri kendimden itmekten daha etkili bir yöntem olmalı. Ölümünden döner, beni sevenleri peşimde kul küle ederdim. Kimsesiz kalmazdım böylece."

Kaşları hızlıca çatıldı. "Ne dedin sen?"

Dudaklarımı aşağı doğru bükerken omuzlarımı hafifçe silktim. "Ne dedim?"

"Sen bir şey mi..." diye başladığı cümlesini tamamlamadan önce şüpheyle büyüyen bakışları gözlerimde kayboldu. Ne bildiğini söylemek istiyordu. Onun zayıf tarafını biliyor muydum? "Sen bu Kafasını çevirip omzunun üzerinden Kunter'in buzdan hareketine baktı ve cevapları orada aradı fakat Kunter ona değil, doğrudan bana bakıyordu.

"Tanrı onu kendi karanlık arzularıyla yalnız bıraktı ve o karanlık lanan suçlarıyla kendini lanetledi," diye fısıldadım kulağına doğru. Amber irkilerek yerinde sıçradı ve çarçabuk yeniden bana doğru döndü. Şimdi buzdan hareketlerinde korkunun emaresi dolanıyordu. Benim se dudaklarımda şeytanın yancısına yaraşır bir sırıtış vardı. "Ben kaybedecek kimsesi olmayanım ama senin kaybedecek ne çıkıyor var. Kendine düşman istiyorsan durma, engel ol adadan çıkıp gitme unutmama, kardeşin ya da sevgilin gibi merhamet etmem sana."

Amber'in yüzünden bir gölge geçti. Karanlık bir ifadeyi buzdan korkunun emaresinin dolandığı yüzüne bir kılıf gibi giydirdi. Çene hattı keskinleşti, kaşları indi ve dudakları bir ip gibi gerildi.

Kunter, Amber'in hemen arkasında, nefesini tutmuş hâlde bekliyordu. Bir hamle yapmak için can çektiğini hissedebiliyordum ama hayır, duracak ve bu kavgaya karışmayacaktı. Bu benimle kardeş ailesindeydi.

Evin her yanına sinen gergin sessizliği Mirza'nın merdiven başından gelen ısıltı bir hissimle dağıttı. "İşte şimdi seni o gün yarıca ilan etmediğime lanet ediyorum, Gri. Hayallerimdeki yancı neymişsin. Eğer hâlâ şehirden çıkma niyetinde değilsen ve Kunter'den kaçmak istiyorsan seni seve seve yancım ilan ederim."

Kunter'in sıvırlan bakışları Mirza'ya dönse de bu, Amber'le benim sessiz kapışmamızı bölmedi.

"Yalvaracaksın," dedi Amber. Sesi hırıltılı bir fısıltıdan ibaretti. "Düşmanın olmamam için."

Yüzümdeki donuk, hissiz ifadeyi koruduğumda Amber bir nefes geri çekildi ve aramızda bir adımlık mesafe bıraktıktan sonra arkasına bir kez bile bakmadan ve dik duruşunu bir an için bile bozmadan çekip gitti.

• Kayıp Cennet, John Milton (İstanbul: Pegasus Yayınları, 2020) 12.

Amber, Mirza'nın yanından geçerken kolu koluna sürüttüğünde Mirza alev almış gibi hızlıca geri çekilip kolunu salladı. "Oklukça yakas." Sonra elini silkelerken güldü. "Birileri sonunda cehennemin odasına baktı."

Mirza kendi kendine eğlenirken Kunter onun karşısına dikildi. "Hayallerine kafanı uçurarak son vermemi istemiyorsan gözünü yanımdan çek."

Mirza bir an için çok ciddi göründü ama sonra kahkahasını daha fazla içinde tutamadı. Ortam o kadar gergindi ki garip bir şekilde bütün en gergin insanı olan Mirza aramızda şakacı kalıyordu.

Mirza eliyle beni gösterirken, "Önce benim yancım olmak istedi," dediğinde Kunter'in sırtı kaskatı kesildi. "Sen onu seçmiş olabilirsiniz ama o beni seçti, Kunter. Anlayışlı ol, Gri'nin tercihlerine saygı duy yoksa baksana, şeytani da karşısına alır isterse," Kunter'in omzunun üzerinden bana baktı. "Ve ben de zevkle yanında olurum."

Ona gözlerimi devirdiğimde gizliden buna güldü. Kunter'i de-jittermeye çalıştığımı ben ilk cümlesinden anlamıştım fakat Kunter'in algıları kapanmış olsa gerek, bunu epey ciddiye almıştı.

Kunter sığıttığı dişlerinin arasından, "Seni cehennemin katları arasında top gibi sektirip boğazlamadan siktir git," dediğinde Mirza bir an için durup gözlerini kıstı ve hızlıca, "Aslında buraya barış anlaşması yapmak için gelmişim," dedi.

Dişlerini göstererek sırttıysa da bu onda epey yapmacık durdu çünkü Mirza görünüşü ve duruşuyla insanları kendinden kaçırarak kadar tehlikeli bir adamdı. Kunter'in ona bir an sonra öldürecekmiş gibi bakmaya devam etmesi sonucunda kafasını sağa doğru yatırıp bana baktı. "Hani bu herifle konuşarak anlaşılabiliriyordu?"

"Kışkırtmasaydın," diye mırıldandığımda kahtrolası bir budala gibi yüzünü ekşitti. "Onunla başka nasıl iletişim kurulabilir, bilmeyorum ki."

Onlara doğru adımladım ve elimi Kunter'in koluna yerleştirdim. Bu, onun başını hafifçe bana doğru çevirmesine neden olmuştu. Ben de başımı hafifçe öne eğerek onun gözlerine baktım.

"Yapıcı ol, buraya kavga etmeye değil, konuşmaya geldi."

Burun kıvırdı. "Ben hep yapıcıyım, Gri Hanım."

Gözlerimi devirdim. "Yapıcının anlamını bile bildiğini sanmıyorum."

Dudak büktü. "Ağzını burnunu kırıp teklemeyerek denemek gibi bir şey işte."

Onu kolundan çimdikleğinde inlememek için dudaklarını koca birbirine bastırırsa da sıkıdığı dişleri onu ele verdi. "Tamam! Gülümsemeyi denedi ama daha çok kusacakmış gibi göründü. "Yan cım ne diyorsa o." Kafasını çevirip Mirza'ya baktı. "Ne istiyorsun?"

"Mavi ve Siyah, dost bölgeler olacak. Taraflı olacağız ki her cehennem ateşini üstümüze püskürttüğünde yanmayalım."

Kunter tükürür gibi bir sesle, "Mavi Bölge için saçımın telini bile kıpırdatmam," dediğinde Mirza aniden yükselen bir öfkeyle, "Saçım telini siktirtme," diye patladı.

Kunter'in buna öfkeleneyeceğini sanırdım ama hayır, aksine o bana dan zevk almıştı. Hobilerinden biri de Mirza'yı öfkeliendirmekti de olsa.

Kunter'i bu kez de karnından çimdikleğinde somurtarak, "Kırmızı'nın derdi Siyah'la," dedi. "Bölgeni korumak istiyorsan tıraksız kal ya da onunla iş birliği yapmaya devam et. Siyah'la dost olma zararına."

"Ama istemiyorum," derken çenesini kaldırdı Mirza. "Kırmızı tarafında olmam başından beri bir hataydı. Giray'la ikiniz ona baya eğdiniz ve beni buna mecbur bıraktınız. Yanmak benim umurum değil ama benim umurumdaydı. Şimdi sen de umursuyorsun bence çünkü artık görüyorsun."

"Neyi?"

Mirza göz ucuyla bana baktı. "Onu."

Kunter dönüp bana baktı ve sorularının cevaplarını gözlerimle aradı. Mirza yanıliyordu, Kunter henüz her şeyin farkında değildi. Amber'in ne kadar ileri gittiğinin ve gidebileceğinin... O farkında değildi. O hâlâ Amber'i küçük kız kardeşi olarak görüyordu.

"Ne biliyorsun?" diye sordu gerçek bir merakla. "Amber'e nasıl öyle söyledin? Ne öğrendin?" Göz ucuyla Mirza'ya baktı. "Onunla ne işin var?"

Bu kadar soru sormasını beklemiyordum. Belli ki benim kafam içindeki sorular kadar onun da soruları vardı. Belki de daha da fazla.

"Mirza'nın niyeti kötü değil."

Kunter'in gözleri şüphayle kısıldı. "Bilemezsin." Bedenini baya doğru çevirip Mirza'yı arkasında bıraktı. "Aklını karıştırdıklarıma

farkında değil misin? Kanıma kimseye, dinleme onları, ne derlerse desinler. Adadan çıkıp gittiğinde kimseyle olmayacaksın." Bir fıstıkıyla, sadece benim duyabileceğim bir şekilde ekledi: "Ben varım, nasıl kimseyle olabiliyorsun? Geleceğim. Ne kadar zaman geçerse geçsin ben geleceğim, Gri Hanım."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ben sadece senin de yalnız olduğunu bilmeni istiyorum. Mirza ve Giray senin düşmanın değil. Onların düşmanın olmalarına izin verme. Onlara değer verdiğini biliyorum."

"Bir zamanlar."

"O bir zamanlar dediğin, çok da uzak değil. Yıkmayı değil, onarmayı dene. Köülerin Şehri'ne yenilmiş olarak gelme bana."

Sesli bir nefesi güçlkle bırakırken omzunun üzerinden Mirza'ya baktı. Mirza bizi dinlemiyormuş gibi poz kesse de çoğunu duyduğunu biliyordum.

"Aşağıya in ve bizim için içecek birer kadeh hazırla. Geliyorum, konuşacağız."

Mirza burun kıvrırken, "Oradan bakınca hizmetlilerinden biri ne mi benziyorum?" diye sorduğunda Kunter duygusuz bir sesle, "Bir Mavi olmasaydın hizmetlim olurdu," diye yanıtladı onu.

Mirza ona tepki vermeye hazırlandığında yalancı öksürüğümle kulaca araya girdim. İkisi birbirine dik dik, sahiden öldürecekmiş gibi bakıyorlardı. Bazen nasıl bu kadar ciddi olduklarını çözemiyordum.

"Sadece bir kereliğine işinizi yumruklarınızla değil, doğru düzgün konuşarak halledin. Bu kadarını da yapabilirsiniz herhalde."

İkisi de aynı anda başlarını sallasalar da bana pek de inandırıncı gelmediler. Mirza arkasını dönüp sert adımlarla aşağıya inse de Kunter onun arkasından her an üzerine saldıracakmış gibi bakmayı sürdürdü.

Onu yine karnından çimdikleğinde kendini kasmak için fırsat bulamadığı için dudaklarının arasından bir çığlık kaçtı. Bir kere daha çimdiklemeye kalktığımda kocaman açtığı gözleriyle bakarken elimi herada yakaladı.

"Gri Hanım," dedi bir iniltiyle. "Bana dokunmak istiyorsan çimdiklemeyi bahane etmene gerek yok." Elimi göğsüne bastırdı ve yavaşladı. "Her an, her yerde ve her şekilde." Diğer eliyle çenemi kavrayıp

yüzümü yüzüne iyice yaklaştırdı. "Senin beni arzulaman benim için bir lütuf."

"İtiraz edemeyeceğimi."

Kalbi avuçlarının içinde küt küt çarpmaya başladı. "Etme," dedi bir fısıltıyla. "Aklından, kalbinden geçen her şeyi söyle bana. Benim güven ve sev."

Elimi beline doğru uzatıp vardı. Sonra artık başta olan elime yüzüme düşen birkaç tutam saç nazıkçe çekerken kendini çeşimde kaybetmişti. Sanki bir rüyadaydı, bakışları o kadar nahoş bir hâl almıştı. Onu Mirza'nın beklediğini ve az önce olan her şeyi unutmış gibiydi.

"Herkes sana kandığını söylüyor," diye mırıldandım. "Gül yüzüne, tatlı diline." Göğsündeki elimi boynuna doğru uzattım. "Ona inanmıyorum."

"İnanman için ne çok sebep verdim sana."

"Çok." Başımı hafifçe sağa doğru yatırdım ve yüzünü izledim. "Yüzünden sen de kimsesiz bırakma beni. Tut sözünü."

"Ölürüm de dönmem senden, Gri Hanım."

Elimi boynundan saçlarına doğru uzattığımda dudaklarına dokunduğu gülümsemeyle çenemi biraz daha kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

O beni öptüğünde göğüs kafesimde binlerce kelebek aynı anda kanat çırpıyor ve bir şarkı başlıyordu. Tamamen yabancı olduğum bu his karşısında elim ayağımı birbirine dolanıyordu. Nasıl diyordum kendi kendime. Nasıl bırakıp gideceğim? Böyle olmamalı, böyle kimsesiz memeliydim ama durduramıyordum ki kelebekleri. Ancak öldükten sonra duracaklardı ama kıyamazdım ki onlara. Ne onlara ne Kunter'e ne de kendime.

"Hemen gel," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Bir yolunu bul çok geçmeden gel."

Mavi, buzdan hareler... Sevdığım kışın sessizliği onun gözlerinde. Bazen hırçın bir denizi andırırken bazen de donmuş bir gölü andırıyor. Kırılğan ama aynı zamanda büyüleyici bir derinlikte. Soğuk ama aydınlık. Hareleri tıpkı buzun içinde kıpırtısız duran çatlaklar gibi zarif, ince ve kusursuz. Ve o hareler bana bakıyor, bana ait hissettiriyor. Bana ait bir deniz, donmuş bir göl ya da sonsuz bir gökyüzü gibi. Ya da koca bir evren... Evet, tıpkı onun dediği gibi.

Kunter dudaklarını dudaklarıma bir kere daha uzunca bastırıp çekti. "Merak etme, Mirza'yı postalamam o kadar uzun sürmeyecek," dedi ve geri çekildi. Sonra gülümseyerek merdivene doğru yöneldi. Sandı ki şimdiden bahsediyordum fakat şimdi değildi derdim. Sonundan sonrasıydı. Karşı kıyılarda, yapayalnız hissedeceğimiz o anlaşıldı. Ben karşı kıyıda kimsesiz, o bu kıyıda kimsesiz...

Yetim Gri

Gri burada kötü olan, küçümsenen her şey ama en çok da yetim. Onu bu dünyada koşulsuz şartsız seven tek kişi, annesi bir kazaya kurban gitti ve öldü. Gri, yetim kaldı.

Nasıl da kolay söyledi bunu. Yetim Gri, derken nasıl da eğlendi benimle. Oysa biliyordum, onun da annesi ölmüştü ama bu onun için balıya alay edilecek bir şey değildi. Annesini sevmiyordu bile. O annesini sevmeyen ben dünyalar kadar seviyordum. O yetim dememe kınanmayacakken ben dünyalar kadar kırılıyordum.

Kunter'in arkasından ne kadar süre öylece bakakaldım, emin değilim. Başımı hafifçe çevirdiğimde Kunter'in çalışma odasının açık kapısından içeriye bakarken buldum kendimi. Masanın üstünde normalde orada bulunmayan dosyalar öylece açık duruyordu.

Merakla birkaç adım attım ama sonrası çok hızlı geldi. Kendimi Kunter'in masasının başında, sandalyesine otururken buldum. Önümde açık olan dosya Siyah Bölge dosyasıydı fakat onun altında, kapalı bir şekilde duran Gri'lerin dosyasından başka bir şey değildi.

Kunter bana bu dosyayı vereceğine dair zaten bir söz vermişti. Annemin katili bu dosyada yazılıydı. Yetim Gri. Beni yetim bırakan kimdi? Büyük ihtimalle ölmüştü ama merak ediyordum ne zaman ve ne şekilde öldüğünü. Gerçekten bir Gri olup olmadığını. Hayatta olup olmadığını.

Gri'lerin dosyasını açtım ve karıştırmaya başladım. Annemin ölüm tarihine yakın aralıktaki mahkûmların sayfalarına hızlıca bir göz yaptım. Her sayfayı çevirdiğimde bir *ölü* ibaresi beni karşılıyordu. Ta ki Asil Vural Akaslan'a dek.

Kötülerin Şehri halkı gerçekte kim olduklarını Kötülerin Şehri mahkûmlarından saklayamazlar. Kötülerin Şehri'nde onu hedef hâline getirenler şehrin dışında da kolayca hedef hâline getirebilirler. Mahkûmların kıymet bilgilerine erişimi olan öncülerden halkın çekinmesinin en büyük nedenlerinden biri de budur.

BÖLÜM 17

Asil Vural Akaslan, 2023 yılının Mart ayında kazara Men Şehri'nde bisikletli bir gence motosikletle çarparak ölümüne terk edilmişti.

Sayfayı çevirdim.

Berkan Köksal, 2023 yılının Nisan ayında kazara Sanem Akar'la arabayla çarparak ölümüne neden olmuştu. Ekim ayında ise Kötülerin Şehri'nde bir Siyah tarafından defalarca bıçaklanarak öldürülmüştü.

Dosyayı kapatırken sırtımı sandalyeye yasladım. Annemin kızı ölmüştü. Onu bir Siyah katletmişti. Annemi öldürdükten sonra pa yaşamamıştı yani ve daha vahşi bir ölümle hayatı son bulmuştu. Çekmişti.

Aksini beklemiyordum aslında. Kunter katilin Gri'lerin dosyası da olduğunu söylediğinde anlamıştım ama içimde bir ukde kalmamıştı istemiştim. Açıkçası Asil olabileceğini düşünmüştüm. Tam olarak nedenini bilmesem de bazı şeyler bana öyle hissettirmişti. Yanıldığım sevinmişim. Annemin katiliyle aynı masaya oturduğumu düşünmem bile istemezdim. Ona sarıldığımı, güvendiğimi, elimi tutmasına izin verdiğimi... Ve dahası.

Kazara da olsa annemi öldürmüştü. Bir Gri olsa da fark etmemiştim. Annemin de hatası olduğunu düşünmeleri hiçbir şeyi değiştirmemişti. Ölen annemdi, katil değil. Ömrümün sonuna dek bir daha asla pişman olmayacağım, sarılamayacağım, öpemeyeceğim ve gidişiyle kimsesiz kaldığım annem. Canım annem... Şimdi yanımda olsaydı Annem beni kimsesizliğimden vuramayacaktı. Aslında ben kimsesizliğimden

değil annesizliğime üzülüyordum. Kimsesiz yapıyordu insan ama annem çok zordu.

Gözümden akan birkaç damla yaşı fark edince hızlıca elimi yüzümle sildim. Ağlamaya lüzum yoktu, çok uzun bir süre zaten ağlamamıştım. Şimdi güçlü durmalıydim, çıkartıldım gözükeceğim herhangi bir duruma düşmemeliydim.

Gözlerimi silip bakışlarımı hafifçe kaldırdığımda kapıda dikilen Kunter'le göz göze geldim. Omzunu kapının pervazına yaslamış, parmaklarıyla oynarken beni izliyordu. Ne zamandır oradaydı, emin değildim. En fazla birkaç dakikadır oradadır diye düşünüyordum.

Onu fark ettiğimi görünce omzunu kapının pervazından ayırarak odanın içine doğru temkinli birkaç adım attı. "Gri Hanım?" Çok yakından durdu, nedense bekledi. "İyi misin?"

Başımı hafifçe salladım. "Anlaşmıştık." Dosyayı parmak ucumla masaya ikeriye doğru itirdim. "Baktım."

"Evet." Birkaç adım daha atıp yaklaştı ve masanın hemen önünde durdu. Ellerini masaya bastırırken şüpheli gözlerle beni izlemeye devam etti. "Nasil hissediyorsun?"

Dudak büktüm. "Bilmem." Kaşlarımı gererek kaldırdım. "Ne beklediğimden emin değildim. Rahatlarım sanmıştım ama öyle bir şey olmadı."

Gözlerini kısarken başını hafifçe sola doğru yatırdı. "Öfkeli olmasın."

Gözlerimi etrafta gezdirirken, "Hayır," diye mırıldandım. "Hiç üzülmiyorum."

Bu, onu garip bir şekilde fazla şaşırttı. Ellerini masadan çekip doğruldu ve birkaç adımda yanıma geldi. Sandalyenin arkasına geçip ellerini omuzlarıma sardı. Ardından eğilip şakağıma bir öpücük bıraktı.

"Gri Hanım," dedi tatlı bir mırıltıyla. "Sen yalnızca benim kahkanda mı bir şeyler kırmaya bayılıyorsun? Bir tek benim saçlarım mı sana cazip geliyor?" Bir nefesi bırakırken güldü. "Sadece bana dokunmaktan zevk almandan memnunum ama bu biraz garip."

Gülerek dosyayı aldım ve ona doğru uzattım. "Sen bakmadın mihi." Dosyayı elimden aldığı anda başımı ona doğru çevirdim. "Ne yapabilirim ki?"

Kaşlarını çatarken dirseğinin tekini sandalyeye yaslayıp derin açtı ve karıştırmaya başladı. Bir yerde durdu, gördüğüyle havalandı ve ardından bir sayfa geriye gelip kaşlarını yeniden çattı. "Ölmüş."

Başımı sallayarak onu onayladım. "Evet, yaşadığını mı düşünmüştün? Bir Gri o." Hafifçe gülerек önüme döndüm. "Bir an için olduğunu bile düşünmüştüm ama yanlış. Bana vicdanından davrandığını sanmıştım ama alakası yokmuş." Dudak büküm. "Çi öyle bir şey olsaydı sen zaten bunu bilirdin, değil mi? Yeniden baktığımda gözlerinin hâlâ dosyada olduğunu gördüm. "Ayl, min katili olsaydı bunu söylerdin bana."

Kunter'in buzdan hareketleri Grilerin dosyasından bana doğru kaydı. "Elbette," dedi bir nefes bırakırken. "Öyle bir şey olsaydı bana sana söylemek zevkli olurdu."

"O zaman niye şaşırdın?" diye sorduğumda dosyayı kapatırken. "O zamanlar Grilere düşman değildik. Sadece birkaç ay yaşamış, ona şaşırdım," diye yanıtladı beni.

"İyi ki," derken sandalyeden kalktım. "Onunla karşılaşmak istemezdim."

"Ölmüş olduğu için mutlusun."

"Ölmüş olmasaydı ölümünü izlemek isterdim."

Kunter buna şaşırmadan edemedi. "Bazı ölümler kurtulur, bazı boşuna dememişler o hâlde."

Bu hissim için kendimden utansam da, "Evet," dedim ona. "Böyle türlü bu kinle başa çıkamazdım."

Ölümünü kurtlamadım ama içimden bir ses, *yaşıyor olduğu en katil yapardı*, dedi. Ve o sesi susturamadım.

Kötülerin Şehri'ndeki son gecemdi. Ne Amber'den ne Asil'den ne de bir başkasından çıt çıkıyordu. Kötülerin Şehri her zamankine nazaran epey sakindi. Bu sakinliği Kunter'in ve İsimsizlerin sağladığını biliyordum. Ben gittikten sonra sahiden Kötülerin Şehri'nde kırıntı kopmasa iyiymi.

"Tekila?" diye sorarken dibime girdi Devin. Epey sarbozu içmeye devam ediyordu. "Yarışalım, en çok içen İstanbul'da ilk tekilaları ısmarlar."

Devin benimle birlikte şehirden çıkıyordu. Zaten bu anı beklediğini bilmiyordum. Çıkmakla ilgili onunla çok konuşmuştuk ama bu kadar ciddi olduğunu anlamamıştım. Dün Koray'la konuşmuş, şehirden çıkışı hazırlamıştı. Yarın onu da adadan alacaklardı. Koray'ın bu kadar yetenekli olması beni büyülüyordu. Bazen benim için de yapmasını yapıp yapamayacağını merak ediyordum. Bu bir riskti, öylece olmak istemeyebilirdi. Nişanlısı için aldığı riskle benim için aldığı risk aynı değildi. Daha doğrusu benim için bu riski almazdı.

"Giremeyeceğimi tek iddia," derken dirseğini omzuma bastırdı Kaan. "Siz kızlar olmadan Kötülerin Şehri ne kadar çekilir olacak bakalım."

Devin ona burun kıvrırdı. "Benimle birlikte gelmediğiniz için pişman olacaksınız. Cesedinizi kıyidan alırız, söz."

Kaan uzanıp Devin'i kolundan çimdikledi. "Aşkını kötüler avlamaya tercih ettiğin için asıl biz seni fırçalamalıyız."

Devin gözlerini kaçırırken, "Ne aşkı?" diye sordu bilmezden gelecek. "Yeterince kötü avladık, artık dönme vakti. Burada işler Gri'nin eliyle birbirine girecek. Kiyamet kopmadan tüyecektik. Buraya ölme değil, ava geldik. Av bitti."

"Hayır," diye araya girdi Riyaz. "Av daha yeni başlıyor. En kötü hâlâ havatta."

Rüzgâr, Devin'in omzunun üstünden kafasını uzattı. "En kötü hâlkunda teorilerim var. Sandığımız kişi olduğunu artık sanmıyorum."

Devin onun kafasını geriye doğru iterken gözlerini devirdi. "Kunter'den âlä kötü mü var? O herif içimde ukde kalacak."

Bir an için, duyduklarım yüzünden yerimde kıpırdandım. Barınışına yasladığım dirseğim yaşadığım şaşkınlıkla kaydı ve dengeyi sağlayamadım. Tabureden düşecek gibi oldum ama Kaan beni kolundan yakalayarak tuttu. Elim ayağım birbirine girmişti. En kötü diye Kunter'i avlamak istiyorlardı. Buna neden şimdi bu kadar şaşırdığımı bilmiyordum çünkü aslında bunun farkındaydım fakat yapabileceklerini düşünmüştüm.

Denemişlerdi.

Kunter'i zehirleyerek öldürmek isterken beni zehirlemiş ve kurumuşlardı. Daha da kötüsü, Kunter zaten bunun farkındaydı. Anlatmışım sözlerinden. Doğrudan söylemese bile bildiğini biliyordum.

Ya ben adadan çıkınca onlara ceza keserse? Ya asıl kıyamet onlar için koparsa?

"Bizimle gelmelisiniz," dedim beklenmedik bir şekilde yülük çıkan sesimle. Hepsinin bakışları aynı anda üzerime döndü. "Adada kalmanız çok tehlikeli, Kunter artık sizi korumayacaktır. Siyah bal ge halkı benim gidişimden sonra saldırarak birilerini arayacak ve hedef sizsiniz."

Devin başını sallarken, "Gri doğruyu söylüyor," dedi en küçük bir şekilde. "Bu iş ciddi, fazla dikkat çekti. Kötülerin Şehri'ne kadar bizimle gelin. Sonra isterseniz yeniden adaya düşersiniz."

Riyaz kollarını göğsünde bağlarken, "Çocuk oyuncuğu mı bu?" diye sordu. "Öleceksek ölürüz. Önemli olan ölürken kaç kötüyü yanımızda götürdüğümüz."

"Alâ'ya söz verdim," derken taburesinden kalktı Devin. Müziğin sesi öyle yüksekti ki Devin'in kendini duyurabilmek için bağırması gerekti. "Birimiz bile ölmeden geri döneceğiz, dedim."

Alâ adanın dışındaki arkadaşları, bir nevi öncüleriydi. Öldürmek yerine aşkı seçen o kadındı. Tanımıyordum ama ona saygı duyuyordum. Bir kere şeytanın oyununa girdiğinizde çıkmak öyle kolay bir şey değildi ve Alâ bunu başarmış gibi görünüyor.

Rüzgâr barmenin tezgâha dizdiği tekilalardan birini alırken, "Benim İstanbul'da yaşamak için bir sebebim yok," diye fıkırını belirtti. "Onca insanın kanı elimdeyken normal insanların arasına karışmak istemiyorum."

Kaan da bir tekila kaparken, "Rüzgâr haklı," diyerek arkadaşına katıldı. "İyi veya kötü, kimseyi öldürmemiş gibi mi davranacağız? İstanbul'da şeytan olacağıma Kötülerin Şehri'nde avcı bir cellas olmam daha iyi."

Riyaz da tekilasını aldı ve Kaan'la Rüzgâr'ın tekilalarına tokuştu. "Alâ bir yana, İstanbul'da kimim var ki geri döneceğim? Burada önüme gelenin kafasını kafam attığı için uçurabiliyorum ve onları acımama bile gerek yok çünkü zaten buraya birilerinin canını alıp gelmişler."

Onların aksine yavaş ve düşünceli bir şekilde tekilamı alırken Riyaz'a, "Kimsen yok mu?" diye gerçek bir merakla sordum. O başı kendisiyle ilgili hiçbir şey anlatmamıştı. Diğerleri hakkında biraz olsun bir şeyler biliyordum ama Riyaz tam anlamıyla bir soru işaretiydi.

Riyaz kısa bir an için durup bana baktıktan sonra tekilasını içip, "Hani," dedi tok bir sesle. Kendine yeni bir tekila alırken, "Öldüler," diye ekledi. "Adamın biri bütün ailemi kurşuna dizdi. Ben de onu kurşuna dizdim, delik deşik ettim ama bak, ne kazandım ne de kaybettim."

Kanımı dondu ve ne diyeceğimi bilemedim. Olayın iç yüzünü merak ediyordum ama bunu ona sormaya cesaretim yoktu. Bu yüzden hafifçe başımı sallayıp tekilamı sessizce içmekle yetindim.

Kısa bir sessizliğin ardından Kaan, "Babası mafyaya bulaşmış," diye açıklama yapma gereği duydu. Riyaz o sırada dördüncü tekilasını içti ve benimle asla göz teması kurmuyordu. Genelde duygusuz ve sert durduğu için bazı zamanlar duygularının olmadığını bile düşünüyordum ama şimdi yanıldığımı hissediyordum. O yalnızca duygularıyla nasıl başa çıkacağını bilmeyen kaybolmuş bir ruhtu ve adalet arayan o karanlığı seçmişti. Bazıları karanlığın o tarafına kolayca kanabiliyordu.

Riyaz her ne kadar bana bakmasa da, "Sen nasıl sağ kaldın?" diye soruyordum omuz silkti. "Beni öldürmek yerine yanına alıp yetiştirmeyi seçti. On üç yaşındaydım. On sekiz olduğum gün öldürdüm onu ve ona çalışan herkesi."

"Bunu basit bir hikâye gibi anlatmana gerek yok, Riyaz."

"Basit," dedi sertçe ve hâlâ gözlerime bakmıyordu, tekila içmeye devam ediyordu. "Çünkü hiçbir şey değişmedi. İntikam alınsa da kin, nefret, öfke... Hiçbiri bitip gitmiyormuş meğer."

"Yani bu yüzden öldürüyorsun. Bir gün belki biter diye."

"Bir gün belki biter diye," derken sonunda gözlerime bakabilme cesaretini gösterdi. "Bu yüzden Kötülerin Şehri'nde kalmaya devam edeceğim. Bir gün bitsin diye."

Riyaz sanırım sekizinci tekilasını içerken kendime bir tekila alıp onun tekilasıyla tokuşturdum ve hafifçe gülümsedim. "Bitmesine."

Hepsine tek tek baktım çünkü her biri karanlığın adalet yanlısı tarafına kanmış ve bu hâle gelmişlerdi. Bir gün bitsin diye her gün can alıyor, kalplerindeki nefreti doyuruyorlardı ama bir gün bu bitmezse onların ölümünden olacaktı.

Riyaz'ın ifadesi donuk olsa da, gülme de gözleri bir an için parladı ve orada gizli bir gülümseme yakaladım. Bunu sadece ben fark etmişim, diğerleri de fark etmişti. Hepsi apar topar birer tekila

kapı ve Riyaz'la ortada bulunan tekilalarımıza tokuşturdular. Kaan gülmedi ama hepimiz onun yerine güldük ve "Bir mesine," dedik. Gecenin ilerleyen saatlerinde hepimiz zil zurna sarhoş olup birbirine katmıştık. Siyah Bölge barları, Yeşil Bölge barlarına epey kalabalık ve pisti. Çok hızlı kavga çıkıyor, ortalık çok hızlı birine giriyordu fakat zil zurna sarhoş olduğunuz sürece hiçbir şey değildi.

Barmenin içkime tükürdüğünü düşündüğüm için birkaç kadehten sonra yancılığıma bahane ederek açılmamış bir şişe parolayı kapmıştım. Bir elimde şarabım diğer elim Rüzgâr'ın belinde, onunla barın ortasındaki dar sahnede dans ediyordum. Rüzgâr'ın epey az hareketleri vardı ve ona ayak uydurmaya çalışmak bile baş ağrı rüçüydü. Devin'le Kaan canlı müzik yapmaya karar vermiş ve mikrofonla gitarı kapmışlardı. Kaan gitarı çalarken Devin etrafımızda dönerek oldukça detone bir şekilde şarkı söylüyordu. Riyaz ise... O sahnenin bir köşesinde âdeta bir koruma gibi dikilip bizi izliyordu. İfadesi artık o kadar da donuk değildi, bir an için bizi izlerken gözleri bile görünmüştü.

Devin grubun en başına buyruguyken Kaan en umursamaz. Rüzgâr asla kabul etmeyeceklerini bilsem de en mantıklı düşüncem Riyaz ise... O bu grubun koruyucusuydu. Kas gücü diyerek onu hafife alıyorlardı. Kan bağının olduğu ailesini koruyamamıştı ama şimdi içgüdüsel olarak ailesi hâline gelen bu grubu koruyordu.

Devin ilk hamleyi yapmakta asla gecikmiyordu çünkü ilk hamleyi yapmamak ona fena patlamıştı ve ablasını kaybetmişti. Rüzgâr özgür düşüncelerin peşinde koşmayı bırakmıştı çünkü özgürlük onun canını yakmıştı. Harekete geçmekten çok izlemesi, geride kalması ve genelde bir başına takılıp zehir yapması da bundandı. Kaan'ın bir riski alabilecek cesareti vardı çünkü bunu doğrudan söylemek bile ölmek istiyordu. Ölüp kaybettiği aşkına kavuşma düşüncesi ona bir riski kolayca aldırıyordu.

Bu insanlar kan banyosu yapma fikrinden komik bir şeymiş gibi bahsetseler de işin özünde insanlardı işte. Yara almış ve yaralamak da öte, yok etmeyi seçmişlerdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde bir noktada bardaki gürültü azaldığını fark ederek etrafa bakma gereği hissettim. Başta bardağının öldüğünü ve delicesine dans ederken bunu hiçbirimizin fark

etmediğini sandım ama hayır, kimse ölmemişti ama ölüm, barın tahra kapısının içeri süzülmuş, bir köşeye çekilmiş beni izlemeye başlamıştı. Dudaklarına yaydığı tatlı bir gülümsemeyle hem de. Kimileri ona tatlı demezdi ama benim gözümünden bakınca gün geçtikçe tatlı bir hâl alıyordu o.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter.

Öncüm.

Siyah Bey.

Dudaklarına istemsiz bir gülümseme yayıldı. Karşılıklı dans ettiğim Devin bunu sarhoşluğuma yormuş olacak ki benimle birlikte gülümsemeye başladı.

Kunter onu fark ettiğimi görünce dirseğini bar tezgâhına bastırıp elini çenesine yasladı ve beni öyle izlemeye devam etti. O anda sanki barındaki diğer bütün insanlar bulut olup yok oldular. Sadece o ve ben kaldık. Aramızda bütün bu karanlığa rağmen ışıktan bir yol parladı. Aklımı kaybediyor olmalıydım. Ya da fazla içmiştim ama hayır, o kadar da içmemiştim.

Şimdi içimden geçen şey, aramızdaki mesafeyi parlayan yolda ilerleyerek geçmek, yakasına yapışıp yüzlerimiz arasındaki mesafeyi yok edecek kadar aza indirmek ve ona sadece sen ve ben, aynı tarafa, ölene dek demek istiyordum. Ölene dek.

Rüzgâr'ın omzuma dokunup kulağıma, "Gri Hanım," diye fısıldamasıyla bütün büyü bozuldu ve insanlar bir bulut gibi nasıl yok oldularsa geri geldiler. "Hislerini anlayabiliyorum, öncüye kapılmamak da değil ama bu bir sır olarak kalmalı."

Gözlerimi zor da olsa Kunter'den alarak Rüzgâr'a doğru çevirdiğimde bakışlarında temkinli bir ifade dolanıyordu. "Onlara hedef gösterme. Burada hiç kimse düşmanını öldürmeden önce sevdiğini söylemez. Çünkü sevmek, zayıflık olarak görülür."

Başımı çok hafif, tam anlamıyla sersem bir şekilde sallayarak onu anladım. Tek bir yanlış kelimesi yoktu. Rüzgâr hep anlayışlı olana ama diğerleri bu konuda asla anlayış göstermezdi.

Biri elimden yakalayıp beni çekene kadar kendimi toparlamanın peşindeydim. Başta ne olduğunu anlayamadım ve Kaan olabileceğini düşündüm ama bu, hayatımdaki en iyi yanlışlardan biriydi.

Kunter'di ve elimi omzuna bırakırken elini de belime yerleştirmişti. Aynı anda komut verilmiş gibi dans müziği çalmaya başladı ve

dans pistinde yalnızca ikimiz kaldık. İnsanlar etrafımızda azıllı birer katıldı ve nefretle çarılan kışları, küfür eksik olmayırları, delici bakışlarıyla öncü ve yancılarının dansını izliyorlardı. Kunter'in buzdan hareketlerini.

"Onlara vedan çok uzun sürdü, yancım."

"Zamanın nasıl geçtiğini anlayamamışım, öncüm."

"Benim için her dakikası azap doluydu." Dudaklarında bir gülümseme dolandı. "Herkesi gidişine hazırladım ama kendimi hazırlayamadım. Seni zindanlarımdan birine kapatma fikrine sadığım."

Dans ederken bir an için Devin'i gördüm. Şüphyle parlayan leri doğrudan üzerimizdeydi. Onu işkillendirmek için Kunter arama olabildiğince mesafe koyarak yalandan kışlarını çatır çatır kelli görünmeye çalıştım. Sanki bu danstan rahatsızmışım gibi.

Kunter'in kışları çatılırken bakışları öfkeyle kusıldı. "Ne oldu? Etrafa baktı. "Seni benden uzaklaştıran ne?"

Devin'den tarafa baktığını görünce onu olabildiğince o tarafa uzaklaştırdım. "Halkı kışkırtmamalıyız."

Kışları istemsiz gevşedi ve beni kendine doğru çekti. "Seni özel bir an için hepsini öldürmem gerekiyorsa öldürürüm. Gri Hanım."

Benim değil, kendi işini zorlaştırdığının farkında mıydı? Yarından sonra her şey için onu hedef alacaklardı. O da onları bırakmayacaktı, biliyordum ama en azından ellerinde ne kadar olursa o kadar iyiydi.

Elimi göğsüne bastırarak onu durdurdum. "Beni evde bekle." diye mırıldandım. "Biraz sonra geleceğim. O zamana kadar uslu dur ve kimseyi incitme."

Göğsüne bastırduğum elimi tuttu ve dudaklarına çapkin bir gülümseme yaydı. "Beş dakikaya evde buluşalım o hâlde."

"Beş dakikaya," diyerek bir adım uzaklaşırken elimi çektim. Bir an için gitmeyecekmiş gibi göründüyse de söylediklerim mantıklı gelmiş olacak ki etrafa gözdağı veren bakışlar atarak benden çıktı. Onun ardından birkaç dakikadan uzun bir süre sessizlik devam etti. Sanki geri gelip hepsini kurşuna dizecekmiş gibi herkes dikkatli üstündeydi.

Devin yanıma gelip hiç dolandırmadan, "Aranızda ne var?" diye sorduğunda istemsiz nefesimi tutmuşum. Şimdi asıl diken üstünde

benim. Beni bununla ilgili bu kadar korkutan neydi? Kimin nefesini kesmesinden korkuyordum? Kunter'in mi yoksa Devin'in mi? Bundan rahatsız çıkan ben olmazdım ama onlar birbirlerini yok etmek için yarışıyorlardı.

"Anlaşılmaya çalıştık." Göz ucuyla ona baktım. "Gitmeden önce son bir yancıyla dans etmek istemiş yalnızca."

"Yalnızca yancısıymışın gibi bakmıyordu."

"Kunter kafa karıştırmayı sever."

"Sen de yalnızca öncümüş gibi bakmıyordun."

Sesli bir nefesi bırakırken, "Yarın buradan gidiyorum, fark eder misin?" diye sordum. "Sen de benimle geliyorsun ve Kötülerin Şehri'nde kalacak."

"Yaşanan bir şeyler var yani?"

Ona bir cevap verme fırsatı bulamadan Rüzgâr omuzlarımdan atladı ve beni kapıya doğru itelemeye başladı. "Yeşil Bölge'yi son bir kez ziyaret etmeyecek miydin sen? Hadi git ve vedalarını et. Bizim partimiz sabaha kadar sürecek ve araya kan karışacak."

Bundan Rüzgâr'ın desteğiyle çıktım çıkmasına ama Devin'in deli bakışlarını hâlâ ensemden hissedebiliyordum. Aklından neler geçiyordu kim bilir. Onun benimle çıkacak olmasına her şeyden çok sevinmiyordum. Kunter'i öldürmeyi kafaya takmıştı ve ikisinden birinin ölcek olma düşüncesi bile korkunçtu.

Silkelenerek, sanki üzerimdeki ölü toprağını atmışım gibi rahatlayıp Siyah Bölge sokaklarında ilerledim. Bu gece sondu, başka bir şey düşünmeye lüzum yoktu. Yarından sonra burada yaşanacak her şey bir kıyamet dahi olsa haberlere konu olmayacaktı. Kunter burayı yakıp yıksa da benim bundan haberim olmayacaktı.

Evin önüne geldiğimde adımlarım yavaşladı.

Ona bir şey olursa bundan haberim olmayacaktı.

Bu ne zamandan beri benim için bir ihtiyaç hâline gelmişti? Ne zamandan beri ben onunla ilgili bu kadar çok düşünüyor, bu kadar çok şey istiyordum? Nasıl? diye düşünmekten kafayı yiyecektim. Nasıl bırakıp gideceğim? Amber yılanı onu yine boyunduruğu altına alacak, canını yakacak, kandırıp kalbini kıracak. Her gün daha fazla... Ve bir gün beni unutacak. Bana verdiği sözü, bana gelmeyi.

Amber için cehennem, yalnız kaldığı yer değil, herkesin yalnız kalmasını sağladığı yerdi. Kunter'in yalnızlığına son vermemden

rahatsızdı, bu nedenle düşmanımı. Şimdi de ben gidince Kunter aynı yerden yakmaya devam edecekti. Çünkü Amber'in klini kattan den büyüktü ve Kunter'e olan klini cehenneme bile sığmayacak kadar yer kaplıyordu.

Keşke gitmeden önce buna bir son vermenin bir yolu olsaydı. Eğer Kunter'in mutluluğu Amber'den geçiyorsa... Başımı kendi kendime iki yana sallayarak kapının kulpuna uzandım. Eğer cehennemin duvarları bir kadının klinine ihtiyaç duysaydı, Amber'in klininden tuğlar yapıldı. Bu yüzden Amber'i bir çözüm yolu olarak görmek nasızdı.

Ev zifiri karanlıktı. Bu da bana Kunter'in hâlâ gelmediğini düşündürmüştü. Beş dakika, demiştik ama beş dakika çoktan dolmuştu. Kunter tanıdığım en dakik insan olmasına rağmen gelmemişti.

Dudaklarımı aşağı doğru bükerken salonun ışığını yakmıştım. Kunter'in zamanında gelmediğini düşünmektense başına bir şey gelmesini düşünmek daha kolaydı.

Salondan çıkıp merdivene yönelirken sesli bir iç çektim. Ama Kunter'di, başına bir şey gelmezdi. Onun etrafında başına bir şey gelecek tek kişi bendim.

Basamakları tırmanırken tırabzanlardan biraz destek almam gerekiyordu. Çok içmemiştim ama çakırkeyif olacak kadar içmiştim. Salondan koridora yayılan ışık, bir yere kadar yolumu aydınlatıyordu. Onun zifiri karanlığı bölen tek şey, koridorun sonundaki pencereden içeri dolan ay ışığıydı.

Ay ışığının yol göstericiliğini seviyordum. Karanlık yolları dağal eşlikçiydi. Yıldızlar bazen karanlık gökyüzünde görünmezdi ama ay hep oradaydı. Yolumu kaybettiğimde ayın beni izlediğini düşünmek çocukluğumdan beri güven verirdi.

Kunter'in yatak odasının aralık kapısını parmak ucumla açıp içeri girdim. El yordamıyla ışığın düğmesini bulup karanlık odayı aydınlattım. Burada da değildi, demek ki gelmemişti. Kötülerin Şehri'ne kayıp öncül ilanı versem yeriydi.

Işığı kapatıp geriye doğru adımladığımda ensemden bir ürperti hissettirdi. Tam arkamda biri vardı. Nefes almıyor, kıpırdamıyordu ama oradaydı, bir nefes kadar uzatımda.

Herhangi biri olabiliirdi.

Bir katil, bir cellat, dost ya da düşman... Belki de sadece Kunter

Önceden arkamdan çıkacak olanın Kunter dışındaki herhangi biri olmasının bana daha iyi hissettireceğini düşünürdüm. Kimse onun beni korkudan titretecek hâle getireceği günleri hâlâ hatırlıyorum. Şimdiyse tam tersi hissediyorum. Arkamdaki Kunter'den başka biriyse bu gecenin kanım akmadan bir anı dilemekten başka çaresi yoktu.

Ölüm tiyatrosundaki şu cellat... O kaçmıştı, yaverlerine sımsızlıklarla korku salsam da gözlerindeki intikam ateşini görmüştüm. Kunter bunlardan hâlâ habersizdi ve belki de bu bir hataydı. Kötülerin Şehri'ndeki son gecem, özgürlüğüm değil, ölümüm olabiliirdi.

Bir düşmanı sağ bırakmak, gelecekteki kendi ölümüne mühür basmaktır. Bazıları merhamet zanneder, oysa bu yalnızca celladına rahmet vermektir. Onlar beni damgalayıp mühürlemiş ve ölümüm için bir tarih vermişlerdi zaten. Bense merhamet ederek bunu mümkün kılmalarına olanak sunmuşum.

Sıcak nefesini saçlarımin arasında hissettikten saniyeler sonra elim koluma doladı. Bir nefes, bir göz kırpış ve korkuyla kanat çırtan bir sesim kulaklarımda gümbürdeyen sesi...

Cebindeki bıçağın kabzasını çoktan kavramıştım. Bana dokunmasıyla beraber bıçağı cebimden çekip çıkardım ve arkama döner döner bıçağı boğazına dayadım.

Boğazını kesecektim onun, özgürlüğüm için onlar gibi olacaktım. Onlar kadar karanlık bir Siyah değil ama koyu bir Gri olabiliirdim. Masallarda prensesler nasıl kendini kurtarmayı öğrenmeliyse Kötülerin Şehri'nde de bir Gri kendini kurtarmayı öğrenmeliydi. Masallarda prensesin cebinden çıkardığı bir bıçakla can almasına gerek olmaya bilirdi ama burada, Kötülerin Şehri'nde bir Gri'nin bazen boğaz kesmekten başka bir çaresi olmazdı.

Bıçağı dayadığım boğazının hemen altında hareketsiz duran kemiklerini gördüm önce. Sonra keskin bakışlarım kayarak yukarıya uzandı. Keskin çenesini, bir sırtış beliren dolgun dudaklarını ve hemen ardından bende hayranlık uyandıran buzdan harelerini gördüm.

"Gri Hanım," dedi bir nefesi yüzüme doğru kesik bir şekilde bırakırken. Alına düğün bir tutam gri saç ay ışığında parlıyordu. "Boğazımı kesmeden önce bekle, şu tehlikeli ama güzel ifadeni biraz daha

izlemek istiyorum ve bunun için pek tabii ellerinde ölmeye hazır ama bence benimle öldürmek yerine başka şeyler yapmak isterim."

Çenemi kaldırırken tuttuğum nefesimi sonunda bırakabiliyordum. Bir an için sahiden o değil sandım. Sessizce, sinsi bir şeytan gibi karnıdan yanaştığı için onu, beni öldürmeye gelen cellat zannettim.

Ve o bunun farkındaydı. Onu başkası sanacağımı, korkacağımı biliyordu ama şeytanlık yapmadan duramamıştı. Aynı Çığlık kurtu mü giyip beni korkuttuğu gün gibi.

"Seni var ya..." dedikten sonra benden beklemediği şey, hemen yanımda kalan şifonyerin üzerinden kapattığım kitabı kafasına indirmem oldu. "İblis!"

Kitap kafasına tosladığında gözlerini kapatıp sıkarken hafifçe miledi ama daha çok tepkime şaşırdı. Buzdan hareleri şaşkınlıkla parladı. "Karnımı çimdiklersin sanmıştım." Elini başına bastırdı. "Seni öncüye şiddetten meydanda idam etmeliyim."

"Hu," derken yalandan gülererek kitabı omzuna indirdim. "Seni daha şiddet görmedim." Bıçağı sertçe şifonyerin üzerine bırakıp kitabı suratına doğru kaldırdım. "Senden, bana çektiğin bütün ahlaki intikamını almadan gideceğimi mi sandın?"

Suratına indirdiğim kitabı son anda tutarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Şiddet severliğine hayranım ama bu geceyi daha farklı şekilde geçirmeyi planlamıştım, Gri Hanım."

"Farklı şekilde, ha?" Uzanıp karnından çimdiklediğimde intikamı alarak kitabı bıraktı ve onu daha fazla çimdiklemem için elinden yakaladı ama ben kitabı karnına vurdum. "Her yerini morartmalıyım bu gece. Belli ki sadece şiddetten anlıyorsun sen."

Kitabı bir kere daha kafasına indirmek için hazırlandığımda beklediğim bir hızla toparlanıp bileklerimden yakaladı ve beni tepsiye yasladı. Tekme atmaya kalktığımda dizimi bacaklarının arasından sıkıştırdı.

"Beni dövmeye değil de sevmeye ayırsana kalan vaktini."

Yüzümü buruşturdum. "Keşke daha fazla vaktim olsa da daha fazla dövsem seni. Şu an içimden gelen seni sabaha kadar şarlatanmak."

"Peki ya kalbinden gelen ne?"

"Az önce korkudan duracağını sandığı için hâlâ gümbür gümbür atıyor, şerefsiz!"

Ona hakaret etmem Kunter'i güldürdü. Bu adam sahiden manya-
nede güleniydi. Beni çıldırtıp sonra da karşıma geçip sinirlenme-
ye çalışıyordu. Planlıyordu bunu, hatta bunun için yaşıyordu!

Tek elimi tutup göğsüne bastırdı. "Benim de kalbim seni görüncü-
ye heyecanlan gümbür gümbür atıyor, yalnız değilsin."

"Gri düşmanı halkının son gecemde beni öldüreceğini sandım!"

Dudaklarına çok zayıf bir gülümseme yayıldı. "Korkma, her yer-
de gözüm kulağım var benim. Benden başka kimse bu kadar yakla-
şamaz sana."

Her yerde gözüm kulağım var benim. Bu, fazla imayla söylenmiş
bir cümleydi. Ölüm tiyatrosunda olanı biliyor muydu yoksa? İsimsiz
o gece yaşananları söylemiş miydi? Kunter öğrense durur muydu?
Kenter de öğrenmiş ve durmamıştı ama benim haberim bile olmamıştı.
Ya da öğrenmiş ve benim şehirden çıkışımı bekliyordu. O, çok şeyi
biliyordu ve bu da onlardan biri olabilirdi.

"Ne öğrendin?"

Başını hafifçe çevirirken, "Ne öğrenmemi isterdin?" diye sordu-
ğunda kendimi diken üstünde hissettim. Ne söylersem kendimi ele
verirdim? Herhangi bir şeyden bahsediyor olabilirdi. Devinlerin
sırrını keşfetmesinden bile bahsediyor olabilirdi.

İsimsizler ona çalışıyordu, bana değil. Tabii ki ona söylemişlerdi.
Ama Kunter o zaman bu kadar sakın olabilir miydi? Hayır. O hiç
şeyden biri değildi. O zaman gerçekten başka bir şeydi.

"Kunter."

Elimdeki kitabı alıp bir adım geri çıkarken aniden aramıza sinen
gri ışığı dağıtmak ister gibi güldü. "Silahını elinden alıyorum, Gri
Hanım." Kitabı bıçağın yanına bıraktıktan sonra odanın ışığını yaktı
ve yatağa doğru ilerlemeye başladı. "Canımı yakmak için bana vur-
mana gerek yok. Gidecek olan canımı yeterince yakıyor."

Peşinden odanın içine adımlarken, "Benim de," diye mırıldan-
dım. "Güle oynaya gideceğimi sanıyordum."

Durup bana doğru döndü. "Gitme, bile diyemiyorum artık." Göz-
lerini komodinin üzerindeki kar küresine dikti. "Yokluğunda yatak-
la da geçeceğim."

Şaka yapıyor gibi görünse de içten içe sanki gerçekten yatakla-
na düşebilirmiş gibiydi. Yatağa oturup komodinin üzerindeki kar

küresini eline aldı ve salladı. O kar küresini izlerken ben usulca yanına oturdum, omzumu omzuna dokundurdum.

"Kendine bir eğlence bulursun."

Cıkladı. "Tek eğlencem seni korkutmaktır."

Dırseğimi hafifçe boşluğuna geçirdiğimde yalandan inlemedi. "Şiddetini bile özleyeceğim, Gri Hanım."

Ellerimi uzanıp boynuna sardım ve vücudumu ona doğru yüzüne gülümsedim. "Ben de seni özleyeceğim, Siyah Bey." Seni boynundan öptüm. "Geleceğin anı ipe çekeceğim." Sağ yanağını da bir öpücük bıraktığımda dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi. "Gerçek seni, Körülerin Şehri'nin dışındaki Kunter'i tanımayı gerçekten çok isterim. Onunla daha iyi anlaşacağıma inanıyorum."

Kar küresini komodine geri bırakıp ellerini belime sardı ve beni kucasına doğru çekip dizlerine oturttu. "Normal bir şekilde karpasaydık bana ilk görüşte aşık olurdun. Hiçbir şey olmadan önce, sadece bir tıp öğrencisiyken..." Gözlerini hafifçe kıstı. "Hastam olurdu belki de."

"Körülerin Şehri'nde tanışmamız bir şey değiştirmemiş gibi görünüyor," diye mırıldandığımda bu onun keyfini iyice yerine getirecek Gidecek olmak nasıl da cesaretlendirmişti beni. Cümlelerimi saklamak, saklamak istemiyordum çünkü bir daha söyleme fırsatı bulamaz yabılırdım.

"Keşke seninle çıkmanın bir yolu olsa. Seni bir daha görmek yıllarını var."

Yıllarım? Buraya bir katil olarak düşmüştü, yani bir cinayet işlemiş olmalıydı. Kimi öldürmüştü? Bir kişiyi öldürdüyse bu şehirde kaç yıl olabilirdi? Takım elbise giydiyse eğer belki birkaç yıl...

Masum birini mi öldürmüştü? O, birinin canını isteyerek, kötülüğüne yenik düşerek mi almıştı? Bir yuvayı mı dağıtmıştı, birini sevdiğini elinden mi almıştı yoksa bir annenin oğlunu ya da kızını gözünün yaşına bakmadan, belki anlık bir kızgınlıkla öldürmüş müydü? Belki de birinin annesini ya da babasını almıştı o. Aynı birinin ben annemi kazara dahi olsa benden aldığı gibi.

Nefes alamadığımı hissettim.

"Kimi öldürdün, Kunter?" diye sordum güçlükle. Sanki bu soruyu hiç cevaplamamış gibi geliyordu ama öğrenmeliydim. Ben kim

bekleyecektim? O, masum birini mi öldürmüştü? Niçin katil olmuştu? "Sen niye katil oldun?"

İkimizin de gülümsemeleri dudaklarımızda oldu. O, bu soruyu sormamı beklemiyor gibiydi ve ben de bunu planlı olarak yapmamıştım. Sadece öğrenmek istiyordum. Ben kimden bu denli etkileniyordum? Onun en büyük günahını bile bilmiyordum. Oysa o benim bütün günahlarımdan haberdardı.

"Benim nefret etmeni istemiyordum, Gri Hanım."

Yanıtı üzerine sertçe yutkunurken zaman kazanmaya çalıştım. Boynundaki ellerimin gevsememesi için şimdi kendime bunu hatırlatmam gerekiyordu. O sahiden kötü biri olduğu için mi bu şehre düşmüştü? Ben bu şehrin onu kötülüğe ittiğine kendimi çoktan inandırmıştım.

Ondan nefret edebilir miydim? Yeniden? Zaten katil olduğumu bile bile ondan böylesine etkilenmişken kimi, neden öldürdüğünü değiştirebilir miydi?

Değiştirdi.

"Kim?" diye ısrar ettim. Artık bunu kesinlikle öğrenmem gerekiyordu. Buna mecburdum yoksa bu şüpheyi yaşayamazdım. "Niçin katil oldun?"

Bakışlarını bir an için önüne doğru indirdi. "Amber'in benden neden bu kadar nefret ettiğini merak ediyordun, öyle değil mi?" Göz ucuyla ona olan bakışlarımı kontrol edip öyle devam etti konuşmaya. Yargılayıcı bakmıyordum, yalnızca merak içerisindeydim. "O benden nefret ediyor çünkü ben..." Sertçe yutkunurken kaşları çatıldı. "Çünkü ben... onun en sevdiği kardeşini öldürdüm."

İkimiz de bir an için nefes almayı bıraktık. Bir an için bile bakışlarımı onun yüzünden çekip alamadım. Bir insan kardeşini niçin öldürürdü? Kardeşini öldürmenin gerçekten geçerli bir sebebi olabilir miydi? Amber'in onu öldürme, canını yakma arzusuna yaşayıp kızarken o... o zaten bunu çoktan yapmış mıydı?

Bir kardeşim yoktu ama olsaydı onun saçının teline zarar gelsin istemeyeceğimi biliyordum. Anneme duyduğum sevgiden pay biçiyordum. Bu nasıl olurdu? Amber sahiden haklı olan taraf mıydı?

Yüzüm ciddiyetle gerildiyse de ellerimi onun boynundan çekmedim. Onu dinleyecektim. Dinlemeden yargılayacağım evreyi çoktan geçmiştik.

Bu kısa ve ciddi sessizlik üzerine Kunter bakışlarını merak içinde yüzüme çevirdi. Parlak mavileri hakikatimde ona dair bir vap arıyordu. Ondan nefret etmiş miydim? Ona son bakışım bu olacaktı? Onu hiç tanımıyor değildim, işte, bir bakışından aklından geçen hazı şeyleri kolayca anlayabiliyordum hazen.

Benim değil ama Kunter'in belimdeki elleri gevşedi. Sanki bula dokunduğu için ona artık kızabilirmişim gibi. Ellerini çekip yaraları iki yanına bastırdı. Bizi bir arada tutan yalnızca bendim artık. Kaley gidebilirdim ya da ona sarılmayı da tercih edebilirdim.

"Benden nefret edeceksen de benden gidince nefret et. Böylece sen gidince kandırabilirim kendimi. İnsan kendini kandırarak yapabiliyor da nefret edildiği gerçeğiyle yaşamak öyle kolay değil."

"Senden nefret etmem gerekiyor mu?" diye sorarken başımı hafifçe omzuma doğru yatırdım ve onun gözlerini daha net görmeye çalıştım. "Amber sahiden senden bu kadar nefret etmekte haklı mı?"

"Bana inanacak mısın?"

"İnanacağım," diye fısıldadım kaşlarımı kaldırırken. "Anlat bana niye yaptın bunu? Doktor olabilecek kadar zeki bir adam, annemle deccal kız kardeşini bu kadar çok severken niye kardeşini öldürür?"

"Abimdi," dedikten sonra derin bir nefes alması gerekti. "Ben abimizdi, o da Amber gibi paraya ve lükse düşküncü. Annem ölünce ve Amber yolunu kaybetmişti. Küçükken, tek istediği lüks içinde yaşamaktı. Amber'i dolandırıcılığa sürükleyen abimden başkası değildi. Bu yolda küçük kız kardeşini dolandıracakları adamlara pazarlamakla bütün bunlara dâhildi. Ben sadece kız kardeşimi abimden korumak istedim. Niyetim onu öldürmek değildi, istemeden oldu."

"Amber bunu bilmesine rağmen neden..."

"Çünkü ona göre bu, abimle kurdukları oyunun bir parçasıydı ve abim asla ona bunu yapmazdı. O gece hem abimi kaybettim hem de dolandırıcılıktan tutuklandım. Ben de cinayetten." Dudaklarında acı dolu bir tebessüm belirdi. "Ama ben abimi duydum, bu bir oğul değildi. Para uğruna kız kardeşini pazarlamak onun için çok daha iyi şey ifade etmiyordu. Çünkü babasının oğluydu ve ben de annesinin oğluydum."

"Baban yaşıyor mu?"

"Yaşıyor ve ben biliyorum."

"Neyi?"

"Annemin katili olduğunu. Amber buna inanmasa da ben biliyorum. Çünkü annem intihar edecek bir kadın değildi."

Ondan bu kadarını duymayı beklemiyordum. Bu kadarını anlamazmış gibi geliyordu. Kendiyle ilgili, onu bu hâle getiren ne varsa kendine saklar sanıyordum ama o, ben sormadan ailesiyle ilgili en derin yaralarından bahsediyordu. Ben, beni evladı saymayan babamdan bile kolay kolay bahsedemezken hem de.

"Amber sana neden inanmıyor?"

"Çünkü o da babasının kızı."

Bunu nefret, öfke ya da kinle söylememişti. Daha çok bunu bilmek, bunun böyle olması onu kırıyormuş gibi söylemişti. Amber'in körlüğü ya da seçimleri onu yaralıyormuş gibi. Bunun nasıl olduğunu anlayamıyormuş ve anlayamayacakmış gibi bir kırılganlıkla. Amber'in, annelerini sevmeyi söylemişti. Kunter'i daha çok sevdiğini düşündüğü için ayrımcılık yaptığını düşünüyor olmalıydı. Bu da Amber'i babasını ne olursa olsun daha çok sevmeye itmiş olabilirdi fakat yine de bu, eğer babası annesini öldürdüyse onu savunmaya, sevmeye devam edebileceği anlamına gelmiyordu.

Belki de Kunter'i değil, Amber'i anlamaya vakit ayırmalıydım çünkü Amber, Kunter tarafından dinlenilince pek anlaşılacak biri değildi. Buna rağmen Kunter onu anlamaya çalışıyordu çünkü ne olursa olsun Amber onun kız kardeşiydi. Onun için katil olmuştu, onu korumak için. Yine de fayda görememişti kız kardeşinden. Onun yerine safı nefret görmüştü.

Belki de Amber, abisinin bunu ona gerçekten yapacağına inanmak yerine Kunter'den nefret etmeyi seçiyordu. Kendini kandırmak bazen gerçeklerden daha az yaralayıcıydı.

Tek elimi Kunter'in boynundan çekip aşağı kaydırdım ve göğsüne indirdim. Kalbinin nasıl attığını avucumda hissetmek istedim. Küt küt, bir an sonra yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Ailesinden bahsetmek mi onu bu hâle getirmişti yoksa bana bahsetmek mi bilememiştim.

Hâlâ diken üstünde, ne tepki vereceğimi bekliyordu. Gözümün içine bakarken Siyah Bölge Öncüsü Kunter gibi değildi, bütün bunları yaşayan o genç adamdı. Ona inanacak mıydım? Amber gibi ona inanmayıp nefret mi kusacaktım?

Ben uzunca bir süre sessiz kalınca Kunter, "Beni öldürmedin dedi telaşla. "Amber'i alıp çıkacaktım, bozacaktım planını. Kızı koruyacaktım. Benim bir silahımı yoktu, Gri Hanım. Adını yaşıyordun, ahimi onun için bir tehdit olmamı istemiyordu. Beni çıkarmıştı. Hayatta kalıp kız kardeşimi kurtaracaktım ama öldürdüm." Suçluluk duygusu boğazına bir yumru gibi oturmuştu. Yutkunamadı ve nefes de alamadı. Başını arkaya doğru atıp tavana dikti mavilerini. Sanki orada ailesiyle ilgili farklı, güzel bir olayı görebilirmiş gibi. "Aslında ben bile affedemiyorken kendimi senin durumu hoş görmeni bekleyemem."

Göz pınarlarında biriken yaşlar kızaran beyaz teninin üzerinde kayıp çenesine doğru aktığında ellerimi yüzünün iki yanına yerleştirip parmak uçlarımla gözyaşlarını sildim. Önce sol gözünün kenarından sağ gözünün kenarına birer öpücük bıraktım. Sonrasında bana şaşkın şaşkın, ağzı hafif açık bakarken boynundaki ellerinden birini saçlarının arasına yerleştirdim ve ona sıkıca sarıldım.

Bazı anlarda birinin bana böyle sıkıca sarılmasına çok ihtiyac duyuyordum. Özellikle de konu aile olunca. Ben yalnızca annem acısını yaşıyordum ama o... Onunki çok başkaydı. Onu anlamayı borçlu hissedeceğim kadar hem de. Böyle bir trajedinin içinde bir başarılı bir öğrenciydi o. Hayalleri vardı, ne olursa olsun hayallerini peşinde koymaya devam edecek kadar güçlüydü ama kardeş sevgisi her şeyden ağır basmıştı. Bir kardeşi için diğer kardeşini karşısına almıştı. Kardeşlik kavramına epey yabancıydım ama anneme duyduğum sevginin birazı gibi bir şeyse bile bu çok büyük bir şey demekti ki yüzden onu anlayabiliyordum.

Kunter ellerini yeniden belime sardı ve bana öyle sıkı sarıldı ki onunla bir bütün olmuş gibi hissettim. Sanki sadece o ve ben, sadece ikimiz.

Bu his sonsuza kadar sürsün isterdim. Sonsuza kadar o ve ben. Köülerin Şehri cehennemini olmadan.

"Adın ne?" diye fısıldadım onun yarısını daha fazla deşmeye karar verecek. Konuyu hızlıca dağıtmak istiyordum çünkü bu gece sonu ve biz son gecemizde mutlu olmalıydık.

Hafifçe geri çekilip buzdun hareketlerine sırtarak bakım. Şişkin gözünüyordu. Onu şaşırtmak hoşuma gitmeye başlıyordu.

"Endişelenme, bana adını söylersen seni adının dışında bulup canını yakmam. Siyah Bey."

Bir nefesi bırakırken güldü. "Canımı yak, Gri Hanım." Dilinin ucunu kuruyan dudaklarının üzerinde hafifçe gezdirirken hayranlık dolu bir ifadeyle beni izliyordu. O böyle bakınca ona kapılmamak elde değildi. Hayran olanın o olduğunu sanıyordum ama böyle bakarak beni de kendine hayran bırakıyordu. "Yeter ki bul beni, yolumu kaybetmene izin verme."

Dudaklarını minik bir tehessümle süslendiğinde uzanıp beni öptü. Elimi hızlıca göğsüne bastırıp kaşlarını yalandan çattım ve başımı hafifçe sağa döndürüp gözlerimi odanın içine doğru çevirdim.

"Adını bile bilmediğim bir adamın beni öpmesine müsaade edemem."

Bu kez yanağımdan öptü. "Dışarda canını yakmayacağına dair söz vermen gerek, Gri Hanım."

Elimi yanağımda, Kunter'in az önce öptüğü yere bastırıp omuz silktim. "Bunun sözünü vermem mümkün değil. Seni görünce şiddet sevgiliğini bastırmam çok güç. Gri olduğumu sanıyordum ama içten içe sana karşı tam bir Mavi'yim belli ki."

Elimin üzerini öptü. "Şiddetini başka yollarla da gösterebilirsin." Göz ucuyla ona baktığımda onu alt dudaklarını ısırırken yakaladım. Gözümüne çekici gelmeye başladığından beri ona karşı koymak çok güçtü. "Ama bir daha Mavi olmaktan bahsedecek olursan seni yatağa bağlarım. Sonra da gider, Mavi Bölge'yi ele geçiririm."

Gülerken, "İstanbul'a gelip beni yatağa bağlayabilirsin," diye mırıldandım. Elimi yanağımdan çekmiş, parmağımı tişörtünün yakasına kanca gibi asmıştım ve tişörtüyle oynuyordum. Başımı hafifçe yana eğerken tatlı bir gülümsemeyle, "Adınız neydi?" diye ekledim.

Onun adını soyadını... Aslında onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Yarın bu şehirden ayrıldığımda onu sahte adıyla değil gerçek adıyla ve gerçek hikâyesiyle anmak istiyordum.

"Adım..." diye mırıldansa da bütün dikkati tişörtüyle oynarken sürekli tenine değen elimdeydi. Dikkati tamamen dağılmıştı ve henüz hiçbir şey yapmamıştım.

Yüzümü iyice yüzüne doğru yaklaştırıp dudaklarına doğru, bir fısıltıyla, "Adınız?" diye sorduğumda beklediğimden hızlı pes etti. Belimden sıkıca tutup tek hamlede beni yatağa yatırdı. Üzerime doğru

eğildiğinde elimi göğsüne bastırıp onu durdurdum ve tekrar adını
demek için yeltendim fakat dudaklarını dudaklarıma bastırınca ben
me ağzımın içinde bir yerde kayboldu.

Beni her bir öpücüğü son kezmiş gibi öperken, "Kıvanç," dedi ve
iniriliyle. "Kıvanç Sidar."

"Artık senin için tehlikeliyim, Kıvanç Sidar."

Beni öperken gülmeye başladığında kendimi tutamadım ve ben
de gülmeye başladım. Onunla hep gülmek istiyordum. Ağlamadan,
bağırıp çağırmadan, kavga edip düşman kesilmeden... Onunla, Kı
vanç Sidar'la normal bir şehirde normal bir şekilde yeniden tanış
ma aşık olmak istiyordum.

*Koruluk görecelidir. Kötülerin Şehri'nde cezalandırma ise insanın
gücünü koruma refleksiyle sakatlanmış bir adalettir. Cehennem
bile kârlara ayrılmıştır ama burası öyle değil. Burada herkes teh bir
dipte yanıyor. Bir Siyah da, Gri de.*

BÖLÜM 18

Siyah Bölge sokaklarında, Siyah Bölge Öncüsü Kunter'le yan yana,
S geminin birazdan yanaşacağı kıyıya yürümek yalnızca bana değil,
belli ki yanından geçtiğimiz ya da geçmek üzere olduğumuz her Siyah
Bölge halkı mahkûmuna garip geliyordu. Kunter'in çıkışına köpek
değil de destek oluşu şimdi hepsinin kafasının üzerinde bir soru işareti
çıkarmış gibiydi. Henüz ne olduğunu tam olarak anlayabilmiş değildi
çoğu. Bu bir yandan iyiydi çünkü kıyamet kopacaksa ben gemiye bin
dikten sonra kopacaktı.

Kötü tarafı ise belki de gemiye binemeyecek olmamdı. O asker
eğer o gün ona silah tuttuğumu hâlâ unutmamışsa ve beni mimlediys
e karşı kıyıyı gerçekten rüyamda görürdüm. Kunter ona güvenmem
gerektiğini söylese de o kadının beni gemiye aldıktan sonra boğazla
yarak öldürebileceğine bile inanıyordum ben. Bu yüzden diken üstün
deydim. Kurtulacağım derken kendimi ölüme sürüklüyor olabilirdim
ve bu hiç hoş olmazdı.

Arada elimi tutmaya yeltenen ve bunu her denediğinde eline bir
şaplak indirdiğim Kunter'e göz ucuyla baktım. Halkın arasından ge
çerken o şehrin her zamanki en kötü adamıydı. Bakışları, gözüne ba
tarsanız sizi öldürecek cinstendi. Bu kötü bir şey değildi çünkü Siyah
Bölge halkı böylece ağızlarını açacak cesareti bile bulamıyordu.

Onun yanındayken şehrin bütün gücü elindeymiş gibi hissetme
mek elde değildi.

İkimiz de öyle yavaş yürüyorduk ki normale göre iki kat uzun
sürüyordu kıyıya varmamız. Veda etmemiştim ve açıkçası ona nasıl
veda edeceğimi bilmiyordum. Ondan nefret etmeyi şu anda çok isti
yordum. Çünkü onu ardımda bırakmış olma düşüncesi bile tahmin
ettiğimden fazla ağır gelmeye başlamıştı.

Dün geceden beri onunla çıkmanın bir yolunu düşünüyordum. Devin'den yardım istemeyi bile düşünmüştüm. Fakat Kunter, Dev gibi bu şehirden kolayca çıkarılabilecek biri değildi. Sisteme müdahale ederek onu yanımda götüremezdim. Onu herkes tanıyordu. Bölge Öncüsü Kunter öylece cezası bitmiş gibi gemiye ayak basıyordu. İstanbul'a benimle birlikte gelemezdi. Herkesi kandırarak Amber kandıramazdık. O şeytan buna iki dünya bir araya gelse yine de razı vermezdi.

Benim şehirden çıkışıma bile göz yumacağına inanmıyordum. Mirza haklıydı. Amber herhangi bir hamle yapmak için ya hazır bekliyordu ya da zaten hamlesini yapmıştı ve sonuçlarını görmek için sabırsızlanıyordu.

Yürürken öylesine, "Evimi özlemiştim," diye mırıldandım. "Olur mu, hadem ağacımı ve annemin küçük bahçesini."

"Bir süre daha özleyeceksin, Gri Hanım."

Ona baktım. "Ne?"

"Bir süre daha," derken sesli bir iç çekti. "Bunu nasıl söylesem bilemedim. Son ana kadar bekleyecektim. Doğrudan eve gidemez mi?"

Daha fazla adım atamadım. Caddenin ortasında öylece durduğumda Kunter benden birkaç adım sonra durup usulca bana döndü.

"Ne demek eve gidemem?"

"Tehlikeli," derken bir adımla yaklaştı bana. "Adını biliyorlar. Gri Hanım. Herkes bilmese de Amber biliyor. Şehrin dışındaki hayranlarını öğrendikleri andan itibaren tehlikede idi zaten. Ama endişelenme, ben senin için güvenli bir yer ayarladım. Bir süreliğine, tehlike geçene dek evden uzakta olacaksın. Sonra, zamanı geldiğinde dönebileceksin. Ben senin için her şeyi ayarladım. Dışarıda seni bekleyecekler..."

Kunter bana bundan sonraki hayatımı anlatırken ben orada öylece durmuş, yeni tutsaklığımınla savaşıyordum. Bu da bir çeşit hapishaneydi. Evime gidemezdim, kimliğimi kullanamazdım, hayatıma devam edemezdim. Yeterince güvende olana dek dışarı bile çıkamazdım.

Yoksa ne olurdu?

Kısaca, ölüm.

Bunu bekleyen, hayalini kuran ne çok kişi varmış meğer. Benim korkutucu yaparı da Kötülerin Şehri'nin nabzını elinde tutan Amber'di.

başkası değildi. Mirza'nın dedikleri şimdiden çıkıyordu ve biliyordum, bu sadece başlangıçtı. Amber daha hiçbir şey yapmadan bizim önümüzde yapabileceklerinden korunmak zorundaydık.

Öncülere kafa tutma.

Öncülere sakın kafa tutma.

İlk günden beri yapmamam gereken o şeyi, ilk günden beri yapıyordum ben.

Kunter koluma dokunup, "Korkma," dediğinde düşüncelerimden sıyrıldım. "Yanımda olamayacağım yanından olamayacağım anlamına gelmiyor. Aramıza denizler de girse kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Orada olamasam da oradaymışım gibi koruyacağım seni."

Cehenneme bir kere düştüğünüzde şeytanlar sonsuza dek sizi ağırlarmış demek. Sonsuza dek, nerede olursanız olun kovalarlarmış. Ne dışarıda ne içeride... Artık hiçbir yerde önceden olduğu kadar özgür ve güvende olamayacaktım.

"Cehennemden kurtulamayacaksam cehennemden kaçmanın ne anlamı var?"

Kunter söylediğime şaşırmadan edemedi. Bir an için o da söylediğimi çok anlamlı bulmuş gibi göründü ama sonra hızlıca kolumdan tutup ara sokağa çekti beni. Halktan uzaklaştığımızda ve yalnızca ikimiz kaldığımızda aramızdaki mesafeler hızlıca kapandı.

"Sadece bir süre."

"Ne kadar bir süre? Ne zaman biteceğini nereden bilebiliriz ki? Bu ben ölene dek sürebilir. Ölene dek." Derin bir nefesi güçlükle içime çekerken başımı iki yana salladım. "Ölene dek başkası olacağım. Ölene dek saklanacağım. Ölene dek Amber'den ve diğer küçük şeytanlardan kaçacağım. Biri başarana dek." Sitemle, "Neden?" diye sordum. "Sırf günahsız yere bu cehenneme bir Gri olarak düştüm diye. Belki de ilk gün ölseydim bu işkence daha çekilir olurdu."

"Hayır." Sitemle salladığım ellerimi tuttu. "Ben geleceğim. Ben sana geleceğim ve bitecek. Sadece bir süre..."

"Ya gelemezsen? Ya gelmek istemezsen?"

"Hayır..."

"Ya gelemezsen?" diye sertçe tekrarladım. Bu hem onu hem kendimi uyandırmak içindi. Ya gelemezse? Ya Amber başarırsa? Kunter'i

cezalandırmak için beni öldürürse ve Kunter'i yeniden eskini gibi yunduruğu altına alırsa? Başlamadan birerse her şey?

Uzunca bir süre ikimiz de tek kelime edemedik. Gerçekle yüzleşmek o kadar da kolay olmadı. Bazen bir insanla son anınız olduğunu bilmezsiniz ama ben şimdi biliyordum. Eğer o gemiye binersem ben benim Kunter'le son anımdı.

Başlamadan bitecek.

Kunter yüzümü ellerinin arasına aldı ve uzanıp dudaklarına bir öpücük bıraktı. Veda öpücüğü. Gerçek bir vedaydı bu, rekretinin de olmayacağını bildiğimiz son bir öpücük. Oysa ilk öpücük sadece birkaç gün öncesine aitti. Yani biz... İkimiz sadece birkaç günlük bir şey miydik?

"Ben bir gün gelemesem de sen kurtulacaksın, Gri Hanım. Ne pahasına olursa olsun ve nerede olursan ol, koruyacağım seni."

O zaten bunun farkındaydı ama ben bunun yeni farkına varıyordum.

Meydanda çalıp sesini bütün şehre duyuran çan, geminin gelişinin habercisiydi. İkimizin de bakışları aynı anda meydana çıkan caddeye doğru döndü. Birlikte yürüyeceğimiz kısacık bir mesafe ve sonra son.

Buzdan harelerine baktım. Son.

Cehennemden kurtulamayacaksam cehennemden kaçmanın ne anlamı var?

Kunter vaktimizin dar olduğunu mırıldanarak elimden yakaladı ve beni sokağın sonuna doğru çekti. Yeniden caddeye çıktığımızda ellerimizi bırakmıştık. Yine yan yana yürüyorduk ama birbirimizden bir o kadar da uzaktık.

Bizimle birlikte çanın sesini duyan Siyah Bölge halkı da meydana akın etmeye başladı. Bu diğer bölgeler için de geçerliydi çünkü çan çalmıştı. Evet... Çan çalmıştı ve bu da Körülerin Şehri'ne bir Sarı da Gri'nin geldiğinin habercisiydi.

Meydana çıktığımızda çanı çalanın Amber olduğunu gördük. Vücudu Siyah Bölge'ye dönüktü ve dudaklarında minik, şeytani bir gülümseme dolanıyordu.

Sesli bir nefesi yavaşça burnumdan bırakırken ona doğru ilerledim. Onunla muhatap olmayacak, yalnızca yanından geçip gidecektim. Fakat onun buzdan hareleri yalnızca beni izlerken tetiklenmemi-

mümkün değildi. Gri saçlarını elime dolayışım geliyordu. Biliyorum, bu pek hoş bir hareket olmazdı ama onu bana böyle bakarken görünce avucumun içi kaşınıyordu.

Çanı çalmayı bırakıp omzunu direğe yaslayan Amber, kollarını da göğsünde kavuşturmuştu. Onu ilk gördüğüm gün giydiği kırmızı rakımı giyiyordu. Kim bilir aklından neler geçiyordu? Bakışları hiç de ipucu vermiyordu. Onun keyfinin yerinde olması birazdan keyfimizin kaçacağı anlamına geliyordu sadece.

Yanından geçtiğim sırada hafif bir kükürtüyle beni durdurdu. Ben durup ona bakınca Kunter kolumdan tutup, "Görmezden gel," dedi. "Seninle oynamasına izin verme."

Doğruyu söylüyordu aslında, şeytanın benimle oynamasına izin vermemeliydim ama Amber'in o çatallı dilinin altındaki baklayı duymayı çok istiyordum. Düşündüğümüzden farklı bir şeyin peşindeymiş gibi hissediyordum. Sanki niyetli beni şehrin dışındayken öldürmek değildi.

Beni öldürürse Kunter'i kendi tarafında nasıl tutardı? Tutamazdı. Hayır, beni öldürmeyi amaçlamıyordu. En azından planının çıkış noktası burası değildi. O ikinci plandı. Birincisi neydi o halde?

Kunter'den kolumu çekip Amber'in karşısında durduğumda ırteği yerine gelmiş gibi omzunu direktten ayırdı ve doğrulup diklendi. Kollarını da çözüp yüzüme sırtımaya devam etti.

İlk günkü gibi gri formam üzerimdeydi ve ilk günkü gibi giyinmişti. Sanki bana o günü hatırlatmak ister gibi. Kaçtığım, hayatta kalmak için canımı dişime taktığım ve hiçbir şey bilmediğim o günler...

Şimdi bambaşka biriydim, tarafım belliydi ve o ilk günkü kadın kadının dostudur palavralarına kanacak saf Gri değildim. Ben onun en büyük yenilgilerinden biriydim çünkü ona kanmamış, onu karşıma almıştım.

Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in en ufak bir yenilgiye dahi tahammülü yoktu.

"Umarım veda etmeye gelmişsinizdir," dediğimde başını hafifçe omzuna yatırırken gülümsemesini genişletti. Kunter hemen arkamdaki yerini almıştı ve gölgesi Amber'in üzerine düşüyordu. Bunu fark eden Amber'in bakışları gerilerek hafifçe yukarıya kaydı ve kaaleşine

baktı. Tam arkamda duran kardeşine. Onun karşısında duran kardeşine.

Fark ettirmemeye çalışsa bile bakışlarından bir karar geçiyordu. Gülümsemesi bir an için silinecek gibi göründüyse de hemen topuklarıydı. Sesli bir iç çekişle bakışlarını yeniden bana döndürdü.

"Elbette," derken kusacakmış gibi göründü. Benden o kadar uzakta değildi ama sorun değildi, hislerimiz karşılıklıydı. "Tabii, en büyük celiğim yeni mahkûmları karşılamak olacak. Onların indiği gemi binerken onlara bir Gri'nin de bu şehirden kurtulabileceğini göstersin. Ne büyük bir onur."

Gözlerim hafifçe şüpheyle kısıldı. "Bunu görmeye ihtiyacı olan birileri mi olacak?"

Amber dudak bükerek kıyıya doğru birkaç adım attı ve benzeri ardından omuz silkti. "Bilmem, göreceğiz."

O kıyıya doğru adımlarken topuk tıkırtısı, onca mahkûma rağmen meydandaki tek sestti. İlk günkü gibi.

Kunter'le yan yana gelip Amber'in arkasından şüpheyle baktığımız sırada, "Ne yaptı acaba?" diye mırıldandım.

Kunter bir baş hareketiyle, "Birazdan öğreneceğiz," diye yanımda olduğunda birlikte kıyıya doğru, Amber'in arkasından yürüdük. Kıyıda bizi beklemediğim bir kalabalık karşıladı. Devineri görmeyi bekliyordum ama Mirza'yı, Sinan'ı, Giray'ı ve en çok da Asil'i görmeyi beklemiyordum.

Siyah formasını giyip gelmiş olan Devin beni görür görmez sanki bir iç çekişle yanıma yaklaştı. "Bir an için gelmeyeceksin sandın." Elimden tutup gülümsedi. "Bak, yaklaşıyor." Yaklaşmakta olan gemiyi işaret etti. Bu kez bir değil, iki gemi yaklaşıyordu ve biri diğerine göre daha küçüktü. "Son kez bak bu cehennem, Gri, kurtuluyor."

Bu cehennem aslında tam da ona göre bir yerdi ama bazen bir bekleyenin olması, ait olduğunu düşündüğü yerden uzaklaşıyor insanı.

Devin'in bakışları yanımda duran Kunter'e doğru kaydıığında ben de ona baktım. Yaklaşmakta olan gemileri dümdüz bir ifadeyle izliyordu. Aklından neler geçiyordu, bilmiyordum ama onu hiç bu kadar mutsuz görmemiştım.

Devin merakla, "Bütün gece birlikte miydiniz?" diye sorduğunda ona ne cevap vermem gerektiği konusunda emin değildim. Neyse ki

yanıma yaklaşan Rüzgâr beni kolumdan kendine doğru çekip sıkıca sarılınca Devin'e bir cevap vermem gerek kalmadı.

"Gidişine parti düzenleyeceğim." Şakağıma bir öpücük bırakıp bir fısıltıyla, "Bütün içeceklerle de zehir katıp bir gecede onlarıca öldürecekim," diye eklerken kıkırdadı.

Omzuna vurdum. "Başına bela açma, bir süre biraz rahat dur. Ortalık bir süre karışık olacaktır."

Kaan, Rüzgâr'ı hafifçe kenara iterek bana sarıldı. "Biraz da biz karıştırtı, fena mı olur? Ateşi harlamak her zaman eğlenceli."

Onlar birbirine beşlik çakıp fikirlerini onaylarken ben sesli bir iç geçirmekle yetindim. Nasıl olsa beni dinlemeyeceklerdi, onlara laf anlatarak zaman kaybetmeme gerek yoktu. Zaten pek de zamanım yoktu.

Rüzgâr ve Kaan'ın arkasında duran Riyaz, göz göze geldiğimizde ufak bir baş hareketiyle, "Dikkat et, Gri," demekle yetindi. Ona ufak bir baş hareketiyle karşılık verdim.

Gidişimin ve aslında kurtuluşumun onu mutlu ettiğini biliyordum. Duygularını pek belli etmese bile ilgiyle parlayan bakışları onu ele veriyordu. Belki onunla daha çok vakit geçirseydik bir gün bana da diğerlerine davrandığı gibi davranabilirdi ama maalesef birlikte geçirecek vaktimiz kalmamıştı. Yine de beni taşıyıp kurtardığı ilk günden beri ona gizli bir minnettarlık duyuyordum.

Devin oldukça ciddi bir tavırla onları karşısına alıp, "Gerçekten tehlikede hissettiğinizde aramakta geç kalmayın," diye uyardı. "İlk gemiyle çıkıp gelmek için acele edin. Sadece haber verin, biz Koray'la ne gerekiyorsa halledeceğiz. Hayatınızı tehlikeye atmayın ve gerçek tehlikelerden..." Bunu söylerken göz ucuyla Kunter'e baktı. "Uzak durun."

Kunter'in uzaklaştığını ancak o zaman fark edebildim. Sağa doğru kaymıştı ve aramıza mesafe koymuştu. Amber de onun yanımdaydı ve ikisi de yaklaşan gemiyi izlerken Amber ona bir şeyler söylüyordu. Ne söylediğini bu kadar mesafeden duyamıyordum ve ağzını da okuyamıyordum.

"Ne konuşuyor olabilirler?" Ne zaman yanıma geldiğini bilmediğim Giray'a ufak bir omuz silkmeye cevap verdim. "Şeytanın aklına gelmeyecek şeyler."

"Amber bir şey planlıyor."

"Bariz," diye mırıldandım. "Ama ne?"

"Seni durduracak bir şey."

Başımı çevirip ona baktım. "Sen onunla konuştun mu?"

Başını hafifçe salladı. "Son zamanlarda beni ziyaret ediyor." İki dakikalığında çok hafif bir sırıltı belirdi. "Bazen bana iyi hile davarı yot."

Siremle, "Giray," dedim.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken gözlerini benden kaçırdı. "Ona âşık olmak bazen akıl dışı hareketler yapmama neden olabilir. Gri." Yeniden bana bakarken gülümsüyordu. "Ama endişelenme, ben karşında bulmayacağsın."

Ona güveniyordum ama Amber'in manipüle gücünü hafife almamak gerekiyordu.

Elimi cebime atıp onun bana daha önce verdiği *devrim* yazılı metal gümüş bayrağa uzandım. "Ne demek istedin?" Avucumu açıp bayrağı ona gösterdim. "Benden beklediğin neydi?"

"Adını yaşatmanı istedim."

"Benim adım Devrim değil, Giray. Bu yalnızca Asil'in benim için uydurduğu bir isim. Benim adım Yekta. *Benzer, eşiz ve tek*, demek. Devrim'le hiç alakası yok."

"Adını bir Gri olarak yaşatıyorsun, Yekta fakat Asil senin için bir lesine bir isim seçmedi. İnandığı ismi seçti."

"Bunu nereden biliyorsun? Birkaç dakika içinde alınmış bir karardı bu. Gerçek adımı söylememem için müdahale etmesi gerekir yalnızca."

"Bana öyle söylemedi."

"Sana ne söyledi?"

"Gözlerine baktığını ve devrim ışığını orada gördüğünü söyledi."

Her zaman şehre düşen bir Gri'nin hayatta kalıp haksızlıklara karşı bir devrim yaratacağına inanılır. Asil buna inandı ve sana Devrim dedi."

"Devrimi başkasından bekleyen devrimi hiç hak etmem" diye parladım. "Henüz sesi duyulmayan bir Gri'den sesini beklediğini duyduğu yancı veya öncü medet umuyorsa vay hâlinize."

"Düzenin bir parçasıyken düzene karşı durmak öyle kolay bir iş değil, Gri."

"Bu düzenden siz sorumlusunuz." Vücudumu tamamen ona doğru döndürdüm. "Yerinde olam ve kullanılan bir akıl her zaman cehennemden cennet, cenneti cehennem yapabilir." Bu cehennemden kurtuluş ve sessizliğinizle siz sorumlusunuz fakat her şeyden bihaber bir Gri'den medet umuyorsunuz. Ben ne yapabilirdim?"

Çenesiyle arkamda kalan Kunter'i ve yanındaki Amber'i gövendi. "Şimdiden ne çok şey yaptığının farkında bile değilsin."

Eline uzanıp tuttum ve bana daha önce verdiği gri bayrağı avucuna bıraktım. "O hâlde devam et. Saklanma artık. Yeşil, harekete geç. Cennet öyle kolay kazanılan bir şey olmaydı cehennemin katları olmazdı."

Giray'ın arkasından yaklaşan Sinan, "Ne yazık ki haklısın, Gri," diyerek Giray'ın yanındaki yerini aldı. Bakışları bir an için Giray'ın avucuna bıraktığım gri bayrağa kaydı. "Sana söz, Yeşil bir daha saklanmayacak."

"Umarım."

Sinan uzanıp bana sarıldı. "Aklın arkada kalmasın, burada yanmayı hak etmeyen kimse yok."

"Ne hoş teselli." Mirza yanımıza gelse de bakışları şüpheli bir şekilde Amber'le Kunter'in üzerindeydi. "Gitmeni bekler diye düşünmüştüm."

Sinan geri çekildiğinde Mirza'ya, "Ne?" diye sordum. "Kim?"

"Öncün elbette." Ellerini beline yerleştirip gergin bir tavırla onları izlemeye devam etti. "Amber şimdiden nifak tohumlarını eküyor."

Arkamı dönüp ben de onlara baktım. Kunter artık neredeyse kırıya varan gemilere bakmayı bırakmış, Amber'e bakıyor; onu dikkatle dinliyordu. Amber ona bu kadar çok ne söylüyor olabiliirdi? Kunter onu nasıl dinlemeye devam ederdi?

"Şu iblis..." dedim tükürür gibi bir sesle. "...onu neden rahat bırakmıyor?"

Mirza, "Sen olsan silahını elinden bırakır mısın?" diye sorduğunda öfkeli bir iç geçirdim.

"Kunter artık Amber'in türlü oyunları ile manipüle olmayacaktır. O gözünü açtı, artık neyin ne olduğunu çok rahat görebiliyor."

* Kayıp Cennet, John Milton (İstanbul: Pegasus Yayınları, 2020) 13.

"Her zaman görebiliyordun. Gri," diyerek bütün ilgimi üzerine çekti Mirza. "Yalnızca görmezden gelmemek için bir nedeni vardı. Sen ona neden olmuştun ve şimdi gidiyorsun. Nedeni kalmayınca başına fışkılayan yılanı kanamak isteyecektir yeniden."

"Ve bu Yekta'nın sorunu değil," diye araya girdi Sinan. "Onun aklını karıştırmayın. Kurtuluşun tek çaresi oymuş gibi davranmaya devam ederek onu kurtarıcı olmaya mecbur bırakıyorsunuz. Oysa bütün güç sizin elinizde, yalnızca Yekta'da olan cesaretin birazına ihtiyacınız var."

Mirza, Sinan'a sert bir bakış fırlattı. "Cesaret dediğinde bu şehirde akla gelecek üç isimden biriyim ben."

Sinan onu, "Ve diğer ikisi seni tek hamleyle yer yutar," diye temledi.

Mirza yalandan otuz iki diş sıtırırken dişlerinin arasından, "Şimdi seni yiyip yuracağım, Sinan," dedi tutamadığı öfkesiyle. "Bu aralarlıkta çok görünmeye başladın sen. Öncünün sadık arkadaşı olarak bölgede güvenle saklanmaya devam etmen gerekmiyor mu?"

"Öncüm bir iki güzel söze kanıp şirret bir öncünün peşinde dolanmasaydı bölgemden çıkmaya zahmet etmezdim ama bazen öncümü doğru yola çekmem gerekiyor."

Giray dirseğini sertçe Sinan'ın karnına geçirdi. "Öncünün elinde can verme şimdi, Sinan."

Sinan inleyip öksürürken solumdan sağına doğru geçerek Giray'dan uzaklaştı. "O kırmızı şeytan öncümü de kendine benzetti."

Askeri gemilerin kıyıya demir atmasıyla birlikte herkes ciddiyetini geri kazandı. Bakışlarım gemideki askerlerin üzerinde dolandı. Bu kez sayıları çok daha fazlaydı. Büyük gemide yine o kadın asker vardı ve bakışları şaşırtıcı olmamakla birlikte doğrudan benim üzerimdeydi. Sarı saçlarını öyle sıkı bir topuz yapmıştı ki gözleri bir kedinin gözleri kadar çekik görünüyordu. İfadesi dümdüzdü, bana karşı hissettiği hakkında en ufak bir ipucu vermiyordu ama ben biliyordum, o günü unutmamıştı.

Bakışlarım küçük gemiye doğru kaydı. Orada daha genç bir asker en önde duruyordu. Keskin bakışları doğrudan Kunter'in üzerindedi. Genel duruşunda garip bir öfke sezdim. Kimdi bilmiyordum ama Kunter'i tanıdığına emindim.

Askerler nizami bir şekilde gemiden inip kıyıda bir yer oluşturmuşlardı. Uzun namlulu silahları ellerine kelepçelenmiş gibiydi, bir an olsun kıpırdatmadan sıkıca tutuyorlardı ve tetikleydiler. Mahkûmlardan herhangi birinin herhangi bir tepkisine karşılık tetiğe basmakta özgürdüler ve hiçbirinin bir mahkûma acıması olmayacaktı. Bunu bilen Körülerin Şehri mahkûmları, askerlerle göz teması kurmaktan bile kaçınıyorlardı.

Onlara da kafa tutan tek kişi maalesef ki bendim. Şunu eseri hayatıydım. Hem öncülere hem halka hem de bir askere kafa tutmuşum. Hayatta kalmak için çabaladığımı sanıyordum ama ben başbayağı olmak için çabalamıştım ve öfkeden gözüm hiçbir şeyi görmemişti.

Askerlerin bir kısmı kıyıda belli bir kısmı çevreledikten sonra sanki bir emir almış gibi aynı anda ve aynı hızla silahlarını kaldırıp bizleri hedef aldılar. Şimdi hepimiz namlunun ucundaydık. Öncü, yancı ya da halktan olmamız hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Umvanlar yalnızca biz Körülerin Şehri mahkûmları için geçerliydi. Askerler ve şehrin dışındaki insanlar için bizler eşittik, öldürülebilirdik.

Kadın asker gemiden inerken onun beni izlediği gibi ben de onu izledim. Tam karşımda durması bir tesadüf değildi. Ve beni baştan aşağı süzerken kibirle gülümsemesi.

Beni gerçekten gemide boğup denize atacaktı.

Soğuk terler dökmeye başladım. Kalbim küt küt, yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Onu bir kez daha karşıma alamazdım, yaşamak istiyorsam bunu yapmamalıydım. Dik başlılığın her yerde faydası olmazdı. Hele ki mimmendiğim birine karşı hiç olmazdı.

"Bir Gri," dedi beni süzdükten sonra. "Sonunda bir Gri bu adadan kurtuluyor demek." Bakışları üzerimden Amber'e doğru kaydı. "Sistem yanıldı."

Ne demek istediğini anlayamadım. Sistem yanıldı, ne demekti? Sistem derken kimi kastediyordu? Hükümeti mi?

Asker soru sormamış olsa da Amber, "Pek sayılmaz," diye yanıtladı onu. Sonra da başını hafifçe, bir mesaj verir gibi eğdi. Kunter'le bakışlarımız o kısa anda kesişti ve sistem zihnimde karanlık bir zeminde şekillendi.

Sistem hükümetti ve hükümet hata yapmamalıydı. Gri'ler ceza sisteminin en büyük hatasıydı. Aklanıp şehirden çıkacak bir Gri, Körülerin Şehri ceza sisteminin mantığını çökartacak bir hamleydi.

Şimdiye kadar Kötülerin Şehri'nden kurtulan bir Gri olmadı.

Bir hatayla mahkûm olmuş bir Gri'nin aklanıp şehirden çıkması burada ölen bütün Grilerin kurtulabileceğini fakat Kötülerin şartlarında haksız yere vahşice katledildiklerini halkın yüzüne çıkarttı ve sistem eleştirisi alacaktı. Bu da bir yıkım olabilirdi. Sistem bu kın uyanmasını istemezdi ve benim bir Gri olarak şehirden çıkıp halkı uyandıracaktı.

Pek sayılmaz...

Amber'in kendinden emin bakışları içimi ürpertti. Mirza baktı, Grilerin katliamını planlayan Amber'di fakat hikâye eksikti. Amber yalnızca bir iş birlikçiydi. Onun görevi Grilerin şehirden çıkmasını engellemekti.

O hâlde o kadını, Asil'le Kunter'in arasına giren Gri'yi şehre giren de Amber'den başkası değildi. Bu bir oyundu ve Amber bu oyun çok iyi oynamıştı.

Bakışlarım her şeyden bihaber olan Asil'e kaydı. Hâlâ bunun kında değildi ama cezası bittiğinde bu şehirden asla çıkamayacaktı. Dostu sandığı öncüsü bunun için bir emir almıştı ve hükümete çıkıyordu.

Kötüleri cezalandıran bu sistemde bir açık vardı: Griler. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber, şehrin yöneticisi bu açığı kapatmakla yükümlüydü.

Kunter öne doğru birkaç adım attığında Amber onun omuzlarından bana doğru baktı. Bakışlarımız o kısa anda kesişti. Dediklerinin aldığı şekli göremesem bile güldüğünü kısılan gözlerimde anlayabiliyordum. Buzdan hareketleri zehir saçıyordu. Kanatsız rüzgâr gibi görünüyordu olabilirdi ama o yalnızca kötü kalbi yüzünden kuzulardan olup cehenneme düşen şeytandı. Onun sınırları olduğunu düşünmem aptallıktı. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber sanıldığında çok daha fazlasıydı ve kimse bu kadarının farkında değildi.

Kırmızı, Siyah, Mavi, Yeşil'e ait yeni mahkûmlar askerler tarafından gemiden indirilip kelepçeleri çözülüyordu. Küçük gemiye işe biten mahkûmlar tek tek, bileklikleri okunup kontrolleri yapılıyor alınıyordu.

İlk kez iki gemi geldi.

İlk kez şehirden çıkacak mahkûmlar başka bir gemiye bindiriliyor.

İhtimaller kafamın içinde çarpışıp duruyordu. Nefeslerim sıklaşmış, dünya olduğundan hızlı dönmeye başlamıştı. Sıcak baımıştı ama havalar soğuyalı çok olmuştu. Öyle sert sarsıldım ki midem ağzıma geldi.

Gerçek bu kadar gözümün önündeyken hâlâ ayakta durabilmem bir mucizeydi.

Sıra ne zaman bize gelmişti, bilmiyorum. Devin bana elini uzatmış, "Hadi, Gri," diyordu ve gemiye yaklaşmamı bekliyordu. Diğerleri bana birer gülümsemeyle veda ediyordu. Askerler yanlış bir hareketimde namluyu alnıma çevirmek için tetikteydi.

"Gri Hanım?"

Yanımda beliren Kunter'e doğru dönerken sonunda bir nefesi güçlkle içime çekebildim. Elini bana doğru uzattığında tutmak için gecikmedim. Buz gibiydi eli ya da ben çok sıcaktım. Ecel terleri doküyordum tam anlamıyla.

"Belki bir gün yeniden görüşürüz, yancım," dediğinde kuruyan boğazımı güçlkle yutkunarak ıslattım. Hiçbir şeyin farkında değildi. Bunun bir kurtuluş olduğunu sanıyordu ama değildi. Bu göz göre ölüme yürümekti.

"Belki bir gün, öncüm," dedim güçlkle ama söylemek istediğim bu değildi. Ona gerçeği söylemek istiyordum. Bunu görmeliydi. Yanılıyor olabilir miydim?

Göz ucuyla askerlere, gemilere baktım. Sistem yanıldı. Pek sayılmaz. Grilerin katliamı. Bundan tek fayda sağlayan şaşırtıcı bir şekilde Amber'di. Şimdiye kadar şehirden kurtulan bir Gri olmadı.

Amber'e baktım yeniden. Beni kandırıyor olabilir miydi? Asıl plan beni yanıltmak mıydı? Olabilirdi, bu da yeterince iyi bir plandı.

Kunter kulağıma doğru, "Korkma, güvende olacaksın," diye fısıldadıktan sonra çenesinin ucuyla küçük geminin önünde duran erkek askeri gösterdi. Sanki o asker beni koruyacakmış gibi.

Kadın askerin beni öldüreceğinden korktuğumu sanıyordu ama hayır, artık korkum bundan daha fazlasına aitti.

Kunter elini belime yerleştirip beni çok hafif öne doğru itti ve harekete geçmemi sağladı. Yoksa adım atamaz, yerimden bir milim kıpırdamazdım ben.

Koca bir çıkmazdaydım. Gördüklerimi nasıl görmezden gelecektim ve hayatımı kadere bırakacaktım? Kunter bütün bunları görememi benim gitmemi istiyordu yoksa görememiş miydi?

Küçük geminin önünde asker beni durdurdu. Elimi tutup formamı bileğimden sıyırdı ve gri bilekliğimi gün yüzüne çıkardı. Elinde cihaza bilekliğimi okutup açılan ekranda akıp giden bilgileri kontrol etmeye başladığı sırada Devlin'in de yanımdaki yerini aldığını, başka askerin de onun bilekliğini okuttuğunu gördüm.

Asker, "Geçebilirsin," dediğinde bir ona bir de mahkûmların bulunduğu küçük gemiye baktım. Hemen ardından omzumun kollarından arkama, geride bıraktıklarım. Amber yeniden Kunter'in yanındaki yerini almıştı. Hatta elini onun omzuna yerleştirmiş, çabuk kontrolü sağlamış gibi bile görünmüştü.

Asker yeniden, "Geçebilirsin," dedi daha sert bir sesle. "Hattı, Gri. Gemiye bin."

Gemiye adımlamak üzere olan Devlin, "Hadî," diyerek elini uzatmıştı bana. "Gidelim."

Askerin silahının namlusunu hafifçe omzuma bastırmasıyla doğru adımladım ve gemiye doğru birkaç adım attım. Tam o sırada büyük gemiden bir çığlık koptu ve bütün ilgi benden oraya doğru hissimla kaydı.

Bir kadın güçlülkle, "Hayır," dedi. "Hayır, hayır, hayır." Kelimeler çığlığına karışıyordu ve sesi ağlamaklı bir şekilde kıyıda yükseliyordu. "Yapmadım." Bir inilti koptu. "Ben bir şey yapmadım." Askerler sıkıca kollarından tutup sürüklediği genç bir kız gemiden kıyıya doğru zorla sürükleniyordu. "Masumum ben." Bütün gücüyle gemiden inmemek için direnen genç kızın siyah saçları omuzlarında sallanıyordu. Yüzü ağlamaktan şişmiş, harları kaybolmuştu. "Yapmadım, ben hiçbir şey yapmadım. Ne olur beni bu cehenneme bırakıp gitmeye."

Gemiden zorla indirilen kız kıyıya doğru fırlatılarak bırakıldı. Dizlerinin üzerine düştüğünde bir iniltiyle kısa bir an ağlamayı kesti. Etrafına baktı, nerede olduğunu bir kez daha idrak etti ve çığlık boğazından gemiye yeniden binmek için direndi ama askerlerin onun alacağı çatına silah dayamasıyla yerde kaskatı kesildi.

"Masumiyetini ispatlayana kadar her Gri bir mahkûmdur ve Devlin'in Şehri'ne aittir," diye hiddetle bağırdı asker. "Direnecek olursan ölümün hızlı olur, Gri! Uzaklaş!"

Gri formalı kız korkuyla yerde sürünerek geniledi ve gemiden uzaklaştı. Flemen ardından etrafındaki kalabalığı fark etti ve tehlikenin tam ortasında savunmasız kaldığını hissetti. Bir hissimla ayağa fırladı ve meydana doğru koşmaya başladı. Fakat bilmiyordu ki asıl cehennem meydana başlardı.

"Bir Gri," derken bir anda alkış tuttu Amber. "Tatlı Grimizden oluyoruz diye çok üzümüstük ama biri gider biri gelir, öyle değil mi kardeşim?" Kunter'e bakıp yalandan sırıttı. "Hadî, halkının sadakatini geri kazanalım. Yeni Gri'yle nasıl oynayacaklarını yakından izleyelim. Bunu çok uzun zamandır bekliyorlar."

Asker silahın namlusunu omzuma bastırarak beni gemiye doğru itiyor ve zorla yürütüyordu. Devlin geminin ucunda durmuş, uzattığı elini tutmamı için beklerken gülümsüyordu. Yeni Gri'nin adaya düşüğünü gören vahşi halk meydana doğru Gri'nin peşinden koşmaya başlamıştı bile. Bunu gören Asil'in bakışları koşarak kaçan yeni Gri'deydi fakat peşinden gitmek için benim gemiye binmemi bekliyor gibiydi. Sinan *gemiye bin*, diye ısrar ederken sanki aklımdan geçeni okumuş gibi endişeli görünüyordu. Amber şiddetli rüzgâra karışan ropuk tıktırılarıyla kıyıda meydana doğru süzülme başladığında, Mirza ve Giray birer öncü olarak onun peşinden meydana doğru ilerlemek durumunda kaldılar ama bir diğer öncü geride kaldı. Kunter, Amber'in isteği ve sorumluluğunu duymazdan ve görmezden gelecek kıyıda kaldı. Bana baktı ve beni değil, kalbimden geçeni gördü. Korkumu, endişemi, gördüğüm bütün gerçekleri.

Dudakları, "Gri Hanım," diye kıpırdandı. Bana doğru attığı bir adımla zihnimde şekillenen sonum bana ne tarafa doğru adım atacağımı ışıklı bir yolda gösterdi.

Devlin'in bana uzattığı ele sırtımı döndüğümde askerin namlusunu omzuma bastırarak silah göğsümü hedef aldı. Adım atacak olursam burada mı öldürecek beni? Burada öldürme de o gemide ölmeyecek miydim zaten?

"Gemiye bin, Gri!" diye suratıma hiddetle bağırdı asker. "Kıvrılma!" Silahın namlusunu göğsüme öyle sert bastırdı ki geriye doğru adımlamak zorunda kaldım. "Artık buraya ait değilsin."

Nereye ait olduğumu kim söyleyebilirdi ki bana? İsiz bir evde, kimsemin olmadığı bir şehirde beni bekleyen tek şey bir badem ağacıydı ve oraya dönemezdim. O gemiye binersem ölecektim. Bana

biliyordum. Ölünem Amber kazanacaktı ve hepimiz kaybedecektik. Her Gri benimle aynı kaderi paylaşacaktı. Yeniden ve yeniden. Bir şeyleri değiştirebilme şansım mı vardı? Devrim ateşi benim elimde miydi? O hâlde yakardım o ateşi ve doğru ateşle cehennemi cennete virirdim ve...

Kunter'e baktım.

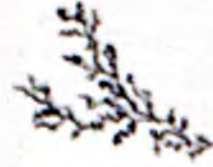
Ve onunla birlikte olur, ışığını yeniden kaybetmesine engel olurdum. Onunla Körülerin Şehri'ni ışıklarla donatır, kalbinde emniyetlik kalmış olanların yolunu aydınlatırdım.

"Yekta," diyen Sinan, "Devrim!" diye isyan eden Anil ya da kamulan hiddet ve korkuyla, "Gri!" diye seslenen Devin'i derinden gelerek Kunter'in aramızdaki mesafeyi hızlıca aşıp uzamıştı ve sıkıca tuttum.

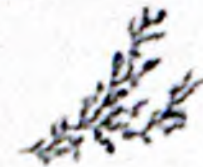
"Gri Hanım," dedi bir nefesi güçlkle bırakırken. Diğer devrimcilerin beni hedef aldığı silahı namlusundan tuttu ve itirdi. Cepheden kalkan namlunun rahatlığıyla hızlıca Kunter'in tarafına gitti ve gemiden uzaklaştım.

Kunter beni arkasına çekti ve bütün askerlerin silahları benim döndü. Şimdi hedef bizdik, ikimiz. Bütün Körülerin Şehri'ne karşı değil yalnızca, askerlere ve sisteme de karşıydık. Bizim karşımızda ben herkese karşı, yine birlikte. Ucunda ölüm de olsa.

Körülerin Şehri'ne giriş ve çıkış yalnızca askerlerin gücündedir. Onlar, istersenin armatörleridir. İster düşer, ister çıkar, ister baskın, biri ölün, her mahkûm asker karşısında eşittir.

BÖLÜM 19

Devin gemiden inip koştuğunda bir asker onu yakalayarak gemiye engel oldu.

"Yekta!" İhanete uğramış gibi bakıyordu gözleri. "Ne yapıyorsun? Hemen buraya gel."

Elimi hızlıca Kunter'in koluna sarıp, "Gidemeyiz, Devin," dedim endişeyle. "Buraya gel, hemen."

"Anlamıyorum," derken etrafına bakınıyordu. "Ne oluyor?"

"Bana güven, bu tarafa geç."

Kadın asker planının bozulduğunu anlayarak, "Artık buraya zır değilsiniz, hanımlar!" diye öfkeli bir birliğiyle haykırdı. "Derhâl gemiye binin, bu size son ikazımız."

"Kunter bir şey yap," dedim titreyen sesimle. "O gemi asla karp kıyıya ulaşmayacak. Bir şey yap, lütfen, bir şey yap."

Kadın asker silahın namlusunu Kunter'in göğsüne doğrulttu. "Çekil, öncü. Rütben yalnızca mahkûmlar arasında geçerli. Ölümün beni ölüme sürüklemeyi, aksine madalya aldırır."

Kunter sırtı gerilirken çenesini kaldırıp askere, "O bir Gri," diye bir hatırlatmada bulundu. "Yalnızca ifade verecekti ve masumiyetini ıspatlamaya çalışacaktı. Resmî olarak bir mahkûm olmadığını iddia edemez, o gemiye binmediği sürece onu zorla götüremezsiniz."

Kadın asker gözlerini kısıp burun kıvrıştırarak, "O bir masum," dedi sertçe. "Bu yüzden bir ay önce çıkışına engel olmaya çalışmadın mı? Şimdi ne değişti, öncü?"

Kunter, "Ben," diye yanıtladı onu. "Şimdi istersen onu almak için öldür beni. Sonra da bu adaya bir daha ayak basabilecek misin gör bakalım. Ben ölürsem belki bu adaya ayak basmaya kalkıştıysa belki de karşı kıyıda bir yerde sen de ölüsün. Senin gözünde arada bir

mahkûm olabilirim ama sıradan bir mahkûmun erişemediği bir şeye erişebiliyorum ve ölümüm buna engel olamaz."

"Sen beni tehdit mi ediyorsun!"

Kunter hiç korkmadan, "Ever," diye yanıtladı onu ve daha sonra sadece onun ve benim duyabileceğim bir sesle ekledi: "Seni tehdit ediyorum. Onun saçının teline dokunmaya kalkacak olursan oğru bir asker olarak değil, Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in kölesi olarak hain olarak öleceğine dair yemin ederim."

Kıyıda dalgalar yükselip bizi sular altında bırakmadı, rüzgâr yarıyılmadı ya da kimse ölmedi ama bir fırtına kopup her şeyi yok etmiş gibi derin, ürkütücü bir ölüm sessizliği kıyıya bir an için hâkimiyet kurdu.

Askerin dudaklarının arasından öfkeli bir hırıltı koptu ve önkü Kunter'e sonra da bana saldırıyormuş gibi göründü. Sinirlerine hâkim olamazsa bu belli ki hem bizim hem de onun ölümüne sebep olacaktı. Bu yüzden nefes bile alamaz olmuştum. Buz kesmiştim ama ecdadlarımla birlikte döküyordum.

"Belki bugün değil," diyerek silahını indirdi asker. "Ama bir gün daha acınası bir şekilde can vereceksiniz." Geriye doğru adımlarını kaskatı kesilen çenesini güçlükle hareket ettirerek, "İkiniz de," diye ekledi. "Bugün bir Gri'nin hayatını kurtardığına pişman olacağım, öncü."

Yanılmıyordum. Ever, bugün gerçekten beni öldürecekti.

O geri çekilip hızlıca büyük gemiye bindiğinde diğer askerler de emir almış gibi silahlarını aynı anda indirdiler ve büyük gemiye doğru harekete geçtiler. Silah indiren askerin boşluğundan faydalanan Devin birkaç hamlede askerin elinden kurtuldu ve kendini kıyıya doğru atarak tarafına atmayı başardı. Asker müdahale edecek gibi göründü ama Kunter karşısındaydı ve sanırım bununla ilgili de kulaklığından bir emir almıştı. Devin'i bırakıp hızlıca diğer mahkûmların ve başlıca askerin bulunduğu küçük gemiye bindi. Gemiler uzaklaşırken Kunter asker geminin güvertesinden dikkat ve öfkeyle bizi izliyordu. Kunter birlikte ona karşılık vermekten korkmadık. Amber'in kuluydu o.

Sağımda duran Devin, "Bunu niye yaptık?" diye sorarak sesini bozmak istedi. "Niye binmedik o gemiye? Bir Gri'nin adaya düşürmü seni durduran?"

Henüz ona cevap veremeden Sinan, "Bu tek pansındı," diye hatırlamada bulundu. "Zaten mimlenmiştin, şimdi hiç çıkamayacağın bu şehirden. Sahiden neden yaptın bunu, Yekta?"

İsyankâr ve meraklı Devin'le Sinan'ın aksine, "Kunter'e kandı çünkü," diye düz ama öfke dolu bir sesle araya girdi Asil. "Oysa kandırarak yeni bir Gri'si de vardı artık."

Hışımla Asil'e doğru döndüm. "Hiçbir şeyin farkında değilsin. Sadece ben değil, sen de çıkamayacaksın bu şehirden."

Asil'in kaşları çatıldı. "Öncün beni bir daha kandıramaz yalnız. Cezam bittiğinde paşa paşa çıkıp gideceğim bu şehirden. Senin aksine."

"Hiçbir Gri buradan paşa paşa çıkıp gidemeyecek!" diye yükseldim ona. "Anlamıyor musun? Sistem yanıldı, Asil ve bunu dünya duyamaz."

Sinan, "Ne demek istiyorsun?" diye araya girdi. "Sistem yanıldı ne demek? Bunun Grilerle ne ilgisi var?"

Devin anlamış olacak ki, "Griler Kötülerin Şehri ceza sisteminin açığı," diye yanıtladı Sinan'ı. "Tabii ya, şimdiye kadar hiçbir Gri şehirden çıkamadı. Kazara işlenen suçlar, kanıtsız mahkûm edilen masumlar... Onlar gerçekten kötü değiller ama gerçekten kötülerle cezalandırılıyorlar. İşlerinden biri ya gerçekten masumsa sorusu hep gündemde."

Asil başını iki yana sallayarak bunu reddetti. "Grileri katleden de halkın hedefi hâline getiren de öncünden başkası değil. Kalışına bahane üretme, böyle bir saçmalık yok. O gemiye binseydin..."

Asil'in hiddetle kurduğu cümleyi bölen, denizden gelen patlama sesiydi. Hepimizin bakışları aynı anda denize doğru döndü. Hızla karşı kıyıya ilerleyen iki gemiden küçük olanda bir patlama gerçekleşmiş ve gemi alevler içerisinde kalmıştı.

"O gemiye binseydim ölecektim," diye fısıldadım güçlükle nefes alıp verirken. "Ölecektim." Alevler büyüdü, gemi cayır cayır yanarken içindeki askerler de mahkûmlarla birlikte can verdi. Gözlerimizin önünde. "Nasıl..." Ne düşüneceğimi, diyeceğimi bilemez bir hâldeydim. "Bunu bize nasıl yaparlar?"

Kunter, "Kötülerin Şehri için şaşırtıcı olmazdı," diye mınkılandı, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek. "Fakat bunu yapan onlar. Bu sistemi kuranlar. Kendi açıklarını kapatmak istiyorlar."

"Hepimizin aynı cehennemde yanmaması gerektiğini biliyor muydun? diye devam ettim ben de. Bütün bu gerçekler içimde derin bir kederle dönüştü. "Bir Gri'nin bunu hak etmediğinin farkındalar."

Kunter başını çevirip omzunun üzerinden bana baktığında, kışkırtıcı kesikti. "Bir Siyah'la aynı çukurda yanmamam gerektiğini başından beri biliyorlar."

"Ve düzeltmeyecekler."

"Düzeltilmeyecekler. Bunun yerine yok edecekler."

"Onlar yok edemezse..." Başımı arkaya çevirip meydana baktım. "Amber yok edecek."

Arkamda duran Asil şaşkınlıktan ne diyeceğini ne yapacağını bilemez bir hâldeydi. Bütün bunlara inanmak istemiyordum. Amber'in onun kaderini çoktan bildiğine, dostu olsa da sistemi değiştirmek için onun ölümüne göz yumacağına, Grilerin karlı bir gelecek için asil sorumlusunun öncüsünün ta kendisi olduğuna... Hiçbirine inanmak istemiyordum. Bu, inandığı her şeyin başından beri yalan olduğunu anlamına gelecekti çünkü.

"Dışarıdan bakınca nasıl da adaletli bir sistem," diye mırıldandım. "Oysa oldukça çürük bir zeminle kurulmuş."

Kunter'in daha önce burada yalnızca katiller yaşayacağına inanmıştım. "Ben de yok olurduk ama diğerleri yaşar, cezalarını çekip adadan çıkarılacaklardı. Katiller bu işi istemiyorlar, dediğini hatırladım. Birilerinden kurtulmak için herkesi feda ediyorlardı. Yine birileri kurtulsun diye. Vicdanlı bir sistemle değil, kurtuluş adı altında kurulmuş bir sistemin kurbanlarıydık hepimiz. Kurtarılmayı hak edenler olabilir ama bırak, onlar da karar veremeyenlerle birlikte yansınlar."

Asil geriye doğru adımlarken gözlerini benden kaçırdı. "Ben yapmış olamaz." Başını iki yana sallayarak bütün bu gerçekleri kurtulmaya çalıştı ama ne fayda, gerçekler artık yeniden gömülecek kadar gün yüzündeydi. "Amber değil, Kunter..." Şok içinde Kunter'e baktı. "Sen yaptın, Amber değil. Bu yıkımdan sen sorumlusun ve sırf Yekta'nın gözüne girebilmek için suçu Amber'in üzerine yığıyorsun. Biri bunu gerçekten yaptıysa o sensin!"

Herkes Kunter'in bir cevap vermesini ya da herhangi bir hareketle yapmasını bekliyordu ama ben çok öfkeliydim ve burada durup Asil'in Kunter nefretini, Amber'i saçma sapan hislerle savunmasını dinlemeyecektim.

Asil'in omzuna sertçe vurarak onu daha da geriye ittim. "Aptalsun!" Bunu beklemediği çok açıktı. "Nefretinden, öfkenden, kavganlığından kör olmuş gözlerin. Amber seni Kunter'e düşman etti. Yalnızca düşman da etmedi, seni ondan çaldı!" Omzuna çarparak yanından geçip gittim. "Bütün bunlar için o peytanı pişman edeceğimi" Elimi öfkeyle havada savurdum. "En çok da bana ve benim gibi diğer bütün Grilere yaptıkları ve yapmayı planladıkları için."

Bu yalnızca Asil'le ilgili değildi. Bu, gerçek Gri menkesiydi. Asil'le başlamış gibi görünüyordu ama hayır, yılanın başı Amber'di; her şeyin başlangıcı. Östelik öyle arsız bir şeytandı ki aynı oyunu oynamaya devam ediyordu. Şimdi de benimle, aynı taktikle devam ediyordu.

Kıydan meydana doğru koşar adım ilerlerken beynime kan sıçramış gibiydim. Kızgın bir boğa gibi kırmızı olanı arıyordu gözlerim. Ona saldırarak, onu ezip geçecektim. Herkesin ona boyun eğdiği, hatalarını görmezden gelip bir numara hâline getirdiği Kırmızı Bölge Öncüsü Amber yolun sonuna gelmişti. Beni karşısında mı görmek istiyordu? Onu buna pişman edecektim. Bir gün beni karşısında gördüğünde koşarak kaçacaktı. Arkasına bile bakacak cesaret bırakmayacaktım onda.

Meydana çıktığımda beni çok tanıdık bir manzara karşıladı. Aynı onlarla tanıştığım ilk günkü gibiydi her şey. Gri formasının içerisinde tir tir titreyen yeni Gri'yi ablukaya almışlardı. Bir tek Kunter ve Asil yerinde yoktu, arkamdan geliyorlardı.

"İki gün..." diyordu Amber. "...hangi bölgede yaşayacağına karar vermek için iki günün var, Gri. Aptal bir erkeğin yönettiği bir bölgede yaşamamı istemem. Bu süre içerisinde bölgelere girmen yasak. Kıyı bütün şehre açıktır..."

O gündeysen şimdi, o günkü kadar çaresiz hissediyordum. Belki bu yeni Gri'nin aksine tir tir titremiyordum fakat aklım karmakarışık ve korkuyordum ben de. Ölüm ve yaşam arasındaki bir çizgide sıkışıp kalmak gibiydi Kötülerin Şehri'nde ilk gün. Çizginin ne tarafına düşeceğini bilemeden savrulurdun durmadan. Neden buradayım? Ben ne yaptım? Gerçekten kötü müyüm? Buradan nasıl kurtulacağım? Bana ne yapacaklar? Beni... beni öldürecekler mi? Onlardan kendimi nasıl korurum? Bana yardım edecek kimse yok mu?

Çok... Çok korkmuştum. Her şeyden, herkesten. O hisle, onlarla baş edemeyeceğimi düşünüp karanlıkta kaybolmaya yüz tutmuştum.

Oysa bunların hiçbirini hak etmiyordum. Ben sistemin bir hanesi dim ve buradan çıkmamı istemiyorlardı. Buna engel olacak kimse Amber'di. Bana, yancısına ve bizden sonraki bütün Grilere de yasa çağı buydu. Biraz daha güç için herkesi feda edebilecek türde bir yandı o. Asil bana şeytanın yancısı diyordu ama hayır, asil şeytanın yancısı olan oydu.

Şehir karanlığa gömüldü ve yalnızca Amber'i gördü karanlık. İçerimi kaşındırıyordu. Bütün sesler birer uğultudan ibaretti. Gözlerimin içine kadar her noktam öfkeden cayır cayır yanıyordu.

Kazandığını düşünüyor olmalıydı ve kazanmış sayılırdı.

Amber 1-0 Gri

Oyun hâlâ devam ediyor ve bu kez ateşi söndürmeyeceğim, layıp ateşi yakanları da oyuna dâhil edeceğim. Yanacaksa hep yanacağız bu cehennemde.

Onu yenmek için onun gibi mi olmalıydım?

Ondan daha beter olacaktım o hâlde.

Amber'le aramdaki birkaç metre mesafeyi ne ara aştığımı hatırlamıyorum ama parlak gümüş saçlarını parmaklarımla arasına alırdım doladığımı çok iyi hatırlıyorum. Uzun saçlarından yakaladım ve aşağıya doğru çektim. Elleri bir hissimle saçlarına uzandı ve neye uğradığını şaşırarak ifadesi dalgalandı. Buzdan hareleri aşağıdan yukarıya uzandı, ateş saçan bakışlarımla kesişti.

"Gri," dedi tükürür gibi bir sesle ama her zamanki gibi güçlü, bir şekilde. "Ne cüretle!"

"Hak ettiğin bundan daha fazlası ve bu daha başlangıç, Kırmızı. Bir gün Gri değil, Kırmızı hakaret olarak algılanacak bu şehre Zayıflık olarak senin adını haykıracaklar, Kırmızı bir leke olarak görülecek."

Amber tehdidim karşısında lal kesildi. Beni karşısında bu şekilde görmeyi beklemediği ortadaydı. Bunu kimse beklemiyordu. İlk kez ka koca bir ölüm sessizliği Amber'le ikimize eşlik etti ama sonra fırtına koptu.

Kırmızı Bölge halkı öncülerini korumak için harekete geçtiklerinde Siyah Bölge halkı yancılarının yanında yerlerini aldı ve hiç beklemediğim bir tablo ortaya çıkmaya başladı.

Kırmızı Bölge halkından biri, "Öncümüze dokunmanın cezası ölümdür. Her kim olursa olsun!" diye haykırduğunda diğer Kırmızılar hiç gecikmeden tezahüratlarla onu desteklediler.

Siyah Bölge halkından biri onlara, "Yancımıza dokunmayı dene ve bunu canınla öde," diye karşılık verdiğinde Siyahlar daha yüksek sesle ve şiddetle ona destek çıktılar.

Siyah Bölge halkının beni desteklediği ve koruduğu bir evren... Sanırım bir rüyadayım ama şimdilik bu rüyanın desteğine ihtiyacım var.

Ortalık iyice karıştı. Siyah, Kırmızı'ya saldırıp katletmeye hazır bir hâle geldi. Peşimden gelen Asil, yancı olarak halkını sakinleştir-meye çalışırken Kunter halkını dizginlemek için en ufak harekette bulunmasa dahi varlığıyla halkın kendine çekidüzen vermesine sebebiyet verdi.

Bize müdahale eden tek kişi pek de şaşırtıcı olmamakla birlikte Giray'dı. Elinin birini Amber'in saçını tuttuğum elime uzattı ve diğeriyiyle Amber'i tuttu.

"Hayır," dedi gözlerimin içine bakarken. "Hayır, Yekta. Lütfen, burada, bu şekilde olmaz. Halkın önünde olmaz."

"Beni öldürecekti."

Giray'ın bakışları bir an için hayal kırıklığıyla Amber'e dönse de hemen toparladı kendini. "Halkın önünde olmaz. Öncüye ve yancıya saygıyı kaybetmelerine izin veremeyiz. Asil yıkım ve ölüm bu olur. Lütfen dinle beni."

Haklı olduğunu biliyordum ama birinin öfkemi ikna etmesi gerekiyordu. Ayrıca onun için önemli olanın yalnızca halkın saygısı olmadığına farkındaydım. Amber'in canının yanmasını kendi canından daha çok önemsiyordu o. Yine de kendime ve Giray'a saygımdan iterek de olsa bıraktım Amber'i. Sivri, uzun topuklularının üzerinde durabilmek için Giray'ın yardımını alması gerekti.

Amber, Giray'ın onu tutan kollarından kurtulup hızlıca toparlanırken buzdan hareleri bir arayış içerisinde etrafta dolandı. İlk kez utanmış, yerin dibine girmiş gibi göründü. Saniyeler içerisinde güç kaybetmişti. O duruşu, görkemi... Her şeyi yalnızca bir hareketimle zarar görmüştü. Bunu ona nasıl yapabilirdim? İşte bunu asla kaldıramayacaktı. Bu yüzden yapmıştım. Dokunulmaz olmadığını anlaması

için. Halkın önünde, sadece bir hareketle ona dokunulmaz olma-
nı hissettirerek.

Bir yancı olarak bana dokunma cesaretini nereden buluyordun.
Bu cesareti onlara veren Amber'di. Grileri hedef yapan oydu. O Gri
bir Gri gelir, onu halkın hedefi hâline getirirdi. Kendini tanıma
sanıyordu? Dokunulmaz bir tanrıça... Hayır, burada ne tanrı ne de
tanrıça vardı. Hepimiz aynı cehennem çukurundaysak eşit değerdik.
Yandığımızdan emin olacaktım.

Amber yeniden bana bakarken dudaklarında minik, şeytani bir
tebessüm belirdi. "Kazandım," dedi bir fısıltıyla. "Ne yaparsan ya
istediğimi aldım."

Burada kalışım onun için bir zaferdi çünkü benim canımı yak-
rak hayatıma son vermek istiyordu. Böylece Kunter'in canını da
çok yakabilirdi. Ve dahası... Onun benimle ilgili çok planı vardı.

Güzel şeylerin tehlikeli olduğunu biliyordum. Amber'i ilk gö-
ğümde içimde oluşan soğukluğu, dizlerimin arkasındaki boşluğu
hatırlıyordum. O bir kadın değildi, o bir boşluktu. İçine çekiyordun
gülümsüyor ve sen de yaklaşıyorsun ama hayır, bunu yapmamalıydın
çünkü ona bir kere kandiğinde seni çoktan o boşluktan içeri yutmuş
oluyor.

Amber'in buzdan hareketleriyle göz göze gelmek, Kunter'in buzdan
hareketleriyle göz göze gelmekten çok farklı. Kunter bazen açık deniz
ama Amber yalnızca soğuk, buz gibi ve aç bir canavarla karşı karşıya
kalmak gibi.

Kunter tehlikeli olabilir ama en azından onun tehlikesi gözle gi-
rilebilir. Amber'inki ise kural dışı. O, istediği zaman sever, istediği za-
man öldürür ve istediğinde seni kendine dönüştürür.

Şimdi beni kendine dönüştürmeye başladığı o uçsuz bucaksız
noktadayız. Giray'ı sevdiği ve Kunter'i her gün öldürdüğü o nokta.
Yalnızca istediğinde.

Artık herkesin neden onun etrafında döndüğünü anlamak da
kolay. O bir kara delik, ışık bırakmayan bir boşluk. Kırmızı Buluş
onun kurduğu bir sofraya ama bu sofrada herkes onun ağzında.

Dişi Kurt. Dante'nin Cehennem'indeki gibi. Ne verirsen ver, deli
fazlasını ister ve sen ne verirsen ver, seni tamamen yok edene kadar
doymaz.

Onunla savaşmak istemezdim çünkü onunla savaşmak, ona ben-
zemekten geçerdin ve kendime verebileceğim en büyük ceza, onun gibi
olmak olacaktı.

Dişi Kurt'la savaşmak boşunadır, derler. Çünkü o hep kazanır, di-
ğer günahlar bireyseldir ama dişi kurt toplumları bozar. Onun varlığı
umutsuzluğu yaratır ve bütün kötülüklerin önüne geçer. Güzel giyin-
miş, zarif konuşan ama içeriden çürümüş bir güçtür o.

Amber, Kötülerin Şehri cehennemindeki Dişi Kurt'ın. Önümde-
ki en büyük engeldi. İlk engel Kunter'di, yani Pars. Karşıma çıkan,
yolumu kesen ilk sınavdı. Onu yenersem kurtulurum sanmıştım ama
hayır, bu yalnızca bir başlangıçtı. Şimdi daha büyük ve gerçek bir
tehlikeyle karşı karşıyaydım ama bu kez buna hazırdım.

Bir adımla Amber'e yaklaştım. Burun burunaydık, birbirimizi tek
hamlede öldürebilecek kadar yakın ve nefret dolu.

"Sahip olduğun ne varsa kaybedene kadar durmayacağım. Karlet-
tiğin her Gri için. Bugün şehirden çıkıp gitmiş olmamı dileyeceksin."

"Ne öncüsü ne yancısı ne de halkı olan," derken kıkırdadı. "Ne ye-
guveniyorsun, Gri? Ne yeterince iyi ne de yeterince kötüsün. Arada
kalmışları kimse sevmez. Karşımda mı durmak istiyorsun? Önce hak
et. Senden korkmam için hiçbir neden yok. Her Gri gibi sen de bu
hikâyede kurban rolündesin. Kurban edilmene ramak kaldı."

"Kaderimde kurban edilmek varsa yemin ederim seni de yanımda
götüreceğim."

"Büyük sözler büyük insanlar tarafından söylenmeli. Kendini bu
kadar yüksekte görme, Gri. Ne de olsa..."

Lafını kestim ve onun yerine tamamladım. "Ne de olsa alt tarafı
bir Gri'yim, öyle değil mi?" Bu onu güldürdüğünde ben de güldüm.
"Alt tarafı bir Gri, seni tek kişilik zirvendeki tekmeyle sıvurduğun-
da küçümsememeyi öğreneceksin."

Bütün şehir susmuş, nefesini bile tutmuş, bizi izliyordu. Ne Kun-
ter ne Asil ne Devin ne de bir başkası... Kimsenin bizi bölmeye ce-
sareti yoktu. Bu Amber'le benim aramdıydı. Herkes onun karşısında
yenilgiye uğramıştı ama ben skor tablosunu değiştirecektim.

"Aptal, saf bir Gri olmaya devam ettiğin sürece yenilgin benim
zaferim bile olmayacak kadar önemsiz olacak, Gri."

Ben sanki onun dünyasındaki önemseyebileceği en ufak bir not-
ta bile değilmişim gibi bir tavırla gözlerini denizlere dönük tuttu.

adımladı ve gitmek için hazırlandı. Yine aynı şekilde halkın açtığı yolda, topuk tıkırtılarını bütün şehre dinleterek gidecek malikânesine.

Bu kez değil.

Bu kez onu sarsmaya yemin etmiştim.

Henüz arkasını dönüp biraz ilerlemişti ki, "Sanırım kolları şehirde bulaşıcı," diyerek onu durdurdum. Bana dönmedi ama def Lafima devam etmemi bekledi. "Yoksa senin sırf acınası görülebilen ve seni sevenlerin canını yakmak için karnındaki masumların canı kıyıldığını asla öğrenemezdim. Katil olmadığını mı düşünüyordun? Ne de karnındaki masumların can verdiği bir intihar... Senin gibi bir insanı planlı yaşayan biri için bu intihar fazla mucizevi."

Giray'ın bana doğru şok içerisinde dönüşü bir an için nefes kesti. Ona bunu yapmak istemiyordum ama Amber'e... Birinin gerçekleri söylemesi gerekiyordu. Günlüğü ilk okuduğumda taa bir Gri gibi iyi tarafından bakmış, üzül müştüm Amber'e ama şimdi Dişi Kurt'u görüyordum. Amber intihar etmemişti, bebeklerini öldürmüştü.

Amber bir nefesle bana doğru döndüğünde buzdan harekeleniyordu ve göz bebeklerine acı yerleşti. Uzun, ince parmakları titreyerek karnına doğru uzandı. "Sen..." Titreyen sesi ağlamaklıydı. "Sen nasıl..." İlk kez konuşmakta güçlük çekiyor, cümle kurmakta zorlanıyordu. Bakışları odağını kaybetmişti, bana baksa da gördüğü şey ben değildim. "Bunu nasıl..." Sorar ama daha çok suçlar gibi Giray'a baktı. "Ona bunu sen mi söyledin?" İhanet beklemeyiği yerden giray gibi büyük bir hayal kırıklığı içerisindeydi. "Bunu bana yapmaz mı gerçekten?"

Giray hemen, "Hayır," diyerek savunmaya geçti kendini. "Seni bunu asla yapmam, asla." Bana baktı. "Yekta, bir şey söylemene. Bana sana benim söylemediğimi, böyle bir şeyi asla yapmayacağımı söylemene."

Giray korkuyordu. Üstelik zaten ona ait olmayan birini kaybetmekten. Bu acı vericiydi çünkü yalnızca bakışlarıyla bile Amber'e büyük hisler beslediği çok açıktı fakat Amber ona aynı büyük hislerle bakmamıştı hiçbir zaman. Amber'in hisleri hep daha küçük ve bencilceydi. Kendisinden başka kimse için büyük değildi hisleri. Giray bebeklerinin ancak aynaya baktığında büyüdüğüne inanıyordu.

Yalnızca kendine ilgiliydi Kırmızı Bölge Öncüsü Amber. Dünyadaki diğer bütün insanlar sadece onun için var olmuşlar gibi.

Amber'in dolu göleri arkamda kalan Kunter'i buldu. "Sen," dedi kalbinden bir parça kopmuş gibi sessiz bir öfkeyle. "Bunu sen yaptın." Amber beni es geçti ve Kunter'e doğru atılıp ona saldırdı. "Sendin!" Kunter'in yakalarına yapışmış onu sarsıyor, yumruklarını acımasız göğsüne indiriyordu. "Bir kez daha yaptın. Bir kez daha kırdın kalbimi."

Kunter, Amber'in tir tir titreyen bedenini düşmemesi için kolundan yakaladı. Ne onun yumruklarına engel oldu ne de ihtarlarına karşı herhangi bir savunma yaptı. Her zamanki gibi Amber nefret kustu ve Kunter, kız kardeşine sustu.

Bedenimi onlara doğru çevirirken inanılması güç bir şekilde duygusuzdum, onun acısına karşı hiçbir şey hissetmiyordum.

"Ama sen binlerce kez kırdın onun kalbini."

Bu, Amber'i durduran bir hamle oldu. Kunter'in göğsüne bir kez daha indirmekte olduğu eli havada asılı kaldı ve yavaşça omzunun üzerinden yeniden hana döndü. Şimdi yalnızca kıyafetleri ya da ünvanı değildi kırmızı olan, gözlerinin içi de kıpkırmızı kan çanağı gibiydi..

"Şimdi olduğu gibi bütün günahların için onu kurban ettin." Ona doğru adımlarken başımı iki yana salladım. "Artık yapamazsın." Havada kalan elini tutup onu Kunter'den çektim. "Kunter artık senin günahlarını kalbinde taşımayacak. O değildi." Zayıf bileğini sıktım. "Kimse değildi. Senin gibi şeytanlık ettim yalnızca." Ona burun kıvrıdım. "Sana pişman olacaksın demiştim, Kırmızı."

Amber bileğini benden kurtarıp bir tokadı suratıma geçirmek için hareketlendi. Uzun, ince parmakları havada savrukdu ve suratıma ismek için hazırlandı. Onu durdurabilirdim ama Kunter benden önce davrandı. Onun bileğini havada yakaladı ve o tokadı indirmesine engel oldu. Aynı anda Devin tam yanımda belirdi ve elini Amber'le aramıza doğru uzattı.

Cıkcıklandı. "Asla bunu yapmaya cüret etme, öncü."

Amber'in şaşkın bakışları önce Kunter'e sonra Devin'e ve ardından etrafa doğru döndü. Ancak o zaman etrafımızda olanları onunla birlikte görebilmiştim. Mirza, Sinan, Rüzgâr, Kaan, Riyaz. Siyah Bölge halkı ve ne ara geldiklerini fark etmediğim İsimsizler... Kunter ve

Devin dışında arkamda ne çok insan vardı. Giray ortadaydı, tam çaresiz görünüyordu ve Asil, Kırmızı Bölge halkıyla birlikte Amber tarafındaydı.

Her bölge bir şekilde karşı karşıya kalabiliyordu ama Siyah Kırmızının bu şekilde karşı karşıya gelmesi demek... Cehennemdeki kıyamet işte tam olarak bundan kopardı.

Hayatta kalmaya çalışırken kurduğum bağlar şimdi bana göre bir duvar örüyordu ve ben bunu ancak fark edebiliyordum.

Asil araya girmeye cüret etti ve beni iterek uzaklaştırmaya başladı. Ona gerçekleri söylememe rağmen yaptı bunu, öncüsünü seçti.

"Uzaklaşın," dedi hiddetle. "Onun karşısında böyle duramazsınız."

Asil, Amber'i koruyup Kırmızı Bölge halkının gücüyle hareket ederken Amber sessiz bir korkuyla bütün bu olayları izliyordu. Benim yanımda olanların üzerinde şüursuz bir duruşla duruyordu. Öyle büyük bir şaşkınlık içerisindeydi ki yalnızlığıyla ilk kez bu kadar karşı karşıya kaldığı apaçık ortadaydı. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber bütün dostluklarını korku, tehdit ve manipüleyle koruyordu. Şimdiye kadar kimse onu acımasızlığından vurmamış, belki de cesaret edememişti. Onu hep bir kurtarıcı, bir düzen sağlayıcı olarak görmüşlerdi fakat o yalnızca kendi bölgesinin menfaatlerini düşünerek bencilce hareket eden düpedüz bir kötüydü.

Ben de onu bir zamanlar bir kurtarıcı olarak görmüştüm. Doğru su beni de kandırmış, manipüle etmiş ve gerçekten yardım edeceğini inandırmıştı. Onun yancısı olmayı dilemiştim. Kırmızı Bölge'nin ahlaksız dünyasına kapılmış, bunu hayal etmiştim. Düşmanımın Amber değil, Kunter olduğuna nasıl da emindim.

Devin'in tek hamleyle çekip çıkardığı bıçağın sivri ucu Asil'in boğazına dayandığında gerçekten kıyamet kopacak sandım. Asil'in bıçak tutan elini itmeye kalktığı anda İsimsizler etrafını sandıklar ve taş çaklarını hazırladılar. Siyah Bölge halkı çıldırdı, ölüm ıslıkları çıkmaya başladı. Kırmızı Bölge halkı beklemedikleri bu saygısızlık karşısında fısıldaşmaya başladı. Onlar öldürmeyi bilmezlerdi ve şimdiye kadar da ihtiyaçları olmamıştı.

Kunter'le bakışlarımız aynı anda kesişti. Aynı anda Mirza'nın omzumda hissettim. Hayır, kıyamet bugün kopmamalıydı ve ben de bunun farkındaydık.

Elimi Devin'in bileğine uzattım ve bıçak tutan elini geri çekerken onu bakışlarımla uyardım. Hırıltılı bir nefesi öfkeyle bırakırken geri çekildi ve tam yanımdaki yerini aldı.

Amber, Kunter'den elini kurtardığında Kunter omzunun üzerinden halkına ufak bir bakış attı. "Geri çekil," dedi sessiz ama emrivaki bir tonda. "Derhâl."

Siyah Bölge halkı Kunter'i asla ikiletmezdi. Kopar adımı geri çekildiler. Aynı zamanda Mirza, meydana doluşan Mavi Bölge halkının merakını dizginleyip onları bölgenin sınırları içerisine gönderdi. Giray'ın herhangi bir şey yapmasına gerek yoktu çünkü öncülerinin sessizliği çoktan Yeşil Bölge halkını geride durmaya itmişti.

Kırmızı Bölge halkına bakmak için döndüğümde Amber'in sessizce, iki eli de karnında, her zamanki gibi tehdit saçmadan, topuklarının üzerinde usulca ilerlediğini gördüm. Kırmızı Bölge halkı ona yine yol açıyor, önünde el pençe oluyordu ama Amber bunu görmüyordu. Yalnızca doğruları söyleyerek ne büyük bir yara açmıştım onda. Şimdi görüyordum enkazımı. Hiç bana yakıymayacak kadar büyük bir enkazdı ama ne yazık, Amber bunu hak ediyordu.

Amber'in sessiz gidişinin ardından Körülerin Şehri halkından kıyametin ne zaman kopacağına dair iddialar yükselmeye başlamış ve hatta bölgeler arasında yüksek meblağlar karşılığında iddiaya girilmişti bile.

Asil konuşma fırsatı yaratmadan bize sert bakışlar yollayarak öncüsünün peşinden bölgesine ilerledi. Oysa onunla konuşmak, yanlış yolda olduğunu bir kez daha hatırlatmak isterdim. Yılana kandığımı sanıyordu ama hayır, yılana kanan oydu ve birinin onu ne olursa olsun uyandırması gerekiyordu. Kunter'e olan nefreti onu Amber'e karşı kör ediyordu.

Asil'i takip eden Kırmızı Bölge halkını şaşırtıcı olmamakla birlikte Giray takip etti. Sinan onu durdurmaya kalktı fakat Giray kimseyi dinleyecek durumda değil gibiydi. Benim suratıma bile bakmıyordu.

Amber'e yaptıklarım üzmesede bu beni üzmüştü. Giray'ı kırmak istemezdim ama Amber'i yenmenin yolu maalesef Giray'ı kırmaktan geçiyordu. Asil gibi uyanması gereken bir diğer kişi kesinlikle Giray'dı fakat onu nasıl uyandıracağımı bilmiyordum. Aşık birini uyandırılmazdınız. Hem de Giray gibi delicesine aşık birini asla.

Onların arkalarından bakarken keskin bakışlarımın nefret alan ifademi tamamladığını hissettim. İydiği takip ettiğimi hissettim ama artık karanlık onlar gibi bana da eşlik ediyordu.

Onlar gibi olmadan onları yenemezsin.

"Hayır, hayır, dokunma!" Arkamda kalan meydanın ortasında gelen çığlıkla karışık sesle oraya doğru döndüm. Bir an için Gri'nin düştüğünü, Siyahların birer sırtlan gibi bu yeni alan yansından birer parça koparmaya çalışacaklarını unuttum.

Gri, onu tutup Siyah Bölge'ye çekmeye çalışırken gerçekten sırtlan gibi sırtıp vahşileşenlerden kurtulmaya gayret ettiği anları, üstü yere yığıldığında iniltisi meydana yankılandı. Hâlâ hıçkırıkla ağlıyor, zangır zangır titriyordu. Siyah, küçük gözleri... Bu gözler aynı Sarah'ın gözlerine benziyordu. Sarah'ın bakışları hep mehayık bakardı ve her şeyi çok biliyormuş gibi görünürdü ama bu Gri'nin gözlerinde yalnızca korku vardı.

Bir Siyah onu bacağından yakaladı ve sürükleyerek Siyah Bölge'ye götürmeye çalıştı. Bu sırada yardım çığlıkları atan Gri'nin bakışları benim bakışlarımla kesişti ve üzerimdeki aynı kendisinde de olan üniformayı fark etti.

"Yardım et," dedi çığlık çığığa. "Ne olur yardım et!" Henüz çekmeye başlamamıştı bile ama acı eşiğine ulaşmış gibi çaresiz görünüyordu. "Senin gibiyim, bana yardım et!"

Senin gibiyim.

Doğru, benim gibiydi. Ben artık yavru bir aslan değildim ama öyleydi ve eğer biri onun elini tutmazsa sırtlanlara yem olamazdı.

Bana da bir Gri yardımı etmişti. Asil, her ne kadar bazen korkmak istesem de benim kurtarıcım sayılırdı.

"Gri bir bölge seçmeli," derken onlara doğru adımladım. "Bu boyunca ona dokunmak yasak. Unuttunuz mu?"

Bütün Siyahların bakışları aynı anda, keskin ve ölümcül bir şekilde üzerime döndü. Tabii ya, mesele başka bölgelere karşı yarı korumaksa canlarını bile verirlerdi ama mesele onlarla aramdaki büyük düşmanları yalnızca bendim.

Gri'nin bacağına tutan Siyah, "Kuralları senden öğrenecek değiliz, Gri. Sadece biraz eğleniyoruz," diye homurdandığında onlara ulaşımın nina ulaşım elimi bileğine yerleştirmiştim.

Elini itip kızın bacağına kurtarıırken, "İki gün onca eğlenmişsen eğlenirsin. Şimdi ondan uzak dur," dedim serçe, tam da bir yancı gibi ağırbaşlılıkla.

Bacağı kurtulan kız çarçabuk ayağa kalkıp arkama geçti. Oyle küçüklü ki arkamda, sanki böylece ona kimse dokunamazdı.

Siyah Bölge halkından biri, "Onu kurtaramazın, yancı," dedi eğlenir bir tonda ve diğerleri gülererek ona eşlik etti. "Sana yapamadığımız ne varsa ona yapacağız keyifle. Önceden olduğu gibi. İzlemek isteyen davetlisin, Ölüm Tiyatrolarında en önden bilerin haan."

Ölüm Tiyatroları.

Mirza'yla bakışlarımız kesişti. Başını hafifçe iki yana sallayarak bu konuyu asla indelememem gerektiğini bana hatırlattı. Kunter buradayken bu konu açılmamalıydı ama lanet olsun, şehirden çıkamamıştım ve damgam hâlâ ensemdeydi. Bu, yeni Gri üzerinden yapılmış bir tehditti. Etrafımızda bir çember oluşturan lümsüzler de bundan haberdardı.

Siyah Bölge halkıyla yeni Gri arasındaki tek engeldim. Onunla ilgili planları çok açıktı. Asil'i ve beni öldürememiş olmanın acısını ondan çıkaracaklardı ve her zamankinden daha acımasız olacaklardı. Korku onları beslerdi ve Gri'nin hıçkırıkları, her damla gözyaşı onları besliyordu.

Keskin bakışlarımın önünü Kunter kesti. Yavaşça, hiç acele etmeden ve korkutucu herhangi bir hamle yapmadan önüme adımladı. Halkıyla aramda sessiz bir engeldi şimdi. Hiçbir çaba sarf etmeden öyle kolay tehlike yayıyor ve onları korkutuyordu ki yalnızca onlara bakması bile ne demek istediğini çok kolay bir şekilde anlatıyordu. Bir öncü olarak yancısının karşısında duranların tam karşısında.

"Öncüne duyduğun saygıyı neden yancına duymuyorsun, Siyah?"

Sesi buz gibiydi. Onunla onca tartışmamızda dahi sesinin bu kadar soğuk bir tonuna rastlamamıştım.

Biri, "Saygı kazanılan bir şeydir, öncüm," diye korkunun emaresi dolaşan bir sesle cevapladı Kunter'i ve nasılsa onları hakır bulamadım. Ever, maalesef ki Körülerin Şehri'nde gerçek güce erişmek istiyorsam yancı oldugum bölgenin, katillerin... onların saygısını kazanmak zorundaydım.

"Gri'yi yancını olma şerefine layık oldu. Ona saygı duydum ve yancım olması için seçtim. Bu yalnızca yancına değil, öncüne de hakarettir. Seçimlerime hakarettir."

Halk lal kesildi. Buna verebilecek bir cevap bulmaları zaman aldı. Kunter'e saygısızlık yapmadan bana nasıl saygısızlık yaparlardı?

"Yancınız da size saygısızlık yapıyor," diye arkadan cevap verdi. "Bir Gri'yi koruyor. Oysa Siyah, Gri'yle oynar. Yancı olmamakla Gri, korunmamalı."

Ben bir cevap vermek için hazırlansam da Kunter, "Yancınız yapıp yapmayacağını sizlere mi soracak?" diye patladı. "Demek ben de uygun görmüş. Pekâlâ, onun uygun gördüğü bir şeyi ben de uygun görüyorum. Gri'yi korumak mı istiyorsunuz? O hâlde canınız pahaınıza ruycacaksınız siz de."

Siyah Bölge halkı öncülerinden böyle bir tepkiyi beklemediler. İçin hem öfkelendiler hem de şaşırdılar. Kunter'e karşılık vermek zor oldukları çok açıktı ama ilk kim cesaret edecekti? Üstelik lümlerle ve yanımda geniş bir açıyla dizilmişlerdi ve bıçaklarını fırlatmaya hazır bir hâldeydiler. Ölümü kim göze alacaktı?

Uzun süren derin sessizliğin ardından bir an kalbimin düdüğü nu sandım. Nefes almaya cesaret edemedim çünkü kabul etmek istemesem de Siyah Bölge'nin isyanı her şeyi altüst edebilecek gücündeydi. Onları Kunter'in karşısına almak istemiyordum, benim de kararlarımı istemiyordum ama fikirlerimiz ve düşüncelerimiz çarpıyordu. Ne ben onlar gibi olabilir, düşünebilirdim ne de onlar benim gibi. Bir noktada bir taraf diğer tarafı yok oluşturma sürükleyecekti.

Kunter derin, sesli bir iç çektiğinde geniş omuzları önüme baktı ve reket etti. Başını dik tuttu ve demir sertliğinde, kendinden emare tavırla, "Herkes inine," diye emretti.

İçlerinden biri cesurca, "Gri'yle oynayamayacak mıyız, emare bu mu?" diye meydan okuduğunda diğerleri onu sessiz fısıltıyla onayladı.

Kunter herhangi bir duygu emaresi göstermeden, "Gri henüz bölge seçmedi. İnine dön, Siyah. Bir daha tekrar etmeyeceğimi" diye yanıtlarken her bir kelimedeki sesi beklenmedik bir şekilde yükseltti ve son noktayı koyduğunda sesi meydana yankılandı.

Siyah Bölge halkı bunun üzerine apar topar meydana çıktı. Öyle hızlıydılar ki göz açıp kapayıncaya kadar sahiden

uğlanmış olmalıydılar. Geride kalan üç kişi hariç, işte oradaydı. Başcellat. Maskesi gözlerini saklasa da bakışlarının doğrudan beni hedef aldığı biliyordum. Bir an için başını çok hafif arkamda sallayan Gri'ye doğru çevirdi ve hemen ardından çoktan bana doğru dönüp gelen Kunter'e.

Kunter onu korkutuyordu ama bu adamı korkularının ötesinde davranıyordu. Görmüştüm ve biliyordum ki daha fazlasına şahit olacaktım.

Başcellat gitmek için harekete geçtiğinde ancak o zaman yanındaki kilerden birini tanıdığımı fark ettim. Yanındaki kadın... O Dışa'ydı. Gözlerinde hiç görmediğim kadar büyük bir öfke ve nefretle o da bana bakıyordu.

Başcellat'ın beşinden gitmesi uzun sürmedi ama ben arkamdan bakakaldım. Rain için hâlâ beni suçluyor olmalıydı. Bazen ben de kendimi hâlâ suçlu hissediyordum fakat sonra onlar için elimden geleni yaptığımı hatırlıyor, unutmaya çalışıyordum. Elimde ulıydı onların karşısına hiç çıkmamayı diler, hayatlarını riske atmadan fakat bu artık mümkün değildi.

Kaşları merak içerisinde çatıldı. Başcellat bir Gri düşmanıydı. Gri düşmanları Rain'i öldürmüştü. Doğa'nın onunla ne işi vardı?

Elim şuursuzca enseme doğru gittiğinde Kunter, "Gri Hanımı?" dedi sorarcasına. "İyi görünmüyorsun, eve dönelim."

"Evet," derken hafifçe öksürüp boğazımı temizledim ve omuzum üzerinden arkama, Gri'ye baktım. O benden daha beter bir hâldeydi. Korkudan bembeyaz kesilmişti, birazdan bayılma yağırtıcı olmazdı. Simsiyah gözleri, uzun kirpikleri, beyaz tenindeki çilleriyle o bir oyuncak bebek gibiydi. "Onu ne yapacağız?"

Devin, "Koruyacağız," dedi kendinden emin bir şekilde. Riyaz, Rüzgâr ve Kaan onun yanındaki yerlerini çoktan almışlardı. "O bir Gri, korunmaya değer." Göz ucuyla yeni Gri'ye baktı. "Madem burada kalmak mecburiyetindeyiz o hâlde işe yarar bir şeyler yapalım."

"Sen mecbur değilsin," diye hatırlatmada bulunduğumda bununla hiç ilgilenmedi, cevap vermeye tenezzül dahi etmedi ama kabul etmeliydi, ben çıkamamam dahi o bu şehirden çıkabilirdi.

Girmek isterken, bunun için bu kadar hevesliyen benim için burada kalmamalıydı. Sevdigine dönmeli, normal bir hayat yaşamının kilidini artık açmalıydı. Ben onu durduruyordum. Onu

durdurabileceğim kadar bana değer verdiğinin farkında değildim. Değer verdiğini biliyordum, hissediyordum ama hayatı uğruna bir karar alacak kadar olduğunu düşünmemiştim.

Devin Koral sandığımdan daha vefakârdı. Kendine gelecek zarar göze alacak kadar yanımda, yanışımda bile sessizce arkamda duracak kadar sadık. Onun altın hareli gözlerinde, *Sen iste yeter*, diyen o tehlikeli karanlığı görüyordum. Ona her ne kadar minnet duysam da bundan onun için korkuyordum. Çünkü böyle bir bağlılık, insanı karanlık bir bataklığa sürükleyecek kadar güçlüydü. Her ne kadar kişi karanlığın ta kendisi olsa bile.

Mirza meydandaki direğe yaslanmış, ağırlığını tek bacağının üzerine vermiş ve kollarını göğsünde kavuşturmuşken, "Sahiden korunmaya değer mi?" diye sorduğunda bütün bakışlar onun üzerine dönmüştü. Halkını çoktan göndermişti. Giray gidince Yeşil Bölge halkı da her zamanki gibi öncülerinin arkasından dağılmıştı. Meydanda yalnızca Sinan, Mirza, Devinler, yeni Gri, ben ve Kunter kalmıştık.

Devin'in altın hareleri Mirza'yı hedef aldı. "O bir Gri, elbette korunmaya değer. Sistemin bir hatası, buraya ait değil. Senin gibilerle yaşamayı hak etmiyor."

Devin'in her zamanki sivri dili Mirza'yı kolayca sinirlendirdi. "Elinde yüzlerce insanın kanı olan bir canı de benimle böyle konuşmayı hak etmiyor."

Devin, "Yüzlerce canının kanı," diye hatırlatmada bulundu. "Senin gibilerin yanı."

Mirza'nın dudakları öfkeyle düz bir çizgi hâlini aldı. Omzunu direktten ayıtırken yavaşça doğruldu. Genelde korkutucuydu ama son zamanlarda onun tatlı yanını da gördüğüm için ona eskisi kadar sert bakmakta güçlük çekiyordum. Fakat ne yazık ki Mirza herkese karp aynı tavrı sergilemekte güçlük çeken biriydi. Yumuşak karnını kolay kolay göstermiyordu çünkü karnına bir yumruk yemekten korkuyordu.

"Masumi birini öldürdüğün hissinle yaşayabilir misin sen?" diye sorarken Devin'e doğru adımladı Mirza. "Ya öldürdüyse?" Gözlerini şüphayle kıstı. "Bu ihtimal yüzde kaç?"

Devin sertçe, "Sıfır," diye yanıtladığında Mirza ona burun kıvrıldı. "Bence %99 ihtimal masum birinin, belki de senin bakış açısı yeterince kötü ya da saf kötü olmayan birinin canını aldı. Belki de

bizim dilimizde ne iyi ne de kötü olan bir Gri'nin. Bununla nasıl yaşayacaksın?"

Mirza, Devin'den yalnızca iki adım kadar uzakta durduğunda duruşu oldukça dik ve öz güven doluydu. Üstelik Devin'in hemen arkasında birer silah gibi dikilen üç adam varken. Onlara yan gözle bakma zahmetinde bulunmayacak kadar cesur bir adamdı Mirza. Aklından neler geçiyordu kim bilir? İnsan sevmediği aşikârdı, anlaşığı insan sayısı gariptir ki Kunter'den daha azdı. Herkesi terslediğine şahit olmuştum. Kunter'in zaafı vardı fakat Mirza'nın herhangi bir zaafı yoktu. Bu da onu Kunter'den daha tehlikeli kılıyordu. Onu nereden vuracaklardı? Halkından? Hayır, bu da onun için yeterince güçlü bir neden değil.

"Senin canını almadan önce yeterince kötü olduğundan emin olmamı mı istiyorsun?" diye sorarak Mirza'yı alaya aldı Devin. "Söz veriyorum, öncü, emin olacağım. Şimdiye kadar yaptığım gibi." Uzun ince parmaklarını bal rengi saçlarına uzattı ve önüne düşen birkaç tutam saçı kulağının arkasına sıkıstırdı. Acele etmeden, oldukça umursamaz bir tavırla. "O zamana dek rahatça uyu. O gün geldiğinde sen farkına bile varmadan kanın kurumuş olacak."

Mirza gülümsedi ama bu yalnızca bir tehditti. "Bir öncüyü ölümle tehdit ettin. Cezası..."

Devin onun lafını kesti. "İdam?" Burun kıvrıldı. "Cesaretin varsa idam emrini ver. Cellatlarının canını gözünün önünde alırım."

"Kendini tanıyınca mı sanıyorsun?" diye aniden yükselen bir hiddetle sordu Mirza. "Buradaki herkes ölümü hak ediyor ama sen hak etmiyor musun? Öncü Amber'den ne farkın olduğunu söyle."

Bu, Devin'in dudaklarının arasından öfkeli bir hırıltı kopmasına neden oldu. Amber'le kıyaslanmak, bunun yakınından bile geçilmesi onun için bir cinayet işlemeye değermişti.

"Ben doğru taraftayım."

"Öyle görünüyor," derken kaşlarını alayla kaldırdı Mirza ve hafifçe sırtı. Göz ucuyla bana bakıp, "Şimdilik," dedi. "Peki ya Kötülerin Şehri tatlı Gri'ni de kendi karanlığında boğduğunda ne yapacaksın? Yeterince karanlığa bulandığında onu da öldürebilir misin?"

Kunter hiddetle öne doğru adımladı. "Ne saçmalıyorsun sen?" Mirza'yı boğazlayacak gibi göründü. "Böyle bir ihtimal yok. Var olmaz. Kimse, hiçbir koşulda, hiçbir düşünceyle yancıma elini süremez."

Kunter'le Devin'in arkaya doğru dönen bakışları kesişti. "Asla cüret etme."

Kunter'le Devin karşı karşıya geldi. "Senin yancın, benim dostum. Onun için buradayım. Böyle bir ihtimal yok, öncü. Herkesin canını alırım, senin de ama onunkine dokunmam. Cünkü o asla karanlığa venilmez. Kanabilir ama körü körüne inanmaz."

Sinan merakla, "Ya inanırsa?" diye sordu. "Ya seçerse?" Omuzlarını silkerken bu ihtimalin gerçekten var olabileceğinden emin göründü. "Kötülerin Şehri'nde hayatta kalmak için herkesin bir tutam karanlığa ihtiyacı var. Mechur kalacaktır. Aynı Asil gibi."

Kunter'le Devin'in aralarında, "Onun karanlığı benim," dediklerinde meydana herkes şaşkınlıktan lal kesildi. İkisi de birbirine *sen kim oluyorsun* der gibi bakıyordu şimdi.

Mirza keyifli bir sesle, "Evet, Gri, onlar senin karanlığın cünkü sen de onların aydınlık yanısın," dedi. "Fedakârlık gibi görünüyor ama değil, yalnızca kendi benell ruhlarına seninle merhem sürüyorlar, o kadar."

Bir nefes alınmadan önce göz ucuyla benden bir şey yapmamı bekleyen arkamdaki savunmasız Gri'ye baktım ve önümdeki manzara ya döndüm. Buradaki en gerçekçi ruh olmaktan asla çekinmeyen Mirza'nın dudaklarındaki hafif tebessüm bana ne çok şey anlatıyordu şimdi. Sinan'ın Kunter ve Devin'e olan sert, anlayamadığım bakışları sorgulanmaya açıldı. Rüzgâr, Kaan ve Riyaz her zaman olduğu gibi Devin'in konuştuğu yerde sessiz birer dinleyici ve silah olsalar da Mirza'nın bu söylediğinden sonra birbirlerine bakmış, bu ihtimali düşündüklerini apaçık ortaya sermişlerdi. Kunter'le Devin ise *bana biliyoruz* der gibiydiler cünkü ikisi de beklenenin aksine Mirza'ya sızdırmamış, birbirlerine aynı şekilde bakmayı sürdürmüşlerdi.

Bir nefesi bırakırken, "Yeter," dedim hepsine ithafen. "Sizin benim olmayan karanlık yanımı sahiplenmenizden daha önemli modellerimiz var." Kenara çekilip Gri'yi ortaya çıkardım. "Bir Siyah'ın onı öldürmesine asla göz yummayacağım. Şimdi karanlıktan bahsetmek yerine o her şeye çalışan koca akıllarınızı buna yorun ve fikir üretin. Yancı olmayan bir Gri'yi bu sistemde nasıl hayatta tutarsınız?" Herce arından ekledim: "Öncü ve yancıyı hedef göstermeden. Halk şu an bunu benden bilmemeli. Buna hazır değiller."

Sinan, "Yeşil'de güvende olur," dediğinde hiç düşünmeden, "Yeşil Bölge'de kaldığım ilk gece saldırıya uğradım. Hiçbir bölge halkı sizden korkmuyor, yalnızca öncülerі sayesinde size saygı duyuyorlar. Bu yüzden olmaz," diye yanıtladım onu.

"Ama seni kurtarmıştım," diye homurdanarak iç çekti Sinan.

Mirza şüpheli adımlarla yeni Gri'ye doğru adımlarken düşünceli görünüyordu. Aklından geçeni tahmin edemiyordum. Bu ara beni fazlasıyla ikilemede bırakarak kafamı karıştırmıştı.

Kunter, Devin'e ters bir şekilde göz devirerek yeniden yanıma geldi. "Gri, bir bölge seçmeli," dedi net bir şekilde. "Siyah'a ait değil. Bu da onu bizim problemimiz olmaktan çıkarıyor."

Kaşlarını çatılırken, "Ama o bir Gri, her bölgeye ait biri," diye sert çıktım. "Bir bölge seçse bile bir yere ait olamayacak kadar her bölgeye ait. Sorun da bu zaten. Yeterince ait olamamak."

"Bir Gri'nin canından çok önemsedğim bir şey var."

"Neymiş?" diye sert bir sesle sorduğumda, "Benim Gri'm," dedi sadece benim duyabileceğim bir şekilde. "Sen." Bir nefesi öfkeyle bıraktı. "Az önce bu meydana yaşananlar hafife alınacak şeyler değildi, Gri Hanım. Önceliğimiz senin güvenliğin."

"Amber'e istediğini veremem. Halkın bana ne yapmak istediğini görmemi istiyor. Başaramayacak."

Inanmadığını belli edercesine gözlerini kıstı. "Yani bunun onun bir Gri olmasıyla ve kendi yapıtlarınla bağdaştırıp korumak istemekle hiçbir ilgisi yok, öyle mi? Şimdi bu adaya on tane daha Gri bu şekilde düşse yine de aynı şekilde korumak istemezsin, öyle mi? Gri-Gri dayanışması. Senin gibi olan birilerine ihtiyaç duyduğunu, senin gibi olanı korumak istediğini sanıyorsun ama hayır, senin kimseye ihtiyacın yok. Her koyun kendi bacağından asılır."

"Sen de beni korudun, unuttun mu? Neden bana da *her koyun kendi bacağından asılır*, demedin ve yancın yapıp korumak için o kadar çaba sarf ettin?"

Başını hafifçe eğerken, "Bu kadar büyüleyici olman benim suçum değil. Erkilemeseydin beni, hoşuma gidip aklımı karıştırmasaydın," diye yanıtladı.

"Senden sadece nefret ettim, sana öfke saçıp kaçtım."

Dudaklarına çapkın bir gülümseme yayıldı. "Ve bu gördüğüm en kötü şeydi. Bazen o günler hiç bitmeseydi diyorum. O küçük, kırgın

suratın..." Uzanıp çenemi parmaklarının arasına aldı. "...dünyanın en çekici şeyi."

Eline sertçe vurup onu iterken hafifçe öksürüp boğazımı temizledim. Bir sıcaklığın yanaklarıma doğru yükseldiğini hissettiğimde geriye doğru adımlayıp birkaç nefesi art arda aldım.

Devin yanıma gelip, "Yekra?" dedi dümdüz bir sesle ve göz ucuyla hâlâ sırttan Kunter'e baktı. "Neyin var?"

"Öncü Kunter'in arsızlığı tuttu yine." Sesli bir iç çekip terleyen avuç içlerimi gri formama sürttüm. "Her zamanki gibi rahatsız edici birtakım şeyler."

Kunter'in yanından geçip yeni Gri'nin yanına adımlarken Kunter'in bir kahkaha atmadığının kaldığını gördüm. Sahiden arızdı! Eve gidince onu odada kısırtıp her yerini çimdikleyecektim. O gi saçlarını tel tel çekip sabaha kadar çılgık attıracaktım.

Yeni Gri'nin yanına giderken onun epey yakınında durup sanki bir sanat eserini izler gibi onu izleyen Mirza'yı gördüm. Dudaklarında çok ufak bir gülümseme dolanıyordu. Bakışları ise öyle ilgiliydi ki onu daha önce hiç bu kadar ilgili görmediğime emindim.

Ben Kötülerin Şehri'ne düştüğümde bana dünyanın en değerli şeyiymişim gibi davranmıştı.

Yanlarına geldiğimi fark edince hızlıca doğrulurken bana döndü. "Bir fikrim var." Kaşlarını kaldırırken gözlerini büyüttü. "Aklından geçtiğine eminim ve evet, olur."

"Aklımdan hiçbir şey geçtiği yok..."

"Olur," diye diretti yeniden. "Sırf sen istediğin için, sen Kunter'in yancısı olduğun için. Onu bırakıp bana gelebilirsin elbette ama bu, onun beni öldürmesiyle sonuçlanabilir. Bunun yerine..."

Kunter, "Şakasını bile yapma," diye sertçe araya girdiğinde sözi kesilen Mirza ona bakıp kusacakmış gibi göründükten sonra yeniden bana döndü. "Yalnızca ringe çıkmalı." Yeni Gri'ye döndü. "Ringde karanmalı. Kurallar kurallar! Ring kuralını Mavi Bölge'de öncü dahi çiğneyemez."

Onun daha önce hiçbir şeye bu kadar hevesli olduğunu görmemişim.

Yeni Gri korku dolu gözlerle bana doğru döndü. "Ben... Asla..."

hareket etti. "Ne ringi, ne kuralı? Bu adam..." Göz ucuyla Mirza'ya baktı. "Delirmiş gibi görünüyor."

Onun omzuna elimi yerleştirirken sırtıttım. "Genelde böyle değildir. Heyecanlandı biraz."

"Niçin?"

Kunter keyif dolu bir sesle, "İtiraf edemese de bir Gri'nin hayaliyle yanıp tutuşuyordu çünkü," diye alay ettiğinde Mirza onu öldürecekmiş gibi göründü.

Yeni Gri, "Gri?" dedi sorarcasına. "Benden ne istiyorlar? Benden..." Etrafına bakındı. "...ne istiyorsunuz?"

"Hayatta kalmanı," diye yanıtladığımda Mirza öne çıkıp ona elini uzatarak, "Yancım olarak," diye ekledi. "Hayatta kalmanın tek yolu bu. Kabul, hem de zevkle. Bunun için yalvarmana, peşimde koşmana ve vaatlerde bulunmana gerek yok. Kabul!"

Ben tam olarak bu şekilde olmasa da yancısı olmak için ona bunu yapmıştım. Beni başta istenmemişti ama yeni Gri için fazla hevesliydi. Çok fazla.

Bu güzel bir çözümdü fakat Gri'nin o acımasız ringde hayatta kalması bir mucize gibi görünüyordu. O ringde yancılık için can veriyordu insanlar. Tehlikeliydi ama başka çözüm yolu yoktu. Ancak bir şans olursa onu Siyah Bölge halkından korur, Amber'in planlarını başına yıkabilirdik.

Benzer bir senaryoda Mirza ve Kunter benim için ringe çıkmıştı ve bu, meydan dayığı yememle sonuçlanmıştı. Mavi Bölge ringleri ölümcüldü ama iyi tarafından bakmak gerekiyordu. O ringe çıkmazsa zaten ölecekti. En azından şimdi bir şans vardı.

Kırmızı Bölge, adaya gelen gıda paketlerine el koyup bölgeleri açlıkla sınayarak kontrol eder. Halka lüks tüketim ve rahatlık sunarak diğer bölgelere üstünlük sağlar. Açlıkla baş edemeyen Kötülerin Şehri halkında saldırganlık ve ölüm artar.

BÖLÜM 20

Sadece birkaç saat içinde Kötülerin Şehri'nde gıda kesintisi haberi yayıldı. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber diğer bölgelerin gıda paketlerine el koymuş, benim yüzümden halkı şimdiden açlıkla cezalandırmaya başlamıştı bile. Üstelik bu henüz başlangıçtı. Onun yapacağı şeyin bir sınırı yoktu.

Gri üniformamı üstümden çıkarıp hızlıca top hâline getirdim ve duvara doğru tekmeledim. Sesli bir nefesi öfkeyle bırakırken ellerimi belime yerleştirdim. Sadece sıradan bir Gri olmanın bedeli ne kadar da büyüktü böyle.

Neden? Sürekli kendime bu soruyu soruyordum. Neden? Bunu daha kolay bir yolu olmalıydı. Bütün bunların çok kolay bir çözümlü... Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'i ve Siyah Bölge halkını ortada bırakmak gibi...

Bir nefesle katışık ufak bir çığlık dudaklarımdan arasından fırtırdı. Oyle öfkeliydim ki içinde bir volkan patlamış gibi içim siniden yanıyordu. Ne yapacağımı düşünmekten düşünme yetimi kaybetmiştim sanki.

Siyah bir pantolon, siyah bir tişört ve Kunter'in bende omuzları duran deri ceketlerinden birini alıp yatağa bıraktım.

Bunu planlamamıştım! Burada olmaya, kalmaya, bütün bunları uğraşmayı... Evime dönmeye ve sadece biraz sakin kalabileceğimi çok inanmıştım. Hayati tehlikem olmadan, suçlu hissetmeden, sadece anılarla güzel birkaç gün...

Elbette Kunter'i ölecektim ve belki de öyle olmamıştı ama şimdi bunun neredeyse imkansızlaşması beni çok öfkeli kılıyordu. Bunun benim seroshim olması gerekiyordu.

"Siyah Bölge'de, bizimle güvende olursun?" Kunter bunu söyleyerek odadan içeri daldığında pantolonumu giymiş, tişörtümü kafamdan geçirmek üzereydim. "Bu ne..." Tişörtü kafamdan geçirip ona bakıştımda dudaklarının mühürlenmiş olduğunu gördüm. Mavi gözleri fal taşı gibi açılmış, garip bir şekilde bana bakıyordu. "Bu bir dikkat dağıtma taktiği mi, Gri Hanım?" Bana doğru adımlarken, "Öyleyse epey başarılı bir taktik, aklımı yine başımdan aldın," diye ekledi.

Tişörtü giyip ceketini bana hızla yaklaşan Kunter'e doğru fırlattım. "Hayır." Ceket göğsüne çarpıp kaldırdığı eline doğru düştü. "Şu an dikkatinin dağılmamasına daha çok ihtiyacım var."

Burun kıvrıp somurtarak yanıma geldi. "Ama..." Ceketini omuzlarıma doğru bıraktıktan sonra ellerini belime sardı. "Ben yalnızca seni istiyorum. Yalnızca seni düşünmek, seni görmek, seninle ilgilenmek, seni izlemek..." Çocuk gibi somurttu. "Şu an bu evde yalnızca ikimiz olmalıydık."

"Kısa bir süreliğine," derken ellerimi boynuna doğru uzattım. "Gri, Mirza'nın yancısı olduğunda onu bir daha görmeyeceksin bile."

Dudaklarında yalancı bir gülümseme dolandı. "Bunun bu kadar basit bir şey olduğunu düşünmen ne tatlı." Uzanıp dudaklarıma minik bir öpücük bıraktı. "Bu Gri'nin güvende olmasını bu kadar çok istiyorsan tamam, deneyeceğiz. Ama sen buna dâhil olmayacaksın. Mirza bir öncü, bunu halledebilir. Gri onun yancısı olduğunda da onu korumak Mirza'nın kendi görevi olacak. O zamana kadar tamam, kısa süreliğine Gri'yi misafir edeceğiz fakat bilmelisin ki an itibarıyla Gri, Şah'i seçmiş oldu. Artık gerçekten yancı olmaktan başka şans yok."

"Ne kıyıda ne de başka bir bölgede yanımda olduğu kadar güvende olundu, biliyorsun. Mirza kendi söyledi, halkı bir Gri'nin ringe çıkacağını öğrendiğinde onu daha ringe çıkmadan öldürebilirdi."

"Doğru," derken şakağımdan öptü. "Ama bu, Gri'nin burada tamamen güvende olduğu anlamına gelmiyor. Ve sana yemin ederim, ne den de, senin canını tehlikeye attığı durumda onu gözünün yaşına bakmadan halkın önüne ararım."

"Kunter!"

"Yekne!" dedi aynı sitemle. İkimizin de kaşları çatılmıştı ve ben onun uzaklaşmışım. "Senin canını tehlikeye atmayacağım. Bırak herhangi bir Gri'yi, herhangi bir insan için yapmayacağım bunu."

"O bir insan!"

"Her insanın canını kurtarsaydım çoktan ölmüştüm. Hayır," Başını iki yana salladıktan sonra lafını tamamladı. "Ölmüştük."

"İyi bir şeyler uğruna ölmek..."

Lafını tamamlamama izin vermedi. "Bırak iyi ya da kötü bir şey. Senin uğruna ölsünler çünkü ben öyle yapacağım. Senin uğruna iyi ya da kötü, her şeyin yok olmasına göz yumacağım. Çünkü burada, Kötülerin Şehri'nde başka şansımız yok."

"Yaratırız," dedim dişlerimin arasından.

"Yaratılsaydı yarattırdım. İnan bana, olmuyor."

Bir nefesi bırakırken daha fazla konuşmak istemiyor gibi göründü. Ona bir şey daha söyleme fırsatını tanımadan arkasını döndü ve gitti. Nereye gitti, bilmiyorum ama gitti işte.

Ceketi hızlıca giyip arkasından aşağıya indim ama onu bulamadım. Salonu kontrol ettiğimdeyse orada Kunter'i değil, Gri'yi ve Devinleri buldum. Onları bıraktığımdan farklı görünmüyorlardı. Devin hâlâ pencereden dışarıya, evin etrafını çevreleyen isimsizlere şüpheyle bakıyordu. Riyaz, Kunter'in alkollerine sulanmıştı. Rüzgâr köşede uyukluyordu ve Kaan... Kaan omzunu duvara yaslamış, koltukta oturan Gri'yi izliyordu. Merak ve ilgiyle. Gri ona değil, yere bakmaya ragmen.

Kaan'ın yanında durdum. "Onu göz hapsine almak iyi fikir, evet."

Kaan geldiğini ancak ben onunla konuşunca fark etti. Gözleri Gri'den çekip hızlıca toparlandı ve hafif bir öksürükle de sesini gizlemişti. "Sadece iyi olup olmadığından emin olmaya çalışıyordum."

"Tabii ya," diye homurdanarak Gri'ye doğru adım atırdım. Ona Gri demek istemiyordum aslında çünkü bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu çok yakından biliyordum ama adını bilmiyordum. Ne gerçek ne de sahte adını. Ona nasıl davranmam gerektiğinden de emin değildim. Sadece korkutmamaya çalışacaktım.

"Kendine bir takma ad bulman gerekiyor," diyerek koltukta oturma oturdum. Gektiğini fark edince hızlıca toparlanıp sırtını duvara yaslamış kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Burada kimse gerçek ad kullanmıyor."

"Senin adın Yokta değil mi yani?"

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Ne büyük bir saklı yapıyordum. Adımı dilden dile herkese yaymıştım. Ve sadece ben de

Gri ya da sandıkları gibi Devrim değilim, demek için. Anlık öfkemin, hüznümün kurbanı olarak.

"Aslında öyle. Benimki bir tür aptallıktı ama sen bunu yapmak zorunda değilsin. Kendine bir ad seç ve burada olduğun sürece de onu kullanmaya özen göster. Uzunca bir süre sana Gri diye hitap edeceklerdir ama sen yine de seç."

"Neden Gri?" Sesi ağlamadığında tok ve güçlüydü.

"Kötülerin Şehri'nde biz Grilerin ne bir bölgesi ne bir halkı ne de öncüsü ve yancısı vardır. Çünkü bizler yeni anladığımız üzere sistemin bir hatasıyız. Masum olabiliriz ama olmayabiliriz de. Ben bir masumum, aslında bir cinayet işlememişim ama bunu itiraf edecek gücüm yoktu. Kötülerin Şehri cehennemine bir Gri olarak düşünce korkup itiraf edeceğimi düşündüler. Böylece ait olduğum bölge kesinleşecekti. Fakat düşledikleri gibi olmadı. Ben uzunca bir süre yaşadığım şok ve gördüğüm işkenceler yüzünden gerçeği hatırlayamadım. Hatırladığımda ise çok geçti, artık buradaydım ve bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştım. Fakat bu benden başka yalnızca bir Gri'nin başarabildiği bir şeydi şimdiye kadar. Yani anlayacağın Griler ne Kötülerin Şehri'ne ne de karşı kıyıya ait olanlardı. Biz sistemin birer hatasıyız ve iki taraf da bizi yok etmek istiyor."

"Beni..." derken sesi titredi. "...beni yok edecekler." Omuzlarını sıkı ve sanki bir an sonra canı pahasına koşması gerekecekmiş gibi titretti. "Burada Siyahların yani katillerin öncüsünün evi öyle değil mi? Bunu duymuştum, onun ne kadar tehlikeli olduğunu. Sosyal medyada onunla ilgili dönen haberleri okumuştum. Dışarıda ona hayran olan kızlar var."

"Ne?" Kızların çalırken gözlerini hızlıca birkaç kez kırpmam gerekti. "Ne demek dışarıda ona hayran olan kızlar var? Ona nasıl hayran olabilirler, anlayamıyorum."

"Bilmiyor musun?" diyerek bakışlarını dışarıdan çekti Devin. "Be gazeteci adıyla ilgili iki yıl önce bir belgesel hazırladı. Öncülerin eski fotoğraflarını bu belgeselde yayımlamıştı. Onlarla ilgili, özellikle Amber ve Kunter'le ilgili bir hikâye bile yazdılar. Hikâyede Kunter'in kız kardeşi Amber'i korumak için katil olduğu yazılmıştı. Geç kızlar buna tav oldu ama hikâyeye hiç doğrulanmadı. Bunu nasıl duyarsınız?"

"İki yıl önce," derken sesli bir iç çektim. "Yastaydım. Sosyal medyayı kullanmayı bırakmıştım."

"Doğru," derken parmak şıklattı Devin ve anlatmaya devam etti. "O siyah beyaz fotoğraflar sosyal medyada epey döndü. Genç kızların hayranlığı delilik seviyesine ulaşmıştı. Sonra Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in Kötülerin Şehri'ndeki karanlık namına ilişkin yazılar yayımlandı. Bir hikâye gibiydi ama herkesi korkutmaya yetti. Onu süper kötü gibi gösterdiler. Aslında pek de yalan yanlış bilgi yaymadılar ama abarttıkları kesin."

"Yine de hâlâ dışarıda çok hayranı var."

Şimdiye kadar uyuklayan Rüzgâr, Kunter'den bahsettiğimizi duyunca birdenbire uyanmıştı. "Bu kadar yakışıklı ve karizmatik bir adamın yerine benim mi hayranım olsaydı? Ona yalnızca genç kızların âşık olduğunu sanmakla hata ediyorsunuz, hanımlar."

Gri, "Ama o bir katil," dedi çekingen bir tavırla. "Buradaki bütün katillerden daha beter. Sözüünü dinlemeyen mahkûmların kanını içtiğini duydum."

Bir an için kimse sesini çıkarmadı ya da tepki vermedi ama sonra göz göze geldik ve o andan sonra hiçbirimiz kahkahalarımızı tutamadık. Rüzgâr kendini yere atacak kadar çok gülmüştü. Riyaz içtiği bir yudum şarabı püskürtmüştü ve halıda kırmızı lekeler bırakmıştı. Devle gülerken karnını tutuyordu. Ve Kaan ilk kez gülerken estetik karp güldüyordu! Görümünden kaçtığına sanıyorsa pekâlâ yanılıyordu.

Gri, utangaç bir tavırla ensesini kaşırken, "Yapabilir gibi gelmişti," dedi çekine çekine. "Sosyal medyada bunun hakkında dönerler kadar inandırıcıydı ki yalan olabileceğini düşünmedim."

"Sosyal medya başlı başına yanılgıdır," derken kollarını iki yana açtı Devin. "Biri çıkıp benim feminist değil, antifeminist olduğunu söyleyebilir ve koyun gibi bir sürü ona inanıp peşinden gider. Sonra bu onların ve hiçbir şey bilmeyen diğer milyonlarca insanın beni hakkımdaki gerçeği hâline gelir. Oysa gerçeği yalnızca ben biliyordum ama kimseyi buna inandıramam. Çünkü sosyal medyada gerçeğe değil, ilgi çeken neyse onun peşinden gidilir."

Riyaz ağzının etrafındaki şarabı silerken, "Ama sen ne feministin de antifeministisin, yalnızca kadınların daha üstün olduğunu düşünüyorsun ve bunu her alanda belli ediyorsunuz," dedi ve hemsizlikten başlıca ekledi: "Öldürürken bile."

Devin, Riyaz'a ters bir bakış fırlattı. "Çünkü şimdiye kadar kadınlara hakları o kadar tanınmadı, o kadar ezildiler ki kendi içimde bir eşitlik sağlama ihtiyacı duyuyorum. Ezilen kadınlar kadar erkek ezmek benim için sorun değil, aksine eşitliğin gerçek tanımı."

Kaan gülerken, "Senin gibi binlercesi dünyanın sonunu getirirdi," diye mırıldandığında Devin sesli ama öfkeli bir iç çektikten sonra, "Bir kadının insan olan bir erkekle değil de hayvan ve yırtıcı olan bir ayla ormanda kalmayı seçmesi ne kadar normalse bu da o kadar normal," diye patladı.

Kaan, Rüzgâr ve Riyaz aynı anda ellerini havaya kaldırdılar ve Devin'e teslim olur gibi davrandılar. Kaan sanki üçünün de sözcüğümüş gibi hızlıca, "Haklısın, öldürme bizi, biz senin tarafındayız ve ormandaki o yırtıcı ayıyız," dediğinde Devin koltuktan kaptığı yastığı onun suratına indirerek tepki verdi.

"Her neyse," derken iç çekti Devin ve birkaç adımda koltuğa yaklaşarak Gri'nin diğer tarafına oturdu. "Kunter'in buradaki en kötü olduğu doğru ama kan içtiğine dair hikâyeler uydurma. Evet, burada hayatta kalmak için bazen kan içmen bile gerekebilir ama korkma, sana yardım edeceğim."

Gri, Devin'i baştan aşağı iyice inceledikten sonra, "Siz kimsiniz?" diye sordu. Devin'in siyah bilekliğine uzun uzun baktı. "Sanırım birer katil. Aslında Kunter'den pek bir farkınız yok."

Devin bir an için öylece durup gözlerini kırıştırmakla yetindi. Karşında bir Gri değil de Siyah olsaydı bunun üzerine onu birkaç bantla kesip öldürmüştü.

"Küçük tatlı kız," derken öyle tehlikeli bir şekilde güldü ki sertçe yüzüne gereği hissettirdi. "Biz burada Kunter gibi kötülerini öldürmek ve senin gibileri korumak için varız. Bizi bir daha onlardan herhangi biriyle benzetme, olur mu?"

"Tabii," derken bana doğru hafifçe kayarak Devin'den uzaklaştı Gri. Dönüp bana baktı. "Adım Zeliha olsa olur mu? Göbek adım, kelimemde yazmıyor."

"Elbette." Başımıla onayladım onu. "Zeliha."

Zeliha burada en çok bana güvendiği apaçık belli olan bakışlarına hafifçe bürünürken, "Şimdi bir Gri olsam da hayatta kalmak için Mori Bölge'nin yancısı mu olmak zorundayım?" diye kafasındakini sorgulamak ister gibi sorduğunda, "Evet," diye yanıtladım onu. "Ben

de Siyah Bölge'nin yancısı olarak hayatta kaldım ve Kırmızı Bölge'deki Asil de Kırmızı Bölge'nin yancısı olarak."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken başını salladı. "Keşke bir Gri Bölge olsaydı. Hayatta kalmak için başka bölgelerin yancısı olmak zorunda kalmazdık."

"Öyle değil mi?" derken başını hafifçe eğerek imayla bana baktı Devin. "Gri Bölge. Gri Bölge öncüsü, yancısı ve halkı."

"Sadece üç Gri'yiz," diye hatırlatmada bulunduğumda Devin koltuktan kalkarken, "Bir zamanlar bir avuç Türk bütün dünyaya meydan okumuş," dedi hiç beklemediğim bir yerden. "Neden bir avuç Gri bütün Kötülerin Şehri'ne meydan okuyamasın ki?"

Bu, nedense içimin garip bir heyecan ve umutla dolup taşmasına neden oldu.

Gri Bölge.

Kötülerin Şehri'nde umudun diğer adı gibi.

Siyah, Gri'yi düşman değil de dost gören ilk bölgeydi ancak Gri Asil'in ihanetiyle bu bağ bozuldu. O günden sonra Griler, Siyahlar için sadakatsizliğin ve zayıflığın sembolü oldu. Dostluk yerini ebedi düşmanlığa bıraktı. Artık bir Siyah, bir Gri'ye güvenirse kendi sonunu imzalamış sayılırdı.

BÖLÜM 21

Çatı katındaki odanın kapısını açıp ittiğimde sonunda Kunter'i buldum. Buradaydı, yastıkların üzerinde uzanıyordu ve yıldızlı gökyüzünü izliyordu. Evdeki yabancı onu rahatsız etmiş gibi güvenli alanına saklanmıştı. Oysa o yabancı onun kan içtiğini sanıyor ve ondan korkuyordu.

"Saatlerdir dönmeni bekliyordum." İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım. "İlmizlere sormasaydım evde olduğunu öğrenemeyecektim." Ona doğru adımlarken ellerimi konuşmanın hararetiyle sallıyordum. "Ucuk sadece baş hareketiyle evet ya da hayır diyebiliyorlar."

Kunter geçenin karanlığında koyu görünen gözlerini sonunda üzerime çevirdiğinde yorgun görünüyordu. Fiziksel değil, zihinsel bir yorgunluktu bu. Ne kadar düşündüyse bugün olanları ve bugünden sonra olacakları... Sadece düşünmek bile onu bu kadar yıpratmıştı düşündükleri yaşandığında ne hâle gelecektik?

"Misafirin nerede?"

"Ona eski odamı ayarladım," derken yanına oturdum ve yastıkların uzanıp onun gibi bakışlarını kare pencereden dışarı, gökyüzüne çevirdim. "Ben giremiyorum bile ama o en azından değişen yarıta oturabilir, dokunamadığım kıyafetleri kullanabilir." Omuz silkтім. "Bilmiyorum, biraz da Sarah'a benziyor. Sanırım ondan bunu yapabilirim." Kafamı çevirip gözlerine baktım. "Sence de öyle değil mi? Senki bir işaret gibi..."

"Ona inanmıyorum," diyerek lafımı böldü çarçabuk. "Körü körüne kimseye inanmadığım gibi."

"Anlamadım," diye fısıldadım. "Ona niçin güvenmiyorsun. Sadece yardımımıza ihtiyacı olan bir Gri. Sistemin bir hatası. Bugün buradaki ilk günü."

"Öyle görünebilir," dedikten sonra bakışlarını yeniden pencereden dışarıya, gökyüzüne çevirdi. "En son adaya böyle düşen bir Gri, Asil'le beni düşman etti ve Grilerin katliamı yaşandı."

"Grilerin katliamı konusunda..." Başımı hafifçe kaldırıp onun yüzünü daha net görmeye çalıştım. "Birkaç kişiden dinledim ama bütün şeytan olduğun o hikâyelerin aksine senin açıdan hikâye nasıldı, dinlemek istiyorum."

"Ne biliyorsun, Gri Hanım?"

"Asil başka bir şey anlattı, Mirza başka bir şey. Ben senin hikâyeni merak ediyorum ama."

"İkisine göre de hikâyenin şeytanı ben olmalıyım."

"Hayır," dediğimde kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Mirza farklı bakıyor."

"Mirza?"

"Mirza," dedim bu gayet doğal bir şeymiş gibi. "O son zamanlar da daha doğal davranıyor, fark etmedin mi? Bence kesin olarak taraf değiştirdi."

"Bana doğal davranmadı," şaşkınlıkla kalkan kaşları hızla çatıldı. "Sana nasıl davranıyor?"

"Meydandaki gibi ıhtı. Görmedin mi?"

Doğrulup dirseklerini yastıkların üzerine bastırdı. "Sana bakıyordum." Gözlerini kısıp bir an için o anı tekrar düşündü. "Ve beni sinirlendirmeye çalıştığını sanıyordum."

"Hayır, epey ciddiye." Başımı sallarken ben de doğruldum. "Seninle aramız düzelmeden önce bana Grilerin katliamından bahsetti ve Amber'in bütün bu olaylardaki rolünden. Gözümü açtı desem yende. Onun sana düşündüğün kadar düşman olduğunu sanmıyordum. Zeytin dalı uzatmaya çalışıyor."

"Yani seni gerçekten yancısı olarak istedi, öyle mi?"

"Bu konudaki pişmanlığımı şaka yoluyla dile getirdi."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp kafasını sallarken yeniden yastıkların üzerine uzandı ve ellerini başının arkasına aldı. "Uzanıp Gri'yi yancısı ilan ederken biterleri onu öldürür."

Uzanıp karnını çimdikledim. "Kuntet?"

"Ne?" derken kaşlarını kaldırdı. "Yoksa benim elimde kalacak maviş."

"Sana zeytin dalı uzattı," diye direttim. "Bir şeyler kafanı o kadar çok kurcalıyor ki bunu göremedin bile. Gri'yi yancısı yapmayı teklif ederek de hâlâ bir şeyler deniyor. Mirza da ışığı arıyor, bırak bizimle birlikte bulsun."

"Bazen ışık da yutar, Gri Hanım."

"Bırak karanlık yerine ışık yutsun o hâlde." Uzanıp elini kendime doğru çektim ve sıkıca tuttum. "Asil'e değil, Mirza'ya inandım ben. Ona inandım ve geldim sana, burada o filmi izledim seninle. Evet, aptallık gibi geldi ama şimdi hiç de öyle gelmiyor." Sesli, derin bir nefesi bırakırken ona dudaklarıma yaydığım minik tebessümle tatlı bir ifade eşliğinde bakıyordum. "Herkesten nefret ediyordum ama senden daha fazla nefret etmeli, sana daha çok kızmalıydım çünkü herkese baktığımdan farklı bakıyordum sana. Senin de dediğin gibi, seninle ne dost ne de düşman olabiliyordum. En ufak hareketinde göğüs kafesimde başlayan parkıyı susturmaya çalıştım sürekli. Susmalıydı, durmalıydı, kalbim seni görünce öyle atmamalıydı." Başımı iki yana sallarken elini kalbime doğru çektim. "Bütün Kökülerin Şehri'ne karşı yan yana, öcü ve yancı, ne dost ne de düşman, bana farklı bir dünyada gibi hissettiren bütün o danslarımız... Artık inkâr edecek gücüm yoktu. Ne sana ne de kendime. Ben gidince yeniden Amber'in karanlığında boğulmandan o kadar çok korktum ki bana geri adım attıran bir nedenden de buydu. İpakra kalmanı istiyordum."

Yeniden doğrulup olabildiğince bana yanaştı. Uzanıp yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıktırdı. "Gri Hanım," diye zırlıyordu. "Bazen hâlâ beni büyüleyip en mutlu anımda öldürecekmiş gibi geliyor. Bir tür intikam..."

"Çünkü Amber sana böyle öğretti. Koşullu sevdi ve hatta hiç sevmeye sevmeyi. Sana sevilmemeliymişsin gibi hissettirdi. Onunla doğdun, onunla büyüdün ve onun düşünceleri ister istemez senin doğdu baltine geldi. Kıvanç kimdi? Kız kardeşi neyse o da o. Kıvanç'ın da Kuntet'in de önceliği hep kız kardeşi olmalıydı. Ama şimdi bir şeyler değişiyor ve sen bu değişime hazır mısın, bilmiyorum. Amber'i belki birlikte yakmaya gerçekten hazır mısın? Kız kardeşine bunu söylebilir misin?"

Konu nasıl bir şekilde Amber'e gelmişti, bilmiyordum ama en çok konuşmak istediğim konulardan biri de buydu. Onunla konuşmak çok fazla şeyimiz vardı.

"Kız kardeşime bunu yapamam," dediğinde göğüs kafesimde, şarkı sustu. Orada şimdi dikenlerin uğultusu vardı yalnızca. Başımı du ve rahatsız ediciydi.

Elini bırakırken, "O hâlde..." dedim güçlükle ama devamı p-tiremedim cümlemin, cesaret edemedim sanki. Sandığım gibi bula gidemedim ondan. Sessizlik bize eşlik ederken kendi içimde çarpıdım, kırıldım, kanadım. Ağlamak istedim ama zaten beklediğim cevap karşısında ağlayamadım da. Öfkelenmek istedim ama öfkeyi yakıştıramadım kendime.

Bıraktığım eliyle sıkıca tuttu elimi. "Ama Kırmızı Bölge Onu Amber'e yaparım." Şimdi karşımda Kıvanç yoktu. Siyah Bölge Onu sü Kunter vardı. "Ona karşı, seninle. Her zaman seninle, Gri Hanım. Bundan şüphe bile etme."

O böyle güzel konuşmasına rağmen kendimi kötü hissettim. Çünkü az önce ona Amber'in onu koşullu sevdiğini söylemişken şimdi de ben ona aynısını yaptım. Koşullu sevdim onu, ilk anda bir anı ellerini. Açıklama yapmasını bile beklemeden, ilk kalp kırıklığına öylece. Bunu fark etmedi bile çünkü koşullu sevmeye alışmıştı. Bana bir sevgiyi tanııymıyordu. Gülümsüyordu bana ama onu alında nasıl kırdığının farkında bile değildi. Belki bu gece uyumak için banyo yastığı koyduğunda fark edecek ve kalbi sessizleşecekti, bunu her zaman yaptığı gibi görmezden gelmeye çalışacaktı.

Bir anda sarıldım ona. Sıkıca, hiç bırakmayacakmış gibi ve göğüs kafesimde saklama hevesiyle. Yapılabilseydi yapardım, göğüs kafesimdeki güvenli yerde, onun sayesinde çalan şarkıların yülüde kendimde. Saçlarına dokundum nazikçe, çekmeden ve hırpalamadım.

Ben karşılıksız sevgiyi öyle iyi öğrenmiştim ki koşullu sevmeyi layamazdım. Tanıyamazdım onu, rahatsız olurdum. İterdim, kızıdım, kızardım. Ama o sahipleniyordu öylece.

"Özür dilerim," dedim o anlayamasa da. "Ben çok özür dilerim. Böyle yapmamalıydım, seni görmezden gelmemeliydim. Senin de onların olduğunu bir an için dahi olsa unutmamalıydım."

"Gri Hanım," dedi bana sarılırken. "Ben neden özür dilerim anlayamadım." Saçlarımı okşadığını hissettim. "Ama özür dilerim."

benim, özür dilenen bir şey yapmadım. Biri özür dileyen o benim."

"Hayır," diye fısıldadım. "İnan bana, hayır." Hafifçe geri çekilip başka şey anlayamadığı için şaşkınlıkla büyüyen göçlerine baktım. "Kimsenin seni koşullu sevmesine izin verme. Ne bana ne de kardeşime. Sevgi belki hak edilen bir şey olabilir ama sevgi öyle değil. Sevgiyi hak etmek için çarpınma."

"Senin sevgin için çabalamalıyım, Gri Hanım. Çünkü sen bu çabanı hak ediyorsun. Karşımda durduğum bütün anlar için."

O farklı bir açıdan bakıyordu, ben farklı bir açıdan.

"Şimdi bunu boş ver," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı. "Sen Amber'in sırtını nasıl öğrendin?"

"O konu..." derken geri çekilip yastıklara doğru geri uzandım. "Giray'ın günlüğünü okudum." Bunu söylerken onun yüzüne bakamamıştım çünkü utandım. "Bana doğrudan hiçbir şey söylenmiyordu ve ben de onda kaldığım gece günlüğü görünce... İşte okudum bir şekilde. Başta üzüldüm. Giray'ı suçlar gibi bile oldum ama düşününce gerçeğin çok başka olduğunu gördüm. Bu ne senin ne de Giray'ın suçuydu. Amber yalnızca sizi cezalandırmak istiyordu. Onu biraz tanıyınca bunu ondan başkasının yapamayacağını anladım. Gözlerine baktığımda gerçeği görmemek artık imkânsız."

"Bu bizim yüzümüzdeydi," dedi o da. "Amber, Giray'ın gözünü korkuttuğunu sandığında kabul ettim çünkü belki o zaman Kötüleğin Şehri'nden giderdi, Giray'ı beklemezdi. Fakat o, bunu ihanet sandı ve intihar etti. Bu bir intihardı, cinayet değil."

"Bu bir cinayetti," dedim bakışlarımı ona çevirirken. "Gözlerine baksaydın gerçeği orada görürdün. İnkâr bile etmedi, Kunter. Yalnızca sizi suçladı. Bu gerçeğin ortaya çıktığını sandı."

"O şokla..."

"Hayır," dedim sertçe. "Amber öyle kolay şok geçirebilecek biri değil. Yalnızca bana bunu söylediğini düşünseydi bile orada bunu inkâr ederdi. Düpedüz kabul etti."

"Buna inandığın için değil, onu kırmak için söylediğini sanmıyorum."

"Amber o çocukları yalnızca Giray'la istiyordu. Giray yokken çocukların da bir anlamı yoktu. Giray'ın onu bıraktığını sandığı için çocuklardan da vazgeçti. Sonra şimdi olduğu o canavara dönüştü."

Çünkü Giray'ın günlüğünde Amber önceden o kadar da şirret biri olarak yazılmamıştı."

"Evet, intihardan sonra yaşadığı acı onu bambaşka birine dönüştürdü. Çektiği acı kadar acı vermeye yeminliydi. Önceden de benden nefret ederdi ama intiharından sonra nefreti katlanarak büyüdü. Gri-lerin katliamı da ondan bir süre sonra gerçekleşti zaten."

Hızlıca doğruldum. "İşte bu!" dedim hevesle, bulmacayı tamamlamış gibi büyük bir sevinçle. "Amber yalnızca kendi değil, hepinizin kaybetmesini istedi. Giray'ı çocuklarıyla cezalandırdı ve sen de Asil'le dosttun. O senin dostundu, sırdaşındı. Senden alabileceği tek kişi Asil'di. Bir plan yaptı. Hem sistemin adamı olmalıydı hem de bütün suçu senin üzerine atmalı, aynı zamanda dostunu senden almalıydı. Bu harika bir plan."

Kunter'in kaşları çatıldı. "Anladım, bunun Asil'le ne ilgisi var?"

"Şehre bir Gri düşürdü ve bu Gri'ye Asil'i kendisine açık etmesini söyledi. İşler istediği gibi gitti. Asil, Gri'ye açık oldu. Sonra da aranız girdi. Mirza'nın dediğine göre bir Gri'yi düşman değil, dost olarak ilk tanıyan bölge, Siyah Bölgeydi. Sendin yani. O Gri, Asil'di. Sonra yeni bir Gri geldi ve o Gri aranız girdi. Asil sana değil, gördüğüne inandı ve tam o anda yanında yalnızca Amber vardı. Asil'in aklına girdi. Onu kendi tarafına çekip Grileri hain ve bölücü olarak gösterdi. Zaten bir yere alt olamayan Griler iyice dışlandılar. Siyah Bölge halkı..." Elim enseme gitti. "Hainleri ve bölücüleri sevmezler."

"Hain Gri'yi Siyah Bölge halkının önüne attım ve onlara, hain olama istediğinizi yapın, dedim."

"Siyah asla azla yetinmezdi. Hain Gri ölse bile Asil hâlâ hayattı ve artık Kırmızı Bölge yancısıydı. Sonra..."

Hikâyenin devamını kendi getirdi: "Sonra Siyahlar, Gri-ri damgalamaya başladı. Damgalanan Griler kısa zamanda Ölü Tiyatrolarında can veriyordu. Direnen Griler ise sokaklarda On-ri korumaya çalışan bazı Siyahlar da Grilerin katliamında can ver- O zaman anladım, Siyah'a Asil'i vermeden durduramazdım be katliamı. Onlara Asil'i dost ve yancı bilmelerini ve ona güvenmesini söylemişim ama Asil hain çıkmıştı. Bizi Kırmızı'ya sarmıştı. Ben nasıl düzeltereceğimi bilmiyordum. Halka engel olacak olursam sadakatlerinden olacaktım. Bu da bir yıkım olurdu. Siyah'ı yalnızca be

durdurabilirken sadakatlerinden olursam eğer sadece Griler değil, herkes ölürdü. Hayatta kalan Grileri kurtarmanın bir yolu olmalıydı ama Siyah bunu bilmemeliydi."

"Ne?" Son söylediği beni dumura uğrattı. Ondaki böyle bir şey beklemiyordum. "Kurtardığın Griler mi var? Burada, Kötülerin Şehri'nde..."

"Bilinenin aksine Kötülerin Şehri'nde Grilerin katliamından sonra hayatta kalan Griler var, Gri Hanım. Onlar... İsimsizler. Yancım olduğun için değil, kendileri gibi bir Gri olduğun için sana sadıklar."

İsimsizler birer Gri'ydi.

Her öncü ve yancı, bir zamanlar kim olduklarını unutmamak için bir günlük taşır. Bu günlükler, onların geçmişine açılan tek kapıdır. Sayfalarında hem insanlıklarının hem de işledikleri günahların izleri vardır. Kötülerin Şehri'nde herkes şeytanlaşırken, yalnızca günlükler onlara bir zamanlar insan olduklarını hatırlatır ama unutmamak, bazen en ağır cezadır.

BÖLÜM 22

Kapının önünde duran İsimsiz'in bileğine uzanıp tuttuğumda bana tepki vermedi. Her yerini saran ve birer kumaş parçasıymış gibi görünen kıyafetinin bilek kısmını evden aldığım bir bıçakla kesmem gerekti. Bilekliği ortaya çıktığında tek yaptığı gözlerimin içine bakmak ve doğruyu gören gözlerimi izlemektir.

Kunter doğruyu söylüyordu.

İsimsiz'in bilekliği aynı benim bilekliğim gibiydi.

O bir Gri'di. Diğerlerine baktım. Hepsi bir Gri'di. Kunter'e sadık, bir düzineden fazla Gri. Onlar benim gibiler ve Kunter'in de dediği gibi en büyük sadakatleri kendi gibi olan yancılarınaydı.

Sırrımı o yüzden saklamışlardı.

Kunter'den her şeyi bekliyordum ama bunu asla beklemiyordum. Bu sırrı şimdiye kadar benimle paylaşmış olsaydı bazı konularda çok daha hızlı ilerleyebilirdik. Ona güvenmem daha kısa sürebilirdi ve düşmanımın kim olduğunu daha erken fark etmiş olurum ama o bana tamamen güvenmeden bunu benimle paylaşmamıştı çünkü be bilgi ikimiz ve İsimsizler arasında kalmak zorundaydı. Bunu ne Sıyah Bölge halkı ne de başka biri asla, hiçbir koşulda öğrenmemeliydi. Bu hem İsimsizlerin ölümü hem de Kunter'in sonu olurdu. Sıyah'ın sadakatini kaybederdi ve onunla birlikte ben de canımdan olurum.

"Şimdi anlıyorum," diye mırıldandım kendi kendime. "Ayırtıcı yansımadaki bile, gerçek her zaman doğru görünmez. Kolayca çarpabilir."

"Buna inanmalarını istedim," derken arkamdan yaklaştı Kunter. "Kötülerin Şehri'nde öncünün gücü ya halkın korkusundan ya da yancının cesaretinden gelir. Benim ikisine de ihtiyacım vardı."

"Güç artık senindi ama Amber'in kolayca yönetebileceği şekilde."

"Artık değil."

"Artık bizim."

"Bizim," dedi elimi tutarken. "Ve bunu korumalıyız, Gri Hanım."

"Koruyacağız, Siyah Bey."

Kötülerin Şehri'nde bir sonbahar gecesi idi. Kış geliyordu ve biz biliyorduk ki yalnızca hava koşulları değil, Kötülerin Şehri'nde her şey çok sert geçecekti.

Kunter'le çatı katındaki odaya dönmemizden kısa bir süre sonra çaresiz düşüncelerimi bölen bir harekette bulundu. Elini üstüne uzandığımız yastıkların altına uzattı ve oradan siyah, üzerinde gri bir nokta olan defter çıkardı. Bunun onun günlüğü olduğunu hemen anladım ama şimdi neden onu çıkardığını ve bana uzattığını anlayamadım. Hür iradesiyle ve daha yeni ona Giray'ın günlüğünü izinsiz okuduğumu söylemişken.

"Her şeyi bilmeye hakkın var, Gri Hanım," dedi sanki bu çok güç bir şeymiş gibi. Günlüğü açtı ve sayfaları karıştırıp ortalarında bir yerde durdu. Giray'ın günlüğüne göre daha doluydu, geçtiği bütün sayfalar ilk satırdan son satıra dek ve hatta arkalı önlü olacak şekilde. Günlüğün gümüş ipini açtığı sayfa aralığına yerleştirip defterin kapaklarını kapattı ve onu bana uzattı. "Hikâyeyi bir de benden dinlemek istemiştin. Çözdün aslında ama al, benden oku. Böylece Asil'e Amber'in oyununu olsa da olmasa da ihanet edip etmediğini öğrenmiş olursun."

İçten içe bunu çok merak etmiştim ama ona bunu soramamıştım. O henüz anlatmadan ben iplerin uçlarını birleştirmiş, Asil ve Mirza'nın anlattıkları ve bugün olanlardan sonra hikâyeyi kendi kendime çözümlemiştim. O kısmı hariç. Kabataslak her şey ortadaydı ama bazı şeyler hâlâ muallaktı ve Kunter bunları çoktan bana uzattığı günlüğe, gerçek ve o zamanki hisleriyle yazmıştı.

Günlüğe uzandım. "Neden sen anlatmıyorsun?"

"Aklında şüphe kalsın istemiyorum."

Günlüğü aldım. "Peki ya diğer sayfaları okumamdan korkmuyorsun?" Burnumu kııştırdım. "Giray'ın günlüğünü okudum. Sırf daha fazla şey öğrenebilmek için." Günlüğü elimde salladım. "Giray'ın

günlüğü pek dolu değildi ama bu bir roman gibi dopdolu görünüyor. Her satırı ve sayfası." Son sayfaya göz ucuyla baktım. "Sadece yarım sayfalık bir boşluk kalmış."

Hiç okumadığım bu günlüğün sadece yarım sayfasının neden boş olduğunu merak ederken buldum kendimi. Onunla ilgili her şeyi, noktasına ve boşluğuna kadar ne zamandan beri merak ediyordum, bilemiyorum ama artık bunu hiç reddedemiyordum.

"Son ânıma sakladım," diye açıklamada bulundu önce ve sonra, "Hayır," dedi sakince. "Okumandan korkmuyorum." Sertçe yutkunduğu gözümünden kaçmadı ama bunu belli etmedim. "Aksine, bazen tamamını okumanın her şeyi daha kolay kılacağına inanıyorum."

"Benden önceki seni tanımadım ihtiyacın var mı?"

"Senin var mı?"

"Yok," dedim kolayca. Aslında benden önceki Kunter'le ilgilenmediğimi ancak o zaman kendime de ona da itiraf edebildim. Benden önce ne kadar hata yaptığıyla ilgilenecek olursam bizi kaybedeceğimi biliyordum çünkü. Kötülerin Şehri'nin ona neler yaptırdığını okumak bana işkence olurdu.

Gümüş ipi yakaladım ve çekip kaldırarak sayfayı açtım. Kunter'in parlak mavileri bir an olsun yüzümden ayrılmadı. "Sadece senin izlediğin kadarını okuyacağım." Sesli bir iç çektim. "Hem zaten Güray'ın günlüğünü okuduğumu sesli söylemek bile beni hâlâ utandırıyor." Bir sıcaklık hızla yanaklarıma doğru yükseldi. "Bir daha kendimden utanmak istemiyorum."

Karşısında utançtan kızarmamı onu güldürdü. "Burada benim günlük okumaktan daha ufak bir günah yok, Gri Hanım. Günahların en ufakını işlemişken bu kadar utanma."

"Sizden bir farkım olmalı, öyle değil mi Siyah Bey?" derken sızdı. "Şimdi izin verirsen..." Özenle yazılmış satırlara bakarken kollarım havalandı. "...bu epey güzel el yazısıyla yazılmış her satırın son okuyacağım." İlk satırdan başladım. "Öncü ölürse yerine yancı geçer."

Ben henüz sayfanın en başına yazılan cümlelerin nedenini düşünürken Kunter birdenbire elini sayfaya bastırdı. "Dur." Büyük gözlerim defterden ona doğru kalktı. "Bunu dinleyemem. Oku ve ben nima gel."

Kunter elini defterden çekip ayağa kalktı ve hızlıca odadan çıktı. Bir an için arkasından gülssem bile olayın ciddiyetine vakıf

kısa sürdü. Kunter bunu dinleyemiyordu ve sayfa öncü ölürse yerine yancı geçer cümlesiyle başlıyordu. Öylesine yazıldığını sanmıyordum çünkü cümlelerin sonuna eklenen dört tane ünlem de sanki defteri tek hamlede bölmek ister gibi sertçe atılmıştı.

Dayanamadım ve okumaya kaldığım yerden, hiç hız kesmeden devam ettim.

Öncü ölürse yerine yancı geçer!!!!

Bu kuralı yazarken yancının öncüye ihanet edip yerine geçmeye kalabileceğini hesaba katamamıştım. Her şeyi düşünen ben, yancının öncüye ihanet edebileceğini düşünememiştim. Belki düşünseydim dostumun bir gün öncü olabilmek uğruna benim canımı alabileceğini de öngörürdüm.

Onun canını kurtardım, onu yancım ilan ettim ve dostum sandım ama o tek bir yalana ve yalancıya kandı. Bir gece ansızın sarhoşluğundan faydalanıp çıplak hâlde yatağıma giren kadına inandı. Ona ihanet ettiğini sandı. Çünkü ben kötülerin kötüsüydim, her şeyi yapardım ve pekkâla onun sevdiği kadınla da yatardım.

O Gri can çekipin istedim. Dostumla arama girme cüretinde bulunduğum için onu idam etmeliydim. Meydanda canını almak yerine belgemedeki haini halkın önüne attım. İzlediğim en keyifli ölümdü. Bir anından bile piyman olmadım. Yalnızca hain değil, yalancı ve düpedüz belücüydü.

Keçke buna Asil de inanabilseydi. İnanmak yerine reddetmeyi seçti. Gri'nin ona bunu yapabileceğine inanmaktansa benim bunu ona yapabileceğime inanmayı seçti. Oysa ben bir an için bile onun güvenini kırmamışken. Halkıma rağmen onu yancım ilan etmişken. Ama o bütün bunların farkında bile değildi. Tek gördüğü, ona ihanet ettiğim ve sevdiği kadını halkın parçalamasına izin verdiğimdi.

Beni dinlemedi bile. Oysa bir açıklama yapması gereken ben bile değildim.

Bıçağını kalbimin hemen altından içeri sokarken onun dudaklarına yazılan gülümsemeyi gördüm. Hâlâ hafızamda, unutamıyorum. Unutmak için her şeyi denedim ama yapamıyorum. Bana beni öldürürken öncü ölürse yerine yancı geçer, ihanetin bedeli, dediğini unutamıyorum. Oysa ihanet eden ben değildim, an itibarıyla oydu. Yancım ve dostum Asil.

Bunu öfkeyle yazarken bıçak yaram hâlâ taze. Kanlar içinde çalışma odamın zeminine yığıldığım gün gibi. Öfkem de kinim de bir o kadar diri. Hayatta kalmamsa kimilerine göre mucizevi. Belki de şeytanın işi. Ne de olsa şeytan da olsan koca cehennemi yönetmek için bir yancıya ihtiyacın var.

Hayatta kalmamdan nefret etti. Benim kanım henüz zeminden silinmeden Amber'in yancısı oldu ve benim yazdığım kuralla canını kurtardı. Yalnızca kendi canını.

Sarah beni ölmek üzereyken bulmasaydı şimdi bu satırları belki de piş Asil benim yerime, bir öncü olarak dolduruyordu.

İki Gri'nin ihanetiyle Grilere olan güven bir kere daha sarıldı. Onlar hain ve bölücüydü, bu bir kere daha kanıtlanmıştı. Halkı artık durduramazdım. Ben can çekişirken Amber'in yancısı olan Gri'yi öldürmek istiyorlardı fakat yapamazlardı. Onlar da ulaşabildikleri Grileri öldürmeye başladılar. Sokaklar hiç bu kadar cesetle dolmamıştı. Yakında hiç bir Gri burada sağ kalmayacaktı.

Bazen en doğrusunun bu olduğunu düşünüyorum. Asil gibi olan herkes ölmeli. Bir Gri'ydi, Siyah kadar kötü olmamalıydı ama beni neredeyse öldürüyordu. Hiç acımadan, bir kere bile dinlemeden. O hâlde Grilerin de Siyahlardan hiçbir farkı yoktu.

Siyah'ın zulmüne sessiz kalmak, bu sessizliği de bir emir olarak algılamaları belki de en iyisiydi. Öfkem dinene dek. Çünkü Siyah ne kadar Gri'yi öldürürse öldürsün Asil'e olan kinim dinmiyordu. Halkı koruyamazdım ama Grilerden kalanları bir şekilde kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım. Çünkü ne de olsa nasıl her Siyah sanıldığı gibi kötü değildi her Gri de hain ve bölücü değildi. Fakat artık Kötülerin Şehri'ne göre Griler hain ve bölücüydüler, bu değiştirilmez bir gerçektir. Şu başlatmamıştım bu katliamı, durduramazdım ama kurtarabilirdim. En azından birilerini.

Onlar artık kusuzlar. Bir gün şehrin korkulu rüyası olacaklar. Şu istediğim için değil, onlar istedikleri için.

Son satırı okuduğumda gözlerim direkt yan sayfaya kaydı. Sözün sayfalar arkalı önlü dolu olduğu için ister istemez yan sayfada da cümleyi, henüz okuduklarım hakkında ne düşüneceğimi bilmeden okumuş bulundum.

Düşmanına bıçak değil, kabusu getirir.

Daha fazlasını okumadan günlüğün kapağını kapattım. Ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım ya da kim için söylediğini. Asil'in ihanetinden sonra yaşanan bir şeyle ilgiliydi. Bağlantılı olup olmadıklarına emin değildim. Asil'le düşmanlıklarını ele aldığım da evet, olabilir ama pekâlâ bu süreçte başkasından da bahsediyor olabilir. Fakat eğer Asil ise bu, onu kâbusuyla cezalandırmak gibi bir anlama geliyordu sanırım. Asil'in en büyük kâbusu neydi? Onu, bunu bilecek kadar tanı mıyordum.

Günlüğü okumaya devam edersem bunu öğrenebilirdim. Çok kolay ve adice olurdu. Giray'a yaptığımdan utanç duyarken şimdi de asla ders almayan aptal gibi bir de Kunter'in günlüğünü mü izinsiz okuyacaktım?

Okumak için deliriyordum! Üstelik kendini o kadar iyi ifade ediyordu, öyle güzel anlatıyordu ki bir romanı okur gibi okuyordum hislerini. Giray'ın keskin, kısa cümlelerinin yanında Kunter âdeta döktürüyordu. Bu konuşmasına da yansırı her zaman. Cümleleri herkesin çat diye kurabileceği cümleler değildi. Bazıları akıl tutulmasına neden oluyordu.

Günlüğe baktım ve onu odanın bir ucuna fırlattım. Hayır, kesinlikle izinsiz okumayacağım. Belki birkaç sayfa... Hayır, okumayacağım!

Okuduklarım üzerine düşünmek belki beni diğer sayfaları okuma fikrinden uzaklaştırırdı. Evet, kesinlikle. Kunter'in öncü ölürse yerine geçen geçer, kuralını koyan kişi olduğu ayrıntısı gibi mesela. Bunun farkında değildim. Ve hatta bütün bu sistem onların başının altından çıkıyordu ve ben bunu hiç bu kadar detaylı düşünmemiştim. Diğer adalarda böyle bir sistem yoktu, yalnızca burada vardı. Kunter, Amber, Mirza ve Giray bu sistemden sorumluydular. Öncü kuralı kesinlikle kendilerini korumaya almak için alınan bir karardı. Yancı da sevdiğini birini koruyabilmek amacıyla koyulmuş olabilir. Halkla aralarına keskin bir çizgi koymuşlardı. Amber ilk günlerini anlatmıştı bana. O zaman sonra yalnızca dördünün kaldığını ve ardından bölgelere ayrıldıklarını söylemişti. Onlardan sonra adaya düşen mahkûmlara da kendi yararı için sistemi dayatarak, çoğunluğa karşı birlik olup kalmışlardı. Sonra bir gün Kötülerin Şehri'nde yalnızca onların sözü geçerli başlamıştı. Dostluklar bir bir düşmanlıklara dönüşene dek.

Dört öncü ve koca bir ada. Her gün birbirinden kötü mahkûmlarla mücadele etmişler ve işin sonunda hep kazanan olmuşlardı. Mirza o ringde hiç kaybetmemişti. Amber kimseye boyun eğmemişti. Giray en savunmasız bölgeyi korumanın yolunu bulmuştu. Kunter... O en kötülerle mücadele etmek için en kötü rolüne bürünmüştü. Hepsi hayatta kalmak için her şeyi yapmışlardı. Onlar kazananlardı, yalnızca biri değil, hepsi cehennemde hayatta kalmak için şeytanın yancısı olmuştu.

Şeytanın yancıları.

Diğer yandan Kunter o Gri'yle hiçbir şey yaşamamış ve dostuna hiç ihanet etmemişti. Sanıldığıının aksine ihanet eden taraf Asil'di. Üstelik yalnızca Amber'in yancısı olmamış, Kunter'i bıçaklayarak öldürmeye kalkmıştı. Sarah, benim tatlı arkadaşım, Kunter'i kurtarmıştı.

Sarah, Kunter'i kurtarmıştı ama Kunter, Sarah'i kurtaramamıştı. Şimdi onun tarafından bakınca Sarah için yalnızca üzülüyorduk. Sarah'in onu kurtardığı gibi o da onun hayatını kurtaramadığı için kendine kızıyor olmalıydı.

Sarah o gün Kunter'i kurtarmıştı ama bir gün Kunter'in bir tehlikesinin onun ölümüne sebep olacağını bilmiyordu. O gün Kunter'i kurtarmasaydı belki de bugün ne Kunter ne de ben hayatta olacaktık. Buna rağmen biz hâlâ onun katilinden bunun hesabını soramamıştık. Amber olduğuna inanmıştım, Kunter bunu reddetse de. Artık Asil'e bile olabileceğine inanıyordum. Ne de olsa dostunu bile bıçaklayıp ölümüne terk etmişti. Üstelik öncü olmak uğruna.

Bir an için hikâyenin yanlış tarafında olup olmadığını düşün-düm. Asil'in tarafında olsaydım Kunter için neler düşünecektim? Belki de düşündüklerimin daha da kötülerini. Belki de doğru olan o şey-celer olurdu. Belki de ben yanlış taraftaydım.

Bakışlarımı yeniden günlüğe kaydı.

Bunu öğrenebilirdim.

Günlüğe doğru zeminde emekleyerek ilerledim ve oca elini tut-tum. Evet, yapabiliirdim bunu. Her şeyi bir kenara bırak, oca ile olan güvenini kırar ve hakkındaki her şeyi tek bir gecede öğrenirsin. Onu tanımaya vakit ayırmaz, onun özelini karıştırırdım.

Daha doğru bir zeminde ilerlemek için...

Sonsuz bir güven ve aşk için...

Yapabilirdim...

Günlüğü elime aldım ve sırtımı duvarın kenarına yaslayıp bacak-larımı da ileriye uzattım. Kaldığım sayfayı bulamazdım ama ilk say-fa... Ondan başlayabilirdim. Onun Kötülerin Şehri'ndeki ilk hâlini yakından, içinden bilebilirdim.

İlk sayfadaki ilk cümle bana çok uzak bir Kunter değildi.

Hayatta kalmak için kötü olmam gerekiyorsa olacağım ve kardeşim için ruhumdan vazgeçmem gerekiyorsa yapacağım.

Ve sen, Kıvanç Sidar, bunun uğruna neler yaptın kim bilir.

Değin gibi, benim uğruma yaptıkların ve yapabileceklerin gibi ve hatta daha fazlasıyla... O hâlde şeytan senin yancın olmalı.

Kötülerin Şehri'nde düşmanına acımak, kendi mezarını kazmaktır. Çünkü affedilen her düşman, yaşamak için değil, intikam için nefes alır. Şehirde merhamet, kanla ödenen bir zayıflıktır.

BÖLÜM 23

İnsan kendi değerini kendi belirler. Ne kadar alçalacağın ancak senin elinde. Bunu neler uğruna yapacağın da. Gözünü karartmak kalbini karartmak aynı şey değil. Gözün karardığında orada cennet de olabilir umut da daha karanlık şeyler de ama kalbini kararttığında cehennem kabul etmek zorundasın. Yanmayı da buz tutmayı da.

Sabah, yalnızca iki saatlik uyku ve mide bulantısıyla yataktan Kunter'in yanından fırladım. Midemi bu kadar bulandıranın ne olduğunu bilmeden istifra ettim. Boğazıma bir şey tıkanmış gibiydi. Sanki midemden boğazıma kadar doluydum fakat midemin bombaymış olduğuna da çok emindim. Yemek yeme düzenim herbattı ve dün yemek yemeyi unuttuğum. Fazla stres yüzünden de kendimi bu hâlde bulmuş olmalıydım.

Annem öldükten sonra da çok uzun bir süre doğru düzgün yemek yememiş, yemememe rağmen de sürekli mide bulantısıyla dolup sık kusmuştum. İyice zayıflamıştım ama bir yılın sonunda yine yemek yeme düzenimi oturtmuş, kilomu geri kazanmıştım. Şimdi yeniden o kıza dönüşüyordum ama sinsî bir yaklaşımla. Stres bedenime bir yılan gibi sokulmuştu. Bütün bunlarla nasıl baş edebileceğimi bilmemek beni günden güne habersizce eritiyordu. Dökülen saçlarımda biliyordum, kemik kadar kalan suratımdan ve hazen elimi kaldıracak gücü zor bulmamdan. İnsanın yaradılışının acımasız gerçeği. Yemek yemelisin ve stresle başa çıkmalısın yoksa seni bir şekilde yok etmeye yolumu bulurlar.

Midem bulanmaya devam etse de daha fazla kusmadım. Utanç sifonu çektim ve lavaboya yöneldim. Kapının önüne uyukulu ve mekikli gözlerle gelen Kunter, kustuğumu anlayınca kaşlarını çatarak içi adınıladı. Ağzımı yukarken bir an için sessiz kaldım ama onun neye dediğine dair bir cevap beklediğini biliyordum.

Diş fırçama uzanırken, "Sadece midem bulandı," dedim hızlıca ve macunu sıkıp dişlerimi fırçalamaya başladım. Konuşacak durumda hissetmiyordum. Sadece biraz dinlenmek istiyordum ama buna da ne zamanım var gibi ne de vaktimi bununla harcamalıymışım gibi hissediyordum.

Gri... Amber ve diğer bütün her şey. Burada halledilmesi gereken çok şey var ve maalesef kimsenin zaman tanıyacak kadar iyi bir kalbi yok. Ayak uydurmak zorundasın, her zaman. Öürken bile.

"Gitmeliydin," dedi anlayamadığım bir ses tonuyla. Nefret de vardı içinde, kızgınlık ve sevgi de. "Bir şekilde burada, bu şartlarda olmamalıydın. Hiç buraya ait olmadın ve vücudun da bunu biliyor. Yalnızca gözlerin ve sözlerin değil, her şeyinle buraya ait olmadığınızı haykırıyorsunuz."

Ona aynadan baktığımda rengimin attığını gördüm. Bembeyaz kesilmişim resmen. Onun yanında fazla yanmış kalan tenim şimdi onun kadar olmasa da beyazdı.

"Sarah öldüğünden beri iştahının kesildiğini biliyorum, Gri Hanım ama bu böyle devam edemez." İyice yaklaştı ve kolunu belime dolayıp elini karnımın üzerine yerleştirdi. "Artık yediğinden emin olacağım. İstesen de istemesen de. Madem bir süre buradan çıkamayacaksın, o hâlde Kötülerin Şehri şartlarında daha güçlü olman gerekcek. Yiyecek, içecek ve güçleneceksin."

Kaşlarını sorarcasına kaldırdığımda diğer elini ince koluma sardı. "Seni biraz kaslandıracağız, Gri Hanım." Yanağıma bir öpücük bıraktı. "Ama benden güçlü olmana izin veremem." Diğer yanağıma da bir öpücük bıraktı. "Ne de olsa şiddet severliğin şimdi bile gözümü korkutuyor."

Ona ister istemez güldüm, bu onun da keyfini biraz olsun yerine getirdi. İkimiz de uyukulu gözlerle aynadan birbirimize bakıyorduk. Uzanıp kendi diş fırçasını aldı, diş macununu sıktı ve o da dişlerini fırçalamaya başladı. Bizi izlemekten alamadım gözlerimi. Onun, hâlimden mutsuz olsa da gülen gözlerini izlerken ve yine her zamanki müzîp hareketleriyle keyfimi yerine getirmeye çalışmasına gülerken onu bir kez daha istiyor buldum kendimi. Onu yalnızca anlık değil, her zaman istiyordum. Her zaman yanımda, görebileceğim kadar uzarımda. Her gün daha da istiyordum, daha da *biz* hissediyordum. Gime düşüncesinden de bir o kadar kopuyordum. İleride bir gün,

o gemilerden birine binmek ölümümle sonuçlanmayacağı zaman bu daha da güçleşecekti. Şimdi daha net görüyordum bunu ve bundan korkuyordum.

Diş fırçasını bir anlığına ağzından çıkarıp, "Bir gün miden bulduğunda bu kötü bir şey olmayacak," dediğinde anlayamadığım için kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Miden..." dedi ve işaret parmağını karnıma doğru uzatıp orada bir daire çizdi. "...bulanacak ve koşup boynuma atlayacaksın."

"Kunter..."

"Gri Hanım," dedi yaramaz bir ifadeyle, yanıma yanaşıp omzumu omzuma değirdi. "Sen, ben ve bizim bir parçamız. O zaman *biz*, daha anlamlı olacak. Çünkü *biz*, aile demek olacak."

Korku dolu bir ifadeyle, "Burada asla, ne kadar zaman geçerse geçsin ve burada ölecek bile olsam. Asla, Kunter. Kötülerin Şehri bir yuva değil," dedim endişe içinde, net bir dille.

Tepkimden sonra hızlıca ağzını yıkayıp, "Bunu kasetmedim," diye kendini savundu. "Burada asla, tabii ki. Gelecekte bir gün, burada değil, dışarıda, Gri Hanım. Aksini asla düşünmedim ama..." Uzanıp yeniden karnıma dokundu. "...bunu düşündüm. Bizi, ikimizi ve geleceği."

Onu anladığımı belli etmek için başımı salladıktan sonra ben de daha rahat konuşabilmek için ağzımı yıkadım. "Sahiden bir geleceği var mı?"

"Bunun için Kötülerin Şehri'ni yakmamı gerekse bile." Uzanıp karnıma bir öpücük bıraktı. "Sen bana umut olduğun gibi umut etmeye devam et yalnızca, gerisini hallederiz. İkimiz, birlikte. Asla yalnız olmayacağız. Bunu unutma, buna sıkıca tutun, Gri Hanım."

"Bana güveniyorsun."

"Sen de bana."

Elimden tutup banyodan dışarı çekti beni. Birlikte odaya doğru ilerledik.

"Nereden biliyorsun?"

Odaya girdiğimizde dün gece şifonyerin üzerine bıraktığım çalınmış kaseti gördüm. Odaya girip onu aldı ve elinde salladı. "Aksi hâlde okurdun çıktı."

Yatağa otururken, "Okumadığımı nereden biliyorsun?" diye sorduğunda dudaklarında saf bir gülümseme dolandı. "Biliyorum."

"Okusaydım..." Gözlerimi günlükten alamadım. "...senden nefret eder miydin? Ya da kaçar mıydım, gider miydin?"

Cevap vermeyeceğini düşündüm. Çünkü eğer öyleyse cevap vermemek ya da reddetmek en doğru hamle olurdu ama o öyle yapmadı.

"Evet," dedi güçlükle de olsa. "Birini kesinlikle yapardın." Günlüğü uzattı. "Hâlâ okumak istemiyor musun?" Buzdan hareleri ilgiyle parladı. Bunun cevabı için can atıyordu. "Benimle ilgili her şey burada, bu satırlarda. En gerçek yanım. Yalansız. Köprüden önceki son çıkış, Gri Hanım."

Köprüden önceki son çıkış. Ya alır okurdum, okuyarak güvenirdim ya da okumaz ve yaşayarak öğrenirdim.

Gün, yağmurla karışık güneşle ağartırken ben günlüğe uzandım. Göz kapakları titreşerek kapandı ve derin, içli bir nefesi sessizce alıp bıraktı. Yağmurun sesi, aramızdaki sessizliğin içinde yükselerek bir melodi hâline geldi. Defteri onun elinden aldım, yatakta diğer tarafıma bıraktım.

"Geride kaldı," diye mınıldandım. "Kıvanç olarak kendin ve kardeşin için ne yaptığını geride kaldı. Ben de olsam belki de hayatta kalmak için benzerlerini yapardım. Herkes yapardı. Burası bir cehennemse ve bunda bir parmağın varsa da bunun sorumlusu sen değilsin, seni buna zorlayan sistem."

Ondan nefret etmek istemiyordum. Onu sevmeye ihtiyacım vardı, nefret etmeye değil. Bu yüzden ne kadar canavarlaşabildiğini öğrenmek istemiyordum. Dün gece almıştım bu kararı, ilk cümlesinden sonra günlüğü kapatmıştım. Çünkü bütün bunları, Sarıları idam etmekle başlayarak kardeşi için yaptığını biliyordum. Bugün bu şehirde kadınların en büyük tehdidi katiller değil, cinsel istismarcılar olacaktı ama o, buna engel olacak hamleyi yapmıştı. Karanlığa diz çökmemiş, kardeşi için karanlık olmuştu. O hâlde bana da onu suçlayıp itmek değil, ona güvenmek düşerdi.

"Av olmamak için avcı olmak zorunda kaldığını biliyorum. Hissediyorum bunu." Günlüğü alınca kucığına düşen elini tuttum. "Ve ben de av olmamak için avcı olacağım. Belki yeterince iyi bir avcı olamam, elimi kana bulayacak cesareti bulamam ama yenilmemek için yemem gerekiyorsa yapacağım. Gri olarak, bir Gri gibi ve ne hain ne de bölücü bir zihniyetle. Kurtarıp düzelterek yapacağım ama av olmamak için avcı olmaktan da kaçmayacağım." Diğer elimi onun

bana hayranlıkla bakan yüzüne uzattım ve yanağına bastırdım. "Zehir içmem gerekse bile."

Dudaklarıma uzanıp bir öpücük bıraktı. "Benim zehrime içme, yeter." Dudakları hâlâ dudaklarımın üzerindeyken fısıldayarak ekledi: "Romeo ve Juliet aptal birer çocuktur, Gri Hanım, biz aptal birer çocuk değiliz."

Bunu söylemesini beklemediğimden bedenim birdenbire buz kesildi. Boğazım panikle düğümlendi. Kunter bana bir bakış attı. Bakışları gözlerimin altındaki koyu halkalara yerleşti. Sözcükler zihnimde uğuldamaya başladı. Gergin bir sessizliğe hızla gömüldük.

Ne söyleyebilirdim? Artık açık açık bunu bildiğini söylüyordu. Devinlerin onu zehirlediğini. Bununla ilgili bir şey mi yapacaktı? Yapmadan durabilir miydi? Onu zehirleyerek öldürmeye çalışırlar her gün karşısında dururken ve bu hiç yaşanmamış gibi davranırken buna devam edebilir miydi? Üstelik Asil onu bu iş birliğiyle ikinci kez öldürmeye çalışmışken. Hayır, kesinlikle bununla ilgili bir şey planlıyordu.

Hafifçe geri çekilip, "Bununla ilgili ne yapacaksın?" diye sorarak kelimelerin boğazımı urgan gibi sardığını hissettim. "Onlara... onlara bir şey yapacak mısın?"

Geri çekildi. "Onlara?" Sesi şimdi gecedeki karaydı. "Asil'in ben bu ilk öldürme denemesi değil ne de olsa."

Kaşlarını çattım. "Biliyorsun." Tok sesini yağmur sesine karışarak odada yükseldi. "Bildiğini biliyorum. Onları, Devinleri cezalandıracak mısın? Onları da diğer Siyahlar gibi..." Bundan bahsederken bile endişeden nefesim kesildi. "Onlar gibi cezalandırıp idam edecek misin?" Beni damgalayan adamı gözümün önünde öldürüp denize atmıştı ve yandaşlarını da benzer şekillerde cezalandırdığını Mirza'dan öğrenmiştim. Hayatta kalmak ve hayatta tutmak için.

"Yapınalı mıyım?" Çenesindeki bir kas seğirdi. "Onlara dokunmadım ama Asil'le iş birliği yapıp içkime zehir katma cesaretine belandılar. Senin benim yerime zehirlenmen yanlışlıkla kurtarıcı bir hamle oldu ve bundan nefret ediyorum. Seni kurtarıldığın için onlara minnettar hissetmekten nefret ettiğim kadar."

"Seni tanımıyorlar." Çaresiz hissettim. "Ama yemin ederim asil seni ve seni kurtarırdım."

"Bilmiyorlar ama istedikleri gibi öncü olsaydın, ben henüz ölüm döşegindeyken halkım öldürürdü seni. Bu, ikimize karşı bir suikasttı ve ben yine de senin için susmalıyım." Bir nefesi bırakırken öfkeyle güldü. "Hatırladıkça o âna gidiyorum da... Onları nasıl sağ bıraktığımı anlayamıyorum. Senin benden yeniden nefret etmeden her şeyden daha çok korkmuş olmalıyım, Gri Hanım."

"Sadece kurtarılmam gerektiğini sanıyorlardı. Artık buna ihtiyacım olmadığını biliyorlar. Devin benim dostum, hayatımı kurtardı. Bunu geride bırakmak zorundayız."

"Geride bıraktıkların bir gün canını alana dek." Hiddetle yataktan kalktı. "Kötülerin Şehri'nde öğrendiğim bir şey varsa o da düşmanını yakın değil, ölü tutmalısın. Bak Asil'e." Eli göğsüne, kalbinin altına gitti. "O da benim dostumdur. Canımı verirdim onun için ama canımı alacaktı neredeyse. Devin'in Asil'den hiçbir farkı yok ve ben asla sana kıyacağı günü beklemeyeceğim."

Yataktan ayağa fırladım. "Yapma." Başımı hızla iki yana salladım. "Onları bir tutma. Devin asla, iki dünya bir araya gelse yine de buna zarar verecek bir şey yapmaz. Söz veriyorum, bu asla olmayacak. Sakın... Sakın Kunter! Yemin ederim hiçbir şey değilse bile bu beni senin karşına geçirir."

"Seni yeniden karşımda görmemem için celladıma merhamet etmemi istiyorsun. Üstelik cehennemde!"

"Bir daha olmayacak, sana söz veriyorum. Canım pahasına engel olacağım buna."

"Canın pahasına?" Şimdi öfkeden delirmişti işte. "Canın pahasına hiçbir şey yapmayacaksın. Onların canını almam gerekse bile. Canından olsam bile." Birkaç adımda yaklaştı ve uzanıp çenemi tuttu, hafifçe kaldırdı. "Sakın, Gri Hanım. Feda edilecek birileri varsa o ne senin ne de ben. Unutma, bütün tercihler ikimiz üzerine. Kimseyi seçmem yerine. O yüzden asla o canını ortaya koyma, sen bile yapma bunu."

"Asil'e nasıl dokunmadıysan onlara da dokunmayacaksın." Çenesindeki elini tuttum. "Amber'e nasıl kıyamadıysan benim dostlarıma da kıyamayacaksın. Söz ver, bunu asla yapmayacaksın."

Gözleri hafifçe kısılırken burnundan öfkeli bir nefes verdi. "O hilde Asil'in canını aldığım gün alırım onların canını da. Böylece öncü ve yancıya dokunmanın bedelini ödemiş olur her biri."

"Kunter..."

"Endişelenme." Geri çekilirken nasılsa kırıgın göründü. "Asil'in canını henüz almayacağım. Ondan nefret etsem de kızsam da hazzır değilim buna. Ne de olsa iki kere öldürse de beni, dostumdu bir zamanlar. Bir gün beni anlama ihtimaline tutunuyorum hâlâ salak gibi." Başını iki yana sallarken iç çekti. "Şeytanın da inanıp kandiği, kıyamadığı dostları vardır." Karşısında durmuş olmamdan rahatsız bir tavırla beni süzdü. "İyi niyetinin suistimal edilmesine izin verme. Seni korudukları sürece var olacaklar. En ufak şüphede meydanda idam sehpasına çıkarlar. Yan yana," dedi imayla. "Birlikte izleriz, Gri Hamım."

Karşımda duran Kıvanç Sıdar ya da Siyah Bey değildi. Düpedüz Siyah Bölge Öncüsü Kunter'di, bütün karanlığıyla. Bu konuda her şeyde olduğundan daha da ciddiydi. Bir gün bunun üzerine konuşacağımızı, eteğimizdeki taşları dökeceğimizi biliyordum ama bu şekilde olacağını düşünmemiştim. Onu bir şekilde ikna ederim, iyi tarafından düşünmesini sağlarım sanıyordum ama o kararlıydı. Onları tek hatalarında meydanda idam ettirecekti. Bir daha cüret edemesinler diye.

Onun tarafından bakınca haksız da sayılmazdı. Eski dostuyla iş birliği yapıp onu öldürmeye kalkmışlardı. Şans eseri... Artık bu nasıl bir şansa zehirlenen ben olmuştum ve kurtarılmaya layık görmüştüm. Ama Kunter bunu biliyordu, zehirlenen o olaydı asla onu kurtarmayacaklardı. Kurtarılmaya değer olmadığını hissediyordu ve bunun onun için yıkıcı olduğunu anlayabiliyordum.

Devinlerin bilmediği şey, öncü olup Siyah Bölge'ye hükmedecekimdi. Kunter'in dediğine göre ve bence de o şekilde olurdu. Bana asla acımazdı. Yancısı da olsam gözümün yaşına bakmazlardı. Onlar yalnızca Kunter'e itaat ediyorlardı ve beni henüz yancısı olarak bile zor kabul ederlerken öncüleri olmamı asla kabul etmezlerdi. Bu ikimizin de ölümü olacaktı ve Asil bunu biliyor olmalıydı. Ben bilerek Devinlerin akıllarına girmişti. İlk denemesinde başarısız olmuş, öncü olamamıştı ve tekrar deneme cüretinde bulunmuştu. Eski yancısı olarak bir şansı olabileceğini mi düşünmüştü ya da Amber'e ona yardım edebileceğini mi? Her ne olursa olsun Kunter'in ölümünün benim de ölümüm olacağını bildiğine artık emindim.

Asil Vural Akaslan, Gri.

Yalnızca adı Gri, ruhu da Siyah suçu da cinayet. Kazara olsun ya da olmasın, o bir katil. İki kere dostunu öldürme denemesiyle de gözümde azılı bir katil. Amber'in arkasından gitmesiyle de tarafını çok net bir şekilde belli etti. Yalnızca Amber değil, Asil'de tam anlamıyla karşımdaydı.

Siyah'a karşı Kırmızı ve taraflar çok net. Kazanan şehri ve gücü alırken kaybeden pekâlâ canından da olabilir.

Bu sabahın birden fazla garip tarafı vardı. Öncelikle Mavi Bölge Öncüsü Mirza buradaydı. Muzip bir gülümseme, kapıda belirdiği ilk andan beri dudaklarındaydı. Siyah gözlerinin hiç bu kadar ilgiyle parladığına şahit olmamıştım.

"Bu şehirde yedğim en güzel kahvaltı," derken çatal ve bıçağının uçlarını masaya bastırdı. "Yoksa sen mi hazırladın, Gri?"

Mirza'nın kelimelerle dans eder gibi keyifle kurduğu cümleleri, normalde özensiz duran kıyafetlerinin şimdi özenle seçilmiş gibi durması ve şu garip beyefendi tavırları Kunter'le aynı anda yüzümüzü buruşturmamıza neden oldu.

Bu sabahı daha da garip kılan, Grilerin düşmanı olarak bilinen Kunter'in yeni Gri Zeliha'yla ve Gri yancısıyla aynı masada kahvaltı ediyor oluşuydu. Bu bana bile garip gelen bir şey oldu. Üstelik masanın bir ucunda, Kunter'in tam karşısında Mirza oturuyor ve olduğundan garip tavırlar sergiliyordu.

Zeliha, Mirza'ya ters bir bakış attığında onun yerine, "Kunter hazırladı," diye cevapladım. "Sarah'dan sonra mutfakla ilgilenmeye başladı."

Mirza'nın kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Vay vay vay, neler duyuyorum? Siyah Bölge Öncüsü Kunter önlük takıp mutfaka giriyor." Keyifle kıkırdadı. "Üstelik bunu senin için yapabilecek onlarca kişi olmasına rağmen." Nasılsa bu onu daha da keyiflendirdi. "İnanılmaz!" Bıçağını kaldırıp Kunter'e doğru salladı. "Bıçağını yalnızca adamları doğratmak için kullandığını sanıyordum ama sen..." Tabagından bir salatalık alıp salladı. "...salata da doğruyormuşsun." Esaslı bir kahkaha patlatırken neredeyse sandalyesinden düşecekti. "Kötülerin Şehri son zamanlarda daha bir keyifli oldu."

Kunter göz ucuyla bana bakarak, "Manzaram güzeldi," diye mırıldandığında hafifçe tebessüm ettim. O kahvaltı hazırlarken ben peşinde dolanıp ona bazı güzel anılarımdan bahsetmiştim. İzlediğim filmlerden ve okuduğum kitaplardan. Bir an için normal bir şehirde normal bir evde normal iki insan olmak istemişim. Sadece yarım saat sürmüştü ama o yarım saat bana her şeyi unutturmuştu.

Mirza, "Manzarayı sikeyim," diye alay ettiğinde Kunter bunu çok yanlış anlamış olacak ki masadaki tuzluğu kapmasıyla Mirza'ya fırlatması bir oldu. Tuzluk, Mirza'nın alnına çarpıp ardından tabağa düştü ve tabak ikiye ayrıldı.

Mirza'nın sadece hesap soracağını sanmışım ama hayır, o da Kunter'le benzer bir zihniyete sahipti. Bu yüzden henüz tek kelime etmeden ve Kunter'in bunu neden yaptığını sormadan masadaki çekirliği alıp Kunter'e fırlattı.

Küp şekerler masanın bir ucundan diğerine doğru uçarken dağıldı. Kunter hızlı refleksleriyle son anda kenara çekildiğinde şekerlik arkasında kalan duvara çarpıp parçalara ayrıldı.

Zeliha ayağa kalkıp sandalyesini itti ve arkadaki duvara yaslanıp kendini korumaya çalıştı. Ben de aynı hızla kalkıp ellerimi masaya koydum, onları durduracak birkaç cümle kurmaya hazırdım fakat onlar benden çok daha hızlıydılar.

Koskoca iki adam, hayır, sadece adam demek yeterli olurdu. Koskoca iki öncül, birer çocuk gibi birbirlerine masada ellerine geçen ne varsa fırlatmaya başladılar. Duvarlar çilek ve vişne reçeliyle, peynirle, zeytin lekeleri, domates ve portakal suyuyla kirlendi.

Sadece birkaç dakika içerisinde.

Kunter son hamle olarak masada fırlatacak bir şey kalmadığını sandalyesinin sırtına uzandı ve onu kaldırıp çevirdi. Tam o anda bakışlarımız kesişti. Ona bakışında şimdi hiç merhamet yoktu. O gri reçel bulanmış saçlarını tek tek yolacaktım.

"O başlattı," derken tek elini sandalyeden çekip Mirza'yı göğsü ve sandalyeyi hızlıca aklıyla yere geri bıraktı. Ellerini avuç içleri bir bakacak şekilde açarken bile hâlâ çocuk gibi davranıyordu.

Mirza suratındaki portakal suyunu elinin tersiyle silerken, "Tuzluğu suratıma fırlattın!" diye çıkıştı.

Kunter bunu açıklayamayacağı için, "Damarıma bastın," diye yanıtladı onu. Mirza ona kaşık fırlatırken, "Damarını da manzarayı da sikeyim o hâlde!" diye bağırды.

Kaşık yanından geçip gitti. Kunter bir nefesi bırakırken omuzları aşağı yukarı hiddetle hareket etti. Hâlâ masanın iki ucunda durabilmeleri de pek tabii mucizeydi. En azından birbirlerinin boğazlarına sarılmamışlardı.

"Cesaretin varsa ringi hazırla, Mavi."

"Seninle ringe çıkmak için cesarete ihtiyacım yok, Siyah."

İkisi birbirini daha fazla kışkırtmadan, "Yeter!" diye bağırarak araya girdim. İkisinin de bakışları daha yumuşak bir şekilde üzerime döndü. Bu kadar meselenin içinde gerçekten bu iki dangalağın sidik yarıştırmasını mı izleyecektik?

"Sizin sidik yarıştırmak için çıkacağınız ringe birileri canı için çıkmak zorunda." Aynı anda hissettiğim utanç, mahcupiyet ve öfkeden başım dönüyordu. Zeliha'ya hayatta kalma pusulası değil, bir sirk gösterisi ayarlamış gibiydim. "Ölüm tehlikesi olmadığında Kötülerin Şehri daha eğlenceli oluyor olmalı."

Kunter'le Mirza şaşırtıcı bir şekilde mahcup göründüklerinde Zeliha beklenmedik bir anda kahkahayı bastı. Gülünecek ne vardı, anlamamıştım, yakında ölmesi büyük bir olasılıktı ve hatta hayatta kalması mucizeydi ama o kahkaha atıyordu.

"Komik olan ne?" diye gergin bir şekilde ciddiyetle sorduğumda gülmeye devam ederken, "Kötülerin Şehri'nin en kötülerini böyleyse belki de korkmaya değecek bir şey yoktur," dedi keyifle, her şeyden habersiz. "Öncülerin bu kadar çocuklaşabildiği bir şehirde hayatta kalmak çok da zor olmamalı."

Ona güldüm ama bu yalnızca acıma belirtisiydi. Hatta yalnızca ben değil, Kunter ve Mirza da ona güldüler. Zeliha da sanki haklıymış ve Kötülerin Şehri cehennemden değil, cennetin kopyasıymış gibi keyifle gülmeye devam etti. Sanki başta yaşadıkları birer şakaydı.

Kunter yalnızca kendi yaptığı şakalardan hoşlanırdı. Gülmeyi kesti. Belinden çıkardığı bıçağını masada Zeliha'nın önüne sapladı.

"Öleceksin, o yüzden iyi dövüşüyor olsan iyi edersin. O ringde yalnız olacaksın, Gri ve kimse senin için dövüşmeyecek."

Zeliha'nın gülümsemesi dudaklarında dondu. Kimse kimseyi kandıramazdı, Kunter haklıydı. Kunter benim için ringe çıkmış

olabilirdi ama Zeliha için asla aynısını yapmazdı. Zeliha bu kadar da o ringe çıkmalı, kazanmalı ve yancı olmalıydı.

"Ama ben bir Gri'yim," diye isyan etti Zeliha. "Neden benim mak zorundayım? Bu Mavilerin olayı değil mi?"

"Öyle ama bunu bir kere kullandık." Bütün bakışlar Mirza döndü. "Yektra'yı doğrudan yancım ilan edecektim ama Kunter onun için ringe çıktım ve kaybettim. Halkıma da bir daha yapmayacağıma dair yemin ettim. Bir Gri de olsa yancılığı o ringe yapmayacağıma dair yemin ettim. Farkın, kazandıktan sonra bir daha çıkmana gerek kalmaman olacak. Öncü de olsa ringe çıkar Mavi. Yeniden ve yeniden, yenilene dek. Gri'ye ancak bu kadar ayarlayabilirim."

Başımı sallayarak Mirza'nın söylediklerini onayladım. "Şimdi numuz ring, orada ne kadar iyi dövüşebileceğin. Mavi Bölge ringinde işler normal ringler gibi ilerlemez, yancılık için kol koparmaları. Kendini koruyabilir misin?"

"Dövüş sporlarıyla aram iyidir," diye yanıtladı Zeliha. "Yeni miş gibi görünüyordu. Kol koparma ayrıntısı renginin atamasına göre olmuştu. "Kahverengi kuşaktım ama hiç ringe çıkmadım."

Şansı vardı, biraz bile olsa. Belki kolu kopmadan bitirebilirdim.

Devinler, Gri, Mirza ve Kunter'le Siyah Bölge'deki eğitim almaya daydık ve karşımızda bir düzine İsimsiz dikiliyordu. Önceden mavi bakmak kafamda soru işareti oluştururdu ama şimdi onları böyle gibi görüyordum. Hayatta kalmak için canavara dönüşmüş bir Gri'ydi hepsi. Onlar için artık hayatta kalmak kolaydı, can avı kadar. Bütün şehir onların oyun alanıydı ve kimse bunun farkında değildi. Acımadan katlettikleri bütün Griler adına, Griler tarafından katlediliyordu Siyahlar.

Bir rüzgâr esip saçlarımı sağdan sola doğru savurduğunda kolları çevirip sağa doğru baktım. Burası bir uçurum kenarı, adamın başı bir tepesiydi. Kenarlarda herhangi bir korunak yoktu, bir elden aşağıya savrulmak çok kolaydı.

Açık havadaki eğitim sahasında sert rüzgâr durmadan esiyordu. Denizin uğultusu bir melodi gibi, her an kulaklanmıyordu. Rüzgârda savrulup birbirine vuran zincirler ona eşlik ediyordu.

Eğitim sahasının tam ortasında beklenildiği üzere bir ring vardı fakat bu ring Mavi Bölge ringleri kadar devasa değildi. Ringin sağında kum torbaları ve cansız mankenlerden oluşan bir alan vardı. Mankenlerin üzerine saplanmış onlarca bıçak vardı. Birkatının yüzünde fotoğraflar asılıydı fakat fotoğraflıkların kim olduğu çözülüyordu çünkü onlarca kez bıçak saplanan fotoğraflar neredeyse paramparça olmuştu bile.

Ringin solunda, uçurum tarafında hedef tahtaları, yine cansız mankenler ve silahlar vardı. Mermi kovanları zeminde bir halı gibiydi, binlercesi yerdeydi.

Ringin etrafında bir koşu çizgisi vardı. Bir tarafında fazlasıyla kalın ve ağır görünen bir halat, eski tekerlekler ve ağırlıklar duruyordu. Hiçbir şey yeni değildi, her şey çok eskiydi ama kullanılabilir durumdaydı. Ringin zeminindeki kan izleri de o kadar kötü görünmüyordu, alışılabildi. Siyah Bölge'de bu pek de şaşırtılacak bir şey değildi.

Burada olmaktan pek memnun değildim. Hatta hiç değildim. Ringe çıkmak ya da birini öldürmeyi öğrenmek istemiyordum. Ben istemesem de Zeliha bunu öğrenmek için burada olmak zorundaydı. Yakında ringe çıkacaktı. Bense her ne kadar kabul etmek istemesem de ringe çıkmayacak olsam da kendimi korumayı öğrenmeliydim. Daha önce Kunter bir şeyler öğretmişti ama bu yeterli değildi. Devinler ya da İsimsizler kadar olmasa da en azından onların yarısı kadar iyi dövüşebilmeli ve kendimi korumalıydim. Diğer türlü anbean onların korumasına muhtaç bir Gri'den fazlası olamazdım. Artık kimsenin peşimde kuyruk gibi dolaşmasına tahammülüm yoktu. Madem bir süre daha buradan çıkış yoktu, o hâlde korkan değil, korkulan taraf olmak zorundaydım. Her anlamda.

Devin öne doğru savsak birkaç adım atıp etrafı kolaçan ettikten sonra İsimsizlerden birinin, daha doğrusu kadın ve onların öncüsü gibi duranın önünde durdu. Bunu nasıl anladığımızdan emin değildim. Genelde onun adımlarını takip ettiklerini bir şekilde fark etmiştim. Sanki o doğrudan bize bakıyordu ama diğerleri yan gözle dahi olsa ona. Bunu benim fark ettiğim gibi Devin de fark etmişti ki doğrudan onunla konuşmak için hazırlandı.

"Ringde karşıma çıkmaya cesaretin var mı?"

İsimsiz yerinden bir milim bile kıpırdamadı ve ona cevap vermedi. Devin ise inatçıydı, onların en güçlüsünü karşısında görmeyi çok

istiyordu. Aklından geçeni de kolayca okuyabilecek kadar mıydın? En güçlüyü yenebilecek miydi? Bir gün karpı karıya baktı. Sa zayıf yönleri neydi? Öğrenmeliydi.

Devin başını omzuna doğru yatırırken topuklu benliğine baktı. Isimsiz'e doğru birkaç adım daha attı. "Hadi, ringe gir bakalım." Çok yakınında durdu. "Dişime göre birini bulmuş gibi moradın." Isimsiz yine cevap vermediğinde Dev'in iç geçiret.

Kunter cevap vermeye tenezzül etmediğinde ben "Hayır," dedim Dev'in'e. "Muhtemelen kendine rakip aramıyorsun ama, kuzularımızı paylaşmak çok eğlenceli olur." Tek elini yemeye yumruk.

Isimsiz, Dev'in'i yine yanıtsız bıraktığında Kaan, "Kazandı. Riyaz'ı size verimiz," diye ortaya bir iddia attığında Riyaz'ın öyle sert bir yumruk attı ki Kaan hemen yanımda duran Zeliha'ya çarptı. Zeliha da bir biblo gibi üzerime yıkılmak için Kunter beni kolumdan tutup geri çektiğinde Zeliha yere düştü.

Mirza, Kunter'e bir küfür savurup koşar adım Zeliha'yı kaldırmak için uzandı. Kunter ise sanki bu yaptığı normal bir şey gibi yalnızca izliyordu. Ondan iyi Isimsiz olurdu, genelde şerefsiz gibi görünüyordu.

Kaan henüz kendisi de yerden kalkmamıştı. Zeliha'ya dilerken mahcup göründü ve Mirza'yla birlikte onu yerden kaldırdı. Rüzgâr'ın bütün bu olanlardan büyük bir keyif aldığı ortadaydı. Elini kaldırıp, "Kaan'ı da verimiz, kaybetmeniz de sizin olabilir." diğinde Dev'in onu başıyla onaylıyordu.

Mirza'nın heybetli bedeni Zeliha'yı kaldırırken bize epey yakın olduğunda Kunter yine ellerini omuzlarıma yerleştirip kendiyke beni geri çekti. Herkes düşebilir, yıkılabilir; herkesin yardımına olabilir, yaralanmış olabilir ya da ölmek üzere olabilir ama bir tane mayan yılan bin yaşasın. Kunter tam olarak böyle düşünüyor ve hareket ediyordu. En küçük şeyden en büyüğüne kadar.

Bu kez karnına dirseğimi indirdim. "Yapma şöyle."

İnkarnesini dudaklarının ardında tuttu. "Yeterince yardım ediyormuşsun. Mavi gözleri kırık, ayağı doğru inmiş hâldeydi ve bana bakıyordu. Hepsinin eli ayağı var, zahmet olmazsa kullansınlar." Yüzünde buruşturmuştu bir süredir, başkaları yanıma gektiklerinden beri Mirza'dan bile hazzetmiyordu ki diğerlerinden etsin. "Onları buraya getirdiğimiz için bile hayatları boyunca kölemiz olmalılar."

Karnını çimdiklerken sessizce, "Benim de elim ayağım var, bir şey gibi sağa sola çekinene gerek yok," diye mırıkdandığımda ağzının içinde inlerken elimi yakaladı. "Şiddet sever, Gri," dedi hırıltılı bir sesle. "Sendi bana ceza olarak mı gönderdiler? Sistemin bir oyunu inusun yoksa başının belası mı?"

"Sistemin bir oyunuyum, beni buraya seni öldürmem için gönderdiler. Siyah Bölge Öncüsü Kunter'i kendine aşık et ve öldür." Karnını bir daha çimdiklediğimde diğer elimi de yakaladı. "Çok yaklaştım."

Kunter eleştirel bir bakışla beni süzdü. "O zaman mecburen seni zindana kapatacağımı. Ne sensiz kalabilirim ne de seninle bir başıma durabilirim." Fısıltıyla, iyice yaklaşıp ekledi: "Belki de sadece kollarında ölmeyi göze almalıyım, Gri Hanım."

Ellerimi kurtardım. "Bir hain olmadığım için çok şanslısın. Aksi hâlde seni şimdiye kadar çoktan öldürmüştüm."

Bu onu güldürdü. "Aşkından öldü derlerdi en azından."

"Aşkından mı?"

Başını salladı. "Aşkından."

Sertçe yutkunmam gerekti. "Laf olsun diye mi söylüyorsun bunu?"

"Gri Hanım..." derken yeniden sokuldu bana. "...sana şimdiye kadar hiç laf olsun diye bir şey söylemedim."

Bir an için eğitim sahasında olduğumuzu da yanımda başkalarının olduğunu da unutmuşum. Fısıltıyla konuşsak da, onlardan uzakta olsak da Kunter bana yaklaşıp hiç de mesafeli davranmıyordu. Şimdilik aramızdakiler gizli kalmaya devam etmeliydi. Biz sadece iyi anlaşıp, birbiriyle sorunlarını halleden öncü ve yancı olarak görülmeliydik fakat gün geçtikçe ona eskisi gibi mesafeli davranmak güçleşiyordu.

Sürekli kendimi ona dokunmak isterken buluyordum. Çimdiklemek bahaneydi, onunla temasta kalmak istiyordum. Farkında olmadan yapıyordum bunu, bir çeşit dürtüyüdü.

"O hâlde sen çık karşıma." Dev'in bunu kime söylediğini anla yamadığım için bir an tepkisiz kaldım. "Öncü Kunter." Kunter gözlerini benden ayırmazken benim bakışlarım Dev'in'e döndü. Kehribar gözleri gün ışığında bir güneş gibi parlıyordu. "Ringde karşıma çık maya cesaretin var mı?"

Kunter yerine ben cevap verdim: "Buraya koz paylaşmaya gelmedik, Dev'in. Kimse güç gösterisi yapmayacak."

"İsimsiz'e sorarken umurunda değildi, ne değişti?"

Kunter onu yanıtlamak için benden önce davrandı: "Senin canın için endişeleniyor, onu suçlama. Arkadaşının, öncüsünün elinde ölmesini istemiyor."

Dev'in toprak zeminde bize doğru adımlarken heyecanlanmış görünüyordu. Fakat bu heyecan öyle korku dolu bir şey değildi. Sonunda Kunter'i öldürebilme fırsatının kolayca ayağına gelmesine sevinmiyordu.

"Deneyelim mi, öncü?" Gülerken dişleri göründü. "Bunun için her şeyi ortaya koymaya hazırım."

Kunter ona adınılamaya kalktığı anda elimi göğsüne bastırıp durdursam da, "Yekta'dan uzak duracaksın," demekten alıkoyamadım onu.

Bu, Dev'in'i olduğu yere çiviledi, bir adım daha atmadı. "O hâlde sen de, öncü..." Kunter sorarcasına kışkırttı. "...Gü Hanım'ından vazgeçeceksin," dedi keyifle.

Kunter huz gibi bir sesle, yüzünde en ufak mimik hareket etmeden, "Bunun için beni o ringde öldürmen gerek," diye yanıtladığını Dev'in nefes bile almadan karşılık verdi: "Zevkle."

Bunu yapmaları için ancak cesedimi çignemeleri gerekiyordu ve ben bunun farkında olduklarını biliyordum. İkisi de birçok insan gözetlerinin yaşına hakmadan öldürüyor ya da infaz emri veriyor debilirdiler ama birbirlerine dokunacak olurlarsa ikisinin de yüzüne bir daha hakmazdım. En azından ringden canlı çıkanın.

Sesli bir iç çekerek Zeliha'ya ilerledim. Onu elinden tutup çığır bahasının içine doğru çekerken, "Cesaretiniz varsa deneyin," dedim ikisine de hakmadan. Her şeyi cesaretleri olduğunu biliyordum ama ikisi de hata yeterince değer verdiklerinde o kişiye karşı bütün cesaretlerini yitiriyorlardı. Aslında çok ortak yönleri vardı ama farkında değildim. Belki de bu benzerlikleri onları bu kadar karşı karşıya getirmişti.

Rüzgâr bize yetmişti. "Dev'in bir erkek olsaydı bu çok seksi bir yuva dönüşürdü. İki erkeğin senin için ringe çıkıp ölümüne dövüşeceği bir sahne düşünsene."

Yanımızdan yürüyen Mirza, "Yalnız biz onu yaptık," derken bunu garip bir ifadeyle söylemişti. Evet, şimdi düşününce bu biraz garipti ve Rüzgâr'ın dediği gibi seksi hiçbir yanı yoktu. Mirza bana romantik anlamda hiç bakmamıştı ve ben de ona bakmamıştım. Ringe benim için çıksa bile.

Rüzgâr başını öne uzatıp sinsî bir sırıtışla, "Onu da çok seksi bulmuştum. Kazansaydın ve Yekta yancın olsaydı ona âşık olacağına dair iddiaya bile tutuştum," dediğinde onu omzundan iterken, "Beni herkesle eşleştirmeyi bırak. Rüzgâr," dedim.

Rüzgâr ringe çıkıp bana elini uzattı. "Ama çok eğlenceli."

Mirza onun yanına çıkıp Zeliha'yı yukarı çekti. "Bunu düşünme bile."

Rüzgâr'ın elini tutup ringe çıktığımda dönüp geriye bakma ihtiyacı hissetmedim diyemem. Kunter ve Dev'in birbirlerine yakın olsalar da birbirlerine bakmıyorlardı, konuşmuyorlardı. İkisinin de keyfi kaçmıştı, güzel.

Mirza, Zeliha'ya Mavi Bölge ringlerini bulduğumuz minimal ring üzerinden anlatırken Rüzgâr'la ringin kenarında halata asılmış danyorduk. İkimizin de ringe merakı yoktu ama ring dışındakilerin hepsinin ringe bir şekilde merakları vardı. Birazdan buraya çıkacaklarına şüphe yoktu. Kim kimi karşısına alırdı, emin değildim ama bugün burada kimse ölmeyecekti.

Kaan ringe çıktı. "Gösterdim mi?" Soruyu kime sorduğunu başta anlayamamıştım ama Mirza'yla Zeliha'ya doğru yürüdüğünü görünce durum netleşti. "Zeliha'ya ringde nasıl dövüşüleceğini?"

Rüzgâr'la normalde ringin dışına, uçurum kenarına doğru bakıyorduk ama Kaan'ın teklifini duyunca onlara dönüp sırtlarımızı halatlara yasladık.

Mirza, ona yaklaşan Kaan'ı göz ucuyla süzdü. "Seninle mi?" Sesinde küçümseme vardı. "Faydadan çok zararın olur." Kaşları imayla kırıldı. "Ringe önüme gelenle de çıkmıyorum." Burun kıvrırken izlenimaz gök göründü. "Benim için bir soru işareti değilsin, yalnızca kolay lokmasın."

Zeliha'nın bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. Kaan'ın la karşılaşmayı iyi bilirdi. Karşısındaki Kunter olduğunda bile o'na baş kaldırmayı biliyordu. Devin'le yaşıyordu, en yakın arkadaşını. Mirza'nın egosu, onu usta olduğu konuda küçümseyip rakip olarak bile görmemesi Kaan'ı incitmezdi.

"Kanıtlı," derken omuz silkti Kaan. "Mavi Bölge öncüsü olarak bir Siyah'a ringde yenilmek gururunu kıracaksa sorun değil, ama Ne de olsa ring siz Mavilerin olayı. Yenilgin ölümcül olabilir."

Kaşlarını havalandırırken gözlerini kocaman açıldı. Rüzgâr'a düğümde onun da bana tam olarak aynı şekilde baktığını gördü. Hemen elini kaldırıp serçe parmağını uzattı. "Kaan'a on şişe parş."

Serçe parmağını uzattım. "Mirza'ya elli şişe. Beyaz olsun."

Rüzgâr, "Alkolik manyak," derken birbirine dolanan işaret parmaklarımızı aşağı yukarı sallayarak iddiayı ortaya koydu.

Devin kendini halatın altından ringe atarken, "Kaan diyorum," dediğinde Riyaz aşağıdan, "Öncü Mirza'ya bu konuda rakip olmak üç beş isim var ve bunlardan biri Kaan değil," dedikten sonra, "Öncü Mirza diyorum," diye ekleyerek iddiasını ortaya koydu.

Kunter halata hemen arkamdan asıldı ve kendini yukarı çekip Devin'le aramızdaki ufak boşluğa girdi. Devin ona ölümcül bir bakış atıp hafifçe kaydığında Kunter kolunu halatın üzerinde arkama doğru uzatmış, beni kolunun altına almış gibi bir görüntü yaratmıştı.

"Şüphesiz Mirza," dedi donuk bir sesle. "Onun yenilgisi yalnızca bana. Zayıf noktalarını biliyorum."

Devin, "Onu yenen seni de kolayca yenebilir yani," derken bana bir şekilde gülümsediğinde Kunter ona aynı gülümsemeyle karşılık verdi. "Belki, karşıma çıkmaya cesaret bulursa."

"Cesaretle bir sorunuz yok." Göz ucuyla bana baktı Devin. "İkimiz de aynı dertten muzdaribiz, öncü."

Kunter, Devin'e göre bu konuda daha soğukkanlıydı. "Zannı miyorum. Onu kaybetmekten korksaydın dostunu düşmanını yanlış seçmezdin."

"Güvenmek için kötülerin körüsü diye anılan bir adamı seçmedim sana göre."

"Yanlış kararlarınla yancımın hayatını bir kere daha tehlikeye soktu. Bunu senin dediğin nasıl oluyormuş."

"Ben yancımı yalnızca korudum, öncü, senin kafan karıştı. Onun hayatını en başından beri yalnızca ona bakıp onu tehlikeye atarsın."

"Ben en azından onu ellerimle zehirlemedim!"

Kunter'in öfkeyle yükselen sesi uçuşum kenarındaki eğilim maaşında yankılandı. Herkes sustu, nefesler tutuldu ve bütün bakışlar Devin'in üzerine döndü. İsimsizler göz açıp kapayıncaya kadar ringe çıkıp Devin'in etrafını sardılar. Sanlı bu hareketiyle Kunter, Devin'in ölüm emrini vermiş gibiydi.

Bıçaklar çekildiğinde Devin'in baktığı tek yüz, benim yüzümdü.

İsimsizler, kendi bölgelerine ait olmayan ve çoğu zaman görünmez olan Gri'lerdir. Bir Gri'ye sadakâtları sarılaşmaz olduğu kadar, onları hayatta tutan Siyah Bölge öncüsüne de aynı derecede sadıktırlar.

BÖLÜM 24

Dostumu da düşmanımı da iyi seçtiğime emindim. Bazen dostu düşman olsa da. Zaman çizelgesine dikkatlice bakıldığında ve yaşananlar sırasıyla göz önüne alındığında beklenmedik birleşmeler kurdüğüm doğrudur. Kötüleri avlayan bir katil çetesini dost saymak ve katillerin öncüsüne tutulmak gibi. İstemediğin ot burnunun dibinde bitirmiş ama ben bildiğin otu almış, özel alanımın etrafına ot dikmişim. Toprağın sessizliğinde bu otlar birbirini boğuyorktu. Yan yanaydılar, yanımıydılar ama dost değillerdi. Her biri, ötekini varlığını fazlalık olarak sayıyordu. Ve en çok burnunun dibinde biten otlar insanı yavaş yavaş boğardı.

"Yalnız konuşalım, Yekta. Sana bunu açıklayabilirim."

Devin bana doğru adımladığında bir İsimsiz onun önünü kesti. Riyaz bıçağını çekip İsimsiz'in boğazını hedef aldığı anda başka bir İsimsiz ona bıçak çekti.

Her adım başka bir adımla kesiliyordu.

Mirza sakın ama gür bir sesle, "Onu zehirledin mi?" diye sordu. "Dostun olmasını bırak, bir yancıyı zehirledin mi? Hangi aptal oca retile?"

Devin kaşlarını çatı. "Onu zehirlemedim." Normale göre baki nefes alıp bırakıyordu. "Onu asla zehirlemem. Bu bir yanlış anlaşılma. Yekta..." Bana yalvaran gözlerle baktı. "...konuşalım. Sana bunu yapmayacağımı biliyorsun."

Kunter tamamen önüme geçti. "Biliyor." Ses tonu acımasız. "Benim zehrime içtiğini bildiği gibi."

İsimsizler aynı anda bıçaklarını çektiler ve Devin'e doğru yürüdüler. Kaan, Riyaz ve Rüzgâr korkusuzca Devin'i korumak için harekete lendiler. Eğer bıçaklar hareket ederse biliyordum ki burada çok ka

dağılacaktı ve yalnızca İsimsizlerin değil, Devilerin barta hepinin kanı dökülecekti.

Zeliha'nın dudaklarının arasından bir çığlık kaçtığı anda Mirza onu arkasına aldı. Ringin bize en uzak köşesindeydiler. Mirza yaklaşmak istiyor gibi görünse de Zeliha kaçacak delik aradığı için onu bırakamıyordu.

Rüzgâr hiddetle ama gizleyemediği korkusuyla, "Asıl bizi yanlışla," diye araya girdi. Sağında kaldığı için benimle rahatça göz teması kurabiliyordu. "Bunun seni kurtaracağını sandık. Öncüden nefret ediyordun, kurtulmak istiyordun. Öncü ölürse yerine yancı geçer. Sadece senin için, Yekta, kendimiz için yapmadık bunu. Sana yemin ederim."

Kunter öfkeli bir hırıltıyla, "Siyah ancak benim öncülüğümde bir Gri'ye itaat eder!" diye bağırıldı. "Yalnızca beni değil, Yekta'yı da öldürecekliniz. Hayatınız yalnızca onun hayatına bağlıyken hem de."

"Asil bize kuralın net olduğunu söyledi," diye açıklamada bulundu Kaan. "Ne olursa olsun öncü ölürse yerine yancı geçer ve halk ona itaat eder."

Mirza öfkeyle, "Ve bu Kunter'i öldürmek istemenizi haklı mı çıkaracaktır?" diye sordu. "Gri'yi dünyalar kadar sevseniz neye yarar? Şans eseri Kunter yerine o zehirlendi ve onu kurtardınız. Peki ya zehirlenen Kunter olsaydı? Öncü ölürse yerine yancı geçer, evet ama öncüye dokunan ikinci bir şans verilmeden meydanda idam edilir. Öncüyü zehirlemeye kalktığınız meydanda can vereceksiniz."

Kunter hiç düşünmeden, "Aynen öyle," dediğinde daha fazla dayanmadım. Kunter'in kolundan tutup onu kendime çevirdiğimde bana bakmadı. Bakışları doğrudan karşıya, boşluğa dikilmişti. Dudakları düz bir çizgi hâlindeydi, burnundan öfkeyle soluyordu.

"Bunu yapacak olursan..."

"Seni mi kaybederim?" Buzdan hareleri öfkeyle bakışlarımla kesti. "Seni neredeyse kaybediyordum. Bu ana kadar bunu görmezden gelmeye çalıştım ama sana dostluk taslayan bu insanların hiç utanmadan bana diklenmelerine daha fazla izin vermeyeceğim."

"Herkes ikinci şansı hak eder."

"İkinci mi?" Gözleri kısıldı. "Onlara onlarca şans tanıdım, Gri Hanım. Gözümün içine baka baka beni öldürmek istediğini söylediğinde bile. İkimizden biri ölene dek bu devam etmeyecek. Madem

en körüyü avlamak için buradalar, o hâlde en kötü tarafından öldürülmeyi de göze aldılar."

"Seninle bunu konuştuk."

"Ve ben ikna olmadım."

"Onları bırak," dedim sıkıştığım dişlerimin arasından. "Ne yaparsan yaparım. Yeter ki son bir kez bunu görmezden gel."

Mavi gözleri titretti. "Ben zaten sen ne istersen yaparım. Gri Hanım ama bu artık bizim için bir tehdit. Yalnızca benim için değil senin için de bir tehdit. Anlamıyorsun, halkın gözü üzerimizde. Onlar ve yancı dışında kimse affedilebilir değildir, halk affedilebilir olduğunu düşünmemeli. Bu, ölümünüz olur."

"Ölelim o hâlde!" Sesim bir çığlıktan farksızdı. "Bugün onlardan birinin bile kanı dökülmeyecek."

Bir süre hiçbir şey söylemeden sadece birbirimizin gözlerini baktık. İnanılmazdı çünkü ikimiz de ne istediğimiz konusunda netti. Bunu yapacak olursa bir an bile düşünmez, karşısına geçip onun. Bu kadar ileri gidemezdi, yapamazdı. Devin hangi amaçla yapmış olursa olsun benim dostumdu.

Devin güldü. Bu ürpertici ve ruhsuz bir gülümseme. "Onları bunu ellerinle yap, öncü. Cesaretin varsa bu ringde bugün karşı çık. Eğer ben kazanırsam İsimsizlerinle birlikte ölürsün ama sen kazanırsan benimle birlikte Kaan, Rüzgâr ve Riyaz da ölür. Bu ikimiz arasında, benim tatlı Gri'min vicdanını buna karıştırmaz."

Kaşları hızla çatıldı. Devin'e ne halt yediğini sormadan Kunter'in eli çeneme uzandı ve dudaklarıma bir öpücük bıraktı. "Seninle ölürüm de, Gri Hanım," diye fısıldadı. "Ama şimdi değil ikimize dillere destan bir ölüm yazmayı tercih ederim. Yalnızca ölmekten başka çaremiz kalmadığında."

Bir nefesle geri çekildiğinde onun boşluğunu İsimsizler doldurdu. Kollarımdan yakaladılar ve beni geriye doğru sürüklediler. Bir an için dünya karmakarışık bir hâl aldı. Öpücüğüyle etrafımdaki her şeyi şaşkına uğratmış olması bir yana, Devin'in karşısına onu öldürmesi için geçmesi bir yanıydı.

İki taraftan birinin öleceği ringden beni sürükleyerek ilerlerken bir çığlık boğazımdan koptu. "Bırak!" Kollarımı, ayaklarıma çekiştirip sallıyor ve kurtulmaya çalışıyordum ama onlar çok güçlüydüler ve ben kibrit çöpü kadar kırılgandım. "Bunu yapma, ben"

Çırpınıyordum ama nafileydi, beni ringden uzatıp ormana doğru sürükleyordular. Bunu bana izlemeyecek, çığlıklarımı duymayacak kadar da uzakta tutacaklardı. "Bırak, yalvarırsam bırak!" İsimsizler beni duymuyor, hiçbir tepki vermiyorlardı. Söyleyemediğim kelimeler boğazımı bir organ gibi sarıp beni boğmaya başlamıştı. "Yapmayı, yalvarırsam, lütfen!"

Devin ve Kunter ringde karşı karşıyaydı ve Kunter'in ırtı bana dönüktü. Devin'in altın hareleri son ana kadar üzerimdeydi. Bana her dileyen gözlerle bakıyor, sessiz bir teşekkür ediyordu. Kaan, Riyaz ve Rüzgâr onun arkasına geçmiş, aynı Devin gibi sürüklenerek edisimi izlemişlerdi. Sessiz birer teçekkürle. İkisinden biri.

Bütün gücümle çırpınsam da neye yarardı, o kadar yalnızdım ki bütün bu olanlara karşı. En başından beri istedikleri gibi şimdi karşı karşıyadılar o ringde. İkisinden biri ölecek ve bu onlar ne derlerse desinler yalnızca gururdan olacaktı.

"Kunter, yapma!" Hıçkırıklarına karışan çığlığımı ormanda yankılandı. "Devin, lütfen!" Kimse duymak istemiyordu sesimi ama ben boğazımı yırtıyordum bir umut. "Yapamam, bununla yaşayamam!"

"Rüzgâr, bir şey yap."

"Kaan!"

"Riyaz!"

Son bir çare, "Mirza, lütfen durdur onları," diye bağırdıysam da orman sesimi yutmuş gibi kimse tek sözüme karşılık vermedi.

İsimsizler beni bir ağacın gövdesine bastırdıklarında onlardan bir şekilde kurtulabileceğime çok inanmıştım. Öne doğru atıldım ama belimden yakalandım. Ayaklarım yerden kesildiğinde onları teklemeye, bir şekilde zarar verip kurtulmaya çalıştım ama sanki burada bunı öldürsem bile diğerleri beni tutmaya devam ederlerdi.

Kan ter içinde sırtım yeniden ağacın gövdesine yaslandı ve bir balzla beni ağaca bağladılar. Güçlülükle nefes alıp bırakırken toprağı teklemiyor, halattan kurtulmaya çalışırken artık bir yalvarışla değil, öfkeyle çığlık atıyordum. Öfkeden gözüm dönmüştü ve sıkışıp kalmıştım. Kimse beni dinlemiyordu, duymuyordu, görmüyordu. Bir balzla, bir ormanda bağlıydım ve başımda dikilen kim olduğu belirsiz İsimsizler gözümün yaşına da, yancılığıma da, onlar gibi bir Gri olduğuma da bakmadan beni tutuyorlardı.

Kanın metalik tadını aldığımda dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp bir an için durdum. Sadece durdum ve burnumdan bir nefes almadım. Ses tellerim yırtılana dek çığlık atmış, nefes almadım. Yayılrken sertçe yutkunmuştum. Kalbim küt küt, kanın tadı, damakta yacaktı gibi çarparken kanım çekilmiş gibi hissettim.

Sesimi duymaları, durmaları, beni dinlemeleri için bu buz kesen tenimde kayıp giderken bulanık görüşümü düzelttim. Gözümü kırpmadım.

Etrafımı çevreleyen altı ıslımsız nefes alıştımdan göz kırpmaya kadar beni takip ederken bekledim. Öyle üfkeliydim ki ikinci defa hatıra hepsini ben öldürmek istiyordum.

Gözümü hemen önümdeki İslamsiz'e diktim. "Çöz beni. Sesim çatlak, tiz ve kısık. "O ringde kaybedenin Devin mi malum? Yancıyı dinle, çöz beni. Akıl hâlde o ringde kaybeden olursa olsun, yemin ederim yancıya dokunmaktan merdinde edileceksiniz."

Bunu beklemedikleri için dönüp birbirlerine baktılar. Olan biten net görebilmek için gözlerini kırıştırdı. Şüpheye düğmüştü.

"Kunter'in beni durduracağını mı sanıyorsunuz? Onu bu kadar durduramazsam yemin ederim sizle idam ederken o da beni duramayacak."

Vicdanımsa sorun, vicdanımın önemsenmediği yerde kaldı. dım onu da. Buysa beni onlardan ayıran, böyle ağaca bağlanı hâlde vicdansız olurdum onlar gibi.

"Kendiniz gibi olanın mı yoksa ezeli düşmanınız Siyahın mı sözünü mü dinleyeceksiniz? Grillar ne iyi ne de kötüdür. Fakat infaz Grillere göre değildir. Gri iseniz birer Gri gibi davranın."

Onlar gibi olmayı denliyordum, yemin ederim, bir şeyden de
tebilmek uğruna doğrularımдан vazgeçiyordum. Doğruları bo
bozguna uğrattıyordu. Küçük bir kız çocuğu gibi ağlıyor, çığ
tırtıyordu fakat Kötülerin Şehri'nde sözü geçenler ne ağlar ne de ç
lık ararlardı. Bakarlar ve korkulduklarına emin olurlardı. Yok emel
üzerinedir bütün cümleleri, tehdit doluydu, durumlarından bel
na kadar her şey. Körkütük tapardı halkları onlara çünkü onlar gi
olmak isterlerdi. Üstün birer varlıkımış gibi davranırlardı onlara b
açarlar, takip ederler, boyun eğer ve gözlerini dikmekten korkarlardı

Öncüler her zaman kazanırdı. Kunter'in de dediği gibi ikinci şans halka vermedikleri için. Ama Kunter onu göğsünden bıcaqlayan dostuna ikinci şans veriyse benim dostuma da verdiğim ikinci şansa katılmaya cüret etmeyecekti.

Onunla anlaşmıştık.
Zaten istedi.

Bana söz vermiştin.

Asil'e dokunmadan dokunmayacaktı benim dostlarıma. Asil Kırmızı Bölge'de cirit atıp onu bu şehre ölene dek mahkûm eden Amber rulanın peşinden giderken o burada benim dostumla ringe çıkıyordu. Madem halkının gözünden düşmek istemiyordu, o hâlde Asil'i idam edecekti.

"Kunter haklı," diyerek yaklaştı Mirza. "Ama sen de haklısın."

Bir bıçak çıkardığında İsmisiz onunla benim aramda durdu ama bu Mirza'yı durduramadı. İsmisiz'i omzundan kenara itti ve benim ölümlerim diz çöktü. Bıçağı beni bağlayan halatın altından geçirdi ve ek hamide, keskin bıçağıyla onu kesti.

Mirza'nın uzattığı eli tutup ayağa kalkarken gözüm kenarda dökülen Zeliha'ya ilişti. Korku dolu gözlerle olanları izliyordu. İsimsizler oana hepimizden daha çok korkutuyor olmalıydı ki onlara olabildiğince az yaklaşıyordu.

Bir an için durup Mirza'yla etrafımızdaki İslimsizlere baktık. Bir ne yapacaklar mıydı? Durduracaklar mıydı bizi?

Hayir.

Söylediklerimi dinlemişlerdi. Karşı koymayacaklar, bunu durdur-
muyorlardı.

"Hangisinin kazanacağından emin olsaydım gelmezdim buraya" diye açıklama da bulundu Mirza. "Kunter bunun için bir gözümü kurutmayı deneyecektir." Yanından geçip gittiğinde peşime takıldı. "Kunter iyi dövüşür ama o kadının bıçağı kullanma şekli... Kunter'i adurabilir."

"Niye durdurmadın?" diye çıkışıduğmda, "Beni dinlerler mi san-
dın?" diye parladı.
Hakkı...

Hakkıydı, beni de dinleyecekleri meçhuldü. Konuşmayacaktım da

Ormandan koşar adım çıktığımda ciğerlerim adrenalinden
fırlamak üzereydi. Botlarım toprak zeminde kaydığında ringden

metrelerce uzaktaydım. Yine de Devin'in bıçağı Kunter'e nasıl vurduğunu gördüm.

Onu öldürebilirdi.

Kolayca.

Gözünü bile kırpmadan.

Nefes alıp vermekte güçlük çektim. Olabilecekleri düşünmek bile başım omuzlarımdaki yerinden ayrılacakmış gibi hissettiriyordu. Ben bu denli korkarken onlar nasıl karşı karşıya gelirler, nasıl o ringe girerler ve nasıl benim sesimi duymazdan gelirlerdi?

Bu denli mi nefret ediyorlardı birbirlerinden?

Ring'e doğru koştum. Devin'in savurduğu bıçak darbelerini unca savuran Kunter'in yumrukları serretti. Devin'in bıçağını savurmak için Kunter'in darbelerinden kaçması ve üstelik ayakta kalması gerekiyordu. Devin, Kunter'in yanında zayıf ve kolayca kırılabilir görünüyordu. Öyle olmadığını bilsem de.

Kunter, Devin'i ringin kalın halatına doğru savurduğunda Devin'in elindeki bıçak parmaklarının arasından kayıp düştü. Devin bıçağı atıldı ama Kunter kolunu onun boğazına bastırıp tekrar halata itti. Kunter bıçak çekti ama durdu, fırsatı varken öldürmedi. Devin ikinci bir bıçağı kınından çıkarıp Kunter'in göğsüne bastırды, fırsatı varken o da öldürmedi.

Ring'e çıkıp aralarına girdim. Kunter'i göğsünden geri ittiğimde Devin bıçağını hızlıca geri çekti. Kunter geri itilirken neredeyse boğuşuma değen bıçağını kaldırıp uzaklaştırdı.

"Asil'den başla." Kısık sesimde tevazu yoktu. "Söz verdiğin gibi önce kendi dostuna o bıçağı daya."

Kunter'in bir cevap vermesini beklemeden Devin'e döndüm. "Amber'den başla. En kötüyse hedefin, Kunter değil rotan. Bana biraz güveniyorsan inan, o değil aradığın şeytan."

Aralarından çekilip gitmeyi yeltendim. Yalnızca bu kadarla yetinecektim ve sonrasında onların yüzünü bile görmek istemiyordum esasen. Çok kızgındım ikisine de. Bir an için ikisinden birini kaybetmiş olduğum hissiyle boğuşmak bile beni kısa sürede mahvetmeye yetmişti. Kaybetmeye güçsüzdüm ben ve onlar bunu bilerek yapmışlardı bunu.

"Aşık mısın ona?" Devin'in sorduğu soru beni ringde henüz birkaç adım atmışken durdurdu. "O öpücüğün bir anlamı var mıydı?"

Omzumun üzerinden Kunter'e baktım. Bu ikimizin arasında kalmıyordı, o da bunu biliyordu ama nasılsa bu sırı paylaşma ihtiyacı hissetmişti. Daha doğru zamanda, doğru bir yerde ben zaten bunu unuttuğum kişiyle paylaştım ama o risk almıştı. Nâçin? Devin'i öldürceğinden emin olarak mı yapmıştı bunu? Ya da öldürüleceğini düşünerek son bir öpücük mü bahşetmişti?

Ona Devin'den çok daha fazla kızgındım. Yine de artık saklayan taraf olmaktan çok sıkılmıştım. Onlar beni görmezden, duymazdan gelip karşı karşıya gelebiliyorlarsa ben de ne hissettiğimi açıkça söyleyebilirdim.

Devin ne tepki verir diye düşünmekten kafayı yemiştim ben. Kunter'i düşman olarak görmesine bile saygı duymuştum ama o Kunter'i karşısına almak için elinden geleni yapmıştı. Cücelik uyar-mıştım onları, göze batmamaları gerektiğini onlarca kez söylemiştim ama beni dinlememişlerdi.

"Artık yok."

Ringden inmeye kalktığımda Kunter koşar adım bana yetişip kolumdan yakaladı. "Ne demek artık yok?" Neye uğradığını şaşırıyorsa benziyordu. Güzel, biraz önce ben daha heterini yaşamıştım. "Bunun için gidecek misin benden? Yapmam gerekeni yapmaya çalıştığım için? Bu kadar kolay mı?"

"Yapman gereken mi?" Kolumu kurtardım. "Yapman gerekenleri yapmadığın için karşında değil, yanında durdum ben senin. Şimdi bana halk diyorsun, ikinci şans diyorsun, dostlarımı idam etmekten bahsedip ringde karşısına çıkıyorsun." İşaret parmağımı göğsüne saldım. "Sen Kötülerin Şehri'ne göre davranıyor olabilirsin ama benim yanımda davranamazsın! Madem senin için bu kadar değerliydim, o hâlde Kötülerin Şehri'ne göre değil, bana göre davranacaksın. Beni kırmak senin için bu kadar kolaysa o hâlde benim için de seni yeniden karşıma almak bu kadar kolay."

Beyaz teni öfkeden kıpkırmızı kesilirken onu izledim. Şimdi ne hak yediğini fark ediyordu. Bana kocaman açığı, kırılğan gözlerle baksa da çenesini sıkmış, kasları gergindi ve huzla nefes alıp verirken göğsü bir inip bir kalkıyordu. Öfkesini güçlkle dizginlediği belliydi.

"Bizi yalnız bırakın," diye bağırды, gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadan. Gür, öfkeli sesi eğitim sahasında yankılandı. "Hemen, defolun."

Devin sorarcasına, "Yekta?" dediğinde sesli bir iç çekerek, "Gidin," dedim. "Bunu sonra konuşacağız."

Mirza homurdansa da diğer herkes eğitim sahasını terk etmek için harekete geçti. Devin gitmek için olduğumuz tarafı seçti. Bize yaklaştıkça adımları yavaş, temkinliydi. Korkudan değil, daha çok merak-
tan. Bir nefesi bırakırken yanımda durdu. Halata tutundu, kendini altından itip aşağıya inmeye hazırdı ama bekledi.

"Bana niye söylemedin?" diye sordu kırılgan bir sesle. "Seni anlardım."

"Çünkü benim kalbimle seninki bir atmıyor ve sen kalbimin onun için nasıl attığını bilmeden beni asla anlamayacaktın."

"Denerdim."

"Beni yargılamayı istemedim."

"Aşık olduğun için seni yargılamazdım." Göz ucuyla Kunter'e baktı. "Kime aşık olursan ol. Bir şeytan da olsa." Bir nefesi bırakırken gözlerini karşıya dikti. "Şimdi hangimiz daha kötü dost, bilemedim."

Bir cevap vermemi beklemeden ringden indi ve diğerlerinin arasından giderek eğitim sahasını terk etti. Geride yalnızca Kunter'le ikimiz kaldık. İlk hangimiz konuşacaktık, bilmiyordum ama sakın bir konuşma olmayacağını biliyordum.

Uzunca süren bir sessizliğin ardından ilk lafı Kunter aldı: "Beni istediğin kadar karşına al, ben yanında duracağım."

"Beni böyle kırmaya devam edeceksen zahmet etme, benim yaralarımı saracak birine ihtiyacım var, kıracak birine değil."

"Senin bana ihtiyacın var."

"Ben de öyle sanıyordum." Onu hafifçe itip ringin halatıyla arasından çıktım ve ringin ortasına doğru ilerledim. "Sözünü çiğneyecek." Yeniden ona döndüm. "Sana güvenebileceğimi sanmışım."

"Ona baktığım her an, kan kustuğun o gece gözümün önüne gelirken bu zamana kadar nasıl durduğuma hayret ediyorum ben. Orada öleceğini sandım, panzehrin dostunun elinde olduğunu bilmeden. Sen kan kusuyordun ama o panzehri vermek için kimsele görmeyeceği o doğru anı kolluyordu. Sen ölüyordun ama o önce kendi canını düşündü. Bana yaklaştı. "Başından bir an için ayrıldım." Yeniden bir karış urağımdaydı. "O bir an bana bir ömür gibi geldi ama biliyordum, gece boyunca her yudumunu izlemiştim ve zehir seni

bardağına karışmamıştı. O hâlde dedim... O hâlde zehir benden karışmıştı sana. Biri seni kurtaracaksa fırsat kolluyor olmalıydı!"

Sanki dünya ikimizin etrafında dönüyordu. Ağaçlar, bulutlar ve rüzgâr. Sonra her şey birbirine giriyordu çünkü biz bir çıkmaza girmiştik. Kim daha haklıydı? Onu suçlayabilir miydim bunun için? Körü körüne suçlayamazdım ama o da beni suçlayamazdı.

"Geçmişte kaldı."

"Ben hâlâ bugünüm gibi yaşıyorum ama."

"Asil'in sana yaptıklarını da bugünün gibi yaşıyor musun? Ondan aldın mı intikam? Seni bıçaklayıp ölüme terk ettiği, ihanet edip Gri-
lerin bölücü ilan edilmesine sebep olduğu ve kız kardeşinin tarafına geçtiği için aldın mı ondan intikam?"

"Aldım."

"Nasıl?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Anlatsana, nasıl yaptın onun canını? Bütün bu kahpeliğe nasıl karşılık verdin?"

"Düşmanına bıçak değil, korkusu gerek, Gri Hanım ve ben ona korkusunu yaşattım."

"Neymiş korkusu?"

"Sır." Gözlerini başka tarafa çevirdi. "Pişman oldum. Bu yüzden artık düşmanımı korkusuyla yüzleştirmek yerine kurallara göre idam etmeyi tercih ediyorum."

"Kötülerin Şehri kurallarına göre yaşamaya devam mı edeceksin?"

"Niye soruyorsun?"

"Söyle!" Sesim bir çılgıktan farksızdı. "Söyle çünkü eğer öyleyse karşına geçerken pişmanlık duymayacağım. Ben Siyah Bölge Öncüsü Kunter'i istemiyorum, Kıvanç Sıdar'ı istiyorum. Halka ve düşmanlarına karşı Siyah Bölge Öncüsü Kunter olup terör estirebilirsin, hayatta kalmak için türlü kötülükler yapmaya mecbur da kalabilirsin ama benim yanımda o olamazsın. Benim dostlarımı o adam olup idam edemezsin. Yalnızca kendi doğrularınla ilerleyemezsin." Öfkeyle onun göğsüne vurdum. "O hâlde yalnız başına kalırsın."

Yanından geçip gitmek istediğimde yeniden kolumdan yakaladı ve beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Ona hâlâ çok öfkeliydim ve sınılmak istemiyordum. Kollarından kurtulmak için çırpındım ama beni bırakmamakta ısrarcıydı. Fakat ben de kurtulmak konusunda ısrarcıydım.

Kolunu ısırdığımda beklenmedik bu tepkim karşısında inlemez kollarını gevşetti. Hızlıca ondan uzaklaşmaya kalktım ama beni bırakmadı, belimden sıkıca tutmaya devam etti.

"Gri Hanım," dedi inlerken. "Kolumu koparacaktın."

"Kopsun kolun!" Onu göğsünden ittim. "Bırak beni, gideceğim. İstemiyorum seni, istemiyorum yüzünü görmek. Sana o kadar kırgınım ki gözümün önünden çek git."

"Bana böyle kırgınken gidemezsin benden."

"Öyle bir giderim ki."

Bacağına bir tekme savurduğumda inlemeyle karışık bağırırken iki büklüm oldu. Belimdeki eli ister istemez gevşediğinde kurtulduğumu düşünmüştüm ama o ceketimden yakaladı ve birlikte yere düştük. Ona küfürler savurarak yerden kalkmaya çalıştığım anda benden hızlı davrandı ve üstüme çıktı. Ona vurmaya kalktığımda ellerini bileklerimden ringin zeminine yasladı ve beni iyice kısırdı.

Yüzüne tükürebilirdim. Yeterince yaklaşırsa kafa bile atabilirdim. Şu an ona her şeyi ama her şeyi yapabilirdim.

"Beni öldürmeden önce bekle," dedi nefes nefese. "Senin için dünyayı karşıma alırdım ben, sen beni öylece karşıma almadan dink. Bunu bizim için yapacaktım. İkimiz için. Senin için kimse tehdit olmamalı."

"Devin benim için bir tehdit değil."

"Kötülerin Şehri'ndeki en büyük hedefi en kötüyü, beni öldürmek. Benim ölümüm, yancım ve Gri olarak senin de ölümün olacak. Dostun gibi düşünme, dışarıdan bir göz olarak bakmaya çalış olabara."

"Bilmiyordu."

"Asil onu kandırdı, evet ve bu bir daha olmayacağı anlamına gelmiyor. Önlem almak zorundaydım."

Onu ittiysem de bir işe yaramadı, çok ağırdı. "Sen git, kardeşine karşı önlem al. Beni öldürmek için en iyi planlarından birini yapmaya eminim."

"İkimiz için ne gerekiyorsa yapacağım." Bir nefesi güçlüğü bırakırken öfkeyle şekil alan suratıma tebessüm etti. "Herkes karşımda benim, yalnızca sen yanımdasın, aslında senin yanıdayım. Bu konuda hiç şaka yapmadım ya da öylesine söylemedim. Ne olursa olsun, Kötülerin Şehri yıkılsa ve ada ikiye bölünse de ve tutunacak tek bir

kaya parçası kalsa da sana yemin ederim, orada yalnızca ikimiz olacağız. Herkes suda boğulurken biz yine yan yana ve güvende olacağız. Benden şüphe etme ve karşında olduğumu düşünme yeter. Ne yaparsam ikimiz için yapıyor olacağım. Sana her şeyim üzerine yemin ederim. Gri Hanım."

"Beni kızdırıp sonra böyle tatlı sözlerle manipüle edemezsin."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Ardından bileklerimden tuttuğu ellerimden birini kaldırıp elimi göğsüne, kalbinin üzerine bastırdı. "Al canımı da kurtul o zaman benden. Aksi hâlde kurtulamazsın benden, ne kadar kızsın da itersen de gitmem senden. Arkadaşın beni kışkırttı ve ben de tutamadım kendimi. Zaten yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yapmak istedim o anda. Yapabilirim sandım ama yapamadım zaten. Seni düşünürken bunu yapmak imkânsızmış meğer. Bıçağı kolayca onun boğazına saplayabilirdim ama elim gitmedi."

"Elin gitseydi şu an bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Adada senden en uzak neresi varsa orada olurdum, senin yüzüne bile bakmazdım bir daha. Ölene dek göremezdin suratımı."

"Bunu bilmekti beni durduran. Gri Hanım." Göğsüne bastırıldığı elimi okşarken dudaklarını hafifçe kıvırdı. "Senin için dostum dediklerine katlanmam gerekiyorsa katlanacağım, halkın gözüne baracaksa da batsın bütün bunlar. Halledeceğiz bir şekilde. Sen yeter ki bir daha bana öyle nefretle bakma."

Özerimden kalkarken beni de kendiyile birlikte yukarıya çekti. Göğsüm onun göğsüne çarptığında sıcak dudakları alnıma dokundu. O beni öperken ben onun karnına vurdum. İnlese de geri çekilmedi, aksine daha sıkı sarıldı bana. Kaşlarım çatık dursa da, somurtsam da uzaklaşamadım ondan. Maalesef anladım onu da.

Herkesi anlamakla fazla mı Grilik yapıyordum, emin değildim. Bu başıma bela mı açacaktı, bir gün pişman mı olacaktım, üzülecek ve kınılacak mıydım? Bilemezdim. Sadece onun da dediği gibi karşısına geçmeden önce onu dinleyip anlamaya vakit ayıracaktım.

Griler, ne tamamen karanlıktır ne tamamen aydınlık. Onlar, halk tarafından karanlığın hafifletilmiş hâli olarak görülür. Suçlu, bölücü ve hain addedilseler de aslında karanlık ve ışığın arasındaki ince çizgide var olurlar.

BÖLÜM 25

Bir yumruğu suratına doğru savurdum. Kunter yumruğumu havada yakalayıp beni duvarla arasında sıkıştırdı.

"Hâlâ o günün intikamını almaya çalışıyorsun. Günler oldu, her gün senden dayak mı yiyeceğim?"

"Sadece çalışıyorum." Elimi kurtardım. "Eğitim sahasına gitmeden önce çalışmayı teklif eden sendin. Benimle gelmiyorsun."

"Arkadaşlarını boğazlamamak için." Üzerime doğru eğildi. "Hem Siyah Bölge'de dizginlenmesi gereken bir sürü it var, sen biraz kas yaparken ben buraları düzene sokacağım."

"Halkından it diye bahsetmek bir öncüye yakışıyor mu?"

"Halkım cehennem köleleriye az bile." Dudaklarını ıslattı. "Ne oldu, artık onlara da mı acıyorsun? Benimle, halkıma da insafli davranmam konusunda bir anlaşma yapmayacaksın, değil mi?"

Köpek dişlerimin görünmesine dikkat ederek gülümsedim. "Bu senden isteyeceğim son şey olur. Halkın, en azından geneli cehennem ateşlerine layık. Son zamanlarda her günüm Zeliha'yı ya da şehre düşecek herhangi bir Gri'yi onlardan nasıl koruyacağımı düşünmekle geçiyor."

"Fazla iyilikten maraz doğar, Gri Hanım. *Unutma ki bu aşâğılık dünyadadır: kötülüğü baş tacı edip, iyiliği çılgın sayan dünyada.*"

"*Cehennem boşalmış, şeytanların hepsi burada!*"

* Macbeth, William Shakespeare, İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2025) Sayfa 78.

** Furtina, William Shakespeare, (İstanbul: Remzi Kitabevi Yayınları, 2000) Sayfa 28.

Gözleri kısıldı. "Kitabımı okumuşsun." Yüzünü buruştururken kaşlarını da çatığında küçük bir çocuk gibi göründü. "Alıntı mı çaldın."

"Altını çizmiştin," derken sııttım. "Bana olduğumuz bu yeri hatırlatınca attım hafızaya."

Burun kıvırdı. "Doğru anda, havalı bir şekilde söyleyip aklını başından alacaktım."

Bu bana kahkaha attırdı. "Aklımı başımdan almak için alıntıya ihtiyacın yok."

Dudaklarının arasından ufak bir kahkaha yükseldi. "Gün geçtikçe bana benziyorsun."

"Üzüm üzüme baka baka kararır."

"Seve seve?"

"Seve seve." Başımla onayladım. "Bir yerde okumuştum. Sence gri, siyaha yeterince beyaz kattığında mı yoksa beyaza siyah karıştığında mı oluşur? Karanlık mıdır griyi gri yapan yoksa karanlığa bulanık aydınlık mı?"

"Hıı," diye düşünceli bir ses çıkarırken gözlerini kıstı. "Siyahın gileşmesi daha zordur beyazın kararmasından. Beyaz çok narin, bir damla siyah bile onu hemen bozar ama bir de siyaha bak, bir damla beyaz onu bozmaz."

"Siyaha beyaz kattığında ortaya koyu bir gri çıkar, karanlığın içine biraz ışık sızar ama beyaza siyah kattığında açık bir gri çıkar, aydınlığa gölge düşer."

"Yani diyorsun ki gri, karanlığın hafiflemesi mi yoksa aydınlığın lekelenmesi mi?"

Başımı salladım. "Sence Griler aslında hangisi?"

Dudak bükte. "Halkın inandığına göre karanlığın hafiflemesi. Bölücü ve hain, suçlu ama hafifletilmiş bir karanlıkla."

"Sence de öyle mi?" diye sorarken kaşlarını kaldırdım. "Yani biz Griler sadece yeterince kötü olmadığımız için mi Gri'yiz?"

Eli saçlarımdan yanağıma doğru uzanırken, "Bütün Griler adına konuşmam," diye mırıldandı. Yanağıma okşarken sesli bir iç çekti. "Ama senin adına konuşursam aydınlığı lekelenmiş Gri, derdim." Dudaklarıma bir öpücük bıraktı. "Ve senin leken, bence, Beyazın karanlığa siyahım, seni Gri'ye dönüştüren."

"Ve senin aydınlığın da benim, siyahına karışan beyazım. Seni koyu Gri'ye dönüştüren."

Kunter'in söylediklerim karşısında dili tutulmuştu. Bildiği kelimelerin hepsi bir an için onu terk etmişti. Onun böyle cümleler kurmasına ikimiz de alışkıydık ama ben genelde donuktum, onun gibi kendimi böyle cümlelerle rahatça ifade edemiyor ve birilerini yalnızca kelimelerle büyülemeye çalışmıyordum. Bir süredir farklıydım, gün geçtikçe. Hayır, onunla günler geçirdikçe. Onun beni büyülediği gibi ben de onu büyülemek istiyordum.

"Bana güveniyorsun."

Bunu söylemesini beklemediğim için kaşlarım çatıldı. "Sana güvenmeden seni sevemezdim."

"Beni seviyorsun."

Güldüm. "Ne sanıyorsun?" Başımı hafifçe salladım. "Bunca zaman sana bir şey hissetmeden böyle yakın olduğumu mu düşünmüştün? İnanamadın mı buna, ihtimal mi vermedin? İnanıramadım mı seni?"

"Hoşlanıyorsun sanmıştım."

Dudak bükttüm. "Senden sadece hoşlansaydım dudakların dudaklarına değemezdi, yatakta yanımda yatamazdın, öylece yanında durup herkesi seninle birlikte karşıma almazdım, şehirden çıkma ihtimalim olduğunu düşünürken bile seni geride bırakma düşüncesiyle boğuşmazdım, acaba gelecek mi diye düşünmekten delirmezdim, karanlığının beyazıma karışmasına izin vermezdim, sadece hoşlanarak ben senin olmazdım." Tişörtünün yakasından yakalayıp onu içine kendime çektim. "O yüzden beni sakın pişman etme, Siyah, sakın. Seni anlamak için o kadar çok vakit ayırıyorum ki sana, vaktimi de hislerimi de heba etme. Sadece seni dinliyorken anlat bana kendini. Eksik bir şey bırakma, yoksa..."

"Yoksa?" Dudaklarını yalarken yüzünü yüzüme eğdi. "Oyar mısın gözlerimi?"

"Yakma denizimi, gökyüzümü, buzullarımı. Yakarsan yakarım sende bana ait ne varsa."

Çeneme dokunup yüzümü biraz daha kaldırdı. Dudaklarına dokun, "Yakarsam sök kalbimi, kalbim senin yangınından sağ çıkamazdır zaten," diye mırıldandı ve öptü beni. "Bir gün bu bitecek diye ödüm kopuyor benim, Gri Hanım. Kalbim seninle atıyor, şüphesiz."

Sensiz atmayacaktır, duracaktır hemencecik. Nasıl oldu bu, bilmiyorum ama oldu işte. Ölümcül bir hastalık gibi. *Sen dozum yeterince karşılanmazsa ölecektim.*"

Karnına vurdum. "Ölümden bahsetme."

Elimi tuttu ve boynuna doğru uzatıp bıraktı. "Bu, *beni asla bırakma* demenin bir yolu."

"Bana *beni bırakma*, deme. Seni bırakmamam için kalbinden gelenin en iyisini yap çünkü ben öyle yapacağım."

Dudaklarına yaydığı tatlı gülümsemeyle, "Senin en iyisini yapmana gerek yok, karşımda da dursan severim ben seni. İtsen de, yakasan da, boğsan da. Tutuldum bir kere." Alnını hafifçe eğdi. "Bak, yeterince iyi bakarsan alın yazım olduğunu bile görebilirsin. Kader diye bir şey varsa orada da senin adın yazdığına eminim ben. Sen varısın ve diğer insanlar. Diğer insanlar senin uğruna benim tarafımdan yakılmaya mahkûm edilmişler." Burnunu kırıstırdı. "Şeytanla yeni anlaşılamam."

"Önceki neydi?"

"Kardeşim yanmasın diye yanacaktım. Yandım da, cayır cayır. Sonra sen geldin ve denizler bizim oldu. Artık yanmıyor, Gri Hanım."

"Böyle kitap gibi konuşmaya devam edecek olursan bir kitap karakteri olduğunu ve benim de şizofren bir okur olduğumu düşünmeye başlayacağım."

Bu onu güldürünce ben de onunla birlikte güldüm. Ama daha fazla tutamamıştım içimde bu gerçeği. Cümlelerinin altını çizmek isterken buluyordum kendimi ve o, bunun farkında bile olmadan kuruyordu bütün cümlelerini.

"Cümlelerim senin eserin, yazarım sensin benim. Senden başka kimse kurduramaz bu cümleleri bana."

"O hâlde benden başka kimse okumasın seni."

Belimden çekip beni kendine bastırdı. "Sayfalarım sende başkası dokunamaz, Gri Hanım. Yalnızca senin gözlerin görür beni, senin kulakların duyar ve..." Yeniden öptü dudaklarımdan. "Senin dudakların değer dudaklarıma."

"Biliyor musun, seni sevmeden önce çok iticiydin ama şimdi senden daha iyisi var mı, emin değilim."

"Ne?" derken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Beni itici mi buluyordun?"

Sanki bu inanılmaz ve imkânsız bir şeydi. Neredeyse şeytan diye anılan birini itici bulmamam imkânsız oldu.

"İtici..." Başımı sallarken devam ettim: "...gıcık ve şerefsiz."

Gözlerinden sonra ağzı da kocaman açık kaldı. Ona davranış şeklimden bunu anladığını düşünmüştüm ama o hareketlerimi farklı yorumlamıştı belli ki.

"Benden hoşlandığın için öyle davranmıyor muydun?"

Ona güldüm. "Erkekler ve kadınların davranışlarını asla doğru yorumlayamama beceriksizlikleri. Saçlarını çekerken senden hoşlandığımı mı sanıyordun?"

"Bana dokunmak için bahane arıyorsun sanıyordum."

Bu bana esaslı bir kahkaha attırdığında Kunter de bir anda, hiç beklemediğim bir hamle yaptı ve beni omzuna attı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan yürümeye başladığında ellerimi sırtına bastırıp yüzümü kaldırdım ve olanları anlamaya çalıştım.

"Kahkaham..." dedim nefes almaya çalışırken, "...kursağında kaldı. Ne yapıyorsun?"

"Seni kahvaltı niyetine yiyeceğim. Midemdeyken böyle şeyler söyleyemezsin."

Bu beni daha çok güldürdü. "Sevmeden önce, dedim."

"Bana ilk görüşte aşık olman gerekiyordu," derken merdiveni iniyordu. Sanki omzunda değildim, öyle rahat hareket ediyordu.

"Pardon, ilk görüşte ancak şerefsiz olduğumu düşünemedim."

"Şerefsiz ama çekici diyebilirdin ama şerefsiz ve itici ne?"

"Şerefsiz ve ukala, kendini beğenmiş ve egoist, bencil bir şeytan..."

Bir anda beni omzundan kucığına doğru indirdiğinde daha fazla devam edemedim. Ellerim boynuna sarılı kalırken onunla göz göze geldim. "Ama yakışıklı buldun, değil mi?"

Bunu reddedemedim. "İnsan olamayacak kadar." Burun kızdım. "Melek olduğumu bile düşündüğüm bir an oldu."

Dudaklarına hemen sinsi bir gülümseme yerleşti. Öyle mutlu oldu ki göz kenarları bile bu mutlulukla kırıştı. "Hu."

"Hu," dedim aynı onun gibi, kaşlarını kaldırarak. "Şimdi mutlu oldun mu? Beni midene indirmekten vazgeçtin, değil mi?"

Dudaklarını birbirine bastırırken hâlâ gülüyordu. Başını salladı. "Hu hu." Alnına minik bir öpücük bıraktı. "Şehrin bütün kadınlar sevgiline hastayken senin yakışıklı bulmamam hoş olmazdı."

O keyiflenirken benim keyfim kaçtı. "Ne demek şehrin bütün kadınları sana hasta?" Kaşlarım çatıldı. "Flörtöz müsün sen yoksa?" Onu karnından çimdiklediğimde dudaklarının arasından bir inleme kaçtı. "Kaç sevgilinle aynı şehirde yaşıyoruz?"

Dudak büktü ve düşünceli göründü. Düşünüyordu.

"Kunter..." Alt dudağımla dişlerken onu izledim. "Sayıyor musun gerçekten?"

Elimi karnına geçirdiğimde beni bırakmak zorunda kaldı. Geriye doğru adımlarken ellerini kaldırıp önüne siper etmişti. "Yine başladı, yine başladı!" Mutfığa doğru gerilerken onun üstüne yürüyordum. "Onca hayranım arasından gittim bir deliye tutuldum, her gün dayak yiyorum. Seninle baş edebilmek için günlerimi spor yaparak geçirmeliyim. Aksi hâlde bu gidişle beni döverek öldüreceksin."

"Çapkın bir şerefsiz olmasaydın o hâlde." Ona elimi savurduğumda mutfığa koşarak benden kaçtı. "Gel buraya!"

Peşinden mutfığa girdiğimde adanın diğer tarafına geçmişti bile. Elinde de kesme tahtası tutuyordu, göğsünün üzerinde. Sanki bir zırmış gibi. "Şu düşüğüm hâlde bak. Biri görse halkın diline düşerim, bütün itibarım yerle bir olur."

Adanın etrafında dönüyorduk. Ben yaklaştıkça kaçıyor. "Merak etme." Tezgâhtaki bıçağı çekip aldım. "Bu son günün, endişelenmene gerek yok."

Eli ağzının üzerine kapandı. Şaşkın şaşkın, gerçekten korkmuş gibi bana bakıyordu. "Bu kadar kıskanç olduğumu bilmiyordum, Gri Hanım." Elini ağzının üstünden çekerken bana çapkın bir gülümseme gönderdi. "Şanslısın, sevgiline hayran olabilirler ama o yalnızca sana hayran." Elimdeki bıçağı rağmen bana yaklaştı ve belimden tutup beni tezgâha yasladı. "İlk ve son aşkımsın, korkma."

Kaşlarını kalktı. "İlk mi?"

Basıyla onaylarken elindeki kesme tahtasını tezgâha bıraktı ve bıçağı uzandı. "On dokuzumda mahkûm edildim. Ondan önce okumaya ve hayatta kalmaya çalışıyordum. Annem ölmüştü, kardeşimi korumam gerekiyordu. Huzurlu sayılabilecek zamanlarımda ise en büyük engel, Amber'di. Aşık olmamdan ve onu yalnız bırakmamdan, bir gün en sevdiğim insan olmamaktan çok korkuyordu. Ona söz vermişim. Aşık olmayacak ve hep en çok onu sevecektim. Sözüm sözdü, benden nefret etse de. Aslında bir gün beni affedeceğini umuyordum."

Kirazı hafifçe araladığım dudaklarımdan içeri itti ve kapanan dudaklarımdan öptü. O beni öperken kiraz yıllar sonra ilk kez çürük bir tat vermedi, aksine tatlıydı şimdi. Annemle yediğim bütün anlar gibi, güzel.

Kötülerin Şehri'nin şeytani sanılanı sevmek bir yana, onun bütün bu çabasından etkilenmemek mümkün değildi. Her geçen gün daha da inanılmaz bir boyutta bağlanıyordum ona. Kusur mu? Onda kusur yoktu. O artık benim gözlerimden bakınca dünyanın en kusursuz insanıydı. Her şeyin bir açıklaması vardı, her kötü şeyin bir çıkar yolu vardı çünkü o Kıvanç Sidar'dı, mavilerinde benim için yaratılmış koca bir evren vardı.

Taş.

Kâğıt.

Makas.

Kestik, kırdık ve artık sarıyoruz.

Beni hep böyle sar, Siyah Bey. Söz, ben de senin bütün yaralarını böyle saracağım. Kesmeyeceğim seni, kırmayacağım. Senin için elimden geleni yapacağım. Hayır, kalbimden gelenin en iyisini.

"Seninle normal bir gün geçirmeyi dilerdim. Sadece Kıvanç ve Yekta olduğumuz bir an bile yeterdi belki de."

Dudaklarıma doğru, "Söz..." diye fısıldadı. "...şeytanla yeni bir anlaşma yapmam gerekse bile."

Kötülerin Şehri'nde infazlar gizli değil, sahnelidir. Her ölüm bir tiyatro, her cellat bir oyuncudur. Başcellat'ın yönettiği bu sahnelerde suçlular cezalarını halkın gözleri önünde alır. Başcellat'ın en büyük tutkusu ise Griler ve onları savunanlardır çünkü bu sahnelerde kanın rengi kadar, tarafsızlığın bedeli de seyretilir.

BÖLÜM 26

Yumruğum Kaan'ın gözüne indiğinde elim de aynı hızda ağzımın üzerine kapanmıştı. Omuzlarımı sıkıp hızlıca geri çekildim ve yüzümü buruşturdum. Onun gözüne vurmak istememiştim. Sadece anlattığı gibi suratını hedef alıyordum ve onun da usta bir hamleyle kaçacağını düşünmüştüm ama yumruğum gözüne inmişti.

"Bu kadın beni öldürecek!" diye bağırdı bir anda. Kaan'ın sesi eğitim sahasında resmen yankılandı. "Öldürecek diyorum, öldürecek." Gözünü tutarken yerinde tepindi. "Hem vurmayı bilmiyor hem de çok sert vuruyor." Ağlıyor gibi inledi. "Öncü Kunter'i bizim öldürmeye çalışmamıza gerek yokmuş, Yekta ona da böyle vuruyorsa yakında öldürür zaten."

Ona vurduğum elime baktım. Yahu yoksa ben sahiden çok sert mi vuruyordum? Kunter haklı mıydı, elim o kadar sert miydi? Bu zamana kadar hep yalandan inlediğini, söylendiğini düşünüyordum ama Kaan'ın tepkisine bakılacak olursa yalan değildi.

Eğitim sahasındaki İsimsizler bile Kaan'a gülmüşlerdi. Yanımızda Zeliha'yı çalıştıran Mirza'nın da keyfi epey yerine gelmişti. O burada Zeliha'yı çalıştırırken Kaan beni çalıştıırıyordu. Benim olmadığım zamanlar Devin de burada oluyormuş Kaan'ın dediğine göre. Benden kaçıyor, orası açıktı.

"Reflekslerin zayıfsa benim ne suçum var?"

"Sadece seni hafife almıştım."

"Sağ ol ya," diye homurdandım. "Günler oldu, hâlâ hafife mi alıyorsun beni?" Yumruğumu ona doğru kaldırdım. "Birkaç tane daha yemeyi hak ettin o zaman."

Kaan ellerini yüzüne siper etti. "Hayır, dur. Dövüş konusunda kötüsün ama bıçak fırlatırken bambaşka birine dönüştüğünü." Ben den biraz uzaklaşırken ellerini yavaşça indirdi. "Belki de yumruklardan değil de bıçaklardan devam etmeliyiz. En azından birini öldürebileceğinden emin olalım."

"Kendini korumayı öğrenmek istiyorum, öldürmeyi değil."

"Bir yumruk daha yersem gözümü gerçek cehennemin kapısında açacağım ama!" Göz ucuyla yanımdaki Mirza'yla Zeliha'ya bakılan sonra omuzlarımdan yakaladı ve beni Mirza'ya doğru itti. "Al onu, sen çalıştır. Ben daha masum Gri'yle devam edeceğim."

Mirza beni tutarken bir an için yeniden Kaan'a fırlatacakmış gibi göründü. "Ringe çıkacak olan Yekta değil, Zeliha. Onu ringin en iyi kimse o çalıştırmalı." Omuzlarımdan öne doğru itti. "Yani ben." Hafifçe öne, Kaan'a doğru sarkıttı. "Şimdi Gri'mi geri ver."

Zeliha bunları garipser gibi izlerken ben iç çekip gözlerimi devindim. Mirza'nın elini tokatlayıp ondan kurtuldum.

"Bizimle çalışacak çok daha profesyonel dövüşçüler var." İsimlerini gösterdim. "Seçme şansının sizde olduğunu sanıyorsanız yanılıyorsunuz, beyler."

Zeliha kollarını göğsünde kavuştururken, "Katılıyorum," dedi. "Hem ben bir kadınla dövüşmeyecek miyim? Bir kadınla çalışmam daha etkili ve doğru olmaz mı?"

Evet, bu kısmı hiç düşünmemiştik. O kadın ben olamazdım ama pekala İsimsizlerden biri olabilirdi. Devin de olabilirdi ama o burada değildi. Belki ben olmadığım günler Zeliha'yı çalıştırıyordu ama ben görememiştim.

Mirza kaşlarını çatı. "O ringi benden daha iyi bilen yok, hanımlar."

"Yumruk her yerde yumruktur," diye araya girdi Kaan. "Birini yere sermek bir yumruğa bakar çoğu zaman. İster ring zemininde olsun ister taş zeminde bir sokak arasında."

Mirza'nın siyah gözleri Kaan'a dönerken titreşti. "Kendine başta rakip bul, Siyah. Ben senin rakibin değilim, lig farkımız var."

"Ringde karşıma çıksaydın lig farkımız var mı yok mu öğrenirdik, Mavi ama öğrenemedik."

Mirza'nın bakışları boştu. "Sonucunu bildiği bir kavgaya ancak aprallar dâhil olur."

Kaan güldü. "Bu kadar eminsen kaybedecek neyin var ki?"

"Zamanım."

Mirza ve Kaan ne zaman biteceğine emin olamadığım atışmaları devam ederken Zeliha ringden inmiş. İsimsizlerden birine ilerlemiş ve onunla konuşmaya başlamıştı bile. Yanında İsimsizle geri döndüğünde ilk işi Mirza ve Kaan'ın omuzlarından kenara itip kendine ringe yer açmak olmuştu. Ona takdir eden gözlerle bakarken Mirza'yla Kaan'ın şaşkın bakışlarına gülmek imkânsızdı. İkisi de Zeliha'dan bu hamleyi beklemiyordu.

Sert bir rüzgâr eğitimi sahasında estiğinde önüne gelen saçlarını arkaya bapımı çevirmiştim. Bu sırada eğitimi sahasına giren Devin'e gülüm çarptı. Ringe yaklaşırken ifadesizdi, hiçbir düşüncesini belli etmeyen bakışları karanlıktı. Onunla o günden beri hiç konuşmamış, onu görmemiştin bile. Şimdiyse buradaydı, yaklaşıyordu ve eminim ki benimle konuşmak isteyecekti. Bunca zamandır suskun olması zaman beklenmedik olundu.

Bakışlarımız keşiştiğinde dudaklarında zayıf, manidar bir gülümseme belirdi. İyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı, bilmiyordum. Onu çözme izin vermiyordu. Olanlardan sonra benimle hangi anda konuşacaktı? Kaan gibi hiçbir şey olmanış gibi davranabilecek miydi yoksa buraya gelirken niyeti hesap mı sormaktı?

Ringe çıktığında bedenimi doğrudan ona çevirdim. Beni direkt karşısında görmek onu memnun etmiş gibiydi. Spor ayakkabıları, siyah tayt ve dar bluzuyla normale göre aşırı sportifti. Topuklu ayakkabılarından nadiren vazgeçerdi ve gösterişli kıyafetlerinden. Üstelik saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu, atkuyruğu yapılmıştı.

"Bakalım neler öğrenmişsin, Gri." Bluzunun kollarını sıyırırken kendinden emin ve kibirle gülümsüyordu. "Rakiplerinin karşında ne kadar şans var, görelim."

Yüzümdeki donuk, hissiz ifadeyi korudum. "Beni ringe mi davet ediyorsun? Karşına mı geçeyim?"

Cevabı hayati önem teşkil ediyordu. Beni karşısında istiyorsa bu, artık dost olmadığımız anlamına geliyordu. Kunter'le birlikteliğim dostluğumuzu bitirmiş olabilirdi. Bana eğer ona söyleseydim beni anlayacağını söylemiş olmasına rağmen. Onun kötülere merhameti yoktu. Bir Siyah'a hiç yoktu. Siyah'ı seven birine de merhameti olmayacaktı.

"Karşıma geçme," dedi garip, titreyen bir sesle. "Sakin karşıma durma." Dışlarını sıkarken sertçe yutkundu. "Karşımda değilim, ama da olmayacağım. Sadece ringde şansın olsun istiyorum. Seni öldürmek isteyenlerin karşısında, benim değil." Altın hareleri titreyip, a. kandan iş çevirdim, haklıydın. Seni zehirledim, istemeyerek de. Ne kadar pişman ve üzgün olduğumu anlatacak yeterince iyi bir m. yok maalesef. Üstelik çoktandır bu gerçekten haberdardın ama m. kaldın. Bu gerçeği bilirken bana Öncü Kunter'le aranda olanların bahsetmemen çok da şaşırtıcı değilmiş aslında. Düşününce seni m. ladım."

"Söylemek isterdim," dedim kısık bir sesle. "Neden' diye sormas istemedim. Kimsenin sormasını istemedim."

Devin hafifçe başını salladıktan sonra göz ucuyla Kaan'a baktı. Bunun üzerine Kaan bizi yalnız bırakmak adına ringden indiğinde Zeliha ve İsmiiz de çok geçmeden onu takip etti.

Geride kalan ve hâlâ bizi izleyen Mirza'ya baktım. Yerinden m. kıpırdamayınca kaşlarını kaldırdım. "Mirza?"

Bakışları ikimiz arasında gidip geldi ve Devin'de durdu. "Yancı öldürürsen idam edilirsin." Hatırlatma mı yapıyordu, tehdit mi ediyordu, emin değildim. "İkinci bir şansın olmayacak, arkadaşların da olmayacak. Hatta şehrin dışında kimin varsa, onun da olmayacak. Yancıyı öldürürsen bu dünyada sevdiğin herkesi kaybedersin."

Devin'in bakışları sivrileşti. "Beni sakın sevdiğilerimle tehdit etme."

Mirza'nın gözlerinde karanlık bir ateş parladı. "O hâlde sen de benim sevdiğilerime dokunma. Hiçbir öncüye ve yancıya. Tatlı Gri diye seviyor olabilirsin ama Yekta bir yancı ve onun kalbi Körülere Şehri sınırları içerisinde senin bütün sevdiğilerinin kalbinden daha değerli."

"Düne kadar yüzüne bakmadığın yancı."

"Dün dün de kaldı." Mirza itiraz kabul etmiyordu. "Sana d. lerimin de yarınlarımın da hesabını verecek değilim. Seni uyardım. Kunter yapmazsa ben yaparım ama eminim ki benim aklımdan geçen bin katıyla cezalandırır seni. O yüzden tatlı Gri'ne iyi davran. Gözüm üzerinde."

Mirza ringden inerken Devin onun arkasından bir küfür savurdu. Mirza bunu duysa da geri dönüp herhangi bir tepkide bulunmadı.

Bunun yerine Zelihaların atış talimi yaptığı alana geçip bizi oradan almaya koyuldu.

"Bu herif ne zamandan beri seninle ilgileniyor?" Bir küfür daha savurdu. "Bu şehirde senin canını benden daha fazla önemeyen biri varmış gibi." Dudaklarının arasından kopan öfkeli hırıltıyla birkaç küfür ardı ardına sıralamaya devam etti. "İstemeden oldu." Sonunda yangın yerine dönen bakışlarını Mirza'dan alıp bana döndü. "Sevdiğim herkesin üzerine yemin ederim ki niyetim seni zehirlemek değildi."

"Biliyorum, o da biliyor. Herkes biliyor."

"Biliyorsun, değil mi?" Bir nefesi güçlükle bıraktı. "Günlerdir kim içimi yiyor. Ya farklı düşünüyorsan, ya artık bana güvenmiyorsun? Seni korumaya çalışırken seni kaybettiğimi düşündüm. Her şeyi görebildiğimi sanıyordum ama senin gözlerinin Kunter'e nasıl bakışını görememiştım. Şüphelenmişim ama ihtimal vermemişim. Sadece hayatta kalmaya çalıştığımı sanıyordum. Ve bunun için ona kalandığını."

"Ben de öyle sanıyordum," derken yorgun hissettim. "Onun gözlerine bakmak benim için ihtiyaç haline gelene dek. Yüzü, gözleri, m. leri... Kunter'in kendisi." Derin bir nefesi içime çekip seslice bıraktım. "Onu anlayabileceğime inanmazdım. Anlamaktan da öte, on. sa kendimi düşünmek istemeyeceğim kadar seveceğime. Artık karşı k. yda yalnız başıma değil, onunla bir gelecek istiyorum."

Devin parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Kollarını göğsünde kavuştururken dudaklarını hızlıca yaladı. Ne hissettiği hakkında sır vermiyordu, kapalı bir kutuydu şu anda. Onaylamayacağını biliyordum ve ondan onay da beklemiyordum aslında. Kalbimde ya. nan hiçbir şey için kimseden onay almayacaktım. Aşkta da sevgiden de nefretten de. İyi ve kötü ne varsa kalbime dokunan, bu kalbimle benim aramdaydı.

"Yani ona güveniyor musun?" diye sordu kaşlarını kaldırırken. "Bütün bu hisler ona güvendiğin için mi var oldu yoksa hislerin y. zünden mi ona güvendin?"

Bu ayrım önemliydi, tüm insanlık için. Hisler insanı ustaca kan. dıran birer zehirdi ne de olsa.

"Ona güvendim, Devin." Onun da bana bu konuda güvenmesini istiyordum. "Onu dinledim, onu gördüm. İnan bana senden daha çok

avguladım onu. Kunter için iyi diyemem ama onun için şeytan da diyemem. Senin için diyemeyeceğimi gibi. Sadece kalbine uzanıyordum, senin kalbine uzandığım gibi. O yüzden ne onun avcısı ol ne de onun avı. Sadece yanında dur, ne onun yanında ne de karşısında. Sendeki ürettikim bu."

Devlin kollarını çözüp ellerini bana doğru uzattığında onun ellerini tuttum. Dudaklarına güçlkle de olsa bir tebessüm yerleştirebildim. Güne sevindim. Çünkü benim bir kız kardeşim yoktu ama Devlin'in ellerini tutunca kız kardeşimin ellerini tutuyormuş gibi hissediyordum. Beni koruyup kollayan ablam gibiydi aslında. Onu kaybetmek istemiyordum. Ne onu ne de Kunter'i. Birlikte savaşacak çok şeyimiz vardı ve daha şimdiden birbirleriyle savaşmalarını istemiyordum. Düşmanımız içimizden biri değildi, tahtında oturup tacını parlattıyordu. Birbirimizi yemeye başlarsak bu ancak onun zaferine eşlik etmek olurdu.

"Ben kimseyi yarı yolda bırakmam, hele ki tatlı Gri'mi hiç." Bu kez gerçekten gülümsüyordu, kalpten bir samimiyetle. "Benim bir ablam vardı, öldü. Sonra kendime bir kız kardeş buldum ve o dışarıda, mutlu bir hayat sürüyor. Ve sonra seni buldum, seni gördüğüm ilk anda senin ellerinden tuttuğum bu anı görebiliyordum. Aradığın şeytan Amber diyorsan tamam, sana güveniyorum. Sana her zaman güveneceğim ve senin de bana her zaman güvenebileceğini bilmeliyim."

Bir elimi çekip serçe parmağımı ona uzattım. "Sonsuza dek, diyelim mi?"

Güldü ve parmağını parmağıma doladı. "Demek cehennemde de birlikte olacağız." Kıkırdarken bütün endişelerinden sıyrılmış gibi göründü. "Orada da senin için zebanilerin boğazlarını keserim o hâlde. Bence yüz yıl önce de, önceki hayatlarımızda sen bir prenestin ve ben de senin şövalyen."

"Yüz yıl önce kadınlar..."

Hemencecik lafımı kesti. "Yüz yıl önce de bin yıl önce de olsa kadın olarak her şeyi yapabilirdim ben. Konu tartışmaya kapalı, tarih bile olsa."

Ona gülmekten alamadım kendimi. "Tamam, her başlangıçta bulmuşuz birbirimizi. Bu da yeni bir başlangıç." Kenetlenen serçe parmaklarımızı aşağı yukarı salladık. "Sonsuza dek."

Devlin ayağıma çelme takip beni ringde sırtüstü yatırdı ve üstüme çekip yumruğunu suratıma salladı. Kafamı son anda sağa çektiğimde yumruğu ringin mavi zeminine indi.

Nefes nefese, şok içerisinde, "Sen..." dedim güçlkle ve ne diyeceğimi bilemez bir hâlde. "Söz vereli daha birkaç saniye oldu."

Ne düşüneceğimi şaşırmıştım. Anlayamamıştım ne yapmaya çalıştığını. Az önce söz vermemiş miydik birbirimize? Bu da neydi şimdi? Hepsini bir palavra mıydı, kandırmış mıydı beni? Neden?

Keskin bakışları parladı. "Kaan da fena sayılmaz ama senin daha iyi bir eğitime ihtiyacın var." Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Yani bana, Gri. Reflekslerin kuvvetli ama daha iyisine ihtiyacımız var. Bir gün Kötülerin Şehri halkı korkudan önünde diz çökecek."

Ayağa kalkıp elini tutmam için uzattığında yüzüme düşen bir tutam saçım bıraktığım nefesle havada uçtu ve yeniden yüzüme düştü. Elini yakaladım ve o beni yukarı çektiğinde ilk hamlem, ona çelme takmak oldu. Ringin mavi zeminine yüz üstü düştü. Ayağımı altına bastırmak için savurduğumda dövüş konusunda ne kadar usta olduğunu bana kanıtlayacak o hamleyi yaptı. Arkasına bile dönmeden, ayağım sırtına değmeden elini uzatıp ayak bileğimden yakaladı ve beni çekip yere düşürdü.

Ringin mavi zemininde yan yanaydık şimdi. Birbirimize baktık, tamamen çaresiz. Sonra gülmeye başladık. Çalışmaktan bedenimde ne kadar kemik, kas ve lif varsa ağrıyordu ama şimdi bütün acılar bir an için uçup gitmişti.

Devlin uzanıp yerdeki elimi tuttu. "Sonsuza dek."

Ellerimizi kaldırdım. "Her başlangıçta ve sonda."

Zeliha'yla eve döndüğümüzde Kunter evde değildi. Bana bir mesaj bırakmamış, aradığımda da açmamıştı. Onun için endişe etmemiştim çünkü asıl endişe edilecek durumda olan bendim ve tabii hemen yanımdaki Zeliha. İsimsizler eşliğinde buraya gelmiştik, yani güven-deydik. Kapıda iki İsimsiz güvenliğimizi sağlamakta görevliydi ve bu benim içimi biraz olsun rahatlatıyordu. Onları en son tehdit etmiş olsam da hâlâ görevlerini layığıyla yapıyorlardı.

Salona geçmiş, günün yorgunluğuyla kendimi koltuğa bırakmışım. Zeliha da benden farksızdı ama o sakin bir şekilde tekli koltuğa oturmayı seçmişti. Gözümün içine bakıyordu, sanki bir şey soruyordu ya da sorgulamak ister gibi ama anlamamıştım. Günlerdir birlikteydi, neredeyse her gün çalışıyorduk. Birkaç gün dışında eğitim salonuna benzer gitmemişti ama şimdi bir sürü sorusu varmış gibi suratına bakıyordu.

Bu onunla evde ilk yalnız başınıza kalışımızdı. Belki de bundan önce de.

"Sana bir şey yapacağım mı endişe ediyorsun?"

Zeliha siyah, küçük ve çekik gözlerini kırıştırıp başını iki yana salladı. "Elbette hayır, aklımın ucundan bile geçmedi. Ben sadece seninle bir konu hakkında konuşmak istiyordum ama nasıl söyleyemedim."

Koltukta doğrulup sırtımı yasladım. "Biri bir şey mi söyledi?"

Onu gözümün önünden ayırmamaya dikkat etmiştim. Çünkü belki de ondan daha çok önem veriyordum. Gri düşmanlığı canla başla mücadele edeceğim bir konuydu ve o bu konunun hedefiydi.

"Bunu nasıl söylesem..."

Küçük, oval yüzüne düşen siyah saç tutamlarını kulağının arkasına atarken yanakları kızarmaya başladı. Gözlerini uzun uzun gözlerimde tutamıyor, mütemediyen kaçırıyordu. Zayıf dizleri otururken birbirine dokunuyordu. Omuzları düşmüştü, kendinden emin bir tavır sergilemiyor ve dik bile duramıyordu. Onu Sarah'a benzetiyordum ama Sarah'ın aksine o epey çekingendi. Sarah dışlıydı, beni gerçekten sevmese o çok sevdiğim buz dolu küvette beni boğardı.

Son anına kadar savaşmış olmalıydı. Duvardaki kanlı el izi de bunun kanıtıydı. Acaba son anında ne düşünmüştü? Benim yüzümden ölmek üzere olduğunu mu? Böyle düşündüğünü bilebilmemin bir imkânı olsa kahrımdan öldürdüm sanırsam.

"Öncü Kunter benden nefret ediyor, öyle değil mi?"

Zeliha'nın sorusuyla yeniden olduğumuz âna döndüm. Nefes almamayı bu süreçte bırakmış olmalıydım ki nefessiz kaldığımı fark edip derin bir nefesi içime çektim.

Nefesi bırakırken, "Ne?" diye sordum henüz düşünmeden. "Yarın bir hareketi mi oldu?"

Onlar hiç yalnız kalmamışlardı. Olaydı bunu gözlemlerle görürdüm. Hem zaten Kunter her ne kadar Zeliha'dan hazretmeye de onay vererek değildi. Gerekeceği sürece onunla göz teması bile kuruyordu ki, Yemek masasına geçtiğimizde Zeliha yokmuş gibi davranıyordu. Sanki hâlâ yalnızca ikimiz yaşıyorduk evde.

"Hayır ama işte... O en kötü. Yani konuşulanları duydum az çok. Grilere olan nefretinden de Grilerin katliamından da haberdardır. Cesetlik azılı bir katil. Senin hatırın için beni burada tutuyor gibi."

"Öyle," diye yanıtladım hiç evirip çevirmeden. "Kunter Körülerin Şehri'nde göze çarpacak iyiliklerden kaçınır. Halkın sadakatini kazanmak istemiyor. Bu şehirde kimse birbirine kolay kolay yardım etmez. Bir öncünün yardımına kolayca göze çarpar, adam kayırma olarak görünür."

"Sen de bir Gri olduğun için bana yardım ediyorsunuz."

"Bir gün Grilerin hükmü Körülerin Şehri'nde geçecek ama o güne kadar birbirimizin arkasında durmalıyız. Kendime tek bir Gri'nin daha Siyah'ın elinde ölmesine izin vermeyeceğime dair söz verdim. Ölümüne mahkûm olanlar olarak anılmayacağız. Madem bu şehirden kurtuluş yok, o hâlde kendimize burada bir yer edinmeliyiz, değil mi?"

"Öyle tabii," derken gözlerini yuvalarında sağa doğru çevirdi. Sanki söylemeye çekindiği başka bir şey vardı ama anlayamamıştım. "Yancı olduğumda kurtulmuş olacağım. Senin gibi güç sahibi olacağım. Senin gibi beni öldürmek isteyen herkesin karşısında dikilmeye cesaretim olacak."

"Saygı cesaretle bağlantılı evet ama unutma ki sen bir Gri'sin ve şehrin sana daha seni tanımadan ön yargısı var. Ben güç sahibi değilim, etrafım yeterince güçlü olanlarla çevrili. Bugün sen hâlâ hayattıysan bu onların yaydığı korku sayesinde, benim değil."

"O gün meydana gördüğüm kadın sen değil miydin?" diye sordu kollarını merakla kaldırırken. "Herkesi karşısına alan başkası mıydı? Kimse sesini çıkarmazken sen benim sesim oldun. Burada saygı duyulacak biri varsa sensin."

Dudaklarım hızla bir cevap vermek için aralandı ama sonra ne diyeceğimi bilemedim. Kendi kendimi hafife aldığımı ancak Zeliha söyleyince fark etmiştim.

"Kadın, kadının sesi olmalı."

"Ve senin bütün kadınların sesi olmaya cesaretin var." Bana gülünürken çok tatlı göründü. "Sana minnettarım, Yekta. Son nefesime kadar da minnettar olacağım. Mirza senden şehrin umudu diye bahsederken başta bunu abartı bulmuştum ama şimdi düşününce sanırım doğruyu söylüyor. Yalnızca senin ışığını görebiliyorum, diğer herkes karanlık."

"Mirza benden böyle mi bahsediyor?" Bunu düşünmek bile gülmemeye neden oldu. "Tarafta değiştirince bambaşka birine dönmüştü." Koltuktan kalkıp gerindim. "Ben bir duş alacağım, çok pis hissediyordum. Bugün henü ringde sekiz kere yerde yuvarladığı Devini."

Zeliha hemen ardından ayağa kalktı. "Ben de bizim için yiyecek bir şeyler ayarlayayım." Midesini ovuşturdu. "Açlıktan ölecek gibiyim."

Zeliha mutfığa giderken ben merdiveni tırmanıp üst kata çıktım. Kunter'i bir kere daha aradıysam da açmadı. Söylenerek telefonu yatağın üstüne bırakıp banyoya ilerledim. Terli ve pis kıyafetlerimden kurtulup onları sepete yuvarladıktan sonra boynumda kayan kolyemi düzeltiltim.

Mirza'nın zincirini kopardığı kolyeyi komodinin üzerine koyduğum bir gecenin sabahında yenilenmiş zincirle karşılaşmıştım. Kunter fark etmiş, sabah ilk iş kolyeye yeni bir zincir takmıştı. Sorgulamamıştı da, sanırım yanlışlıkla kopardığımı düşünmüştü. Eğer Mirza'nın kopardığını bilseydi onun da bir yerlerini koparırdı gibime geliyordu.

Hızlıca duş alıp siyah *jean* ve dar bir gömleği üstüme geçirdim. Botlarımı ayağıma geçirip iplerini çekiştirirken klişe giyinmekten ne kadar sıkıldığımı fark ettim. Başka bir şansım olsa çok süslü bir kadın olabilirdim ama başka şansım yoktu. Amber süslenebilirdi, topuklularının üzerine zarafetle yürüyebilirdi çünkü halkı onu kovalamıyordu ya da ölüm tehditleri almıyordu. Devini ise topuklu ayakkabılar içinde âdeta spor ayakkabı giymiş gibi rahatı. Birini öldürmek için de rahat kıyafetlere ihtiyacı yoktu.

Havluyla saçımın nemini alırken banyodan çıktım. Karanlık koridorda ilerlerken bir yandan Kunter'e mesaj yazıyordum. Ne zaman geleceğini merak ediyordum. Onu en son sabah, kahvaltıda görmüştüm. Gün içinde sesi soluğu çıkmamıştı.

Merdivenin başına geldiğimde başımı telefonda kaldırıp ileriye baktım. Zifiri karanlık. Kulaklarım seslere dikkat kesildi. En ufak ses

tekru evde. Zeliha yemek hazırlıyor olmalıydı ama buna dair bir şey duymıyordum. Koridora mutfaktan ıfık bile yanıımıyordu.

Bir basamak indiğimde arkamda kalan koridorun sonundaki pencere gıcırdayarak açıldı ve şiddetli bir rüzgâr koridorda gezinmeye başladı. Yağmur yağıyordu. Islanan toprağın kokusu kısa sürede koridora dolup burnuma ulaşmıştı.

Eve yayılan soğuk rüzgâr içeriye daha da soğutmadan pencereyi kapatmak için indiğim basamağı geri çıktım ve koridorda ilerledim. Sonbaharın son zamanlarıydı, kış gelmek üzereydi. Açık bir pencere en kısa sürede buz gibi yapıyordu.

Karanlıkta hızlı adımlarla ilerlemeyi sürdürdüm. Bütün vücuduma garip bir gerginlik yayılmıştı. Elimdeki nemli havluyu sıkıp kendime başarısız bir savunma aleti yaratmaya çalışır gibi bir hâlim vardı.

Pencereye ulaştım ve pencereyi itip kapattım. Banyoya girmeden önce kapalı olduğuna emindim, koridorda rüzgâra dair hiçbir şey yoktu. Fakat şimdi pencereyi kapatmama rağmen rüzgârı hissedebiliyordum. Sanırım eski odamdan, Zeliha'nın kaldığı odadan koridora yayılan bir rüzgârdı.

O odaya hâlâ girmek istemiyordum ama en azından kapısını çekiپ kapatabilirdim.

Zeliha neredeydi acaba? Odada mıydı? Odadaysa bu soğukta neden penceresi açıktı? Hem neden bütün ışıkları kapatmıştı? Yoksa ben banyodayken çöken karanlık mıydı bunun sorumlusu? Belki de hiç açık değillerdi ama ben farkına varamamıştım.

İçime oturan huzursuzluğu yok saymaya çalışarak koridorda ağır ağır ilerledim ve kapının önüne geldiğimde ister istemez nefesimi tuttum. Ortalığa çöken sessizliğe kulak vererek orada öylece dikildim.

Bu kapiya en son böyle yaklaştığımda içeride Sarah'ın cansız bedenini bulmuştum.

Bir an için durdum, gözlerimi kapatıp sıktım ve gözümün önüne gelen o kanlı manzarayı kovalarcasına başımı iki yana salladım.

"Hayır," diye mırıldandım kendi kendime. "Tekrar aynı şey yaşamayacak." Göz kapaklarımı aralayıp elimi kapının kulpuna uzattım ve hafifçe dokunup ittim. Kapı, sessizliğin ve karanlığın içinde gıcırdayarak aralandığında ilk gördüğüm şey açık pencere yüzünden çıkan beyaz perdeydi.

İpği yaktım.

Bir an için gördüklerimi zihnimde oturtabilmek için öylece gözümü dikip odanın içine baktım. Görmeyi beklediğim manzara o kadar korkunçtu ki içerinin boş olması garip gelmişti.

Zeliha içeride değildi.

Tuttuğumu ancak fark ettiğim nefesimi bıraktım. Bir an için kalbim öyle hızlı çarptı ki başımın döndüğünü hissettim. Kurum yapmadığım bir an bile yoktu. Bu şehir beni bambaşka birine döndürmüştü.

Karanlığın içinde ardıma doğru döndüm ve koridorda ilerlerken ışıkları yakıtım. Koridor aydınlandığında kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım bile. Muhtemelen Zeliha da mutfaktaydı ve kapıyı kapamıştı. Antrenman sonrası hep deli gibi acıkiyordu ve bir şey yemeden kendine gelemiyordu. O mutfığa koşarken ben banyoya koştum hep. Yemeği hazırlarken dayanamamış, yemeye başlamış olmalıydı.

Koridoru hızlı adımlarla aşım merdivene ulaştım ve basamakları birer birer inmeye koyuldum. Aşağı incek, bütün ışıkları tek tek yakacaktım. Sonra bir müzik açım Zeliha'yı bulacaktım. Işık ve ses ihtiyacım vardı şu andan itibaren.

Son basamağı atlayıp salonun kapalı kapısına ilerledim. Salon da bir plak çalar vardı ve Kunter'in de bir plak koleksiyonu. Dolaba içinde tozlanmayacak şekilde saklıyordu Kunter onları. Güzel bir plak seçer, bütün evi müzikle inletirdim ve şu gergin hava hemencecik kapı olurdu.

Kapının kulpunu yakalayıp oyalanmadan içeri daldım. İçeri girer girmez patlayan silah sesiyle kaskatı kesilip olduğum yere çivilenmen bir oldu. İlk anki huzursuz önsezim nihayet anlam kazanırken içimdeki korku ve öfke birbirine karışarak bir kakofoni yarattı.

Silah sesinden sonra kulaklarıma dolan inleme sesi, ardından gelen derin sessizlikle birlikte ruhumdan bir parça kopup gitti sanki.

Bu nasıl olmuştu emin değildim ama bir isimsiz tam karşımda iki büküldü ve ölüydü. Gözlerimi hafif yana kaydırduğmda salondaki ortasındaki bir diğer cesedi gördüm. Kapıda nöbet tutan iki isimsiz de şu an salonda ve ölüydüler.

Kanımın çekildiğini hissettim. Gözlerim bir an için karardı ve dengemi bulabilmek için kapının pervazına tutunmak zorunda kaldım. Geriye doğru adımlarken ne düşündüğümünden de ne yapmam

gerektiğinden de emin değildim. Az önce Kunter'in lanuizlerinden biri ölmüştü. Kim cesaret ederdi buna?

Ne olduğunu anlamaya çalışırken geriye doğru adımladım. Buradan çıkıp gidecektim. Önce Zeliha'yı bulmalıydım ama gidecektim. Kunter'i bulacaktım ya da Devinleri. Siyah Bölge'den çıkmak en mantıklısıydı. Bir şey dönüyordu, birileri bir şeyleri göre almıştı. Belki de Kunter'in yokluğu bundandı. Ona da bir şey yapmışlardı.

Sırtım birine çarpma kadardı gerileyişim. Korku, bıçak kadar hızlı ve pürüzsüz bir hamleyle tenimi yarıp geçerek kalbimin ortasına tahrir kurarken, ardımda yükselen derin nefeslerle kanım iyice çekildi.

Kapıyla aramda bir bir buçuk metre vardı ve oraya koştuktan başka şansım yok gibi görünüyordu. Elimde kendimi savunabileceğim tek şey, nemli bir havludan ibaretti.

"Yancıya dokunmak yasak." Sesim hırıltılı bir fısıltıdan ibaretti.

"Burada ne oldu?"

Gözlerim cesetlerin üzerinde hızlıca dolanırken arkamdan yükselen sesle sanki yıllar sonra içime derin bir nefes çekmişim. Arkamda azı bir katil değil, Zeliha vardı. Ona dönerken aklımı kaybetmiş gibiydim. Zeliha korkudan kaskatı kesilmişti, benden çok daha beter bir hâldeydi ve siyah gözleri ıslaktı. Korkudan altına kaçırarak küçük bir çocuğu andırıyordu.

"Buradan girmeliyiz," dedim tek nefeste ve onun eline uzandım.

"Sadece sakın kalmaya çalış. Güvenli bir yere gidene dek beni takip et." Elini yakaladım ve kapıya uzandım. "İçeride hâlâ biri olabilir."

Kapıyı henüz açmıştım ki dışarı çıkamadan Zeliha elimi bıraktı. Hızlıca ona çevirdim başımı, meraklı gözlerle izledim olanı biteni. Geriye doğru adımlayıp, benden uzaklaşırken bakışları suçlayıcıydı.

"Burada ikimizden başka kimse yok." İsimsizlerin cesetlerine doğru göz ucuyla bakarken sertçe yutkundum. "Onlar yalnızca bizi koruyordu." Eleştirel bir bakışla beni süzdüğünde kendimi baştan aşağı benzer bir bakışla görme ihtiyacı hissettim. "Neden?" Sesi çatlak ve tadı. "Neden yaptın bunu?"

Kapıda şok ve dehşetle donakalmıştım. Bu nasıl olurdu, Zeliha nasıl böyle düşünebilirdi, aklım almamıştı. Gözlerimi uzunca bir süre Zeliha'ya diktim. Bir an için bu suçlayıcı tavrı için onu boğazlamak bile istedim.

"Bu bir kumpas," Sonunda yerimden kıpırdayıp yeniden ona uzanabildim. "Oyalanma lüksümüz yok, Zeliha. Hemen burayı terk etmeliyiz. Hep daha fazlası gelir, hiç tek çatışmayla bitmez gece."

Ona uzanmaya kalktığımda benden kaçtı. Arkaya doğru o kadar hızlı hareket etti ki basamaklara çarpıp merdivene doğru düşerken korkudan çıldırmış gibi göründü.

"Burada bizden başka kimse yok!" diye çığlık attı. "Silah sesini duydum ve orada yalnızca sen vardın. Sendin o! Neden? Neden öldürdün onları?" Gözleri ıslanmış, rengi atılmıştı. "Bir Gri olduğumu sanıyordum. Bir Gri ne zamandan beri bir katil? Neden?" Bir cevap istediği, bunun için kıvrandığı çok açıktı ama onun aradığı cevap bende değildi. "Ne istedin onlardan?"

Bana yargılayıcı küçük gözlerle bakmayı sürdürdü. Kulaklarımda bir çınlama yankılandı. Görüşüm bir an için bulanık ve karanlık bir tünele dönüştü. Zihnimde dönense çok açıktı. Birileri yeni Gri'yi bana düşman etmek ve bizi birleşmeden bölmek istiyordu.

Amber.

Bu şeytanlık da bütün Gri oyunları gibi onun başının altından çıkmış olmalıydı.

"Zeliha," dedim istemeden donuk bir sesle. Bunun Amber'in bir planı olduğu düşüncesi beni şimdiden delicesine öfkelenmeye yetmişti bile. Amber'in adının geçtiği her şey, düşüncesi dahi beni öylece ne kuvvetli kızdırtıyordu ki onu düşünürken konuşmak bende kusur isteği uyandırıyor. "İlk andan beri seni hayatta tutmak için elimden geleni yapıyorum ve şimdi de elimden geldiği kadar buna devam edeceğim. Sana burada insanların ne kadar iler gidebileceğini anlatarak vakit kaybedemem çünkü bu ikimizden birinin, muhtemelen senin ölümünle sonuçlanacaktır."

Elini sertçe yakaladım ve onu zorla çekip kaldırdım. Ayakkabıları zeminde kaydı. Dudaklarının arasından bir çığlık koparken elimi turnaklarını geçirdi ve yırtıcı bir hayvan gibi çizdi tenimi. Anlık refleksle, bunu beklemediğim için elini tutan elim gevşediğinde daha da beklenmedik bir hamle yaparak beni ittirip duvara çarptı. Hemen ardından korku dolu gözlerle bir an için bana baktı, dudaklarının arasından kaçan inlemeyi dinledi ve nefes aldığım ilk anda sanki canı pahasına koşuyormuş gibi bir hızla, âdeta bir panter gibi evden çıkıp kaçtı benden.

Benden kaçtı.

Bu şehirden onu korumak isteyen yegâne insandan.

Andından dışarı çıktığımda fırtına gibi esen rüzgâr bedenimi kısımları esir aldı. Şiddetli yağmur Siyah Bölge'de ıslanmadık yer bırakmadık oluk bırakmamıştı. Karanlık çökmüştü, bölge o çok sevilen karanlığına kavuşmuştu. Sokağın solundan dönen Zeliha henüz sokağa çıkarken yolunu kaybetmişti. O, tek başına hiç Siyah Bölge'de adım atmamıştı ve şimdi onun için ölüm demek olan sokaklarda onu koruyan tek kişiden canı pahasına kaçıyor.

Sokağın sonuna kadar peşinden koşup durdum, arkasından baktım. Ara sıra omzunun üstünden gelip gelmediğime bakıyordum, onun celladı olmak için sıraya girmiş olan Siyahların arasından onları hehe kaka geçiyordu. Akşamın bu saatlerinde hızlıca dolup tıklım tıklım olan caddede kurtların arasına düşmüş bir kuzudan farksızdı ama o kuzudan korkuyordu.

Peşinden gidip gitmemek konusunda kararsız kaldığım o noktada gözüme biri ilişti. Sadece bir an için Zeliha'nın benden uzakta olmasının şu an için daha iyi olacağını, henüz kötülüğün en ufak parçasını görmüş bir Gri için birini suçlamanın çok kolay olduğunu düşünüp geride durmaya karar vermek üzereydim. Fakat gözüme ilişen kişi, karanlığın ve kalabalığın içinde, şiddetle yağan yağmurdan diğer insanlar gibi hiç rahatsız olmayan ve doğrudan bana bakan Başcellat'tan başkası değildi. İnsanlar farkında olmadan onun önünden geçip gidiyordu, yağmur onu olabildiğince saklıyordu ama ben ona bakarken onunla ilgili her şey çok netti. Elindeki sıcak damgaya kadar.

Mesaj açıktı, bu Amber'in oyunu değildi. Bu, Başcellat'ın oyunu ve tiyatro başlamak üzereydi. Başoyuncu, Zeliha'ydı. Onun ölümüne yeni bir sahne yazılmıştı.

İleriye doğru atıldım. Adımlarım Amavut kaldırımlı taş zeminde kayarak ilerledi. Yağmuru bir şenlik gibi karşılayan Siyah Bölge halkının arasından sıyrılmak bu gece daha zordu. Birini itip geçtiğimde bir diğeri önünde beni sıkıştırıyordu. Bir konser alanındaymış gibi, anbean daha da sıkış tıktık bir hâl alıyordu cadde ve ben bunun ölüm tiyatrolarının bir parçası olduğunu, bunun da sahne öncesi bir gösterim olduğunu biliyordum.

Etrafıma bakındım, ümitsiz bir vakaydım. Hızla açılıp kapanan gözlerim tanıdık bir yüz ararken daha fazla çaresiz hissettiğim bir sürü

anla bu an çarpıştı zihnimde. Daha çaresiz hissettiğim olmuştu, sokağın ortasından gelmişti. Bunun da gelebilirdim.

Bir söz vermiştim, kendime bir yemin etmiştim. Hepinin karşısına dikilmiş ve bir Gri'yi daha onlara yem etmeyeceğime dair bir yüklenmiştim. Zeliha benim gibi damgalanmamalıydı, o tiyatro salonunda bir Gri savunucusundan daha beter bir hâlde ölmemeliydi, bir Gri savunucusunu öyle katledenler bir Gri söz konusu olduğunda ne kadar ileri giderlerdi?

Zeliha'nın peşinden giden Başcellat'ın peşindeydim. Hızla ilerlerken bir umut etrafıma bakınıyor, en azından damgalanmış bir Gri savunucusu arıyordum. Benim tarafımda olan biri, Kunter'e ya da bana yardım edebilecek birine ulaşabilirdi. Kunter'e ben bile bugün ulaşamamışken bu mümkün olur muydu emin olamasam bile.

Neredesin, Kunter?

Kalabalık caddeden dar bir sokağa, dar sokaktan küçük bir meydana çıktım. Meydandan karanlık bir sokağa dalan Zeliha'yı gördüysem de Başcellat gözden kaybolmuştu.

Bu bir tuzaktı ve Zeliha çoktan tuzağa çekilmişti. Yağmurun şiddetli gürültüsü eşliğinde ona birçok kez bağırışmış, bunun bir tuzak olduğunu haykırışmışım ama beni duyduysa da durmamıştı. Sanki elimde bıçakla onu kovalıyormuşum gibi can havliyle benden kaçmaya devam etmişti.

Nefes nefese bir şekilde karanlık sokağa birkaç adım atmışken durdum. Zeliha'yı kaybetmiştim, sokağın sonundan dönüp dönmediğini göremeyeceğim kadar görüşüm kısıtlanmıştı. Peşinden gidersen elbette onu tekrar yakalayabilirdim ama bu bile bile tuzağa koşmak şovun bir parçası olmak anlamına gelirdi.

Bunu bana izletmek istiyorlardı. Gitmemem en doğrusuydu. Ancak bu şekilde belki Zeliha'nın hayatını kurtarabilirdim ama gidecek olursam hiç şansı kalmazdı. Kunter'e ulaşmalı, Devinleri bulmalıydım. Mirza da gelmeliydi. Bunu tek başıma yapacak olursam ancak onların yemini yutmuş bir balık olacaktım.

Göğsüm hızla inip kalkarken sertçe yutkundum. Boğazım yarığın yerine dönmüştü. Ne geri adımlayıp gidebiliyordum ne de karanlık sokakta ilerleyebiliyordum. Sular tenimde kayıp gidiyor, zaten ıslak olan saçlarımdan akan sular yerdeki su birikintilerine damlıyordu. Kirpiklerime çarpan damlalar göz kapaklarımı tamamen açık

tutmamı güçleştirmişti. Kısık gözlerle karanlığa bakıyor, doğru olanı yapacağımın emin olmaya çalışıyordum. Yanlış kararım, Zeliha'nın ölümüyle sonuçlanacaktı.

Bir nefesle arkama döndüm. Sadece birkaç adım atmıştım ki karanlığın diğer tarafından kopan yürek yakan çığlık kulaklarıma doldu. Omzumun üzerinden arkama baktım, karanlığa. Şiddetli yağmurun bile bastıramadığı bir çığlık daha karanlıktan yükseldi.

Çok yakınımdaydı ve canı yanıyordu.

Durmam mümkün değildi.

Karanlığın içine daldım. Bir şimşek çaktığında gök aydınlandı ve karanlık kısa bir an için dağıldı. Sokağın sonunda, duvarın kenarında kıpırdanan bir beden gördüm ama onun Zeliha mı yoksa bir başkası mı olduğunu anlamakta güçlük çektim. Yine de o tarafa doğru koştum. Karanlık yeniden çöktüğünde duvara dokundum ve yanında eğildim.

"Zeliha?" Benim sık nefeslerimle onun inlemeleri birbirine karıştı. "Zeliha!"

Bir iniltiyle, "Yekta," dediğinde o olduğundan emin olmuş oldum. Ona tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım ama en azından onu bulmuştum. Şimdi onu karanlıktan çıkarıp güvenli bir alana götürmem gerekiyordu. En azından daha fazla ilerleyememişti.

Kolunu elimle arayarak buldum ve sıkıca tutup onu kendimle birlikte ayağa kaldırdım. Sanki elden ayaktan kesilmişti, kas gücü kalmamıştı. Ayakta durmakta zorlandığını fark edince kolunu omzuma atıp onu bütün gücümle aydınlığa doğru çekestirmeye başladım. Adımları savsaklı, güçlü ve hızlı olmaktan çok uzak. Ama yine de en azından ilerleyebiliyorduk.

Kalbim nabzımda atıyordu. Başcellat neredeydi? Ona bunu o mu yapmıştı? Öyleyse neden bırakmıştı? Bizi görüyor muydu? Bu da oyunun bir parçası mıydı? Zeliha'yı güvenli bir yere götürebilecek miydim? Canı neden yanmıştı? Neden güçten kesilmişti? Yaralı mıydı? Yaralıysa yarası ölümcül müydü? Siyah Bölge'de doktor yoktu. Onu kurtaracak kadar zamanım olur muydu? Kunter neredeydi?!

Karanlık sokaktan sokak lambalarının cılız ve kesik kesik yandığı küçük meydana çıktığımızda Zeliha'nın ayakları birbirine dolandı ve yere düştü. Onunla birlikte dizlerimin üzerine düştüm.

"Bana..." dedi güçlükle. Yerde, suların içinde adeta acıdan kırılıyordu. "Bana ne yaptılar?" Bir çığlık daha dudaklarının arasından kopup gittiğinde ona gürleyen gök eşlik etti. "Canım..." Elini kürek kemiğinin üzerine bastırırken iniltiler dudaklarından akıp gidiyordu. "Canım çok yanıyor. Sanki etim yanıyor."

Karanlığa baktım. "Zeliha." Kürek kemiğine bakmadan ona ne yaptıklarını anlamıştım. "Gitmemiz gerek." Kolundan yakaladım ve ayağa kaldırmaya çalıştım. "Sahne başladı, uzaklaşmalıyız."

Kendi canım için endişe etmiyordum ama onu koruyabileceğimden emin değildim. Beni dinlemezlerdi, bana saygı duymuyorlardı ve Zeliha'ya ne yapacaklarsa bu bana yapmak istediklerinin sadece bir ön gösterimi olacaktı.

"Yandım," derken hıçkırığa hıçkırığa ağılıyordu. "Yaktılar beni, Yekta. Cayır cayır yaktılar." Çığlıkları ardı ardına dudaklarının arasından kopup gidiyordu. "Dayanamıyorum bu acıya." Yerde iki büküm olmuştu, onu çözüp kaldıramıyordum. "Niye... Bana bunu niye yapıyorlar? Ben kimseye bir şey yapmadım. Niye..."

Anlayabiliyordum onu. Beni de yakmışlardı ve üstelik yanar yamaz tuzlu suyla yıkanmış ve katbekat fazla acıyla boğuşmuşum. O an ölmek, o acıyla başa çıkmaktan daha kolay gelmişti. O an ölseydim, bu yalnızca acının son bulduğu huzur dolu bir son olurdu. Her anını hatırlıyordum, bütün hayal kırıklıklarımla beraber.

Zeliha'yı çekiştirmeyi bırakıp önünde eğildim ve iki bileğinden de yakaladım. "Bana bak." Baş zemine doğru eğikti. "Bana bak dedim sana!" Siyah küçük gözleri güçlükle gözlerime dokundu. "Eğer biraz daha burada böyle ağlayıp kıvrınacak olursan öleceksin. Birazdan, bu acının binlerce kat fazlasıyla. Gözünün yaşına bile bakmayacaklar ve sen öldüğünde belki bazıları ölecek ama geri kalanı şehirde terör estirmeye devam edecek. Sen acı içinde, hiç tatmadığın kadar büyük bir vahşetle öleceksin." Ağlamayı kesmişti, kıvrınmayı da. Yine de yutkunamıyor, nefes alamıyor gibi görünüyordu. "Sadece biraz dayan ve bana biraz olsun güven. Ölmene izin vermeyeceğim."

Bir nefes kadar kısa bir sürede, göz açıp kapayıncaya kadar. Isık sesi, şiddetli yağmurun arasından dalıp kulaklarıma doldu. Bir an vızıltısı sandım önce ama sonra kulağıma keskin bir sızı yayıldı. Elim kulağıma gitti. Üzerimde yanıp sönen sokak lambasının cızlı ışığında kulağımdan elime bulaşan kana baktım. Şiddetli yağmur saniyeler

arasında kanı parmaklarımdan sildiye de yeniden bulanması için elimi kulağıma uzatmam yeterliydi.

Kulağıma sıyıran bıçak, önümde kalan heykele çarpıp kanlı melekcin kanadını kırdı. Kan damlaları kulağımda açılan kesikten önce boynuma, sonra beyaz gömleğime doğru aktı. Kan, üzerimde kızılalan pembe lekeler bırakırken bıraktığım titrek nefes, dudaklarıma çarpan yağmur damlalarını itti.

Zeliha'nın korkuyla irileşen bakışları omzumun üzerinden arkama kilitlenmişti. Güçlükle birbirine bastırdığı dudaklarının arasından bir çığlığın kaçmak üzere olduğu belliydi.

"Ups," diye bir ses yükseldi arımdan. "Özür dilerim, yancı. İstemeyerek oldu, lütfen canımı bağışla. Hedefim sen değildin."

Alay dolu ses, kulağıma tırmaladı. Beni şovlarının bir parçası haline getirirken bundan epey keyif alıyor olmalıydılar.

Heykeli kıran bıçağa uzanırken, "Ups," diye mırıldanarak alayına eşlik ettim. Şiddetli yağmurdan görüşüm iyice bulanıklaşmıştı. Diğer elimin tersini gözlerimin üzerinden hızlıca geçirdim ve damlaların yarattığı bulanıklıktan biraz olsun kurtuldum. "Umarım cehennem buradan daha iyi bir yerdir."

Zeliha'nın şaşkın bakışları iki taraf arasında gidip gelirken çekip aldığım bıçağı benden beklenmedik bir hızla geldiği yöne doğru fırlattım.

Devin'in verdiği en önemli eğitimlerden biriydi. Son zamanlarda yumruktan çok bıçak sallamıştım. Hedefi on ikiden tutturmak hâlâ güç olsa da dokuz veya ondan tutturmak kolaylaşmıştı.

Omzumun üzerinden arkama baktım. Bıçak, yağmur damlalarını ortadan bölercesine hızla fırlayıp maskeli yedi kişiden birinin koluna sıplandığında bu kez dudaklarının arasından çığlık kaçan onlardan biriydi.

Tam isabet. On ikiden vurmayı hâlâ öğrenememiş olmam, tamamen bir Siyah'a dönüşmemin öyle kolay olmadığı anlamına geliyordu ve bu benim için kötü bir şey değildi. Onlar gibi olmak istemiyordum, zorunda kalsam bile. En azından denemek istiyordum.

Onların kim olduğunu anlamak zor olmadı. Aralarından biri Başcellar'tı ve diğerleri de onun yaveri. Bu maskeleri o Gri savunucusuna öldürürken de takıyorlardı. Bu kez yedi kişiydiler, kadın erkek

karışık. Kimin kim olduğunu anlamam maskelerini çıkarmadan imkânsızdı. Cesaretlerini de bundan alıyorlardı.

Aralarından birinin bıçaklanmasıyla bir karınca sürüsü gibi dağıldılar. Onlara birkaç bıçak daha fırlatmamı bekliyor gibi terikleydiler. İlk anki cesaretlerini biraz olsun kırabildiğim için memnundum.

Onların dağılmasını fırsat bilip bacaklarımın üzerinde doğruldum. Zeliha kolumu yakaladığında henüz tam olarak ayağa kalkmamıştım. Bakışlarımı ona çevirip bakmak zorunda kaldım.

"Yekta," diye mırıldandı tiz, çatlak bir sesle. Attığı çığlıklar belli ki hassas boğazını çoktan yıpratmıştı. "Yedi kişiler." Güçlülük yutkundu. "Hedef benim." Kolumu iyice, iki eliyle birden kavradı. "Lütfen bırakma beni, yalvarırım verme onlara."

Beyaz, soğuktan ve korkudan gri gibi görünen teninden akıp giden yağmur suları gözyaşlarını saklıyordu ama biliyordum ki ağlıyordu. Hiçkırıkları sözcüklerine karışırken o, küçük bir kız çocuğundan farksızdı.

Onu korumak zorundaydım. Bir zamanlar Devin beni canı pahasına nasıl koruduysa. Onun da dediği şekilde, kız kardeşimi korur gibi.

Başımı hafifçe eğmekle yetindim. Ağzım sıkı, dudaklarım düz bir çizgi hâlinde ve bakışlarım her zaman olduğundan çok daha sertti. Zeliha istemeden de olsa ellerini gevşetip kolumu bıraktı. Ayağa kalktığımda Başcellar'ı tam karşımda, benden yalnızca bir metre kadar uzak mesafede buldum. Bana yaklaşımdan hiç çekinmiyordu. Bununla ilgili en ufak bir korkusu yoktu. Kim vardı o maskenin arkasında? Şeytanın ta kendisi olsa iyi olurdu. Bütün bu yaptıklarının bedelini canıyla ödediğinde ondan kurtulmuş olurduk.

"Davetlisin," dedi soğuk, vurdumduymaz bir sesle. "Özel konuk olarak." Çıkardığı davetiyeyi bana uzattı. PVC kaplamayla korunmaya alınmış davetiye gümüş rengiydi ve karanlıkta parlıyordu. "Sahnedan izleyeceksin bu özel şovu."

Davetiyeye uzanıp almak yerine, "Birileri kıyıda açlık ve susuzluktan kuruyarak can vermek istiyor anlaşılan," dedim sert, yüksek bir tonda. "Geçen sefer şanslıydın, ortalığı karıştırmak istemiyordum. Ama bu kez şansın öyle yaver gitmez."

Maskesinin ardını göremesem de kaşlarını kaldırdığına emindim. Benim kalbimi söküp almayı her şeyden çok istiyordu. Hatta belki de

onu da gümüşe boyar, parlatır ve zevkle tiyatro salonunda cam bir fanusta sergilerdi. Bu onun en büyük başarısı olurdu. Sakınan göze nasıl çöp batıyorsa sakınan Gri de onların gözüne batıyordu.

Bana doğru iki büyük adım attığında aramızdaki mesafe rahatsız edici boyutta kısalmıştı. "Ama her seferinde birini kaybettin. Yine kaybedeceksin. Bir gün kaybolan senin hayatın olana dek. O ana dek hayır, şansım yaver gidecek, Gri. Şeytan benimle, kulağıma fısıldıyor seni ne zaman ve nasıl öldürmem gerektiğini."

"Hayatın bir tiyatro oyunu olmadığını anladığında son nefesini veriyor olacaksın."

"Ve sen bunu göremeyeceksin."

Ölmekle bir sorunu yoktu, benden önce ölmek istemiyordu yalnızca. Neden? Nasıl bu kadar gözüne batardım onun? Bir türlü erişemediği için mi bana? Bir tür takıntı mıydı bu? Yoksa Kunter beni koruyup onlardan sakladığı için mi? Bu yüzden olmalıydı. Burada herkes bir şeyleri kafaya takmalıydı ki adada bir gün daha yaşamak çekilir olsun.

"Ne istiyorsun benden?" Hızlıca ekledim: "Canımdan başka?"

Bir kıkırtı dudaklarının arasından firar etti. Şaşırtıcıydı, gülebildiğini düşünmezdim. O maskenin ardında nasıl bir yüz vardı? Gözleri ne renkti? Peki ya saçları? O kumral mı esmer mi yoksa bir sarışın mıydı? Adı neydi ve nereden geliyordu? Onun günahı neydi?

Günahı. Tabii ya. Bu şehirde herkesi günahı şekillendiriyordu.

"Seyircim ol, izle beni." Yeniden güldüğünde buz kestim, her anlamda. "Son nefesine kadar, ön sıradan. Canı bu kadar kıymetli birinin kalbi gümüşten olmalı." Bana bir adım daha attığında aramızdaki mesafe bir nefes kadardı. Eldivenli eli göğüs kafesime uzandı, bana dokunmadan hemen önce durdu. "Ve bu kalp benim olmalı." Parmaklarını avucuna çekti. "Acıdan kanadıktan hemen sonra."

Anlamıştım, evet. O bir katilden fazlasıydı, bir deliydi.

"Bana dokunacak olursan..."

Parmağı dudaklarıma uzandı ama yine dokunmadı, sadece üzerinde neredeyse dokunacakmış gibi durdu. "Şır, korkma. Bu senin sahneden değil, sana layık olan henüz hazırlanmadı. O çok daha büyük ve görkemli olacak. Onların kalbi gri ve değersiz, seninki gümüş ve değerli. Gri ve değersiz olanları toplayana dek onur konuğum ol."

Göz açıp kapayıncaya kadar sürdü. Onun söylediklerini hazineme çalıştığım o kısa anda eli dudaklarımın önünden çekildi ve hemen arkamda duran Zeliha'ya uzandı. Zeliha'nın dudaklarının arasından kaçan tiz, kısa çığlıkla birlikte gerginliğim söndü ve tekme Başcellat'ın dizine indi. Beklemediği bu sert hamle karşısında dizini büküldü ve sağa doğru savruldu. Kendimi Zeliha'nın önüne attım ama ne çare, yedi kişiydiler. O siyah, cübbeye benzeyen karanlık kıyafetleri ve maskeleriyle üzerimize atıldılar, kollarımızdan yakaladılar. Başma siyah bir çuval geçirdiklerinde Zeliha'nın çığlığı Siyah Bölge'yi inletiyordu. Sonra sustu, aniden.

Her yanımlı öfke dolu bir hiddet sardı. Tekmelerimi ve yumruklarımı savurdum. Onların elleri beni zapt etmeye çalışırken ben olabildiğince onları kendimden itip başımdaki çuvaldan kurtulmaya çalıştım ama bir yere kadardı. Çok kalabalıklardı ve beni bir noktada ıslak zemine yatırmayı başardılar. Bileklerime ve bacaklarıma bağladıkları ipleri o kadar sıkıdılar ki beni böyle öldürmeye çalıştıklarını düşündüm. Sıkıp parçalayarak, kan akışımı durduğunda kolayca kalbimi alabilirlerdi.

Çığlıklarımı boğazımı parçalayana kadar durmadım. Sesimi bir şekilde birilerine duyurabileceğime son ana kadar da inandım ama öyle olmadı. Kimse beni duymadı ya da duyanlar da duymazdan geldi demek daha doğru olurdu. Ne de olsa çığlığımı duyanlar o tiyatro salonunda çoktan seyirci koltuğuna oturmuş olacaktı. Bir ellerinde gri diğer ellerinde siyah taşlarla. Gri taşlar avuçlarında kalacak ama siyah olanlar son nefesime kadar bedenime çarpıp acıyı her zerreme dağıtacak.

Bir gün.

Bugün değil.

Bugün bunu yaşayacak kişi Zeliha'dan başkası değil.

Siyah Bölge halkı, bir Gri'ye ancak kendilerinden biri olduğumu kanıtladığında sadakat gösterir. Bir Gri'nin saygı görmesi için kelimeler yetmez. Kan, korku ve karanlıkla unanması gerekir.

BÖLÜM 27

Başımdaki çuval çekildiğinde bir sandalyede bağlıydım. Tiyatro salonunun artık o tanıdık küf kokusu, sahnenin zemininden yükselen kan kokusuna karışmıştı. Etrafımda birileri şursuz denilebilecek şekilde hareket ediyordu. Koşuyor, atlıyor, zıplıyor ve garip sesler çıkarıyorlardı ama bunu neden yapıyorlardı anlayamıyordum. Bunlar Başcellat'la birlikte dolaşan o maskelilerdi. Bunu da içlerinden birinin kolundaki kan lekesinden anlamıştım. Şimdi beyaz giyiyor, birer deliyi andırıyorlardı ama evet, onlardı.

Sahneye gözlerini dikmiş izleyen onlarca seyirci karşımdaydı. Ellerindeki siyah taşlarla her an atacakmış gibi oynuyorlar, gri taşlarını ise tam da tahmin ettiğim gibi saklıyorlardı. Sahnenin ışığı bende değildi, sahnede başka bir yer aydınlatılmıştı ama gözler şaşırtıcı olmayacağı gibi benim üzerimdeydi.

Sahneye Başcellat girdi, elinde kanlı bir bıçakla. Köşede durdu ama bütün gözler onun üzerine döndü. Elindeki bıçağı kullanması için heveslenen onlarca bir an bile gözlerini kırpmadı. Sahnede ilerledi, önümden geçerken bir an için durup başını bana çevirdi.

O çirkin maskesinin ardından bana gülümsediğine yemin edebildim.

Sonra ilerledi, etrafında delicesine hareket eden diğerlerinin arasından öylece yürüdü ve ışığa yaklaştı. Ancak o zaman ışığın kimi aydınlatıldığını görebildim.

Zeliha bir küvetin içindeydi, ağzında kanla ıslanmış gibi duran bir bez parçası tıkalıydı. Islak gözleri onu göreceğim bu anı bekliyormuş gibi yalvarıyordu şimdi bana. Onu kurtarmam için.

Başcellat bıçağını ona uzattı. Zeliha'nın boğazında yankılanan çığlığı sahneyi doldurdu. Gözyaşları akıp giderken ağlamaktan da-
nırlı gibi şişen gözleri patlayacakmış gibi göründü. Islak saçları iyice

dağılmış, siyah teller yüzüne yapışmıştı. Boynundan aşağıya da inmişti ama terle. Korkudan ecel terleri döküyordu tam anlamıyla.

Tek bir söz etmeye fırsatım olmadı. Başcellat elindeki bıçağın ucunu Zeliha'nın ağzının içindeki, sesini bastıran kanlı bez parçasına taktı ve bezi ağzından çekti. Zeliha az önce can havliyle çığlık atıyordu ama şimdi sesi bütün salonda inleyecekken sustu, göğrü hiddetlenip kalkarken nefes nefeseydi. Başcellat kanlı bez parçasını sahneye fırlattığında onun etrafında dönen deliler bez parçasına sanki bir et parçasıymış gibi birer hayvan misali saldırdılar.

Bezi kapan sanki bir şeyi de beraberinde kazanacaktı.

Bezi bütün bu çirkefçe ve hatta canice kapışmanın ardından bir kaptı. Elini kalabalığın içinde havaya kaldırarak kazanan olduğunu sessizce ilan etti. Diğerleri çarçabuk etrafından dağıldılar.

Kazanan ayağa kalktığı anda bir kadın olduğunu kolayca anladım. Boyundan, ince belinden ve saklayamadığı kadınsı hareketlerinden. Bezi öptü ve âdeta reverans yaptı. Seyirciler onu elleri kızarana kadar alkışladı ve ıslık çaldı.

Bu sırada Başcellat hâlâ Zeliha'nın önündeydi. Onu bırakıp gitmeden önce onun halı ve bölücü olduğunu ima eden damgasının üzerine elindeki bıçakla bir kesik attı ve Zeliha'nın acı dolu çığlıklarını âdeta yeni perdeyi ilan eden bir müzikmiş gibi dinleyerek uzaklaştı. Küfürler ağzından inanılmaz yüksek bir tonda öfkeyle çıkarken kendinden geçmişti Zeliha. Acıyla kıvranırken o da hâlâ benim gibi bağlıydı. Tek fark o eski, kanlı ve kirli bir küvetin içindeydi.

"Kötülerin Şehri zaten bir devrimdir." Kanlı bezi kapan kadın, bezi elinde sallayıp ona garip şekiller verirken konuşmaya başladı. "Griler ne zamandan beri devrimin ta kendisidir?" Bana doğru döndü. "Devrimci Griler yalnızca bildiklerimizden ibaret midir?"

Kanım öfkeden fokur fokur kaynarken duyduklarım karşısında dondu. Doğru mu duymuştum? Bu ima, bilinçli bir ima mıydı?

Maskeli deliler yeniden sahneye döküldü. Hepsinin ellerinde birer bıçak vardı. Öylece sahnede dolanıyor, kafamı allak bullak ediyorlardı. Sandalyemin arkasından ve önünden, her yanından şuursuz bir şekilde geçip gidiyorlardı. Şuursuz değildi, içerinden biri Zeliha'nın yanından geçip giderken onda bir kesik açmıştı. Sonra bir diğeri ve bir başkası... Onu lime lime ediyorlardı.

Sahne Zeliha'nın acı çığlıklarıyla yankılanırken seyircilerden kahkahalar, ıslıklar ve alkışlar yükseliyordu. Küvet şimdi Zeliha'nın kendi kanıyla doluyordu.

Bunu durdurmanın bir yolu olmalıydı. Onları yalvarmam, haykırmam, tehdit etmemi bir işe yaramazdı. Bunun onların yöntemiyle bir yolu olmalıydı. Zeliha'yı kurtaracak, onları eğlendiren bana kazandıracak bir yol...

"Seyirci değil, oyuncu olmak istiyorum," diye bağırdım. "Ben de oynamak istiyorum!"

Sakon uğultulu bir sessizliğe gömüldü. Sahnedeki herkes durdu, bıçaklar daha fazla hareket etmedi. Başcellat sahne arkasından çıkıp uzaktan bana baktı.

"Senin için bir rolüm var." Tüyler ürperten bir adamdı. Ses tonu, duruşu ve bütün tepkileriyle. "Sahne hepten değişir ama bıçağın kimin etine dayanacağını bilemeyiz. Yancıyı öldüremeyiz ama yancı bir rol istiyorsa ölümü de göze almalı. Öncü Mirza gibi. Sahne bizim ringimiz, burada kazanan hayatta kalır."

Bir nefesi güçlükle bırakırken, "Pekâlâ," dedim. "Riski alıyorum, çöze beni. Ver bana rolümü. Hayatta kalmak da tutmak da benim elimde olsun."

Başcellat başını omzuna eğdi, ellerini iki kez birbirine vurdu ve kısa bir alkış tuttu. "Sahne arası." Ellerini iki yana tiyatral bir edayla açtı. "Perdeleri!"

İki kişi koşar adım perdelere uzandı ve onları çekip kapattılar. Seyircilerle aramızda şimdi eski, küf kokan, kanlı ve kalın kırmızı bir perde vardı. Bir bıçakla bana yaklaşan Başcellat hızlıca ellerimi bağlayan ipi keski. İp kesildiği yerde gevşedi ve bütün bedenimdeki ipler çözülmüş oldu. Hızlıca onlardan kurtulup gıcırdayan ve pek de sağlam olmayan sandalyeden fırladım. Zeliha'nın sesi soluğu çıkmıyordu, ne durumda olduğunu bilmem gerekiyordu.

Başcellat kolumdan yakaladı. "Rolün kahraman değil, kurban."

Bunu tahmin etmediğimi söyleyemezdim. "Onu kontrol edeceğim. Ölmüşse eğer ölümlerden ölüm beğen." Kolumu kurtardım. "Aksi takdirde bu role ihtiyacım yok çünkü."

Başcellat sessiz kaldığında Zeliha'nın yanına gittim. Küvette yanına çöküp hafif aralık gözlerinden içeri baktım. Beni görebiliyor mu,

dağılmış, siyah teller yüzüne yapışmıştı. Boyunundan aşağıya da sarkmış ama terle. Korkudan ecel terleri döküyordu tam anlamıyla.

Tek bir söz etmeye fırsatım olmadı. Başcellat elindeki bıçağın ucunu Zeliha'nın ağzının içindeki, sesini bastıran kanlı bez parçasına raktı ve bezi ağzından çekti. Zeliha az önce can havliyle çığlık atıyordu ama şimdiki sesi bütün salonda inleyecekken sustu, göğüs hiddetle inip kalkarken nefes nefeseydi. Başcellat kanlı bez parçasını sırtına fırlattığında onun etrafında dönen deliler bez parçasına sanki bir parçasıymış gibi birer hayvan misali saldırdılar.

Bezi kapalı sanki bir şeyi de beraberinde kazanacaktı.

Bezi bütün bu çirkefçe ve hatta canice kapışmanın ardından kapı kapı. Elini kalabalığın içinde havaya kaldırarak kazanan olduğunu sessizce ilan etti. Diğerleri çarçabuk etrafından dağıldılar.

Kazanan ayağa kalktığı anda bir kadın olduğunu kolayca anladım. Boyundan, ince belinden ve saklayamadığı kadınsı hareketleriyle. Bezi öptü ve âdeta reverans yaptı. Seyirciler onu elleri kızarana kadar alkışladı ve ısıklık çaldı.

Bu sırada Başcellat hâlâ Zeliha'nın önündeydi. Onu bırakıp gitmeden önce onun hain ve bölücü olduğunu ima eden damgasının üzerine elindeki bıçakla bir kesik attı ve Zeliha'nın acı dolu çığlıklarını âdeta yeni perdeyi ilan eden bir müzikmiş gibi dinleyerek izledim. Küfürler ağzından inanılmaz yüksek bir tonda öfkeyle çıkarken koldanından geçmişti Zeliha. Acıyla kıvranırken o da hâlâ benim gibi bakıyordu. Tek fark o eski, kanlı ve kirli bir küvetin içindeydi.

"Kötülerin Şehri zaten bir devrimdir." Kanlı bezi kapalı kadın, bezi elinde sallayıp ona garip şekiller verirken konuşmaya başladı. "Griler ne zamandan beri devrimin ta kendisidir?" Bana doğru döndü. "Devrimci Griler yalnızca bildiklerimizden ibaret midir?"

Kanım öfkeden fokur fokur kaynarken duyduklarımı karıştırdı. Doğru mu duymuştum? Bu ima, bilinçli bir ima mıydı?

Maskeli deliler yeniden sahneye döküldü. Hepsinin ellerinde birer bıçak vardı. Öylece sahnede dolanıyor, kafamı allak bullak ediyordu. Sandalyemin arkasından ve önünden, her yanından şuursuz bir şekilde geçip gidiyorlardı. Şuursuz değildi, içerinden biri Zeliha'nın yanından geçip giderken onda bir kesik açmıştı. Sonra bir diğeri ve bir başkası... Onu lime lime ediyorlardı.

Sahne Zeliha'nın acı çığlıklarıyla yankılanırken seyircilerden kahkahalar, ıslıklar ve alkışlar yükseliyordu. Küvet şimdiki Zeliha'nın kanlı kanıyla doluyordu.

Bunu durdurmanın bir yolu olmalıydı. Onları yalvarmam, barınmam, tehdit etmemi bir işe yaramazdı. Bunun onların yönetimiyle bir yolu olmalıydı. Zeliha'yı kurtararak, onları eğlendiren bana kalmış bir yol...

"Sevmedi değil, oyuncu olarak istiyorum," diye bağırdım. "Beni de oynamak istiyorum!"

Salon uğultulu bir sessizliğe gömüldü. Sahnedeki herkes durdu. Bıçaklar daha fazla hareket etmedi. Başcellat sahne arkasından çıkıp uzaklara bana baktı.

"Senin için bir rolüm var." Tüyler ürperen bir ses oldu. Ses mırıltı, duruşu ve bütün tepkileriyle. "Sahne hepken değişir ama bıçağın kılın etine dayanacağını bileneyiz. Yancısı öldürmeyez ama yancı bir şey istiyorsa ölümü de göze almalı. Öncü Mirza gibi. Sahne bizim ritimimiz, burada kazanan hayatta kalır."

Bir nefesi güçlele bırakırken, "Pekâlâ," dedim. "Riski alıyorum, çab beni. Ver bana rolümü. Hayatta kalmak da tutmak da benim elimde olsun."

Başcellat başını omzuna eğdi, ellerini iki kez birbirine vurdu ve bana bir alkış tuttu. "Sahne arası." Ellerini iki yana tiyatral bir edayla açtı. "Perdeleri!"

İki kişi koşar adım perdelere uzandı ve onları çekip kapattılar. Seyircilerle aramızda şimdiki eski, küf kokan, kanlı ve kalın kırmızı bir perde vardı. Bir bıçakla bana yaklaşan Başcellat hızlıca ellerimi bağlamaya ipi ketti. İp kesildiği yerde gevşedi ve bütün bedenimdeki ipier çözülmüş oldu. Hızlıca onlardan kurtulup gıcırdayan ve pek de sağlam olmayan sandalyeden fırladım. Zeliha'nın sesi soluğu çıkmıyordu, ne zaman da okuduğunu bilmem gerekiyordu.

Başcellat kolumdan yakaladı. "Rolün kahraman değil, kurban."

Bunu tahmin etmediğimi söyleyemezdim. "Onu kontrol edemiyorsun. Ölmüşse eğer ölümlerden ölüm beğen." Kolumu kurtardım. "Aksi takdirde bu role ihtiyacım yok çünkü."

Başcellat sessiz kaldığında Zeliha'nın yanına gittim. Küvette yarıya çıkıp hafif aralık gözlerinden içeri baktım. Beni görebiliyor mu,

men değildim. Nefesleri çok zayıf ve insihiler dudaklarının arasından dışıldırken bir sesledi.

"Zeliha." Yaratıları komedi ettim. Hepsi yüzeydi ama kan akması devam ediyordu. Vücudunun tamamı kanla ıslanmış durumda. Bütün bu beşiklerin izi kalacaktı. "Canın çok yanıyor, biliyorum ama kurtan dayan. Buradan çıkacağız." Bir fısıltıyla elinden "İnsanlar buradan burada olur."

Arkadaşlarının öldüğünü fark etmeleri çok uzun sürmedi. Onlar şehrin sesini dinleyene. Bundan haberdar olmamaları imkânsız. O zamana kadar bu oyunu uzatmalı, hayatta kalmalıydık yalnızca.

"Ömrü dilemim," dedi güçlülük. Dudakları çok hafif, nefesleri asla pırpırmayacak kadar az kıpırdanmıyordu. "Seni dinlemeliydim."

Onu benden daha dilememesi gerektiğini, korkunun insanı her şeyi düğümlüyor yapabileceğini söylemek üzüyordum. Ta ki kışkırtıcı beni kapı kadını yanı başımda bir korkuluk gibi dikilene kadar.

"Ömrü dileme, Gri, bu da onun şovu. O başrol, en başından beri. Etrafındakiler birer kukla, igneyi batır batırabildiğin kadar. Onun için eller bizim gibi sıradan mahkûmlar. Onun yüzünden olur."

"Ne saçmıyorsun sen?"

"Yalan mı?" Bedenini tamamen bana çevirdiğinde onda tamamiyle her şeyler sezdim ama çözemedim. "Senin için ölmez mi mahkûmlar? Sana elini uzatan kolunu kapırmaz mı? Her şeyinden olmasın bu Gri'nin de sonu bu. Eğer ona elini uzatmasaydın sıradan bir Gri gibi ölecekti ama sen ona dokundun ve en vahşi şekilde katledilişine ortak olacaksın buradan."

"Kimse benim için ölmedi. Ben kimseye kötülük etmedim."

"Öyle mi?" Seni buz gibiydi ama bu buz gibi ses bir yenden geliyordu. "Kaç kişi öldü senin uğruna? Sana dokundukları ya da arka kademine oldukları için kaç kişi öncü ve halk tarafından idare edildi?"

Dudaklarımı araladıysam da ilk anda buna bir cevap veremedim. Kunter'in kaç kişiyi idare ettiğini bilmiyordum ama arkadaşım olduğu için ya da sadece bana yardım ettiği için ölenler vardı. Vahşet azabından ölecek gibi olduğum o anları unutmam mümkün değildi ama yineli, burada bu neden konuşuluyordu? Kimdi o...

"Doğa?" Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim. "Sen neredesin? Neden? Neden yapıyorsun bunu?"

Küveti bırakıp ayağa kalktım. Hiçbirinin maskesini çıkarmaya cesaretim yoktu ama onun maskesini tek hamlede çekip çıkardım. Mavi gülleri, çiziklerle dolu teni ve birer çıkura dönüştürmüş göğüs derisini gördüm. Doğa'ydı gerçekten ve bana gülüşüyordu hadise.

Onu kurtarmak için elimden geleni yapmıştım. Onu barına getirmiştim. Rain'i kurtaramamıştım, bunun için beni suçlamıştı ama ben onun için elimden geleni yapmıştım. Üstelik henüz yanı sıra ilanı düşünmüştüm. Şimdi bir zamanlar onun yapığını yapan Gri savunucuları ve Gri'leri tiyatral bir şekilde katleden bir gruba mı katılmıştım?

Histerik bir şekilde güldü. "Güce ihtiyacım vardı ve seni yok etmek isteyenlere. Yoksa sana yapadığımı acının aynısını nasıl yaptırırdım?"

"Zeliha ölmeyecek."

Bu kez gülüşü farklıydı. Garip çözemediğim bir ima vardı altında. Hatta bunu anlayamamış olmam onda garip bir hazzı uyandırmıştı. Sana neyden bahsediyorsun olabiliirdi?

"Gri'den bahsedene kim?" Gözlerimdeki endişe onu büyütürken ben bulamıyordum. "Ben uzun zaman önce aldım senden intikamımı, şimdi yalnızca seni yok etmenin bir parçasıyım."

"Sen benden intikam falan..." Cümlemin devamını getiremedim. Başlangıçtaki o her şeyi anlayacağım anı bekleyen parıltı anbean, gözümün önünde büyüdü. Dünyam başımdan aşağı yıkılana dek.

"Gri'ye ölüm," dedi Doğa, acımasız bir ses tonuyla. "Onun kanıyı benim bunu yazdım yatağa. Duyduğu son şey, bunun senin yüzünden olduğuydu."

Gri'nin bulanık, karanlık bir tünele dönüştü. Kulaklarımda bir çığlık yayıldı ve diğer bütün sesler bu çınlamada boğuldu. Kalbim tutan kızıldı. Zihnim her şeyi bir kenara itiyordu, tek bir şey dışındaydım. Zeliha'nın katli Doğa. Kurtarmak için her şeyimi verdiğim Doğa. Kunter'ın başından beri haklıydı, katil Amber değildi. Katil benim canımı kurtardığım kadındı. Ben onu kurtardığım için Sarah'i öldürmeliydim.

Sarah'in duyduğu son şey, benim yüzümden öldüğüydü. Benim yüzümden öldüğünü bilerek vermişti son nefesini.

Boğazına yapıştım. Bir başkasıydım artık, elini kana bulayamaya-
cak o aptal Gri değildim. Kızgın bir boğaydım, kalbim yanıyordu ve
tek görebildiğim Doğa'ydı.

"Masumdu." Sıkıttığım dişlerimin arasından yükselen sesim hı-
rılılıydı. "Sarah masumdu!" Ateşin kalbimden bütün bedenime ya-
yıldığını hissettim. Acıdan ve öfkeden, hayal kırıklığı ve en çok da
suçluluk hissinden yanıyordu içim. "Rain için her şeyi yaptım, bunu
nasıl yaparsın?"

Başparmaklarım boynundaki boşluğa oturdu. Nefesini tümünden
kestim. Elimde bir bıçak olsa kesmiştim gırtlığımı. Sarah'a ne yapıyorsa
yapmıştım binbir katını. Ellerimde ölecekti bu gece, onun ölümünü
görmeden bana uyku yoktu hiçbir gece.

Suratı kıpkırmızı kesildi, gözlerinin ferî sönerken birileri kolla-
rımından yakaladı ve beni çektiler geriye. Onun boğazı bir an için el-
lerimden kaydığında iyice çileden çıktım. Gözüm hâlâ ondan başka
hiçbir şeyi görmüyordu. Yeniden üzerine atıldım ve bu kez tokadımı
suratına indirdim. Sol elimle saçlarını yakalayıp sağ elime çenesini
sıkıştırdım.

"Bu gece öleceksin. Duydun mu beni? Bu gece buradan herkes
çıkarsa da yemin ederim sen çıkamayacaksın."

Yeniden kollarıma sarıldılar ve beni bütün güçleriyle geriye çekip
Doğa'yı ellerimden kurtardılar. Doğa yere düştü ve geriye doğru sü-
rünerek benden olabildiğince uzaklaştı. Ama yine de yüzünde o mu-
zaffer sırtması vardı. Nefes almakta güçlük çekerken bile zaferinin
tadıyla şenleniyordu.

Beni sahnede Doğa'dan en uzak köşeye kadar sürükleyip bırak-
tıklarında onları da itekleyip kendimden uzaklaştırdım. Gözümün
önündeki perde uzunca bir süre kalkmadı. Her hücremle Doğa'yı öl-
dürmek için yanıp tutuşurken de bu çok zordu. O gün ölseydi Sarah
şimdi yaşıyor olacaktı. Bunu bilirken nefes alamıyor, doğru düzgün
düşünemiyordum. Suçlu hissediyordum, tamamen sefil bir hâlde.

İyilikten maraz doğar.

Sikeyim iyiliği. Şeytanla aynı masada yer açsınlar bana.

Bütün bedenimi alarına geçiren öfke, kalp atışlarımı nefes alıp
verişlerimi güçleştirecek kadar arttırmıştı. Kaslarım gerilmiş; çene,
omuz, boyun ve ellerimdeki kasılmalar yüzünden taş gibi hissetmeye
başlamıştım. İster istemez sıkıttığım dişlerimi gıcırdatıyor, Doğa'nın

suratına indirmek istediğim ellerimi sıkıp yumruk yapıyordum.
Kontrolümü tamamen kaybetmişim, mantıklı düşünemiyordum.
Kulaklarımdaki uğultu da görüşümdeki karartı da geçip gitmemişti.
Sadece onu görmeye devam ediyor, ondan Sarah'ın intikamını almak
için yanıp tutuşuyordum.

Başcellat önüme geçti ve Doğa'yla aramdaki bakışmayı kesti.
Oysa ona baktığım her saniye öfkemin inanılmaz derecede katlanma-
sı, bana onu öldürmek için gereken cesareti veriyordu.

"İntikam yalnızca siz yukarıdakilere mi özel?" diye sordu Başcel-
lat. "Onu suçlama, aşkını bile itiraf edemediği adam, seni koruduğu
için can vermiş."

Doğa'nın Rain'e aşık olduğunu bilmiyordum. Onları yalnızca ar-
kadaş sanıyordum.

Başcellat'a herhangi bir cevap vermeyi reddettim. Doğa'yı geber-
tirken aradan onu da çıkarabilirsem harika olurdu. Amber'den daha
çok kimseden nefret edemeyeceğimi sanırdım ama bu ikisini öldür-
mek için canımı bile verebilirdim.

On beş dakika içerisinde sahne hazırlandı. Beni sahnenin orta-
sına getirdikleri çarpmıha gereceklerini anlamam çok uzun sürmedi.
Bu adada daha ne yapayabilirim, diye düşünürken bu gerçekten iyi
bir cevaptı. Çarpmıha gerilmek... Bu beklemediğim bir idam şekliydi.

Biri kolumdan tutup beni sahnenin ortasına sürüklemeye kalk-
nığında onu sertçe itip kurtuldum ve sahnenin ortasına kendi hür
irademle adımladım. Her adımında sahne gıcırıyor, her an yıkıla-
birmiş gibi tekinsiz sesler yükseliyordu. Cızırdayan ışıklar her an ka-
panabilirmiş gibi bir gidip bir geliyordu.

Hepsinin bir anda kapanması işime gelebilirdi. Belki bu sürede
Zeliha'yı sürükleyerek buradan çıkarabilecek zamanı kazanabilirdim
ama bu yalnızca mucizevi bir beklenti idi.

Sık nefeslerim boğazımı iyice kurutmuştu. Konuşacak olursam
güçlü bir ses çıkaramayacağımı biliyordum. Sakinleşmek bir yana,
hâlâ öfkeden doğru düzgün düşünemiyordum bile. Şu durumda sakın
olmaya ve mantıklı bir plan yapmaya ihtiyacım vardı ama tamamen
altüst olmuşum. Belki de Doğa sırf bu yüzden gerçek yüzünü göster-
me gereği duymuştu. Bu da bir planın parçasıydı. Öfke insanı ölüme
sürüklerdi. Basitçe. İnsan en büyük hataları öfkeliyken yapardı.

Bir nefesi bıraktımı. Sakinleştirebilirdim, yapabiliyordum. Benim için bir an için Sarah'ı ve onu öklürenin Doğa olduğunu, hâşım benimsen da benim yüzümden olduğunu unutabilirsem. Acı, öfke ve nefret hissi. Bu üçüyle şu anda baş edemiyordum ve yine şu durumda oluyordum olan son üç hissi.

"Evet ben yazıyorum," derken köpde duruyordum. Başcellat, bu köpde, kıpıdamadan ve dümdüz bir sesle konuşuyordu. "Evet benimsen, eşi benzeri yok. Rolün basit. İdam edilmek üzere olan birinin son bir dakikasını canlandırıcaksın."

Çarmıha bey alı adım kala durup başımı ondan tarafa çevirdim. "Hemen şimdi hana onu buradan nasıl çıkarabileceğimi düşünüyorum. Çarmıha gereken sen olacaksın. Belki bugün değil ama yemin ederim bir gün. O yüzden konuş."

Tahmin ettiğimi gibi tiz, çatlak ve kısık çıkan sesim sesim sesim de yankılı yükseldi. Başcellat bir an için durdu, yalınca sesim baktı. O çirkin maskenin ardından, güldüğüne emim olduğum de daklarının arasından en ufak ses çıkmamasına gayret ederek.

Ölümünü izleyecektim.

"Basit." Sesinde net, kararlı bir sakinlik ve bir meydan olma vardı. Bir süredir arkasında tuttuğu elini öne doğru uzatmıştı. Parmaklarının arasındaki bıçak ayağı doğru, iki yana sallandı. Bıçık kılıcı, yakın bir zamanda birinin boğazı tarafından kenilmiş gibi. "Geri, seni onu kurtarmak için dâhil olduğun sahneye seni kurtarmak için dâhil olacak. Onun rolü isterse kurtarıcı isterse avcı." Son kelimeyi bir kılıyla, eğlenerek söylemişti. "Seni tutan beş ipi de belli bir mermiyle bıçakla kesmeli. Pekâlâ, hedefi tutturmakta bok gibiyse bu mermi sonuçlanabilir. Beş ipi de keserse ikinciz de kurtulursunuz. Sahne son bulur."

Zeliha'yı küverten kaldırmışlar, önüne bir çuval gibi bırakmışlardı. Vücudundaki onlarca kesikten hâlâ kan süzülen Zeliha'nın bacakları doğrudan benim üzerimdeydi. Nefes almakta bile güçlük çekiyordum, der gibi hafif aralık gözlerinde bile kan vardı.

Bu imkânsızdı. Zeliha bu hâldeyken bıçak bile tutamazdı ki hedefi doğru tuttursun. Normalde bıçak fırlatmada benden iyiydi. Kanı ona bu konuda feci iyi tüyolar vermişti. Duruşundan bileğini kırması kadar her şeyi çok iyi yaptığını ve cansız mankenleri sırtından tam ortasından, şakağından, boynundan ve kafasından vurduğunu

görmüşüm. Her taraftan kan dökülmekten ve herşeyde bir dâhil olma vardı.

"Bu dâhil olma kesersek," diye ekledi Başcellat. "Ben ipi de bir dâhil olma kesersek kesmeli."

"Öleceksin," dedi. "Eğer senin tutmaya çalıştığın sahneye, senin tutmaya çalıştığını biliyorsun. Yaptırıldığında da sen onu öldürürsün. O Nâkle neden çarmıha girilmedi? Nâkle öldürürsün?"

"Çünkü eğer seni öldürcek olursa kurtulacak," dedi. "Çünkü bir kılıkla öldürülecek olanın tüyleri diken diken oldu. "Bir günün süresiyle nefeslerini son ana kadar tutmuş bir sahne oynatmış oluyordum. Geriler hani ve biliyorlardı. Eğer Geri seni öldürürse bu durum anlamı kılacak. Kendilerinden onlara bile hani olan bir şey, belgisi ve haksız bulucu Geriler. Ve sen de onayarak bu durumun işi yap edeceksin. Halktan biri için çarmıha girilme masası yok dokunulmaz bir yansı olup birler için idam emri vermesi mi çok olursun? Ne kadar cesursun? Sana sığıp doymama için bir emri kanıla. Geri, Korkak bir Geri olmaya devam mı edeceksin? Bu konuda her şey var."

Kanier olsa ne derti? Bencil ol ve hemen orayı terk et.

Devin olsa ne derti? Bencil ol ve onları öklürme için var.

Ben...

Zeliha'yı izleyen bakışlarım yere indi. Bu, uş çıkmanın neredeyse imkân olma olduğu bir sahneydi. Öterek ne Zeliha'yı koruyabilir ne de bu şeyleri değiştirebilirdim. Cesaret ölümün kör kuyularına bile bile atlamak olmamalıydı.

"Yekta..." Zeliha'nın zayıf, titrek sesi bakışlarımı yeniden ona döndürdü. "Lütfen."

İlah küçük siyah gözlerine bakınca onun yerine Sarah'ı gördüm. Ağlamazdı, dik dik bakardı ve asla küçük bir kız çocuğu gibi davranmazdı ama benim yüzümden ölmüştü ve Zeliha da şimdi ondan vazgeçmem benim yüzümden ölecekti. Çünkü bu Amber'in oyunuydu, Zeliha'yı adaya onun düşürdüğünü biliyordum. Bunu beni kışkırtmak için yapmıştı ve başarılı da olmuştu. Şimdiye eğer o çarmıha girmezsem, bu oyuna ölmeyi göze alarak dâhil olmazsam öleceğini biliyorlardı bana. Ama onu canımı feda edecek kadar önemsiyor muydum? Birlikte geçirdiğimiz çok kısa bir zamanda, onu Sarah'a benettim her anda... Bütün bunları bir kenara bırakıp buradan

gitmem gerektiğini biliyordum. Kunter olsa farklı bir şey yapmazdı. Hiçbir öncü ya da yancı yapmazdı. Arttırıyorum, buna bu kadar kimse yapmazdı.

Geriye doğru küçük bir adım attığımda sahneden ışıklar yandı ve sonra Zeliha'nın, "Yalvarırım, Yekta!" diyen çığlığı karanlığında patladı. "Yalvarırım, yalvarırım, yalvarırım!" Sürünerek bana yaklaşmaya çalıştı çünkü tek başına ayağa kalkamamıştı. "Lütfen beni bırakma. Bana bunu yapmalarına izin verme. Her şeyi yaparım. Yemin ederim elimden gelen her şeyi yaparım. Söz veriyorum kesenim ipleri. Söz veriyorum kurtaracağım seni." Birkaç adım daha gitti ki arkasında kan izleri bırakarak bana yetişen Zeliha bacaklarından yakaladı. Hıçkırarak ayak dibimde ağlıyordu. "Her şey yapacağım bunun için, söz veriyorum. Lütfen beni onlara bırakma. Lütfen, lütfen, lütfen..."

Kafanın içinde çarpışan ihtimaller, karşı karşıya gelen vicdanım ve mantığım, Zeliha'nın gözlerinde gördüğüm Sarah. Onu kurtarmak için bir şansım olsa bunu her şeyi göze alarak yapar mıydım? Bunu için canımı verebilecekmiş gibi hissediyordum.

Dışlerimi sıktım. *İyilikten maraz doğar.* Bunu yapınanmalıyım.

Yeniden gerilemeye kalktığımda Zeliha bacaklarına o kadar sarıldı ki bir adım daha atmak imkânsız hâle geldi.

"Söz veriyorum, söz veriyorum! Lütfen gitme. Ölmek istemiyorum."

Ölmek istemiyorum, diyen Rain'in son bakışı Zeliha'ya baktıkça gözümde canlandı. Ölmek istemiyorlardı. Ne Rain ne de Sarah. Ama öldüler. Sarah'ın bunu söylemek için fırsatı bile olmadı. Belki de söyledi ama bunun karşılığında duyduğu son şey, benim yüzümden duyduğuyla ilgiliydi.

İyilikten maraz doğar.

"Üzgünüm," dedim kısık, zayıf bir sesle. "Bana saygı duymadıkları, benden korkmadıkları için. Burada benim yerimde başka bir öncü ya da yancı olsaydı eminim seni kurtarabilirdi ve çarpmışa gerilemelerine bile gerek kalmazdı ama ben yapamadım, onlar gibi olamadım. Kötü olamadım ben, Zeliha. Siyah olamadım, Grilik yaptım. Seni korumak istemiştım, gerçekten ama olmuyor. Onların karanlığına baş edemiyorum."

İhtimale kaygan, rahatsız edici bir utanç sözülde. Yanaklarım bu utançla alerji aldı. Güçsüz, korkak bir Gri'ydim işte. Tam da tahmin ettiğim gibi. Onları yanıltamıyordum.

Sizükler Zeliha'nın boğazında donmuş gibiydi. Hayal karanlığı karanlık bir karanlık gibi oturdu. Benden umutluymdu, bu ana kadar beni gözlerinde görebiliyordum ama artık o da beni diğerleri gibi korkak, güçsüz bir Gri olarak görüyor olmalıydı.

Aynı anda hissettığım utanç, mahcupiyet ve öfkeden başım döndü. Bir adım daha geri çıkmaya kalktığımda Zeliha beni yine bırakmadı ama bu kez elleri biraz gevşemişti ya da gücü iyice tüketmişti.

"Lütfen," dedi yeniden, yalvaran gözlerle. "Onlar gibi olmadığın için yardım etmelisin bana. Onlar gibi olma, lütfen." Titreyen sesi kulağıma tıttı. "Karanlığa değil, aydınlığa ihtiyacım var. Lütfen karanlıktan kurtulma."

Sahnenin perdeleri ne zaman açılmıştı, seyirci bizi ne zaman izlemeye başlamıştı, emin değilim ama kahkahalar salonda yükselirken aya benim korkak, güçsüz, saygı duyulmayacak kadar budala ve bir yancı olanayacağım kadar da sıradan, öldürülmeye layık bir Gri olduğumla ilgili sözler karışıyordu. Hepsi benimle ilgili yorum yapıyor, gülüyor, düştüğüm bu durumdan her hücreleriyle haz alıyordu. Sanki sahne buydu. Onlar yalnızca bana kendimi tamamen kaybetmiş kurtarmak istemişlerdi. Tek başınayken hiçbir şey. Hep birilerinin korumasına muhtaç. Bu ilk değildi ve son da olmayacaktı.

Zeliha'nın yalvaran gözlerine baktım ve orada Sarah'ı, Rain'i, sevdiğim herkesi gördüm. Tek tek... O Zeliha değil de Kunter olsaydı? Ya da o Devin olsaydı? Pekâlâ olabilirdi. Ve bugün buradan kaçacak olanım Siyah'ın sadakatini asla kazanamayacaktım. Bir gün Zeliha yine burada Devin olacaktı, sahne tekrar edecekti.

Sol omzumda oturup beni saptırmaya çalışan şeytan fısıldadı: *İyilikten maraz doğar. Cesaret Siyah'ın silahıdır.*

Sağ omzumda oturup beni koruyan melek fısıldadı: *Cesaret Siyah'ın silahı değil, bir vicdana sahip iyi kalpli Grilerin kalkanıdır.*

Geriye doğru büyük bir adım atıp sahnenin ucuna geldiğimde Zeliha'nın elleri sahnenin zeminine düştü. Başcellat'a baktım. Kaşlarını indirdi, dudaklarım gerilip düz bir çizgi hâlini aldı. Nefes alıp

İlk bıçak Zeliha'nın parmakları arasından kayıp nefesini tuttu. Nefesimi tuttum ve gözümün içine saplanacağını düşündüm. Çok uzun bir saniyelik. Çok uzun bir saniye.

Bıçak ipi ve beni ıskalayıp pentagram çarımın altına saplandı. Bir kıymık atıp suratıma battı. Benim aksime ideta baktım. Nefesini tutan kalabalık uğultuyla patladı. Kimi kahkaha kimi tezahürat yaptı.

Zeliha'yla bir an için göz göze geldim. İlk denemem tamamen başarısızdı ve şimdi onun gözlerinde başaramayacağını bilen birer bakışları dolanıyordu.

Beni sarabileceğini düşündüm. Kolayca yapamayacağını, benim kalmak için bunu yapması gerektiğini söyleyeceğini... Bıçaklar kopup koparak salondan kaçıp gideceğini...

Bu ilimle kalbim gümbür gümbür atmaya koyuldu. Yapabiliyordum? Benim bütün cesaretime rağmen o korkaklık edip kaçabiliyordum? Zaten bağlıydım, hiçbir şey yapamazdım. O giderdi, ben kalırdım ve ben iyencelerle öldürdüm. Sonra da bu salondaki herkes Zeliha'ya atardı. Kunter onu idam ederd. Kazanan yine onlar olurdu.

Zeliha ikinci bıçağı fırlattığında düşüncelerim son buldu. Sağ bacağımı tutan ip bağlanma yerinden koptu ve bir noktaya serbest kaldı. Nefesimi ancak o zaman bırakabildim. Devam ediyoruz, evet. Yalnız değilim ve Zeliha sandığı gibi hain bir Gri değil.

Üçüncü bıçak üzerime geldiğinde bir ipin daha kesileceğine emindim. Fakat öyle olmadı. Bıçak kolumda bir kenik açarak arıya fırladı. İlk kan aktığında vücudumdaki bütün kanın çekildiğini hissettim. Zeliha gibi benim de alnımla boncuk boncuk ter birikmiş olmalıydı ki suratımda kayıp giden ter damlacıklarını hissedebiliyordum.

Seyirciler kanım doküldüğünde alkış tutmuş, ıslık ötürmüştü. İnsanlığın sonu, böyle bir andan sonra gelecek olmalıydı. Onlar bir canavardı, ıslamı her zerreleriyle hak etmiş olacaktı.

Zeliha bir özür fısıldayarak hızla yeni bir bıçak çekti. Yine bir yerimin kesileceğini sanıyordum ama bıçak sol kolumu tutan ipi kesti. Salondan yuhalamalar yükseldi. Mesafenin kısa, iplerin ince olup bıçak yanından geçse koptuğunu iddia ediyorlardı.

Birileri, "Başaracaklar," diye bağırduğunda birileri de, "Kanımızda," diye bağırılmaya başladı. Zeliha ise onları duymuyor gibiydi. Yalnızca beni, ipleri ve bıçakları görüyordu. Arada siyah gözleri zaman

da derin kurt uyarına kayıyor ama birkaç saniye bir bakışla...

Paikantı yarası berrak. Zeliha'nın fırlattığı bıçaklar her yerde kaskatıya geçiyor. Diğer bıçaklar da serbest kalıyor. Kalabalıktan ayakta kalanlar oldu. Nefesler tutuldu. Zeliha'nın üçüncü bıçağı diğer kolumu da serbest bıraktı.

Sol boynumu bağlayan bağların üzerindeki ipe geldiğinde çarımın bir yerinin bağlanmasının daha kopuşuna izin verdim. Ve sonra kolumu ve bacaklarımı tutan iplerin altında bir düğüm oluştu. Bir kopunca bedenimin tamamen serbest kalacağını anladım. Benim ayağı doğru ideta düştü. Boynumdaki ip gergileşti ve ayaklarım ere değmeden boynumdan asılı kaldım.

Boynuma saran ip hâlâ çarımın bağlıydı ve ben artık pentagram çarımın altına girilmiş değil, daragacında sallanıyor durumdaydım.

Nefes alamıyordum. Çarpınmaya başladım ama ayaklarım boynuma vere değmiyordu. Nefes almaya çalışıyordum ama nefes benim için serri başı daha ilk saniyelerden nefes almamı imkânsız bir hale getirmişti. Boynuma bir yanma hissi yayıldı ve sanki kafam gövdemden ayrılmağa çalışıyor gibi bir basınçla başım dönmeğe başladı.

Oluşuram. Birkaç saniyelik rüm düşüncelerim bundan ve kurtulma çabamdan ibaretti. Ellerini gerilen ipin üzerinde, çözmek için bir şey deniyordum. Turnaklarım boğazıma geçiyor, ipin liflerini tutan alanlarda hissediyordum ama hayır, kurtulamıyordum. Ufacık bir nefes dahi alamıyordum. Oluşuyordum.

Seyircilerden çığlıklar, alkışlar, ıslıklar yükseliyordu. Bunu ilk andan beri hayal ediyordum. Olmesini daha çok istediğim başka bir Gri de. Suras kıpkırmızı, gözleri çıkacak gibi, tüm de hayallerimdeki gibi. Bir nefesi verdiğinde ona yapmak istediğim başka şeyler de var ve artık bu değil. Şeytanla oyun olmaz. Grilik yaptı ve adil bir oyun bekledi. Lâhikeler. Hep bir ağızdan. Siyah en az öncüsü kadar iyi bir yancıya ipi hem de bolucu bir Gri'nin yancılığına değil.

Katiller. Hakaretler. Nefret dolu söylemler. Ölümüne atılan sözler. Ölmeden öldürdüler.

Saniyeler içerisinde zihnim yavaşladı ve kulaklarım uğuldata. Sanki dünya yavaşlamıştı ama aynı anda içten bir uğultuyla dolmuştu. Görüşüm karardı. Seyirciler ve sahnedeki Zeliha dışındaki herkes bulanıklaştı.

Darağacına asılmamı benim gibi beklemeyen Zeliha'nın dudaklarının arasından korku dolu bir çığlık fırlar etti. Bıçakları bırakıp beni koştururken kalktı ama onu tuttular. Beni hayatta tutmasına öylece izin vermek yerine eline bir bıçak tutuşturdular.

Başcellat, "Son on saniye," dedi kahkahayla karışık bir sesle. "Dene, denemessen zaten ölecek."

Zeliha'nın elleri zangır zangır titriyordu. Kan ve terle ıslanmış bir hâle gelen elinde bıçağı zor tutuyordu. Dizleri bile birden birer iharet edecek gibiydi. Düşecek, belki de hayılacaktı.

Son saniyeler.

Nefes. Alamıyorum.

Böyle ölmek istemiyorum.

Kunter? Neredesin? Neredeydin? Bütün gün ve şu anda? Ne yapıyorsun şu an?

Anneme kavuşmak için daha çok erken.

Hayır. Lütfen. Nefes almak istiyorum. Lütfen. Ben böyle ölmek istemiyorum.

Zeliha, "Üzgünüm," dedi hicri kırklar içerisinde ağlarken ve bıçak fırlattı. Kum saati doldu, bıçak yanağımda bir kesik açarak yere fırladı ve sahnenin kanlı zemininde yuvarlandı.

Kahkahalar, zafer çığlıkları ve nicesi.

Kazandılar.

Kaybettim.

Aynı saniyeler içerisinde bir bıçak daha fırladı ve ipi kırı. Doğrudan zemine yığıldım. İçime çektiğim ilk nefes boğazımı yakıp geçtiğinde ciğerlerimin patlayacağını sandım. Ve art arda, onlara nefes çektim içime. Elimi hızlıca boğazıma sardım. Tek düşünebildiğim nefes almaktı. Bir an için ölmüş olduğumdan çok emindim. Çeneme yağın taşları hissettim. Vücuduma, her noktama çarpıp zemine sekiyordu ve ben hâlâ sadece nefes almaya çalışıyordum. Her nefesim sanki boğazımı kanatsa da.

Üzerime nefretle bezeli taşlar yağsa da kurtuldum.

Taşlar durduğunda başımı kaldırdım ve asıl sahneyi izledim. Ölüm tiyatrosunda kıyamet kopuyordu. Kurtuluşumla kaybeden bu salondaki herkes ölüm korkusuyla çıldırmış durumdaydı ve onlar, İsimsizler salondaydı. Sadece beni kurtarmak için değil, arkadaşlarının intikamını da almak için.

"İdam," dedim hiç tereddüt etmeden. "Gri olmayan herkes idam."

Sesim kısık ve hatta neredeyse duyulmayacak kadar gıcık, yankıların arasından ama İsimsizler beni anlamıştı. Bıçaklar redeli ve idam sahnesi adeta bir katliama dönüştü. Seyirciler, İsimsizler tarafından gözlerinin yaşına bakılmadan katledilirken nefretten kalbin katlanmış olmalı ki izledim ve üzülmeydim, durdurmamış, mahkûktan habsetmedim.

Onların istediği yanırdı. Kalpsiz ve merhametsiz. Çünkü az önce hileyle beni darağacına asarken onlar bana merhamet etmemişti. Ben de onlara etmeyecektim.

"Kaybettin!" Başımı sesin geldiği tarafa, Doğa'ya çevirdim. "Ben kaybettiysek sen de kaybettin." Çıldırması gibi göründü. "Bu gece hepimiz öleceğiz."

Yerde dizlerinin üzerinde iki büküm duran Zeliha'ya uzandı ve elindeki bıçağı boğazına doğru uzattı. Boğazını tek hamleyle kesip çıkacak, onu öldürecekti.

Yerden bana fırlatılan bıçaklardan birini kaptım ve doğrudan Doğa'nın üzerine göndirdim. Hiç beklemeden, nefes dahi almadım. Bıçak, Zeliha'yı saçından yakalayıp bıçağını boğazına bastıran Doğa'nın göğsüne saplandı.

Gri'lik yapma, Gri.

Artık yapma.

Omzumdaki meleği kaybettim. Şimdi şeytan hemen arkamda, iki yanımda birden kavramış durumda ve gülümsüyor. Bu gece tek kazanan şeytanın ta kendisi.

Doğa'nın elindeki bıçak, göğsüne saplanan bıçağın etkisiyle yere düştü. Doğa göğsündeki bıçağı bakmaya çalışırken şursuz bir şekilde geriye doğru adımladı. Ardından dizlerinin üzerine düştü. Eli boğa uzandı, ona dokundu ama tutup çekemedi. Sol gözünden bir damla gözyaşı akıp yanağına süzüldü.

"Devrim," dedi güçlkle. "Yardım et." Nefes almayı deniyordu ama nefes, bıçak onu öldürmek üzereydi. "Lütfen, bağışla beni." Beni arıyordu. "Lütfen."

Tireyen bacaklarımı zor zapt ederek ayağa kalktım. Ona doğru giden adımlarıma umutla bakıyordu. Oysa yüzümde nezakete ya da merhamete dair en ufak bir iz yoktu, yalnızca acıma yakın bir

ifadeye bürünmüşü yüzüm. Onu kurtardım ve Sarah'ı öldürdü. Ölüm için can attı. Zeliha'yı öldürmek istedi ama yine de boğazlamak için yalvarıyor.

Önünde durdum, yalvaran ıslak mavilerine bakırm ve bıçağı uzandım. Onu ben öldürmemiştim, kendisi ölmek istemişti.

"Sarah için."

Bıçağı tek hamlede çıkarıp aldım. Doğa'nın sıcak kanı elime aktı ve etrafa sıçradı. Bedeniyse kıvrılarak yana düştü, iniltiler dudaklarından dökülüp sahnede yankılandı.

Aydınlığına karanlık karışan açık bir Gri değildim ben, kazanılgına ışık dokunmuş koyu bir Gri'ydim.

Son hamle sahneye atlayan İsimsiz'den geldi. Bıçağını Doğa'nın alnının çatına fırlattı. Bu, Doğa'nın nefesini kesen bir hamle oldu. Gözleri açıldı ama mavilerinde en ufak bir kıpır yoktu. Ölmüştü. Olması gerektiği gibi. Ve vicdanım... Ondan geriye Doğa için ada yacak en ufak bir parça dahi kalmamıştı.

Sağımdan yükselen alkış sesi sahneyi doldururken bakışlarımla birlikte bıçağımın sivri ucunu da oraya çevirdim. Bajecellat birkaç adım uzagımdaydı, bıçak çenesinin altına dokunmak üzereydi ve o, bunu umursamadan alkışlamaya devam ediyordu.

İsimsiz, sahneye onun yüzünden çıkmış olmalıydı. Bana doğru yaklaşmıştı, fark etmemiştim bile. Sadece birkaç adım uzagımdaydı ve eğer İsimsiz'in yeni hedefi olmasaydı alkış tutmayacak ve sinsi bir yılan gibi yanıma süzülüp belki de boğazımı kesecekti.

En büyük hayalimdi, kuşkusuz.

"Yancı çok yaşa," dedi gerçek bir neşçeyle. Onun sesini bile duymak normalde güçtü ve şimdi gayet neşeli bir sesle *yancı çok yaşa* diyordu öyle mi? "Artık öncümüze layık bir Gri'sin."

Bıçağın sivri ucunu çenesinin altına bastırıp yukarı ittim. Çenesini kaldırmak zorunda kaldı. Tek hamleyle maskesini çıkarıp atabildim. Belki de onu öldürdükten sonra yapardım. En azından İsimsiz öldürdükten sonra. Bir daha öylece birini öldürebileceğimi sanmıyordum. Mecbur kalmasaydım Doğa'yı da öldüremezdim muhtemelen. Bunu yapmasını öylece izleyemezdik.

"Ve sen bunu görece kadar uzun yaşayacaksın."

Gökten ve bu, cehennemi ateşlerinde yanarak kayıp gitti. İsimsiz, ölmesi bile olamazdı. Maskenin ardında ne olduğunu bilmiyorduk ama insanlıktan nasibini alamadığı kesinlikti.

"Beni bu devrimde küçük rolleri olanlarla karıştırmı, Gri." Bana doğru en ufak bir el hareketiyle hâlâ İsimsizler tarafından kurtarılan seyircileri gösterdi. "Bir gün aynı masada oturuyor olacağız. Bunu düşünün."

Kuliatım çarkı. "Kendime bir öncü ya da yancı kulluğu lazım. Ben mi sanırsanız?"

Geride adanmış. "Kendime bir taht bulacağım dan eminim." Elini belinden çıkarıp havaya kaldırdı. "Ve bunun için ölümden bir şeyler öğrenmem gerekiyor. Öyle değil mi?"

Yalanları yakalamak için uzandım. "Kunter bu engellerden bile geçip giden onun yerindeyse heveslenme, bu ada olmayacak." Yalanları yakalamak için bıçağı boğazına bastırdım. "Sahnenin sonuna kadar bakıyorum, senin o bir türlü göremediğini gözlerin gibi."

"Göreceksin." Parmak şıklattı. "Ne de olsa kazanan benim."

Bir nefes kadar kısa sürdü her şey. Havada bir vızıldama yükseldi, sonra hâlâ sağa doğru hareket etti ve olanı biteni anbean, izlemeyenler için. Bu çizgi geçti salondan. Hızı tarif edilemezdi. Yalnızca geçip gittiğinde her şey durdu. İsimsizler, seyircileri katlediyordu ve nereye baktıysa o anda asıl katliamın seyirciler için olmadığını biliyorlardı. O çizgi şüphesiz kalın bir metaldti. Bir ip ya da halat değil, ışık hızında gibi hissettiren bir hızla sahnenin bir ucundan diğer ucuna hareket etmiş ve havayı kesmişti. Yalnızca havayı değil, sahne dışı çıkan herkesi.

Ölüm temizliği tiyatro salonuna çökerken salondaki sahnenin üzerindeki herkes artık birer et parçasıydı. Seyirciler ve birer Gri de bizzatlar... Hepsi metal bir halatın hızla içlerinden geçmesiyle zayıfladılar. Çılgılık bile atamadan, anlayamadan, görmeden... Öldüler... Anlatmak bile zordu çünkü gözlerim gerçeği tamamen kavrayamıyordum. Ölü bedenler koltukların arasına parçalar halinde yığılırdı ve midem... Bütün bu olanlar algılayabileceğimden çok daha büyük bir körülüğün işiydi. Ben... Bu gördüklerimin bir kabus olup olmadığından emin değildim.

Kalemin dibinde bir kahkaha patladı ve bıçak, uyuşan elimden öylece kayıp düştü. Durduramadım, hiçbir şey yapacak gücü

ifadeye bürünmüştü yüzüm. Onu kurtardım ve Sarah'i öldürdüm. Çiğdem için can attı. Zeliha'yı öldürmek istedi ama yine de bağışlanmasın için yalvarıyor.

Önünde durdum, yalvaran ıslak mavilerine baktım ve bıçağı uzandım. Onu ben öldürmemiştim, kendisi ölmek istemişti.

"Sarah için."

Bıçağı tek hamlede çıkarıp aldım. Doğa'nın sıcak kanı elimde akmaya ve etrafa sıçradı. Bedeniyse kıvrılarak yana düştü, inilti ler dudaklarından dökülüp sahnede yankılandı.

Aydınlığına karanlık karışan açık bir Gri değildim ben, karanlığa ışık dokunmuş koyu bir Gri'ydim.

Son hamle sahneye atlayan İsimsiz'den geldi. Bıçağını Doğa'nın alnının çatına fırlattı. Bu, Doğa'nın nefesini kesen bir hamle oldu. Gözleri açıldı ama mavilerinde en ufak bir kıpırtı yoktu. Ölmesi gerektiği gibi. Ve vicdanım... Ondan geriye Doğa için azıyacak en ufak bir parça dahi kalmamıştı.

Sağımdan yükselen alkış sesi sahneyi doldururken bakışlarımla birlikte bıçağımın sivri ucunu da oraya çevirdim. Başcellar birer adım uzağımdaydı, bıçak çenesinin altına dokunmak üzereydi ve o bunu umursamadan alkışlamaya devam ediyordu.

İsimsiz, sahneye onun yüzünden çıkmış olmalıydı. Bana sadece yaklaşmıştı, fark etmemiştim bile. Sadece birkaç adım uzağımdaydı ve eğer İsimsiz'in yeni hedefi olmasaydı alkış tutmayacak ve sinsi bir yılan gibi yanıma süzülüp belki de boğazımı kesecekti.

En büyük hayalimdi, kuşkusuz.

"Yancı çok yaşa," dedi gerçek bir neşeyle. Onun sesini bile duymak normalde güçlü ve şimdi gayet neşeli bir sesle *yancı çok yaşa*, diyordu öyle mi? "Artık öncümüze layık bir Gri'sin."

Bıçağın sivri ucunu çenesinin altına bastırıp yukarı ittim. Çenesini kaldırmak zorunda kaldı. Tek hamleyle maskesini çıkarıp attı. Öldürdüm. Belki de onu öldürdükten sonra yapardım. En azından İsimsiz'i öldürdükten sonra. Bir daha öylece birini öldürebileceğimi sanmıyorum. Mecbur kalmasaydım Doğa'yı da öldüremezdim muhtemelen. Bunu yapmasını öylece izleyemezdim.

"Ve sen bunu göreceksin kadar uzun yaşamayacaksın."

Geldi ve bu, cehennem ateşlerinde yanacakmışım gibi hissettirdi. Ölmek bile olmayabilirdi. Maskenin ardında ne olduğunu bilmiyor-
dum ama insanlıktan nasibini alamadığı kesindi.

"Beni bu devrimde küçük rolleri olanlarla karıştırma, Gri." Bunu söylerken ufak bir el hareketiyle hâlâ İsimsizler tarafından katledilen seyircileri gösterdi. "Bir gün aynı masada oturuyor olacağız. Bunu akla hazırla."

Kaçtım çatıktı. "Kendine bir öncü ya da yancı koltuğu bulacağını mı sanıyorsun?"

Geriy e adımladı. "Kendime bir taht bulacağımdan eminim." Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Ve bunun için önümdeki bütün engellerden kurtulmalıyım, öyle değil mi?"

Yakasından yakalamak için uzandım. "Kunter bu engellerden birine ve gözün onun yerindeyse heveslenme, bu asla olmayacak." Yakalandan sıkıca tutup bıçağı boğazına bastırdım. "Sahnen sonsuza kadar kapanıyor, senin o bir türlü göremediğim gözlerin gibi."

"Göreceksin." Parmak sıkıktı. "Ne de olsa kazanan benim."

Bir nefes kadar kısa sürdü her şey. Havada bir vızıltı sesi yükseldi. Başım hızla sağa doğru hareket etti ve olanı biteni anbean, istemeden izledim. Bir çizgi geçti salondan. Hızı tarif edilemezdi. Yalnızca geçip gittiğinde her şey durdu. İsimsizler, seyircileri katlediyordu ve neredeyse bitmişti ama o anda asıl katliamın seyirciler için olmadığını anladım. O çizgi şüphesiz kalın bir metald i. Bir ip ya da halat şeklin deydi. Işık hızında gibi hissettiren bir hızda sahnenin bir ucundan diğer ucuna hareket etmiş ve havayı kesmişti. Yalnızca havayı değil, önüne çıkan herkesi.

Ölüm sessizliği tiyatro salonuna çökerken salondaki sahnenin üzerinde olmayan herkes artık birer et parçasıydı. Seyirciler ve birer Gri olan İsimsizler... Hepsi metal bir halatın hızla içlerinden geçmesiyle can vermişlerdi. Çığlık bile atamadan, anlayamadan, göremeden... Öylece... Anlatmak bile zordu çünkü gözlerim gerçeği tamamen kavrayamıyordu. Ölü bedenler koltukların arasına parçalar hâlinde yığılıyordu ve midem... Bütün bu olanlar algılayabileceğimden çok daha büyük bir kötülüğün işiydi. Ben... Bu gördüklerimin bir kabus olup olmadığından emin değildim.

Kulağımın dibinde bir kahkaha patladı ve bıçak, uyuşan elimden öylece kayıp düştü. Durduramadım, hiçbir şey yapacak gücü

kendinde bulamadım. Az önce izlediğim şey... Bunun yalnızca filmle olabileceğini sanıyordum ama işte, olmuştu. Gözlerimin önünde insanlar parçalar halinde oldukları yere yığılmışlardı ve ben korkuların aralarını göremediğim için şanlı hissediyordum.

Bir kahkahayla, "Gri'ye ölün!" dedi Başcellat, yüzlerce kez duyduğum o cümleyi hiddetle tekrar etti. "Teşekkürler, yancı, sen olmasaydın İsimsizler'in aslında birer Gri olduğunu asla öğrenemezdim."

Zeliha'nın çılgın tiyatro salonunda yankılandı. Boğazı bir an sonra parçalanacakmış gibi yüksek, acı ve korku doluydu. Ardından kusmaya başladı, içinde ne var ne yoksa sahneye döküyordu. Olanların tamamını o da benim gibi sahneden üzerinden izlemişti. Onun aksine ben sessizdim, ağzımı bile açamayacak kadar ve sanki onlar gibi bir ölü.

Kötülerin Şehri'nde her türlü kötülüğü gördüğümü sanıyordum ama hayır, ben ölümün bu yüzünü hiç görmemiştim. Kimsenin bu kadar ileri gidebileceğini düşünmemiştim. Bu, düşünülecek bir şey olamazdı da. Şeytanın işiydi, başka bir açıklaması yoktu. Başcellat öylece bir film sahnesini kendi sahnesine uyarlamıştı ve başarmıştı, canice öldürmüştü Gri İsimsizler'i.

Biri hariç.

Biri hâlâ sahnede bizimleydi. Başcellat ve cellatlarının bir kısmıyla birlikte. Celladın biri hâlâ kenarda kemanını çalıyordu. Hiç durmamıştı. Sanki batan Titanik'teydik ve o son nefesine kadar birer için harika bir müzik sunuyordu.

Bu, başından beri Zeliha ya da benimle ilgili değildi. İsimsizlerle ilgiliydi. Başcellat onları önünde tehlikeli bir engel olarak görmüştü ama aynı zamanda hepsinin birer Gri olduğunu öğrenmiş, onları ortadan kaldırmak için beni kullanmıştı. Beni bulacaklarını, kurtarmak için her şeyi yapacaklarını biliyordu. Herkes biliyordu. Bu zamana dek Kunter bir şekilde onları arka planda, gizli bir güç olarak kullanmıştı ama konu bana gelince halkın karşısında etrafımı sarmışlardı. Her zaman beni korumak için oradaydılar. Evde ölen İsimsizler... Onlara bilekliliklerine bakmış olmalıydılar. Böylece hepsinin aslında birer Gri olduklarını anlamışlardı.

Bu akşam bizi korumak için orada olmasaydılar belki de bu gece bütün bunlar hiç yaşanmayacaktı. O iki İsimsiz bizi korurken bir şekilde ölmeseydi, Zeliha bunu benim yaptığımı sanıp evden çıkmasaydı

ve onları ağına düşmeseydi... Ben sahneden inip eve dönseydim... Ben artık kabullensinler diye cesaret gösterisi yapmayıp Zeliha'ya da sormasaydım ve sadece eve dönseydim...

Bütün bunlar kafamda dönüp duruyor şimdi. Suçluluk hissi birer Gri'ye düşmüştü ve boğazıma sarıldı. Ölmeyeceğimi biliyorum ama bu hislerden boğulmak beni yok ediyor.

Arkamdan bir hicir kırıktı koptu. Başımı güçlükle çevirip İsimsiz'e baktım. Siyahlar içerisinde İsimsiz'in ağlarken bedeni sarsılıyordu. Ona ya da onlardan birini ağlarken görebileceğimi hiç düşünmemiştim ama o ağlıyordu. Kadın bir İsimsiz'di, onların öncüsü olduğunu biliyordum ama bundan asla emin olamazdım.

İsimsizlerdi çünkü Grilerin katliamından sonra bu şehirde artık onların bir önemi yoktu. Ne isimlerinin ne de kim olduklarının. Kunter'in sessiz cellatları olmuşlardı bir gecede. Siyah Bölge'nin sessiz gücü ve aynı zamanda korkulu rüyası. Çünkü kim olduğunu bilmediğin birine zarar veremezsin. Onlar neydi, kimdiler? Yüzleri yok, sesleri yok... Kunter onlara yardım etmeseydi ölmüş olacaktılar biliyorlardı. Bunu çoktan kabullenmişlerdi. Cesaretleri ve sadakatleri bundandı ama şimdi öylece... Cesaretleri ve sadakatleri yüzünden, bu denli tehlikeli birer engel oldukları için vahşice katledilmişlerdi.

O gece Kunter'e ölüm tiyatrolarından bahsetseydim ve İsimsizler'e ona söylemesine engel olmasaydım... Ben bunu yapmasaydım Kunter çoktan bütün bunlara engel olmuş olabilirdi. Kunter'i korumak istemişim ama şimdi görüyordum ki ona yalnızca zarar vermiştim.

İsimsiz'in ağlarken sarsılan bedeni bir buz dağı gibi dondu, çarpmaya hazırcağı gibi keskin bir şekilde. Öne doğru eğilen başı çok hızlı bir biçimde kalkarken iki bıçağını birden çekti. Birkaç hamlede Başcellat ve cellatlarını öldürecekti.

İsimsiz öne atıldığında Başcellat boğazıma sarılıp beni sırtımdan göğsüne bastırdı ve bir bıçağı boğazıma dayadı. Korkmadım ya da ondan kurtulmaya çalışmadım. Bu beklendik hareket karşısında yalnızca serçe yutkunmakla yetindim çünkü çok yorulmuştum. Bütün bu olaylar karşısında kendimi kaybetmiş gibiydim. Her şey birbirine karışmıştı ve kan... Kan her yerde. Kan ve cesetler, parça parça. Yalnızca Zeliha gibi kusmak istiyordum.

*Her şeyinden vazgeç,
Ruhundan, bedeninden ve insanlığından,
Şeytana her şeyini sun ve gör,
Ne kadar ileri gidebileceğini,
Sen ve ben anlayamayız onu,
Ruhunu şeytana satanları.*

Pes ettiğim o noktada, dünya birbirine girip sallanırken ve İsmisiz bıçaklarını doğrudan üzerimize savuracakmış gibi adımlarken tiyatro salonunun çift kanatlı kapıları hiddetle aralandı. Bir bıçak doğrudan üzerime geldiğinde bile yerimden kıpırdamadım. Neyse ki bıçak, başımın üzerinden beni sıkıca tutup kendine kalkan eden Başcellar'ın alnının çatına saplandı.

Müzik durdu, artık cellat keman çalmıyordu.

Başcellar'ın beni tutan elleri gevşediğinde ve o bir un çuvalı gibi sahneye yığıldığında ben de peşinden dizlerimin üzerine yığıldım. Sahnenin ötesine, koltukların ilerisine baktığımda onları gördüm. Kunter ve Devin, ikisi yan yana.

İkisi de önlerinde yatan vahşere göz ucuyla dahi bakmadı. Bunun yerine bana baktılar, çaresiz bakışlarına. Şimdiden, yalnızca bakışlarıyla bana bütün bu olanların benim bir aptallığım olduğunu söylüyorlardı sanki. Onlara göre ben değil, onlar benim yerime yapmalıydı, bu ve bunun gibi her şeyi. Ama onlar burada değillerdi, ben Zeliha'yla yalnızdım. Hem beni hiçe sayan halktan onu kurtarmalı hem de saygılarını kazanmalıydım. Cesaretle ve bir çuval aptallıkla.

Başcellar muhtemelen Devin'in fırlattığı bir bıçakla ölünce İsmisiz hırsını alamadı ve sahnedeki cellatları katletmeye koyuldu. Onu ve yaptıklarına yan gözle dahi bakamadım ama keman sesi sustu ve sessizlik ağırlaşmış kanla yıkanan tiyatro salonunun duvarlarına sindi.

Her şey bitti ve bu zafer gibi hissettirmede.

Doğa'nın kanyla ıslanan avuçlarına baktım. Bulanıklığı gördüm, neredeyse hiçbir şey net değildi ama kan oradaydı, görüyordum. Kırımızı, yapışkan ve elimden hiç çıkmayacakmış gibi.

Kaan'ın, "Burada ne oldu?" dediğini duydum ve hemen ardından Rüzgâr'ın küfredip kusmaya başladığını. Kaan da kendini tutamadı ve o da kustu. Zeliha da, onların kusması bir kere daha midelerini bulandırmış gibi öğürüp kustuktan sonra bayılıp sahneye yığıldı.

Sahneye ilk çıkan, bütün bu karliamın içinden hızlıca geçip gelen Kunter oldu. Dizlerinin üzerinde önüne çökmüş, yüzümü ellerinin altına almıştı ve gözlerine bakabilmem için çabalıyordu.

"Gri Hanım." Bir elini yüzümden çekmiş, yaralarımı hızlıca kontrol ediyordu. Hepsi yüzeysel kesiklerden ibaretti ama kan her yerden akıyordu. Bu da onu korkutmuş olmalıydı. "Hayattasın, bir şey yok. Ölmeyeceksin."

"Öldüler," diye fısıldadım. Boğazıma öyle bir yumru oturmuydu ki konuşmak çok güçtü. "Hepsi öldü. Cellatlar, seyirciler ve İsmisizler... Ne uğruna?"

"Senin uğruna," dedi hiç şüphesiz. "Onlarca, yüzlerce, binlerce... Senin uğruna milyonlarcası da ölse gecenin sonunda sen gözlerime bak ve nefes al." Kendine doğru çekip bana sıkıca sarıldı. "Yalnızca sen. Gri Hanım. Yalnızca sen."

Devin yanıma gelip elime uzandı. Altın hareleri endişeyle parlıyordu. Midesi bulanmamış ya da bütün bu gördükleri karşısında şaşmamıştı. O da Kunter gibi yalnızca benim gözlerimde ne göremeyeceğiyle ilgileniyordu.

"Bütün bu olanlardan kim sorumlu? Cesedini meydanda kazığa oturtursam ancak içim soğuyacak."

Başımı hafifçe çevirip Başcellar'ı göstermeye çalıştım ama oraya döndüğümde bir boşlukla karşılaştım. Bir hissimla Kunter'in kollarından kurtulup etrafıma bakındım ama hayır, Başcellar burada değildi. Sıradan bıçakla... Hayır, maskesinden bıçakla vurulmuştu. Hayatta kalmıştı şüphesiz ve kaçmıştı.

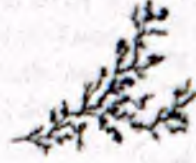
"Hayatta," dedikten sonra önce Devin'e ardından Kunter'e baktım. İkisinin de sivrilmiş bakışlarını gördükten sonra ise İsmisiz'e. "Ve kaçmış."

İsmisiz, bir rüzgâr gibi yanımdan geçip gitti ve Başcellar'ın peşine düştü. Bense Kunter'in göğsüne doğru kendimi bırakıp onun koluna sıkıca tutundum. Bittiğini sanmıştım ama hayır, Başcellar hayatta olduğu sürece hiçbir şey bitmeyecekti. Onun, Amber'den bile daha kötü bir kalbi ve zekası vardı. İsmisiz onu yakalayamazsa sonraki hamlesini benim bile edemiyordum.

Kösülerin Şehri'nde bölgeler arasındaki her ittifak, hem koruma hem tehdit anlamına gelir çünkü bugün yan yana duranlar, yarın birbirlerinin celladı olabilir. Bu şehirde dostluk geçici, çıkar kalıcıdır. En güçlü ittifak bile ihanetin ilk fırsatında yıkılmak üzere kurulmuştur.

BÖLÜM 28

Kunter'in yine zorla Kırmızı Bölge'den getirdiği doktor yaralarını kansasuman yaparken odanın açık kapısından koridoru izliyordum. Koridorun duvarlarında ölümden sahneler oynuyordu. Durmadan, tekrar ve tekrar. Doğa'yı öldürdüğüm o an ve dahası. Gece boyunca yaşadığım her şey anbean sahneleniyordu koridorun duvarında.

Nefeslerimi duyuyordum. Bir ve iki. Al ve ver. Zedelenmiş boğazımdan hırıltılar yükseliyor ve odayı dolduruyordu. Avuçlarımdaki kar küresini göğsüme bastırırdım doktor bacağımdaki kesikleri sarıyordu. Sanki donmuş kalbimi ısıtabilecekmiş gibi kar küresine sarıldım. Annem... Annem artık bir katil olduğumu bilse ne düşünürdü? Küçük kızının birini öldürdüğünü bilse bir daha küçük kızı okur muydum? Meleğin dualarını değil, şeytanın fısıltılarını dinlediğimi öğrense... Annem benden nefret ederdi.

Artık annemin tanıdığı ve sevdiği o küçük kızdan çok uzayım. Gün geçtikçe de uzaklaşıyorum. Annem ışıkları sever, karanlığı değil ama ben karanlıktayım. Yürüyorum, gölgelerle dostluk ediyorum. Biraz sadakat ve saygı için ruhumu sattım. Ve hâlâ bir kazanan değilim.

Doktor yaralarını sarmayı bitirmiş, bana bir şeyler söylüyordu ama onu duyamıyordum. Onu dinlemek yerine, kafamın içindeki çığlıkları dinliyordum. Kanın sıçrama ve dökülme sesi... O an, kafamın içinde yankılar hâlinde büyüyor. Bıçakların kesme ve saplanma sesi... Ölümün bir sesi olduğunu düşünmezdim ama artık vardı. Bütün bunlar ölümün sesiydi ve zihnime izinsiz yerleşmişti.

Koridordaki duvara bir gölge düştüğünde ölümden sahneler dağıldı ve Kunter gölgelerin önüne geçerek kapıda belirdi. Kapının eşliğinden geçip odanın zemininde adımlarken onu izledim. Feri sonmuş

hale hareketinin tek gördüğü yine bendim. Gözlerinin altına oturmuş halkalar yalnızca benim gecemin kötü geçmediğini hatırlatıyordu bana. Bir an için bakışları benden doktora kaydı, dudakları kıpırdandı, bir şeyler söyledi ama zihnimdeki uğultu onu da duymamı engelledi. Hemen ardından doktorun çantasını toplayıp odadan çıkıp, koridorda sağa döndüğünü gördüm. Zeliha'nın yanına ancak ulaşmış demek. Oysa onun yaraları benden daha kötüydü, kesikleri daha fazlaydı ve içlerinde derin olanlar olabilirdi ama doktor önce beni tedavi etmekle yükümlüydü. Kunter için her zaman, başka bir şey yoktu.

Kunter yatağa yanıma oturduğunda saatler sonunda dudakları arasından zayıf da olsa çıkan tek cümle, "Özür dilerim," oldu. Özer dilemeliydim çünkü onu dinlememiştim. Özür dilemeliydim çünkü ondan saklamıştım. Özür dilemiştim çünkü boyumdan büyüklere kalkmıştım. Özür dilemiştim çünkü güvendiği kim varsa benim uğruma ölmüştü.

Elini yanağıma uzatıp başparmağıyla tenimi okşarken alnıma da bir ipucuk bıraktı. "Özür dileme, Gri Hanım. Bütün bunlar yine senin suçun değildi. Kendini suçlu görmeni anlıyorum. Her şey senden kaynaklanmış gibi görünüyor ama değil. Bütün bunlar senden önce başlayan bir nefretin tohumları. Birini suçlayacaksan Asil'i suçla. Ne de olsa Gri nefretini körükleyen ondan başkası değil. Beni suçla. Bu nefretin buraya kadar geleceğini hesaplayamadığım için."

"Sarah'i Doğa öldürmüş."

Kunter'in ifadesi sertleşirken kaşları istemeden havalanmış gibi görünüyordu. Bunu duymayı beklemiyordu anlaşılan. O da tahmin edemiyordu bunu. Hedefimizi değiştirmiştim, Amber olabileceğine onu kandırmıştım ve şimdi hayatını kurtardığımız birinin dostunu öldürdüğünü söylüyordum.

"Amber değildi."

"Değildi." Güçlülkle yutkunurken açıklamaya çalıştım: "Rain'in benden beni sorumlu tutuyordu. Bana yardım ettikleri için halk beni hedef almıştı. Rain'e âşık olmuş. Canı o kadar yanmış ki Grileri ve savunucularını öldüren o gruba katılmış. Damgalayanlara. Onlarla birlikte yapmış bunu. Bir gün bana ulaşabileceğini umut ederek, önce Sarah'i öldürerek başlamış."

"Damgalayanlara katılmak için sevdiğin iki kişiyi onların gözünde vahşice katletmen gerekir. Adak adamak gibi."

Kanım dondu. "O hâlde o... Suzy ve Carlos'u bunun için öldürmüş olmalı."

Başıyla onayladı beni. "Uzun zaman önce ölenlerin listesinde göğümün hatırlıyorum. Kurcalamaya gerek görmemişim."

Kaşlarım çatılırken başımı hafifçe eğdim ve gözlerimi kapayıp çıktım. "Bazen doğrusunu yaptığımı düşünüyorum." Başımı sallıyordum ama bu, titremek gibiydi. "Sarah'ı öldürmüştü ve Zeliha'yı öldürmek üzereydi. Bütün bu nefretin son bulmasını istemekte haklı olduğumu düşündüm. Bıçağı fırlatırken ilk kez hedeften şaşmayacağımı biliyordum. Göğsüne inen bıçak benim ellerimden kayıp gitmişti, evet ve onu öldürecekti. Ama bak, Zeliha hayattaydı. Doğa'nın bana duyduğu nefret yüzünden Zeliha öldürülmeyi hak etmiyordu." Sonunda ağlıyordum. Şimdiye kadar tek damla gözyaşı dökmemiştim ama şimdi Kunter'in yanında kalbimden geçenleri cümlelere dökmeye çalışırken hicrîliklere boğulmamak elde değildi. "Nefret doluydum. Hileyle sımsırlardı beni, darağacında öleceğimi sandım. Son göreceğim şey onca insanın bana olan nefreti olacağını düşündüm. Zeliha'nın bıçağı yanağına kesip yere fırladığında bu sondu, onların zaferi. İsimsizler yetişmeseydi orada ölmüş olacaktım. Yekta orada ölmedi, bu çok açıktı. Yeniden nefes aldığımda bile yaşıyor gibi hissediyordum. Doğa bütün bunlara rağmen Zeliha'nın boğazını kesene kalktığı anda yerdeki bıçağı uzanmamla onu fırlatmam arasında beş de yalnızca bir saniye vardı. Düşünmedim, hissetmedim. Sadece adı bunu bitirmek istedim. Sarah'ın intikamını alacak, Zeliha'yı kuracağım ama bak..." Ellerime bakıyordum, birbirinden ayrılmış titreyen parmaklarıma. Kan izleri işte hâlâ oradaydı. "Hangi hileyle amaçla olursa olsun ben birini öldürdüm. Ben... Ben Doğa'yı bu dillerle öldürdüm. Acımadım ona. Benden bir şans daha isterken benden acıma ve nefretime rağmen kalkıp yanına gittim ve bıçağı kalbimde çekip aldım. Son nefesini verirken sarsıldığı o an gözlerimin önünden gitmiyor. Yere yığıldığında göğsünden akan kan, sahnenin zemine bardaktan boşanır gibi döküldü. Gözleri hâlâ açıktı, nefes almaya çalışmaya çalışıyordu, isimsiz geldi, bir bıçak da o fırlattı ve Doğa orada öldü ama biliyorum, onu öldüren isimsiz değil, benim. İsim yalnızca bu ölümü hızlandırdı." Kunter ellerimi tuttuğunda büyü-

yeniyi onun endişesiyle parlayan gözlerine çevirdim. "Onlar gibi olman için yemin etmiştim ama hâlime bak. Bir an bile düşünmeden ben herkeste idam, dedim ben, Kunter. Bir an bile düşünmeden ben ve nefretle kanım kaynıyorken idam emirlerini veren bendim. Ben suyu ve sadakat için, nefret ve acıyla alınmış kararlarım hak. Ben hak olmak istemediğim ama onların istediği o yancı oldum. Şeytan dinledim, onunla aynı masadayım artık." Hicrîliklerimi şiddetlendiren bedenim sarsıldı. "Annem nefret ederdi benden çünkü ben nefret ediyordum dönüştüğüm bu kişiden. Onca karanın içinde ak kalbim sandım ama bana bak, iyice koyulaşıyorum ve ak yanımdan ayrılmadı bile."

Uzun parmakları çeneme dokundu ve yüzümü nazikçe yukarı kaldırdı. Islak bakışlarına bakarken, "Sen vermeseydin ben verecektim o emri. Sen öldürmeseydin ben öldürecektim Doğa'yı. Evet, bunu ben yapmanı ben de istemezdim ama hayatta kalmak için zor kararlar tek başına alman gerekti. Daha önce gelmeliydim, daha önce gelmeliydim. Damgalanmıştın ve ben herkesi cezalandırdığımı biliyordum ama ölüm tiyatrolarında olabilecekleri düşünemedim. Başcellat'i düşünemedim. Düşündüğüm o kadar çok şey vardı ki bu benim aklımdan çıkıp gitmişti. İsimsizler sezdikleri en ufak tehlike beni haberdar ederlerdi ama beni Başcellat konusunda uyarmadılar. Nedenini bilmiyorum ama bu hataydı onların da ölümüne sebep olduk."

Bir hicrîlikle sarsılırken ellerimi ağzımın üzerine kapattım. Onun buzdan harelerinde bilinmezliğin gölgeleri dolaşırken ben her şeyden haberdardım. Bunu ben yapmıştım. Onlardan bunu ben istemiştim. Düzeltceğimi söylemiştim ama bütün vaktimi Amber'e olan nefretime harcamıştım. Kunter'den bunu saklayarak bu gecenin yarınama neden olmuşum. Onun zarar görmesini istemeyerek ona zarar verdiğim herkese zarar vermiştim.

"Mirza bunun senin için tehlikeli olacağını söylediğinde onu dinlemeliydim. Halkın gözünden düşeceğin herhangi bir şey yapmamalıydın ve bunu görmezden geldim. Başcellat bunu bir kere daha tehdit etti, yalnızca bir tehditti ama biliyordum ki bir gün daha da kötü olacak. İsimsizler biliyordu, beni korumak için yine oradaydılar. Başcellat'ın o gece dikkatini çekmiş olmaları. Sana söylemek için bu oradaydılar ama ben onlarla bir aplanmamıştım."

öyleyecektim. Böylece önlem alabilirdik." Ellerimle yüzünü kapadım ve parmaklarımı gözlerime bastırdım. "Her şeyi berbat ettim ve daha birmedi, o hâlâ hayatta. Başcellat... Onun kalbi, aklının ve hislerinin almayacağı kadar kötü. Biz onunla başa çıkamayız ve o seni yerine geçmek istiyor. Devrim dedi ama bu bir darbe olacak. Halkın kötüyü liderleri olarak isteyecek ve bu geceden sonra herkes en kötünün o olduğunu bilecek. Ben her şeyi mahvettim."

"Yıllardır sahip olduğum sadakat bir gecede son bulmaması, Gri Hanım. Benim için korkuna ve artık kendin için de korkmana gerek yok. Fısıltılar her yerde, Başcellat halkın kulaklarına fısıldamaya başlamış. Layık bir yancısı artık, ihtiyacın olmayan o saygı ve sadakat var. Ve belli ki yerimde gözü olan Başcellat'ın da istediği yancı sensin." Bu ona histerik bir kahkaha attığında ellerimi gözlerimden çekip ona baktım. Gülüyordu ama bu gülüş normal bir gülüş değildi. "Bütün bu olanlar bir yana onu yalnızca bunun için bile öldürebiliriz."

"Kim olduğunu biliyor muyuz?" Kapının eşiğinde beliren Devin konuşmanın bir kısmına şahit olmuş olmalıydı. "Onu gördüğün yerde öldürmek için biraz bilgiye ihtiyacım var ve bunu benimle paylaşacağını umuyorum, öncü."

"Elbette." Kunter'in sesi buz gibiydi ama yine de onu reddetmedi. "Bunu ne kadar hızlı halledersek o kadar iyi." Gülümsemeyi denedi ama bu tamamen beyhude bir çabaydı. "Benden sakladığın başka bir şey var mı, Gri Hanım? Herhangi bir şey? Çünkü şimdi seni bu duruma düşürdükleri için İsimsiz'den hesap sormaya ve Mirza'yı öldürmeye gideceğim. Öldürmem gereken başka biri var mı?"

"Onların bir suçu yok."

"Var," derken öfkeli göründü. "Bütün suç onların. Seni korumaları gerekiyordu ama işlerini yeterince iyi yapamadıkları için elinden kana bulamama sebep oldular. Mirza..." Başını iki yana sallarken ellerini sıkı. "Bütün bu olanların en büyük suçlusu o. Seni yönlendiren, iyi bir şey yaptığına inandırdı. Bir Mavi, Siyah'ın ne kadar ileri gidebileceğini göremez, Gri Hanım. Bunun için onu o çok sevdiği niçin gömeceğim. Sen dinlen, birkaç saate dönerim."

Yatakrın kalktığı anda elinden yakaladım. "Sadece seni korumak istedi. Her zaman koruyan taraf sen olamazsın. Benim de istediğin yalnızca buydu. İsimsizler'in de istediği buydu, bu yüzden seni"

... kabul ettiler. Bir gün senin de Gri savunucusu olarak damgasını taşıyacağını biliyordun bunu hepimize yaptırın."

"Kunter beni damgalayamaz, Gri Hanım." Elini hafifçe çekti. "Kunter seni de damgalamamalıydı. Yumuşak karnını gördüğü için seni halk, onlara öncülerinin kim olduğunu hatırlatırım. Senin gördüğün yüzümün bu olmasını istememiştim yalnızca. Şehrin şeytanları şehri yıkar, Başcellat şeytanları manipüle ederek sahneler kurar. Azrail kaçınılmaz sonlarını yazar. Bil bakalım Körülerin Şehri'nde nasıl olur." Girmeden önce son bir kez alnına bir öpücük bıraktı. "Kunter aile sende nefret etmezdi. Birlik kızının kalbinden şüphe etmezdi. Hayatta kalmak ve hayatta tutmak için yaptığın her şeyden gurur duyardı. Ben hayatta kaldığın için seninle gurur duyuyorum, Gri Hanım."

Kunter gittiğinde Devin onun bıraktığı boşluğu doldurdu. Bir an için de sessiz kaldık. Bir an için beni suçlayacağını bile düşünmedim. Belirli mutlaka olanlar için beni suçlamalıymış gibi ama öyle değildi.

"Her cümlesine katılıyorum ve evet, bu bir mucize." Neşeli görünür. "Öncü Kunter'e artık farklı bir gözle bakıyorum." Kendi kendine gülümser. "Söylediği gibi şeytandan çok, bu şehrin, zamanı gelenlerin anı alan Azrail'i."

Buyla onayladım onu. "Ve bu nasılsa daha iyi bir şeymiş gibi görünüyor." Sesli, titrek bir iç çekerek elimin tersiyle gözyaşlarımı siler. "Oraya birlikte geldiniz. Ondan önce birlikte miydiniz?"

"Evet, sınırlarıma hâkim olmadım ve öğrendiklerimden sonra kendim hesap sormaya gittim. Beni kandırmıştı ve bir cezayı kesinlikle hak ediyordu. Ona bir şeyler yaptım." Bunu söylerken yüzünü buruşturmuştu. "Nasılca Öncü Kunter bunu öğrenmiş. Asil'i öldürmem için beni durdurdu. Kırmızı'nın yancısını öldürecek olursam ben Siyah'ın yancısının karşılık olarak idam edileceği anlamına gelir. Yani yalnızca seni korumak için oradaydı."

"Asil'le uğraşmaya değmez, Devin."

Gülümsemi ama bu yalnızca ölümü hatırlattı. "Ama ben onunla uğraşacağım. Yalnızca senin hayatın için belki de öldürmem ama senin kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacağım. Uykuları haram olacak ona. Gözlerini kapattığında o karanlıkta beni göreceksin. Değilim onu. Böylece umarım hi-

çekerek yatakta yanına uzandı. "Madem ellerimle öldüremiyorum bir şekilde öldürebilmeliyim onu."

"Bir süredir o ve Amber sessizdi. Bu yapığınla uyuyan yatağı uyandırmış olabilirsin."

"O hâlde başını ezeriz." Sağ bacağına sol ayak bileğinin üzerine attı ve dedikodu havasında göründü. "O kızı öldürmem gerektiğini biliyordum. Koltukta yatarken boğmalıydım onu." Kucagındaki kar küresini alıp salladı. "Beni bir kaşık suda boğarsın diye dizginledim. Benim kendimi ama keşke ben onu o koltukta öldürseydim ve sen de sonra beni bir kaşık suda boğsaydın. Hem acırdın sen hana, ölmezdim de."

"Belki de."

Gün ışığında daha parlak ve sarı görünen saçları gece, kapalı odanın daha yumuşak ve kahvemsî bir hal rengiydi. Tatlı ve sıcak his veren saçları onun ruhuyla uyuşmuyordu. O karanlık ve onu baskınlıkta insan simsiyah saçlar görmeyi hayal ediyordu. Fakat o görünüşüyle karakterine zıttı. Bal rengi saçları, vazgeçemediği uzun ve simli topuklu ayakkabıları, karın kası olduğunu bildiği harika vücudu... İnsan ona bakınca birini alının çatından bıçakla vurabileceğini düşünemiyordu. Kehribar gözlerinin etrafını saran altın hareketine bakınca ise ateşin orada olduğunu görebiliyordu.

"Öncü sana sandığımdan fazla değer veriyor." Hâlâ kar küresinde dönen kar tanelerini izliyordu. "Senin adınla tehlikeli herhangi bir şey yan yana geçtiğinde onu görmem gerek. Kolay kolay birilerinin beni yakacağını düşünmem ama o anlarda yanabilirim. Bütün hayatım ölümünü izler senin için ve bu benim hoşuma gitti." Gükrek başı döndü. "Sanırım bu kez hepimiz doğru taraftayız."

"Artık onu öldürmek istemiyor musun?"

Omuzlarını silkti. "Seni sevmeyi bıraktığı gün ya da bundan önce ettiğim herhangi bir anda yeniden listenin başındaki yerini alır. Ama şu an için hayır, onu öldürmek niyetinde değilim. Bu şehirde sana benden çok kimse değer veremez sanıyordum ama rakibimi tanıdım."

Gülemesem de şu durumda içten içe çok memnundum. "Sence Mirza'yı öldürür mü?"

Cıkladı. "Yok, yalnızca birkaç yumrukla bayıltacaktır. Birini bir kere sevdiğinde sadakati ölene dek sürüyor o adamın." Sesli bir şekilde

kar küresini yeniden kucagına bıraktı. "Beni korkutan da bu adam. Bir gün Amber'le senin aramda kalmasından korkuyorum. O benim kandelinden vazgeçmeyecektir."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Bütün kötü ihtimalleri düşünmeliyiz. Bu gece bunu daha iyi anlam." Başını sallarken düşünceli görünüyordu. "En kötü ihtimale senin bu."

"En kötü ihtimal benim katil olmamı ve oldum." Omuzlarını kaldırıp indirdim. "Beni manipüle etmelerine izin verdiğime inanıyorum. Saygı ve sadakatlerine muhtaç hissettim. O anda onlardan daha kötü olmalıydım, başka bir şey düşünemiyordum. Öfkeyle hareket edince insan sonrasında vicdanının sırlamayacağını sanıyor."

"Nefsi müdafaa'dı."

"Zeliha'yı öldürecekti, beni değil."

"Sıradaki sen olacaktın."

"Bu şekilde kendimi kandıramam."

"Kendini kandırmana gerek yok çünkü doğrusu bu. Seni ya da benim birini daha öldüreceğini bilerek böyle izleyesdin kendini kandırma okurdun."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Başıyla onayladı beni. "Sana bir kere yalan söyledim ve o da zehirlikti. Herkesin şeytanı ama senin meleğininim." Omzunu omzuma dokundurdu. "Sadakatimden şüphe etme, benim tatlı Gri'm. Çünkü ben seninkinden etmiyorum."

"Çok şanslıyım."

Elini kaldırıp yumruğunu havada savurdu. "Evet bebeğim, sen hayatın en şanslı kızıydın. Ölümünden dönerken bile güzel görünüyorsun. Kan banyosunun cildi güzelleştirdiğini biliyordum!"

Dayanamadım ve güldüm ona. Yanağına bir öpücük bırakarak uzaklaştı. "Sonunda seni güldürebildiğime göre artık Zeliha'yı kontrol edebilirim. Bir şeyden fena hâlde korkmuş gibiydi onu son görüşümde. Tam sekiz kere kustuktan sonra bile o bakışlardan korkmuyordu bir şey geçmedi."

"Yasadıkları kolay değildi."

Dudaklarını aşağı doğru büktü. "Başka bir şey var gibi. Önce bir garip bakıyordu." Kapıya doğru geriledi. "Merakımdan

çatlayacağımı." Parmak pıklararak kapının eşiğinde durdu. "Ve sana yemek getireceğim. Hiçbir şeyden değilse bile açlıktan öleceksin."

Ona gözlerimi devirdiğimde sırtı ve gözden kayboldu. O günden yatağa uzandım, yorganı omuzlarıma kadar çekip biraz uyumayı istedim ama bir katil olduğunuzda uykularınız kanla ıslanıp bir cennet uyuyormuşsunuz gibi hissettiriyordu. Sanki Doğa'nın ölü bedenine aynı yatağa uyuyordum ve bana fısıldıyordu: *Sonsuza dek seninleym*.

Dün gece Kunter dönene dek uyuyamamıştım ama o geldiğinde uyuyor gibi görünmüştüm. Kıyafetlerini değiştirmiş ve sadece yanımdaki yerine uzanmıştı. Sonra da beni kendine doğru çekmiş, birkaç öpücüğü saçlarımın arasına ve yüzüme bırakıp huzur dolu bir iç çekmişti. Bir süre sonra da, benden önce olduğu kesin, uyumuştu. O yanımdayken ve huzurlu hissettiğinde ben de uyuyabildim. Ancak o zaman Doğa'nın cesediyle uyuyormuş gibi hissetmedim. Yanımdaki Kunter'di ve ben onunla her zaman olduğundan daha güvendedim.

Bu sabah ikimizi de uyandıran, dış kapının istikrarlı bir şekilde çalınmasıydı. Bir süre ikimiz de uyanmamıza rağmen hareket etmemiş, birinin kapıyı açmasını beklemiştik ama kapı çalmaya devam etmişti.

Zeliha'nın uykusu, top patlasa duymayacağı kadar derindi ve dışarıya bile hareket edemeyecek kadar büyük acı ve ağrılara katlanıyordu. Devin dün gece bir noktada gitmiş olmalıydı ve evde başka kimse yoktu.

Yatağa hareketlendiğimde ve kalkacak gibi olduğumda Kunter bana iyice sarılarak kalkmamı engelledi. "Gitme bir yere." Uykulu sesi belki de dünyadaki en hoş şeydi.

"Kapı çalıyor."

"Gri bir işe yarasın da açsın o hâlde."

"Yaralı ve korkak o."

"Korkunun ecele faydası yok, Gri Hanım."

"Kunter..."

"Dün gece sana yaşattıkları için ölse yeri, zahmet olmazsa kapıyı açacak gücü kendinde bulsun. Kapıyı da açamayacaksa yok olsun."

Onu karnından çimdiklediğimde yattığı yerde çarçabuk dikenirken inledi. Bana onu karnından çimdiklemişim gibi değil de

mekinim gibi bakıyordu. Yataktan söylenerek kalkıp gece bir noktada uykudan attığı tiyörtü yerdan alıp ve üzerine geçirirken bir sesle konuşmeye devam etti.

"Ne konuşuyorsun öyle fısırt fısırt!"

"Grihan'ın önüne girdiği hâlde bak, diyorum kendi kendime." Kunter derken suratı asıya devam ediyordu. "Kalkıp kapı açıyor!"

"Ne insanı bir evlem."

Kapıdan çıkması ki pervazına tutunup eğikli ve kafasını içeri atı. "Seninle daha insani eylemler yapabiliriz, Gri Hanım."

Bana bizzat bir gülümsemeyle baktığında yanımdaki küçük kare masaya başını fırlattım. Yastık tam yüzüne denk gelecekken kafasını geri çekip kurtuldu.

Merdivene ilerlerken, "Senin de istediğini biliyorum, Gri Hanım. Ama her şeyi ısrat etme. Önce yaralarının iyileşmesi gerek. Hayır, ha... Caminin yanmasına müsaade edemem," diye kendi kendine konuşuyordu. Onun arkasından güldüm. Bu adamı delinin tekiydi ama bu deliye işlik olmamak imkânsızdı.

Kunter'in boşluğunu Zeliha doldurdu. Çekingeni bir tavırla kapıya bozduğunda bluzunun uzun kollarını avucuna kadar çekti. Omuzlarını sıkı ve başını hafifçe mahcup bir şekilde öne eğmişti. Yatağa tor durduğu her hâlden belliydi.

"Zeliha? Sen iyi misin?"

Başıyla onaylarken göz ucuyla koridorun ucuna, merdivene doğru baktı ve ardından içeri doğru adımladı. "Ben iyiyim, ya sen? Sen nasıl? Dün olanlar..." Başını iki yana sallarken güçlkle yutkundu. "Olanı unuttukların mı?"

"Unutmak pek kolay değil." Yattığım yerde toparlanıp sırtımı yatağına başıma yasladım ve elimi yatağa vurdum. "Gelsene, konuşalım."

O bana yaklaşıpken ben uykulu gözlerimi ovuşturarak kendime gence çalıştım. Dün gece birçok defa kalkıp ellerimi yıkasam da her sabahında kan sanki hâlâ oradaydı.

"Bütün bu olanlar benim suçum. Senden çok özür dilerim. Sana zarar vermemekle hayatımın hatasını yaptım."

"Bu gece düştüğünde kimseye hemencecik güvenemiyorsun. En çok benime, seni anlıyorum. Kendini suçlu hissetme, bu senin suçun değil."

"Benim suçumdu, bunu bana söylediler."

Yüzüm ciddiyetle gerilirken kaşlarımı kaldırdım. "Kim söyledi?"

"Öncü Kunter," dedi bakışlarını kaçıırken. "Bunun benim suçum olduğunu ve bunu asla unutmamam gerektiğini söyledi. Eğer ben daha bunu yapacak olursam... o zaman beni halkın önüne çıkarılsın. Belki de meydana kazığa oturtulmuş. Çok seçeneği olduğunu söyledi."

Sevdiğileri için her şeyi yapan ama diğer herkes için saf tıbbi olan o adam.

Kunter'in bunu neden yaptığını düşününce ve onu da biraz daha bile tanıyınca, "Sadece benzer bir şey yaşamamak için görünüşüne bakmaya çalışmıştır. Endişelenme, bunu asla yapmaz," diyerek Zeliha'nın içini rahatlatmaya çalıştım.

Avucuna kadar çektiirdiği bluzunu sıyırıp kolunu açığa çıkarırken, "Gözümü korkutmak için epey ileriye gitti o hâlde," dedi ve ben kolundaki morluğu gördüm. Biri kolundan sıkılmıştı ve orada kan sızılmış, morarmıştı.

Kolundaki morluğa dokundum. "Bu dün gece olmuş olmalı."

"Hayır." Başını iki yana sallarken bluzunu yeniden avuçlarına kadar çektiirdi. "Öncü Kunter'di. Gözü dönmüş gibiydi. Senin yanındayken çok başka ama yalnız kaldığımızda kolundan yakaladı ve sıkı, beni tehdit etti." Siyah, kısa saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken gözlerime bakmıyordu. "Bunu sana şikâyet etmek için söylemiyorum. Sadece burada olmamam gerektiğini düşünüyorum. Benim için Mirza'ya ulaşabilir misin, diye soracaktım. Ringe çıkana dek onunla Mavi Bölge'de kalırsam daha iyi hissedeceğim."

"Tamam," dedim kuruyan dudaklarımı ıslatırken. "Sorun değil. Mirza'yla kalabilirsin. O bugün mutlaka gelir. Kunter'le de bu konuyu konuşurum. Eminim iyi bir açıklaması vardır."

Kolumdan yakaladı. Başını hızlıca iki yana sallarken zeytin gözleri ıslak ıslak, yalvarırcasına bana bakıyordu şimdi. "Lütfen onunla konuşma. Mirza'yla gideceğim ve konu kapanacak, lütfen. Beni öldürür, lütfen."

Ona bir cevap verme fırsatı bulamadan Kunter kapıda belirdi. Dudakları hızla bir şey söylemek için aralanmıştı ki yanımda oturan ama ona sırtı dönük olan Zeliha'yı fark etti. Ondan ölesiye nefret

onunla konuşma ya sanki bakışıyla bile kolaylıkla anlayabiliyordum. Nedenini anlayamıyordum.

"Sinan geldi," dedi dümdüz bir sesle. "Dün gece idanlardan birinin elinde haberdar olmuş ve o da duymuş. İyi olduğundan emin olmak için gelmiş."

Bakışlarını iki kişi arasında gidip geliyordu şimdi. Zeliha başını eğmiş ve neredeyse korkudan nefes bile almıyordu.

"Kuşula mı?" Yorgancı dışından atığımda Kunter, "Hayır, yatağına kapıdama," derken kapının pervasına tutundu. "Bu hâlde ayağa girmeyeceksin elbette. O buraya gelecek."

Sinan, Kunter'in yanında belirliliğinde dudaklarına bir gülümseme vardı. Kunter'in yanından geçip içeri girerken ona ters bir bakış attım. İleri girip bana yaklaşıırken neşesi gayet yerindeydi.

"Dün gece yine şehri birbirine katmışsın."

"Olar beni birbirine katılar desek daha doğru olur."

Sinan gülerken ellerini ceplerine yerleştirdi ve yatağın yanında, yanında kısa bir molafta kala durdu. "En azından neğeni kaybetmemişsin."

"Ne demişler, her şeyini kaybetmiş ama neğeni alsın."

Kunter kapının eşiğinden, "Aynen, pek neşeli bir hanımefendi," diye homurdandı. "Bazen geceleri beni boğazlayacağını düşünerek uyanıyorum. Hopuna girmeyen bir şey yapıyım ve gece beni uykumdan uydurur diye düşünmekten uykularım harâm oldu."

Kirik bakışlarını üzerine dönerken, "Bir gün seni öldürecek olurum inan bana geçerli bir sebebim olacak," diye cevap verdim hiç beklemiden.

Dudaklarını hafifçe bükerken kollarını göğsünde kavuşturdu ve beni karşılık vermeye hazırlandı. "Ne gibi? Söyle de dikkat edeyim." İhanetin bedeli ağır olur."

"Ben sana ihanet etmem, Gri Hanım." Kendi kendine güldü. "Endişelenme, dünyanın en sadık adamına sahipsin."

Sinan'ın kafası çat diye Kunter'e doğru döndüğünde bu hareketinden dolayı boynu kırılacak sandım. "Neye sahip?"

Kunter ona yandan, kısa bir bakış attı. "Bana," dedi net bir sesle. "Başka birini mi umuyordun?" Onu baştan aşağı süzdü. "Bir kere daha Atil diycek olursan seni Siyah Bölge'ye girmekten meydana alan ettireceğim."

"...misiniz?" "Yoksa ona layık olmadığımı mı düşünüyorsun?" Kollarını çözdü ve parmaklarını çıldırttı. "Eğer ben için bile aklımdan geçtiyse..."

Bunun düşüncesi Sinan'ı rahatsız etmiş olacak ki başını iki yana sallarken yüzünü buruşturmuştu. "Hayır, asla." Nedenini anlatmadı ama bu düşünce resmen onun midasını bulandırmıştı. "Ben düşünecek son kişiyim."

Kunter, "İyi," dedi sertçe. Gözlerini devirirken odanın çimni için hazırlandı. "Ben mutfaktayım, Gri Hanım. Çatının ısmığı bir şey olursa haber yolla."

Odadan çıkmıştı ki, "Havuç!" diye seslendim arkamdan. Çatı gini düşünmüştüm ama başını kapının kenarından uzattı. "Havuç" başımla onayladım. "Havuç istiyorum. Jülyen doğranmış." Güldü. "Tamam, jülyen doğranmış havuç. Bir tavayla yapmış mı bilmiyordum."

Elime geçen ilk yastığı ona fırlattığımda kahkaha azarak kızı Arkasından istemsiz gülerken bakışlarım Zeliha ve Sinan'a kaydı. Sinan'ın de bakışlarında bir gariplik vardı.

"Ne oldu?" diye sordum merakla. "Niye öyle bakıyorsunuz?"

Zeliha, "Nasıl?" diye sorduğunda, "Sanki dünyadaki en güzel mayacak şeye şahit oluyormuş gibi," diye yanıtladım.

Sinan kollarını göğsünde kavuştururken, "Aslında öyle" dedi. "Bunu beklemiyordum. Yani siz ikinizden... Kunter'in uyarıyı onca şeyden sonra bu anlamda birliktelik yaşayacağınızı düşünmüştüm. O seni fazlasıyla üzdü."

Ona ne diyeceğimi bilemediğim kısa bir sessizliğe atıldım. "Yalnızca üzmedi," diye mırıldandım. "Birçok şey yaparak Sinan. Ama yaşadıklarımız senin ya da başkalarının gördüklerinden bir değildi hiçbir zaman. Kalbim onun için attığında orada yalnızca ben vardık."

"Kalbin onun için attığında?" Sinan'ın tek kışı havalarda. "Yeniden çıkmaya engel olduğu gün ve sonrası... O kıyıda yatacak denize geldin. Üzüntüden kendini unuttun sen. Bir ay boyunca sadece ben ve unutmaya çalıştım. Kimse senin üzüntünü senden alamadı."

"O oldu."

"Ama zaten üzüntüye sebep olan ondan başkası değildi." "Ben yalnızca Kunter engel olduğu için üzgün değildim, Sinan. Anam ölmüşü ve ben bunu unutmıştım. Katil olmadığımı öğrendim. Ben değil, arkadaşımı katil olan. Bir ihanetle Kötülerin şehrine düşürüldüm öğrenmişim." Yüzüne düşen birkaç tutam saçı sırtına kazanmak ister gibi kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bütün benim Kunter'in değildi. Burada olmamın sebebi o değil ya da annemi öldürme de o değil. Bu yüzden onu günahkar ilan etmekten vazgeçtim."

"Tekillâ," derken sesli bir iç çekerek geriye adımladı. "Ama o hâlâ Amber'in kadesi. Onu Amber'den alamazsın. Yekta. İlk fırsatta kardeşine uğruna yakacak canını." Saçlarını karıştırırken öfkeli göründü. "Amber ikinci öğrenecek olursa..." Başını iki yana sallıyordu şimdi. "Bu bir felaket olur."

"İnan bana, oın zamanlarda Amber'den daha deccal olanlarla uğraşırsın. Onun birkaç oyunuyla başa çıkabiliriz. Amber'i boş ver, on bosa Giray'dan bahset. Bana hâlâ kızgın mı?"

"Kızgın yalnızca." Bunu söylerken yüzüne bakmamıştı. "İkisi o günden beri sık sık görüşüyorlar. O meselenin tekrar açılması ikisini de yaralayacak. Sanırım yaralarını birlikte sarıyorlar."

Gözlerimi devirdim. "Sen bana laf söyleyeceğine öncüne söyle. Kunter, Amber'den fena değil."

"Giray, Amber ağına kapılılı yıllar oluyor. Giray'ı Amber'den alırsan da Amber'i Giray'dan alamazsın. Saplantı boyutunda. Delicesine bak. Genü bazen Amber'den başkasını görmüyor. Bazen büyü yapılmış bile düşünüyorum. Çünkü kadın basbayağı kötü ama Giray'ın gözünün tek gördüğü onun güzelliği ve birlikte yaşadıkları o güzel anlar. Bazen kötü her şeyi bir anda unutuyor, Amber'in gözlerine bakıyor ve sanki o anda dünyada ikisinden başka kimse kalmıyor. Bu yüzden kaç kez şahit olduğumu bilemezsin. Böyle bir şey yaşanırken Giray'ı düşünem de Amber aşkından vazgeçiremem."

"Ondan vazgeçmişti."

"Her vazgeçiş, bir şey değildir. Giray denedi ama beceremedi. Sen de meydanla yaptığın o gösteriyle onları yeniden birbirine bağladın."

"Giray, Amber'in tarafında demeye mi çalışıyorsun, Sinan?" Sinan ister istemez yükselmisti. "Bize... Bana düşman mı artık? Amber'e birliği içinde mi?"

Bu ihtimal her şeyi değiştirdi. Kunter ve Mirza birlikte hareket edeceklerdi, Mavi ve Siyah bir şekilde aynı tarafa geçmişti ama Amber ve Giray'in da karşımızda, aynı tarafta olması... Bu eşlik demekti. Amber'e ne yaparsak yapalım bu, Giray'a da yapmış olacağız demekti.

"Onu seviyor," Sinan bunu söylerken başını önüne eğmişti. "Her şeyden çok, gerçekten denedim ama onu vazgeçiremedim. Amber'e bir şey yapacak olursanız onun izin vereceğini sanmıyorum. Onu vazgeçmeniz gerekir ve buna ben de izin veremem."

"Bize zarar verse bile mi?"

Sessiz kaldı ama ben bu sessizliğin *evet*, demek olduğunu biliyordum. Ve nasılsa bütün bunların Amber'in planı olduğuna bir şekilde emindim. Giray'ı kendi safına çekmişti. Mirza'nın Kunter'in safına geçtiğinden haberdar olmuş olmalıydı. Giray'ı o günden sonra ada görmemiştin ve bunca olan bitene rağmen normalde bu imkân vardı, Sinan gelmişti ama o gelmemişti.

Zeliha'ya baktım. Şanslıysa yakında Mirza'nın yancısı olacaktı ama ya bu da Amber'in planının bir parçasıysa? Kunter, Mirza'nın beni yönlendirmesine öfke duymuştu ve kim bilir ona neler yapmıştı. Peki ya bu yapılan bilinçli bir şeyse? Aslında Mirza bunu bilerek yaptıysa? Siyah Bölge'de işleri karıştırmak için. Amber'in yönlendirmesiye?

Düşünürken aklımı yitirecek gibi oldum. Sahiden kime gerçekten güvenebilirdim? Bu, ihtimaller dâhilindeydi. Güvenmek istiyordum Mirza'ya ve aslında bu zamana kadar güveniyordum da ama Giray'dan sonra içime şüphe düşmüştü. Daha önce yapmıştı. Elbette bir daha yapabilirdi.

Üçü bize karşıysa ve biz bilmiyorsak? Kunter'e Mirza'yla iş birliği yapmasının doğru olduğunu söyleyen de bendim. Mirza'ya güvenen bendim, o değil. Ya Kunter güvenmemekte haklıysa? Ya ben göz göre göre daha büyük bir felakete yol açıyorsam?

Düşünce selinde boğuldum. Sanırım bu, ihanetten sonra kınalı boğulmaktan daha iyiydi.

Siyah Bölge ile Kırmızı Bölge düşman olduğunda, Kötülerin Şehri'nin kalbi ikiye bölünür. Çünkü biri gücün, diğeri hırının merkezidir. Biri öldürür, diğeri çalar. Siyah ve Kırmızı aynı anda hareketlendiğinde, şehir artık kötülerin değil, kaosu olur.

BÖLÜM 29

Kötülerin Şehri'nde ama daha çok Siyah Bölge'de kelimenin tam anlamıyla ölüm sessizliği hâkimdi. Gecenin karanlığında, ay tepesinde şehri aydınlatırken pencere kenarında şehrin sesini dinliyordum. Hiç ses yoktu. Yaşama dair hiçbir şey.

Kunter Siyah Bölge'de sokağa çıkma yasağı ilan etmiş, Başcellar'ın bomba ödül koymuş ve sokaklara devriye çıkarmıştı. Siyah Bölge şimdi hiç olmadığı kadar güvenliydi çünkü kimsede Kunter'in emirleri karşısında çıt çıkaracak cesaret kalmamıştı.

Ölüm tiyatrosunda yaşananlar dillere tam anlamıyla destan olmuş gündeme bomba gibi düşmüştü. Siyah Bölge halkı ilk kez bir Gri'nin yancısı olmasından gurur duyuyordu. Sebebi açıktı: Ne olduğu belirsiz, adaleti savunan bir Gri bile onlar gibi olabiliyorsa herkes olabilir. Kötülük bulaşıcıydı ve onlar bunu kanıtlamamdan büyük bir zevk duyuyorlardı. İlk anlarda, Kunter ortalığı toza dumana karıştırmadan önce partiler bile düzenlemişler ve adımı sokaklarda haykırıyordu. Onun karşısında duranlara hiç düşünmeden idam emri veren Siyah Bölge Yancısı Gri.

İçin körü tarafı bu değildi.

Başcellar'tan bahsediyorlardı. Onun ölüm üzerine yaratıcılığın... Ve içten içe Siyah Bölge'nin öncüsü olmaya layık olduğundan.

Kapının yumruklandığını duyduğumda başımı omzumun üstünden arkaya, koridora doğru çevirdim. Kimin geldiğinden emin değildim ama kapıyı benim açmam gerekecekti çünkü Kunter dışarıydı ve Zeliha gitmişti. Siyah Bölge hazır bu kadar sessiz ve güvenliyken Sasan onu Mavi Bölge'ye, Mirza'nın yanına götürmeyi teklif etmişti. Zeliha daha fazla burada kalmamak konusunda ısrarcıydı. Bu nedenle onu tutmadım, gitmesine izin verdim. Siyah Bölge halkının cesareti

bir süre kırılmış kalacağını ne de olsa. Şimdilik aşk nakliyatında ama günü geldiğinde yine çıkacaklar ve ortalığı birbirine karıştırdı. Her zamanki gibi.

Pencere kenarından ayrılıp ağır adımlarla odadan çıktım ve koridorda ilerleyip merdivene ulaştım. Basamakları inerken kapıdan dindaktı her kimse yumsukları ve tekmeleriyle neredeyse kapıyı kırcağı ve içeri kendisi girecekti.

Öncünün evine, öncü evdeyken kim böyle gelmeye cesareti ediyordu?

Amber, Mirza ya da Asil olmalıydı. Devin de pekâlâ yapabiliyordu ama şu an için yapmayacağından emindim.

Kapının deliğinden dışarıya baktığımda orada Asil'i gördüm. Tamamen köpürmüş bir hâkle. Öfkeden çıldırmış durumdaydı. Ne deninden emin değildim. Onu da aynı Amber ve Giray gibi eminde meydanda görmüştüm. Kunter'le ilgili olmalıydı. Kunter'in onu itki kelendirmesi birkaç dakikasını bile almıyordu.

Kapıyı açmamayı düşündüm ama ondan korkmam için bir sebep olmadığına karar verdim. Kapıyı açtığımda içeri dalmasını bekledim ama boğazımdan yakalayıp beni kapıya çarpmasını beklemiyordum.

Günler geçiyor ve bu cehennemde zarar görmediğim tek bir gün olmuyor. Artık sinirlerimi uçlarımda yaşıyorum ama bunun bürüsü bebe onlar. Onlar ve bana davranış şekilleri.

Kunter'in ve Devin'in yanımdan ayırmamam konusunda onlarca kez uyardığı bıçağımı hırkamın cebinden çıkarıp Asil'in boğazına dayadım.

Hamlem karşısında boğuk bir kahkaha attı. "Öldürecek mi beni?" Bir kahkaha daha, beni hafife alır gibi. "Katil arkadaşlara seni öldüreceğime inandırdın, bana işkence etmelerine izin verdin ve şimdi de kendi ellerinle mi öldüreceksin?"

Anlaşılan bütün bu curcuna Devin'in ona yaptıklarıyla ilgili. Yüzü gözü morluk içerisindeydi, birçok morluğa kan oturmuştu. Kuyafetlerinin örttüğü yerlerde işkence izlerinin olduğuna da eminim. Devin ona acımış olamazdı. Kunter kurtarmasaydı öldürmüş olacaktı kadar ileri gitmiş olmalıydı.

"Ben kimseye, hiçbir şey için izin vermedim ya da yönlendirmedim." Onu sertçe ittiğimde geriye yalpalarken dişlerini sıkı. "Ama yine de bunu hak etmediğini mi söylüyorsun?"

Ona hiç acıtmamıştım çünkü o Amber'in sistemin bir parçası olduğunu bilmesine rağmen onun tarafında kalmaya devam etmişti. Bu şehirden asla çıkamayacaktı, bunu biliyordu ama yine de bunu sağlayan öncüsünün dizinin dibindeydi. Üstelik arkadaşlarını Kunter'i zehirlemeleri için kandırmıştı da. Acınacak bir tarafı yoktu, daha beceriklerini hak ediyordu ama ona dersini verecek kişi ben değildim.

"Neredeyse parmaklarımı kesiyordun!" Bunu öyle yüksek sesle ve öfkeyle söylemişti ki, sesi Siyah Bölge'nin sessiz sokaklarında alevlenerek yükselmışti. "Onları kandırmışım, senin zehirlemen tamamen benim suçummuş. Bu benim bir oyunummuş. Kunter'i bir here daha öldürmek için seni ve onları kullanmışım. Öncü olabilmek için."

Gözü dönmüştü. İçi nefretle kaynayıp yanıyordu ve ben bunu onun neredeyse alev alacakmış gibi görünen yeşil gözlerinde çok net görebiliyordum.

"İnkâr mı ediyorsun?" diye sordum kaşlarımı kaldırıırken. "Yapmadın mı? Devinleri kandırıp Kunter'i öldürmeye ikna etmedin mi? Ya o zehri Kunter içseydi? O zaman ne olacaktı, Asil?"

"Ondan kurtulmuş olacaktım. Bana yaşattıklarının bedelini ödemiş olacaktı yalnızca."

"Sadece bu amaçla yaptığını inanmamı bekleme."

"İster inan ister inanma, amacım asla sana zarar vermek olmadı. Sen ona kanmış olabilirsin ama ben gerçekleri biliyorum. Kunter asla düşündüğün gibi biri değil ve bir gün eğer buradan kurtulamazsan bunu öğreneceksin. Gözünü aç, Gri."

"Buradan kurtulamayacağız çünkü öncün Grilerin şehirden çıkmasını engelleyen sisteme çalışıyor. Gözünü açması gereken bir Gri varsa o da sensin."

"Grileri Siyah Bölge halkı öldürüyor, Kırmızı değil."

"Çünkü sen Siyah Bölge Yancısı Gri'yken onlara ihanet ettin. Gri nefretinin tek suçlusu sensin ve rabii hain sevgilin. Kunter'i onu öldürüttüğü için neden suçladığını anlayamadım, Asil. Onun da aynı senin gibi Amber'in köpeği olduğu apaçık ortada."

Bu, bardağı taşıran son damla oldu.

Yeniden burnumun dibine girdiğinde kolumdan yakalamış, bir kesğin üzerine parmaklarını bastırmıştı. Bıçağım parmaklarımın arasında, herhangi bir durumda ona zarar vermek için hazırda ama

bu benim için son seçenektir. Doğa'dan sonra bile böylece bir bıçağı kolayca kullanacak değildim.

"Sen... Sen nesin? Kunter'in neyisin, Yekta? Seninle ilgilenmesinin tek sebebi benim. Sen onun için hiçbir şey değilsin. Körü körüne inanıyorsun ona. Seni binlerce kez uyardım. Bu şehirden çıkıp gitmen için elimden geleni yaptım ama sen şimdi tam karşımda durmuş bana bu cümleleri kuruyorsun. Bu şehirde senin iyiliğini bir tek ben istedim ama senden tek kötülük gören de yine benim!"

Kolumu ondan kurtarmaya çalışırken, "Asil bırak beni," dedim dişlerimin arasından. "Defol git buradan ve bir daha da karşıma çıkma. Bunu senin iyiliğin için söylüyorum. Yoksa inan bana seni onların elinden alamam."

Histerik bir kıkırtı dudaklarının arasından fırlar etti. Tamamen delirmiş gibi görünüyordu. Gözlerine kan çanakları oturmuş, damarları şiş şiş olmuştu. Kolumu öyle çok sıkıyordu ki oradaki kesik sanki yarılıp açılıyordu.

"Devin bir daha karşınıza çıkmamam konusunda beni uyardı." Bir kahkahayı başını arkaya atarak patlattı. "Beni lime lime edermiş, cesedimi bile bulamazlarmış. Senin sayende hayattaymışım!" Diğer kolumdan da yakaladığında nefesim kesildi. Kollarımdaki kemikler kırılacak sandım. Öfkeden titriyordu. "Sen benim sayemde hayattasın. Anlıyor musun beni? Seninle ilgili her şey, benimle ilgili!"

Ben düşünürdüm. Düşünür, düşünür, düşünür... Fevri hareketlerim azdı. Birinin canını yakmak ikinci plandan da öteydi. Buna hakkımı olduğunu düşünmezdim. Hakkım değildi de. Birine dokunmak, canını almak... Böyle biri değildim. Geçen gün kendim gibi değildim, yalnızca bir anlığına onların istedikleri kişiye dönüşmüşüm ama bir daha o kişi olmak istemiyordum.

Asil şimdiye kadar beni tatlı yalanlarıyla uyutmuştu ama artık uyanmıştım ve o bundan hiç hoşlanmamıştı. Benden nefret ediyordu, Kunter'den ettiği kadar. İyi ya, ben de artık ondan Amber'den nefret ettiğimi kadar nefret ediyordum.

Kırmızı ve Siyah'ın düşmanlığı artık kardeş düşmanlığından fazlasıydı.

Ondan kurtulmak için bacağına bir tekme savurduğumda bir kolumu istenizsiz bıraktı. Bıçağını ona doğru savurdum. Bu yalnızca durması için küçük bir göz korkutmaydı. İleri gitmeye devam ederse

bunu yapmaktan başka çarem yoktu. Ben onun elleriyle kollarımı kırmayı düşünebileceği biri değildim. Zayıftım, tamam. Kunter'in tıbbiyle kemiklerim sayılıyordu ama bu gerçekten benden daha güçlü olduğu için Asil'in bana bunu yapmasını gerektiriyor muydu? Oysa ben yalnızca konuşuyordum. Yalnızca ona cevap veriyordum ama cümlelerle yetinemiyor, kollarımı sıkıyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar sürdü. Asil'e doğru tuttuğum bıçak ellerimin arasından hızlıca alındığında tamamen savunmasız kaldım. Fakat bıçağı alan Asil değildi, kapıdan bir rüzgâr gibi çıkan Kunter'di ve bıçağı elimden kaptığı gibi Asil'in boğazına yapışmış, onu benden uzaklaştırmış ve bıçağı bir saniye bile düşünmeden onun koluna saplamıştı.

"Ona nasıl dokunursun?"

Sorduğu tek soru buydu. Asil karşıdaki duvara çarpıp düşerken dudaklarının arasından öfke ve acı dolu bir haykırış fırlar etmiş, karanlık sokakta yankılanmıştı. Kunter ise bunu duymuyor gibiydi. Yumruklarını Asil'in suratına indirirken onu öldürmek istediğine emindim. Gözü tamamen dönmüş, beni bile unutmuş gibiydi.

Acıdan yanan kollarımı ellerimi çaprazlayarak tutarken dişlerimin arasından bir nefesi içime çektim. Onlara doğru birkaç adım atmıştım ki bunu durdurup durdurmamak konusunda kararsız kaldım.

Kunter gelmeseydi Asil ne kadar ileri gidecekti?

Önce Devin'in işkenceleri ve şimdi de Kunter'in ölümcül yumrukları... Asil böyle giderse bundan sağ çıkamazdı. Daha da kötüsü, onun ölümü benim idamımı beraberinde getirirdi. Kunter de her ne kadar öfkeli olsa da bunun farkındaydı. Devin'i dahi durdurmuştu, kendini de durdurabilirdi ama önce onu onlarca kez yumruklamalıydı ve bence Asil bunu hak ediyordu.

Benim yumruklarım sağlam olmayabilirdi ama Kunter'in yumrukları ikimizin yerine de sağlamdı.

Öncü ve yancı birbirini daima korur.

Sokağın başında beliren Giray'ın ağır adımları, Kunter'in Asil'i ölümüne yumrukladığını görmesiyle hızlandı. Koşarak yetişti ve çarçabuk ikisinin arasına girmeye çalıştı. Kunter ilk seferde onu acımadan itti. Yere yuvarlanan Giray olanlar karşısında şaşkınlıktan ne yapacağını bilemiyor gibi göründü. Bana baktı ve sonra tekrar onlara. Yeniden denediğinde bu kez Kunter'i Asil'den ayırmayı başarmıştı

fakat bunu sürdürülebilir kalması da gerekiyordu çünkü Kunter daha fazlası için yanıp tutuşur bir hâleyleydi.

"Yekta'yı düşün," derken Kunter'i göğsünden geriye itirmeye çalışıyordu Giray. "Yancını düşün. Asil'e ne yaparsan bu, Yekta'ya yaparsın demek."

Kunter bir an için durdu ve hemen ardından tek hamlede Giray'ın onu ittiren ellerinden kurtulup duvarın kenarında dudaklarından iniltiler dökülen Asil'in yakasına yapıştı. Asil ayakta duramıyordu ama Kunter onu ayağa çekti, ayaklarının ucuna fırlattı.

"Af dile." Kunter'in hiddeti deprem etkisi yaratıyordu. "Düğünde hayattasın. Hâlâ hayatta kalmak istiyorsan yalvar."

Ellerinin üzerinde doğrulmaya çalışan Asil güçlükle başını yerdenden kaldırıırken olduğum yerden kıpırdandım. Bunu istemiyordum. Kunter gelmeseydi ne kadar ileri gidecekti bilemezdim ama yine de bütün bunlar için onun önümde diz çökmesini de yalvarmamı da istemiyordum. Önümde diz çökülmesine muhtaç değildim.

Giray, Kunter'in yanından geçip Asil'in kolundan yakaladı ve onu yerdenden kaldırmayı denedi. Onu buradan götürecekti, en doğrusu buydu. Aksi hâlde bu sabaha kadar devam edebilirdi. Ne Kunter durdu ne de Asil boyun eğip giderdi.

Kunter tepki göstermekte gecikmedi. Karşısındakinin Giray olup olmadığının bir önemi yoktu. Şu durumda ona karşı koyan herkes onun düşmanıydı. Giray'ı kolundan tutup çektiğinde Asil yeniden yere düştü.

"Onun kollarından tuttu ve böyle canını yaktı," derken çığırılmış gibiydi Kunter. "Zayıf kollarını kırabileceğini düşündü. Karşısında onunla aynı güçte biri yoktu ama o yine de o siktirimin ellerini kullandı. Benim yancıma. Yancıma dokunan bunun bedelini canıyla öder. Her kim olursa olsun."

Giray, Kunter'in dönmüş gözlerine bakarken sertçe yutkundu. Bu bir kabullenişti. Kunter haklıydı ve Giray bunu biliyordu.

"Asil senin dostun."

"Artık değil."

Bütün bunları dinleyen Asil başını güçlükle kaldırdığında yepyeni gözleri gözlerimle kesişti. Yüzünün her yanı kanla ıslanmıştı. Önceki gözleri gözlerimle kesişti. Yüzünün her yanı kanla ıslanmıştı. Önceki gözleri gözlerimle kesişti. Yüzünün her yanı kanla ıslanmıştı.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, nefretle baktı ve ağızındaki kanı dudaklarına tükürdü. Bunun yerine gururuyla ölmeyi tercih ederdi. Af dilemeyecekti. Bunun yerine gururuyla ölmeyi tercih ederdi.

Af dilemeyecekti. Bunun yerine gururuyla ölmeyi tercih ederdi. Ben geriye doğru adımlayıp ondan uzaklaşmak istediğimde Kunter beni bu kadar sakın karşılamadı elbette. Yakaundan yakaladı ve onu yeniden yerdenden kaldırıp evin duvarına çarptı. Birkaç yumruk daha otar diye düşünmüştüm ama Kunter hep benden daha karanlık düşüncelere sahip olmuştum.

Asil'i kolundan çektiği bıçağı onun göğsüne doğru itti. Bıçağı Asil'in göğsünden içeri girdiğinde Giray öne atıldı ve Kunter'in omuzlarına sarıldı. Bıçağı göğsünden içeri daha da itmesin diye onu çekmeye çalıştı ama nafiye, Kunter bir adım bile gerilemedi. Giray bileğinden kavrayıp bunu durdurmaya çalıştı. Elinden gelen her şeyle...

"Yapma," dedi Giray güçlükle. "Ben yalvarırım yapma, Kunter. Yapma bunu! Amber'in Gri'sini öldürürsen o da hiç şüphesiz senin canının canını alır."

Kunter hiçbir şey duymuyor, Asil'den başka da hiçbir şey görmüyor gibiydi. Asil'in yeşilleri kocaman açılmış, ölümün emareti oraya parlamıştı. Son nefesini orada, eski dostunun gözlerinin içine bakarken vereceğinden emindi. Birkaç damla yaş gözlerinden akmış, kanka olan suratında kayıp çenesine inmişti. Dişlerini öyle çok sıkırmıştı ki çenesi zangır zangır titrese de en ufak ses çıkmıyordu ağızından.

"Yekta affet!" Giray son bir şans bana seslendi. "Affet ve durdur bunu. Durdur öncünü!"

Yapmayacağını düşünmüştüm, Kunter'in bu kadar ileri gitmeyeceğini. O bıçağı eski dostunun, Amber'in yancısının göğsüne batırıp kalbini delmeyeceğine. Yancısının canı kalbini delmek üzere olduğu yancının canına bağlıyken hem de.

Hayır, yapmayacaktı. Bunu biliyordum. Kunter yalnızca bunu yapabileceğini gösteriyordu. Yapabilirdi ama yapmayacaktı.

Asil sıkıdığı dişlerini ancak benim sessizliğimde rahat bıraktı ve dudaklarını aralayıp, "Affini istemem," dedi. "Affini isteyecek kişi yalnızca ben olsaydım dilerdim belki."

Acıdan kıvranırken dahi kanlı dişleriyle gülümsedi. Bu gülümseme çok şey anlatıyordu belki ama ben anlayamıyordum onu. Onu anlatan yine Kunter'den başkası değildi.

Kunter bıçağı itti. Asil'in göğsünü delip kalbine ilerleyen bıçağı Giray, Kunter'i tersine iterek engellemeye çalışıyordu fakat Kunter'i tamamen geri iten ve Asil'i kurtaran hamle, koşar adım aralarına giren Mirza'dan geldi. Ne zaman Siyah Bölge'ye gelmişti, neden buradaydı ve tam zamanında yetişmişti bilmiyordum ama Giray'la ikisi aynı anda kollarından yakalayıp geriye çektiklerinde ancak onu Asil'den uzaklaştırabilmişlerdi.

Giray'la Mirza, Kunter'in öfkmesini hiçe sayıp onun sırtını karşı duvara çarptılar. Neredeyse kalbinden bıçaklanmak üzere olan Asil bir nefesi güçlükle bırakırken histerik bir kıkırtı dudaklarının arasından yükselmışti. Kurtuluşuna değildi bu gülüş, tamamen öfkeden. Göğsünden akan kan, yüzünden akıp boynundan göğsüne ulaşan diğer kan izleriyle bir bütün halini almıştı. Kolunda derin bir bıçak yarası vardı. Buna rağmen gülerken Kunter'in ona ulaşmaya çalışmasını büyük bir zevkle izliyordu.

Asil'e ne olmuştu böyle? Onu bu hâle getiren yalnızca Devin'in işkenceleri miydi? Devin muhtemelen ileri gitmiş olsa da bu denli delirmek için bu yeterli miydi?

Kunter, Giray'la Mirza'ya, "Bırakın lan," diye bağırıp onlardan kurtulmaya çalışsa da Mirza'yla Giray onu tutmak konusunda oldukça başarılı bir iş çıkarıyorlardı. Giray tek başına yetmemişti ve belki de Mirza da tek başına yetemezdi Kunter'e ama birlikte onu sıkıca tutmak konusunda iyiydiler.

Kunter'i bütün gücüyle yerinde tutan Mirza, "Asil'i öldürecek olursan bu Yekta'nın ölümü olur. Onu yeterince haşat etmişsin zaten, bırak gitsin. Niçin zorluyorsun hâlâ?" diye merak içerisinde sorduğunda Kunter kolunu ondan kurtarmanın yolunu buldu. İlk hamlesiyle Mirza'nın boğazına sarılıp onu duvara çarpmak olmuştu.

Kunter'i durdurmak görüldüğünden daha zordu.

"Ne yancın ne de sevdiğin biri var, senin için konuşmak her zaman kolaydı. Bütün sevdiklerin şehrin dışında, hepsi güvende. Kimseyi sevmiyor, yeterince değer vermiyorsun. Yancılardan bile bir bir ölüyor ve umurunda bile değil. Oysa benim yancım benim her şeyim. Duydun mu? Her şeyim!"

Kunter'in Mirza'ya tükürüncesine söylediği sözler üzerine Giray, Kunter'i onun üzerinden çekti. Mirza karşı tepki vermek

yerine boğazını ovuşturup bir küfür savurmakla yetindi. Bu da bana Kunter'in cümlelerinin her birinin doğru olduğunu düşündürdü.

Kunter bu kez onu geriye çeken Giray'ın kolunu tutup itti. "Yancısının canını kurtarman için kız kardeşim mi gönderdi seni buraya? Kırmızı ve Yeşil, bütün kayıplara rağmen yine birlikteler. Onun ne kadar ileri gittiğini biliyorsun ama yine de onun yanındasın. Bu da benim karşımızdasın demek. Sakın..." İşaret parmağını öfkeyle Giray'ın suratına kaldırdı. "Yekta'nın ya da benim iyiliğimizi düşünüyor muy gibi davranma. Kırmızı'nın yanındaysan Siyah'ın tamamen karşındasın demektir. Yalancı dostluğunla bizi parmağında oynatmaya cüret etme, aşkından ötürken Amber'in kapısında köle olduğunu bilirken asla kanmayız sana."

Giray ondan beklenmedik bir öfkeli çıkışla, "Zaaflarını bu kadar ortaya dökme o hâlde," diye bağırarak Kunter'in suratına. "Amber'in onu hedef alacağını biliyorsun madem, neden gizlemedin bunu? Neden yaptın bu aptallığı!"

Kunter bir an için ne diyeceğini bilemediğinde Mirza, "Giray haklı," diyerek çarçabuk araya girdi. "Amber'in takıntılarından bütün şehir haberdarken neden yaptın bunu? Üstelik duygularını hepimizden bile iyi gizleyebiliyorken Gri'ye olan aşkını neden gizlemedin? Onu koruma arzunu neden herkesin gözüne soktun? Bunun bir felaket olacağını biliyordun."

"Denemediğimi mi sanıyorsunuz?" Kunter elini ensesine götürüp saktı. "Beni herkesten iyi tanıyan kız kardeşimden bunu nasıl saklayacağımı düşünmediğimi mi? Onu ikna etmek için Yekta'yı öldürmeliydim. Tek yolu buydu. Bunun yerine bütün şehri karşıma almayı tercih ettim. Siz de dâhil. Onu yakarsanız hepinizi yakarım."

Mirza'yla Giray aynı anda, "Yekta'ya asla zarar vermeyiz," dediklerinde Kunter başını iki yana sallayarak geriye doğru adımladı. Onlara güvenmiyordu. Oysa ben ikisine de güvenmiştim. İkisinin de bana isteyerek zarar vereceklerine inanmıyordum. Ne bana ne de Kunter'e. Giray her ne kadar taraf değiştirmiş gibi görünse de işin özünde o hep bizimle aynı taraftaydı. Tek suçu düşmanımıza âşık olmasıydı.

Kunter çaresiz bir şekilde, "Neden hep bir şekilde karşımda buluyorum sizi?" diye sordu. "Sizin dostunuz bendim, kız kardeşim değil."

Mirza başını iki yana sallarken, "Ben senin karşımda değilim, bu kez değil. İnan bana, bu kez yanınızdayım," diye açıkladı kendini. Bir

Kunter'e bir de arkasında kalan bana baktı. "Yemin ederim, ben Gri'yi korumaya çalışmıyorum muyuz? Yekra?" Bana bakarken kalbine kaldırdı. "Biz aynı taraftayız."

"Biliyorum," diye mırıldandım yalnızca. Mirza'nın sözlerine haberdardım, anlarıyordum. Fakat Kunter güveniydi, kimseyi birisi bile verebilecek olan da senidin," diyerek Kunter'e tepki verdim. "Ben aykırımdan körüm ama ya sen? Sen de kardeşine olan güveninden kör değil miydin? Yekra senin gözünü açmış olabilir ama ben de kardeşinin sendeki yerini değiştirebilecek kadar güçlü mü? Çünkü bu gün ikisinden birini tercih etmek zorunda kaldığımda kararı kalbim verecek."

Kunter geriye doğru adımlarken başını iki yana sallıyordu. Mirza ve Giray ona bakarken bunun bir gün olacağını yalnızca bekliyorlardı. Karanlık sokakta, evin önünde onlardan en uzakta şedeydim. Kunter biraz olsun sakinleşmiş, Asil'i öldürmeden benin birlikte eve girecek gibi görünmüştü. Onun elini tutup eve girmek için kendimi hazırladım. Bu sırada görüş açımda olmayan tek kişi Asil'di. Kunter'in de görüş açısında değildi ve Mirza'yla Giray yalnızca Kunter'e odaklanmış durumdaydılar.

Bir an için göz ucuyla sola, Asil'e doğru baktım. Karanlık yerde yattığına emindim. Giray ve Mirza onu sürükleyerek Kunter'e Bölge'ye götürür, göğsündeki ve kolundaki bıçak yaralarını mirza Devlin'in açtığı diğer yaraların da elbette icabına bakılırdı. Kunter'in de olmasa da Asil iyileşirdi ve en azından dersini almış olurdu.

Düşüncelerimin aksine Asil ayaklanmıştı. Elinde Kunter'in göğsünü delmeye çalıştığı bıçağı vardı. Yaralı kolunu zoraki bükmüş, elini göğsüne bastırmıştı. Sağlam kolunu iyice kasmış, elinde bıçağın sapını sıkıca kavramıştı. Yeşil gözleri bir boşluğu andırıyordu. Karanlık, dipsiz bir kuyuydu ve o kuyuda Kunter'i boğmak istiyordu.

Kunter birkaç adım daha gerileyip bana doğru dönerken Asil o milisaniyelik anda ileri doğru atıldı ve bıçağını Kunter'e saplamaya hareketine geçti.

Birkaç saniye.

Birkaç saniye geçmişti.

Bıçağı kaldırmıştı, mesafe kısaltmıştı ve onu Kunter'in kalbine saplamıştı.

Birkaç saniye.
Onu öldürecekti.
Artık dört değil.

Kunter bana sapıma için bir bıçak vermişti ve o bıçak şimdi Asil'in kanlı parmaklarının arasındaydı. Kunter'in kalbine saplanmıştı.

Devlin de bana bir bıçak vermişti ve o bıçak şimdi benim parmaklarımın arasındaydı. İkinci bir cinayet için hazır değilim ama Kunter'in ölümüne göz yummayacaktım. Bıçağı Asil'in karnına saplamıştım.

Asil'in acı ve ihanetle sarıyan yepilleri gözlerimi buldu. Milisaniyelik bir anı. Ona bunu nasıl yaptığımı bana soruyordu. Sessizce, göğsüne bir fısıltıyla. Dudakları kıpırdamıyordu, ses yoktu ama güçlükle bıraktığı nefeste kelimeler akla uçuyordu.

Seyret kalamazdım.

Kunter'i öldürmene, ona zarar vermene... Buna ayırsı kalamazdım.

Omuzundan tuttum, karnındaki bıçağını tek hamlede çekip çıkardım. Bu hamlemler dudaklarının arasından bir afız döküsü kan fışkırdı. Bedeni öne doğru savrulduğunda elindeki bıçak parmaklarının arasından kayıp karanlık sokagın taş zeminine yuvarlandı. Kunter düştüğünde Asil'in bedeni onun üzerine düştü. Kunter inememiş onu yakaladı, geriye doğru birkaç adım atarken ne olduğunu anlamaya çalıştı. Elimdeki kanlı bıçak parmaklarımın arasından kayıp Asil'in düşürdüğü bıçağın yanına yuvarlandı.

İyi bir ruhun bile cehennemde karanlığa boyun eğmemesine imkân yokmuş.

İyi bir şeyler için iyi her şeyini feda etmeliymiş insan.

Çaresiz bakışlarımı yere düşen bıçaktan Kunter'e döndü. Onu öldürmeye çalışan eski dostunu değil, beni izliyordu. İçimde bir şey kırıldı. Çünkü onun gözlerinde ilk kez yalnızca bir yük ve kurban değil, kendini için katil olmayı göze alan birini gördüm. Beni kurtarmak için değil, onu kurtarmak için kirlenmiş ellerimi.

"Seni öldürecekti," dedim çaresiz bir fısıltıyla. "Seni..." Gerçekten doğru adımladım şuursuz bir şekilde. "Ne yapacağımı bilemedim ben... İzin veremezdim buna. Seyirci kalamazdım."

Kunter'in bakışları yerdeki kanlı bıçaklara, Asil'e ve bana dindi sırasıyla. Onun da kafası karışmış gibi görünüyordu. Şaşkınlık ama kızgın değil. Ne de olsa bunu ben yapmasam o yapacaktı değil mi?

Bir bölgenin yancısı olursa, öldüren kişinin bölgesinin yancısı da olur.
"Ölmeyecek değil mi?"

Sorum karşısında Kunter hızlıca toparlanıp Asil'in yarasına daldı uzattı. Onu karnından bıçakladığını anladığında bir nefesi güçlenmiş bırakıp Asil'i yere doğru bıraktı. Giray ve Mirza hızlıca Asil'in yanı başında toplandılar. Yarasına bakıyor, onu uyandırmaya çalışıyorlardı. Hep bir ağızdan, hepsi bir şeyler söylüyor ve bir şeyler yapıyorlardı ama benim için her şey biraz fluydu.

Onu öldürmüş müydüm?

Onu da öldürmüş müydüm?

Bu şehrin canavarlarından söz ederken onlardan biri mi olmuştum? Bir canavar, bir şeytan... Ben de şeytanın yancılarından biri miydim gerçekten?

Asil'in cansız gibi görünen bedeni yerde uzanıyordu. Her yeri kan ve yara içerisindeydi. Mirza onun kolundaki yarayı tişörtünden kapardığı bir parçayla sarıp kan akışını durdurmaya çalışırken benzer bir hamleyi de Giray karnındaki yara için yapıyordu. Kunter onun göğsündeki, kendi açtığı yaraya elini bastırıyordu.

Az önce onu öldürmek için her şeyini verirdi ama şimdi bunu onu ben yaptığımda işler değişmişti. Şimdi Asil'i hayatta tutmak için her şeyini verecekmiş gibi görünüyordu.

Ölecekti. Bu kadar yarayla hayatta kalması çok zordu. Acilen bir doktorun müdahale etmesi gerekecekti. Doktor, Kırmızı Bölge'deydi. Kırmızı Bölge'ye gittiklerinde Amber bunu öğrenecekti. İdam emri Asil'in ne durumda olduğuna bakmadan çıkaracağına emindim. Hep bu ânı kollamıştı ve fırsatını yakalamıştı.

Kunter ne ara Asil'in yanı başından kalkmış, yanıma gelmiş emin değildim ama şimdi elleri yüzümün iki yanındaydı. Bana yakın olmam gerektiğini, bunu halledeceğini söylüyordu. Ne pahasına olursa olsun beni koruyacağını anlatıyordu ama görüyordum, buzdut hanelerinde korkunun nasıl iz bıraktığını.

"Seni öldürecekti," dedim yeniden. Sıcak gözyaşlarım bu kez benim için ilk kez o an aktı. "Bunu isteyerek yapmadım."

Kunter başını hızlıca, beni anladığını anlatmak istercesine salladıktan sonra kollarını bedenime sarıp bir an için bana sarıldı. Sıkıca ve hiç bırakmayacakmış gibi. Saç diplerimde onun sıcak öpücüğünü hissettim.

"Eve geri dön, Gri Hanım," Kunter hafifçe geri çekildi. "Bunu benim için halledeceğim."

"Onu gömecek misin?"

Bu nedense Kunter'i güldürdüğünde kaşlarım hızlıca çatılmıştı. Teşkimse bu durumda bile onun daha çok gülmesine sebep oldu.

"Hayır," dedi alınma bir öpücük bırakırken. "Onu kurtaracağım. Hak etmese bile."

Başımı sallamakla yetindim. Onlar... Siyah Bölge öncüsü Kunter, Yeşil Bölge Öncüsü Giray ve Mavi Bölge Öncüsü Mirza... Üçü Kırmızı Bölge Yancısı Asil'i tutup yerden kaldırdılar ve sokakın sonuna doğru ilerleyip kısa sürede gözden kayboldular. Onu kurtarmak için ve beni kurtarmak için. Asil'in ölümü benim ölümüm demekti ama peki ya Asil, Kunter'i öldürmeye çalışırken öncüsü Amber'i hiç mi düşünmemişti. Çünkü bu durumda Kunter'i öldürmeyi başarsaydı bu, öncüsü Amber'in de ölümü olacaktı. Belki de bu benim Asil'e karşı kozum olurdu. Susması için.

Evin kapısına sırtımı yaslayıp ellerimi yüzüme bastırdım. Düşündüğüm şeye de bak. Asil ölebilirdi ve ben daha ne olacağını bilmeden ona karşı kozumu düşünüyordum. Bu şehir beni gün geçtikçe bir canavara dönüştürüyordu. Onlardan nefret ediyordum ve onlar gibi oluyordum.

Bu şehirden çıkmalıydım.

Kunter haklıydı. Bu şehirde hayatta kalmak için herkesten daha kötü olmak zorunda kalıyordun. Aksi hâlde ölürdün. Bunu çok defa deneyimlemiştim.

Sadece aylar olmuştu. Yıllar olsaydı ne olacaktı? Belki de Kunter'den ve Amber'den daha da kötü olmak zorunda kalacaktım. Ve bunu yalnızca hayatta kalmak uğruna yapacaktım.

*Bir Giri, vicdanıyla cebelleşmeye başladığında ruhu çarpmaya
başlar. Çünkü Kötülerin Şehri'nde vicdan bir erdem değil, bir yük
sayılır. İyiyle kötü arasında sıkışan her Giri sonunda onları gidiş
Karpısına aldığı kötülerle aynı karanlığa bulur. Burada vicdanı
korumak isteyen, önce kendi ışığını kaybeder.*

BÖLÜM 30

Gece boyunca uyku tutunamıştı. Kunter gittikten kısa bir süre sonra Devin ve Kaan gelmiş, yanımda beklemişlerdi. Kunter onları haberdar etmiş, yanımda durmaları konusunda tembihlemişti. Devin her ne kadar Kunter'den emir almaktan hazzetmese de tersleyerek telefonu kapatsa da bir an bile düşünmeden Kaan'da sıkı yanıma gelmişti. Rüzgâr'ı da uyandırmayı denemişlerdi ama Rüzgâr kış uykusuna yatmış gibi bir türlü uyanmamıştı ve Riyaz da o saatlerde evde değildi. Kaan onun için *kim bilir kimin boğasını kışır* der, demişti.

Bunun benim için bile normalleşmesi o kadar midemi bulandırmaya başlamıştı ki gece boyunca kusmuştum. Kusuyor ve ağlıyordum. Aynaya bakan gözlerim çökmüştü, suratım bir kapıktan daha kötü bir şeyi andırıyordu. Saçlarımı... saçlarım dökülüyordu. Ellerimi yıkamak için lavabonun başında bir buçuk saatimi harcamıştım ama yinede kan izlerinden kurtulamamıştım. Belki de kurtulmuştum ama gözümün gördüğüyle zihnimin gösterdiği bir değildi.

Gün geçtikçe çirkinleşiyordum sanki. Hani derler ya, ruhanî çirkinliği yüzüne yansımış diye. Yansımıştı. Ama Amber hâlâ çok güzeldi. O, kötüydü ve benden çok daha kötülerini yapmıştı ama hâlâ dillere destan bir güzelliğe sahipti. Bense sanki içten içe çürüyordum ve bu çürüme hızla güzelliğimi alıp götürüyordu.

Devin ve Kaan gün aydınlanana kadar sıkıntudan parlama için Kunter'in alkollerini midelerine indirmiş, buldukları UNO'yu oynarken beni de oynamak için zorlamışlardı. Koluğa oturmuş dizlerimi karnıma çekip ellerimi bacaklarıma sarmıştım ve yalancı

onları izlemiştim. Aslında...

Onlara ne olduğunu söylemiştim...

Beni ve diğer her şeyi ama onlar... Onlar bunu...

İlk kadehlerini bunun için tokuşturmuşlardı.

Amber'in karşılık olarak yapabilecekleri onları korkutuyordu ve pahasına olursa olsun beni koruyabileceklerine inanıyorlardı. Kötülerle ve bu harika bir şey miydi yoksa korkutucu mu, bilmiyordum.

Sadece beklemiştim. Bütün bu korunmak zorunda olma bütünden, düşüncesinden. Bunu kendim yapmayı denediğimde ise onlardan bir şey kalmamıştı. Şimdiyse yeniden kusuyordum. Bedenimin ve ruhumun kaldıramadığı her şeyden kusakarak kurtulabileceğimi düşünürken, sadece bir şeyim de kalmamıştı üstelik, yalnızca öğütüyordum. Ağzım, midem delicesine bir lokma için kazınıyordu ama boğazımdan en az bir lokma geçsin de istemiyordum. Kendimi bu halimle sevmiyordum. Bu halimi cezalandırıyordum bir nevi. Beni yok eden ne Amber ne de Siyah Bölge halkı olacaktı belki de. Ben kendi kendimi bu şekilde yok edecektim.

"Hey..." Elimin tersiyle ıslak ağzımı sildikten sonra göz ucuyla aynaya, yanıma gelen Devin'e baktım. "Bu kadar midemi bulandıran mı?"

Ayucularımı lavabonun kenarına bastırıp omuzlarımı kaldırdım. "Kendimden başkası olduğunu umut ediyordum."

"Yaptıkların başta mide bulandırıcı gelebilir ama zamanla..."

"Zamanla ne, Devin?" diye sorarken sertçe baktım ona. "Zamanla sizin gibi ben de bundan zevk mi alırım? Birini öldürmek eğlenceli bir şey gibi mi gelir?" Ellerimi lavabonun kenarından çekip güçle yakta durdum ve ona döndüm. "Önce Doga, şimdi de Anil. Hayatta kalmak ve hayatta tutmak için daha ne kadar can alacağım? Bundan nasıl zevk alacağım? İçim çürüyor sanki, Devin. Bunun kokusunu alabiliyorum." Elim karnımda, tırnaklarım etimi çekiştirir durumdaydı. "Orada ne var ne yoksa tırnaklarımla söküp almak istiyorum. Çürüyene ne varsa. Dayanamıyorum bu kokuya."

"Senin için asla bunu istemedim, Yektra." Devin karnımı çizen elini tutup çekti. "Son istediğim şey birini öldürmendi ama bunu yapmak zorunda kaldığın için sana kızmayacağım, seni suçlamayacağım"

ya da senden diğer herkesten nefret ettiğim gibi nefret etmeyeceğim. Bazen insanlar hayatta kalmak ve hayatta tutunmak için de can alırlar. Bu seni kötü biri yapmaz."

"Durumu normalleştirme," diye çıkıştı ona. "Ben nefret ettiğim herkes oldum." Elini itip ondan kurtuldu. "Kötülerin Şehri'nin toplumsal çürümesinin bir parçasıyım artık. Onlar gibi çürük her yanim. Üstelik bu daha başlangıç. Buradan çıkamayacağım ve hayatta kalmak için daha da kötülerini yapacağım."

"Nefsi müdafaa," diyerek durumu yeniden normalleştirmeye kalktığı anda başını hızlıca iki yana sallayarak, "Ne şekilde, hangi sebeple olursa olsun bir önemi yok," dedim. Titreyen ellerimi kaldırdım. "Herkes nefret ettiğinde bile kendimi sevmenin bir yolu bulmuştum ama şimdi bulamıyorum. Kendini sevmeyen nasıl insan, onu da bilemiyorum. Nasıl yaşar, nasıl günleri zehir olmadan sürer gider? Kendine yabancı bir bedenim yeniden. İlk günkü gibi. En azından ilk günkü o kızın ellerindeki kan, ona ait değildi. O masumdur, herkesten daha iyi bir kalbe sahipti. Ben sadece Doğa'yı değil, ilk günkü o kızı da öldürdüm. Sadece Asil'i değil, o kızı da bıçakladım. Kan içinde, yerde uzanıyor öylece. Yardım edeni yok, göreni yok. Ona elini uzatabilecek iyi bir kalbi olan kimse yok burada."

"Madem çürümek isteniyorsun, o hâlde seni günden güne çürütenlere neden bu kadar yakınsın?"

Devin'in acımasız sorusu karşısında kanım dondu. "Başka çarem var mıydı?" Öfkeyle soluk verdim. "Oradaydın, her ânında yanıdaydın ama yine de bana bu soruyu soruyor musun? Başka şansım var mıydı, Devin?" Sesim gittikçe yükseliyordu. "Hangi yaptığım zorluluktan değildi?"

"Kunter'e olan aşkın." Suratıma tokat gibi çarpan o gerçek.

"Sizi korumak için geldim ben bu eve. Sizin için yaşadım onunla. Ona âşık olduğum için beni suçlayamazsın. Onu seçtiğim için beni yargılayamazsın. Kunter'i de çürüten beni çürütenle aynı şeydi. Seni çürüten de benzer bir şey. Bu yüzden aynı tarafta değil miyiz? Neden hâlâ ilk fırsatta onunla ilgili beni yargılıyorsun?"

"Sadece seni korumak istiyorum."

"Kunter'den koruman gerektiğini düşünüyorsan beni, kendinden korumakla başla o hâlde." Yanından geçip giderken omzuna çarptım. "Senin ellerin ondan daha kara, daha pis. Zihninin... daha karanlık."

"En azından bu benim midemi bulandırmıyor. Doğru olanı yaptığımı biliyorum çünkü. Davamda haklıyım. Söylediklerine güvenecek değilim, Gri. Ne söylersen söyle kıramazın beni."

Kapının eşiğinde durup omzumun üzerinden onun kehriz gözlerine baktım. Evet, onu biraz bile kıramamıştım. Beni kolayca kırdığı gibi kıratım sanmıştım ama o bir duvardan daha sertti. Dünya üzerinde kendinden bu kadar emin bir insan daha var mıydı, emin değildim. Devin Koral'ın güçlü bir yüz kartı vardı. İmediğinde kartını asla açık etmeyen, yüzünden hiçbir şey okunmayan o kiplerdendi. Ne hissediyor, bilemezdik. Ne yapacak, bilemezdik. Bu da onu tehlikeli kılıyordu.

"Çünkü insanlığından geriye hiçbir şey kalmamış."

"Eğer kalmasaydı o hâlde seninle ne işim olurdu?"

"İnsanlığını hatırlatıyorum sana, öyle mi?"

"Öyle."

"Bu hâlde bile mi?"

"Her hâlinle, Gri. Kendinden nefret ettiğin bu hâlinle bile. Sen kendinden nefret et, kus ya da bana ağzına geleni söyle, fark etmez. Beni kendinden nefret ettirebilmek için daha fazlasına ihtiyacın var."

"Seni kendimden nefret ettirmeye çalışmıyorum."

"Kendinden nefret ettiğin için etrafındakilerin de senden nefret etmesi gerektiğini düşünüyorsun. Kendine bu kadar zarar verme. Etrafındaki kimse bunu hak etmiyor."

Omuzlarımı düşürdüm ve daha zayıf bir sesle, "Neden yapıyorsun bunu?" diye sordum. "Neden bana karşı bu kadar iyisin?"

Dudaklarına zayıf bir gülümseme yayarken birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. Yüzüme düşen saçlarını geriye iterken, "Çünkü seni seviyorum, benim tatlı Gri'm," diye fısıldadı. "Seni hep seveceğim, hep seninle olacağım. Sen benim küçük kanatlı meleğimsin, grisin, diğer meleklere pek benzemiyorsun ama sandığımdan daha güzel bir kalbin var. Kalbine biraz çamur atılsın diye kirlendin sanma, çamurdur, çıkar. Dik dur, dik duramadığında duruşunu düzeltmek için orada olacağım."

"Çünkü..."

"Çünkü senin dostunum. İyi günde kötü günde, her ânında seni koruyup kollayacağım. Senin de aksini yapmayacağını biliyorum."

Devin bana sıkıca sarıldığında, başını omzuna yaslayıp elini belime sardım. Onu suçlamayı, onu yargılamayı bırakmalıyım. Kunter kabullendiğim gibi onu da kabullenmeliydim. Bu cehennem için bulayacağım kişi o değildi. O, bu cehennemi yok etmek için buradaydı.

"Niye sarılıyorsunuz?" Kaan kapının diğer tarafında helledi. "Asil'in yasını mı tutuyoruz?" Kollarını açtı ve Devin'le ikimize biseden sarıldı. "Grimize dokunanların canı cehenneme, şitrimi okunmak için hazırım. Ne zaman başlayayım?"

Kaani itip aralarından geçtim ve banyodan çıkıp giderken, "Hepimiz öleceğiz!" diye söylendim. İkisi arkamdan kıkırdarken ben göz bela merdiveni iniyordum. Son basamakta durdum ve oraya oturup kapıyı izlemeye koyuldum. Kunter ne zaman dönecekti? Döndüğünde bana iyi bir haber verecek miydi? Başımızda yeterince dert varken bir de bu çıkmıştı. En kötüsü. Amber... O bunu öğrenmiş miydi? Ne yapardı? Kunter ne karşılık verirdi? Sessizlikle karşılık vermez, boyun eğmezdi. O hâlde bu bütün düzeni altüst edecek hamle olmaz mıydı? Bir kural çiğnendiğinde bu diğer kuralların çiğnenmesine önayak olmaz mıydı?

Devin yanıma oturdu, Kaan da onun yanına. Saniyeleri ve dakikaları saydım. Saatleri de. Kırmızı Bölge'ye koşmamak için kendimi çok zor tuttum. Ölmüş müydü? Asil'i öldürmüş müydüm? Ölümüne koz mu vermiştim? İkinci cinayetim miydi yoksa yalnızca yaralamış mıydım? Amber öğrenmiş miydi? İdam emrini çıkarmış mıydı? Kunter nasıl karşı koymuştu? Bunun için Amber'le nasıl bir anlaşma yapmıştı? Yoksa yine ona boyun mu eğmesi gerekecekti? Benimle kırdırıp zincirlerini benim yüzümden yeniden mi takacaktı?

Delirecek gibi olduğum saatlerin sonunda evin kapısı aralandı. Basamaktan kalkmak, koşar adım Kunter'in yanına gitmek istedim ama duvara tutunsam da kalkacak gücü kendimde bulamadım. Elimi uzatabildim yalnızca.

"Yaşiyor mu?" diye sordum Kunter henüz kapıyı yeni kapatmışken. Oldukça yorgun, tükenmiş görünüyordu. Üstü başı kan içerisindedeydi, gözlerinin altı morarmış ve torba torba olmuştu. Bir nefesi güçlükle içine çekerken göz ucuyla yanımda birbirine yaslanarak uyuyup kalmış Devin'le Kaan'a baktı. Sonra yeniden bana dönüp yaklaştı, onu uzattığım elimi tutarken önümde diz çöktü.

"Sen uyumadın mı?"

Başımı iki yana sallarken, "Hayır," dedim çarçabuk. "Seni bekledim. O... iyi mi?"

Kunter uzun bir iç çekişle, "İyi," diye yanıtlarken başını salladı. "Durumu stabil. Giray yanında ve Amber'in hâlâ haberi yok."

Elini tutmayan elimi göğsüme bastırırken titrek bir nefesi yavaşça bıraktım. "Yaşıyor... Tamam, onu da öldürmedim." Başımı iki yana sallarken bulanık görüşümü düzeltmek için gözlerimi kapatıp açtım. "Biz şekilde hallederiz, değil mi? Onu sustururuz. Seni öldürecektili. Amber'in bunu öğrenmesini istemez."

Kunter başıyla onaylarken dudaklarına zayıf bir gülümseme kondu ve saçlarını okşadı. "Hallederiz, Gri Hanım." Elini yanağıma bastırıldığında onun gibi gülümsedim. "Hepsini halledeceğiz, değil mi? Bacellar'ı bulacağız. Zeliha, Mirza'nın yancısı olacak, halkı zapt edeceğiz ve Asil'i susturacağız. Amber'in bize hiçbir şey yapmasına izin veremeyeceğiz."

"Evet, Gri Hanım." Bir elini bacaklarımın altından geçirirken diğer elini belime sardı ve beni kendine doğru çekip basamaktan kaldırdı. Ellerimi çarçabuk onun boynuna sardım. "Halledeceğiz, bize inan. Bana da güven."

"Sana güveniyorum."

Kunter basamakları çıkarken ben başımı onun omzuna yasladım. Onunlayken her şey daha kolaydı. O olmadığında adımlarım karıştı ama o olduğunda düz bir çizgi üzerinde tek ayak gidebileceğim kadar düz ve sağlam. Ona tutunurdum çünkü, bir diğer adımı benim yerime o atardı. Sonra sarılırdım ona, sarılırdı bana. Dünya yansa da ikimiz dans etmeye devam ederdik kar yağın kar küresinin içinde. Küçük Prens de yanımda olurdu, izlerdi bizi eşsiz gülüyle birlikte.

Kunter beni yatağın kenarına oturtup yeniden önümde diz çöktü. Botlarımı çıkarırken oldukça sakindi. Elim onun boynunda oyalandı. Sıcaktı teni, benim buz kesmiş tenimin yanında yangın yeriydi.

Botlarımı kenara bıraktıktan sonra göz ucuyla yüzüme baktı, orada bir şey aradı ama ne aradı ve bulabildi mi, anlamadım. Dolaba ilerleyip ikimiz için giyecek temiz bir şeyler ayarladı. Geri yanıma döndüğünde dizlerimi istemsiz sallarken onu beklemekten başka hiçbir şey yapmıyordum. Başka bir şey de düşünmüyordum.

"Üstünün değiştirelim," diyerek yaklaştı ve bluzumun uçlarından tuttu, başımdan çekip çıkardı. Ayarladığı temiz bluzu üzerime

geçirirken gözleri çıplak tenimde gezindi. Elini bacağıma yerleştirirken alt dudakını ısırmıştı. "Yine mi kustun?"

Gözlerimi odanın içerisinde gezindim. "Biraz midem bulandı." Elimi yumruk yapıp karnıma bastırdım. "Bu ara sık oluyor, biliyorum ama geçecektir. Olanlardan biraz etkilendim."

Kunter çatık kaşlarını gevşetmekte zorlanırken dişlerini sıkıyordu. Çene kası belirgin bir hâl aldı. "Belin neredeyse elim kadar. Gri Hanım. Bugün kaç kere kustun?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Saymadım."

Kaşları hızlıca havalandı. "Sayamayacağın kadar çok mu?"

"Çoğunda sadece ögürdüm."

"Çünkü kusacak bir şey kalmamıştı."

Sesli bir nefesi bırakırken, "Bunu şimdi konuşmasak olur mu? Biraz uyuyalım," dedim ve yatağa uzanmak için harekete geçtim ama belimden tutarak engel oldu bana. "Dur yerinde, burada bekle beni. Yemek yemeden uyuyamazsın."

Onu durdurmak için dudaklarımı araladım da benden hızlı durdu ve hızlıca odadan çıkıp gitti. Arkasından öylece bakakaldım. Hiç aç değildim, yalnızca biraz uyumak istiyordum ama onunla uyumak istiyordum. Hiçbir şey düşünmeden biraz uyku... Sahiden şu an için istediğim başka hiçbir şey yoktu ama o gitmişti bile.

Kunter'ı beklerken yatakta kıvrılıp odanın içini izledim. Güneş pencereden içeri dalmış, odayı aydınlatmıştı bile. Uyumak için perdeleri çekmemiz gerekecekti.

Perdeleri düşünürken gözlerim titreşerek kapandı. Gözlerimi dinlendirecektim yalnızca ama uykuya dalıp gitmişim. Kunter yeniden yanıma döndüğünde beni uyandırmak için türlü yollar denemesi gerekmişti. Seslendiğinde duymamıştım, dürttüğünde hissetmemiştim, yanağımı okşadığında da tık yoktu. Yüzüme su attığında boğukluğumu sanarak can havliyle uyanmıştım ve o karşımda, elinde yarısına kadar su dolu bardak ve suratında sinsî bir gülümsemeyle dikiliyordu.

"Yüzüme su mu attın?"

Dudaklarının kenarları gerilerek kıvrıldı. "Eğer buna da uyanmasaydın aklımda güzel bir fikir vardı."

"Ne?"

Beni baştan aşağı süzerken alt dudakını dişledi. "Neler geçiyor aklımdan, tövbe tövbe."

Arkasındaki yastığı ona fırlattığımda hemen yana kaçtı ve gülerken yanına oturdu. Komodinin üzerine bıraktığı tepsiyi kucağına alırken hâlâ sırıyordu.

"Hayal kurmayı kes."

"Kafamın içine karışamazsın." Karnını çimdiklediğimde dudaklarının arasından bir inleme kaçtı. "Bu senlerin senden çıkman-ı tercih ederdim, Gri Hanım."

"Kan revan içinde olsan da bazen böyle davranırmışsın gibi geliyor."

"Nasıl?"

"Çapkın bir şerefsiz gibi."

Gözlerini kısıp yan yana baktı. "Bu kadar güzel ve huysuz olmasaydınız o hâlde, Gri Hanım."

"Güzel ve huysuz?" Dudaklarımı aşağı doğru büküm. "Son zamanlarda pek güzel hissetmiyorum." Ona meraklı gözlerle baktım. "Sen hiç çürümüş gibi hissettin mi?"

Kaşları çatıldı. "Çürümüş?"

"Çürümüş işte." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Sanki Doğa'yı öldürdüm, bedeni çürümeye başladı ve ben de onunla birlikte çürümüşüm gibi. İçten içe." Karnıma dokundum. "Çürük kokusu alıyorum sanki."

"Bu da seni kusturuyor mu?"

Başımı salladım. "Evet, anladın mı?" Bedenimi tamamen ona doğru çevirip kolunu tuttum. "Sen de abini öldürdükten sonra çürümüş gibi hissettin mi? Yoksa bu delilik mi?"

Kunter dudaklarını ıslatırken elindeki tepsiyi yatağa bıraktı. Ellerimi tutup avuç içlerimi okşamaya başladı. "Delilik değil, normal olan bu. Birini öldürdükten sonra hiçbir şey hissetmemen delilik olurdu." Derin bir soluk alıp gülümsedi. "Üzgünüm, bunu yapmak zorunda kalmamalıydın. Sen Gri kalmalıydın, Gri Hanım. Aydınlık Gri, koyu değil."

"Özülme, senin suçun değildi."

"Üzgünüm," dedi yeniden ve başını eğip avuç içlerimden öptü. "Çok üzgünüm. Böyle olsun istemezdim. Hiç... Hiç istemezdim."

"Seni suçlamıyorum."

"Suçlamalısın." Alt dudakını ısırırken başını iki yana salladı. "Her şeyi mahvettim."

Ellerimi beline doğru uzattım ve ona sarıldım. Başımı göğsüne bırakıp huzurlu sayılabilecek bir nefes bıraktım. "Halledeceğiz. Sen ve ben, biz... İkimiz birlikte hepsinin üstesinden geleceğiz. Yan yana olduğumuz sürece kim devirebilir ki bizi?" Başımı kaldırıp alttan onun yüzüne baktım. Gülümsememi görünce kendini tutamayıp güldü.

Tek elimi kaldırıp yumruk yaptım. "Taş." Elini kâğıt gibi taştan elime sardı ve "Kâğıt," dedi.

"Hep saracağız birbirimizi," diyerek yanağına bir öpücük bıraktım.

Gülerek bana sıkıca sarıldı ve öpücüklerini yüzüme, saçlarımın arasına bırakmaya başladı. O gelene kadar darmadağındım, nasıl toparlanacağımı bilmiyordum ama onunla her şey mümkün geliyordu nasılsa. Ondan gidersem benden geriye ne kalır, bilmiyordum artık. Gözlerini görmediğim bir ânı düşleyemiyordum bile. Onsuz her yer zifiri karanlık olurdu. Üstelik o Siyah olandı, karanlığın kendisiydi ama onun yokluğunda o karanlıkta kaybolurmuşum gibi geliyordu.

"Senin için mercimek çorbası yaptım. Ellerimle yedireceğim." Geri çekildiğinde tepsiye uzanıp onu yeniden aramıza aldı ve sırttı. "Kâsenin dibini sıyırmadan sana uyku yok."

Bir mercimek çorbası dolu kâseye bir de onun gülen suratına baktım. Yüzümü buruşturup sertçe yutkunmayı denedim. İçim hiçbir şey almayacak gibiydi ama ona karşı koyamayacağımı o tatlı sırtışımdan biliyordum.

"Ödülüm ne olacak?"

Dudaklarını yalarken ellerini iki yana açtı. "Cehennem en yakışıklı adamı senin olacak."

Uzanıp karnını çimdikledim. "Zaten benim olduğunu sanıyordum."

Gülerek elimden yakaladı, diğer eliyle kâsedeki kaşığa uzandı. Kaşığı çorbayla doldurup dudaklarıma doğru uzattığında burnumu kırıttım ve nefesimi tuttum.

Her şey midemii bulandırıyor.

Onun tatlı yüzüne baktım.

O hariç.

Dudaklarımı aralayıp bana kendi elleriyle hazırladığı çorbayı içirmesine izin verdim. Her kaşıktan sonra yanağına bir öpücük

bıraktığında her şey daha da kolaylaştı. Bu adada her şey zordu ama onunlayken kolaylaşan şeyler vardı.

"Seninim, Gri Hanım. Her şeyimle sana aitim. Yanıp kül olsam bu şehirle birlikte, küllerim uçar yine seni bulur. Öyle aitim." Beyazıma biraz siyah karışmışsa ne olmuş, o siyah da benim.

Birkaç gün sonra hâlâ Asil'den haber yoktu. Ne ondan ne de öncüsünden. Kunter'e sorduğumda her şeyin kontrolü altında olduğunu söylüyordu ama ne yaptığını bir türlü söylemiyordu. Asil'i bir şekilde susturmuştu ama nasıl?

Asil'in son durumu neydi, emin de değildim. Kunter *stabil*, demeyi tercih ediyordu. Uyandığını, birkaç düzine küfür savuracak kadar da iyi olduğunu söylemişti. Hayattaydı, ölmemişti ve ölmeyecekti de. Yalnızca ne zaman karşılık vereceğini merak ediyordum aslında. Ölece duracağına Kunter söylese de inanmıyordum. Asil bambaşka birine dönüşmüştü ve dönüştüğü bu kişilik bir intikam isteyecekti. Kunter onu sustursa da. Susturmak için neyle tehdit ettiyse de. Bir şekilde Asil öcünü alacaktı. Önce ona işkence eden Devin'den, ölesiye döven Kunter'den ve sonra da neredeyse öldürecek olan benden.

Islak ellerimi havluya silip kuruladıktan sonra banyodan çıkmak için kapıya uzandım. Kapıyı açıp birkaç adım atmıştım ki kapının içinde kalan duvara yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamış ve dudaklarına minik bir gülümseme yerleştirmiş olan Kunter'i fark ettim. Ona döndüğümde dudaklarına yaydığı gülümseme daha geniş, tatlı ama her zamanki gibi sinsî bir hâl aldı.

Dudaklarını ıslatıp, "Gri Hanım," dedi tiyatral bir tonda. "Sana başka bir haberim var." Sırtını duvardan ayırırken kollarını çözdü. "Mirza'dan haber geldi. Gri yarın ringe çıkıyor. Onun için doğru rakibi bulunduğunu söyledi."

Önümde durduğunda gözlerine bakabilmek için başımı kaldırmam gerekmişti. Ellerini belime sarıp hafifçe sağa ve sola hareket ettirmeye başladı. İçten içe dans etmek istiyor gibiydi. Bu haber onu tahminimden fazla mutlu etmişti.

"Zeliha'dan kurtulacağın için mutlusun."

Dudaklarını birbirine basurup gözlerini kısarken başını onaylatmaya başladı. "O ringde ya ölecek ya da Mavi Bölge yancısı olacak."

Bizimle hiçbir alakası kalmayacak. Sen ve ben yine yalnızca kalacağız."

"Son zamanlarda bizimle yaşamıyor bile."

"Onu bir sorumluluk olarak gördüğünden beri hayatımızın her yerinde." Başını sağa yatırırken gözlerini devirmişti. "Bir de işte onun yüzünden isimsizler ve sen tuzığa düştünüz." Hafifçe öksürüp çıkarılan sesini temizledikten sonra ekledi: "Öldüler."

Başını eğdim ve gözlerimi ondan kaçırdım. "Onlarla ne kadar yakın olduğunu seninle hiç konuşmadık. Bir tek onlara güveniyorduk ne de olsa. Şimdi geriye onlardan yalnızca biri kaldı ve o da sadece Başcellat'ı bulmak amacıyla yaşıyor."

Tek elini belimden çekip çenemin altına yerleştirdi ve yüzümü yeniden yüzüne doğru kaldırdı. "Ben yas tutmayı bırakalı çok uzun zaman oldu, Gri Hanım. Onlar için elimden geleni yaptım, onlar da benim için yaptı. Hiç kurtuluş umudu taşımadılar. Bir gün bir şekilde öleceklerini bilerek yaşadılar."

Onlardan tek farkım bir isimsiz olmamamdı. O hâlde ben de kurtuluş umudu taşımamalıydım. Bir gün bir şekilde öleceğimi bilerek yaşamalıydım. Başka şansım... Benim başka çarem yok muydu ya?"

"Hiçbir yere ait olmamak böyle bir şey demek. Bir oraya bir buraya savrulmak. Hiçbir yere ait olmadığını saklamak için isminden, kimliğinden, kendinden vazgeçiyorsun ama günün sonunda yine hiçbir yere ait olmadığını bilerek ölüyorsun. Ne uğruna?"

Kunter sertçe yutkundu. "İçlerinden biri... O biraz sana benziyordu. Sık sık uçurum kenarında sallanırken yakalardım onu. Neden böyle bir şey yaptığını sorduğumda *madem umut yok, o hâlde nasıl öleceğimi kendim seçebilirim*, demişti."

"Onu nasıl ikna ettin?"

"Devrim umuduyla."

"Devrim umudu?" Kaşlarım sorgularcasına kalktı. "Körülerin Şehri'nde mi? Sistemin bile kendi hatası olduğunu bile bile öldürmek istediği Griler için mi? Ne devrimi?"

"İnsan hep bir yere ait olma umuduyla yaşamaz mı? Ona bir gün bir yere ait olabileceğini söyledim."

"O umutla öldü."

Başını iki yana sallarken, "Hayır, o uçurumda öldü," dedi. "Kendini gözümün önünde aşağı bırakmadan önce bu şehirde umuda dair

hiçbir şey olmadığını söyledi. Ölümde bile Körülerin Şehri'nde onlardan daha çok umut varmış."

"Belki de haklıdır."

Dudaklarına bir öpücük bıraktı. "Boş versene, biz hâlâ yaşıyoruz." Elimden yakaladı ve beni koridorda çekti. "Hadi gidelim, benim için harika bir gece planladım." Geri geri yürümek için buna jandı. "Normal bir gece."

Güldüm. "Normal bir gece? Burada?"

"Normal bir gece!" Bunu söylerken gözlerini kocaman açmıştı. "İstediğin gibi, Gri Hanım. Benimle harika bir randevuya hazır mısın?"

Merdivenin başında durup bekledi. Diğer elini nazıkçe bana doğru uzatıp bu randevuyu kabul edip etmediğini sorarcasına baktı. Gözümde inanılmaz centilmen ve yakışıklı göründü. Beyaza kaçan gri saçlarını genellikle yolmak isterdim ama bu kez özenle taranıp çekilmiş tellerinin ellerimde kalmasını istemiyordum. Alnına düşen bir taram saç dahi yüzündeki diğer her şey gibi doğru yerdeydi. Buzdan hareketlerinin fantastik bir film ya da kitaptaki gibi parlamayacağını biliyordum elbette ama bazen, genellikle de böyle anlarda parladığını sanıyordum. Işıl ışıl, büyük bir istek ve arzuyla. Başkalarının yanından geçerken genellikle düz bir çizgi hâlinde olan dudakları benim yanımdan geçerken hafifçe bile olsa kıvrılmış oluyordu. Alt dudakları daha dolgundu, bazen bana öylece bakarken aşağı sarkıyordu. Teni buz gibi beyazdı ama en tatlı anlarında yanaklarında pembelikler görüyordum.

Bana uzattığı elini tutarken bir kere daha hayran oldum ona. Nasıl nefret etmişim ondan? Şimdi imkânsız geliyordu. Yapamazdım, ama böyle görürken ve ona böyle hissederken nefret edemezdim ondan. Kesin türlü bahaneler uydururdum kendime, nefret etmem gerekse de edemezdim artık. Kalbimi gerçekten kırması gerekti arkama bile bakmadan gitmem için.

"Tamam ama önce güzel bir şeyler giymeme izin ver." Ellerini bırakıp geriye adımladım. "Hemen döneceğim."

Ben koridorda geri koşarken o arkamdan gülüyordu. İçimde tulaş, anlatması güç bir neşe vardı. Şimdiden heyecanlanmışım. Hep bir yanım bunun hayalini kurmuştu. *Onunla normal bir gece*. Sanki Körülerin Şehri'nde değilmişiz gibi. Siyah Bölge sokaklarında temkinle yürümediğim hiçbir an olmamıştı ki benim. Nasıl olacaktı?

Odaya neredeyse ayaklarım zeminde kayarak girdiğimde garip bir kışmak için hazırdım ama yatağın üzerinde benim bırakmadığımı emin olduğum bir elbise gördüm.

Parlak, saten görünümlü, oklukça zarif görünen bir elbiseydi. Açık gümüş tonlarında, metalik parlaklık taşıyan bir renktiydi. İnce askıları, dökümlü bir göğüs kısmı vardı. Bel kısmı tamamen vücuduma oturacak gibi görünüyordu. Uzun ve yırtmaçlıydı, yırtmaç kısmının bir kısmını ortaya çıkaracaktı. Dikkat çekici görünüyordu.

Elbiseyi elimde tutarken bir an için vücudumdaki hâlâ geçmeyen yara izlerini hatırladım. Elbiseyle tamamen tezat bir görünüm oluyuracaktı çünkü hiçbir çekici yanı yoktu. Bir yandan da artık o normalimizin bu olabileceğini bana ve Kunter'e çarpıcı bir şekilde hatırlatacaktı.

Elbiseyi giyerken birkaç kez çıkarıp çıkarmamak konusunda tereddit ettim. Aynaya bakmamak konusunda ise sonuna kadar kararlıydım.

Elbisenin yanında bir de kısa ve kalın topuklu, elbiseyle aynı tonlarda tatlı bir ayakkabı vardı. Parmaklarım açıkta kalmıştı. Bu beni garip hissettirmişti çünkü uzun zamandır bot giyiyordum, parmaklarım botun içinde sıkışıp kalmış oluyordu. Yine de o siyah botları tercih ederdim bu zarif ayakkabıları.

Saçlarını düzeltmek için aynaya döndüğümde ancak o zaman nasıl göründüğümü görebildim. Absürt, garip bir şeyle karşılaşmış bekliyordum ama oldukça güzel durmuştu. Yara izlerim de o kadar göze batmıyordu. Elbiseye ve güzel olan diğer her şeye odaklanınca görünmüyordu bile.

Görmek istemeyen gözler görmez. Bu gece görmek istediklerimi göreceğim yalnızca.

Düz saçlarımın pek numarası yoktu. Bu yüzden yalnızca düle düzeltmekle yetindim. Yancı ilan edildiğim günden kalan makyaj malzemeleri hâlâ banyodaydı. Mor, çökmüş göz altlarına kapatmak, yanaklarına pembelik vermek, göz kapaklarına ısıltı katmak, kirpiklerimi kıvrırmak ve beyaza çalan dudaklarımı renklendirmek bu gece için yaptığım en iyi hamleydi.

Şimdi gerçek bir randevuya hazır görünüyordum.

Kunter beni aşağıda, merdivenin sonunda ceketini giymiş bir şekilde bekliyordu. Basamakları inerken dudaklarında

gülümseme ve bakışlarında inanılmaz bir hayranlıkla beni taladığını bana böyle güzel bir elbisenin içinde değilken de böyle hissediyordum. Güzel bir makyaj yapmadığımda da. Onun gözünde her zaman ayarlanırdım, aynı güzellikte.

Ona birkaç basamak kala bana elini uzattı.

"Evren alına verme dengesiyle çalışır demisin ya hani. Seni bana taşıdığı için evren benden neyimi alacak, merak ediyorum doğrusu. Her şeyimi versem de yetmez çünkü. Canımı alacak sanırım, Gri Hanım."

Elini tutup yanına indim. "Bu harika elbise için teşekkür ederim." ardından düşük perdeden gülererek karnından çimdikledim. "Ve umarım evren senden ölümü düşünme yetini alır."

İnlemesini dudaklarının ardında tutmayı başarırken elimin üzerindeki bir öpücük bıraktı. "Elbiseyi harika yapan sensin, bir hafına yalnızca kumaş parçası." Elimden sonra dudaklarıma da bir öpücük bıraktı. "Önemli olan senin içinde nasıl hissettiğin." Yüzünde aynı müphem ve muşip gülümsemeyle ekledi: "Dilime pelesenk olmuş, Gri Hanım. Söyledikten sonra, sen karnımda bir delik açmadan hemen önce çok kıyman oluyordum ama sen çoktan karnımı delmiş oluyorsun."

"Tahammül edemiyorum," diye söyledim. "Şakaına bile. O yandan dilini sökmeden önce kurtul şu alışkanlıktan." Dudaklarını kapatırken saçımı düzelttim. "Her neyse, gecenin geri kalanında seninle konuşmak istemiyorum. Şimdilik unutam, bir dahakine ben dilini keserken konuşuruz."

Kunter'in gözleri vahşi bir memnuniyetle parladı. Bu adamın sert olan her şeye zaafı vardı. Onunla ters konuştuğumda bir şekilde bundan zevk alıyordu. Dudaklarına yayılan o küçük, sinsi gülümsemeyi her seferinde göremediğimi sanıyorsa yanılıyordu.

Kapıyı açıp geçmem için elini dışarıya doğru uzatırken, "Benimle arış, Gri Hanım," dedi keyifle. "Bu gece son gecemiz olsa da, bunu bilesek de son gecemizde bile arış benimle." Ona kaşlarını çatığımda suratını suratıma yaklaştırıp burnunu tatlı tatlı kıştırdı. "Çat kaşlarını." Kaşlarının arasına bir öpücük bıraktı. "Ne de olsa bana baktığın o ilk anda da kaşlarını aynen böyle çatıyordun. Beni öldüreceğini düşünmüştüm ama sonra bir bıçağın olmadığı için bunu ellerinle yapman gerekeceğini düşündüm. Bana dokunacak olman ölmeye değerdi."

Gözlerimi kısarak ona yaklaştım. Bir fısıltıyla, "Yine yapam," dedim.

Dudaklarına doğru gülümsedi. "Ben söz dinlemez, haylaz bir çocuğum, Gri Hanım. Ama sana söz, ölüm dilime pelesenk olsa da olmayacağı. Bizim için planladığım en az elli yıl var, nasıl ölebiliyim."

"Ben seninle baş edemem," diye mırıldanarak kapıdan dışarı adım attığımda hemen ardından o da geldi. Siyah Bölge sokaklarında el ele yürürken ikimiz de gülümsüyorduk. Haftalardır yaşananlar birer kâbusmuş ve biz normal bir şehrin insanlarıymışız gibi.

Siyah Bölge sokakları sessizdi ama ısız değildi. Dükkânlar açıktı, ışıklar yanıyordu ve müzik çalıyordu. Sokak lambaları yanıyordu, aydınlanan sokakların zeminleri her zamankine göre oldukça temiz görünüyordu. Yürürken etrafta kan izleri görmeye alışmıştım ama bu kez dikkat etsem de pek görememiştim.

Evlerin ışıkları yanıyordu fakat sessizlik vardı. Kötü herhangi bir şeye dair ses yoktu. Sokaklarda tek tük insanlar vardı ve onlar da oldukça normal görünüyorlardı. Çiftler gördüm, neredeyse tatlı diye nitelendireceğim. Arkadaş grupları yanımızdan geçip gitti, neredeyse normal görünen.

Caddede ilerlerken dört kişilik bir grubun konserine denk geldik. Aslında denk geldiğimizi sanmıyordum, Kunter'in bunu ayarladığına emindim. Dinleyip eşlik eden minik bir kalabalık vardı ve biz de onların aralarına katılmıştık.

Bruno Mars ve Lady Gaga'nın *Die With a Smile* şarkısının klübelerden fırlamış gibi görünen iki solist vardı. Kırmızı ve mavi kostümleri Siyah Bölge için şaşırtıcı bir görünümdü. Burada başka bir bölgeyi andırıyordu ve bu kadar göze çarpan renkler pek tercih edilmiyordu. Aslında bütün bölgelerde bu böyleydi. Bu yüzden böyle görünmeleri bana inanılmaz normal hissettirmişti.

"Wherever you go, that's where I'll follow (Sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim),

Nobody's promised tomorrow (Kimse yarın için söz vermedi),

So I'ma love you every night like it's the last night. (Bu yüzden seni her gece son geceymiş gibi seveceğim)."

Kunter elini bana doğru uzattı ve "Sanki son geceymiş gibi, Gri Hanım," dedi. "Benimle son geceymiş gibi dans eder misin?"

"Sonları sevmem," derken elinden tuttum ve beni kendine çekmeye bin verdim. Bir eli belimdeydi ve benim bir elim de onun omuzunda. "Sonlardan bahsedip durma."

"Kötü olan hiçbir şeyi sevmiyorsun." Küçük adımlarla bir sağa bir sola hareket ediyorduk. Bizimle birlikte başkaları da dans etmeye başlamıştı. Bu inanılmaz gerçek hissettiriyordu. "Bana olan zaafının sebebi olmasından korkuyorum."

"Çünkü zıt kutuplar birbirini çeker. Doğanın kanunu yalnızca."

Gösteri kısıldı. "Bizi doğanın kanunu diyerek basitleştirme, Gri Hanım. Zıtlıklarımızdan ibaret değiliz."

"Ortak noktalarımız var."

"Evet, ikimiz de beni seviyoruz."

Bu bana esassı bir kahkaha attırdı. Beni güldürmeyi başarmış olmanın keyfiyle o da gülüyordu. Siyah Bölge sokaklarında sevecen görünmüyordu, alışıldık vakur bir ifade takınırdı ama şimdi tamamen değişmişti. İnsanların onu, benim gördüğüm gibi görmesine izin veriyordu.

Aniden ayağımı yerden kesip beni kolunun üzerinde eğdi ve hecelemeye üzerime eğildi. "Çok güldün. Bu sevmiyorum seni aptal, demenin başka bir yolu mu?"

"Seni sevmemek nasıl bir şeydi, onu bile hatırlamıyorum."

Kunter şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Yaptırdığım büyü tutmadı." Elimden tutup çekti. "Kalpten gideceğim şimdi, devam edelim. Daha yaşayacak çok anımız var. Başka zaman mutlu ölürüm."

Onun beni çeğiştirmesine izin verirken koluna vuruyordum. Elime yine ölümden bahseden bir ahmak olduğu için. O da bunu bilmeden vurmadı tepki vermiyordu, bir tür bağışıklık kazanmıştı.

Mini konserden uzaklaşıp birkaç blok ötedeki bir restorana girdik. Restoran demek biraz abartı kalabilirdi. Burada hiçbir yer bir restoran gibi değildi kadar iyi değildi ama burası biraz iyi görünüyordu.

Loş ışıkla aydınlatılmış tatlı bir mekândı. Masalarda beyaz örtüler seriliydi. Ahşap sandalyeler takımdı, hepsi aynıydı ve bu, Kötülerin için biraz fazla iyiydi. Her masada siyah şamdanlarda mumlar yakulmuştu. Mekanda vanilya aromalı mumların kokusu hâkimdi. Bu duvar kâğıtlarının üzerinde eski ama güzel tablolar asılıydı. Bu tablolar içeriye farklı bir hava katmıştı.

Kunter beni cam kenarındaki, Siyah Bölge'nin popüler caddesini geçen iki kişilik masaya doğru götürdü. Oturmam için sandalyemi

çekirikten sonra otururken yanağıma bir öpücük bile bırakmadı. An-
dından karşıdaki yerini almış, bana güzel güzel bakmayı sürdür-
müştü.

Rüyada olabiliyordum. Evet, bu bir rüyaydı.

Kunter parmağını şıklattığında garson masaya yaklaşıp, Kunter
bizim için sipariş verirken garson bir an için onun önünde diz çöküp
bir şeyler için af dileyebilecekmiş gibi göründü ama bunu yapmadı çünkü
Kunter inanılmaz normal bir şekilde yemeklerden, şaraptan bahset-
meyi sürdürdü. Beyaz et mi yoksa kırmızı et mi? Kırmızı şarap mı
yoksa beyaz şarap mı? Salatamız nasıl olsun? Çoban salata mı yoksa
Akdeniz mi? Bütün bunlarla ilgilenirken ve bana sorarken bir rüyada
gibi hissetmeye devam ediyordum.

Garson biraz dikkatimi dağıtsa da.

Garson'un sanki Kunter onun canını yakacakmış gibi diken
tünde durması beni rahatsız hissettirmişti. Oysa bu insanları tanıma-
dım, Kunter olmadığında ve bir tehdit gibi görünmediğinde burası
cehennemden daha beter bir yere çeviriyorlardı. Uçarıydılar, yakarlardı
ama bunun bedelinin ne olacağını o an için düşünmezlerdi. Belki
de bu garson bu yüzden şimdi her an diz çöküp af dileyebilecekmiş gibi
görünüyor. Kunter'in onun için idam emri vereceği bir şey yapması
olabilirdi.

Keşke korktukları gibi yaşasalar. Geri adım atmayı, susmayı ve
durmayı bilseler. Ama bilmiyorlar, bilmeyecekler de.

Garson siparişleri alıp kaçıncısına yanımdan ayrıldığında Kun-
ter hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi rahat bir tavırla, "En son ne
zaman bir restoranda sipariş verdiğimi hatırlamıyorum bile." derken
kendi kendine güldü. "Sanırım annem henüz ölmediğindeydi. An-
nem, Amber, abim ve ben bir restorana akşam yemeğine girmiştik.
Amber evde yemek yemekten çok sıkıldığını, diğer insanlar gibi bazı
akşamlar dışarıda yemek yiyebilmek istediğini söylemişti. Onlar an-
nemle çok sürtüşürlerdi ama annem yine de biricik kızının isteğini
görmezden gelememişti. Babamın yine ortalıkta olmadığı bir zaman-
dı, sadece dördümüzdük. Menüdeki en ucuz şey bir hamburgerdi.
Onu seçtiğimde abim bana gülüp tam bir salak olduğumu söylemişti
ama ben annemin o gece için bir haftadır başkalarının pisliklerini
temizlediğini biliyordum."

"Abinle Amber bilmiyorlar mıydı?"

Masadaki tuzlukla oynarken, "Biliyorlardı aslında," diye mını-
ldı. "Ama o gece onlar için önemli olan bu değildi. Annem de sü-
rekli bunu söylüyordu, o gece kendimizi şımartmamız." Sesi bir iç-
ki. "Annemin gözlerine bakarken orada tüm haftanın yorgunluğu-
nu görüyordum. Buna rağmen kendimi şımartmak istemedim. Amber'le
abim tüm gece bir aptal olduğumu söyleseler de."

"İyi bir çocuğun, aptal değil."

"Biliyorum," Güldü ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "An-
nem de biliyordu ve asıl önemli olan buydu. Onun gözleri dingin bir
denizi andırırdı. Bana o gözlerle baktığında ve ufak gülümsemediğinde
bir numarası olduğumu biliyordum."

"Bir numara olmak..." Kaşlarını hafifçe çatıldı. "Bu sizin ailede
çok önemli bir şey miydi?"

Amber buna takıntılıydı. O hep bir numara olmalıydı ama anne-
nin bir numarası kardeşiydi. Belki de bu takıntısı buradan geliyor-
du. Asla annesinin bir numarası olamayan küçük bir kız çocuğuydu.
Bunu değiştiremezdi ama diğer insanların bir numarası olabilirdi.
Özellikle de kardeşinin: Annesinin bir numarasının.

"Amber için öyleydi. Babamın da bir numarası abimdi. Aslında
annem evlat ayırmazdı ama Amber bunu inkâr ederdi."

"Sadece birinin bir numarası olmak istemiş."

"Benim bir numaramdı."

"Hâlâ öyle mi?"

Kunter rahat ve güzel bir hareketle omuz silkti. "Artık yüzünü bile
görmek istemiyorum."

"Yine de..."

"Yine de kardeşim," dedi hemencecik. "Biliyorum, yine de onu
ölene dek seveceğim ve korumak isteyeceğim. İçimde bir şey ona ta-
mamen sırtımı çevirmeme asla izin vermeyecek. Dünya yansa önce
senin elini tutup sonra ona koşacağım, onun da elini tutmak için."
Bir nefesi bırakırken huzursuzlandı. "Kan bağı böyle bir şey sanırım.
Kardeş bağı... Kopmuyor bir türlü. Bana ilk sarıldığı anı hatırlıyo-
rum. Küçük birer çocukken o küçük kollarını küçük bedenime sar-
mıştı. Önce anne dedi ve sonra Kıvanç. Daha çok Kıvanç gibi bir şeydi
ama söyledi işte. Aynı odada kalırdık, yataklarımız karşılıklıydı. Gece
olduğunda ve annem ışığı kapattığında bir süre sonra koşar adım
yanıma gelirdi. Bana sarılır, öyle uyurdu. Sabah annem görmeden

yatağına koyardı çünkü annem artık ayrı yatmaya alışmamıştı. Ben de düğünümü söyledim. Kitap okurdum ve ona ne okuduğumu anlattım. Benim isterdi. Anlattığımda ise odanın ortasına kurduğu oyuncak bebekleri oynatmaya başladı. Ne anlattıysam onu yaptı. Ben de ona anlatmak için daha çok okurdum. Kitapların saçmalık olduğunu düşünse de."

"Neden saçmalık mı?"

"Bizi kandırıyorlarmış. Asla öyle büyük hikâyelerimiz olamazmış. Kimse bizi bir karakterin diğer karakteri sevdiği kadar sevebilirdi. Bu ancak romanlarda olurmuş."

"Sence öyle mi?"

"Ben seni romanlardakinden daha çok seviyorum, Gri Hanım. Yani hayır, öyle değil. Yalnızca her insan gerçekten sevebilecek kadar olgunlaşmamış."

"Ve bizler..."

"Sevmeyi bilmeyen insanların cehennemindeyiz."

Gözlerimi kısarken güldüm. "Bu ara sık sık cümlelerimi tamamliyorsun."

Masaya doğru iyice yaklaşırken ellerini ellerime doğru uzadı. "Aklını okumaya çalışıyorum ve sanırım yakında başaracağım."

"Orada ne bulmayı bekliyorsun?"

"Benimle ilgili ne var ne yoksa."

"Senden sakladığım bir şey yok. Sorarsan söylerim zaten."

Masaya doğru eğilirken gözlerini şüpheyle kıstı. "Ne yani, o güzel kafanın içinde benimle ilgili kötü hiçbir şey yok mu?"

"Olmalı mı?"

Cık cıklandı. "Benimle ilgili tek kötü şey bu cehennem."

"Artık kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"Çünkü ben..."

"Çünkü sen," dedim hemencecik, bu kez onun lafını ben tamamlayacaktım. "Bu cehennemi bile güzel gösterecek bir cazibeye sahipsin."

Bu onu önce şaşırttı sonra ise esaslı bir kahkaha attı. Aklı tutarken keyiften dört köşe olmuştu. "İşte bu, Gri Hanım. Seninle ben buyuz." Parmak şaklatarak devam etti: "Karanlık bizi ancak daha parlak gösterir."

"Her tutam güç, bir tutam cazibe, bir tutam karanlık ve karanlık her tutam kadar ego."

"Ve sen!" dedi yüksek notadan. "Sen olmadan ben..." Elini öylece havada savurdu. "...pek çekilir değilim, Gri Hanım. Mıhlama ihtiyacım var sana. Her anında solumda ya da sağında olmana. Önemim de gelebilirsin elbet ama pek uzaklaşma, yakalamam gerekir seni. Kollarını her çatıttığında ve her gülümseydiğinde orada olamazsam ya karam gelir bu şehri."

"İçinde bir pair var."

Sırtı ve keyifle arkasına yaslandı. "Sanat kann doyurmuyor dedikleri için doktor olacaktım. Yoksa pair de olabilirdim elbet ama ben bütün pairlerim şimdi sana."

"Doktor olduğumu bile hayal etmek çok zor nedense."

"Can aldığımdan mı?" diye sordu merakla. "İdam emri verdiğimim mi yoksa hakkımdaki söylentiler yüzünden mi? Binlerce insanın kanını akıtmamla ilgili."

"Sanırım hepsi."

"Hipokrat yemini edecek kadar okuyamadığım için pasolu mıyım. Aksi hâlde hak edenlerin canını alamazdım. Başcelları öldürmediğim için düşüncesi bile beni bu denli delirtirken üstelik onu bulup dokunamamak delirmeme sebep olurdu."

"Onu sen değil, İsimsiz öldürecek."

"Bu aynı şey," derken omuz silkti. "İsimsiz'in eli benim elimdir. Her şey bir emirden ibaret olsa da."

"Burada bunu yapmak zorunda olduğumuzu anlıyorum," diye mırıldandım. "Öldürmezsek öldürecekler. Yaşamak için şeytan olma-ra değer mi, onu düşünmemiz gerek."

"Bunu uzun yıllardır düşünüyorum." Yeniden masaya yaklaşip dizine yasladı ve elini çenesine basırdı. Diğer elini masanın üzerinden benim elime uzattığında elini tuttum. "İnsanı sürekli durduran bir şeyler oluyor, Gri Hanım. Hayatta kalmak için bazen neye dönüş-tüğünün bir önemi olmuyor. Biri suratına bunu haykırmadığı sürece hatırlatmıyorsun bile."

"Sana sık sık hatırlatmış olmalıyım."

Burun kırıştırdı. "Ever," dedi. "Sık sık hatırlatın. Her hatırladığımda ve sen bana bakmadığında derin bir nefesi içime çekerken kendime bir dolu küfrettim."

"Ben de sana bir dolu küfretiltim."

Bir kahkaha patlattı. "Hoşuma gitmediğini söyleyemem."

"Benimle ilgili seni eğlendiren ne çok şey var."

"Seninle ilgili her şey!" Elimi kendine doğru çekip yanağına bastırdı. "Bencilik olmayacaksa eğer bazen gidemediğin için kendimi çok şanslı hissediyorum. Elbette gideceksin, bir gün benden önce kurulacaksın buradan. Bunun için her şeyi yapacağım ama şu an burada olmasaydın bir mezarda olmayı tercih ederdim."

Yanağını sıktım. "Seni uyardım."

Sıktığım yanağını kurtarmaya çalışırken inledi. "A... aa... aaa... Koptu koptu. Yanağımı koparırsan sonsuza dek dudaklarımı öpmek zorunda kalacaksın." Canı acırken bile sırıttı. "Kopar o hâlde."

Yanağını sıkmayı bırakıp elimi geri çektim. "Arsız."

Yanağını ovuştururken gülmeye devam etti. Onunla normal bir sohbetimiz asla olmayacaktı. O bir şekilde işi şakaya vuracak, arsızlık ve muziplik edecekti. Başka nerede bunu yapabiliirdi ki? Diğerlerinin yanında onu görmüştüm. Çatık kaşlar, soğuk bakışlar ve dikenli cümleler... Yalnızca benim yanımda böyle mutlu olacaksa olsun, arsızlık ve muziplik etsin. On dokuz yaşından beri hapisteydi. 2021 yılında bu ada hapishanesine nakledilmeden öncesinde de dört duvarın arasındaydı. Yirmi bir yaşından beri, dört yıldır buradaydı. Cehennem zebanileriyle mücadele içerisinde. Ben geldiğimde bu mücadeleyi kazanmış gibi görünmüş olabilirdi ama hâlâ devam ediyordu ve asla birmeyecekti. Arka planda daha kötülerle uğraşıyor olmalıydı. Benim şahir olmanın korkacağım şeylerle.

Yemekler geldi, kadehler şarapla doldu. Mum ışığında tatlı bir akşam yemeği yerken sonsuza dek sürecekmış gibi gelen sohbetimize devam ettik. Annesinden ve babasıyla abisinden bahsetti. Ona annemi anlatırken bana annelerimiz konusunda ne kadar şanslı olduğumuzu söyledi. Evet, ikimiz de annelerimizden şanslı, babalarımızdan şanssız çocuklardık. Benim aksime onun bir abisi ve bir kız kardeşi vardı. Bense tektim, ne abim ne de kız kardeşim vardı. Buradan bir gün kurulacak olursa yeniden okuyacaktı ve doktor olacaktı. Bundan vazgeçmemiştii. Bunu nasıl yapacağını gerçekten bilmiyordu, sabıka kaydı olacaktı ama deneyecekti. Başarına kadar pes etmeyecekti. Bense ne yapacağını bilmediğimden bahsettim. Annem için mimar olacaktım ama artık ne olacağımı bile bilmiyordum. Ne okumak istediğimi

hayatta nasıl var olmak istediğimi... Ben hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Hayatım annemdi ve annem gidince her şey de onunla birlikte gitmişti. Ben aslında kimdim? Neydim? Ne olacaktım? Koca bir boşluktan ibaretti her şey. Çocukluğumdan beri annem benim yüzümden neyi kaybettiye ben o olmaya odaklanmıştım. Bir mimar! İyi bir çocuk! İleride ailesi olan biri. Annemin prototipi gibiydim ve bunu annem istememişti, ben yapmıştım. Annemin yalnızca ben var olduğum için ailesinin ondan nasıl uzaklaştığını, babamın onu nasıl bıraktığını ve okulunu bırakıp nasıl herhangi bir işte çalışması gerektiğini gördükçe onun hayallerini kendimde yaşatmıştım. Bu yüzden Yekta Akay kimdi, bilmiyordum. Belki de Yekta Akay'dan çok Gri'ydim. Gri kendini Yekta Akay'dan daha çok tanıyordu çünkü.

Belki de kaderimdi bu şehir. Bu yüzden kendine bir gelecek inşa etmemiştii. Belki de gelecek, Siyah Bölge Yancısı Gri olmaı. Kaderimdi.

Yemek yerken iki şişe şarabı devirmiştik ama çoğunlukla Kunter içmişti. Ben bu gece onu dinlemeye ayırmıştım kendimi, bu yüzden az içmeyi tercih etmişim. Restorandan çıkarken ben oldukça ayıktım ama Kunter çakırkeyifti, üstelik elinde bir şişe şarapla çıkmıştı, hâlâ içiyordu.

Yanından geçip gittiğimiz insanlar bize gülümsüyordu ve bu çok garipti. Bana gülümsemezlerdi ama artık sanki benden hazzediyorlarmış gibi gülümsüyor, baş selamı veriyorlardı. Yancımız, diyorlardı. Saygılarını kazanmışım gibi, artık beni sayıyorlarmış gibi.

Hepsinin üzerine kusmak istedim.

Kunter'e nereye gideceğimizi sorduğumda bana cevap vermemiş, sürpriz olduğunu söylemişti. Caddede ilerlerken beyaz, klasik Cadillac arabasını gördüm. Aslında ona ilerlediğimizi ancak o zaman fark ettim.

"Sürmeyeceksin değil mi?" diye sorduğumda kaşları havalandı. "Sürecekim."

"Sarhoşsun."

"O kadar da değil," derken uzanıp kapımı açtı. "Sürebilirim, güvven bana. Zaten kısa bir yolculuk olacak."

"Ben de sürebilirim."

"Nereye gideceğimizi bilmiyorsun."

"Tarif edersin."

402 VEYL: ŞEYTANIN YANCISI - 2

"En son ne zaman araba sürdün?"

Kaşlarını çatıldı. "Ehliyet aldığım da." Başımı hafifçe eğdim. "On sekizimde."

Elini arabaya doğru uzattı. "Zil zurna sarhoş olsam senden daha iyi kullanırım, Gri Hanım."

Haklı olduğunu bildiğimden gözlerimi devirerek sessizce arabaya bindim. Uzanıp kemerimi takarken bir şarkı mırıldanıyordu ama çözememiştin hangi şarkı olduğunu.

On dakika kadar kısa bir süre sonra adanın kıyı tarafında, açık hava sineması gibi düzenlenen bir alanda durduk. Manzaramızın bir tarafı İstanbul'du, karanlıkta parlayan şehir. Bizim olduğumuz tarafa kıyı şeridinde bir kumsaldı. Siyah Bölge sınırları içerisinde değildik, ortak alandaydık. Bir projeksiyon kurulmuş, perdeye yansıtılacak film için hazırlanmıştı. Patlamış mısır ve içecek standı bile kurulmuştu.

Sadece bizdik, ikimiz. Arabayla kumsalın ortasında duruyorduk, karşınızda perde vardı ve başımı sağa çevirdiğimde İstanbul'un ışıklarını seyredebiliyordum.

"Film mi izleyeceğiz?" diye sorduğumda Kunter başını sallayarak, "Devin'le konuşurken senin hiç Titanik izlemediğini duydum," diye yanıtladı beni. "Her şeyi biliyorsun ama hiç izlememişsin."

"Çünkü her şeyi biliyorum. O kapiya neden birlikte çıkamadıklarını tartışacak kadar."

"Nedenmiş?"

"Jake ölmeliydi. Hikâye açısından. Eğer hayatta kalsaydı filmin trajedisi çökerdi. İnsanlar trajedi severler. Trajedi unutulmaz, ayrıntılar hiç umut yok muydu düşüncesiyle hep akılda kalır."

Sırtını kapiya doğru vererek bana doğru döndü. "Yine de fiziksel olarak o kapiya çıkma ihtimali vardı. Jake hayata tutunan bir karakterdi ama Rose değildi. Henüz filmin başında ölmeye karar vermişti. Rose orada ölseydi Jake gemi battığında hayatta olacaktı."

"Ama Jake'in ölümü, Rose'un hayata tutunma motivasyonunu yitirdi. Yönetmenin röportajlarını okudum, aynen böyle söylüyor. Bu denklem olmadan Titanik yalnızca batan bir geminin trajik hikâyesi olurdu. Hikâvenin başında ölmek isteyen karakter hikâvenin sonunda hayata tutunuyor. Jake bu uğurda ölen bir karakterdi."

"Jack aşık bir karakterdi, onun için Rose'un hayatta kalması kendisinin kalmasından daha önemliydi. Çünkü artık Rose olmadan hayatın bir anlamı olmayacaktı."

Başımı onayladım onu. "Evet, aşka farklı bir bakış açısı Titanik." "Ve sen izlemeden hakkında her şeyi biliyorsun. Neden izlemedin?"

Omuz silktim. "Çünkü kötü sonları sevmem."

"Niye?"

"Her şey fazlasıyla kötüyken bir de filmlerde, dizilerde ve kitaplarda kötü sonları hazmetmekle uğraşamam da ondan."

"Bence sen boşuna umut etmekten korkuyorsun yalnızca."

"Ne demek o?"

"Filmin kötü sonla bittiğini biliyorsun ve izlerken istemeden de olsa umut edeceksin. Ve sonu hüsrana olacak. Umudunu kaybetmekten korkanlardansın."

"Sıklıkla umudumu kaybettiğim oluyor benim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, sandığının aksine sen hep umut dolusun. Gri Hanım. Umut etmediğini sandığında bile umut var sende. Jake için umut yok, seni üzen de bu. Çünkü sen de Jake gibi hep umut dolusun, son nefesine kadar da vazgeçmezsin ondan. Ama Jake öldü. Umutla öldü. Umutsuz Rose hayatta kalırken üstelik."

"İkisinin birlikte ölmesini tercih ederdim. Kapi battığında, onları taşımadığında ikisi de tüm denemeler başarısız olduğunda birlikte suda kalırlar. Umud ve umutsuzluk yan yana. O zaman belki bu onlar için bir trajedi değil, aşk olurdu."

"Geride kalmaktan da korkuyorsun."

"Analizlerini bir taraflarına sokmanı söylemek üzereyim. O yüzden analiz etmeyi bırak ve şu filmi izleyelim."

Gülerek yanağıma bir öpücük bıraktı. "Ben de geride kalmaktan korkuyorum, Gri Hanım." Sonra uzanıp kapisını açtı. "Patlamış mısırımızı alıp geliyorum. Keyfine bak ve beni öldürme düşüncesinden uzaklaş."

O kapiyu kapatıp uzaklaşırken arkasından, "En sevdiğim düşünce!" diye bağırdım. Kahkahası kumsalda yankılandığında ben de arkasından güldüm.

Kunter kısa sürede yanıma döndüğünde film o gelmeden başlamıştı. Koca bir kutu mısır getirmişti bize ve bir şarapla iki kadeh.

Önce kendi yanıyla getirdiği yarabından kalani kadehlere döküp ve o bitince yenisini açmıştı.

Nasıl bu kadar kıtığını anlayamamışım. Normalde bu kadar içmezdi. Hep dozunda içerdii, onu hiç sarhoş görmemişim. Ben ekde sarhoş olmuştum ama o hep akli başındaydı.

Filmin sıkı sayılabilecek girişi geçip asil hikâye başladığında ben hâlâ arabarla rahat bir pozisyon bulamamışım. Koltukları olduğu gince geriye itsek de bir sağa bir sola döndüyordum. Kunter de buna fark etmiş olacak ki ben bir kere daha sağdan sola döndüğümde bana uzandı, elini bacaklarımın altından geçirdi ve kaldırdı. Ayaklarımı kendi bacaklarının üzerine doğru uzattı. Sol eli ayak bileğimi sarı.

"Sıradaki hamlem seni tamamen kucığıma almak olacak ama önce filmi izleyelim yoksa dikkatim fena hâle dağılır, Gri Hanım."

Hafifçe öksürüp sesimi temizlerken başımı salladım ve aldim ki benim dudaklarımın arasından içeri gönderdim. Buzdan harden Titanik'in oynadığı perdenin üzerindeneydi, hürün dikkatini oraya vermiş gibi görünüyordu ama ıktığı çenesi kendini ele veriyordu. Başını arkaya yaslamıştı, arada nefes almayı unutuyormuş gibi büyük nefesleri seslice içine çekiyordu. Bir yudum şarap aldıktan sonra dudaklarını yalıyordu. Arada yanığının içini de ısıtıyordu. Başparmağı tenimde bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

Filmi değil, onu izlediğimi fark etmem zaman aldı. Bunun üzerine kadehimdeki şarabı tek seferde mideme indirip acalı bir nefes bıraktım ve bakışlarımı perdeye çevirdim. Odaklanmak için gözlerimi birkaç kez kırıştırmam gerekti. Aklım tamamen Kunter'deydi. Rose geminin ucuna tırmanana kadar. Sonra Jake geldi. O andan sonra her şeyi bilmeme rağmen filme sandığımdan fazla bağlandım.

Kunter'in bakışlarını sıklıkla üzerimde hissettiysem de odağıma kaybetmedim. Jake öldüğünde ve Rose son anda yaşama tutundugunda ancak dönüp ona baktım ve eşsiz mavilerini izledim.

"İzlemeye değer miymiş?" diye sordu.

"Değermiş," diye mırıldandım sessizce. "İnsana başka bir evren varmış gibi hissettiriyor."

"Var mı sence?"

"Varsa bile bunu asla bilemeyeceğimizi biliyor gibiyim."

"Nasıl?"

"Basit. Hiçbirimiz hatırlamıyoruz."

"Yani ne jüriye burası, diyorsun, Gri Hanım. Burada ölülük ölüklü olmalıdır imkânlar silsilesine katılacağı."

Birkaç kalp atımı kadar süren bir sessizlikten sonra başımla onayladım ona. "Bazı bir evrene bırakacak kadar küçük hislerim yok belki. Şah Bey."

Yanığının içini ısıtarak gülüşünü bastırmayı denedi ama bu tamamen beyhude bir çabaydı. Duydukları onu kısa sürede zevkten bir kâğıt yapmıştı bile.

Tacemin devam edebilmesi için senden uzak durmam gerekiyor ama..." Belime uzandı ve beni kendine doğru çekti. "Dayanacak gücüm kalmadı."

Kucağına oturduğumda ellerini belime vardı ve tek hamlede beni kendine bastırıp dudaklarını dudaklarıma uzattı. Ellerimi boynuna alıp parmaklarını ensesinden saçlarına uzattım. Dudakları şarap tadındaydı. Kıtğı kadehlerle şarap resmen onun tadıyla birleşmişti. Ona bakınca buz gibi olmasını bekliyordunuz ama sıcaklığı ve benim her anı gibi buz kesen tenim onun tenine dokununca alev alıyordu.

Onu epemediğim bir anı düşünemiyorum.

Onu göremediğim bir anı düşünemiyorum.

Ona gittiğim bir anı düşünemiyorum.

Onu geride bıraktığım bir anı düşünemiyorum.

Ona dokunamayacak kadar uzak olduğum bir anı düşünemiyorum.

Onun kendimi düşünemiyorum.

"Birlikte kurtulalım," dedim dudaklarına doğru. "Bir yolunu bulalım yalvarırım."

"Bulalım," dedi inanmayarak. Çaresiz bir tonda, üzümlere. Başka bir evren yoktu ve bu evrende de şansımız yoktu. Belki de onunla olmak Körülerin Şehri'nde yaşamaya değerdii. Her gün ölümle yüz yüze almaya değerdii. Buradan başka şansımız yoksa ona değerdii.

Havai fişekler tam üzerimizde, yıldızlar patlıyor ve meteor yağmuru yağıyormuş gibi görünecek kadar yakınımızda patladığında Kunter'le aynı anda yukarıya baktık. Gökyüzünde önce ince bir ışık belirdi, ardından karanlığı yırtan büyük bir parlama oldu. Işık, birkaç kalp atımı kadar kısa bir süre için geceyi gündüze çevirdi. Ardından binlerce kıvılcım dallar gibi açıldı, ağır ağır süzülerek yere indi. Ve hepisi gümüşe çalan beyaz renkteydi. Birer yıldızı andırıyorlardı.

İstanbul'a baktım. "Şimdi bütün İstanbul'un gözü üzerimizdedir, değil mi? Artık onlar da bakıyorlardır bize."

Hep karşı kıyıyı izlerdik. Orada olmanın hayaliyle, birçok kişi bu kıyıda İstanbul'u izlerdi. İstanbul ise sanki bizlere ırtını dönmüştü. Görmüyor ve duymuyordu artık.

"Belki de durbünle izleyenler vardır, görüyorlardır bizi."

"El sallayalım o hâkle."

Alçak, buruk bir kahkaha attı. "Sallayalım."

El salladık İstanbul'a, bizi izleyen birileri varsa diye. Gören ve duyan, bizim farkımızda olan. On-on beş kilometre uzaklarında bir cehennem olduğunu bilen.

"Bir gün bu adaya uzaktan bakacağız, Gri Hanım." İstanbul'u işaret etti. "Tam oradan ve yan yana."

Havai fişekler durmadan patlarken ve gökyüzü parlamaya devam ederken yanımıza bir çiçekçi yaklaştı. Tabii ki bu da diğer her şey gibi Kunter'in planının bir parçasıydı. Üstelik çiçekçinin elindeki bütün güller griydi, parlıyorlardı.

Kunter benim için çiçekçiden bir gül aldığında ona güldüm. Bütün bunları tek tek düşünmüş ve hazırlamıştı. İnanılmaz biriydi. Kötülerin Şehri'nde normal hissedeceğimi düşünmezdim ama sanki normal bir yerde, normaldim. Sevgilimle sokak müziğine denk gelip dans ediyordum, bir restoranda mum ışığında yemek yiyip şarap içiyordum, açık hava sinemasında Titanik izliyor ve havai fişeklere şahit oluyordum, arabamıza yaklaşan çiçekçiden bana bir çiçek alıyordu...

"İnanılmazsın."

Dudaklarıma bir öpücük bıraktı. "Beni inanılmaz yapan sensin."

"Bu kadar romantik olabileceğini düşünmezdim."

"Ne düşünürdün?"

"Çapkın bir şerefsiz olduğunla ilgili bir düzine şey."

"Yakışıklı bir adamı gördün ve etiketi yapıştırdın."

"Pek mütevazısın."

"Mütevazılığın eğlenceli hiçbir tarafı yok, Gri Hanım. Dünyaya yakışıklı olduğumu haykırmak daha eğlenceli. Üstelik gerçekten öyleyim, abartmıyorum da. Abartsaydım eğer bütün şehir..."

Elimi ağzının üstüne kapatıp onu susturdum. "Sana ilgisi olan insanları düşünmek istediğimi sanmıyorum."

ayrıcımın içini öpükten sonra elimi tutup ağzının üstünden çekti. "Ben de sana ilgisi olan insanları düşünmekten hoşlanmıyorum."

"Senden başka kimsenin bana ilgisi yok. Akıne, herben nefret ediyor benden, unuttun mu?"

"Yanında ben varken birinin sana o gözle bakabileceğine inanıyor mu gerçekten?"

"Bakamaz mı?"

"Kendi kendine bakar. Ne sen görürsün ne ben duyarım. Cümlük yanarım, biri senden hoşlansa bile sana ulaşamayacağını bilir."

"Kismetimi kapattığını bilmiyordum."

"Senin kismetin benim."

"Seninki de benim." derken sesim uyarıcı bir ılda yükseldi. "O yüzden bir dahaki sefere hürün şehrin sende gözü olduğunu söylemeden önce bir kere daha düşün yoksa dilini koparıyorum."

Dudaklarının kenarları yavaşça kıvrıldı. "Bu hoşuma gitti."

"Nerede manyaklık orada sen," derken çenesini tuttum. "Ama ben şaka yapmıyorum."

Bir an için durdu, gözlerime bakıp bunun gerçekten doğru olup olamayacağını tarttı. Ardından sert bakışlarından eriklenmişçesine, yalandan titreyip ürpermiş gibi rol kesti. Her zamanki gibi nezakətli bir tavırla, "Gömleğimin düğmelerini iliklememi de söyleyecek mısın?" diye sorduğunda bakışlarım gömleğinin açık düğmelerine, çıplak göğüsüne kaydı. Abartılı bir açıklık değildi ama açıkta.

Elim gömleğinin yakalarına uzandı. "Belki." Yakalarını tutup berleştirdim ve sıktım. "Biraz daha kaşınacak olunan neler yapabileceğimi kim bilir?"

Kedi gibi sırtıttı. "Bilmek için can atıyorum."

Onu göğsünden ittim. "Aman, gıcık. Seninle de uğraşmıyorum. Her şeye verecek bir cevabın var."

Uzandı ve ben ona kızarken büzüşen dudaklarımdan öptü. "Ve sen de çok tatlısın. Sonsuza dek bu normal günü yaşamak istiyorum. Senin diğer hiçbir şeyi düşünmediğin bu normal hâliyi yaşamak..."

Yağmur damlalarından biri burnunun ucuna düşüğünde dudaklarını istemsiz bir şekilde birbirine bastırmıştı. Kısa sürede yağmur şiddetlendi. Arabanın ön camına çarpan yağmur damlaları anbean yükselen şiddetin habercisiydi.

Kunter arabanın üstünü kapatmak için uzandığında onu durdur-
dum. Kapiya uzanıp açtım ve kucagından inerken onu da elinden ya-
kalayıp kendimle birlikte dışarıya çıktım. Havai fişekler durmakla
patlayıp gökyüzünü şenlendirirken ayakta kalırlarını çıkardım ve ona
da çıkartmasını söyledim. Hızlıca ayakta kalırlarını çıkardığında ikimiz
de çıplak ayak kumun üzerindeydik. Bir elimde gri gülüm, diğer elim-
de onun eli... Kumsalda önce küçük adımlarla yürümeye ve ardından
koşmaya başladım. Şiddetli yağmurun dövdüğü denize doğru.

"Aklından geçen nedir?" diye sordu Kunter onu peşimden çekme-
me izin verirken. "Yoksa..."

"Zaten ıslandık!"

Denize birkaç metre kala, "Hasta olursun," diyerek durdurdu
beni. "Havalar iyice soğudu, donarsın."

İkimiz de sıırsıklamdık. Uzanıp dudaklarına bir öpücük bi-
raktım. "İyileştirirsin o hâlde beni. Sıcak çorbandan yaparsın yine,
ilaçları zorla içerirsin, yorganı da boğazıma kadar çekersin." Gülerək
ekledim. "Öpersin de. Sonra iyileşirim hemen."

"Öperim de," dedi hayran hayran bakarken. "İyileştiririm seni,
yanından bir an olsun ayrılmamı." Ona çok yakından bakan çehre-
me üstten üstten bakarken dudaklarında minik bir tebessüm hoyratça
dolaniyordu. "Her şeyi yaparım senin için. Her şeyi..." Alnıma bir
öpücük bıraktı. "Hastalandığında kimseyi arama yanında, ben zaten
hep orada olacağım. Hastalıkta ve sağlıkta..."

Ona güldüm. "Bir evlilik teklif etmediğin kaldı, Siyah Bey." Elini
tutup yeniden çektim onu. "Dur daha cicim aylarındayız."

Denize kalan birkaç metreyi koşarken çakırkeyif olduğumu daha
iyi anladım. Görüşüm hafifçe bulanıklaşıyordu bazen ve adımlarım
zikkak çiziyordu. Kunter'in bünyesi benimkinden daha sağlam olsa
gerek daha çok içmesine rağmen sarhoş olduğunu o kadar da belli
etmiyordu. Henüz. Gecenin geri kalanında onca şarabın bir bedeli
elbet olacaktı.

Ayağım denize ilk değdiğinde soğuktan kaçacak gibi oldum. He-
men arkama dönüp Kunter'e sarıldım. Dudaklarımın arasından tiz,
küçük bir çığlık kaçmıştı bile. "Çok soğuk!"

"Vazgeçebilirsin."

İnatçı küçük bir çocuk gibi, "Asla," dedikten sonra ondan hafifçe
geri çekildim ve suya bir tekme savurarak onu bir de ben ıslattım.

"Bu bir meydan okuma mıydı?"

Elini tutmayı bırakıp ona biraz daha su attım. "Evet!" Çığkını
bu kılı gibi ona doğru tuttum. "Sana meydan okuyorum, Siyah Bey."
"Onu Kunter."

"Niçini?" dedi üzerime yürürken. Ben de suda geri geri ydıyor,
onun ufak ufak kaçıyordum. Çünkü biliyordum ki birkaç hamlede
yakalardı beni, kocaman elleri ve uzun kolları vardı. Üstelik güldüyü
da benim iki adımım onun neredeyse bir adımındı. "Hani yan yanay-
da bütün meydanlarda?"

"Denizler tarafsızdır, Siyah Bey." Gülüm onun boğazına dayandı.
"Hani olmaz da, yine de olursa ve bir gün karşında bulursun beni,
denizlere edersin şikâyetini. Seni dinlemesem de denizleri dinlerim
muhakkak."

"İşte bu bir meydan okumaydı, Gri Hanım," dedikten sonra bir
anda belime doğru uzandı. Kaçmaya çalıştım ama dediğim gibi uzun
kolları ve kocaman elleri vardı. Belimden yakalayıp beni omzuna aldı.
Dönüyor, yürüyor ve denize atacakmış gibi yapıyordu. Çığkılarım
ve kahkahalarım havada uçuşuyordu. Onun da benden bir farkı yok-
tu. Sadece tiz çığkılarını yoktu ve artık sarhoş olduğuna da emindim!
Bu oraya bir buraya doğru koşarken dengesini kaybetmişti ve ikimiz
birlikte kumda yuvarlanmıştık. Bunu fırsat bilip ayağa fırladığımda
peşimden fırladı. Deniz kıyısında koşmaya başladım ve o da hemen
arkamdaydı, beni yakalayıp denize atacağını söylüyordu. Onun koca
adımalarıyla baş edemeyeceğim için zikkaklar çiziyor, bir geri bir ileri
gölüp denize girecekmiş gibi yapıyordum. Bana kanması sarhoşken
çok kolaydı.

Bütün kaçış planım beni belimden tek hamlede yakalayana ka-
dardı. Ellerinde birkaç saniye kadar çırpındım ama nafile, ondan bir
kurtuluşum olmadığını artık biliyordum. Beni kucagına aldı ve gür
bir kahkahayla, neşe içerisinde denize ilerledi. Kanı kaynıyor olma-
lıydı ki bacakları buz gibi suya tamamen girmesine rağmen bir an
için bile titrememişti ama ben suya ilk değdiğim anda bir çığlık atıp
elimi sıkıca onun boynuna sarmış, kendimi olabildiğince yukarıya
çekmiştim. Bu hâlime daha çok gülmüş, daha hızlı ilerlemişti deniz-
de. Sonunda ikimiz de göğsümüze kadar suya batana dek.

"Alçak," dedim ilk anda tir tir titrerken. "Donarak öleceğiz senin
rüzindan."

Bu onu nasılsa daha da eğlendirmişti. "Yanarak ölmekten iyidir herhalde."

"Onu bilemem, bilmek de istemem herhalde!"

Boynuna o kadar sıkı sarılmış, yüzünü vücuduna o kadar çok bastırmıştı ki ondan biraz olsun ayrılırsam donarak öleceğime kendimi çoktan inandırmıştım. Sıcaktı, garip bir şekilde. Önce alkolden onun kanını kaynatmış olmalıydı ki bu kadar rahatı da aynı zamanda.

"Rahatla, Gri Hanım," dedi nazik ve yayvan bir sesle. "Nefes al, nefes ver. Soğuk sana zarar verecek olursa onun hakkında da biliriz."

Ona gülmek elde değildi. "Her şeye bir cevabın var."

"Cevapsız kalmak hoşuma gitmez de ondan," dediğinde bacağımı güçlükte kaldırdım ve onun yüzüne bakabildim. Beni hâlâ sıkıca tutuyordu, onun kolları arasındaydım ve bacaklarımı yere indirmemiştim. "Cevapsız kalan sorular en beteridir bence."

"En beter cevapsız sorun neydi, söyle o hâlde?"

Mavileri ay ışığında titreydi. "Annem intihar mı etti, öldürüldü mü?"

Bunu beklemediğim için aralanan dudaklarım hızlıca kapandı. İstemsiz tuttum nefesimi. Kolay kolay ailesinden bahsetmiyordu. Evet, bu gece bahsetmişti ama bundan bahsetmemişti. Annesinin neden öldüğünü hiç söylememişti bana. Sadece öldü, demişti.

"Sence?"

"Bence?" Kaşları havalandı. "Bilmem, bence intihar etmezdi annem ama annem beni bırakıp gitmezdi de o yüzden bilmem... Bilemem ben. O..." Etrafına baktı, ucu bucağı yokmuş gibi görünen denize. "Denize atlamış denilene göre. Yoksa itilmiş mi? Ya da önce öldürülüp sonra mı denize atılmış? Bunu babam mı yapmış yoksa başkası mı? Bilmiyorum ben. Hiç cevaplamadılar sorularımı. Cevapsız bıraktılar mütemadiyen."

Ona bu durumda cevap vermek çok zordu ama ben de cevapsız bırakmak istemedim onu. "O zaman değil ama belki şimdi bunun cevabını öğrenebilirsin. Eskisinden güçlüsün, cevapsız kalmaz artık soruların."

"Biliyorum," derken zayıf bir gülümsemeyle baktı bana. "Bir gün öğreneceğim elbette ama şimdi değil. Önce gerçekten yüzleşmeyi"

denemeliyim, değil mi? Fark ettiysen gerçeklerle aram pek iyi değil. Gri Hanım. Yalanlarımı etrafıma dolanmış, sarımsık gibi görünüşler beni. Önce onlardan kurtulmalıyım."

"Yalanların?"

"Yalanlarımı!" Güldü ama bu pek de iç açıcı bir gülümseme değildi. Anı vardı içinde, korku da. "Fareye kurduğu tuzaga yakalanan ben, Gri Hanım. Yalanlarla sakladım yakalandığımı. Önce doğruyu söylemeli ve sonra yalanları silkeleyip kurtulmalıyım. Yoksa..."

"Yoksa?"

"Kaybederim."

"Neyi?"

Dudakları hızlıca aralandı ama sonra aynı hızla kapandı. Gözleri bana tatlı tatlı, sarhoşlугun etkisiyle kurduğu cümleleri hatırlatır ediyormuş gibi baktı bana. Bunları söylemek istememişti ama söylemişti de.

"Belli ki her şeyimi," dedi bir fısıltıyla ve sonra aniden karanlık denize daldı. Ayakları yerden kesildi ve ikimiz birlikte gümüşlük olduk. Beni hiç bırakmadı. Bacaklarımı tutan elini çözüp onu da belime doladı. Benim ellerimse hâlâ onun boynundaydı, bir an için bile bırakmamıştı onu. Çıkmasa çıkmayacaktım sanki ve çıkmazsam çıkmayacaktı sanki. İkimiz birlikte ya karanlık denizde boğulacaktık ya da yüzeye birlikte çıkacaktık.

Onunla en son bu denizde düşmandım. Beni sıkıca tutmasına rağmen itiyordum onu, kurtulmak istiyordum. Ensemdeki yanık beni sürünüyle kavururken suratına tükürmek istiyordum. Her şey için ama suçluyor, herkesin suçunu onun üzerine atıyordum. Şimdiye her şey başkaydı, her hücremle onu savunmak istiyordum. O suçlu değil, mağdurdur sanki. Oysa biliyordum, onun da günahları vardı ama artık tek görebildiğim onun mağduriyetiydi.

Dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissettim. Bir nefesi dudaklarımın arasından içeri bıraktı. Aynı anda yüzeye çıkmak için hareket ettik. Bir an sonra karanlık sular artık omuzlarımızın aşağısında kalıyordu. Yüzeye çıktığımızda ise dudakları hâlâ dudaklarımın üzerindeydi, bir ömür boyu hiç öpmemiş gibi beni öpüyordu. Ay ışığı ve tepemizde parlayan havai fişekler... Karanlık deniz ve biz... Körülerin Şehri ve İstanbul... An, bunlardan ibaretti ve düşünebildiğim tek şey oydu. Diğer hiçbir şeyin bir önemi yoktu artık. Gittiğimi

düşünüyordum bazı anlarda ve nefret ediyordum bu düşünceden. Kötülerin Şehri'ne hiç düşmediğimi düşünüyordum ve artık nefret ediyordum bu düşünceden de. Onunla hiç tanışmamış ve onu hiç tanımamış olsam bu cehenneme katlanmayı tercih ederdim. Şimdi anlıyorum cehennemi seçenleri. Aşık olmaları benim gibi. Aşk ve aşk kadar güçlü duygularla seçmiş olmaları karanlık cehennemi.

"Seni seviyorum, Gri Hanım," dedi dudaklarına doğru.

"Seni seviyorum, Siyah Bey," diye yanıtladım dudaklarına doğru.

Seni seviyorum, demek bazen çok zordu. İnsan sevince bile seviyorum diyemiyordu bazen. Nedendir, bilinmezdi. Belki de karşısındaki kişi tarafından aynı ölçüde sevilmediğini düşünmektendi. Aynı ölçüde seilmeyince sevmekten de korkuyordu insan. Ama ona bakıyordum, ay ışığında ve havai fişeklerin altında parlayan beyaz tenine... Buzdan harelerine ve gülümseyen dudaklarına. Aynı ölçümü bilmem ama seviyordu işte beni. Belki de benden bile çok seviyordu. Benim için herkesle savaşılabilecek, kusurlarla dolu ama bir o kadar da kusursuz kötü adamımdı. Son nefesimi onun dudaklarında vermezsem eğer ölmenin ne önemi vardı sanki. Onunla nefes almayacaksam yaşamının ne anlamı olacaktı ki?

Aşk bir insanı bu kadar mı kör, sağır, dilsiz ederdi? Kötülüğüne kör, gerçeklerine sağır, düşmanın sözlerine karşı dilsizdim artık. Aşık olabileceğimi ve hiç aşktan delireceğimi düşünmezdim ama sanki deliriyordum. Ona karşı delirmiş durumdaydım. Kalbim hiç onun yanında attığı gibi atmıyordu hiçbir zaman. Onunla farklı atıyor, farklı yaşıyordu her zaman.

Havai fişekler söndüğünde Kunter'le denizden çıktık. Koşarak arabaya ilerledik çünkü tir tir titriyorduk. Kunter arabada bıraktığı ceketini hızlıca omuzlarıma sardı. İncecik elbisemin her tarafı ıslak ve herhangi bir ışıktaki içimin görüneceğine emindim ama onun ceketini her yanıma kolaylıkla kapatmıştı. İkimiz de sarhoş olduğumuz ve bu gece bir araba kazasında ölmek istemediğimiz için eve yürümeye karar verdik. Zor bir karardı çünkü deli gibi üşüyorduk, yağmur şiddetle yağmaya devam ediyordu ve ev kıyından biraz uzaktı. İkimiz de kesinlikle ya yarın ya da yarından sonra hasta olacaktık. Umalım ki Zeliha ringe çıktıktan ve yancı ilan edildikten sonra olalım.

Kunter yanına arabada bıraktığı yarım şişe şarabı da almıştı ve onu hızlıca içiyordu. Isınmak istediği açıktı ama bu onu daha da

...etmişti. Konuşurken harfler, kelimeler birbirine karışıyor ve odaya yervan konuşuyordu. Bu hali eğlenceli geldiği için parsa elinden alamamıştım. Gülüyor, yanından geçip gittiğime insanlara selam veriyordu. Herkes ona garip garip bakıyordu çünkü onun bu yürüşüne alışık değillerdi. Oldukça doğal davranıyordu. Sanki Siyah Bölge Öncüsü Kunter değildi bu gece, Kıvanç Sular'dı. Onun gülüşüne bana bir şeyler anlatan çehresine baktım uzun uzun. Evet, Kıvanç Sular'dı ve ben onu hiç tanıyamayacağımı düşünmüştüm ama bu gece tanıdım. Yeni tanıdığım bu tarafındaydı gerçek aşkım. Karanlığına değil, aydınlığına. Gerçekte olmak istediği kişiye.

Siyah Bölge'de ilerlerken aniden aklına bir şey gelmiş gibi durdu. Elindeki yarım şişe şarabı çoktan midesine indirmişti ve yürümek için yardımına ihtiyacı vardı. Bir sağa bir sola gidiyordu ve sürekli derin derin iç çekiyordu. Sarhoştur, tam anlamıyla.

"Annem çok kızardı," dedi hiç anlamadığım bir şekilde. "Çok çok kızardı bana." Eliyle yüzünü sıvazladı. "Kardeşini..." Kelimeleri doğru düzgün telaffuz edemiyordu bile. "Kardeşini bırakın, derdi. Sırma verdim, derdi." Başını iki yana sallıyordu. "Söz vermişim, oğlum, derdi. Kardeşini asla bırakmayacaktım, söz vermişim."

İnsan sarhoş olunca gerçek düşüncelerini çıplak bir biçimde ortaya koyar. Maskesini gevşetir. Bastırdığı duygu ve düşüncelerini içine gizli gizli ortaya dökebilirdi. Kunter'e olan da buydu. Bastırdığı şeyler bazı anlarda dudaklarının arasından öylece dökülüyordu.

"Kardeşini bırakan sen değilsin, seni bırakan o."

Kısık, muhtemelen bulanık bakışları beni buldu. "Yine de üzün vermeliydim buna. Kardeşim o benim. Nefretiyle ve kinıyla kardeşim. Onu kaybedemem... Yapamam bunu. Onu sevmeyi bırakamıyorum, Gri Hanım."

Bir sokak arasındaydık ve o dizlerinin üzerine çöktü. Tamamen çaresiz göründü gözümde. "Bırakmazsın o hâlde. Sadece uzakta dursun."

Başını iki yana sallıyordu şimdi. "Ya onu seçmeliyim ya kendimi. Başka yolu yok, Gri Hanım. Başka yolu yok. Ya o ya ben. Ya o ya biz." Elime uzandı ve tuttu sıkıca. "Biz."

Bacaklarını ileriye doğru uzattığında gözümde koca bir çocuk gibi göründü. Kendini ilk kez bu kadar açık sergiliyordu. Normalde kapalı kuruydu, şakalar ve şakalar... Gerçeklerinden kaçan bir adamdı ama

bu gece normal bir geceydi ve o Kıvanç Sıdar'dı. Kendini bana tamamen açabileceği belki de tek andı.

Onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. "İnsanın en kötü düşmanı kardeşidir sanırım. Severek nefret edersin ve aslında gerçekten nefret edemezsin. Nefret ettiğini zannedersin yalnızca."

Başını sallarken onayladı beni. "İstедim. Ondan nefret etmeyi çok istedim. Benden nefret ettiği gibi nefret etmeyi. Ama olmadı, yapamadım bir türlü. Ondan nefret ettiğim her an o küçük kız canlandı gözümün önünde. O küçük kıza nasıl kıyardım, Gri Hanım?"

Haklıydı, ne diyebilirdim ki ona? Amber şeytanın teki olsa da ve ben onu yalnızca şeytan hâliyle görsem de Kunter asla sadece o hâliyle göremezdi. Onun iyi ve kötü halleriyle görecekti ömrü boyunca. O küçük kıza benim kıydığım gibi kıyamayacaktı.

"Belki bir gün..." diye başladığım cümleyi çarçabuk, "Belki de affetmese daha iyidir," diye kesti. "Ne de olsa yanımda yakınım da kim varsa bedelini ödüyor bunun. İsimsizler de yanımda yakınım da oldukları için öldüler ne de olsa. Benden uzakta güvende olurlardı. Onları koruyup kurtarmadım, yalnızca ölümlerini geciktirdim ve daha vahşî bir senaryoya ölmelerine sebep oldum."

"Bu senin suçun değildi, benim suçumdur."

"Hayır," dedi net bir sesle. "Kapanı ben kurdum, benim suçumdur. Bu cehennem yalnızca ben hak ediyorum. Sen değil, İsimsizler değil, Hazar değil."

"Hazar?"

"Amber," dedi çarçabuk. "Onun adı Hazar. *Deniz gibi engin* anlamında. Annem onun gözlerinin mavisini ilk gördüğünde vermiş ona bu ismi. Hep öyle anlatırdı. Ama o annemden nefret ederdi. Bu yüzden adından da nefret etti. Oysa hınca güzeldi, Amber'den daha güzel. Ona Hazar demeyi özledim, Gri Hanım."

Şimdi nasıl eskisi gibi nefret edecektim Amber'den? Kunter onu bu kadar özerken, bu kadar severken nasıl yakacaktım canını? İnsan sevdiği birinin sevdiğinin canını nasıl kolayca yakardı? Amber bunu nasıl yapıyordu? Yoksa Kunter'i gerçekten hiç, onun onu sevdiği kadar hiç sevmiyordu? Kunter en zayıf ânında, benim yanımda bile ölmeye istekli.

"Benim yüzümdense eğer..." diye başladığım cümleyi çarçabuk, ellerimi sıkıca tutarak kesti. "Hayır, hayır... Asla, Gri Hanım. Asla seni başkasına tercih etmem, hayır. Sadece özlüyorum işte."

"Tercih etmez misin gerçekten?"

"Etmem," dedi net bir şekilde. "Yemin ederim etmem."

"Neden?"

"Çünkü seni seviyorum." Beni kucağına doğru çekti ve sarıldı. "Seni kaybetmeme izin verme."

Onun sarhoş hâliinden nefret ettim ve onun sarhoş hâlini çok sevdim. Acı gerçekler ve tatlı gerçekler. Hangisinden nefret edip hangisini seveceğimi bilemediğim gerçekler. Yine de onunla ilgili ve onu seviyorum.

Ve ona üzüliyorum.

Kendini suçladığını tahmin ediyordum ve artık biliyordum da. İsimsizler konusunda o kadar ruhsuz değildi. Amber konusunda da öyle. Ve eminim diğer bütün konularda da. Yalnızca öyle davranıyordu. İçine içine atıyordu.

"Affet beni," dedi sarılmaya devam ederken. "Affına ihtiyacım var."

"Nâin?"

"Her şey için."

Onun yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerimin içine bakana kadar bekledim. Artık zar zor açık tuttuğu gözleri sonunda gözlerimi bedduğunda alnına düşüp gözlerine değen saçlarını nazikçe irtirdim.

Geçmişte olan her şey için hâlâ affıma ihtiyaç duyduğunu biliyordum. Atlamıştık bütün olanları, unuttuğum birçoğunu da. Yeterince acı çekmiş ve sindirmiştim bir şekilde. Ben sindirsem de o sindirememişti belli ki sebep olduğu şeylere.

"Geçti artık."

"Geçmedi, geçmeyecek."

"Geçti, Siyah Bey. Affettim ben seni. Biliyorum, birilerinin affına ihtiyaç duyuyorsun. İsimsizlerin, Amber'in, belki Asil'in Giray'ın Mirza'nın... Tanımadığım insanların. Benim de affına ihtiyaç duyuyorsun. İçin rahatlansın biraz, huzur bul. Affettim ben seni ve inan bana seni tanırsın birçoğu da affeder seni. Bu cehennemde herkes, ben de dâhil affedilmeyecek şeyler yapmak zorunda kaldık. Hiçbir zaman tek suçlu sen değildin. Yine de affedilme arzunu anlıyorum."

Ayağa kalkarken onu da kolundan tutup kaldırdım. "Hadi, eve dönelim. Gerçekten hasta olacağız."

Onu ileri doğru çektiğimde beni kendine doğru çekip yeniden sıkıca sarıldı. Sarhoşken dahi benden kat kat güçlüydü.

"Benden vazgeçme, Gri Hanım."

"Senden asla vazgeçmem, Siyah Bey."

Anlamıyordu, bilmiyordu ama artık ondan vazgeçmem de ondan gitmem de mümkün değildi. Bunu henüz göremiyordu ama bir gün görecekti.

"Bana bunu hatırlat," dedi zayıf çıkan sesiyle.

"Sarhoşken konuştuklarını unutur musun yoksa?"

"Unuturum," dedi ve iç çekti. "Maalesef unuturum, hatırlamam bu Anı. O yüzden hatırlat bana benden asla vazgeçmeyeceğini."

"Bence bunu unutmazsın."

"Hatırlarsam bana bir öpücük verecek misin?"

Güldüm. "Söz, vereceğim."

Bu onun keyfini yerine getirdi ve bu kez onu eve çekistirmeme izin verdi. Evin sokağına adımladığımızda kapının önünde bir şey olduğunu fark ettim ama karanlıkta ve yağmurda ne olduğundan emin olamadım. İyice yaklaştığımızda ancak o zaman ne olduğunu öğrendim.

Bu bir cesetti.

Başcellat'ın cesedi.

Köülerin Şehri'nde bölgeler arası ya da bir Gri için kurulan ringler yalnızca meydanda yapılır. Çünkü meydan, herkesin gözleri önünde kaderin çizildiği yerdir. Burada dökülen kan gizli kalmaz. Zafer de, yenilgi de. Bir Gri, öncü ya da yancı ringe çıktığında bütün bölgeler izler ve iddialar havada uçuşur.

BÖLÜM 31

Kunter Başcellat'ın başına ödül koymuştu ve Başcellat dün gece öldürülmüş, cesedi kapımızın önüne bırakılmıştı. Pekâlâ, belli ki bunu ödülü istemeyen biri yapmıştı. Şüphesiz geride kalan tek şimsiz'di bunu yapan. Arkadaşlarının intikamını almıştı ve bundan habirimizin olmasını istemişti. Lakin ondan da haber alamıyorduk. Kunter'in dediğine göre köşesine çekilmiş olmalıydı.

Dün gece Kunter sarhoş olduğu için cesetle ilgilenilebilecek durumda değildi. Ben de Devin'i aramış, ondan yardım istemiştim. En azından bugün ring kurulup Mavi Bölge yancısı belli olana dek cesedi bir yerde saklayabilirlerdi. Ondan sonra da Kunter şehre ibretlik olsun diye Başcellat'ın cesedini meydana astırırdı.

Aslında ilk ve son kez Başcellat'ın yüzünü de görmek istemiştim. O maskesini kaldırmak, neye benzediğini bilmek istemiştim ama ölü bir yüze bakma cesaretini kendimde bulamamıştım.

Kunter uyandığından beri epey gergindi. Başcellat'ın cesedini görmekte ısrar ediyordu ama önce meydana kurulan ringe gitmeliydik. Ondan sonra görebilirdi. Devin'in cesedi nerede sakladığını bilmiyordum, meydanda öğrenecektim.

Siyah Bölge'deki sokağa çıkma yasağı bugün son bulmuştu. Bizimle birlikte herkes meydana doğru ilerliyordu. Herkes Mavi Bölge ringi izlemek için heyecanlıydı. Aralarında bahis oynuyorlardı. Zeliha'ya pek oynamıyorlardı. Ne de olsa o bir Gri'ydi, onlara göre zayıf ve kazanma ihtimali yoktu.

En azından bu kez kimse Gri'ye ölüm! diye haykırmayacak, Gri'yi tekmelemeyeceklerdi. Zeliha'nın tek savaşı rakibiyle olacaktı. Mavi, Siyah'tan daha ılımlı bir bölgeydi. Gri'ye Siyah kadar nefret

saçmıyorlardı. Bir Gri'yi yancısı olarak isterlerdi fakat Siyah isterdi. En azından Gri katil olana dek.

Katil...

Yürürken Kunter'in tutmadığı sağ elime baktım. Bazen kan izlerini hâlâ orada görebiliyordum. Nefsi müdafaa. Ne fark eder? Her türlü katil oldum. İster korunma ister koruma iç güdüsüyle olsun. Her bir katil olduğum gerçeğini değiştirmez.

Kunter elime baktığımı fark etmiş gibi tuttuğu sol elimi hafifçe sıkarak dikkatimi ona vermemi sağladı. Caddede halkın arasında ilerlerken ilişkimizi saklama gereği duymamıştık. Bu şehirde her şey dile pelesenk olacaktı. Bu nedenle Kunter evden çıkarken elimi tutmakta ısrar etmişti. Artık kimseden hiçbir şey saklamak istemiyordum.

"Biliyorum bunu ikinci kez soruyorum ama gerçekten dün gece hiç saçmalamadım, değil mi? Yani sana garip şeyler söylemedim." Ona bakarken başımı iki yana salladım. "Hayır, her şey normaldi."

"Denizden sonrası hâlâ yok bende."

"Bende de pek yok, endişelenme."

Hepsini hatırlıyordum ama ona söylemeyecektim elbette. Yeniden aynı konuları konuşmaya gerek yoktu. Ben biliyordum, o biliyordu. Bu kadar yeterliydi.

"Hayır yani bana aşkını başka şekillerde itiraf ettiysen hatırlamak isterim."

Bu beni güldürdü. "Belki de sen etmişsindir."

"Şüphesiz, kesin yapmışımdır ama önemli olan senin yapıp yapmadığın."

Kendi aşkından hiç şüphe etmiyordu, bana söylemeye de çekinmiyordu ama benimki hakkında şüpheleri vardı sanki her zaman. Sanki onu sevmem mümkün değilmiş gibi.

"İyi düşün, dün geceyi hatırlarsan yapıp yapmadığımı öğrenirsin."

"Söylesen ölürsün, değil mi?"

Başımı sallarken sinsice sırıttım. "Evet."

Kunter gözlerini devirdiğinde Siyah Bölge halkının bizim için açtığı yoldan geçip meydana çıkmıştık. Ring kurulmuştu ve aynı

Siyah Bölge'nin halkı bölge taraftarları olarak uyanmışlardı, ama başka bölgenin sınırını aşmıyordu. Yeşil Bölge halkının önünde Yeşil Bölge Öncüsü Giray ve gizli Mavi Bölge Sinan duruyordu. İkisi çatık kaşlarla ciddi bir şey üzerine konuşuyor ama daha çok tartışıyor gibiydiler.

Mavi Bölge'nin önünde Mavi Bölge Öncüsü Mirza ve belli ki ringe kazanan son yancısı duruyordu. Sarışındı, yüz hatları sert ve yara izleri her yerindeydi. Kaşları mütemadiyen çatıktı, ileriye doğru ruhsuz bir ifadeyle bakıyordu. Yorgun görünüyordu. Yancılığının keyfini pek alamadan yeniden ringe çıkıyordu, üstelik bir Gri'yle. Bir Gri'yle çıkacağı için de meydandaydı çıkacağı ring. Öfkeliydi, bu çok açıktı. Gri'ye tanınan ayrıcalık hoşuna gitmemişti ama bu beni hiç rahatsız etmemişti çünkü Grilere yancı olmak dışında bir ayrıcalık tanınmıyordu. Bu kadarına da katlanabilirlerdi herhalde.

Bakışlarım Kırmızı Bölge'ye doğru döndü. Ne Kırmızı Bölge Öncüsü Amber ne de yancısı Asil oradaydı. Halkı her zamanki pıklıklarla oradaydılar ama onların yerlerinde yeller esiyordu. Belki de gelmezlerdi. Son olanlardan sonra gelmemeleri ihtimaller dahilindeydi. Amber o günden beri karşıma çıkmamıştı ve Asil karşıma çıktığında ölümünden dönmüştü. Amber elbette bunun karşılığını verecekti ve Asil de onun yanındaki yerini alacaktı ama sanırım o gün bugün değildi. Güzel, bugün onlarla uğraşacak hâlim yoktu.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter ve yancısı Gri olarak halkımızın önündeydik. Siyahlar içerisindeydik ikimiz de. Dün romantik bir gece yaşamamış gibi duygusuzdu ifadelerimiz. Buraya yalnızca izlemeye gelmiştik. Ben Gri için iddia bile oynamışım ama Kunter Mavi için oynamıştı. Gri'nin kazanacağını düşünmüyordu ya da kazanmasını istemiyordu.

Sahi... Zeliha neredeydi?

Bakışlarım yeniden Mavi Bölge'ye doğru döndü. Zeliha orada değildi. Zeliha neredeydi? Büyüyen sorgulayıcı bakışlarım Mirza'nın benzer bakışlarıyla kesiştiğinde ikimiz aynı anda birbirimize doğru yürümeye başladık.

Mavi Bölge'yle Siyah Bölge'nin kesişim noktasında karşı karşıya geldik. Aynı anda, "Zeliha nerede?" diye birbirimize sordüğümüzda kaşlarımız da aynı anda çatılmıştı.

İkimizin de cevabını bilmediği soru: Zeliha nerede?

"Zeliha seninle olmalıydı," dedim sertçe, öfkemi ikimiz arasında tutmaya çalışarak. "Sinan onu sana getirdi, unuttun mu?"

"Evet, bendeydi de. Ama dün gece onu Siyah Bölge'ye, size geri getirdim. Halkım taraf tuttuğumu bilmemeli. Bu yüzden onu siz getirmelisiniz."

Dün gece evde değildik ve Zeliha da orada değildi.

"Onu nerede bıraktın?"

"Evin önünde."

"Eve girdi mi?"

"Girdi."

Dişlerimi istemsiz bir şekilde sıktım. Eve girmişti ama biz döndüğümüzde evde değildi. Nereye gitmişti ya da ona biri bir şey mi yapmıştı? Dün gece luumsuz, Başcellat'ın cesedini kapının önüne bırakmıştı. O hâlde Mirza, Zeliha'yı ondan önce eve bırakmış olmalıydı. Belki de sonrasında cesedi görmüş ve korkmuştu. Bir yere saklanmıştı.

Saklandığı yerde onu bulmuş olabildikleri. Onu öldürmek için can atan onlarca Siyah vardı. Dün gece onu öldürmüş olabildikleri. Her Gri'ye yaptıkları gibi.

Kunter yanımda hitti. "Ne oluyor? Gri nerede, Mirza?"

"Onu size sormalı," derken sesini istemsiz bir şekilde yükseltti Mirza. "Dün gece onu size getirdim, eve girdiğini gördüm ama şimdi ortalıkta yok. Zeliha nerede, Kunter? Yancımı nerede?"

Kunter buz gibi bir sesle, "Ağır ol, Mavi," dedi. "Henüz yanca değil. Onu henüz yancın olamadan korumayı beceremediğine göre olamayacak da. Dün gece yancıyla ben evde değildik. Bunu kontrol etmediğin için bu senin aptallığın. Önce evde olduğumuzdan emin olsaydın da sonra birden hesap sormaya yüzün olsaydı."

"İplikleriniz yanıyordu."

Kunter'le birbirimize baktık. Dün evden çıkarken ipıkları kapamış mıydık? Kapatmamış olabildik. Üst katın ipıklarını kapattığımı hatırlıyordum ama aşağı kattan emin değildim. Kunter çıkarken kapamış olabilir miydi? Elini uzatıp son anda kapatmayı aklına getirmiş miydi?

"İplikler kapalıydı," dedi Kunter. "Kapatmış. Son anda, çıkmadan hemen önce yanan son ışığı kapattım."

"Biri öncünün evine girmeye cüret etmiş," dedim sıkıştığım dişlerimin arasından. "Pekâlâ, tahminim var."

Bakışlarım Kırmızı Bölge'ye döndüğünde yanıma yaklaşan Giray. "Amber dün gece benimleydi," diyerek konuşmamıza dâhil oldu. "Şey yine ondan bir şeyler için şüphe ediyorsanız zahmet etmeyin. Onun yakın zamanda kimseyle uğraşacak mecali yoktu."

Mirza öfkeyle, "Geldi Kırmızı koruyucusu," diye homurdandı. "Amber seni öldürse bir anlığına dirilip Amber yapmadı, diyecek aldın sen."

Giray, "Aşığım ama aptal değilim," diye cevapladığında yanıma yaklaşan Sinan, "O haklı," diyerek Giray'ı doğruladı. "Dün ikisi de Yeşil Bölge'deydi. Amber her şeyden bihaber gibi görünüyordu."

"Amber ve her şeyden bihaber olmak?" derken kaşlarını kaldırdım. "Siz bu doğru geliyor mu?"

Giray bana ters ters bakarak, "İstersen sana günlüğümü getireyim ve doğru olup olmadığından emin olmak için son günlerde ne yazdığımı bir göz geçirebiliriz," dedi sertçe. "O zaman bize güvenmenle ilgili bir sorun yaşamayız."

"Tamam, günlüğünü okudum ve bunun için senden özür dilerim ama bir şeyleri doğru yapmak için bunu yapmak zorundaymışım gibi hissettim. Kime güveneceğimi bilmediğim bir noktada elime geçen şeyleri değerlendirdiğim için kusura bakma. O hâlde sen de günlüğünü orta yerde bırakma mıydın, Giray."

"Sana güvenip günlüğümü orta yerde bıraktığım için kusura bakma Gri. Bir Gri olduğun için iyi bir kalbin olduğuna inanmakta hata etim. Ne de olsa bir Gri'ydin, iyi de kötü de olabildin. Sağlığım için arkadaşım olabileceğini düşündüm ama sen de diğer herkes gibi değildin."

"Demek öyle," derken ona doğru adımladım. "Saflıktan ve iyilikten söz ediyordun ama bir şeytana âşıkım. Bir şeytana âşıkken nasıl arkadaş olabileceğimizi düşündün ki? Başından beri düşman cephelelerdeydik çünkü sen başından beri ondan yanaydın."

"Aslında doğruyu söylüyorsun. Hâlâ arkadaş olabiliriz çünkü ikimiz de birer şeytana âşıkız, Gri. İkimiz de düşman cephelelerdeyiz ve ikimiz de bundan sağ çıkamayacağız."

"Seni bilmem ama ben bu savaşta kazanan tarafta olacağım. Sadakatini Kırmızı'da boşa harcıyorsun. Önce seni feda edecek, önce senden vazgeçecek! Bu konuda anlaşacağımızı sanıyordum."

"Anlaşmıştık."

"Ne değişti?"

"Sen aşkına yenildin ve o zaman ben de yenilebilirdim."

Dudaklarım sıkıca mühürlendi. Ona haksız olduğunu söyleyemedim. Ne de olsa onunla çoğu konuşmamız bunun üzerineydi. Ben Kunter'e yenildiğimde o da Amber'e yenilme hakkını kendinde bulmuştu.

Mirza hızlıca, "Şu an sizlerin aşkından daha önemli bir meselemiz var. Yancım dün gecedən beri kayıp. Onu bir an önce bulamazsak ringe çıkamayacak, yancım ilan edemeyeceğim ve bu onun ölümü olacak," diye araya girdi.

Kunter, "Belki de çoktan öldü," dediğinde alt dudagımı sertçe ısırırken gözlerimi bir anlığına kapattım. Bir şeylerin düzeleceğine o kadar çok inanmışım ki her şey şu an tam bir hayal kırıklığıydı.

"Hemen öldürmezler, hâlâ Siyah Bölge'de bir yerde olmalı." Siyah Bölge'ye doğru döndüğümde Kunter henüz birkaç adım atmışken önüne geçerek beni durdurdu. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Ona itiraz edeceğim sırada Devin, Siyah Bölge halkının arasından çıkıp yanıma yaklaştı. Bir sorun olduğunu hemencecik, yalnızca ifadelerimize bakarak anlamıştı bile.

Hemen yanımda durdu. "Sorun nedir?" Bir hana bir de Kunter'e bakıyordu. "Cesetle ilgiliyse onu bir buzluğa saklıyorum. Yarın buraya asarız diye düşündüm."

Kunter, her şeyden bihaber Devin'e bakıp bana döndü. "Sen burada kal, ben Gri'yi bulacağım. Buradan sakın ayrılma."

Kunter yeniden Devin'e bakıp ardından Siyah Bölge'ye doğru ilerledi. Belli ki gidebilmesindeki tek neden Devin'in burada olmasıydı. Ona istemese de güveniyordu. Beni koruyacağından emindi. Aksi hâlde gitmezdi.

Devin, "Hadi, meraktan çatlatma da söyle," dedi bir nefesi bırakırken. "Ne oluyor yine bu cehennemde? Alt tarafı kısa bir güzellik uykusuna yatmışım ama her şeyi kaçırmışım belli ki."

Onun arkasından gelen Riyaz, Rüzgâr ve Kaan da merakla bakıyorlardı bana.

"Zeliha dün gecedən beri kayıp. Mavi Bölge'de, Mirza'nın yanına sanıyorduk ama meğer Mirza dün gece halkı ayırtıcılık yaptığından dışlanmış diye onu Siyah Bölge'ye getirmiş ama Kunter'le ede-

değildik. Şimdi de Zeliha nerede bilmiyoruz. Siyah Bölge halkı da bir şey yapmış olabilir ama başka bölgeden biri de yapmış olabilir."

Kaan bir hışım öne çıktı. "Öldürmüş olabilirler mi?"

"İnan bilmiyorum," diye mırıldandım. "Olabilir de olmayabilir de."

Onu bulamayabiliriz bile. Acele etmezsek belki yalnızca cesedine ulaşırız."

Kaan hızlıca geriye doğru adımladı. "O hâlde ben de aramaya gidiyorum. Her yerin altını üstüne getirmek gerek."

Kaan hızlıca Siyah Bölge'ye koşup gözden kaybolduğunda Rüzgâr ve Riyaz onun peşinden gittiler. Devin sessiz ve sakindi. Bakışları zeydanın her yanında, insanların üzerinde dolanıyordu. Aklından ne geçiyor bilinmezdi ama iyi şeyler olmadığı kesindi. Elini sırtıma bastırıp beni kendisiyle birlikte ringe doğru ilerletmiş, ringe sırtımı vermemi istemişti. Kimseye güvenmediğini yalnızca bu bakışlarıyla bile kolayca gösterabiliyordu.

"Bu bir komplo," diye mırıldandı Devin, hâlâ etrafa bakarken. "Bu bir tuzak."

"Ve Zeliha yem."

"Elbette, yem." Bıçaklarını el yordamıyla kontrol etti. "Kimseye yaklaşma, kimseye konuşma, kimseye göz teması kurma."

Sinan yanıma yaklaştığında Devin onunla arama girdi. Devin'i takip bana yaklaşmak istediğindeyse Devin'in bıçakları onu karşıladı.

Sinan acili bir iç çekişle, "Bu kadın yine neyin peşinde?" diye sordu. "Ne zamandan beri senin düşmanımın, Yekia?"

"Devin, Sinan güvenilir," dediğimde Devin hafifçe başını iki yana salladı. "Şu an için kimse güvenilir değil. Gerile, Yeşil. Aksi hâlde bir arızlanırsın kesmek durumunda kalacağım."

Sinan homurdanarak geriledi çünkü biliyordu ki Devin sözlediğini yapardı. "Her neyse, tamam. Ne olur ne olmaz diye Yeşil Bölge'yi Giray'la kontrol edeceğimizi haber vermek istedim. Zeliha'yı Mirza'nın yanına bırakmadan önce Yeşil Bölge'de biraz gezdirmiştim ve o da senin gibi güvenli bulmuştu. Belki dün gece başına bir şey gelmiştir ve kaçıp Yeşil Bölge'de saklanmıştı."

"Tamam, ben burada bekleyeceğim. Bir şey bulursanız mutlaka haberdar edin."

Sinan başını sallayarak ve Devin'e ters, sert bakışlar atarak yanından uzaklaştı. Giray'la birlikte Yeşil Bölge'ye ilerledi. Onun

hemen arkasından Mirza yaklaştı. Devin onunla da aramsız oldu ve Mirza'nın dev çüsesinden hiç etkilenmedi. Öncü olmasından da Tehlike yaptığı anda tek hamlede boynunu keşerdi, emindim buna.

Mirza uyarı, "Çekil," dedi Devin'e. "Nereye duracağını artık öğren, canını ıkmaya başladın."

"Sıkılın canım, çok da umurunda," derken Mirza'ya alaya alarak Devin, "Hepteniz birbirinizi sırtından vuruyorsunuz. Neden güvenmiyorsunuz bana? Bir çıkar uğruna taraf değiştirmedigin ne müstemle?"

Mirza küftü, alçak sesle ve hiddetle. "Sen beni neyle ıkmaya alıyorsun? Ne cüretle?"

Devin çenesini kaldırdı. Bal rengi saçları rüzgârla geniş dağlara uçuyordu. Yüzünde en ufak bir mimik kıpırdamamıştı. Mirza onu korkutmuyordu. Kimse onu korkutmuyordu ve bu beni fazla güvende hissettirmeye başlamıştı.

"Cüretimin hesabını herhangi birinize vermedim, vermeyeceğim de. Benim Gri'nden uzak dur, kendi Gri'ni bulana kadar. Eğer ölümüne öldü bil kendini çünkü belli ki sen de bu işin içindesin."

Mirza, Devin'in ayak ucuna tükürdü. "Bugünden sonra işin bitti. Kolay kolay idam emri vermem ama başına ödül koyacağım."

Devin'in dudaklarından bir kıkırtı sıfır etti. Bu meydan okuması karşısında şüphesiz kanı kaynamıştı. "Bir düşman kazandım." İddia çaldı. "Ne de güzel. Sayende kafa koparmak için yürümlük zorunda kalmayacağım. Ayacağına gelecek leşlerim."

Mirza geri adımlarken, "Delirimişsin sen," dedi Devin'e, onun omzunun üzerinden de bana baktı. "Bölgemi kontrol edeceğim. Buradan ayrılma, hemen döneceğim. Zeliha Siyah Bölge'den kaçıp Mavi Bölge'ye geri dönmüş olabilir."

Ona başımı sallamakla yetindiğinde Devin'e kısa ama ölümcül bir bakış fırlatarak arkasına döndü. Mirza uzaklaşana kadar Devin onu izledi. Kimseye gerçek anlamda güvenmiyordu. Hiç kimseye. Belki de bana bile ama yine de koruyordu beni.

Mirza gözden kaybolunca benim gibi kalçasını ringe yaslayıp kolunu omzuma attı. Etrafı kısıtlı bakışlarıyla izlerken, "Havada ölüm kokusu var," diye mırıldandı. "Keskin bir ölüm kokusu."

"Zeliha ölmemiştir, değil mi?"

Devin sertliğinde, kendinden emim tavıyla, "Unalım ki ölmemişsiniz. Ve onlar da bunu iyentilikle dilemler iyi ederler. Yemim edemler. Kâklerini kaşıyacağım öyle bir dâremide," dedi kâmet kırmında.

"Mirza'ya güveniyorum."

"Sen herkese güveniyorsun."

"Ve Sinan'a da."

"Üstelik Gıray'a bile," diye homurdandı. "Bu samana kadar Anıl'a da. Bir samantal Amber'e bile. Bul kendin güven dağıyorsun."

"Ve sen de bu konuda epey cimrisin."

"Güvendiğini dağlara kar yağdı ve altında kaldırı diyelim."

"Bana da mı güvenmiyorsun?"

"Kendini onlarla bir tuuma."

"Yani güveniyorsun?"

Göz ucuyla baktı bana. "Eğerte. Akımda mı düşünmüştün?"

"Kurter'den dolayı belki eskiden kadar güvenmiyorsundur diye düşünmüştüm."

"Aştan kâmet olur insanlar. Sen de kâmet idkân işte. O idkân de koruyacağım seni. Ne de olsa pövalyemim, umutun mu?"

Oyleydi, şüphesiz. Dınarında ve pövalyemdi.

"Benimle daha ne kadar burada kalacağını?"

"Sen burada ne kadar kalacağını."

"Çıkamayacağım, biliyorsun. Bir yolunu bulmadan o gemiye binmem."

"Aklımda bir pöylet var."

"Ne gibi?"

"Riskli ama sistemde seni bir Siyah, Mavi, Kırmızı ya da Yeşil gibi gösterebiliriz diye düşündüm. Kısır belki bunu halledilebilir. Onunla konuştum. Bunu deneyecek. Eğer başarırsa yeni bir kaydın olacak sistemde. Böylece bir Gri çıkıp olarak görünmeyeceğin ve gemi parlamayacak."

"Ama askerler beni tanıyor."

"Sisteme çalışıyorlar. Sistemini yansıtmak onları da yansıtırız. Biraz para herkesi susturur. Kısır haddinden fazla zengin. Onun param da benim param. Bunu deneyeceğiz."

"Onun bunu yaptığını fark ederlerse Kısır aramıza, buraya düşer."

"Fark edileceğini anlayacak kadar zekidir, Koray. O kadar ileri gitmez. Deneyecek, belki de başaracak. O zaman el ele çıkacağız bu şehirden. Öncüne karşı kıyıdan el sallarız birlikte."

"Bunu onun için de yapabilir miyiz?"

"Ne?" dedi kaşlarını çatarken yüksek bir sesle. "Onun için ne yapabilir miyiz?"

"Onu da şehirden çıkarabilir miyiz?"

"Bunu gerçekten sormadığını varsayıyorum."

"Ama sordum," dedim net bir sesle. "Yapabilir miyiz?"

Göz ucuyla sert bir bakış attı bana. "O bir öncü, ancak cesedi çıkar buradan. Bölgesini de değiştiremeyiz, mahkûmiyet süresini de. Fark edilir hemencecik. Haberlere konu oluyor o adam. Adına hikâyeler yazılıyor. Medyada adı geziyor. Ayrıca o bir katil, buraya ait. İstanbul'da yaşamayı hak etmiyor."

"Artık ben de bir katilim."

"Nefsi müdafaa."

"Onunki de nefsi müdafaaydı!"

"Öyle mi?" Kaşları merakla havalandı. "Peki bu artık neyi değiştirir? Burada dönüştüğü canavarı değiştirir mi? O artık buraya ait. Önceden kim olursa olsun artık kurtarılamaz."

"Onsuz hiçbir yere gidemem."

Bakışları buz kesti. "Aşkından ölmek için çok erken, benim tatlı Gri'm. Henüz yirmi üçündesin, birçok kez âşık olacaksın. Kötü adamlar derin yaralar açar, izler bırakır ama iyi adamlar çıkacak karşına. İyi adamlardan birinde bulacaksın gerçek aşkı. O zaman anlayacaksın kötü adama olan aşkının aptallık olduğunu."

"Devin..."

"Pekâlâ," derken sırtını ringin kalın halatına yaslayıp gerildi. "Sen ne dersen öyle olsun. Âşık birine laf anlatmak deveye hendek atlatmaktan daha zordur. O yüzden senden tarafım, endişelenme. Deneriz, konuşurum Koray'la. Ama ümitlenme boşuna, işe yaramayacaktır."

Devin'in duyuları kurt gibi keskindi. Bir an için durmuş, dinlemiş ve başını hızlıca soluna doğru çevirmişti. Parmaklarının arasındaki bıçaklar ilk o anda harekete geçti. Sırtını ringden ayırdı, dirseğini omzumdan çekti ve önüne geçti.

"Orada dur, daha fazla yaklaşırsan öncü falan dinlemem."

Doğrulup Devin'in omzunun üzerinden ileriye baktığımda bir-
kesenden çıkıp bize yaklaşan kırmızılar içerisindeki Amber'i gördüm.
Ceset kapakları yarıya kadar inikti ve bu, soğuk mavilerini daha delici
kılıyordu. Onda dikkatimi çeken ilk şey bu değildi. Saçlarıydı. Onları
sarımsı ve boyasını akıtmıştı. Artık sarıydı, eskisi gibi. Üzerinde gri-
den eser kalmamıştı.

Amber, Devin'i tamamen görmezden gelip, "Gri," dedi eskisine
göre garip bir şekilde nazik bir sesle. "Beni özledin mi?"

"Özlemimden öldüm," diye homurdanırken gittikçe artan öfkemi
susturmak için ona samimiyetten uzak bir gülümsemeyle karşılık ver-
dim. "Gözüm yollarda kalmıştı."

"Ben de seni çok özledim." Gülümsediğinde yer yarılacak ve hep-
i bir ağına düşeceğiz sandım. "Bu süreçte biraz düşündüm. Neyi doğru
ben yanlış yaptığım ile ilgili uzun uzun. Sanırım haklıydın."

"Amber, senin oyunlarına ayıracak vaktim yok."

"Nâçin?" diye sordu gerçek bir merakla. "Burada öylece bekliyor-
sun işte. Sahi, ring neden boş? Bugün Mavi Bölge yancılığı için ringe
çıkacağını duydum. Yoksa ikisi de mi öldü?"

Tükürür gibi bir sesle, "Eminim biliyorsundur," dediminde kaş-
ları çatıldı.

"İnan bana, kendimi toparlamam zaman aldı. Son zamanlarda
ne oluyorsa hiçbirisiyle ilgilenecek durumda değildim. Buraya geldim
çünkü burada olduğunu düşündüm. Kunter'le yani... kardeşimle ara-
nada olanlar beni düşünmeye itti. Kunter beni eğer sana zarar verecek
dursam Giray'a zarar vermekle tehdit etti. Bu benim için önemli. Bu
zaman anlaşabiliriz diye düşündüm."

Ben henüz Amber'e bir şey söyleme fırsatı bulamadan Devin ara-
dı. "En şıllık kim yarışmasına katıldın ama rakibin Amber," diye gir-
di. "Kaç yüzün olduğu hakkında biraz düşüneceğim. Çünkü kimse
bir yüzle bu kadar iyi rol yapamaz. Sen şeytana pabucunu ters
geçirip tahını ele geçirirsin bu iblislikle."

Amber garip bir sakinlikle, "Buraya kavga etmeye gelmedim,"
dedi. Ellerini karnına uzattı ve bir nefesi bıraktıktan sonra dudakları-
nı sıkı. "Bunu artık yapmayacağım."

Kaşlarını çatılırken hızla öne doğru adımladım. "Ne demek bu?"
Göz ucuyla baktı bana. "Bir daha olmaz sanıyordum ama... Oldu
ne O yüzden bu süreçte bu kez kardeşime ihtiyacım var. Kardeşime

ve sevdiğim adama. Gerekirse de kardeşim kimi seviyorsa ona. Bu yüzden aramızdaki buzları eritmeyi deneyelim." Güçlkle ekledi: "Lütfen."

Devin hiddetle öne atılıp, "Yalan söylüyorsan bil ki karnına dokunarak öldüreceğim seni," dediğinde Amber korkuyla gerilerken karnını kollarıyla sıkıca kapattı. Sanki karnında gerçekten bir can taşıyor gibi korkuyla ve can havliyle. "Lütfen, hayır. Bu kez onu kaybedemem." İyice geriledi ve Kırmızı Bölge'nin girişine, kendi güvenli limanına yaklaştı. "Sadece bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorum, olmazsa olmasın ama sakın ona dokunmayın. Yemin ederim öldürürüm hepinizi. Bu kez olmaz, bu kez kaybedemem."

Devin'i kolundan tutup geri çekti. "Tamam, sakın ol. Kimse dokunmayacak ona. Yani gerçekten doğruyu söylüyorsan emin ol Kunter de Giray da onu korumak için canlarını bile feda ederler. Bu konuda endişen olmasın."

"Yapabilirim, değil mi?" diye sordu gerçek bir merakla. "Onu burada doğurabilirim. Onu burada koruyabilirim. Yapabilirim, değil mi Yekta?"

Bu içten, merak dolu soru karşısında ona karşı buzdan duvarlarını çatladı. İlk kez bu denli çaresiz göründü gözümde. Gerçekten yeniden hamile miydi? Doğruyu mu söylüyordu? Daha önce bebeklerini kaybetmiş biri bu konu üzerinden yalan söyleyebilir miydi? Hiçbir ane bunu yapamazdı sanırım.

"Senden başka kimse yapamaz bunu."

Başını hızlıca sallarken dolan gözlerini hızlıca elinin tersiyle silde. "Bence de." Göz ucuyla etrafa baktı. "Her neyse. Bir şeyler dönüyor sanırım. Bütün bunlar birince mutlaka konuşalım. Kunter'e söylerken orada olmanı isterim. Onunla nasıl yalnız kalacağımı bilmiyorum. Benden nefret ediyor olmalı."

Amber arkasını dönüp gidecekken Devin, "Asil nerede?" diye sordu. "Madem artık tarafsız olacaksın, söyle o hâlde. Yancın nerede?"

Amber omuz silkti. "Evde, yaralı. İyileşmeye çalışıyor."

"Tek başına mı?"

"Şu yeni Gri yanındaydı." Amber'in kaşları havalandı. "Yoksa bu ring o Gri için miydi?"

Öne atıldım. "Bunu bilmediğine beni inandıramazsın."

Amber hızlıca geriledi. "İnanıp inanmaman umurunda değil. Benden uzak dur." Bir Devin'i bir de beni gömsedi. "Sakın yalan söyleme bana."

Amber hızlıca, koşar adım Kırmızı Bölge'den içeri girdi. Saldıran benden kaçıyordu. Belki de doğruyu söyledikleri, hamileydi o ve artık tek dendi karnındakiydi. Aksi hâlde Amber'in rol çapı bile olsa bu kadar gerçekçi davranabileceğini sanmıyordum.

Devin'e baktım. "Sence doğruyu mu söylüyor?"

"Hangi konuda?"

"İki konuda da."

"Hamile olabilir. Dünyanın en kötü annesi ödülüne de adaylığına koyabilir böylece. Zeliha konusuna gelirsek... Asil'den bunu beklerim. Seni de kendi tarafına çekmeye çalışmış. Yılan gibi uykulandı. Şimdi eline bir fırsat daha geçti ve canıyla uğraşırken bir bunu kullanmış olmalı."

"Üstelik Amber bunu bize sormadan söylemedi de."

"Evet," dedi hemen. "Ortada yalan varsa bile ne olur ne olmaz diye kontrol etmeliyiz." Bileğimden tutup beni geriye itti. "Sen burada kal, meydan şu an her yerden daha güvenilirdir. Ben kontrol ederim."

"Oraya giremezsin, bir Siyah'ın. İdam ederler seni."

"Sinan, Siyah Bölge'ye girdiğinde kimse onu idam etmedi."

"Çünkü o aslında bir yancı. Yalnızca idam edilmemiş. Eğer idam emri verirlerse bir yancı olduğunu haykıracaktır ama sen bunu yapamazsın."

"Seni oraya bir başıma göndereceğime bu riski alıram daha mı?"

"Kırmızı Bölge halkıyla baş edebilirsiniz."

"Asla tek başına gidemezsin."

"En azından gizlice gir. Kıyı tarafından gel, kimse görmeyecektir. Olmaz mı?"

"Bunu yapabilirim," dedikten sonra elindeki bıçağı kulağına tıktı ve bana uzattı. "Al, bunu tak." Sonra bir bıçağı daha aynı şekilde uzattı. "Ve bunu da, ne olur ne olmaz. Sana dokunacak olursa bu bıçakla seni koruyacağım. Ya da yarala en iyisi, ben öldürürüm konusunda kesin karar ver."

"Tamam, acele et. Kırmızı Bölge meydanında buluşalım. Tabii ki seni takip et, içerisi normal bir şehir benziyor. Meydanı güzelsin, tabelalar olduğunu hatırlıyorum."

Beni bapıyla onayladıktan sonra meydanı ayağı. Kıyıda durdu. O gittikten sonra Kırmızı Bölge'ye adımladım. Halk hâlâ orada toplanmış durumdaydı. Bu nedenle ilerledikçe bölge sessizleşti. Buraya gelmeyecekti epey oluyordu ve içeride hiçbir şey değildi. Hâlâ burada yaşamak isteyeceğim kadar harika görünüyordu. Dünyanın hiçbir yerinde Kırmızı Bölge'deki kadar huzur, sükunet yoktu. Sanki elmaden, gümüşten, alından yapılmıştı. Her yer parlak. Amber yalnızca evini değil, bölgeni de güzelleştiren bir kadındı.

Kırmızı Bölge meydanına çıktığımda Amber'e yetişmiş oldum. Beni gördüğünde kiminden çıkardığı bıçağını bana doğrulttu. "Yaklaşmadan konusunda seni uyardım."

"Sana zarar vermeyeceğim. Benim derdim Asil'le."

Yanımdan geçip gitmek istediğimle bıçağını doğrultmaya devam etti. "Sana inanmıyorum. İnanmadın ki bana. Asil'e yaptıklarını gördüm. Bana da yapacaksın benzerlerini. Beni de karnından bıcağıyla caksın. Alacaksın onu benden."

"Amber ben asla böyle bir şey yapmamı."

Başını hızla iki yana salladı. Gerçekten korkuyordu bunu yapmaktan. Sanırım gerçekten hamileydi. Aksi hâlde bu denli korkman normal değildi. Benden kaçması da öyle.

"Yaparsın, yapacaksın! Sana yaptıklarını için benden nefret ediyorsun. Kunter'e yaptıklarını için de öyle. Benden intikam almak için onu alacaksın benden. Herkes onu almak için sıraya girecek. Biliyorum, biliyorum, yine kaybedeceğim onu!"

Geril geri gittiği sırada ona bunu asla yapmayacağımı anlatmak için birkaç adım atmıştım. O anda arkasında kalan sokaktan bir adam çıkageldi. Siyahlar içerisindeydi, yüzü örtülüydü ve elinde bir sopa vardı. Sopayı kaldırdı, Amber'i hedef aldı. Öne doğru atıldım ve ona eğilmesini söylemek için dudaklarımı araladım fakat her şey çok hızlı gerçekleşti.

Adam sopayı Amber'in kafasına geçirdi. Amber'in kelimeleri dudaklarında yuvarlandı, gözleri de yuvalarında döndü ve öylece yere yığıldı. Kafasından akan kan hızlıca sarı saçlarına bulandı.

O öldü mü?

Bir nefes güçlükle bırakırken geriye doğru adımladım. Bu adam da kimdi? Kim öncüye böyle davranma cesaretini gösterebilirdi? Bu nasıl olabilirdi? Görülmüş şey değildi. Üstelik o Amber'di ve burası

Kırmızı Bölge. Ama bu adam siyahlar içerisindeydi. O bir Sopa adamı. "Sen de kimdin?" dedim gerilerken. "Az önce yaptığınla ilgili seni uyardığının farkında mısın? Öleceksin."

Çığm korkuyla inip kalkarken elim ayuğum bızıldı. Sesele de değildi az önce tek bir sopa darbesiyle gözlerimin önünde geçiyordum ve ona bunu yapan siyahlar içerisindeki adam karda sopayı sallamaya başlamıştı.

Kısa kısa bir bakış attım. Kimse yoktu. Halk meydanıydı ve ben önce yolu yarılamanı bile diye düşündüm. Kapatıldım. Ben bu kayımanı bu adam Amber'i öldürebilirdi. Amber önce karabekir bebek de öldü, onunla birlikte Giray da ve belki de Kunter

iki bıçağı vardı ve kendimi nasıl savunacağımı biliyordum. Bana bunu öğretmişlerdi. Bildiğim birkaç iyi taktik de vardı. Yapıldım, bu adamı alt edip Amber'i kurtarabilir ve kurtulabilirdim. Fakat ardımı hiç hesaba katmamıştım. Arkamdan, bapımı beşer tarafından sert bir darbe yiyene kadardı cesaretim. Yere yığıldım, aynı Amber gibi. Sıcak kanın yüzüme aktığını hissettim, aynı Amber gibi. Ona baktım, onu gördüm ve dünyam kararı.

Kötülerin Şehri'nde halk sık sık devrimden söz eder, darbelerin fısıltısı sokaklara karışır. Halkın darbeye duyduğu arzu özgürlük isteğinden değil, mevcut kötünün yerine kendi kötüsünü geçirmek istemesindendir. Fakat hepsi birer hayaldir. Çünkü bu şehirde öncüler asla tahtlarından olmamıştır.

BÖLÜM 32

Gri oldum ve lanetlendim.

Ölümle değilse bile ölümle cebelleşmeyle.

Bunun olacağı bana söylenmişti ama bu kadar çok olacağıyla ilgili kimse bilgi vermemişti.

Birkaç saniye mi yoksa birkaç saat mi geçmişti? Neredeydim ve kulaklarımda uğuldayan ses kime aitti? Her kalp atışında sanki kafatasımın içine bir tokmak iniyordu. Kafamın içi boş bir varıldı ve ses yankılanıyordu. Bir yerlere tutunmaya, dokunmaya çalışıyordum fakat her yer dönüyordu. Zemin hareket mi ediyordu yoksa hareket eden benim kafamın içi miydi? Ayağa kalkmaya çalıştığımda dünya yana kaydı sanki ve ben omuzumu duvara çarptım. Göz kapaklarımı aralamayı denediğimde ışık keskin bir bıçak gibi göz bebeklerime saplandı. Nefes aldığımda burnuma kan ve toz karışımı bir koku doldu.

Midemde ne ve ne yoksa omuzumu çarptığım duvarın kenarına çarkardım. Betimin benzimin attığını, suratımın beyaza çaldığını henüz aynaya bakmadan hissedebiliyordum. Bıkmıştım böyle hissetmekten. Normal bir günün ardından gelen felaketler silsilesi. Sikeyim Kötülerin Şehri'ni de bütün felaketlerini de!

"Kıyını derhâl aç yoksa yemin ederim meydana derinizi soyduraçağım. Diri diri yakacağım hepinizi. Kazığa oturtacağım sizi!"

Amber'i duyduğumda göz kapaklarımı güçlükle de olsa araladım. Küçük bir parmaklığı olan demir kapının önündeydi. Ellerini kısa parmaklıklara sarmıştı ve kapının diğer tarafını görmeye çalışıyordu. Tekmelerini sürekli kapiya indiriyor, tehditler yağıyordu. Onun burada olması benim burada olmamdan daha garip gelmişti nasılsa.

"Ne cesaretle dokunursunuz bana? Ne cesaretle bir Gri'yle aynı kafese tıkarsınız? Ne cesaretle bana böyle davranırsınız?"

Kaşlarını hızla çatıldı. Bu şıllık hiçbir zaman değişmeyecekti. Hamile olsa da olmasa da aynı şıllıktı. Bana olan nefreti bakiydi.

"Sadece onu alıp gitseydiniz alkış tutardım arkanızdan. Engel olmaz, teşekkür ederdim beni ondan kurtardığınız için. Çıkarın beni! Çıkarın diyorum size."

Kapiya yumruklarını, tekmelerini indirmeye devam ediyordu. Bütün gürültü yalnızca ondan çıkıyordu. Bense duvarın köşesinde öylece oturuyordum. Oldukça alışık bir şekilde. Kare, küçük bir odanın içindeydik ve tuğladan duvarlarda hiçbir açık yoktu. Tek pencere, kapıdaki parmaklıktı. Havalandırma dahi yoktu burada. Ne oturacak bir yer ne de herhangi bir şey. Dört duvar, kapı, Amber ve benden ibaretti bu küçük oda.

Amber'in başından akıp çenesinden boynuna uzanan kan lekeleri kırmızı elbisesiyle bir uyum içerisindeydi. Onu bir gün benimle aynı durumda göreceğimi hiç düşünmezdim doğrusu. Ne de olsa o bir kraliçe sayılırdı, bu şehirdeki herkesten üstün olduğuna beni de diğerlerini de inandırmıştı. Şimdiyse küçümsediği, nefret edip ölmesini istediği Gri'yle aynı kafese tıklmıştı. Bu, onun için bir faciaydı.

"Ben Amber'im, Kırmızı Bölge öncüsüyüm, bu şehrin her şeyiyim. Bana itaat edeceksiniz! Bana dokunamaz, bana zarar veremezsiniz. Bir Gri'ye çektiğiniz azabı bana çekirtmeye cüret edemezsiniz. Şehrin kuralları..."

Onun lafını sertçe, "Sus artık," diye kestim. "Kes sesini!"

Amber'in sesinden mi yoksa aldığım sert darbeden mi bilmem, yoğunlaşan ağrıya elimi başıma götürdüm ve ovmaya başladım. Boyuma doğru akıp kuruyan kan rahatsız ediciydi ama daha rahatsız edici konumlarda bulunmuştum. En azından vücudumda başka, yeni bir hasar yoktu. Yalnızca Amber'in tiz sesi yeni bir hasar oluşturalırdı.

Amber ellerini demir parmaklıklardan ayırıp bana doğru dönerken buzdan hareketleri tanıdık bir şekilde ateş püskürüyordu. Olanlar için beni suçlamaya başlaması için ona mazeret vermişim, ne hoş. Burada sessizce ölümü beklemek, onun çenesini çekmekten daha az acılı olurdu.

"Sonunda kendine geldin demek, ne hoş." Kapının önünden ayrı-
lıp üzerime doğru adımladı. "Senin yüzünden başıma gelene de bak.
Bir kerecik hoş davranayım dedim ve sonuç." Ellerini hırsla iki yana
açtı. "Yanına yanaşan kim varsa geberirken bunu yapmam hataydı.
Ne de olsa bir Gri'sin, şimdiye dek hayatta kalman bile bir mucizeydi.
Etrafındaki herkesi tahtalı köye göndermeden gebermeyeceksin, belli
oldu."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp ona boş bir ifadeyle bak-
makla yetindim. Sanırım onu bana ceza olsun diye yanımda getirmiş-
lerdi. Ne bir hücrede olmak ne de kim olduğunu bilmediğim kişiler
tarafından tutsak olmakta bana kötü gelen. Amber'di. Onunla bir
hücrede yalnız kalacağıma ölmeyi yeğlerdim sanırım.

"Aramızı düzeltmekle ilgili bir şeyler söylediğini anımsıyorum."

"Eğer senin yüzünden bebeğimin başına bir şey gelirse yemin ol-
sun ölmemiş olursan canını ellerimle alırım."

Kuruyan dudaklarımı ıslatırken gözlerimi ondan uzaklaştırdım.
"Sahiden hamile değilsen de Devin'in senin karnını deşmesine izin
vereceğimden şüphelen olmasın."

"Sen kardeşimle takıla takıla deccal olmuşsun," diye mırıldandı,
ağırlığını bir ayağından diğer ayağına vererek. "Sana bunun olacağını
söylemiştim. Beni dinlemedin. Ruhunu kaybettin ama farkında bile
değilsin."

"Hayatta kalmak için ruhumu feda etmem gerekti ve bunda payın
var."

"Seçimlerin için beni suçlama. Kardeşime âşık olmanı ben söy-
lemedim sana." Kendinden emin ve kibirle gülümsedi. "Giray'a bana
olan aşkı için atıp tutuyordun. Büyük lokma ye, büyük söz konuşma
demişler."

Yüzümdeki donuk, hissiz ifadeyi korudum. "Beni vurabileceğiniz
tek şey bu, değil mi? Kunter'e olan yeni zaafım. Başka nereden vura-
caksınız ki? Ondan hep körü bir şeymiş gibi bahsettiniz. Hiç aynaya
dönüp bakmadınız. Bu yüzden inan bana bu sözlerinin hiçbir etkisi
yok üzerimde. Onu sevdiğim için utanmıyorum. Aksine, siz onu sev-
gisizlikle cezalandırdığınız için utanmalısınız kendinizden."

"Demek sahiden âşıksın ona." Dudakları gergin, düz bir çizgi
hâlindeydi. "Onun sana âşık olduğu kadar."

"Evet ve sen bunu kabullensen iyi edersin. Onun mutluluğuna göz
koyma, Amber. Bu kez karşında beni bulursun."

Dudaklarını hafifçe büzerken geriye doğru adımladı. "Öyle bir
niyetim yok. Ne de olsa o benim bebeğimin dayısı. Dayısız büyüsün
istemem çocuğum." Eli karnına gitti. "Sevgiyi öğrensin isterim biraz,
aşkı tatsın." Başını omzuna doğru yatırdı. "Seninle mi, emin değilim
ama."

"Amber, kaçınma yoksa yemin ederim buradan kurtulmanın yo-
lunu bulduğumda seni geride bırakırım."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Bu ihtimal onu gerçekten
korkutmuştu. Yalnız başına kurtulabileceğine inancı yoktu. Fiziksel
hiçbir çabası olmamıştı şimdiye kadar. Onun mükemmelliği korku
vericiydi. Kıpırtısız, sonsuz ve sakindi. Çevresine kadim bir zarafet ya-
yardı. Etrafında onun için hareket edecek olarcası, yüzlercesi olurdu.
Onun için ölecek ve onun için öldürecek. Bir hücredeyse ondan daha
çok şansım vardı. Bu ise nasılsa gülünç bir şeydi.

Aramıza kısa, ölümcül bir sessizlik hâkimiyet kurduğunda kapı-
nın diğer tarafından adım sesleri yükseldi. Biri buraya geliyordu. So-
nunda bizi kimlerin buraya tutsak ettiğini öğrenebilecektik. Siyahlar
mı Kırmızılar mı? Ve aslında kimi tutsak etmişlerdi ve diğeri onun
yanında kurban gitmişti? Belki de hedef Amber'di ve ben kurban gi-
dendim.

"Biri geliyor," derken gözlerini iyice açtı Amber ve topuklu botla-
rının üzerinde kapıya doğru koştu. "Bana ayak uydur, Gri."

"Benim ölümüm karşılığında serbest bırakılmanı isterken mi? Ta-
bii," diye homurdanırken duvara tutundum ve ayağa kalkmayı dene-
dim. Başım hâlâ dönmeye devam ediyordu ve gözlerimi açık tutmak
ışkençe gibiydi.

Kapının diğer tarafından biri, "Şehrin gözdeleleri uyanmış," diye
alaycı bir şekilde homurdandığında başımı güçlükle kaldırıp parmak-
lıkların ardından ona baktım. Maske takıyordu. Bu hiç de şaşırtıcı
olmamıştı çünkü bu işin sonunda kurtulursak ve hayatta kalan olursa
ancak yüzünü saklarsa hayatta kalabilirdi. "Sesiniz yüzeye kadar çı-
kıyor."

Yüzeye kadar...

Aşağıdaydık, çok aşağıda...

Buram eski bir hücreydi fakat üç kâhlerde ne olduğunu bilmiyordum. Başka hücre var mıydı? Koridor ne kadar uzundu? Merdiven nereleydi? Başka parmaklık var mıydı? Onlar kaç kişiydiler?

Amber parmaklıkları sıkıca tutup kapıya bir tekme vurmuştu. "Yümen çıkar beni buradan. Ancak o zaman canından olursun. Hemen şimdiki kapıyı açarsan hayatta kalacaksın."

Adamın başı bana doğru döndü. Gözlerinin tam olarak neyi gördüğünü, nereye baktığını anlamam zordu ama başını çevirmesinden şu an hakikatlerinin üzerinde olduğunu anlayabiliyordum.

"Bunu da sana eziyet olsun diye aldık."

"Peki ama niçin?" diye sordum güçlükle duvardan ayrılıp kapıya doğru adımlarken. "Ne istiyorsunuz benden? Hangi bulgudan bahsediyorsunuz? Yalnızca Gri dümanı mısınız?"

Adam başını hoyratça iki yana salladı. "Hayır, aksine ilginçti çektiğin için buradasın. Endişelenmene, öldürmek değil amacımız."

"Ne o hâlde?" Sert sesim köf kokan taş duvarlara çarptı. "Yoksa sizin de mi bir Gri'ye ihtiyacınız var? Bu mu mesele?"

Amber araya, "Demek öldürmek değil amacınız," diye girdi hâlâca. "Dokunamayacaksınız bize, zarar vermeyeceksiniz."

Adamın başı ona doğru döndü. "Senin için aynı şeyi söylemeyeceğim. Öncü Amber. Şehrin düzeninin değişmeye ihtiyacı var - değişim tepeden başlar. Yani senden."

"Hani beni yalnızca..."

"Şakaydı." Adam kendi kendine esasslı bir kahkaha patlattı. "Gri'yi suçladığını duydum, hoşuma gitti."

Amber adamın maskesine tükürdü ve ona cesurca meydan okudu. "Can çektiğini izleyeceğim." Gözlerim birdenbire açıldı. "Devrim ya da darbe arzunuz bir mum ışığından ibaret. Eriyecek ve sönecek, siyah bir duman gibi süzülüp uzaklaşırken cesetlerinizin üstünde dolanacak."

Adam başını geri çekerken, "Pekâlâ, öncünün bu tavrı yüzünden bu gece aç kalacaksınız," dedi eğlenceli bir sesle. Amber'in söylediklerinden hiç de etkilenmiş gibi değildi. "Artık birbirinizin başının etini yersiniz. Bu konuda usta gibi görünüyorsunuz."

Adam gözden kaybolduğunda Amber arkasından bir araba kürtetti, ayağını kapıya birkaç kere sanki onu kırabilecekmiş gibi geçirdi ve ardından nefessiz kalıp yorulduğunda durulup bana döndü.

"Zaman birkaç kilo fazlam vardı."

Deniz bir nefes alıp onu hemen paralıta paralıpaça emmemiş ve kendini düğünlemedim.

Üçün saatler sonunda biraz toparlamıştım. Duvarın kenarında oturdum. Beynimdeki sarımsının geçmesi için dua bile etmiştim. Ancak bütün gece uylanmıştı. Kendi kendine bir şeyler konuşmuş, kulağı suyu üzerine atmış ve durumumuzdan yakınmış. Uyuması böyle bir yerde gözünü bile kırpmamanı sor oluyordu. Uyuması, beklediği gibi gözünü kırpmasdı, sonsuza dek yakıtla durabilen yere durmadı. nefes almadan durabilen buradaki küflü havayı koklamaz.

Amber kolundaki saate bakıp, "On iki saat oldu," dedi tiksiniyle. "Ada kimse bizi bulamadı. Ada büyük, saklanacak yer çok ama yine de ellerini çabuk tutmalıydılar."

Karşı duvarın dibinde, benden en uzak köşedeydi. Zaman geçtikçe uykuya düşüyordu. Ben en azından uyuklamıştım ama o gözünü hiç kırpmıştı. Açlıktan karnı guruldamaya bile başlamıştı. O kadar gerçekten hamileyse bir şeyler yemeliydi.

Ben açlık konusunda tecrübeliydim, on iki saat daha bir şey yemeden dayanabilirdim ama Amber'in ne kadar dayanabileceğini kestiremiyordum. Bizi daha ne kadar burada tutacakları, ne yapacakları da belkiydi. Neredeyse hiçbir şey söylememişlerdi.

Devrim?

Darbe?

Hangisiydi şimdi bu? Daha karanlık bir cehennem mi daha aydınlık bir cehennem mi istiyorlardı?

"Sesiz sakın durmayı ne zaman bırakacaksın, Gri?" Amber bir anda yükselince bakışlarım üzerine doğru kaydı. Uykusuzluktan gözlerinin altında oluşan mor halkalara rağmen iyi görünüyordu. "Sadece bir şeyler yapmanı bekliyorum. Bu tür durumlara alışık birisi olarak çoktan harekete geçmen gerekmez miydi?"

Omuz silkтім. "Beni öldürmekle ilgilenmediklerini söylediler. Böldü ki öldürecekleri sensin. Bu, senden kurtulmak için güzel ve kolay bir yola benziyor."

"Bırak şimdi alay etmeyi." Sirtını duvardan ayırarak doğruldu. "Bir şeyler düşünmemiz gerek. Devrim diyor, darbe diyorlar. Yalnızca beni öldüreceklerini mi sanıyorsun? Sıra Kunter'e de Giray'a da,

Mirza'ya da gelecek. Hepimizi tek tek öldürüp bir yıkım yaratacaktır. Yeni bir düzen istiyorsan önce eskisini toza dumana karmış görürsün."

"Ben ne yapabilirim ki?" diye sordum doğrulup ellerimi başlarıma sararken. "Sıradan bir Gri ne yapabilir? Yüce ve mühtemelen Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in mutlak kurtarıcısı olman başka bir şeyden başka?"

"Hâlâ alay ediyorsun," derken duvardan destek alarak ayağa kalktı. "Kunter'le yatıp kalktığın nasıl da belli. Onun ne kadar pis bir yaratık varsa çoktan edinmişsin." Sert bakışlarını üzerime dikerek dedi. "En azından ayık olduğun adamın yeğeni için yardım et. Bu kadarını yapabilirsin, değil mi?"

Bir buzdan harelerine bir de karnına baktım. Hâlâ ona tam anlamıyla inanmıyordum.

"Kardeşinden nefretle bahsederken ve buraya benim yüzümden düştüğünü sanırken öyle söylemiyordun ama."

Güldü. Bu ruhsuz ve ürpertici bir gülüştü. Dar hücrenin içerisinde de bir sağa bir sola yürümeye başladı. Muhtemelen buradan kurtulursa beni nasıl geride ve ölü bir şekilde bırakabileceğini düşünüyordu.

Onun bir sağa bir sola hiddetle yürüyüşünü izlerken kapıda parmaklıkların ardında bir yüz belirdi. Maskesi olmayan, tamamen yabancı bir yüz. İçeriye, Amber'le ne hâlde olduğumuza göz geçirirken dudaklarında ufak, garip bir gülümseme dolanıyordu. Merak diyemezdik onun için, eğlenmiyordu da ama dudakları garip bir şekilde kıvrılmıştı.

Hızlıca duvar kenarından kalkıp kapıya doğru adımladım. Amber ayaklandığını görünce durup bir şey söylemek ister gibi oldu ama ciddiyetim onu huzursuz etmiş olsa gerek, sesini çıkarmadan izledi beni.

"Kimsin sen?" diye sordum buz gibi ama merak dolu bir sesle. "Cesur mu yoksa aptal mı?"

Loş ışıktaki parlayan uzun ve dağınık siyah saçları alnına doğru düşmüştü. Yüz hatları belirgin ve keskindi, özellikle elmacık kemikleri ve çene hattı. Solgun cildi ona soğuk, keskin bir hava kanyordu.

Siyah gözleri loş ışıktaki dipsiz bir çukur gibiydi, bakışları donak ve gizem doluydu. Hafif aralık dudakları ince olsa da alt dudak üst dudaktan daha dolgundu, aşağı doğru sarkıyor gibi görünüyordu. Sol

kuşağında küçük bir halka küpe, sağ kulağında hiç kulaklık olmayan bir küpe vardı.

Beynundan aşağısını, yüzünden başta bir yeri, göğüsünden aşağıya görem de bir şeyi değiştirmeydi, onu daha önce hiç görmemişim. Her şey olabilirdi ve herkes. Ve dış görünüm dışkınlığına o belli belirsiz şarpık gülümseme de neyin neydi? Bu belirsiz bir karakteriydi, gerçekliğinden şüphe edeceğim kadar belirsiz bir karakter.

Kapıya iyice yaklaştım. Aramızda yalnızca demir parmaklık kalıyordu durup ona yakından baktım. Bakışlarını bir an onun yüzüne dikmemişim. Amber'e göz ucuyla dahi bakmamışım.

Hedef Amber ise gözleri neden benim üzerimde?

Ayrıca bu tanıdık his de ne?

Onu daha önce görmüşüm gibi.

Onunla daha önce konuşmuşum gibi.

"Sonunda yüz yüze gelebildiğimize sevindim, Gri."

Ses tonu zihnimde alarm verdi. Onun yüzünden yapılabilecek her şey gözümün önünden hızlıca akıp gitti. Kalbimi bir yılan gibi saran gerçeğin çatalı dili, zehrini kalbimin damarlarına hızla yayarak dişlerimi sıktı. Panik, bir örümcek gibi hızla üzerine dolan ruhsuz çenemdeki bir kas seğirdi. Ona yönelttiğim elle tutulacak kadar yoğun nefret dolu bakışlar karşısında dudaklarındaki o belli belirsiz gülümseme büyüdü ve belirginleşti.

"Senin..." dedim güçlkle, sıktığım dişlerimin arasından. "Her ceset olman gerekiyordu."

"Başıma bir ödül koydunuz ve ben de başımı size verdim. Hangi hangi bir başı. Ne de olsa görmemiştiniz hiç yüzümü."

Kalbim küt küt, sadece göğsümün içinde değil kafamın içinde de atıyordu sanki. Ona bakarken bir an bile kırpmadığım gözlerim yavaş yavaş masasına rağmen göz kapaklarımı kapamadım. Onun suratını izlerken nefretle.

Anlamıştım.

Buradaydık çünkü o, Siyah Bölge öncüsü olmak istiyordu ve bunun için Siyah Bölge Öncüsü Kunter'i dizlerinin üzerine çıkarmıştı. En değer verdiği iki kişiyi bir hücreye tıkarken aklından geçen biri olarak buydu. Yoksa onu başka nasıl tehdit edecekti?

Evet, bu bir darbeydi.

Siyah Bölge'ye.

Başcellar'tı o, bazılarının gönlündeki öncüydü. Ve eğer bunu başarırsa cehennem, olduğundan daha karanlık bir yer olacaktı.

"Hamile," dedim düz tutmaya çalıştığım sesimle. "Ona sakın ölüm tiyatrolarında yaptıklarına benzer bir şey yapmaya kalkışma."

"Evet, duydum." Dudaklarını dilinin ucuyla ıslatırken omzumun üzerinden göz ucuyla Amber'e baktı. "Bu da aklıma güzel bir fikir getirdi. İkinciden biri bana yeterli olacaktır. Bu yüzden Öncü Kunter'in kimi seçeceğini merak ediyorum."

"Ne?"

"Hanginizin canını daha çok önemsiyordur? Hanginizi kaybetmek, diğerini kaybetmekten daha zordur? Hangi biriniz için bir diğerinizin canına kıyılmasına göz yumar?" Siyah gözleri yeniden beni bulduğunda, "Hanginizi seçerdi?" diye ekledi hızlıca.

Korkulu rüyam sonunda bulmuştu beni. Herkesin korkmadan dile getirdiği o ihtimal gerçekleşiyordu. Kunter kardeşiyle aşkı arasında kalsa kimi seçerdi? Ve pekâlâ bu zaten onun yıkımı olurdu. Başcellar da bu yıkımdan kendine yeni bir bölge inşa edecekti.

Amber'e baktım ve onun zaten üzerimde olan bakışlarını yakaladım. Kaşları çatılmış, gözleri dolmuş ve elleri çarçabuk karnının üzerindeki yerini almıştı.

Ve ne yazık, bunun cevabını bildiğimden emin değildim.

Kötülerin Şehri'nde dost ve düşman arasındaki çizgi bulanıktır. Herkesin şeytanla bir anlaşması olabilir. Bu şehirde güven bir illüzyondur. Gözlerini kapattığında, her el hem dost hem düşmandır.

BÖLÜM 33

Siyah Bölge Öncüsü Kunter

"Bir gün aşık olacağım."

Hazar dudaklarını büzerken burnunu kıvrırdığında ona kızının üstünden bakıyordum. Barbie bebeğiyle her zamanki gibi evcilik oynuyordu ve kendi kendine masallar uyduruyordu. Sarı saçları belini omzuna başlamıştı ve annemin kolaylık olsun diye kesme önerisine tamamen karşı çıktığı ve toplamayı da reddettiği için hareket ederken sürekli saçları bir yerlere saklıyordu.

"Sen evcilik bile oynamıyorsun," dedi bana çirkef bir tavırla. "Ne dersin aşktan?"

Bu kez Hazar'a burun kıvrıran bendim. Onun gibi oyun meraklısı olmadığım için benden nefret ediyordu. O, boyu kadar pembe şatoların içinde bebekleriyle masallar kurarken ben okuduğum hikâyelerin içinde kayıyordum. Hikâyeleri ona anlatıyordum ve o da istediği gibi değiştirip oynatıyordu her seferinde.

"Az önce prensi şatodan kovup tahta kendin geçtin," dediğimde Hazar bana küçük gözlerini kıvrarak dik dik baktı. "Hani âşkınsınız, neden öfkelersin yakışıklı prensini?"

"Bana emir verdi." Hazar erkek bebeği yere fırlattığında bebeğin kafası yerinden koptu. Şövalyelerinin kılıçlarından birini aldı ve kafası bakan bebeğin göğsüne, kalbinin üzerine basırmaya çalıştı onu ama neyse ki kılıç da bebek de plastikti. "Kimse bana emir veremez, ben kimseyi esaret etmem. Erkek egemenliğine bayır."

Bunu ona geçenlerde okuduğum bir kitapta görüp söylediğimden beri bu sözünceyle ilerliyordu. Bir de geçen gün annemle babam arasındaki bir tartışmaya şahit olmuştuk. Annemin sessiz kalmasından nefret ettiğini söylemişti bana. Annem ağlıyordu, duvarın kenarındaydı ve aslında

küçük bir kız çocuğunu andırıyordu. Babam gittiğinde Amber onun yanına koşmuş, bacaklarına yumruklarını geçirmeye başlamıştı. Ona sessiz kaldığı için kızmıştı. Anneme güçsüz olduğunu, asla onun gibi olmayaçağını söylemişti. Üstelik henüz sekiz yaşındaydı.

"Ama bu senin hayalin." Kitabımı yatağın üzerine bırakıp sırtımı yastıktan ayırdım. "Neden hayalindeki prensi yaratmadın ki? Kendine aşık olacağın bir prens yarat. İkinci de söz sahibi olun."

"Hayır." Yere attığı erkek bebeği alıp kafasını yerine geri taktı ve saçlarını düzeltmeye başladı. "Senin gibi kitap okuyup gerçeklikten kopacak kadar aptal değilim, Kıvanç. Masallarda iyiler kazanır ama gerçekte iyiler yalnızca acı çekerler. Ben büyüyünce annem gibi iyi ve güçsüz olmayaacağım. Bunun için aşkımdan da ölsem çok sevdiğim prensimi kuleden tekmelemeyi öğrenmeliyim."

Hazar'ın söyledikleri bana mantıklı gelince gözlerim yatağın üzerine bıraktığım kitabıma kaydı. Aşkı anlatmıyordu ama içinde aşk yaşayan bir çift vardı. Mutlulardı, bütün sorunların üstesinden birlikte geliyorlar ve birbirlerine hep sahip çıkıyorlardı. Yalnızca ikisiydi, diğer herkesi karşılırlarına almaya hazırlardı. Tek başlarına o kadar güçlü değillerdi ama birlikte her şeyi yapabilirlermiş gibi geliyordu onlara ve bana da.

"Kitaplardaki aşklar gerçek değil mi yani?"

Hazar benimle alay eder gibi güldü. "Tabii ki değil aptal. Kitaplar asla var olmayacak ve yaşayamayacağımız hisleri tatmamız için yazılan sahte sahnelerden ibarettir. Bence kitaplar yasaklanmalı." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken ciddi bir tavır takındı. "Bir gün gerçekten birini seversen okuduğun o kitaplardaki aşklar yüzünden gerçek aşkı yetersiz bulacaksın."

Kitabımı yeniden elime alırken omuz silktim. "Bence yanlışlıyorsun." Kaldığım sayfayı açtım. "Bir gün kitaplardaki kadar gerçek bir aşk yaşayacağım ve sana bugünü hatırlatacağım."

"Gerçek aşkı senden önce bulacağım kardeşim. Ama sakın senden önce bulduğum için beni kışkırtma. Ne de olsa aşk, onu herkesin çok sevmek değil midir?"

"Hayır," dedim direkt. "Aile önce gelir."

"Aile?" diye sordu. "Aşk olduğunu kişi senin zaten ailen olur." Elindeki bebekleri bırakıp yerden kalktı ve yatağın ucuna gelerek kitabımı elinden aldı. "Ama sen yine de kimseyi benden daha çok sevmeye, Kıvanç." Yanağıma bir öpücük bıraktıktan sonra kollarını bana

sardı ve sıkıca sarıladı. "Yakmak zorunda kalırım."

"Ne yaparsın ki?"

"Saçını çekerim."

Güldüm. "Merak etme, kimseyi senden çok sevemem. Aile önce gelir ve sen ailemde de önce gelirsin."

Geri çekilip kitabımı salladı. "Hadi, anlat bana bu kitaptaki aşkı. Yeni bir hikâye gerek bana."

Gülerek kitabı elinden aldım ve sevdiğim hikâyeyi anlatmaya başladım. Bu hikâyenin bizim geleceğimizden daha az trajik olduğunu bilmeden.

Aşık olmak denince bile aklıma önce Hazar gelirdi. Ona verdiğim söz gelirdi. Ve sözümü tutamayacağım.

Meydanın ortasındayım şimdi. Bir başımayım. Şiddetli yağmur dineli birkaç saat oluyor. Şehir etrafımda dönüyor durmadan. Kırmızı, Siyah, Mavi ve Yeşil Bölge. Altına bakılmadık taş bırakmadığım dört bölge, meydan ve kıyılar. On sekiz saattir ikisinden de haber alamıyorum. Birlikte olduklarını ummak istiyorum ve bazen de bunun bir felaket olacağını düşünüyorum. Ne düşüneceğimi ne yapacağımı bilemez bir hâlde, çaresiz ve beceriksiz aptal bir adam gibi dikiliyor-um burada.

Bulacaktım onları elbet ama ya sağ bulamazsam?

Bu korkuydu saatlerdir içimi bir fare gibi durmadan kemiren.

"Kimin işi bu?" diyordu yeniden beni bulan Giray. "Kim yaptı onlara bunu söyle."

"Devin yanındaydı, Yekta'nın," diyordu Mirza. "Ben onu yalnız bırakmadım. Onu Devin'le bıraktım."

"Devin asla Yekta'yı bir başına bırakmaz," diye araya girdi nereden çıktığını bilmediğim Kaan. "Yakınlarında bir yerdedir. O da ortalıkta yok ve hiç de alıkonulacak bir tip değildir, inanın. Yanlarında varsa şanslıyız demektir."

Sinan, "Şeytan üçlüsü," diye araya girdi. "Bir arada olmaları sadece ölüm haberi getirir."

Azil'in kulak tırmalayan, "Amber, Yekta'yla arasını düzeltmek istiyordu," diyen sesi yükseldi. "Meydana onun için çıkacaktı. Ne olduysa sonrasında oldu. Bu işte karşı tarafın şansı daha az."

Bakışlarını bir hışım üzerine doğru kaydı. Gri yani Zeliha onun hemen yanındaydı. Sahte bir mahcubiyetle ellerini önünde birleştir-miş, başını önüne eğmişti. Dedğine göre o gece eve girdiğinde evde yabancı biri vardı. Mirza'nın ışıkların açık olduğunu söylemesiyle bir tık örtüşüyordu bu. Siyah Bölge'nin o geceki sakin sokakları ona daha güvenilir geldiği için evden koşarak çıkmıştı ve Asil'le karşılaşmış-tı. Asil de tesadüfe bak, Yekta'dan af dilemek için evimize geliyordu. Gri'yi güvenli bir yere, Kırmızı Bölge'ye götürmek istemiş yalnızca. Döndüğümde ikisini ringin yanında bulmuştum. Asil onu getirmişti. Biraz daha bekleseymişiz bütün bunlar hiç yaşanmayacakmış.

Giray dirseğimden yakalayıp beni sarstı. "Sana diyorum. Bir ce-vap ver bana artık. Bunu kim yapmış olabilir? Kimse mi yok aklında? Bunun seninle bağlantılı olduğu apaçık ortada. Yine açtın başımıza bir bela."

Mirza, Giray'ı tutup benden uzaklaştırdı. "Üstüne gitme adamın, senden daha beter durumdadır emin ol. Bir çaresi bulunur, öncelikle sakin olun."

Giray onu sertçe itip kurtuldu ellerinden. "Sen mi sakinlikten bahsediyorsun? Senin sıkık yancı oyunların yüzünden oldu ne olduysa. Başka nasıl Yekta'yla Amber'i bir başlarına yakalayıp kaçıracak-lardı?"

"Bunun hesabını Asil'e sor," diye öfkeyle çıkıştı Mirza da. "Yancı-mı bölgesine götürüp kimseye haber verme gereği duymayan o. İnsan-lar açık arıyorlar. Bu yüzden size binlerce kez birbirimizin arkasında durmalıyız, her şeyi haberdar etmeliyiz dedim ama beni dinlemedi-niz. Şimdi de bu sessizliğinizin bedelini ödüyoruz."

"Peki sen?" diye sordum buz gibi bir sesle. "Sen neden Gri'yi Siyah Bölge'ye bıraktığını haber vermedin bana? Neden sessiz kaldın?" Sır-tımı meydana direktten ayırıp Mirza'nın üzerine yürüdüm. "Aptal-lık ettim, inandım aynı tarafta olabileceğimize." Mirza'nın yakasına yapıştım ve suratına yumruğumu indirdim. "Sen başlattın! Yine siz başlattınız! Yine, yine ve yine karşıma geçtiniz."

Mirza'yı elimden kurtarmaya çalışan Giray'ın suratına da bir yumruk indirdim. Yüzünü tutarak geriye doğru birkaç savsak adım attıktan sonra şaşkın şaşkın baktı öfkeden kızaran suratına.

"Neden?" dedim ikisine de. "Neden? Yekta'yı sevdiniz sanmışım. Onunla birlikte biz yeniden aynı tarafta olabiliriz sanmışım. Çünkü

şimdi de biliyordunuz. O taraf zehirliydi." Elimle Kırmızı Bölge'yi işaret ediyordum ama o tarafa bakmıyordum. "Kardeşim zehirliydi ve siz-ler dostumduydunuz." Elimi göğsüme çevirdim. "Benim dostumduydunuz." Hiddetle Asil'e döndüm. "Benim!" Onun yakalarına yapıştım bu kez. "Duydun mu, benim! Her şey ortadaydı, neden hâlâ ona güvündün? Neden hâlâ beni sırtımdan bıçakladın? Neden inanmadın bana? İnan-saydınız, geçmeseydiniz yeniden karşıma yaşanmazdı bunlar. Şimdi neredeler ha? Neredeler?!" Asil'i tuttuğum yakalarından sertçe iterek bıraktığımda yaraları yüzünden zar zor ayakta durabildi. "Neredeler?"

Yekta'nın arkadaşı Riyaz omzuma dokundu. Sert, tok bir sesle, "Sakin ol," dedi garip bir şekilde güven veren bir sesle. "Onlara güven-me ama bize güvenebilirsiniz. Devin ortalıkta değilse mutlaka Gri'nin yakınındadır. Buna güven. Onun ölmesine asla izin vermez."

Rüzgâr yanıma yaklaşıırken, "Riyaz haklı," dedi. "Bir haber ala-caksak mutlaka Devin'den alacağız. Onları kim alıyorduysa Devin'in varlığından haberdar olduğunu sanmıyorum. Devin doğru zamanda haber verecek bize."

Devin. O kadın. Tabii ya, beni öldürmek için herkesten çok can atan kadına sevgilimin canı için pekâlâ güvenebilirim. Evet, evet gü-venebilirim. Biliyorum, yanında yakınındaysa mutlaka koruyup kur-taracaktır onu. Yanında yakınındaysa ama ya değilse?

"Yekta'nın ölmesine izin vermez ama Amber'i de kurtarmaz," di-yerek öfkeyle araya girdi Giray. "Devin, Amber'i ölse kurtarmaz!"

Riyaz soğuk bakışlarını benden önce Giray'a çevirdi. "Pekâlâ, bu-nun için üzülecek ya da bunu yadırgayacak değiliz. Biz yalnızca işin Gri kısmıyla ilgileniyoruz. Amber'in cehennem azabını sonunda çeke-cek olması ne Devin'in ne de bizim umurumuzda."

Kimse aynı tarafta değil. Ama ben iki tarafın ortasındayım çare-siz. Yekta'yı kurtarmalıyım ve Hazar'ı da. İkisinden de vazgeçemem. İkisini de bırakamam. Yapamam bunu, birini kaybetme ihtimaline bile dayanmam.

Benim yüzümden değil mi?

Yine bir şekilde benim yüzümden?

Kimin işiyse bu benim yüzümden.

Onların canı yanıyorsa benim yüzümden.

Bu cehennem cehennemse benim yüzümden.

Şeytanları dizginleyemediysem benim yüzümden.

Ateşi söndürmek yerine daha da harladıysam benim yüzümden. Ama denedim, söndürmeyi denedim. Sönmedi ateş, ehlileşmedi şeytanlar. Cehennemde hayatta kalmanın bedeli ruhunu satmakla başlar. Önce ruhunu satarsın gerçek şeytana ve sonra kendinden geriye kalan her şeyi.

Sıra her şeylerime gelmişti işte.

Sıkıttığım dişlerim acıyla titriyordu. Kafam sanki bir kazandı, kayıyor, kayıyor ve kayınıyordu. Yanıyordum, alev alev. *Evet, soğuk denize girmemiz hataydı, Gri Hanım. Bak, hasta oldum bile. Belki de sen de olmuşsundur ama canını yakan başka şeyler vardır.*

Benim yüzümden.

Elim enseme uzandı. Onun ensesindeki damgaya uzanır gibi.

Hepsi benim yüzümden.

Kimsenin değilse bile Gri Hanım'ın başına gelen her şey benim yüzümden.

Bazen iyi bir adam olduğumu sanıyorum. Ne yazık. Hiçbir zaman iyi bir adam olmamıştım. Abimi öldürdüğümde o iyi adamı da öldürmüştüm. Neye uzansam küll oluyordu. Şeytan hem sağımda hem solumdaydı ve hep kandırıyordu beni. Bazen iyi bir adam olabileceğimle ve bazen bütün bunların benim suçum olmadığıyla ilgili ama öyleydi.

Hikâyedeki kötü adam.

Evet, küçükken okuduğum hikâyelerde bir de kötü adam olurdu. Hep nefret ederdim ondan ve şimdi o bendim.

Telefonuma bir mesaj düştü.

Gri Hanım'dan.

Bir konum.

Sarı Bölge'den.

Kırmızı Bölge'nin Öncüsü Amber'in adı, kendi kanıyla değil, onun için dökülen kanla yazılmıştır. Yüzlerce sadık adamı onun adına öldürür, onun yerine ölür. Amber'in zayıflığı da bu gücünden gelir. O, kalabalıkların koruduğu ama yalnız kaldığında nasıl savaşıacağını bilmeyen bir öncüdür.

BÖLÜM 34

Siyah Bölge Yancısı Gri

“Benim onun için senden daha değerli olduğumu biliyorsun, öyle değil mi?” diye mırıldandı Amber. Başcellat gideli bir saat kadar olmuştu ve Amber o gittiğinden beri bana Kunter için ne kadar değerli olduğundan bahsediyordu. Kendimi önemsiz hissetmem için elinden gelen ne varsa yapıyordu kısaca.

Onun benden değerli olduğunu biliyordum.

Bir şekilde, herkes için o benden daha değerliydi.

Bir numaraydı, buna ne şüpheliydi. Bunu henüz değiştiremediğimin farkındaydım.

“Eğer bu adam ciddiye öleceksin.”

Biliyorum.

“Nasıl öleceksin, bilmiyorum ama acıması olmayacağı kesin.”

Farkındayım.

“Kıvanç çok üzülecek,” diye hayıflandığında sonunda bakışlarını ona çevirme ihtiyacı hissedebilmişim. Kardeşine değer verdiğini o mavi gözlerinde görmek istiyordum. Kunter gerçekten onu seçecekse en azından Amber biraz olsun ondan bir türlü vazgeçemeyen kardeşini sevsin.

“Onu seviyorsun, değil mi?” diye sordum düz görünen ama merak dolu bir sesle. “Nefret etsen de seviyorsun. Onu hiç gerçekten öldürmek istemedin.”

“İstedim,” dedi net, tok bir sesle. “Biliyorum, yalan söylemek kolay olurdu ama zaten öleceksen ne önemi var, değil mi? Ölsün istedim. Ölürsen onun gözlerine bakıştımda aruk abimin ölümünü

görmeyecektim, annemi görmeyecektim, güzel zamanlarımızı görmeyecektim, eski beni görmeyecektim."

"Yalnızca seni korumak istedi."

"Biliyorum." Gözlerine değil, tavana bakıyordu. "Bu yüzden nefret ediyordun ondan. Benim uğruma öldü abim. Benim uğruma katil oldu kardeşim. Benim uğruma dağıldı ailem."

"Kendini suçlamak, Kunter'i suçlamaktan daha zor geldi yani."

"Ben affettirdim abimi ama Kunter onu öldürdü. Öldürmeyi seçti."

"Sadece kendi canını kurtarmaya çalışıyordu."

"Bu bir yalan. O gece sadece abimi değil, kendini de ve beni de öldürdü Kıvanç. Abimi öldürdü ama bizler de düştük cehenneme. Kim ister ki cehennem? Süylesene sen, seni cehenneme düşürecek mehtanet eder miydin?"

"Etmezdim sanırım ama eğer kardeşimse ve tek niyeti benim iyiliğimse düşünürdüm. Abimi affetmeyi düşündüğümü gibi onu affetmeyi de düşünürdüm. Abinin kötü niyetini affetmeyi düşüncehaliyorken kardeşinin iyi niyetini hor görmem saçmalık."

"Beni dünyada bir başıma bıraktı." Sonunda gözlerini gözlerine indirebildi. "Okuyordu o, doktor olacaktı. Önündeki engeldim ben onun. Annem öldüğünde ikimize bakabilmek için okuluna gidemiyordu. Bense yas tutuyordum. Kime ve neye, bilinmez. Belki de geçip giden gençliğime, beni yeterince sevmeyen anneme, başarısızlığımıza." Güldü. Bu ruhsuz ve ürpertiçi bir gülüçüktü. "Yoldan çıkmış abimle ikili olmayı seçtiğim için beni suçlayamazsın, Gri. Böylece atkenin zeki, akıllı ve iyi tek çocuğu başarılı ve güzel bir hayat sürebilecekti. Ondak uzakta olduğumda onun sorumluluğu olmayacaktım. Biliyordum ki annem..." Yeniden tavana baktı ama sanki orada gökyüzünü gördü. "...bizi izliyordu ve biricik oğlunun hayatını kararttığı için benden yine nefret ediyordu." Gözlerini gözlerine indirdi. "Girmeyi seçtiğim ve kendi yolumu bulmayı denediğim için suçla suçlayacaksın. Pekâlâ, iyi ve temiz bir yol değildi ama en azından..." Ellerini kaldırdı ve bileklerindeki mücevherleri salladı. "...mücevherlerim vardı. Aç değildim açıkta değildim. Bu cehennemden daha iyi bir yerdedim." Eli karnına gitti. "Hem orada kaybetmezdim de onları."

"Bunun için de Kunter'i suçluyorsun."

"Evet çünkü bu cehenneme onun yüzünden düştüm ve onun yüzünden Gri'ye ayık oldum, hamile kaldım ve kaybettim onları. Bütün bunları yaşamamın sebebi Kunter'di ve hep o olacak. Başımın ağrıması sebebi o olacak. Dünya yansa bunun suçunu yine o olacak. Ben onu bıraktım, Gri. Onu bırakarak ona iyilik yaptım ama o benim iyiliğimi suistimal etti. Kafanda kurduğun teoride ya da Kunter'den dinlediğin ne varsa onlarda şeytan ben olabileirim ama benim hikâyemde şeytan Kunter."

Amber'in bakış açısı hembaykaydı. Onu bu açıdan nasıl anlayabiliyordum ki? Bana bunları anlatman bile mucizelerdi aklında. Belki ki öleceğime yüreğinden inanıyordu.

"Buradan çıkmamız gerek," dedimi ve bir nefesle arafa kaldım. Gırtlığe kadar durmuştum, beklemiş ve dinleyip öğrenmişim ama artık durmanın bir manası yoktu.

Kunter bir seçim yapmak zorunda kalmamalıydı.

Seçimi ne olursa olsun.

Başcellat'ın oynayacak bir hanesi kalmamalıydı. Amber'le buradan kurtulursak kalmayacaktı çünkü. İki tayı vardı ve onlar da bızdık. Üzerimize oynamasına izin veremeyecektim. Ve eminim yalan söylüyordu. Başka planları da vardı. Belki de ne Kunter'in seçtiği kişi ne seçmediği kişi ne de Kunter çıkabilecekti buradan. Hiçbirimiz yaşamayacaktık. Kunter'i tuzaga çekecekti yalnızca. İsmisiler'i nasıl öldürdüğünü düşününce eminim aklında yeni bir tuzakla salıncı da vardı o ruh hastasının.

Kunter'i kesinlikle sağ bırakmayacaktı.

Onun en büyük sahnesi, Kunter'le sahlanırdı ancak. Bu manşet hepsini düşünmüş olmalıydı. Seçim yalnızca sahnenin bir parçasıydı. Drama boyanıyordu ve sahnede görmek istediği buydu. Bu yüzden Kunter'den seçim yapmamı isteyecekti ama bu bir kurtuluş olmayacaktı.

Amber ellerini isyankâr bir tavırla iki yana açtı. "Nasıl? Mirza burada olsaydı keşke. Duvarı yumruklayarak kırabilirdik ama şimdiye kadar girerdim."

"Ben de girerdim ama Mirza burada değil." Kapıya yaklaştım ve parmaklıklara tutundum, yüzümü yasladım ve burukluktan görmeye çalıştım. Koridorun cila ıplakları arada ciyandana da vardı ama

ileriye parmaklıklar yüzünden göremiyordum. Sadece sesleri dinleyebildim.

Henüz hiçbir şey yememiş, su bile içmemiştik. Kunter seçim yapana kadar ikimizi de hayatta tutmak istediklerine göre elbette en azından su getireceklerdi. Parmaklıklar sık ve dardı. Suyu oradan veremezlerdi. Kapıyı elbette açacaklardı.

Kapıdan uzaklaşıp Amber'e döndüm. İlk andan beri sivri topuklu botlarını ayağından çıkarmamıştı. Müthiş bir dayanıklılıktı. Ben olsam ilk birkaç saatten sonra çıplak ayakla devam ederdim hayatıma.

Devin'den aldığım bıçaklar üzerimde değildi, almışlardı. "Biri silaha ihtiyacımız var," dedim ona iyice yaklaşım fısıltıyla. Bizi duymalarını istemiyordum. "Bu odada hiçbir şey yok ama..." Ayakkabılarına göz ucuyla baktım. "Çok sivri."

Ayaklarını hızlıca kendine doğru çekti. "Ne kadar pahalı olduklarından haberin var mı senin? Bunlar *limited edition*. İnsan kanıyla ıslanamayacak kadar değerli."

Gözlerim karardı ama öfkeden değil, açlık ve susuzluktan. Bir an için Amber'in ondan dünyayı istemişim gibi şekillenen suratı bulandı, karardı ve yok oldu ama kısa sürede düzeldi.

"*Limited edition* botlarınla ölürsün o hâlde." Uzanıp botunun birini tuttum. "Ver şunu, senin mızımızlanmalarınla uğraşacak durumda değilim."

O botunu tutuyordu, ben almak için çekiyordum. İlk pes eden o olduğunda elimde kalan botla birlikte kalçanın üzerine, geriye doğru sertçe düştüm. Kuruyan dudaklarımın arasından, kuru boğazımdan kopan bir inlemeyle botu bir zafer kazanmış gibi havaya kaldırdım ve *şılık*, diye mırıldandım kendi kendime.

Doğrulup Amber'e ters ters baktım bir süre. Köşesine sinmiş, diğer botuna sıkıca sarılmıştı. Sahiden elimde kalacaktı. İnsan *lüks*, eşyalara bu kadar düşkün olur muydu yahu? Eşya canından daha kıymetliydi sanki. Kunter'le ayakkabı arasında seçim yapmasını isteyen botunu seçendi şüphesiz.

Elimi uzattım ona. "Ve diğer tekini de."

"Biri yeter sana, ikisini de kirletme."

Dizlerimin üzerindeki ona doğru uzanıp, "O hâlde saçlarını yolağım ki adamı boğacak bir şeylerim olsun elimde." dedi.

uzattığım elime vurdu. "Rahat bırak beni ya, verdim işte botun tekini. Canımı mı istiyorsun anlamadım ki. Azla yetinmeyi öğren biraz."

"Bunu bana sen mi söylüyorsun?"

"Evet." Kaşları havalandı. "Kaliteli şeyler tercih ediyorum yalnızca."

"O zaman kalk ve o kaliteli botu kıcını kurtarmak için kullan. Buradan ikimizi tek başıma çıkaramam. Gerekirse yalnız bile çıkarım o yüzden..."

"O yüzden yardım edeceğim elbette. Elimize fırsat geçerse. Ama ne bekliyorsun ki? Biri gelse biz onu indirirken sesini duyan kim bilir kaç tanesi olur."

"O yüzden sessiz ve hızlı halledeceğiz."

"Nasıl?" diye sorduğunda henüz ona ne yapacağımızı anlatamadan kapının kilidi döndü. Fısıltılarımız hemen son buldu. Başımı kapıya doğru çevirdiğimde oldukça rahat bir şekilde, silahsız iki kadının itese de onu deviremeyeceği öz güveniyle içeri adımladı genç adam. Yüzünde maske ve elinde demir bir tepsi vardı. Tepsiyi, birkaç adım attığı eşikten içeriye itmek için eğildi. Bize bakıyor muydu, emin değildim. Maskeden onunla ilgili hiçbir şeyi çözemiyordum ama hızlıca bayılması gerektiğini biliyordum.

"Afiyet olsun, hanımlar." Tepsiyi yere koydu. "Bu ikinizden birinin son yemeği." Güldü ve ellerini geri çekmek için hazırlandı. "Keyfini çıkarın."

Elleri mi boynu mu? Onu yaralayacak mıyım, öldürecek miyim? Başkası öldürmeyi tercih ederdi ama tercih edemem bunu. Zorunda kalmalıyım bunun için. Elleri. Evet. Borun sivri ucuyla elini ezeceğim. Sert ve hızlı olacağım. Sonra tepsiyi kapıp suratına geçireceğim. Ardından umarım yere yığıldığında kafasını birkaç kez yere çarpmak...

Sadece bir saniye kadar sürmüştü. Amber saçını tutan taşlı, süslü tokayı tek hamlede uzanıp çıkardığında saçları yüzüne döküldü. Bu bir Çin taraklı tokaydı fakat onunki biraz farklıydı. Az önce saçının ufak bir kısmını arkada tutmasını sağlıyordu fakat demir uçlarındaki oval uçlu eklentiye tek hamlede çıkardığında toka zarif ama ölümcül bir bıçak oldu ve Amber onu adamın açıkta kalan boynuna sapladı.

Amber bunu birkaç kez tekrarladığında adamın elini savuracak kadar bile vakti olmamıştı. Boğazı delik deşik oldu ve her delikten su gibi fışkıran sıcak kan yüzüme sıçradı. Her seferinde.

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırabilecek kadar vakit buldum ben de. Adam boynundan kan bulaşırken boğazını tuttu ve derin yığıldı. Tepsi onun altında kaldı. Sessiz birkaç inlemeden sonra sesleri, bedeni sessizleşti.

Sertçe yutkunmayı denedim ama yapamadım. Başımı hafifçe çevirip buz kesmiş ifademle ona baktım. Tokasındaki kano adamın üstüne silinip, bıçakları kendisini kesmesin diye o uçları oval ve onu tamamen bir tokaya dönüştüren eklentiye takmıştı. Öncelikle kıymetli çeyşeydi, az önce öldürdüğü adamı değil.

Tokasını yüzünde beliren iğrenç ifadesiyle yeniden sağına takarken ürperdi ve bedeni titredi. "İğrenmiş." Yüzünü buruşturdu ve bir an için öğürdü ama hemen toparlardı. "Şu his..." Elini açıp kapattı, parmaklarını hareket ettirdi. "...korkunç." Elini üzerine silmeye başladı. "Bıçağın ete saplanma hissi... mide bulandırıcı. Delikler ve kan... ıy." Yeniden titredi ve bu kez kendini tutamadı, duvarın kenarına kusmak için hızlıca arkasına döndü. "İğrenç," dedi tükürüşten. "Bunu Kunter nasıl... Nasıl yapıyormuş bunca zaman?"

"İlk defa birini öldürüyormuş gibi davranma," dedim dişlerimin üzerinden kalkarken. "Onu bayıltıcağık, neden öldürdün?"

"Çünkü bayıltamazdık, ses çıkardı ve duyarlardı bizi." Ağtım elinin tersiyle silerken duvar kenarında bana döndü. "Ayrıca evet, bu ilkti." Buz gibi bakışları inanılmaz donuktu. "Şimdiye kadar benim yerime halleden yüzlerce vardı. Bunlara Kunter de dâhil. Şimdiye mecburdum çünkü sen asla yapmazdın. Son çare olduğumu düşünmeden asla."

"Son çare olmalıydı çünkü."

"Benim için son çareydi." Kapiya doğru adımladı. "Gidelim, fazla vaktimiz yok. Bu adamın birkaç dakika içerisinde geri dönmelerini bekleyecekler."

Kapıdan çıkıp sağına soluna baktı ve ardından durup bana döndü. Eliyle gelmemi işaret ediyordu. Belki de bu doğuştan gelen bir şeydi. Ben ilk kez birini öldürdüğümde bu son çaremdi ve hâlâ kabuslarımda onu görüyordum. Ellerime baktığımda kan, kulaklarımda bıçağın Doğa'nın göğsüne girdiği ânın sesi. Ölümün sesi. Amber'inse yalnızca midesi bulanmıştı ama şimdi donuk bakışlarında hiçbir vicdani ya da insani belirti yoktu.

bu nefesi güçlükle bırakıp toparlardım. Hızla adamın vuruşu onun üzerinde herhangi bir silah olup olmadığına karar vermem için bacak bulduğumda biraz olmasın rahatsızlanırdım. En azından savunabileceğim düğün bir silahım vardı orda.

Amber'in peşinden hücreden çıktığımda elindeki kano ona seslendi. "Al sana şimdiki giyme, çok ses çıkartır."

Sessizce emriyi alırken boynunu yüzünde bir gırtlama sesiyle dinledim. "İşin parçası cinayet işlemeye değdi."

Ona gözlerimi devirerek korku ile sığırın silmesi baktım. Kanlı dar, tavanı alçaktı. Duvar boyunca uzanan bir kapıların her biri demirdendi, ortasında yalnızca küçük, parmaklıklar bir çit vardı. Yukarı çıkan merdiven korkutucu midedeydi.

Havalandırma çoktandır tıkanmış olmalıydı çünkü her şeyi boğucu gibi ağırdı. Koridorun sonundaki duvarın demirden bir kapı bir çeşit nabız gibi yankılanarak ulaşıyordu kulaklarıma.

Sessiz adımlarla, önünden geçtiğimiz hücrelerde kimse olmadığını emin olarak yukarı çıkan raç basamaklara ulaşıp, basamakların kenarları nemden yeşillenmişti. Hiçbir ses dışarıya çıkmıyordu. Ne yukarıdan ne de dışarıdan. Oldukça serindi. Bu da hane içindeki sıcaklık arasında o kadar da kolay duyulmadığını düşündürdü. Bu serinlik bir açıdan kolaylaştırırdı ama onları duymak zorunlu olarak için bir açıdan da kötüydü aynı zamanda.

Basamaklardan yukarı baktım. "Sence hangi bölgedeyiz?"

"Kırmızı değil," dedi arkamda beklerken. "Siyah olan Kunter çıkartan bulmuştu bizi." Yüzünü buruşturdu. "Neden bilbiliriz. Gri" diye homurdandı. "Cehennemle unutulmuş bir köpürdüyse işi."

"Başlatma şimdi Gri'ne," diye söylenerek ilki basamağı çıktım. Hemen kolumdan yakaladı. Ona dönerken sarımsımsı bir ışıkta. "Ne olur ne olmaz, beni bırakıp gidebilirsin," dedi. "Emnim benzerim hızlı koşuyorsundur. Onca Siyah'tan, başka neyi kurtulabilirsin?"

Kolumu kurtardım. "Rahatsız ediciyim, Kırmızı."

Kolumu yeniden tuttu. "Kardeşime işkân ama beni rahatsız edici buluyorsun. Biz birbirimizle çok benzeriz."

Sessiz bir iç çekikle onunla uğraşmayı bıraktım ve bir sonraki basamağa adımladım. Akıllı hâlde sonuza dek aynı Kunter gibi bana söyleyecek bir laf bulacaktı ve buradan ancak cesaretle çıkacaktı.

Basamakları sessiz ve hızlı adımlarla tırmandım. Çıktığımız katta aynı geldiğimiz katta olduğu gibi hücreler vardı ve hiç ses yoktu. Hücreler zemin katta olamazdı. Hücre görmeyene dek yukarı tırmanmalıydık. Görünmeden. Kimseyle karşılaşmadan. Biriyile karşılaşacak olursak şüphesiz yakalanırdık.

Bir kat daha çıktığımızda aşağı katların aynısı bir koridor sağda uzanıyordu fakat bu kez bir şey farklıydı. Ses vardı. Sağdan, hücrelerden birinden ses geliyordu. Kaba ve gür erkek sesleri. Gülüyorlar, birbirine karışan seslerle konuşuyorlardı.

Amber kafasını yanımdan uzattı. "Kart oynuyorlar."

"Nereden anladın?"

"Duyularım keskindir ve hatırladığım kadarıyla meydanda da yak yediğinde bir kulağının duyma yetisi azalmıştı," diye fısıldayarak açıkladı.

Doğruydu, bunu bazen tamamen unutuyordum.

Kapılara dikkatlice baktığımda hepsinin kapalı olduğunu gördüm ve anahtarlar üzerindeydi. Yani hücrelerden birindeydiler, kapı kapalıydı ve anahtar dışarıdaydı.

"Burada bekle ve merdiveni gözle," diye fısıldayıp koridora doğru adımladım. Bir an için kolumu bırakmayacağını sandım ama adamlara yaklaşacağını anladığından olsa gerek hızlıca bıraktı ve "Yakalansan seni bırakır giderim," diye söylendi.

Görmese de gözlerimi devirip basık koridorda ilerledim. Sesler koridorun sonuna doğru, beşinci kapıdan geliyordu. Kapının bemen yanında durup anahtara uzandım ve ben tam bunu yaparken kapının içeriden açılmaması için dualar ettim.

Kalp atışlarını duyabiliyorlardı. Sesimi çıkmıyordu, nefesimi bile tutmuştum ama kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki bunu duyabiliyordu.

Kilidi döndürdüm.

Klik.

Gür kahkahaları ve sesleri bunu kolayca bastırmış olsa gerek hiç ara vermeden oynamaya devam ettiler. Sırtımdan akıp giden terler bluzuma yapışmıştı. Alnımda biriken ter damlacıklarını ise şaklatımdan akıp gitmeden önce elimin tersiyle hızlıca sildim. Kalbim için durmuş olabiliirdi.

Geri dönmeden önce parmaklıklardan içeri bakıp bakmamak arasında kaldım. Kaç kişiydiler ve Başcellat içeride miydi? Bunu öğrenemeliydim ama görünme riskini alamazdım. Beş farklı kişinin sesini saymıştım ama konuşmayan birileri de olabiliirdi içlerinde.

Risk almadan devam ettim. Amber bana merdivenin başından gelmem için işaret ediyordu. Sessiz adımlarla yanına geri dönerken önünden geçtiğim hücrelerden içeri baktım. İkisinin içinde uyuyan üç kişi gördüm. Kalbim bu noktada durmadığı ve içlerinden biri ayakta olmadığı için şanslı sayılırdım. Uyurken dahi maskelerini takıyorlardı. Yani umarım ki uyuyorlardı, aksi hâlde beni görmeleri kaçınılmazdı.

İki kapıyı da kilitleyip öyle döndüm Amber'in yanına. Epey kalabalıklardı ve bu daha gördüklerimdi. Üst katta kim bilir kaç kişiydiler. Peki ya çıkış kapısında? Birileri mutlaka nöbet tutuyordu. Aksi hâlde bu adamlar bu kadar rahat olamazlardı. Ve birileri kesinlikle birazdan Amber'in öldürdüğü adamı kontrol etmek için aşağıya gelecekti.

"Önden sen çık," dedi Amber ve beni sırtımdan itti. "Ben öncüyüm, bir şey olursa diye bana siper olmalısın."

Sabır dolu bir iç çektim. "Seni kendi ellerimle öldürmeden önce o çeneni kapat."

"Kunter olsaydı beni ikiletmezdi."

"Kardeşin değil, sevgilisiyim."

"İkizim olsaydın seni anne karnında öldürürdüm."

"Konuşmaya devam edersen ben seni hücrelerden birinde bulup öldüreceğim yemin ederim."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve sustu. Güzel, bazen öyle düşüncelerimi dinliyordu. Bazen.

Bir üst katta daha çıktığımızda bu kez zemin katta olduğumuzu emindim çünkü remiz ve soğuk hava açık bir pencere ya da kapıdan doğrudan yüzüme çarpmıştı. Hatta öyle ki dışarıda fırtına olduğundan bile emindim. Zeminin döven yağmurun sesini duyabiliyordum ve zemin katta uçan kâğıtları. Gıcırdayan bir şey vardı. Pencere ya da kapı. Sadece bu kadarını anlayabiliyordum. Biri var mıydı? Duyamıyordum.

Başımı dışarıya uzatıp etrafa bakacakken Amber kolumdan yakaladı. Ona döndüğünde inanılmaz hızlı bir sesle. "Ayakkabılarını"

bana ver," dedi. "Bu topuklularla yeterince hızlı koşamam. Üstelik yağmur yağıyor."

Onu öldürmek iyi fikirdi. Tek başıma daha hızlı koşardım.

Sert bakışlarını yüzüne dikerek cevap verme tenezzülünde bulunmadığımda yumuşak bir ifadeyle, "Lütfen," diye ekledi.

Kolumu kurtardım. "Canın benim canımdan kıymetli değil."

Alışmıştı canının herkesin canından kıymetli olmasına. Fakat şimdi şartlar eşitti ve onun için kendimi feda etmeyecektim.

Önüme dönüp başımı hafifçe dışarıya uzattım. Çok çok hafifçe. Ve orada Başcellat'ı gördüm. Benden en uzak köşede, bir masanın başındaydı. Burada masalar, bölmeler ve kitaplıklarla dolaplar vardı. Eski bir karakoldu burası, hücrelerden o kadarını anlamıştım. Zemin katta gördüklerim de bu düşüncemi netleştirmişti.

Yarım bir duvar vardı Başcellat'ın bulunduğu tarafla aramda. Fakat bu duvar Başcellat'ın olduğumuz yeri görüşünü kapatmıyordu. Muhtemelen kapı bu duvarın arkasındaydı. Açık pencere ise duvarın bizim olduğumuz tarafındaydı. O duvara ulaşabilirsem Başcellat beni oradan göremezdi ve pencereden çıkardım.

Geri çekildim hızlıca. "Orada."

"Kim?"

"Başcellat."

"Başka biri var mı?"

"Sanırım birkaç kişi daha gördüm ama tam bakamadım." Bir nefesi güçlükle bırakırken Amber'e döndüm. "Kitaplıklar ve bölmeler var. Saklanarak ilerleyebiliriz. Yakında bir pencere açık. Kapıdan çıkabileceğimizi sanmıyorum ama pencereden çıkabiliriz."

"Tamam, acele et. Aşağıdan bir ses duydum sanırım."

"Ses mi?" Başını hızlıca salladı. "Sanırım kapıyı açmaya çalışıyorlar."

Hızlıca yeniden başımı dışarı uzattım. Başcellat bir döner sandalyede oturuyordu ve bu kez masaya arkasını dönmüştü. Bu, bana da arkası dönük demekti. Yakınlarındaki bir masanın başında biri daha vardı ama önüne düşmüş başıklarını temizliyordu, bu tarafa bakmıyordu.

Arkasına saklanabileceğim ilk şey bir kitaplıktı. Bir boşuk arıyordum. Onun hemen dibinde ise bölme dört masa vardı. Masaların altı boşa. Tezhi sandalyeler etrafında dağınık bir şekilde

duruyordu. Etraf kâğıt ve çöp doluydu. Kitaplıktaki kitaplar yerlere saçılmıştı. Kırık eski bilgisayar parçaları masaların üzerinde, yerlerdeydi.

Önce kitaplığın arkasına geçip ardından masalara ulaşırsak...

Hızlıca öne atıldım ve dört adımda kendimi kitaplığın arkasına attım. Sırtımı duvara verdiğimde Amber tam karşımda, merdivenin başındaydı. Gözleri kocaman açılmıştı. Donup kalmış gibi görünüyordu.

Ona elimi salladım. Konuşamazdım ama gelmeliydi. Vaktimiz yoktu. Birazdan Amber'in duyduğu sesleri onlar da duyacaklardı.

Amber başını güçlükle dışarı uzattı, Başcellat'ın olduğu tarafa baktı ve hemen geri çekildi. Başını iki yana sallamaya başladı. Dudak hareketleriyle bana bunu yapamayacağını söylüyordu ve... kamını tutuyordu.

Ona neyin cesaret vereceğini biliyordum.

Egildim ve Başcellat'ın henüz bu tarafa dönmediğinden emin olarak masalara doğru emekleyerek ilerledim. Bir masanın altına kendimi attığımda hâlâ Amber'i görebiliyordum.

Onu ancak benim gidecek olma ihtimalim harekete geçirdi.

Onun korkuyla inileşen gözlerine beklentiyle bakarken kaşlarını kaldırdığımda sertçe yutkundu ve hiç düşünmeden, dışarı bakmadan kendini bir anda kitaplığın arkasına attı. Ve sonra hızlıca yanıma emekledi, sırtını masanın diğer ucunda tahtaya yasladı.

Beyaz tenliydi, zaten soluk görünüyordu ama şimdi bütün rengi gitmişti. Nefeslerini kontrol edemediğinde elini ağzının üzerine bastırması gerekmişti. Ve sanırım gözleri dolmuştu, ağlayacak duruma gelmişti fakat ağlamamıştı, tutmuştu kendini.

Aşağıdan bir gürültü koptuğunda Amber'le aynı anda gözlerimiz büyüdü. İşte bunu kesinlikle duymuşlardı. Şiddetli yağmurun sesi bile bunu bastıramazdı.

Bir hareketlenme oldu içeride. Ayaklandılar, merdivene doğru harekete geçtiler. Kalbim işte şimdi duracaktı. Merdivenin başında durup geri bakacak olurlarsa bizi burada görürlerdi. Masaların pencere tarafına geçmeliydik.

Amber'in elinden yakaladım ve onu çektim. Hızlıca ve sessizce masanın altından çıkıp o tarafa emekledim. Koşan adamların sesini

duydum. Çok yakınımızdan, gürültüyle geçip giderlerken Amber yanımdaki yerini aldı. Basamakları koşarak iniyorlardı.

Kalkmalı, etrafı kontrol etmeliydim. Saniyelerle yarışıyoruz, acele etmeli ve düşünmeye çok vakit ayırmamalıydık. En fazla üç saniye.

Bir.

İki.

Üç.

Üç kadar sayıp başımı masanın üzerinden uzattım.

Başcellat'la bakışlarımız kesişti.

Soğuk, ruhsuz bakışları kalkar kalkmaz doğrudan üzerime dönmüştü. Masasından çok uzaklaşmamıştı ama görüş açılarıydım. Ayaktaydı, aşağıdan gelecek haberi bekliyor gibi.

Bakışlarım bir saniye içinde sağa ve sola kaydı.

Başka kimse yok.

Amber'i tuttuğum elinden yukarı çekerken, "Pencereye koş," dedim hiddetle. "Çabuk." Gözlerimi bir an olsun Başcellat'tan ayırmadım. "Acele et."

Başcellat sıkıdığı çenesini sonunda serbest bırakırken bize doğru adımladı. "Daha işimiz var," dedi kan donduran bir sesle. "Gitmek için acele etmeyin."

Amber'in açık pencereye çıktığını duydum ama dönüp bakmadım. Başcellat üzerime bir adım attığında ben de geriye bir adım attım. "Siktir git."

Dişlerini sıkı. "Kaba olma."

Yeniden, "Siktir git," dediğinde burnundan soludu fakat yine fazla minik yapmadı. Hâlâ adamlarına seslenmemişti. Yapabilirdi ama yapmamıştı. Neden? Oyalayacaktı çünkü. O kadar vakti olmadığını o da biliyordu. Çıkışa birkaç adımımız kalmıştı.

Bir adım daha yaklaştığında masadaki kırık dökük bilgisayar ekranına iki el sarıldım ve kaldırıp ona fırlattım. Henüz ekran havada uçarken arkamı döndüm ve pencereye koştum. Ekran duvara ya da yere çarpıp daha da minik parçalara ayrılırken Amber aşağı atladı. Ben hemen arkasından pencereye çıktım ve arkama baktım.

Başcellat masalara yerleştiğinde Amber'in öldürdüğü adamdan aldığı bıçaklardan birini hiç düşünmeden üzerine yolladım. Bıçağı göğsüne ilk kez bakışları büyüdü, kendini geriye döndü.

Yüzünde bir kesik açıp arkasına uçtu. Başcellat sırtüstü yere düştü, pencereden aşağı atladım.

Amber, "Sarı Bölge," dedi bir küfrün ardından. "Kahretsin, Sarı Bölge'deyiz!"

Sarı Bölge.

Yasaklı Bölge.

Öncüsü, yancısı ve bir halkı olmayan ıssız bölge.

Sanırım stresten kusacağım.

Bu kez beni elimden tutup çeken Amber'di. Ne tarafa gideceğimizi biliyor gibi sol çaprazda kalan sokağa doğru dönmüştü. Hızlıca yağmurun altında ilerleyip o sokağa daldık ve eski karakolun görüş açısından çıktık ama bu kurtulduk demek değildi.

Şiddetli yağmur, gökyüzünü gri bir perde gibi kaplamıştı. Can havliyle koşuyorduk. Adımlarımın sesi ıslanmış taş zeminde yankılanıyordu ve soluklarım yağmurla karışarak buhar olup havaya karışıyordu. Kıyafetim kısa sürede suya bulanmış, saçlarım alnıma ve boynuma yapışmıştı. Şimdi korkunun, kararlılığın ve tükenmişliğin aynı anda vücut bulmuş hâliydim. Çaresiz hissediyordum ama aynı zamanda buradan çıkmak için her zamankinden daha kararlıydım. Yapacaktım, başaracaktım. Kunter bir seçim yapmayacaktım. Bir kere daha Başcellat'ın sahnesine çıkmayacaktım. Bunu burada bitirecektim.

"Meydana çok uzagız," dedi Amber sık nefeslerinin arasından başka bir sokağa dalarlarken. "Sarı Bölge'nin meydana en uzak tarafındayız."

"Buraya daha önce geldin mi?"

"Evet, Kırmızı Bölge için kuyunun bu tarafı mı yoksa karşı tarafı mı daha iyi anlamak için biraz gezmiştim. Hatırladığım kadarıyla meydana bu tarafta."

Küçük bir meydana çıkardı bizi ve ardından karşıda kalan başka bir sokağa daldık. Her nefeste dönüp omzumun üzerinden arkama bakıyordum. Başcellat'ı gördüğüm an, yakalandığımız andı. Peşimize tek mi takılmıştı yoksa adamlarını mı beklemişti, bilmiyordum. En azından onlara haber vererek vakit kaybettiğini umuyordum.

Nefesim göğsümü parçalıyor gibiydi. Amber yanımdaydı ama sanki artık adımlarında bir dengesizlik vardı. Her dönüşte kayıyor,

sonra toparlanıp yeniden hızlanıyordu. Onu devam et, diye hissettim. Üçüncü seferde sesimi yağmurun uğultusunda boğdum.

Beş sokaklardan geçtik. Bir köşede devrilmiş, iki beş çöp kutusu için durmadı, inleyerek ve hızını biraz düşürerek koşmaya devam etti. Soluk soluğa, hangi sokagın artık nereye çıktığını bilmeden, sadece içgüdüyle yön değiştiriyorduk. Bazen sağa, bazen sola... her adım bir kumar gibiydi.

İlimizi kaybettirmiş olabilir miydik?

Amber bir an için durup titrek birkaç nefesi artı anda her iki ellerini yanından geçtiğimiz binanın duvarına yadaya. "Ayıpın," dedi ağlamaklı bir sesle. "Bir şey... ayakta bir şey var."

Son anda durmuş, ayaklarını sokagın sonunda zeminde kaymış. Neredeyse doğrudan yere yuvarlanıyordum. Bir nefesle yanına koştu, elinden yakaladım ve onu duvar kenarından çektim. "Dayan." Sadece sonuna sürükledim. "Birkaç sokak daha."

Onu peşimden çekmemeye izin verdim ama bu kısa anda bakışların ayakta kaymıştı. Kanıyordu sağ ayağı. Fakat bu Amber'i de beni de durdurmuştu. Birkaç sokak sonra ikimiz de müthiş bir hızla koşarken Amber'in bir sonraki adımı, dik duran bir cam parçasının önüne isabet etti. Adımını attı, camı ayağına girdi ve Amber başından kopan çığlıkla öne doğru savruldu.

Onu düşer düşmez kolundan yakalayıp yukarı çekmek istedim ama bu kez kalkamadı. Sıkıca tuttuğu topukluları bir kenara fırlatmış, camı batan ayağına uzanmıştı. İniltiyle bir çığlıkla dudaklarının arasından durmadan dökülüyordu.

Onu kaldırmak yerine elimi ağzının üzerine kapattım. "Sesim al tamamı."

Arkamıza baktım, kimse görünmüyordu. Ayağına uzandım ve camın ne kadar derine girdiğine baktım. Orta büyüklükte bir camdı, yarısı ayağının ortasından içeri girmişti. Camı çıkarmadan üzerine basarsa cam diğer taraftan çıkardı. Böyle koşamazdı da.

Bir çözüm bulmak için hızlıca etrafıma bakındığımda tam karşındaki yeşil kapıya değdi gözlerim. İki katlı, zeytin yeşili ahşap bir evdi. Bu sokaktaki beş evden birisiydi. En yakınımızda o vardı.

Amber'i kolundan yakalayıp yukarı çekerken yakınımızdaki binaya uzandım. Bir ayakkabısını yerden alıp Amber'i kendime yakaladım.

Üstere bota uzandım çabucak. Amber kurtulmadan ilk ayağının üzerine atlayarak ayak uydurmaya çalışıyordu bana. İki bota da geride bırakmamaya adına aldıklarımdan sonra Amber'i yeşil ahşap eve sürükledim.

Kimse yaşamıyordu burada. Bu yüzden kapıları kilitli de olmamıştı. Tahminim doğru da çıkmıştı. Kapı açık ve anahtar içerideydi. Amber'i kapının girişindeki kırmızı, teli köşgen üzerine bırakıp hızlıca kapıyı kilitledim. Nefes nefese alımı kapıya dayayıp güdükte yağmurun izlerini temizlemek için duvar temizleyiciye başladım. Akı hâle kaçaramız yoktu, burada kapana kısılmıştık.

Sessizlik, yeşil evin kış ve toz kaplı her yanına sindi. Amber'in ilk nefesleri dahi bu sessizliğin baskısına dayanamadı ve kesildi. Şiddetli yağmur, duvarları ve pencereleri döerken zaman sanki yavaşlamıştı. Birkaç dakika sonra kapının önünden ayak sesleri yükseldi. Evin içinden sükut bir gölge geçip gitti.

Bizi arıyorlardı.

Her yerde.

Dağılarak.

Bir süre sonra, başka hiçbir ses duyulmadığında Amber sayılı ve tiz bir sesle, "Gittiler sanırım," dedi gıcıkla. "Lütfen... camı çıkartabilir misin?" Alnımı sonunda yeşil kapıdan ayırıp ona döndüğümde ağlamaktan gözlerinin kıpkırmızı kenkirdiğini gördüm. Islak saçları dağılmış, yüzünün bir kısmını örtmüştü. "Tek başıma yapamıyorum."

Ayağından koyu kahverengi ahşap zemine akan kan, ayağının altında bir kan gölü oluşturmuştu. Amber'in heri benzi armıştı, nefes almakta bile bazı anlarda güçlük çekiyordu. Durmadan titriyordu fakat yine de ses çıkarmamaya özen gösteriyordu.

Kapıdan birkaç adım uzaklaştım. "Tamam, temiz bir bez bulana kadar bekle. Biraz da su. Belki varacak bir şeyler ve ilaç." Elimi havada savurdum. "Kanı bir şekilde durdurmalıyız."

Amber'i orada bırakıp evin geniş holüne adımladım. Sağda kalan kapıyı açıp içeri girdiğimde evin içine bir gıcırta ses geldi. Burada bir mutfaktı ve az önce bir farenin sağdaki bir dolabın altına koşarak girdiğine yemin edebilirdim ama kanılayamazdım.

Önce toz kaplı tezgâha ilerleyip lavabonun önünde durdum. Parla kaplanmış musluğu çevirirken her milimde gıcırdayan bir inilti

yükseldi. Önce derinlerden gelen bir *gluk* sesi duyuldu, ardından paslı, bulanık su fişkırdı.

Su temiz akana kadar musluğu açık bıraktım, temiz bir bez aramaya koyuldum. Evin mutfak dolapları da aynı evin dışı gibi yeşildi. Gıcırdayan dolap kapaklarını açıp kaparken hızlıydım. Pek eşya yoktu, burada önceden yaşan kişi belli ki neyi var neyi yoksa götürmüştü.

Mutfaktan çıkıp merdivene yöneldim. Üst katta bez parçası bulma ihtimalim daha yüksekti. Basamaklarını hızla tırmandığım merdiven her adımında yüksek seste gıcırdayordu. Her ihtimali göze alarak adımlarımı yavaşlattım ve daha yumuşak basmaya çalıştım.

Üst katta geniş bir hol, holün etrafında dört kapı vardı. Hol, bir salon gibi döşenmişti. Eski tip varaklı koltuk takımı, ortadaki cam sehpa ve tavandan sarkan büyük, taşlı avize. Duvar kâğıtları soyulmuş, tavandan içeri su akıyordu. Bu da bazı eşyaların küflenmesine neden olmuştu. Örümcek ağlarından söz etmiyordum bile.

Odalardan birinde iki kapaklı, koyu kahverengi ahşap bir dolap buldum. Dolabın içinde kiraz çiçekli bir yazma ve birkaç eski kıyafet vardı. Sanırım bunlarla bir şeyler yapılabilirdi.

Aşağı indiğimde Amber'in kırmızı koltuğun üzerinde yayılmış bir şekilde yattığını gördüm. Başı arkaya düşmüştü, dudaklarının arasından iniltiyle birlikte dualar yükseliyordu. Kurtulursa daha iyi bir insan olacağına dair bir şeyler söylüyordu. Elinin teki karnının üzerindeydi, başparmağı sürekli karnının üzerinde orayı okşuyormuş gibi hareket ediyordu.

Gerçekten hamile miydi yani?

Önce mutfaka ilerleyip açık bıraktığım suyun altında bulduğum ince bluzu ıslattım. Amber'in yanına geri döndüğümde gözlerini tavanda bir noktaya dikmiş, inanılmaz donuk bakışlarla duruyordu öylece.

Açtı, susuzdu, yorulmuştu, yaralanmıştı ve sanırım hamileydi. Bir de bütün bunlara pek alışıktı değil. Şehre ilk düştüğünde hayatta kalmak için mücadele vermişti elbette ama bu yıllar önceydi. İnsanların ona itaat etmesine epeydir alışmıştı. Bu nedenle hayatta kalma becerileri epey azalmış olmalıydı.

Onun önünde eğildim ve ayağını tutup kaldırdım. Bu onun hızlıca doğrulmasına neden olacak sanmıştım ama hareket etmedi. Sanırım bir şekilde bana biraz olsun güveniyordu.

Ayağın altına saplanmış cam parçası, cildin altından sızan kanla ıslanıyordu. Camı tutmadan önce daha net bir görüntü için ıslattığım. İçeride camın etrafındaki kanı sildim.

Amber'e baktım, hâlâ tavanı izliyordu. Uzatmanın anlamı yoktu. Cama uzandım, tutmadan hemen önce, "Sakin ses çıkarma," diye arada bulundum ona ve tek hamlede camı çekip çıkardım.

Acı, ayağımdan bütün bedenine yakıcı bir dalga vurmuş gibi sardı Amber. Dişlerini alt dudağına geçirdiğinde ve nefesini tuttuğunda çığlığı sanki göğüs kafesinde patladı. Elleri hızlıca koltuğun altın varaklı kollarına tutundu. Tırnakları altın varaklı ahşaba saplandı.

Kan ayağımdan su gibi boşalıyordu. Zemine düşerken çıkardığı pat pat sesleri dışarıdan içeri dolan yağmur sesine kolaylıkla karışmıştı. Elimdeki kuru kıyafeti yaranın üzerine bastırdım. Ta ki kan kanıya dönene kadar. Sonra ayağını yukarı kaldırdım ve bastırmaya işe devam ettim.

Kan gölüne ve cam parçasına baktım. Hemen yürüyemeyecekti. Hatta kısa sürede ayağını bir doktor görmezse bir daha o çok sevdiği çiçekli bostaları da giyemeyebilirdi.

Amber'in titremeleri azaldığında ve yaraya yeterince tampon yapmıştı ayağını elimdeki malzemelerle sarmaya çalıştım. Kiraz çiçekli elbence elimdeki en iyi malzemeydi.

Ayağını sarıp bitirdiğimde kanlı bluzlarla yerdeki kan gölünü biraz temizledim ve camı da alıp mutfaktaki lavabonun içine attım. Tamam, en azından bunu atlatmıştık. Sırada bu evden çıkıp meydana çıkmak vardı.

Onünde beklediğim tezgâhın üzerinden bir fare koşarak geçip çığlığında minik tutmaya çalıştığım bir çığlıkla koşarak mutfaktan çıktım, kapısını da kapattım hızlıca.

Fareler...

Bedenimden iğrenzi dolu bir titreme geçti.

İğrenç.

"Çığlık mı artın sen?" Amber'in yorgun sesini duyduğumda alt dudağıma dişleyerek ona döndüm. O ayağımdan cam çıkardığımda çığlık artmamak için neredeyse ruhunu teslim edecekti ama ben...

"Şey..." Sırtım. "Planlı değildi."

Suratıma ayağa kalksa beni öldürebilirmiş gibi bakıyordu. "Bu şekilde koşamam." Başını hafifçe iki yana salladı. "Yapamam." Sesi güçlükle yükseliyordu. "Evleri kontrol ederlerse bulacaklar bizi."

"Koca bölgedeki bütün evleri arayacak zamanları yok. İçeri girmeyeceklerdir."

"Çıkınamız gerekecek ama çıkamam, çok ilerleyemem. Ama acele etmezsek de ayağım..." Sarılı ayağına baktı göz ucuyla. Aslında iki ayağına da. İkisini de sarmıştı. Yürürken böylece daha az acıyacaktı ayakları. "Kaybedebilirim."

"Sinir ya da damara denk gelmediyse..."

"Cam o kadar küçük değildi."

"Orta derinlikte bir kesiğe benziyordu."

"Yine de..."

"Yine de ayağından olabilirsin, evet." Sesli bir iç çekerek sırtını duvara yasladım. "Fakat yürüyemezsin de, koşamazsın." Kaşlarını hızlıca kalktı. "O hâlde ben gideceğim." Başını aşağı yukarı salladım. "Evet, çok hızlı bir şekilde meydana koşacağım. Aşağı gitmek hep etkili olur. Sonra da sana yardım getireceğim." Sırtını hızlıca duvardan ayırdım. "Kunter'in arabasıyla çok hızlı geliriz. Doktor seninle ilgilenirken Başcellat'ın işi bitmiş olur."

Amber'in gözlerinde karanlık bir ateş parladı. "Beni burada bırakıp gidecek misin?" Suçlayıcı bir tonda ekledi: "Beni ölüme mi terk edeceksin?"

"Kişi kendinden bilir işi," diye hayıflandım düz bir sesle. Ne yazık ki bu tepkiyi vermesine şaşırmamıştım. "Sana seni kurtaracağımı anlatıyorum ama anladığın tek şey seni ölüme terk edeceğim mi? Seni kurtarmaya çalışıyorum ve hak ettiğinden emin değilim."

"Hak edip etmediğime sen mi karar vereceksin?"

"Bu zamana kadar benim hak edip etmediğime karar veren sen değil miydin?" Ona adınıladım. "Kırmızı Bölge Öncüsü Amber olarak kararı hep sen vermedin mi?"

Güçlükle konuşarak, hırıltılı bir sesle, "İntikam mı alacaksın?" diye sordu. "Beni burada bırakmak senin zaferin olur. Mütemadiyen kurtulursun benden. Şehir senin olur."

"Görüm şehirde değil, sakın beni kendinle karıştıрма," diye patladım. "Hâlâ tek düşündüğünün şehir olması ne kadar da acınası." Kükümseyerek hakımı ona. "Şehir senin olsun, benim tek istediğim

sevdiğilerimle hayatta kalmak. Seni de bu yüzden kurtaracağım." Başını hafifçe omzuma doğru yatırdım. "Kunter'i sevdiğim için. Her şeye rağmen seni hâlâ sevdiği için bugünden sonra ona minnettar olman iyi edersin, Kırmızı."

"Sana neden güvenecekmışım?" Dişlerini sıkı sıkı söyledi bunu. "Herkes öyle söyler ama işin özünde herkes daha fazla güç için vicdanını terk eder. Kendine ait bir bölge için binlerce can alırdın."

Ona iyice yaklaştım ve ellerimi koltuğun kollarına dayadım, ona doğru eğildim. Yüzlerimiz arasında birkaç karış mesafe kaldığında durup donuk mavilerine yakından baktım.

"Kendime ait olmasını istediğim tek şey, kardeşin. O yüzden seni onun için kurtardığımda onu dinleyeceksin. Bir kere olsun sana kendisini anlatması için şans vereceksin ona. Kunter'in sevgisi kadar vicdanım sana."

"Burada benimle ölebilirsin ama tek düşündüğün kardeşim mi? Onu bu kadar çok mu seviyorsun?"

Sanki bu mümkün değildi. Kunter sevilmemeliydi ve ölene dek yalnızlıkla cezalandırılmalıydı. Onun istediği hep bu olmuştu. Bu yüzden Kunter'in etrafında kim varsa almıştı ondan.

"Onu o kadar çok seviyorum ki seni öldürmüyorum."

Güldü. Bu ruhsuz ve ürpertici bir gülücüktü. Gözlerine ulaşmamıştı. Dudaklarının arasından minik bir kıkırtı yükselmışti ama dudakları neredeyse düz bir çizgi hâlinde kalmıştı.

"Kardeşimi tanı mıyorsun, Gri. Onun ne kadar bencil olabileceğini, arzuları için ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyorsun. Bir gün sen de yara alacaksın ve binlerce kez özür de dilese affedemeyeceksin onu. Yürün o kadar büyük, derin olacak ki benim sana hiçbir şey yapmama gerek kalmayacak."

"Senin Giray'da açtığın yara gibi mi?"

Göz bebekleri bu meydan okuma karşısında genişledi. "Giray'ı kınayma."

Doğrulup geriye doğru adımlarken omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Kendini anlatma bana, Kırmızı. Tanıdım seni de Kunter'i de."

Elini uzatıp işaret parmağını gösterdi. "İddiaya var mısın, Gri?"

Bir ona bir de uzattığı parmağına bakum. Kunter de taş kâğıt masas oynuyordu, bu nedenle Amber'in bu işi bir oyuna çevirmesinin beni şaşırttığını söyleyemezdim.

Onun meydan okumasına karşılık vermek yerine kapiya doğru adımladım. "Tabii, sen burada iddianın şartlarını düşünüürken ben bizi kurtaracağım."

Amber onu bırakacağını anlayınca güç bela ayağa kalktı fakat işler istediği gibi gitmedi. Baş dönmuş olsa gerek eli şakaklarına uzandı ve hemen ardından kalktığı yere geri düştü.

"Dur," dedi güçlkle. "Ben de geleceğim." Beyaza çalan kurumuş dudaklarını ıslattı. "Önce biraz su içmeliyim. Sonra gidelim. Birlikte." Gözlerini kapatıp sıkıştı ve henüz açmamıştı. "Halledebilirim, yürüyebilirim."

"Yürümen değil, koşman gerekecek."

"Tamam," dedi bir iniltiyle. "Koşacağım." Arkasına yaslandı. "Lütfen bana biraz su getir."

Sesli bir iç çekişle mutfaga ilerledim. Oraya girmeyi pek istemiyordum aslında ama benim de suya ihtiyacım vardı. Ellerimdeki kanı yıkamalı, kuruyan dudaklarımı ıslatmalı ve acıyan boğazıma birkaç yudum su göndermeliydim.

Ürkek olmamaya çalışarak fare gördüğüm mutfaga girdim. Etrafa baktığımda o minik fareyi etrafta koştururken göremedim bu kez. Hemen lavaboya koştum, suyu açtım ve ellerimi yıkadıktan sonra avuçlarıma doldurduğum suyu dudaklarımın arasından boğazıma gönderdim.

Midem açlıktan burkuluyordu. Bu yüzden olabildiğince su içerek midemi suyla doldurduktan sonra avuçlarıma yeniden su doldurdum ve kapiya ilerledim. Etrafta bardak ya da herhangi bir tabak çanak yoktu. Mecburen ellerimden içecekti ya da suyu çok sevdiği limited edition botlarına doldurup eline tutuşturacaktım.

Suyu ellerimle, gerçek anlamda, ona gördüğümde ve dudaklarına doğru uzattığımda bana ona sanki şaka yapıyormuşum gibi baktı.

Ben de şaka yapıyor olmak isterdim.

Suyu içmek için uzanırken, "Seninleyken neden her şey bu kadar zor?" diye söylenip ellerimden içti suyu.

"Çünkü kardeşin değil, sevgilisiyim."

Suyu içmeyi bitirdiğinde ağzını elinin tersiyle sildi. "Senin için yaşamak zor olmalı, bu kadar zor koşullarda."

"Sana biraz daha su getirmemi istiyorsan kapa o çeneni."

Dudaklarını birbirine bastırduğunda mutfaga geri dönüp onun yanına biraz daha su aldım. Bunu üç kez daha tekrarlamam gerekmişti. Yine de bana teşekkür bile etmediğinde son seferde elimde kalan suyu suratına atmıştım.

"Bu ne içindi?"

"Söylenecek o kadar çok şey var ki anlatmaya vaktim yok." Kapiya ilerledim ve kulpunu yakaladım. "Hadi, acele et. Yakalanırsan arkama bile bakmam."

Koltuktan destek alarak ayağa kalktı, tek ayak üzerinde yanıma geldi. Kolumdan tuttuğunda burnumdan bir soluk versem de onu itemedim. Bana mecburdu, aksi hâlde sürünerek gitmesi gerekecekti. Tam bir yılan olarak nasıl süründüğünü izlemeyi çok isterdim ama şu vaktimiz yoktu.

Kapı deliğinden dışarı baktığımda etrafta kimseyi göremedim. Geçiririz hiç ses de yoktu. Yalnızca bir adam koşarak geçmişti evin önünden. O kadar. Geri de dönmediklerine göre burada olduğumuzu dışarıya söylememişti.

Amber'i tutarak dikkatlice evden dışarı çıktım. Sokağın sağını solunu iyice kontrol ettikten sonra önce yürümeye başladık. Amber kulpunun üzerine basarak ilerlemeye çalışıyordu. İniltilerini dudaklarının arasından tutmayı başarsa da sık nefeslerini burnundan o kadar rahatlıkla veremiyordu ki bu bir inlemeye eşdeğerdi.

Neyse ki yağmur hâlâ yağmaya devam ediyor, diye düşündüğüm anda yağmur azalarak durdu. Çünkü Başcellar'la ilgili iyi bir şey söylerken gâfletinde bulunmıyordum.

Birkaç sokak ilerlemiştik ki Amber dudaklarının arasından kopan acı dolu bir iniltiyle kaldırımın kenarına çöktü. Hıçkırıklara boğuldu hemen ardından. Gözlerimin önünde acı içinde, pes etmiş gibi ağılıyordu. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber.

"Yapamam," dedi ayağını tutarken. "Yapamam, olmuyor. Canım çok yanıyor. Topuğumun üstüne bile basamıyorum neredeyse. Karıncalandı, uyuşuyor da sanki. Bir an sonra düşeceğim, kalkamayacağım yerden." Etraftaki evlere baktı. "Bırak beni, git." Onu tutan elimi itti. "Git, kurtar kendini."

Onu bırakmak iyi bir fikirdi ama...

"Bu kadar çabuk pes etme," dedim ona ve yeniden elimi uzattım. "Biraz daha dene. Bu kadar mıydı senin inatın?"

Buzdan hareleri ilk kez bir buz kütlesi gibi değil de sıcak deniz gibi göründü bana. "Onun için korkuyorum." Elini elime değil, karnına uzattı. "Çok korkuyorum. Ya... Ya bizi yakalarlarsa ve ona bir şey olursa? Ona bir şey olur mu, Yekta?"

Bana pek adımla hitap etmezdi, Gri derdi. Bu yüzden bu, garip hissettirmişti.

Karnının üzerindeki elini tutup çektim. "Onun için yürümeye devam et, Amber. Duracak olursan onu kaybetmeye yaklaşırsın."

"Belki de kardeşim seni sevmekte o kadar da haksız değildir." Onu kaldırmama izin verdi. Dolu, kırmızı gözleriyle küçük bir kız çocuğu gibi göründü gözümde. "Sende iyi bir şeyler var."

Ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdiğimde inanılması güç ama o da bana gülümsedi. Düşmanca değil, küçümseyici de değil, histerik ya da yalancı birer gülümseme de değil. Tamamen doğal iki küçük gülümseme.

"Hadi, çıkalım şuradan."

Amber'in ağırlığının bir kısmını alarak ıslak ve kasvetli Sarı Bölge sokaklarında, ev ve bahçelere yakın durarak ilerledik. Koşamıyorduk ama olabildiğince hızlıydık. Geçtiğimiz sokaklarda bizden başkasının adım sesleri yoktu, yanımızda yakınımda başkasının sesi nefesi de. Amber meydana yaklaşık yirmi dakikalık bir yürüme mesafemiz olduğunu söylemişti. Onun hızıyla bu, yarım saat de sürebilirdi. Koşmak istiyordum ama bu, onu bırakmak anlamına gelirdi. Bu yüzden adımlarına ayak uydurmaktan başka çarem yoktu.

Bir ses duyduğumu sandığımda adımlarım hızlandı. Bu sadece birkaç adım kadar sürdü çünkü Amber'in yaralı ayağı bir çakıl taşının üzerine denk geldiğinde Amber boğazından kopan bir çığlıkla dizinin üzerine düştü. Acıdan tir tir titrerken çenesi kasılmıştı.

Önüne baktım, kimse yoktu. Amber'i yerden kaldırmak için bütün gücümü kullandım ama o kalkamıyordu. İçinde bir yerde pes etmiş gibiydi. Bedeni bütün bu olanlara daha fazla dayanamamıştı. Açlık, uykusuzluk, yarası ve diğer her şey... Bayılmak üzere gibi görünüyordu.

"Amber, lütfen," dedim çenesini kavrarken. "Lütfen kendine gel." Yürüdüyü sarsıyordum ama o gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. "Yapma böyle, lütfen. Az kaldı, çok az kaldı."

"Yekta..." Sesi bir iniltiden ibaretti.

"Hadi... hadi lütfen." Onu çektim yukarı ve en azından kalçasının üzerine oturtabildim. "Yapabilirsin, dayanabilirsin. Bunu kendin için değilse bile bebeğin için yap çünkü onu öldürür." Çok nettim bu kez. "Öldürür, biliyorum. Neler yaptığını gördüm."

Amber'in ıslak ve yorgun bakışları yüzümde dondu. "Öldürür."

"Öldürür," diye tekrarladım. "O yüzden son bir kez kalk, son bir kez yürü, son bir kez..."

Beti benzi atmış yüzünde güçlkle kıpırdanan kuru dudakları kıpırdandı ama bir şey diyemedi. Başını hafifçe sallamakla yetindi yalnızca. Sonra bana tutundu, kalkmayı denedi. Onu yukarı çektiğimde bakışları omzumun üzerinden arkaya, bir şeye takılmıştı. Hareket etmiyordu, öylece arkamda bir noktaya bakıyordu.

Omuzlarım çöktü. Buradan çıkışımız olduğuna inanmıştım ama görünen o ki bu bir yanılgıydı.

"Bırakma," dedi Amber bir fısıltıyla. "Lütfen beni bırakma." Kolumu sıkıca tuttuğunda tırnakları etime battı. "Beni geride bırakma. Onunla bırakma. Her şey..." Gözlerime baktı. "...her şeyi veririm sana."

Onu bırakıp gidebilirdim. Onlardan hızlı koşabilir, çıkışı bulabilirdim ama geri döndüğümde Amber hayatta olmazdı. Bundan hiç şüphem yoktu.

Kulaklarıma dolan histerik kıkırtıyla sivri ucunu yaradan içeri bastırdı. "Bunun bir bedeli olacak, yancı."

Canı yanmamış mıydı? Ne inliyor ne de yüzünde en ufak bir acı belirtisi oluşuyordu. Belli ki yalnızca acı çektmekten değil, çekmekten de haz alıyordu.

"Yine de itiraf etmeliyim, bu elimden üçüncü kurtuluşundu ve ben çok eğlendim." Bize doğru bir adım attığında Amber'le geriye doğru adımladık. "Bir Gri en fazla ne kadar karşı koyabilir diye düşünüyordum ve bum!" Ellerini birbirine vurdu. "Seninle tanıştım."

Güldü, yine ruhsuz ve düz bir şekilde. "Öncü Kunter'in senden neden

etkilediğini anladım sanırım." Durup gözlerini kısıp, dikkatle elinde beni ve parmak pırlattı. "Hayatta kalma potansiyelinden."

"Peşimizi bırak, dördüncü kez için anlaşılam."

Teklifim onu eğlendirdi. "Gidebilirsin." Elini ileriye doğru uzadı.

"Hızlı koştuğunu biliyorum. Sana yetişemem."

"Ama?"

"Ama..." dedi son harfi uzatırken. "...öncü senin kadar hızlı koşamaz. Onu bırakıp gidebilirsin ve ben de onu öldürürüm. Hemen arkandan, bir an bile beklemeden. Karnını hedef alırım."

Amber kulağımın dibinde yalvarıyordu onu bırakıp gümeme için. Önümde iki seçenek vardı: Ya Amber'i bırakıp gidecek ve koparken ölüm çığlıklarını dinleyecektim ya da...

"Koş," diye mırıldandım Amber'e. "Arkana bile bakma." Bıçağı çekip çıkardım. "Ben sana yetişeceğim."

Başcellat ona meydan okumama hayran olmuş gibi irileşen gözlerle bakarken Amber bir an bile beklemeden arkasını dönüp koşmaya başladı. Daha çok sürünüyor diyebilirdik ama en azından uzaklaşıyordu. Saklanacak kadar bile vakit kazandırsam yeterliydi. Sonrasındaydı ve Amber saklanırken meydana çıkardım. Yardım gerektirdim ve Başcellat'ın başını kesmek için de bir kılıç...

Ona olan öfkem, insani her şeyimi silip süpürüyordu.

"Yine kaçabilirsin," dedim ona ölüm tiyatrolarında kaçtığını hatırlatırken.

"Korkma," dedi bana yaklaşırken. "Seni öldürmeyeceğim, yanca. Seninle biraz daha vakit geçirmek istiyorum."

"Ama ben seni öldüreceğim."

Benden daha güçlüydü, biliyordum. Ama bu şehirde kimse benden daha çok hayatta kalma dersi almamıştı. Kimse sıfırdan öfke inşa etmemişti. Öfkem onlaraydı, her birine ve bu şehre mahkûm olduğum her gün içimdeki intikam ateşi harlanıyordu. Kendi cehennemleri onları yakmayabilirdi ama benim cehennemimden hiçbiri sağ çıkamayacaktı.

Başcellat aramızdaki mesafeyi hızlı ve uzun adımlarla kapatırken ilk hamlem için gözüme zayıf bir noktasını kestirmeye çalıştım. İlk darbenin ondan gelmesi için tetikte bekledim. Aramızda yalnızca iki adım kadar vardı. İlk darbenin ondan gelmesi için tetikte bekledim. Aramızda yalnızca

savurduğunda tekmemi bacak arasına indirdim. Bıçağından kaçtım bekliyordum, ona tekme atmamı değil. Bacak arasına hiç değil.

Tekmemle birlikte iki büküm kıvrıldığında bana savunduğu bıçak yüzümün önünden havayı keserek geçip gitti. Ellerini bacak arasına bastırıp üzerime dikti öfkeli bakışlarını.

"Sen..." dedi bir hırıltıyla. "...elimden kurtulamayacağın." İfadesini hep saklı tutardı. Ne doğru düğün güler ne de kızıdır ama şimdi kendini dizginleyememişti.

"Tamam," dedim düz bir sesle ve bıçağı boğazına doğru savurdum. Kurtulmak için kendini geriye atması gerekti. Sırtı yere yığıldığında beklemekle vakit kaybetmedim. Henüz ırtı yere değmeden üzerine çıktım ve bıçağı karnımdan sıkıca tutup göğsüne indirmek için havaya kaldırdım. Sert ve hızlı tek bir darbeyle boğazla bağlantısını kesebilirdim. Kurtulurdum ondan, kurtulurdum.

Bir kere daha birini öldürmeye hazır mıydım?

Kâbuslarımda bu yüzü, Başcellat'ı görmeyi istiyordum?

Pekâlâ, hayır ama şu an benim inek ve arzularına göre pekilenmeyecek. Mesele hayatta kalmak. Doğrular ya da yanlışlar değil. İyi ya da kötü olan değil.

Bıçağı göğsüne hiddetle indirdiğimde son anda bıçağı karnımdan kavrayan ellerimi tuttu ve bıçağı ıttı. O geri itiyordu bense ileriye. Ben onu öldürmek için mücadele ederken onun mücadelesi hayatta kalmak içindi.

Dizimi midesine bastırduğimde bir iniltiyle bıçağı kavrıyan elleri gevşedi. Bıçak doğrudan göğsüne indi. Etine saplanmadan hemen önce beni ittiğinde bıçak kayarak göğsüne değil, karnına saplandı.

Bir küfür savurarak bıçağı çektiğimde Başcellat'ın bedeni ayağa titreyip sarsıldı. Bıçağı bu kez boğazına savurdum fakat onun da bir bıçağı vardı ve canı ölümüne acıya bile hayatta kalmak için mücadele ediyordu. Bıçağına üzerime doğru savurduğunda yüzümde onunki gibi bir kesik açmaması için kendimi geriye atmak zorunda kaldım.

Ayağa kalktım. Başcellat da elini, karnında açtığım bıçak yarısının üstüne basturarak ayağa kalktı. Sağa doğru sendelerken başını eğmiş, güçlükle bir nefes bırakmış ve dudaklarının arasından bir hırıltı kaçmıştı. İşte şimdi benden nefret ediyordu. Şimdiye kadar beni kolayca zarar verebileceği Gri bir yanca olarak görmüştü ama artık bacasında daha fazlasının durduğunu biliyordu.

İki yaramaz çocuk gibi birbirimizin etrafında dolanmaya başladık. O benden daha güçlüydü ama ben ondan daha hızlıydım. Karındaki yarayı avantaja çevirmeliydim.

"Kaçtın çünkü öncünün seni seçmeyeceğini biliyordun." Fiziksel olarak beklediği şekilde beni alt edemediğinde cümleleriyle saldırdı. "Kız kardeşini seçeceğinin, seni feda edeceğinin farkındaydın."

"Bunu asla öğrenemeyeceğiz."

Dudaklarının arasından histerik bir kıkırtı fırlar etse de ağzı hareket etmedi. "Öğreneceğiz." Durdu. "Çok yakında, güzel bir sahneyle. Hayal kırıklığına yakından şahit olacağım. Ve sonra..." Dudaklarının kenarları yavaşça yukarıya doğru kıvrıldı. "...seni öldüreceğim."

Üzerime atladığında bıçağı ona doğru savurdum fakat hiçbir etkisi olmadı. Bıçaktan kolayca kaçtı. Kendi bıçağını bana savurmak yerine dirseğini bileğime indirdiğinde bıçağım elimden fırladı. Elini hızlıca boğazıma sardı, başparmağını gırtlak çukuruma bastırdı. Nefesim hızlıca kesildiğinde ellerimi onun eline sarmıştım bile.

"Griler kurtarılmayı hak etmezler. Sen de bunu biliyorsun ki öncüyü kurtardın, onun için geride kaldın. Öncü yaşamaya değer ama sen? Sen nesin ki?" Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında hırslı nefesi suratıma çarptı. Dişlerinin arasından hiddetle, "Hiç!" diye ekledi.

Bıçağı yüzüme doğru uzattı ve gözümünden yanağıma doğru görünmez bir çizgi çekti. "Her şeyini alacağımı senden. Güzellikten başlayacağımı." Bıçağı kalbime doğru kaydırды, sivri ucunu tenime batırdı. "Ve o masum kalbini sökeceğini yerinden. Bizleri aşağılayan kalbini. Karanlık değil aydınlık olanı. Burada değil ama dünyada başka her yerde şanslı olan o kalbini."

Bıçağın sivri ucu tenimi kesti, etimi deldi. Ağlamamak, bağırmmak ve onun karşısında kırılan görünmemek için kastım kendimi. Bağırmasam rahatlayacaktım ama yapmadım. Çenemi kilitleyip dişlerimi sıkıttım ve acı, dişlerimin arasından içeri sızıp sessiz bir öfkeye dönüştü.

Normalde donuk olan gözleri şimdi daha keskindi ve damar damar belirginleşen şakaklarıyla birlikte yüzü bana *şeytan, bir insan olma* dedi, diye düşündürdü. Kaşlarının arasındaki çizgi öfkeyle kasıldıkça derinleşiyor, dudaklarını birbirine bastırırken çenesindeki kaslar tıccca geriliyordu.

Başcellat öfkelenildiğinde yalnızca yüzü değil, bütün varlığı karanlık bir enerjiye bürünüyordu. Onu bu hâlde gören biri içgüdüsel olarak otuzlara geri adım atardı ama ben ondan önce Kunter'in karanlığıyla tanışmıştım. Ve hiç kimse onun sahte karanlığıyla dahi baş edemezdi.

Hücredeki o adamdan bir değil, iki değil... Üç bıçak almıştım. Üçüncü bıçağım beni boğazımdan tutup neredeyse ayaklarımı yerden kesen, bıçağını vücudumda hoyratça gezdirip tehditler savuran Başcellat'ın tenini kesip etini yardı. İkinci bıçak darbemle bedeni sarıktı, boğazımı saran eli hızla gevşedi ve beni bırakırken dudaklarının arasından kan fışkırdı. Daha fazla sıkamadı dişlerini, kasamadı çenesini. İkimiz aynı anda taş gibi yere düştük. O, kan revan içerisinde bense nefes nefeseydim. Onun inlemeleri ıssız Sarı Bölge sokağında yankılanırken benim acı dolu öksürüklerim yankılanıyordu. Gözlerim ilk anda kararmış, ellerimin biri boğazıma diğeri göğsümde açtığı deliğe uzanmıştı.

"Piç kurusu," diye patladım ilk anda. "İt oğlu it." Ağzıma gelen bütün küfürleri saydırırken nefes acıyla titremekten alamadım kendimi. Sıkıttım dişlerimin arasına dolan kanı ona doğru tükürdüm. "Göter artık."

Güçlkle ayağa kalkıp ona yukarıdan baktım. Gözleri hâlâ açık, doğrudan gökyüzüne bakıyordu. Ağzından akan kan çenesine ve yüzünün iki yanına akıp birer yol çizmişti. Siyah saçları alnındaki damlacıklarına yapışmıştı. Elleri iki bıçak yarasının üzerindeydi. Şimdi onları tırnaklarıyla kazıyıp söküp atmak istemiş gibi. İniltiler dudaklarından dökülürken nefes almakta güçlük çekiyordu.

Canı çok yanıyor olmalıydı.

Öldürdüğü bütün Grilerden, damgaladığı Gri savunucularından ve İsimsizler'den daha çok olamazdı ama.

Amber'in boğaz yırtan çığlığını duyduğumda dikkatim tamamen değişti. Hızlıca sokağın diğer tarafına, Amber'in koştuğu yöne döndüm. Sesi bu kadar yakından geldiğine göre çok uzaklaşmamıştı. Çığlık artığına göre de...

Başcellat'a baktım. Şehirdeki tek doktor, Kırmızı Bölge doktoruydu. Onu kurtaracak kimse yoktu. Kimse bu yaraları doktor olmadan iyileştiremezdi ve zaten az önce son nefesini vermiş gibi görünüyordu.

474 VEYL: ŞEYTANIN YANCISI - 2

Yerden bir bıçak kapıp sokağın sonuna doğru koştum. Onu diğer sokağın sonunun çıktığı bir meydanda buldum. Başcellat'ın cellatlarından biri onu yakalamış, üstelik kafasına bir silah dayamıştı.

Bakışlarım sokağın diğer tarafına döndü.

Kaçabilirdim.

Kurtulabilirdim.

Çaresizce adamın elinde çırpınan Amber'in adımı haykıran çığlığı yankılandı ıssız sokakta. "Yardım et," diyordu yalvarırcasına. "Lütfen yardım et, Yektal" Bir elini karnına siper etmişti yine. "Yalvarırmı kurtar."

Cellat, Amber'in ağzına elini sıkıca bastırdığında bütün sesler kesildi ve geriye vicdanımın ağır sessizliği kaldı.

Bu sanki hayatımın sınavıydı. Vicdanımın kör savaşıydı. Merhamet yeniden Kötülerin Şehri'nde silizlenecekse sanki bu anda silizlenecekti.

Bıçağımın kabzasını sıktım. Parmak uçlarımdan koluma bir titreme yayıldı. Bir kere daha ve bir kere daha. İşte onlar gibiyim. Hayatta kalmak ve hayatta tutmak için şeytana boyun eğeceğim. Ruhumda büyüyen karanlık geride hiçbir ışık bırakmayana dek.

Sessiz adımlarla ıslak taş zeminde onlara doğru ilerledim. Adımlarım ağırdu, geri kaçmak ister gibi. İçimden bir ses kaç, diyordu. *Gir ve geri dönme. Vicdan mahkemeni doğru yere kurmuyorsun. Kurtarıcı olmalısın, seni kurtarmayıp kurtarılmaya mecbur bırakanlara karşı.*

Karşıma bakıyordum, Amber'e ve çaresizliğine fakat sanki gördüğüm o değildi, kendi içimdi. Yorgunluktan ve bitkinlikten göz kapaklarım sarkmıştı, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Ani bir tepki ya da kırılma göstermek istemiyordum hâlâ. Bu nedenle bakışlarımı boş ve donuktu.

Ne zaman dönüştüm buna?

İleri adımlıyorum ama sanki ruhum bedenimden taşmış, beni geri çekmek için çabalıyor durmadan. *Girme*, diyor. Bir şeyler sırtımdan enseme tırtırmış, oraya tünemiş. Ensemdeki ağırlıktan başımı yavaş yavaş dik tutamıyorum.

Meydana çıktığımda bıçağımı doğru zamanda savurmak için hazırladım. Başcellat'ın yokluğunda korkup öldürmekten vazgeçebiliirdi cellat. Alfa kurt olmadan dağılan kurt sürüsü gibi. Cesaretleri kırıldı

kaybolca, kuyruklarını bacaklarının arasına kısıtıp kaçarlardı. Saklanırlardı bir taşın altına.

"Başını kestim," dedim kısık, tiz ve çatlak çıkan sesimle. Güçlü bir sesle onun karşısında durmak isterdim ama piş lideri beni neredeyse boğazlayarak öldürüyordu. "Kaç kaçabildiğin kadar hızlı. Saklanmaya olursa. Başın olmadan bir hiçsin ne de olsa."

Cellat bir an için durdu, başını hafifçe şüpheyle eğdi fakat maskesinden dolayı ifadesinin ne olduğuna dair bir tahminde bulunamadım. Bir bana bir de sıkıca tuttuğu Amber'e baktı. Silahı tutan parmakları terlemiş gibi hareket etti. Geriye doğru kararsız bir adım atığında bunun bir zafer olduğunu düşündüm.

Amber'in gözleri irice açıldı. Çırpındı ve arkamdaki bir noktaya bakıyordu bakışları. Bıçağımı arkaya savurmak için harekete geçtim ama çok geçti. Ensemde yediğim darbeyle gözlerim döndü ve yüzüm yere yığıldı. Yüzümün solu ıslak zemindeydi, dönen ve hızla kayan bakışlarım yalnızca bir yere kadar görüyordu.

Üstüme doğru adımladı biri.

Başına bir çuval geçirdi başka biri.

Bütün bedenim ufak bir titremeyle sarsılıp ağır bir kütle gibi zemine büründü. Sanki kazılar da artık sökemezlerdi beni bu zeminde. Oyna eminim beni hücreye yeniden kapatmaları onlar için çok kolay oluyordu.

Bütün gücünün sonuna kadar savaşıp yetmiyordu. Anlık bir zılgınlık ya da sadece ensenden yediğin bir darbe yetiyordu yenilmeye. Bütün de yalnızca vicdanın seni yenilgiye uğratabiliyordu. Fazla vicdan, kişinin kendisine verdiği en büyük zarardır ne de olsa.

Siyah Bölge'nin tahiti, yalnızca güçle değil, saygı ve sadakatle korunur. Birinin Siyah Bölge öncüsünü devirebilmesi için tüm bölgenin hem korkusunu hem bağlılığını kazanmış olması gerekir.

güç kördür, sadakat olmadan hüküm geçirebilir.

Siyah olana diz çöktürmek, Siyah Bölge Öncüsü Kunter'e diz çöktürebilmekle mümkündür.

BÖLÜM 35

Amber'in çılgınlığı uyarıcı ve uyandırıcı bir etki yarattı. Göz kapaklarım birer tuğla kadar ağırdı, titreşerek hafifçe aralayabildim yalnızca. Görüşüm tamamen bulanıktı, etrafta olan biteni anlayamayacağım kadar. Hücrede olduğumu burnuma dolan küf ve rutubet kokusundan çıkarabildim fakat geri kalan her şey uyuşmuş bedenimle iç içeydi. Kollarım yukarıdaydı, bileklerime kalın, metal bir zincir bağlıydı ve bu benim ayaklarımı yerden kesmişti. Aşağı doğru bir kum torbası gibi sallanıyordum her nefeste. Ensemden yayılan sancılı ağrı, omuzlarıma birer yük bindirmişti. Başım çatlıyordu.

Hafif aralık tutmaya çalıştığım bakışlarımın önünden bir kararlı geçti. Hemen ardından o kararlı benim tam önümde durdu, yüzüme yaklaştı ve pis nefesi burnumdan içeri doldu. Çenemden kavradığında parmakları yanaklarımda birer boşluk açmak istiyormuş gibi sıkıydı.

Amber yalvarıyordu. Onu bırakmaları ve bebeğine acımaları için. Her şeyi ama her şeyi yapabileceğini söylüyordu bunun karşılığında. Şehri ayaklarının altına serebileceğine dair bir düzine şey duydum ama çoğu cümle kesik kesikti zihnimin içerisinde.

Kunter neredesin?

Devin?

Neredesiniz?

Yapamadım yine, olmadı. Yine muhtacım yardımınıza, bu şehirde mahkûmların önünüzde eğilmelerine yarayan kararlı kalplerinize.

"Uyandın," dedi karşımdaki kararlı. Sesler boğuktu, çözemedim kim olduğunu. "Aç gözlerini, bak bana. Gözyaşlarını görmek istiyorum."

Görüşüm yavaş yavaş yerine gelirken kulağımın içindeki uğultu azalıyordu. Sonunda görebildim onu, karşımdaki cellatı. Başcellat'ı.

Akıriler kolay kolay ölmez klişesi karşımdaydı düpedüz. Ölmemişti, yaşıyordu. Çıplak vücudundaki bıçak yaraları sarılmıştı. Kan lekeleri sargılardan taşsa da evet, ona biri müdahale etmişti. Karşımda orada durabileceği kadar hem de. Zayıf ve her an düşecekmiş gibi görünse de karşımdaydı, solgun yüzü ve beyaza çalan dudaklarıyla.

"Yüzümde bıraktığın bu iz," dedikten sonra elindeki bıçağı yüzümün arasına doğru kaldırdı. Bıçağın parlak metal yüzeyinde kendi yansımasını gördüm. "...yalnızca bana değil, sana da hatıra kalacak ömrümün geri kalan son birkaç saatinde."

Beklemiyordum bunu yapmasını. Bıçağın keskin yüzeyini doğrulan sağ yanağıma dayayıp orada derin bir kesik açmasını. Yüzümü döğürmesini, yüzündeki kesğin daha derinini yüzümde açarken kahkahalara boğulmasını.

İlk anda ani, delici bir yanmayla sarsıldım. Zincirde tavana bağlı ellerimi çekip kurtarmak, bir şekilde yüzüme uzatmak istedim ama bu mümkün değildi. Bir balığın yemi yurup ortada çırpınması gibi çırpındım can havliyle. Nefesim hızla kesildi, boğazım düğümlendi ve koca bir yumru oraya oturdu. Yutkunamadım, acıyı boğazımdan aşağı gönderip rahatlatıcı bir nefes alamadım.

Acı dalga gibi geldi. O birkaç saniye sanki saatler süren bir acıya dönüştü. Dudaklarımın arasından kopan çığlık dar hücrenin duvarlarında yankılandı. O duvarlara birer tekme atabilsem acıyı yutmuş olurum. Kırabilsem kırardım her bir tuğlayı. Zincirleri koparabilecek kadar gücüm olsa koparır, Başcellat'ın boğazına sarardım onu bu kez gerçekten öldürmek için. Kendimde değildim artık, acıydım yalnızca ve dayanamıyordum buna. Daha fazlasına dayanacak gücüm kalmamıştı, bu sondu. Yaşamak, bu acılara değmezdi.

Aşağılanmış hissediyordum. Bana bütün bunları nasıl yapıyorlardı?

Yanaklarıma sicim sicim akan gözyaşlarım, yarımdan içeri sızıyordu. Başcellat buna güldüğünde ve yarama çıplak elle dokunup parmağını içeri sokmaya kalktığı anda öfkeden gözüm döndü.

Zincirlere asıldım, kendimi kalan bütün gücümle yukarıya çektim ve tekmemi onun göğüs kafesine indirdim. Başcellat dar hücrenin ortasından arkasında kalan duvara doğru savrulup çarptı. İki boklunu

yere düştüğünde bıçak yaraları acımış olacak ki bir iniltiyle ellerini yaralarının üzerine sardı.

Bana baktı ve öleceğime dair sessiz bir yemin etti.

Ona baktım ve öleceğine dair sessiz bir yemin ettim.

Sonra... Sonra onu gördüm. Benim gibi tavandan zincirle asılmış bedeni. Yüzü önüne düşmüştü, alnından yediği sert darbelerden akan kan yüzünün yarısını kırmızıya boyamıştı. Bal rengi uzun saçları dağılarak önüne düşmüştü. Çıplak kolları ve vücudundaki birden fazla kesik izi, uzun süre direndiğinin kanıtıydı adeta.

Buna asla ihtimal vermezdim ama o, Devin'di.

Beni kurtarmak için buradaydı, denemiş ve direnmişti ama belki de bu uğurda ölmüştü.

Ölmüş müydü?

"Devin," dedim güçlükle çıkan sesimle. Zincirlerden kurtulabilecekmişim gibi ellerimi hareket ettirdim. "Devin, bana bak." Ona ulaşmak için çırpındım çaresizce. "Devin... Devin lütfen." Bir fısıltı kadar çıkan sesim acı dolu feryadıyla çığlığa dönüştü. "Devin! Yalvarırım ses ver. Devin!"

Devin neredesin, diyordum çaresizce. Devin buradaydı. En başından beri bir nefes kadar yakınındaydı ama bu yakınlık onun canını mı alınıştı? O... benim yüzümden ölmüş müydü? Son nefesine kadar direnerek, beni kurtarmak için çırpınırken mi ölmüştü arkadaşım?

"Devin!" Hiçkırıklarım onun adını haykıran çığlığıma karıştı. Çırpındım durdum zincirden bir umut kurtulur da ona ulaşırım diye. Yakındı bana, elimi uzatsam sanki dokunurdum ona ama kurtarıyordum ellerimi. "Ölme lütfen, ölme. Sen de ölme lütfen. Yalvarırım, Devin!"

Ses ya da herhangi bir kıpırtı yoktu. Bir ölü gibi... ölmüş gibiydi. Duymuyordu sesimi, nefes aldığına dair herhangi bir belirti yoktu. Göğüs kafesi inip kalkıyor muydu? Anlayamıyordum zangır zangır titrerken bulanık görüşümle.

"Devin..."

"Yekta!" Amber'in çığlığı sağımdan yükseldi. "Yekta, yardım et!"

Ona döndüğümde onu duvarın kenarında... hayır, onu duvara çivilenmiş şekilde buldum. Ceketinin kollarından ve pantolonunun paçalarından. Bu da yetmezmiş gibi baştan aşağı kan içerisindeydi. Onu lime lime etmişlerdi ben kendimde değilken. Kırmızılar içerisindeydi

bu kez kan da vardı. Parçalanmış hayaleterinden dışarı kan sızıyor. Başını birkaç kez duvara vurmuşlar gibi saçlarının arasından kan yeniden doğrudan yüzüne akan kan, beyaz tenimi kırmızıya boyamıştı. Kan, yüzünden boynuna kadar ulaşmıştı.

"Kurtul oradan," diye bağırdım Amber'e. "Çek çıkart kendini! Devin'e bak. Ona bak, nefes alıyor mu?"

"Yapamıyorum," dedi ağlamaklı bir sesle, kollarını çekip çıkarken. "Kaldım burada." Güçlülükle yurkundu. "Olmuyor, olmuyor..."

Diğer dudaklarının arasından dökülürken göz yaşları da gözlerinden sızanıyordu. "Yapamıyorum, senin kadar güçlü değilim."

"Beni ne kadar güçlü sanıyorsun?" diye patladım ona yanıp sızanının etkisiyle. "Devin senin yüzünden burada. O, senin yüzünden bu hâlde. Kurtar. Kurtar onu, Amber!"

"Şimdiden suçluyorsun beni," diye patladı o da titreyen sesle. "Kurtulabilirdin ama kurtarmayı seçtin. Neden? Madem suçlayacak birakıp gitseydin."

"Senin için değildi," dedim tükürür gibi bir sesle. "Sana rağmen içindeki insanlığı kaybetmemek içindi."

"O hâlde geberseydim de senin insanlığının bir sınavı olmasaydı." Delirmiş gibi göründü. "Nefret ediyorum senden de insanlığın da aptal vicdanından da arkadaşından da."

Başcellat yerden yeniden kalkamadı ama cellatları içeri doluyordu. Herdeleri ben oldum. Biri saçlarımdan yakaladı sanki zaten tavana değilmişim gibi. Biri karnıma sert bir yumruk indirdi ve okkaka bir tokat. Yüzüm yeniden sağa döndüğünde Amber'in nefret dolu bakışlarıyla kesişti bakışlarım. İkinci yumruk suratıma indiğinde bu, ikinci bir darbe oldu.

Onlara Devin'i sormadım bile. Yaşıyor mu, diyemedim. Onu bizzat üstedığınız her şeyi yaparım, diyemedim. O benim için belki de ölmüşken ben onun için bir cümle bile kuramadım.

"En Hanım."

Buz tutan tenimde sıcak, tanıdık bir el geziniyordu. Neredeydim, ne duyuyordum? Zihnimde koca bir boşluk var. Bu bir rüya mı yoksa gerçek miyim? Soğuk zeminden kendim mi kalkıyorum yoksa biri beni tutup kaldırıyor mu? Kim bu sıcak beden? Ses... Bu ses kime ait?

"Gri Hanım?" dedi yeniden uzaktan gelen bulanık ses. Cüz kapaklarımı aralamayı denedim ama görüntüler net değildi. Herkes geri kapatmış ağır göz kapaklarımı. Betonla bulanmışlardı sanki bedenimi. Ağurdum, çok ağır... Kalkıramıyordum kendi ağırlığıma. Kollarım ve bacaklarım taş olmuş, hareket ettiremiyordum onları. Dünya dönüyor, dönüyor... Durmuştu bir türlü.

Başımın, birinin kolundan geriye düştüğünü hissettiğimde bir ışık duğrudan göz kapaklarımdan içeri daldı. Sıkmayı denedim gözlerimi ama tamamen başarısız bir deneme oldu bu.

"Yekta!" Sarıldım birinin kolları arasında. Sıcak eller yitirdim de, saçlarımda, kollarım ve bedenimin birçok yerinde hissettiyordum. "Aç gözlerini, ben buradayım." Yanığıma dokundu sıcak el. "Buradayım, Gri Hanım. Geldim, yetiştin. Buldum seni. Buldum." Sıcak dudaklar alnıma dokunduğunda anladım onun kim olduğunu. Pekâlâ... O buradaysa bu bir rüya mı? Hiçkırıklarım güçlükle araladığım dudaklarımdan arasından dökülürken gözyaşlarımı yüzümü hızlıca ıslatıyordu. Bu bir rüya olmalıydı. Kurtulamayacaktım. Kurtaramayacaktım Devin'i. Devin...

"Devin," dedim güçlükle. "Devin..." Başımı kaldırmayı, gözlerimi açmayı denedim ama tamamen beyhude bir çabaydı. "Kunter."

"Buradayım," dedi bana sıkıca sarılırken. Buz kesmiştim ama o sıcacıktı. "Çıkaracağım seni buradan." Bedenimin havalandığını hissettini. "Eve döneceğiz."

"Devin," dedim yeniden, güçlükle aldığım bir nefesle birlikte. "Devin'i kurtar."

Durduğunu hissettiğimde gözlerimi bir daha açmayı denedim. Göz kapaklarım hafifçe aralandığında sonunda onun o buzdan hareketlerini görebildim. Ne de çok özlemiştim bu kısa zamanda onu. Bir daha hiç göremeyeceğimi düşündüğümü bile olmuştu. Bu gerçekten bir rüya değilse işte buradaydı.

Elimi güçlükle kaldırıp onun yüzüne dokundum. Evet, buradaydı. Bu bir rüya olamazdı. Sıcak teni parmak uçlarıma dokunuyordu. Kunter'di, her şeyi düzeltebilecek bu şehirdeki tek kişiydi.

"Devin?" dedi sorarcasına kaşları bilinmezlik içinde çatılırken. "O burada değil."

"Burada." Ellerimi boynuna sarıp kendimi yukarı çekmeyi denedim. "Gördüm onu, burada." Kuruyan boğazımı biraz rahatlatmak

deniyordum. Aynı hücrede...

...buradayım. Amber ve Devin burada değildi... Ama de burada bir yerde olmalı. Onlar yaralıydı. Devin'in de Amber gibi yalnızca yaralı olduğuna inanmak istedim. "Onları da bulmalıyım."

"Dinle sen, Gri Hanım," der demez hücre kapısından içeri girerdim. Cüz ışıkların ara ara söndüğü koridorda bu kez derinden sızdıran sesim ona. Yüzümü boynuna bastırıp elimin tekniği sayesinde yanına doğru uzattım.

Gerçekten burada, yanımda.

Ber cewdin yanından geçtik ve ardından bir başka cewdin. Üç tane çıkana kadar iki ceset daha gördüm. Amber ve Devin'i her bir koridordaysa ve dört celladı öldürüp bana ulaştırırsa... Başcellat ve Kunter ne yapıyorlardı? Şimdiye kadar başka birileri neden öldürmüştü kurtarmamıştı? Burada ne oluyordu? Başcellat'ın planı neydi? Neden Kunter'in beni kurtarmasına izin veriyordu?

"Bütün bunlar Başcellat'ın oyunu," diye açıklamada bulunmam istemiyorsa diye. "Siyah Bulge'yi istiyor, öncülüğü. Fakat tek derdi bu değil, oyun peşinde. Dramatize etmek istiyor bütün bu iddiaları. Bu yüzden..."

Demir bir kapının önünde durduğumuzda kapıların yakınlıkla açıldı. Burada başka bir çıkış kapısı daha mı vardı? Der bir koridorun sonundaydı ve biz buraya hiç gelmemiştik. Neredeydik bu? Hala aynı binada mıydık? Hücreler ıptıptı aynıydı ama koridorlar ve çıkış kapıları farklıydı. O halde bir blok daha vardı ve biz oradaydık.

Kunter kapıyı açmak için uzandığında bir merdiven vasıtasıyla yanımdan geçti ve kapıya, kulpa çok yakın bir yerde durdu. Kunter başını hızla geriye çevirirken ben yüzümü onun boynuna daha da gömdüm.

İstemiyordum daha fazlasını yapmak. Sadace burada, sessizce kalmak istiyordum. Boyun boşluğunda, saçlarında ve hatta merdiven arığı bahşeden kalbinde. Geri kalan her şey daimi kalmıyordu benim. O ve ben, gerisi sonsuzluk. Ne var o sonsuzlukta ne hay ne cüz ne de cehennem kalıntıları.

"Seni bekliyordum, ömrü," dedi zayıf ses. "Ama ben daha çok kin bir giriş bekledim senin. Dakikalar geçtikçe dört iddianın

482 VEYL: ŞEYTANIN YANCISI - 2

olmak beni biraz sarstı. Üstelik zaten birini yancın ve kardeşin öldürmüşü."

Sesi ne kadar da diri geliyordu. Oysa onu iki kez bıçaklamış ve bir de tekme savurmuşum göğsüne. Kimdi onu ayakta duracak kadar iyi eden? Belki de yalnızca Siyah Bölge'den değildi adamları. Kırmızı Bölge'den de birileri vardı. Bizi Kırmızı Bölge'de kıstırmışlardı ne de olsa.

Kunter buz gibi bir sesle, "Burada beklemeye devam et," diye karşılık verdi ona. "Birazdan gırtlığını sökmeye geldiğimde kalan adamlarının cesetleri de yanında olacak."

Başcellat çatlak bir kahkaha patlattı. "Pekâlâ, evet, bunu yapabileceğini hepimiz biliyoruz ama kurduğum denklemi unutuyorsun. Biri sende olabilir ama diğer ikisi bende."

Başımı hızlıca kaldırıp dar koridorun diğer ucundaki Başcellat'a baktım. Yanında iki cellat daha vardı.

"Devin," dedim bir nefesi güçlkle bırakırken. "O nerede? Yaşıyor mu? Yaşadığını söyle."

Başcellat başını omzuna doğru yatırırken bize doğru ufak ufak adımlamaya başladı. "Elbette, onu öldürerek denklemi bozmak istemedim. Doğrusu epey direndi, bıçaklarını iyi kullandığını biliyordum ama bu kadarını hayal edememiştım. Durması için onu senin canınla tehdit etmem gerekti." Bundan epey zevk almış gibi göründü. "Birbiriniz için çok kıymetli olmalısınız."

"Ne istiyorsun?" diye patladı Kunter. "Siyah Bölge'yi mi? Yancım, kardeşim ve Devin için istediğin bu mu?"

"Evet ama görünen o ki hepiniz burada ölmeden Siyah Bölge'ye hükmedemem." Koridorun yarısında durup elini duvara bastırdı ve ayakta durmak için gizliden destek aldı. "İşimi garantiye almalıyım."

Kunter, "Konuş," dediğinde sesi geceden kara yükseldi ve dar koridorda yankılandı. "Oyalanma, anlat." Sanki her kelimedede onun üstüne basıyormuş gibi hecelere basa basa konuşuyordu. "Günün sonunda cesedinin üzerinde sigara söndürecekim ne de olsa. Kaçışın yok, çıkışın yok. Birini kaybedersem senin ya da diğer herkes için yaşanacak bir şehir bırakmayacağım ortada."

"Biliyorum, bu yüzden hayatımı garantiye almalıyım."

Koridorun diğer ucunda bir adamın sürükleyerek getirdiği Amber belirdi. Amber'in ayakta durabilmesi için adamın onu sıkıca tutması

gerekliyordu. Ayağının üzerine basamıyordu, kolunu kaldıramıyor ya da başını dik tutamıyordu. Benden daha kötü durumdaydı.

"Karar ver, Öncü Kunter." Başcellat, adamının yanına getirdiği Amber'in sarı saçlarından yakalayıp onun başını kaldırdı, kan revan içerisindeki yüzünü açığa çıkardı. "Kardeşin mi yoksa sevgilin mi? Hangisini hayatımın garantisi olarak geride benimle bırakacaksın?" Kunter'in beni sıkıca tutan elleri gevşedi.

Kötülerin Şehri'nde en değer verdiği kim varsa, onu herkesten saklamalıdır. Çünkü bu şehirde sevgi bir saygıdır, saygılık ise bir hedef demektir. Adı duyulan herkes, bir gün öldürülür. Gidilenler ise helki yapar.

BÖLÜM 36

Herkes için bir numara hep Amber'di. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber her zaman ilk seçildi. En sevilen ve en sayılana. Onun yanındaki her kim olursa olsun hiç şüphesiz ikinci seçenek olurdu.

Kunter'in parlayan buzdan harelerine çevirdim bakışlarımı. Hayır, demek istedim ona. Hayır, gevşemesin beni her zaman sıkıcı tutan ellerin. Biliyorum kimi seçeceğimi ama böyle değil, böyle yapma. Onu her zamanki gibi sıkıcı tut beni. Bunun senin için zor bir seçim olduğuna biliyorum, kararına da saygı duyacağım elbette ama böylece bırakma beni.

"Ben kalırım," dedikten sonra uzanıp alnuna bir öpücük bıraktı. Veda eder gibi. "Bir garanti istiyorsan benden iyisini bulamazsın. Birine zararın dokunacaksa o ne yarıcım ne de kardeşim olacak."

Başcellat başını hızlıca iki yana sallarken bayık bakışlarını hafifçe üzerime çevirdi. Dudaklarında minik, yaramaz bir gülümseme doluyordu.

İstediyi neydi?

Kimdi?

Onu çözemiordum herkesi çözdüğüm gibi.

Başcellat cıkıladıktan sonra, "Olmaz," dedi dümdüz bir sesle. "Sana değil, senin değer verdiğin birine ihtiyacım var. Sen Siyah Bölge'yi bana hibe ederken ve halkın senin tarafında olan büyük çoğunluğunu buna ikna ederken, biri bunu yaptığından emin olana kadar benim esirim olmalı." Dişlerini gösterdi. "Başıma ödül koydun, Öncü Kunter. Mimplendim Kötülerin Şehri'nde ve hayatta kalmamın tek yolu bu. Onların üstüne basan bir öncü olmak." Kaşlarını hızlıca kaldırdı. "Hem bence sen artık Siyah Bölge'yi yönetmekle de ilgilenmiyorsun. Seni yöneten bir Gri varken bu zor geliyor herhalde."

Kunter, "Ölmekten korkuyor musun?" diye sordu nedenini anlamadığım bir şekilde. "Öncü olmanın seni hayatta tutacağını mı düşünüyorsun?"

"Elbette."

Kunter başını iki yana sallarken ifadesi dümdüzdü. "Sen de biliyorsun ki öncü ünvanı değil, kazandığı sadakat ve saygıdır öncüyü hayatta tutan. İstersen sadece Siyah'ı değil, bütün şehri al. Sadakatini kazanmadığın sürece kellen için araya girecekler."

Kunter, Başcellat'tan bir cevap beklemeyen Amber'e çevrildi bakışlarını. "Saçların ne zamandan beri sarı?"

Amber ağzına biriken kanı tükürürken, "Ne ömrüm var?" diye parladı. "Bir şey yapı?"

Başcellat hem Kunter'e hem de Amber'e öfkelenmiş gibi her anda Amber'in saçlarına iyice asıldı. "Seğ, öncü!" Başını kılından çekip Amber'in karnına dayadı. "Benim için her şeyi halledecekken. Bu güce sahipsin. Şimdi kararını ver yoksa önce kandaşının karnından saçlarını kesmeye. Sonra yarıcının arkasına gidersin. Beraat vermeni kurtarırsın ama onları kaybedeceğine dair sana yemin ederim."

"Devin ne olacak?" diye sordum sertçe. "Kunter seçim yaptığında Devin'i de bırakacak mı?"

"Ona ben karar veririm, seğ ömrü!"

Dünya, Kunter'in etrafında donmuştu. Göz kapakları titreyerek de kapamıyordu gözlerini, gerçeklere bakmaktan kaçınıyordu. Amber'e ama sanki Hazar Sıdar'a bakıyordu onun aynın. Küçük kız kandaşını görüyordu tam karşısında. Kan revan ve ateş içerisinde. Başcellat onun saçını çektiğinde sanki kendi saçları çekiliyormuş gibi kavrılıyordu. İlerkinde değildi belki ama nefesini tutuyordu içimden. Ümitsiz panzehirine yaşlar yerleşmiş, her an yanacağına düşmek için hazırda bekliyorduk.

Canı yandığında canı yanıyor. Nefret etse de seviyordu. Krana da onu kaybetmemek için canını bile feda edendi.

Bu yalnızca sevdiği iki insan arasında seçim yapmak değildi onun için, biliyordum. İçinde hangi parçasını öldürecek, onu seçmiyordu. Geride kimi bırakırsa onun yapma ihtimali neredeyse yoktu.

Bu kısa anda bana bir kere bile bakmamıştı. Gözünü yüzüne dikmemiş, beni tutan kolları bir az olsun baskılayıp etmemişti.

Onun seçimini biliyordum. Seçimi, onun gözlerinin tepesip ayımsını taşıyan kız kandaşiydı. Öyle olmadığını söylese de bir numara idi.

annesinin ona emanetiydi. Hem kim kardeşinin yerine sevgilisini tercih ederdi ki? Kimse yapmazdı bunu. Kimse birlikte doğduğu, büyüdüğü, her ânına şahit olduğu kardeşi yerine sadece aylardır yanında olan birini seçmezdi. Delicesine âşık olsa da.

Kunter geriye doğru adımladığında elimi göğsüne bastırdım. Ona bu kararı dile getirmek zorunda olmadığını söylemek için hazırdım. Fakat Kunter beni yanılttı.

"Yancımı seçtiğim." Bu iki kelime, Kunter'in sıkıdığı dişlerinin arasından güçlükle çıkarsa da hemen ardından, "Gri Hanım'ı seçiyorum." diye eklediğinde bu kez sesi öyle net yükselmişti ki, şüpheye yer kalmamıştı.

Biraz önce gevşeyen elleri öncekinden daha sıkı tuttu beni. Kollarında taşırken sıkıca sarılıyormuş gibi hissettirecek kadar sıkı.

Beni seçmişti.

Yancısını.

Gri Hanım'ını.

Sevgilisini.

Kardeşini değil, beni seçmişti.

Ben onun gerçekten bir numarasıydım, her şeydeki önceliğiydim. Bana yalan söylememişti, öylesine dememişti bunu. Doğruydum.

Amber hiç düşünmeden öne doğru atılıp, "Ben senin kanındayım," diye haykırdı Kunter'e yönelttiği elle tutulacak kadar yoğun nefret dolu bakışlarla. "Ben senin kardeşimim." Başcellat onun saçına yeniden asılsa da sanki bu kez bunu hissetmemişti bile. Öfkeden gözü dönmüştü. "Abimi öldürmeden anlamalıydım bu kararı vereceğini. Sen kendi kanından olanlara hiç merhamet etmedin!"

Kunter belli etmemeye çalışsa da sarsıldığını her hücremle hissettim. Dişlerini sıkıp çenesini kasti hızlıca. Gözlerini dahi kırpıyordu göz pınarlarına biriken yaşlar akmasın diye. Zayıf görünmemek için nefes dahi almıyordu ama Amber hiç durmadan saldırıyordu ona acımasız sözleriyle.

"Keşke annemle gidip onunla geberseydin!" Yüzü kaskatı kesilmişti, sıkıdığı dişlerinin arasından kelimeler kesik kesik ve boğuk çıkıyordu. Göz bebekleri büyümüş, bakışları dar koridordaki hiçbir şeye tam odaklanamaz bir hâldeydi. Her şeye ama en çok da Kunter'e saldırmak ister gibiydi. Sesi boğazından değil, göğsünden fırlıyordu sanki. "O gün sen de ölseydin de bütün bunları yaşamazıydım."

Ölseydin ne abim öldü ne ben bu cehenneme düşerdim. Her şey senin yüzünden!"

Amber, Başcellat'ı itip onu tutan adamın elinden de kurtulmaya çalışırken öfkeli haykırışlarını sürdürdü. "Senin düşman saydığın Asil bana senden daha çok kardeşlik yaptı. Bu seçimi o yapsaydı eğer hiç kuşkusuz beni seçerdi. Ama sen..." Bir hırıltı dudaklarının arasından kopup gitti. "...sen bir kadın uğruna kardeşini, kendi kanından olanı ölüme terk ediyorsun. İşte sen bu kadarsın."

Kunter sonunda patladı: "Sen olsaydın beni seçmezdin."

Amber hiç nefes almadan daha büyük bir hiddetle karşılık verdi ona: "Sen seçilmeyi hak etmezdin!"

"Bu yüzden seni değil, sevmeyi ve seçmeyi hak ettiğimi düşünen kadını seçiyorum." Geriye doğru adımladı hızlıca, kapiya yaklaştı olabildiğince. "Sevdiğim kadının hayatını kurtarıyorum. Sevdiğim ve beni seven."

Amber sanki hiçbir şeye değil de buna kurulmuştu. Her şeyi ama her şeyi unutmuştu, bu âna takılmıştı. Buzdan hareleri alev alevdi, doğrudan Kunter'i yakmak istiyordu. Öyle derinden kırılmıştı ki ne kadar sarsa da iyileşemeyecekti kırıldığı bu yerden.

Kunter kapiya doğru döndüğünde bakışlarım onun omzunun üzerinden arkaya döndü. Başcellat'ın öfke ve şaşkınlıkla parlayan bakışlarına bakıp Amber'e döndüğüm sırada onun elini kamına sıkıca bastırırken inlediğini gördüm. Dişlerini sıkı, gözlerini sıkıca kapatmıştı şimdi. Titreyen bacaklarının üzerinde durmakta güçlük çekiyordu. Gözyaşları yanaklarından boynuna doğru hızlı birer yol çizip kanı dağıtmıştı.

Burada kalırsa kendi hayatta kalsa bile bebeğini kaybedecekti. Daha fazlasına dayanamayabilirdi. Kunter bunu bilseydi seçimi yine de benden yana mı olurdu? Kardeşinden bir şekilde vazgeçse bile o bebekten vazgeçebilir miydi? Ona annesi tarafından emanet edilen kız kardeşinin bir kere daha bebeğini kaybetmesine göz yumabilir miydi?

Amber bir yana... Devin'i kim kurtaracaktı? Onu benim için değerli olduğunu düşündüğünden hayatta tutmuştu Başcellat. Ben buradan Kunter'le çıkarsam Devin'i neden hayatta tutacaktı? Bunun için sebebi kalmayacaktı. Hiç şüphesiz öldürecekti onu, kurtulacaktı

Ona doğru attığım bir adımı Kunter kolundan yakalayarak kesti. Önüme geçti hızlıca ve beni kapıya doğru itti. "Çık buradan, Yekra. Hemen git buradan. Olmaz, anlamıyorsun. Yapmam, bırakmam seni burada."

"Benim için geri geleceksin," diye hatırlattım ona. "Geleceksin, Kunter."

"Ya yetişemezsem? O zaman ne olacak? Ben sensiz ne yapacağım?"

"Yetişirsin sen, hep yetiştin. Unuttrun mu, hayatımda tanıdığım en dakik adamsın sen. Süre ver bana, mutlaka uyarısın verdiğin dakikaya."

"Yapma bunu." Alnını alnıma dayadığında göz pınarlarında biriken o yaşları daha fazla tutamamıştı, akmışlardı birer birer. "Beni bu kadar çaresiz bırakma."

"Ben halledebilirim." Şimdiye kadar dayanmıştım yapılanlara. Dayanabilirdim, yeniden kaçmayı da deneyebilirdim ama Amber bunların hiçbirini yapamazdı. "Hadi, ikimiz de sevdiğimizizi kurtaralım."

İkna olmamıştı ama başka bir çaremiz olmadığını biliyordu. Gitmeyeceğini biliyordu. Amber'in dayanamayacağını biliyordu.

"On iki dakika," dedi çaresiz bir fısıltıyla. "En geç on iki dakika sonra burada olacağım, Gri Hanım. O ana kadar Devin'i bul çünkü burayı yıkacağım."

Başımı salladım hızlıca. "Sana güveniyorum."

"Ben de sana."

Bir veda öpücüğü daha vermeye kalktığı anda izin vermedim ona. "Evde öpersin," dedim bu durumda bile tatlı bir gülümsemeyle ve yanından geçip onu arkamda bıraktım. Biraz daha yüzüne bakacak olursam buradan onunla çıkıp gidecektim.

Amber'e doğru ilerledim hızlıca ve onu kolundan tutup yerden kaldırdım. Kendinden geçmiş gibiydi, zoraki hareket ediyordu. Sürekli *onu da kaybettim*, diyordu. Kaybetmemişti ama kaybetmenin düşüncesinden delirmişti.

"Hadi Amber, biraz daha dayan." Onu Kunter'in kollarına doğru bıraktığım anda biri beni kolundan yakalayıp geri çekti. Kunter hızlıca bana uzandığında Başcellat'ın silahının namlusu alnına dayandı.

"Geri çekil, öncü."

Kunter'in dudaklarının arasından bir hurku geçti. "Ona sıkıca tutunayım deme."

"Öncülüğümü garantiye, gerekirse yancı olarak kalıyorsa derim özet ve hayatta kalır."

Kunter'in bu gibi bakışları Başcellat'ı delip geçti. "Sana saldırmıyorum."

Başcellat ona gülümsedi. "En sevdiğin elimdeyken böyle cümleler kurma istersen, öncü."

Kunter ancak o zaman dudaklarını sıkıca birbirine tutmuştu. Beni daha fazla tehlikeye atmamak için imkânsız gibi görünse de tuttu. Bir an için gitmeyeceğini düşündüm. Bakışları hiç gıcıkılmıyormuş gibi bakmıyordu bana. Ancak ona sessizce yalvardığımda Amber'i kurtarmış ve gerileyebilmişti. Çiçek istemiyordu, yapmak istemiyordu bunu, biliyordum ama gözlerime baktığında hem ona hem kendime güvendiğimi görebildiğini de biliyordum. Bu yüzden deneyimliydim arkasını, buna güvenerek dışarıya o adımı atabiliyordum.

Amber'in bakışları, Kunter'in omzunun üzerinden beni bulduğu ana kadar doğru olanı yaptığımı emindim. Yüzünü hafifçe hareket ettirerek yukarıya doğru kıvrılan dudaklarını gösterecek kadar kaldırdığında beynimden vurulmuşu döndüm. Bana gülümsemişti, nefes ve orkenden çok intikam ateşiyle. Zevkle, kazanmış gibi gülümsemişti.

Demir kapı hızlıca onların arkalarından kapandığında son gördüğüm Amber'in sinsice kıvrılan dudaklarıydı. Dudaklarını zorlayıp Kunter'e bunun Amber'in bir oyunu olduğunu haykıracak kadar cesaretim olmadı. Ağzımı sıkıca kapattılar ve beni kazanlığım için dışarıya sürüklediler.

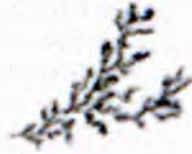
Her şey Amber'in oyunuydu.

Bu, Hazar Sidar'in intikam planıydı.

Kötülerin Şehri'nde aşk, en tehlikeli suçtur çünkü sevdiğini korumaya çalışan herkeşi sonunda ihanet eder.

BÖLÜM 37

Bir hücreye itilerek bırakıldığımda kapı arkamdan hızlıca kapanıp kilitlendi. Ayaga kalkmakta gereklemedim, hızlıca kapıdaki pumaklıklara ellerimi dolayıp kapının diğer tarafında duran Başcellat'a diktim gözlerimi.

"En başından beri..." dedim güçlükle, hâlâ inanmak istemiyordum bunun olabileceğine. "...iş birliği mi yaptınız? Amber, o..."

"Evet," dedi benim daha fazla soru sormama izin vermeden. "Öncü bana böyle bir teklifle geldiğinde bunun için hazındım. Senin canın karşılığında öncülük, hayatta kalma garantisini. Öncü Kunter kelleme ödül koymuşken kaçıramayacağım bir fırsattı."

"Ona işkence ettiniz."

Başcellat onun oyununa kanmamıdan büyük bir zevk alır gibi neşe içerisindeydi. "Sadece gözünle gördüklerin."

"Kanlar..."

Omuz silkeli. "Öldürdüğünüz adamın kanıydı. Öncü Amber bunun daha gerçekçi olacağını düşündü. Sen hayginken konuşacak çok zamanımız oldu." Kapıya yaklaştı. Yüzlerimiz arasında yalnızca pumaklıklar vardı. "Ama bence en çok hamile olduğu yalanı seni etkiledi. Bir de şu arkadaşın, Devin. Onu öldürecekim zaman beni engelleyen Öncü Amber'di. Öldürmek yerine senin için kullanmayı önerdi. Ne de olsa düşmanın en güçlü silahı, sevdiklerindir."

Kanlar sahteydi. O yalnızca ayakından yaralanmıştı. Diğer bütün zamanlarda benim aksime ayıktı ve onlarla sohbet hâlindeydi. Üstelik hamile değildi. Bu yalanı nasıl söylemişti? Hiç mi acımamıştı kalbi? En büyük acısını nasıl beni kumpasa düşürmek için bir yalana dönüştürdü? Nasıl bu kadar kötü olabilirdi? İnanmıştım ona. Kurtarmıştım onu. Onun için geri dönmüştüm. Gitmeyi değil, kalmayı seçmiştim.

Düpedüz aptallık etmiştim.

Amber yalnızca onun canını biraz yakmışım için yapmıştı bütün bunları. Ona güvenmemi sağlamıştı, ona acımamı. Onun için kendi canını vermişti.

Senden o kadar nefret ediyor ki ölümünü planladı. Acı çektiğini yaşamak istedi."

"Kunter geri gelecek," diye patladım elimi demir kapıya vururken. "Seni geri getirecek. O zaman bundan ne çıkarın olacak?"

Öncü Kunter'i de düşürecek. Seni kaybettiğinde bir parçası da senle birlikte ölecek. Kardeşi için yaşayacak yalnızca. Kimisesi yaşamak etrafında. Sağı solu düşman dolu. Senden sonrası kolay."

"Buradan buradan ölünün üstüne basarak çıkacağım," derken kapıya geçirdim. "Kunter geldiğinde yaşamak için yalvara-

"Öcü gelmeyecek, yancı." Ellerini birbirine vurdu. "Hayal kurma. Senin için geri gelmeyecek. Seni seçmiş olabilir ama seni kurtarmak istemiyor."

"Yalvara sıkmayı kes!"

"Ondan en değerlisini alacağımı biliyordu. Ne malum seni o yüzü seçmedi? Kardeşini seçse onu riske atardı. Seni seçti, beni yalvara denedi, o kadar. Seni de bir güzel kandırdı. Klasik şeytan."

"Siktir git."

Bu gibi bakışlarla geri çekildi. "Tamam, ben siktir olup gideceğim. Ama önce nasıl eriyip bittiğini son ana kadar izlemeliyim."

Başcellat bekleme ağzına götürdü. "Bunun için çok uğraştım, yancı."

Başcellat hafifçe yana çevirip birine baktı ve "Sen çalıştır," dedi.

"Sen de burada kal, yanımda. Ne olur ne olmaz."

Adım sesleri duydum. Hemen ardından Başcellat'ın hemen arkasından biri geçti.

Kaç kişiydi, bilmiyordum.

Devin nerede, bilmiyordum.

Nasıl ölecektim, bilmiyordum.

Kunter yetişecek mi, bilmiyordum.

Tek bildiğim, artık gerçek bir cehennemde olduğumdan emin olduğumdu. Burası şüphesiz yerin yedi kat altındaki cehennemden daha kötü bir yerdi. Oradaki kötülerden daha kötüler vardı burada ve onlardan biri Amber'di.

"Birkâş daha da içerisinde olduğundan artık sana bunu söyleyebilirim, yani: Senden geçecekten haylandım." Parmak ucuna bir öpücük konularak bana gişirdi. "Akli mi başımdan oldun. Beni başkışladığında kırmadım aklımda sana, seni öldürdüğüm için kendime kırdım. Ama her şeyin bir bedeli vardır. Öncülüğün bedeli de senin ve bu çok ağır bir..."

Başcellat'ın arkasında duran cellat, başıgını onun ense kılıkından boğazına indirdiğinde Başcellat cümlesini tamamlayamadı. Ağzından fışkıran kan yüzüne sıçradı ve bir nefes dahi alamadan başıgını ucundan kayıp yere yığıldı. Gözlerimin önünde canıyeter içerisinde can verdi.

Kalbim küt küt çarparken bakışlarım Başcellat'ın bıraktığı başıgı hızla dolduran cellatın dokurdu. Maskesini ucundan tuttu ve tek hamlede çekip çıkartırken bal rengi saçlarını hızla salladı.

"Benim tatlı Gili'min canını yakmadan önce bunu binlerce kez düşünmeliler." Kapının üstündeki anahtarı çevirip kapıyı hızla açtı. "Çünkü ben onu ne pahasına olursa olsun korur, kurtarıyorum."

Başcellat'ı öldüren cellat sandığım kişi, Devin'di.

Ondan beklenildiği gibi kurtulmuş ve aralarına sızmıştı. Yine kurtarmıştı beni, aynı ilk tanıştığımız günkü gibi. Ebedi pövalyem işte uş salim karşındaydı.

Birkâş adıyla birbirimize ulaşıp sıkıca sarıldık. İkimiz de yorgun, lirkün ve kan içerisindeydik ama yan yanaydık. Bir nefesi rahatça bırakabildim sonunda.

"Hayattasın," dedim ağlamaklı, titreyen bir sesle. "Benim yüzümden ölmedin."

"Bilerek yakalandım zaten, Gri." Geri çekilip burnumun ucuna parmak ucuyla dokundu. "Senin peşinden gelebilmek için. Akli hâlde hepsini öldürürdüm ama seni bulamazdım." Keyifle, hiç de abartı olmayan bir kibirle güldü. "Ama anlamadığım bir şey var. Az önce öldürdüğüm bir adamdan duyduğuma göre kandırılmışsın. Öncü Kunter kurtarmak için seni seçmesine rağmen Amber'i kurtarmasını istemişsin." Burnunu kırıştırdı. "Daha fazlasını öğrenemeden son nefesini vermesi gerekti."

"Amber'le Başcellat iş birliği yapmışlar," dediğimde burnundan öfkeli ve sesli bi nefesi yavaşça bırakırken yanağının içini ısırdı. "Bütün bunlar Amber'in intikam planıymış."

yanında, yanağımdaki kesige başını eğerek dikizle bakarak onu gözlerimi kışkırttı. "Bunu hangisi yaptı?"

Onu ucuyla verideki cesede, Başcellat'a baktım. "Onun yüzünde çok acıma o da ben de acı."

"Öldü." Parmaklarının ucuyla kesige dokunmadan yanığımda...

"E) hâlde ben de benzerini ve hatta daha derinisi o Amber'ın... çok sevdiği yüzünde açarım." Dişlerini ekti. "Bunu...

Devin görünüşü çok önem verirdi. Güzellik ve kışkırtıcı. Her neyse, yanağımda açılan bu kalıcı bir kışkırtıcı onu çok etkilemişti bu yüzden.

"En azından hayattayım."

"En azından hayattayım, diye bir şey yok." Kehribar gözlerinde o andık intikam ateşi parladı. "Artık öncülüğü dahi onu kurtarması cümleden. Hamile de değildir kesin."

Başımı hafifçe iki yana sallayarak onu rahatlattım. "Hali gücüm buradan. En azından dışarı çıkalım, Kunter buradan geri gitsin."

"Niye gitti, niye geri gelecek?" Devin'in altın harları buharımsı bir ateşi andırıyordu. "Seni burada bu akliye nasıl tuttu?"

"Amber'in hamile olduğunu sanıyorduk. Bir de onu bulmam gerekiyordu. İsteyerek yapmadı o da, ben istiyordum. Tek çözümler bu gibi göründü. Gidersem Başcellat'ın seni harına tutmak için niyeti kalmayacaktı. Ben de..."

"Amber seçileceğini düşünerek aramızda bir seçim yapandı ama ne olur ne olmaz diye geride kalman için seni vuranından ve bundan vurdu, öyle mi?"

"Tam olarak öyle."

"Yine de Öncü Kunter gitmemeliydi."

"Mecburdu."

"Mecburiyetten pek anlamam." Elimden tuttu. "Her şeyin bir yolu vardır. Gerekirse onu sürükleyerek çıkarmalıydı buradan. Benim ölme riskimi almalydı."

"Beni dinlediği için onu suçlayamam." Şeytanımsı bu peş bir Kunter'i ve ben ondan hep vicdanımı dinlemeyi beklemişim. Bana göre yasa, demiyim, Kırkların Şehri'ne göre değil. Akli hâlde gitmezdi, dinlemezdi beni ve o ilk tanıştığım adam gibi davranmazdı.

Çıkardı beni buradan, Devin'i ölüme terk ederdi ve Amber'i kendi başının çaresine bakması için bırakırdı.

Gözetini devirip hırsındanarak Baycellar'ın üzerinden geçmek için bir adım attığında bir mermi vızıldayarak yanından geçti ve koridorun sonundaki duvara saplandı. Devin hemen kendini benimle birlikte geriye attı. Birden fazla mermi koridorda ölümlerden geçip gitti. Sırtımı demir kapıya yalayıp biraz küfür ettikten sonra Baycellar ölünce her şey bana ermiş gibi davranmış gibi anılgına ama geride kalan adamlarını unuttuğum.

"Plan B." derken kalifından çıkardığı bir boğaz parmaklarının arasına çevirip bana uzattı. "Yanlış saymadysam dört kip kaldı geriye. Dördünü gelmeden öldürdüm. Öncünün de dördünü öldürdüğünü duydum."

"Silahları var."

"Bizde de ben varım."

Devin, eldivenli eliyle kapının sağından yaklaşan adamın silahının namlusundan tutup yakaladığı gibi adamı içeri çekti. Adamın kolunu bükü, silahın yönünü çevirip inanılmaz bir hızla adamın boğazına dayadı ve tetiğe bastı. Tetik sesi odadaki havayı parçaladı. Mermi adamın boğazından girip kafasından çıktığında kan tavana ve yangın söndürme başlığına fışkırdı.

Beyni parçalanmış adam önce dizlerinin üzerine düştü, ardından olduğu yere yığıldı.

Daha önce Kötülerin Şehri'nden nefret ettiğimi söylemiş miydim? Nefret ediyorum. İliklerime kadar.

Adamlardan biri doğrudan içeri daldı Devin'i karşı duvara çarpıtığında henüz parlayan silahın dumanı tütüyordu. Adama arkadan saldırmak için koştum ama başka bir adam üzerime atladı ve beni yere yığıldı. Aynı anda hücredeki yangın söndürme başlığından ince bir tık ve sonra derin bir uğultu yükseldi. Birkaç saniye sonra yangın söndürme başlığındaki delikten bir damla hızla üzerimdeki adamın ensesine düştü. Adam elini sanki ensesine su değil de yakıcı bir şey düşmüş gibi bastırıp hırıltılı bir çığlık atığında bu kısa andan faydalanıp onu üzerimden ittim. Devin aynı anda bıçakladığı adamı duvarın diğer tarafına gönderdi. Bakışlarımız tavandaki yangın söndürme b-döndü. Havada tuhaf, asidik bir koku vardı.

Ama önce nasıl eriyip bittiyini son dört kadar izlemeliyim, derinliği Baycellar. Saniyeler sanki saniyelere dönmüşü o kısıtlı anda. Adamın tek damlayla kavrulan ensesine bakırmı mullumiyetli bir ses. Devin muhtemelen elini yukarıya uzattı, dokunup ne olduğunu öğrenmek ister gibi. Bir damla o kısa anda parmağının ucuna düştü. Aynı değildi ama takti parmağının ucunu. Su değildi, asiti.

Bir damlası çıkardığı yeri kavururken birdeniz danda birer neler yığıldı?

Amber bana ne yapmak istemişti böyle?

Eriyip bürünemi. Cesedimin bile bulanamadığını, Çeşitli Kanser'in arılabileceği hiçbir şeyimin kalınamadığını.

Devin'in kolundan yakaladım ve onu kapıdan dışarı çıkardım. Aynı anda adamlar peşimden ayağa fırladılar, binlerce birlikte kapıya koşuyorlar. Birkaç adımıla kapıyı arkamımdan yüzlerime kapattım. Kapıyı açmak için çektiklerinde bütün gücümle tuttum ama raftım aklıla dayanmadı. İçeri doğru çekildim. Adamlardan biri büküldü rahatsız, beni içeri fırlatmak istedi ama Devin boğazını onun boğazına indirdi. Adam can havliyle kendini geriye atığında diğer adama çarptı ve birlikte geri içeri düştüler. Kapıyı yeniden kapattım, kilitli döndüğüm ve başlığın deliklerinden aklı ardına, dört bir yana tükürüş gibi ince çizgiler halinde asit fışkırdı. Birkaç saniye sonra her asit bir yağmur gibi hücreye yağdı.

Devin'le aynı anda kendimi geriye atmak istediğimde Baycellar'ın cesedine rahip yere düştük. Ölümlerim bu anıya daldı. Parmaklıkların arasından süzelen asitler muhtemelen gelirken ben kendimi sığına o da soluna attı.

Cellatların çığlıkları hücrede tıpp tıpp binada yankılanı. Bir ellerini parmaklıklara dolayıp can havliyle çıkmak için yalvardı ama çok geçti. Asit önce maskeyle birlikte yüzümü de eritti. Damlalar kurumaz delip küçük delikler açıyor, giysi liflerini kemiriyordu. Maske maske siyah boyasını önce kabartıyor, ardından beyaz bir tozla birlikte akıyor.

Daha fazla beklemiydim. Koridorda emekleyerek ilerledim ve oradan hızlıca uzaklaşmaya çalıştım. Koku inanılmaz güçlüydü. Koku nın düşüncesi dahi maskeyi bulandırmıyordu.

Bana bunu yapmak istemişti.

Mendirene ulaştığımda Devin'i arkamda bulamadım. Mahkemeler hücreye asit yağdıran cellatı bulmaya gidiyordu. Tek başına bir

orduya yetirdi Devin. Bu yüzden kendimi hızlıca yukarı kata attım ve kokundan olabildiğince uzaklaştım. Bulduğum ilk köyeye kustum ve sonra diğer köyeye de. Kendimi dışarı atana kadar bütün köyelere de kustum olabildim. Bildiğim bütün küfürleri sıralarken.

Dışarıda bir kaldırımın kenarına çıktım. Çoktan akşam olmuştu. Saat kaçtı, bilmiyordum ama Kunter'in geri geldiği bir saat olduğunu biliyordum.

Güçlkle ileriye, sokagın diğer tarafına baktım. Sağıma ve sola, onu görebileceğim herhangi bir yere.

On iki dakika çuktan dolmadı mı, Kunter? Dakiktin sen, uzuna mutlaka tutardın. Neredesin? Devin olmasa orada öyle iğrenç bir şekilde ölecek olan bendim. Neredesin?

Devin nefes nefese yanıma geldiğinde durup ellerini dizlerine uzattı ve yüzünü buruşturdu. "Sıkıtiğimin körüleri." Başını hızla iki yana salladı. "Bunları öldürdüğüm için bir daha bana o klasik acıma bakışını atarsan..." Yüzüne baktı, parmağını salladı ve durdu. "...hiçbir şey yapamam." Parmağını indirip bir nefesi hızlıca bıraktı. "Tatlı Gri'min saçının teline dokunamam." Kendini yanıma bıraktı. "Ama senin gri saçlı herifin saçlarını yolmak zevkli olurdu. Sahi, nerede o? Hani senin için geri gelecekti?" Kaşlarını kaldırdı. "Senden geriye kalanlar için mi geri gelecekti yoksa? Belki birkaç kemik."

"Geri gelecek."

"Elbette." Benimle birlikte ileriye baktı. "Senin için geri gelir."

"Gelir, değil mi?"

"Gelir." Bıçağındaki kan lekelerini üzerindeki cellat kıyafetine silmeye başladı. "Seçtiği sensin, herkesi uğruna karşısına aldığı sensin, her şey sensin. Seviyor seni."

"Artık bundan şüphe etmiyor musun?"

"Etmeyorum, bakışlarından belli oluyor ne var ne yoksa. Aşık aşık bakıyor sana. Diğerlerine nasıl baktığını düşününce inanıyor insan."

"Yine de burada onu bekleyerek aptallık ettiğimi düşünüyorsun."

"Evet," derken güldü. "Aptallık olmadığını düşünmediğim çok az şey var ne de olsa." Ellerini arkaya uzatıp kollarının üzerinde gerildi, başını yıldızlı gökyüzüne çevirdi. "Bu hâldeyken, neredeyse bir ölüyken dahi onu bekliyorsun. Sana *geri geleceğim*, dedi diye üstelik. Onu gerçekten seviyorsun."

"Şüphen mi vardı?"

"Kafanı fazla çarpmışsındır diye düşünüyorum." Bana diplemişti, sözler tek sızdı. "Az önce neredeyse eriyerek ölecektin ama..."

Biz konuşurken sokagın sonunda bir hareketlenme oldu. Kunter'in geldiğini düşünmüş, heyecanlanmıştım ama hayır. Kunter değildi. Kaan, Riyaz ve Rüzgâr'dı. Kozarak yanıma ulaşıyorlar ve on olduğumuzdan emin olmak için binlerce soru soruyorlardı.

"Bizi nasıl buldunuz?" diye sordu Devin şaşkınlıkla. "Önce Kunter mi..."

"Koray'dı," diye açıkladı Kaan. "Bize ulaştı ve Yektâ'nın telefonunun sinyalinin Sarı Bölge'den geldiğini söyledi." Devin'in sevgili Koray'ın sadece bilgisayarla yapabildiği binlerce şey vardı. "Sana ulaşamayınca nerede olduğundan emin olmak istemiş. Yektâ'nın Sarı Bölge'de olduğunu anlayınca senin de onun yanında olabileceğini düşünmüş. Bizi buraya senin iyi olduğundan emin olamaması için gönderdi. Önce Kunter'in Siyah Bölge'ye döndüğünü öğrenince bizi..."

Beynimden silahla vurulsaydım eğer bu kadar hızlı olmasaydım. Kunter Siyah Bölge'de miydi? Geri gelmiyordu mıydı? Ben burada olarken o yoksa evde miydi?

Dünyadaki her şey karıncalandı. Ensendeki yarık iki yarıdan alev aldı sanki. Yüzümdeki kesik acı acı kanıyor gibiydi. Vücudumdaki her yara, her kesik sızlıyordu. Her şey ve herkes dönüyordu. Senin birer uğultuydu şimdi, dayamıyordum hiçbir şeyi. Gözlerimi kapıyorum ve onun son bakışı işte orada. Bana her kere daha veda edilişine bırakmak istediğinde izin vermedim ona. Ben ona veda etmek istemedim ama o istedi.

Hayır.

Başımı hızlıca iki yana salladım.

"Hayır." Ayaga kalktım olabildiğince hızlı. Riyaz beni tutmıyordu kalktığım gibi yere yığılabildim ama tuttu beni. Vücudum karıncalandı. "Bir şey olmuş olmalı." Başımı hala iki yana sallıyordum. "Beynim her şey geldi." Riyaz'ı bırakıp ileri doğru atıldım. "Anlatın ona da bir şey yaptın."

Devin hızlıca koluma girdi. "Tamam, sakın ol. Gideceğin ama bekle. Riyaz seni taşıyor."

Kolumu ondan kurtarıp kör adımlarla yürüdüm. Yürüyebildim, koşabilirdim, ona ulaşabilirdim. Ona bir şey olmasaydı. Amber her şey

500 VEYL ŞEYTANIN YANCISI - 2

yapmıştı. Bapellat söylemişti zaten, beni öldürüp onu yıkacaklardı. Öldüğümü sanıyor olmalıydı.

Öldüğümü sanırsa da geri gelmez miydi?

Başımı yeniklen hızlıca iki yana sallayarak sokakı döndüm. Rüzgâr'ın beni Sarı Bölge çıkışına yönlendirmesine izin verdim. Onlar yolu biliyorlardı ama ben denesem de bulamamıştım.

Bölgeden çıktık ama Kunter geri gelmedi.

Siyah Bölge'ye girdik ama Kunter bana gelmek için sokakra da gildi.

Bölge sessizdi, sokaklar ısırdı. Bir noktadan sonra yürümeyi bırakıp koynaya başlamıştım. Benim yardımına ihtiyas olabilirdi. O da ölümün ucunda olabilirdi. Amber ona da ayrı bir kumpas düşenlemiş olabilirdi.

Bu yüzden geri gelememişti.

Biliyordum, tanıyordum onu. Gelirdi o, asla orada bir başıma bırakmazdı beni. Bilseydi de asla gitmezdi.

Evimizin önüne geldiğinde nefes almak için bile kendime zaman tanımadım. Bir nefesle zaman harcıyıp onu kaybetme riskini alamadım kendi içimde. İçeri girdini hızlıca, önce sakona baktım ama orada değildi. Yukarı çıkan basamakları birer birer tırmanırken bir noktada gözümün tamamen kararacağını ve düşüp bayılacağımı sandım. Beni ayakta tutan tek şey, Kunter'e ulaşma arzumdur. Onun iyi olduğundan emin olmadan bir saniyeden uzun kapatamazdım artık gözlerimi.

Çalışına odasını es geçip odaya koşacağım sırada ses, çalışma odasından yükseldi.

"Bunu yapmayacaksın," diyen ses, Kunter'in sesiydi. İyiymi, hayattaydı.

Gözyaşlarımı hızla yanaklarıma akarken elimi ağzımın üstüne bastırdım ve duvara yaslandım. Elim ayağım boşalmıştı. İçte burada, rahat bir nefes alabilirim artık. Ağrıdan bir kazana dönüşen başım öne düştü. Titreyen dudaklarım gözyaşlarımla ıslandı.

"Gör bak, nasıl yapıyorum," diye karşılık veren sesi duyduğumda kaşlarım gerilerek havalandı ve gözlerim kocaman açıldı. Ne oluyordu burada? Kunter'in böyle bir zamanda Asil'le ne işi olurdu? Benim için geri gelmeliydi ama o burada Asil'le... Onunla kavgayı mı ediyordu? Anlayamıyordum, ne oluyordu? *Ne oluyor, Kunter? N'apıyorsun sen burada? Neden yanımda değilsin de buradasın onunla?*

...andaki gerçeği öğrenmesini istiyorsun durma, git ve yap." Bu parolu koptu. "Dosyayı istersen binlerce kez değişti, onu bana da söyletim gerçeğini."

Bana. Gılenin dosyası. Annem...

Kapının kulpuna uzandım. Onlara bunu sormak için hazırdım. Asil'e sordum. Asil'e. Asil gerçek. Asil'in dudaklarının arasından beklediğim bir hızla, daha büyük bir gerçekle birlikte döküldü: "Yek-... öldürenin ben olduğumu, asla öğrenmeyecek," dedi Asil ve hemen ardından histerik bir kahkahayla ekledi: "Eğer bu gerçeği onunla paylaşacak olursan ben de onu şehre düşürenin sen olduğunu söyleyim."

Annemi kazara öldüren Kırmızı Bölge Yancısı Asil'di.

Beni Kotülerin Şehri'ne düşüren, Siyah Bölge Öncüsü Kunter'di. Sevgilimdi, sevdiğimdi. Benim için geri gelecek olan, beklediğim. Herkesi tuğmen savundugum, karşısında değil yanında durdu. Bütün şehri karşıma almıştım onunla birlikte. Ama o... O ne bana? Beni bu cehenneme mahkûm etmişti.

Ensemdeki damga ilk andaki gibi cazıdayıp yaktı beni. Onun yüzünden. Elimi enseme uzattım ve tırnaklarımı geçirdim damganın altına. Kazıyıp atmak istedim onun yüzünden bana olan ne varsa. Ben sevdiğim için katlandığım ne var ne yoksa.

Ellerin biri hızla yüzüme gitti, yanağımda izi kalacak kesige. Tırnaklarımı üzerine geçirdim. Kalbimden daha çok acımıyordu hiçbirisi. Olurdu bu? Nasıl yapardı bana bunu?

"Asla!" diye haykırıyordu Kunter, Asil'e yumruklarını indirirken.

Asla... Asla kalbimi bu kadar kırmazsın sanmıştım.

Asla taş kâğıt makastaki taşının kalbime bu kadar oturacağını düşünmemiştim.

Amber'in hayallerindeki gibi asitle yanıp eriyerek ölmemişim. Yanıyordum. Her hücrem acı içinde kav-... oluyordu ve kalbim... Kalbim ne yazık ki onun için atmaya devam ediyordu.

Sendi nasıl nefret edeceğim senden?

"Bana olan nefretinden masum bir kadının hayatını mahvettin. Ölebilirdi! Bu şehir onu öldürebilirdi ama senin gözünü kin bürü-... Senin uğruna hepimizi karşısına aldı. Sense onu aşkla kandırdın,

gözünü boyadın, gerçeği ondan sakladın. Gözünün içine baka baka! Nasıl yaptın ha?"

"Sen nasıl yaptın?" diye karşılık verdi Kunter. "Annesi için ağlarken nasıl durdun yanında? Nasıl baktın gözlerinin içine? Tek günahkâr ben miyim şimdi?"

"İkimiz de günahkârız ama bana değil, sana âyık."

Dizlerimin üzerine düştüm öylece, hiçkırıklarım ağzımın üzerine sıkıca bastırıp elime çarparken. Yumruk yaptığım diğer elimi, acıyla sarsılan göğsüme indirdim. Taş basmak istediğim kalbimin üzerine, Kunter'in doldurduğu odacıklarına.

Dur.

Sevme onu, dur.

Herkese şeytan, sana da şeytan.

Onlar birbirini yumruklayıp odada ne var ne yoksa dağıtırken ben o hücrede ölüyordum. Ölüyordum Devin olmasa. Kunter'in ısrarla öldürmek istediği Devin kurtarmıştı beni ama o buradaydı, odasında ve ben gerçeği öğrenmeyeyim diye gerçeği bilen eski dostunu yumrukluyordu.

Ben ölürlen...

Titreyen ellerimi indirirken vücudumdaki her kası olabildiğince kastım. Sıktım kendimi, bastırdım içimde ne var ne yoksa. İyi olan her şey, vicdanım da dâhil. Susturdum, bastırdım nefretle. Kalbim birden kaskatı kesildi. Zihnim her şeyi bir kenara itiyordu, tek bir şey dışında: intikam.

Duvara tutunarak ayağa kalktım ve koridorda güçlülük de olsa ilerleyip odaya ulaştım. Dolabı karıştırıp gri formamı buldum hızlıca. İşte buradaydı, Kötülerin Şehri'nde gerçekten bana ait olan tek şeydi.

Kunter'in bana aldığı kıyafetlerden hızlıca kurtulup gri formamı giydim. Aynada gördüğüm kadın o andan itibaren artık aynı kişi değildi. O artık bir ölüydü, ölmüştü o hücrede ve ondan geriye kalan ne varsa birleşip alacaktı intikamını.

Öfke, kin ve nefret. Yalnızca bunlar kaldı ondan geriye. Vicdanı, kalbi ve onu iyi yapan her şey eriyip yok oldu.

Her şeyimle sevdim seni.

Başımı iki yana salladım hızlıca ve savuşturdum bu aptal düşüncüyü.

Birlikte son gecemi yaşadık. Komodinin üzerindeki yarım şişe viskiyi çekip aldım ve birkaç yudumu boş mideme indirdim. Viski boşaltımı yakarak mideme ulaşırken o son gece zihnimde canlandı. Birlikte bu yatakta uyumuştuk, bu yatağa öpmüştü beni, bu yatağa ölmüştüm.

Viskiyi yatağa boşalttım önce, komodinin üzerinden geçtim ve küresini ıslattım. Aptal, Küçük Prens. Güldüm kendi kendime. Sen de bilememiştin eşsiz gülünün değerini. Beş bin gülü görünce kendine küçümsemiştin eşsiz gülünü. Ama dönmüştün ona. Dönmüştün işte, anlamıştın sonunda değerini.

Benim Küçük Prens'im bana geri dönmedi.

Hatıralarla dolu yatak odamızdan... Hayır, onun odasından alandan bir yol çizerek çıktım. Koridorda ilerlediğim sırada içlerinden biri sanırım kapıya çarptı ve hafif aralık kapı sertçe kapandı. Bunu bilerek kapının üzerinde duran anahtarı çevirdim. Onlar birbirini yumruklarken bunu duyamazlardı.

Merdivene yöneldim hızlıca. Aşağı indim ve salondaki alkolleri tek tek açıp evin her yerine dökmeye başladım. Birlikte yemek yediğimiz yemek masasına, dans ettiğimiz zemine, oturduğumuz koltuklara gri duvar kâğıtlarına ve mutfakta birlikte olduğumuz her köşeye. Kapıların hepsini kilitledim ve anahtarları cebime attım. Onları da alkolle ıslattım.

Kunter'in malikânesi ahşaptı. Ufak bir ateşle dakikalar içerisinde külle dönüşürdü.

Bir şişe alkolle holü ıslatıp dış kapıdan çıktığımda beni bekleyen Devin, Kaan, Riyaz ve Rüzgâr şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Gri formama, elimdeki yarım şişe alkole ve şimdi içine tıktırdığım bir parça kumaşa.

Hızlıydım ve kararlı.

Madem şeytanlar yönetiyordu Kötülerin Şehri'ni, yakardım şeytanları tek tek. Onların beni yakıp kanatlarımdan edip cehenneme düşürdükleri gibi. Cehennemse ebedî mabedim, kurtuluşum yoksa bu yangının içinden, mahkûmsam son nefesime kadar... O hâlde kuralan yeniden yazacağım.

Elimi Devnlere doğru uzatıp, "Çakmak," dedim. "Bana bir çakmak verin."

504 VEYL: ŞEYTANIN YANCISI - 2

İçlerinden biri elime çakmak bırakırken Devin, "Ne oluyor?" diye sordu neraktan çatlayan sesiyle. "Ne yapıyorsun, Yekta? Kunter nerede? Sesini duydum, yukarıda değil mi? Sen... sen n'apıyorsun?"

Çakmağı yaktım ve bez parçasını tutuşturdum. Bez parçası yarken kalbimde bir yanın titremesini bekledim ama titremedi. Ne de olsa bütün bekleyişlerim artık birer hüsrandı. Kalbimde sızlayacak tek bir yer bırakmamışlardı vicdanıma ait. Bu evdeki iki adam benim kalbimi önce parçalamış, şimdi de yakmışlardı acımadan.

Ben niye onlara acıyacaktım ki?

Ne de olsa şeytanın yancısıyım ben, benden daha azı beklenmemeli artık.

Şişeyi açık kapıdan merdivene doğru fırlattığımda her gün çıkıp indiğim, onunla her şeyimize şahit olan basamaklar birer birer alev aldı ve alkoller çizdiğim yollar ateşle süslendi.

Kapıyı çekip kapattım ve anahtarımı kilitledim. O anahtarı da diğer anahtarların yanına gönderdim. On iki dakikada bana gelmeyen Kunter'den on iki adım uzaklaştım. Kaldım, yine bekledim. İçimdeki yangın onları yakıp kül edene dek burada duracaktım.

"Yekta!" Devin önüme geçip ellerini kollarıma sardı ve beni sarsmaya başladı. "Bir şey söyle bana. Bak yüzüme." Çenemden yakalayıp yüzümü yüzüne çevirdi ama yine de bakmadım ona. Tek görebildiğimi yanmakta olan evimdi. Onunla evim. Evimiz.

Evimiz.

Evimiz artık olmayacaktı.

O da artık olmayacaktı.

Onlar da.

Ben değil, onlar yanacaktı bu gece. Bir daha kimse yakamayacak beni. Yakmaya cüret edenlere ateşinle karşılık vereceğim hiç acımadan.

"Ne yaptı sana? Söyle bana, bir şey söyle."

Canımı yaktılar, Devin.

Canımı ben daha onları tanımadan yaktılar ama benden sakladılar bunu.

Biri canımdan çok sevdiğim annemi aldı benden, dostum olmaya kalktı hiç utanmadan.

Biri hayatımı aldı benden, sevgilim oldu hiç yüzü kızarmadan.

Ben de beni yaktıkları gibi yakıyorum işte onları.

Ben onu cevapsız bıraktığımda hızla arkasına döndü ve duman çıkmaya başlayan eve baktı Devin. Alevler çoktan perdeleri indirmiş, evdeki yangını gözler önüne sermişti. Alevler evin her yanına uzanıyor ve onu içindekilerle birlikte yakıp kül etmek için acele ediyordu.

Nereden haber aldığını bilmediğim Giray, arabasını sokağın başına çekip hızla sokağa atladığında kısık bakışlarım bir an için onu bulmuştu. Kimi haber vermişti ona? Asil mi? Yoksa zaten yakınlarında mıydı?

O da... Yoksa o da Amber'in planlarından haberdar mıydı?

Beni gördüğünde bir ölü görmüş gibi irkildi. "Yekta?" Şaşkınlıkla, "Sen... Bana senin öldüğünü söylediler." Üzerime koştu ve kollarını sıkıca sardı bana. "Şükürler olsun. Ölmemişsin, hayattasın. Amber yanılmış."

"Öldüm." Onu ittim üzerimden. "Çoktandır atıyor kalbim."

Kaşları bilinmezlik içinde çatıldı. "Anlamıyorum." Başını iki yana sallarken ateşler içindeki eve baktı. "Orada ne oldu? Kunter nerede?" Eve döndü tamamen. "Amber bana onun eve döndüğünü söyledi." Yanan evi izledi. "O içeride değil, değil mi?"

Aynı anda evden bir ses yükseldi. Bir şey kırılmıştı, muhtemelen çalışma odasının kapısı. Onu kızıp dışarı çıkmaya çalışıyorlardı ama alevler çoktan yollarını kapatmış olmalıydı.

"İçeride kimse yok," dedim düz, hissiz bir sesle. "Hiç insan yok."

Ölsünler istiyordum.

Ölsünler ve bana yaşattıklarının her zerresinin bedelini ödesinler.

Asıl cehennemi onlar da tatsınlar.

Ölsünler ve annemin katilinden yardım beklediğim anlar onlarla birlikte yanıp kül olsun.

Ölsünler ve beni Kötülerin Şehri'ne düşürüp sonra da kendine aşık eden adam anılarımızla birlikte kül olsun.

Dış kapıya bir tekme indiğinde yalanım ortaya çıktı. Tüh.

Giray hızlıca kapıya yöneldi ve kulpu tutmaya kalktı fakat ısınmış demir kulpu, yakmıştı elini.

"Kunter!" Yumruklarını kapıya indirdi. "Hey! Kunter? İçeride misin?"

İçeride ve bana yaşattıklarının bedelini ödüyor işte.

Beni öperken beni kandırdı, beni severken beni kandırdı, onun yüzünden canım yanarken beni kandırdı. Beni sevdiğini söylediği o an, o odayla birlikte yok oluyor şimdi.

Beni sevdiğini...

Beni sevdiğini söyledi.

Ona onu sevdiğimi söyledim.

Beni Kötülerin Şehri'ne düşüren kalpsiz adamı sevdim, kollarında uyudum ve onun öpücükleriyle uyandım.

Ona inandım.

Onu savundum.

Onu canımdan çok sevdim.

Bana yalan söylediler.

Titreyen dizlerimin üzerine düşecek gibi oldum ama tuttum kendimi. Yıkılmayınca sol gözümünden akan tek damla yaş hızlıca buz kesen tenimden aşağı süzüldü. Hıçkırıklarımı, çığlıklarımı, yakarışlarımı boğazımdan geriye, göğüs kafesiime gönderdim.

Zeliha'yla birlikte sokağa giren Mirza'nın bakışları önce yanan evi, ardından beni buldu. Beni gördüğünde koşmayı bıraktı, yavaşladı hemencecik ve olabildiğince uzağımda durdu. Zeliha ise onun yerine koştu bana, atladı üzerime ve sıkıca sarıldı bana.

Neden gelmiyorsun, Mirza?

Çünkü sen de iş birliği yaptın onlarla. Sattın beni, yarı yolda bıraktın diğer herkes gibi. Oysa güvenmiştim sana. Zaten ben bana biraz güller yüz gösteren her şeytana inanmıştım. Aptallık bende, kimsede değil. Beni kandırabildikleri için suçlamayacağım onları.

Mirza birkaç adım yaklaşırken, "Ailemle tehdit etti. Üzgünüm ben... ben yapmak istemedim ama başka çarem yoktu." diye açıklamaya çalıştı kendini.

Demek Kunter ona güvenmemekte haklıydı. Hiçbirine güvenmezdi. O yüzden yalnız gelmişti. Güvenmediğinden. Bense hep güvendiğim yerlerden vurulmuştum hiç acınmadan.

Giray ona, "Mirza, yardım et!" diye haykırdı kapının önünden. "Kunter içeride. Asil de öyle."

İkisi kapıyı açmaya çalışırken Devin hiç beklemediğim bir anda elini cebime attı ve anahtarları aldı. Onu durduramadım. Onu yakaladım. "Sakını!"

"Bunu yapmak istemediğini biliyorum. Ne olursa olsun onu seviyorsun."

"Sevmiyorum artık."

"Seviyorsun." Bileğini sertçe çekip kurtardı benden. "Pişman olmanı istemiyorum. Söz veriyorum sana sakinleşince onları hâlâ öldürmek istersen öldürmene yardım edeceğim ama şimdi değil, bu öfkeyle değil."

"Buna sen karar vermeyeceksin."

"Vereceğim çünkü seni seviyorum, Yekta. Son nefesine kadar pişman olacağın bir şeyi yapmana izin vermeyeceğim."

Evin diğer anahtarlarının arasından dış kapının anahtarını bulup Giray'a verdiği sırada sokağın diğer tarafından tekerleklerin kayma sesi yükseldi ve Amber'in kırmızı arabası yanlayarak sokağa daldı. Bir frenle birkaç metre ilerimizde durdu. Onun buzdan hareleri, camın diğer tarafından keskin bakışlarımla kesişti.

Onu ölümden beter edecektim.

Arabadan çıkarken bakışları üzerimdeydi. Nasıl ölmediğime şaşırmış bir hâldeydi. Öyle ki bununla ilgili tek kelime bile edememişti. Çok emindi orada öleceğimden ve benden geriye hiçbir şey kalmayacağından.

Ayağı yeniden, daha iyi bir şekilde sarılmıştı. Diğer ayağında güzel bir spor ayakkabı vardı. Başındaki yara da sarılmıştı ve başka hiçbir yerinde yara yoktu. Ne kan ne de başka bir şey. Temiz kıyafetler giymiş, yaşadığımız ne varsa arınmıştı çoktan. Bense aynıydım, hatta daha beter.

Amber hızlıca yanan eve yönelip, "Kunter? Asil? Onlar içeride mi?" diye sorduğunda Devin onun önünü kesti ve esası bir tokadı surauna indirdi. Amber yediği tokatla yere yığıldı. Devin karabasan gibi onun üzerine çöktü, sarı saçlarından yakalayıp diğer eliyle çenesini kavradı.

"Ölümlerden ölüm beğen, Kırmızı."

Bir tokadı daha Amber'in suratına indirdiğinde Giray onu Amber'in üzerinden çekip aldı. Fakat bu Devin'i durdurmadı. Giray'ı sertçe itip yeniden Amber'in saçlarına asıldı ve bıçağını çıkardı. Amber'in yüzünde bir iz bırakacaktı.

Devin'in Amber'in suratına savurduğu bıçak, Amber'in yüzüne elini siper eden Giray'ın tenini kesti. Tam o sırada Mirza evin kapısını

açmayı başardı ve hiç düşünmeden içeri daldı. Çok geçmeden hızlıca geri çıktı. Onun hemen ardındansa Asil'i taşıyan Kunter. Eski dostunun kolunu omuzlarına dolamış, onu yangından kurtarmıştı. Oysa biraz önce onu öldürmek istediğine emindim. Şimdiyse yangından çıkarken onu kurtarmayı da ihmal etmiyordu.

Her şeyiniz palavra sizin.

Sevginiz de nefretiniz de.

"Yekta," dedi Kunter ilk aldığı nefeste, tam karşısında, ondan on iki adım uzakta durduğumu bilmeden. "Sarı Bölge." Birbirini takip eden öksürükler bir cümle kurmasına izin vermiyor gibiydi. Tam anlamıyla siyahlar içerisindeydi artık. Yüzü gözü is içerisindeydi. "Yardım..." Dizlerinin üzerine düştüğünde Asil de onun yanına yığıldı. "Kurtarın onu."

Herkesin gözü üzerime döndüğünde çok geçmeden Kunter'in de karararak üzere gibi duran ölü bakışları üzerime döndü.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter'le göz göze geldik. Yanan evimizin önünde, sarmaş dolaş geçtiğimiz sokakta, yıldızlarını izlediğimiz gökyüzünün altında.

Siyah'ın gözlerinde büyüyen korkuya karşılık benim gözlerimde saf nefret yerdi.

O kısa anda, tek bir bakışta ona bunu benim yaptığımı anladı. Artık biliyordu bildiğimi, gözlerimden okuyordu tek tek bütün yalanlarını.

Onun bir yalanı olmayacağım artık ben. Ne bir Siyah ne Siyah Bölge'nin yancısı ne de Gri Hanım'ım artık. Artık yalnızca bir Gri'yim ve Kötülerin Şehri bu Gri'yi şeytanlaştırdıkları için pişman olacak. Öncüsü, yancısı, halkı... Bu adada nefes alan her şey.

Dante'nin cehennemdeki körülüğü simgeleyen üç hayvan da kendi doğasının esiriydi. Kötülerin Şehri'ndeki şeytanlar gibi. Kunter, bir pars gibi hilekardı, şehvetle gözümü boyamıştı. Kötülerin Şehri'nin en tehlikeli zihinlerinden birine sahipti, zekasını ve cazibesini üzerimde bir silah gibi kullanmıştı. Beni şehre düşürmüş, yalanlarıyla bir oyunun içine çekip sürüklemişti. Zehirli aklı ve diliyle nakavt etmişti.

Amber, diş kurdun insan bedeninde vücut bulmuş hâliydi. Açgözlü, doyumsuz ve hırstan gözü kör olmuş bir iblisti. Güç ve kontrol arzusuyla üzerime çökmüştü. Kırmızı Bölge'de yarattığı lüks ve ihtişam dolu hayata rağmen hep daha fazlasını istemişti. Ne sevgiden ne

güçten doyardı o. Fırtınası, her şeyi yitiren vahşi kurt sürüsünün lideriydi şüphesiz ve herkesi kendine bağımlı kılmış, onları arzularına göre hep yönlendirmişti. Beni bile kandırmıştı günün sonunda.

Aslan nerede?

İşte burada.

Kunter'in buzdan harelerindeki yansımamda.

Onların arasında ben hep avdım. Korunmaya muhtaç küçük yavru aslandım. Oysa şimdi biliyordum, işin özünde ben aslandım. Onların kurduğu cehennemde sadece ben gerçekleri görüyordum. Parsın yalanlarını, kurdun açlığını ve kendi kalbimin küllerini. Cehennem beni yutmayacak çünkü artık ben de kükremeyi öğrendim.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in dumandan kararan beyaz teninde, karanlıkta dahi parlayan mavilerine bakarken içimde ona karşı iyi bir his aradım. Onu yakarak öldürmek istediğim için pişman olmayı bekledim ama hayır, içimde hiçbir pişmanlık emaresi yoktu.

Mavi gözleri artık sadece beni boğan bir su birikintisiydi.

Şimdi sıra su birikintisine kanlanan botumla basıp dağıtarak yola devam etmekteydi.

Tat.

Kış.

Makar.

Yalnızca kırdın beni.

Benim seni kırıp parçalara ayıracağım gibi.

Siyah'ın eli, daha önce beni tutup kendine çekmemiş ve öpmemiş gibi, yabancı bir hamleyle bana uzandı. Mavilerinden sessiz bir yakarış geçip gitti. Dudakları kıpırdandı, bir şeyler söylemek için hazırlandı ama ne söyleyebilirdi ki? Ne anlatabilirdi bana? Nasıl kandıracaktı bir daha beni?

"Gri Hanım..."

Sol gözünden akan yaş, yüzündeki siyah lekeleri dağıtarak kendine bir yol çizdiğinde ışıltısını kaybeden bakışlarımı yalancı suretinden çittim ve ona arkamı döndüm.

Onu dinlemedim.

Onu beklemedim.

Yanan evden ve ondan uzaklaştım. Herkesi arkamda bırakarak, bana tek bir kelime bile etmeden. Bakmayacaktım yalancı gözlerine, konuşmayacaktım sözlerine.

Siyah Bölge'nin uzun, şimdi tamamen ıssız caddesinde ilerlerken adımlarım kaçır gibiydi. Biri diğerini kovalıyordu.

Onunla el ele geçtiğimiz bu cadde benim asıl cehennemimdi sanki. Onunla anımın olduğu her yer, kalbimde bir noktada nabız gibi atıyordu. Onu ve anılarımı, güzel olan her şeyimizi hatırlatmak için oradaydı.

Benim küçük, aptal kalbim. Yandın, küle döndün ama onun için atmaya nasıl da gönüllüsün böyle. Şimdi ben de acıyorum işte sana, herkesin acıdığı gibi.

Caddeyi yarılamaştım ki biri kolumdan yakaladı. Kolumu kavrayan elin dokunuşuna artık tahammülüm yoktu. Dokunmasın istiyordum, hissetmek istemiyordum onun o tanıdık sevdiğim dokunuşunu. Kolumu kurtarıp onu göğsünden iteklediğimde zaten ayakta güçlüğü duruyordu. Yere yığıldı hemencecik. Öksürüyor, bu sık öksürüklerinin arasından küçük küçük nefes almaya çalışıyordu fakat pek beceremiyordu. Soluduğu dumandan zehirlenmişti, birazdan mavilerini daha fazla açık tutamayacak, bana böyle bakamayacaktı.

Aştımış gibi.

Beni kaybetmekten korkuyormuş gibi.

"Gri Hanım," dedi yeniden ve sesi ilk kez kulaklarımı tırmaladı. "Dinle beni, yalvarırım öylece çekip gitme."

"Dinledim ben seni, kalbimi açtım sana. Anlatman için binlerce kez fırsat tanıdım." Ona yukarıdan bakarken öfkeden alev alacağımı sandım. "Gri Hanım öldü." Nefret dolu sesini ıssız sokakta yankılandı. "Umarım senin de ölümünü görürüm, Siyah."

Elimi tutmayı, ayağa kalkmayı denedi ama onu elimin tersiyle ittim. Şimdiye kadar uzatmıştım ona ellerimi, tutsun ve çeksin beni istediği yöne diye bırakmıştım kendimi ona. İnandıysam, güvenmiştim, her hücremle sevmiştim. Herkese ve her şeye rağmen. Artık tutamazdım ellerimi, götüremezdim beni istediği yere.

"Seni seviyorum," dedi göz pınarlarındaki yaşlar birer birer boşalıp teninde izler bırakırken. "Yemin ederim seni her şeyden çok seviyorum, Gri Hanım."

"Sen ne sevmeyi ne de seilmeyi hak ediyorsun." Geriye adımладım ve uzaklaştım ondan, son nefesine kadar uzaklaşacağım gibi. "Keşke o evde olsaydın de bana yalan bir cümle daha kuramazdın. Beni bu cehenneme düşürdüğün için seni cehennem ateşlerinde

yakacağım. Cayır cayır yanarken bir damla suyu çok görecekmiş sana. Siyah."

Gözyaşları yangın karası yanaklarını ıslatırken ayağa kalkıp bana yaklaşmayı, dokunmayı denedi ama daha fazlasını yapamadı. Direnemedi soluduğu dumana. Gözleri kayarak kapanırken Gri Hanım demeyi denedi son kez ama tamamlayamadı. Mavileri kapandı ve bedeni ayaklarının ucuna taş gibi düştü.

Paramparça ruhum ileri atıldı, ona sarılıp kaldırmak istedi. Yalvarmak, uyandırmak ve iyi olduğundan emin olmak. Aptal vicdanımın oyununa yeniden kanmadım. Ona olan nefretime ve kinime sığındım. Baygın, ölümlüce cebelleşen bedenine hiç kıpırdamadan baktım. Saatler önce öptüğüm dudaklarına, sevdiğimi söylediğim yüzüne, tuttuğum ellerine...

Ne çok sevdim seni.

Keşke hak etsaydın sana olan sevgimi.

Bekledim ama geri gelmedin sen. Şimdi gidiyorum ben de, geri gelmemek üzere sana. Beklesen de, yalvarsan da, olsan da donmem geriye.

Siyah Bölge'den çıkıp meydana ilerlerken arkama dönüp bir kez bile bakmadım.

Gri Hanım onun tarafından yaratılan, onun manipüle edip kandırarak kendine âşık ettiği aptal bir kadından fazlası değildi.

Gri Hanım ölmüştü.

Devam edecek...

Siyah Bölge'nin uzun, şimdi tamamen ıssız caddesinde ilerlerken adımlarım kaçır gibiydi. Biri diğerini kovalıyordu.

Onunla el ele geçtiğimiz bu cadde benim asıl cehennemimdi sanki. Onunla anımın olduğu her yer, kalbimde bir noktada nabız gibi atıyordu. Onu ve anılarımı, güzel olan her şeyimizi hatırlatmak için oradaydı.

Benim küçük, aptal kalbim. Yandın, küle döndün ama onun için atmaya nasıl da gönüllüsün böyle. Şimdi ben de acıyorum işte sana, herkesin acıdığı gibi.

Caddeyi yaralamıştım ki biri kolumdan yakaladı. Kolumu kavrayan elin dokunuşuna artık tahammülüm yoktu. Dokunmasın istiyordum, hissetmek istemiyordum onun o tanıdık sevdiğim dokunuşunu. Kolumu kurtarıp onu göğsünden iteklediğimde zaten ayakta güçlüklerle duruyordu. Yere yığıldı hemencecik. Öksürüyor, bu sık öksürüklerinin arasından küçük küçük nefes almaya çalışıyordu fakat pek beceremiyordu. Soluduğu dumandan zehirlenmişti, birazdan mavilerini daha fazla açık tutamayacak, bana böyle bakamayacaktı.

Aşkımış gibi.

Beni kaybetmekten korkuyormuş gibi.

"Gri Hanım," dedi yeniden ve sesi ilk kez kulaklarımı tırmaladı. "Dinle beni, yalvarırım öylece çekip gitme."

"Dinledim ben seni, kalbimi açtım sana. Anlatman için binlerce kez fırsat tanıdım." Ona yukarıdan bakarken öfkeden alev alacağımı sandım. "Gri Hanım öldü." Nefret dolu sesim ıssız sokakta yankılandı. "Umarım senin de ölümünü görürüm, Siyah."

Elimi tutmayı, ayağa kalkmayı denedi ama onu elimin tersiyle ittim. Şimdiye kadar uratmıştım ona ellerimi, tutsun ve çeksin beni istediği yöne diye bırakmıştım kendimi ona. İnaniyordum, güvenmiyordum, her hücremle sevmiştim. Herkese ve her şeye rağmen. Artık tutamazdı ellerimi, götüremezdi beni istediği yere.

"Seni seviyorum," dedi göz pinarlarındaki yaşlar birer birer boşalıp teninde ilerlerken. "Yemin ederim seni her şeyden çok seviyorum, Gri Hanım."

"Sen ne sevmeyi ne de sevilmeyi hak ediyorsun." Geriye adım atsam ve uzaklaştım ondan, son nefesime kadar uzaklaşacağım gibi. "Keşke o cüde etseydin de bana yalan bir cümle daha kuramasydın. Benim bu cehennemde düştüğün için seni cehennemim atıştırdı."

yakacağım. Cayır cayır yanarken bir damla suyu çok öğereceğim sana, Siyah."

Gözyaşları yangın karası yanaklarını ıslatırken ayağa kalkıp bana yaklaşmayı, dokunmayı denedi ama daha fazlasını yapamadı. Direnemedi soluduğu dumana. Gözleri kayarak kapanırken *Gri Hanım* demeyi denedi son kez ama tamamlayamadı. Mavileri kapandı ve bedeni ayaklarının ucuna taş gibi düştü.

Paramparça ruhum ileri atıldı, ona sarılıp kaldırmak istedi. Yalvarmak, uyandırmak ve iyi olduğundan emin olmak. Aptal vicdanımın oyununa yeniden kanmadım. Ona olan nefretime ve kinime sığındım. Baygın, ölümle cebelleşen bedenine hiç kıpırdamadan baktım. Saatler önce öptüğüm dudaklarına, sevdiğimi söylediğim yüzüne, tuttuğum ellerine...

Ne çok sevdim seni.

Keşke bak etseydin sana olan sevgimi.

Bekledim ama geri gelmedin sen. Şimdi gidiyorum ben de, geri gelmemek üzere sana. Beklesen de, yalvarsan da, olsan de donmem geriye.

Siyah Bölge'den çıkıp meydana ilerlerken arkama dönüp bir kez bile bakmadım.

Gri Hanım onun tarafından yaratılan, onun manipüle edip kandırarak kendine aşık ettiği aptal bir kadından fazlası değildi.

Gri Hanım ölmüştü.

Devam edecek...

Yazarın Son Çıkan Kitabı

Yazarın Diğer Yayınlanmış Kitapları

17 Numara Serisi

17 Numara Katliam

17 Numara Piyas

17 Numara Matem

Veyl Serisi

Veyl Kötülerin Şehri